

Giới thiệu Tà Băng Ngạo Thiên

Đọc truyện Tà Băng Ngạo Thiên các bạn sẽ không khỏi cảm thấy đây một truyện hấp dẫn, đầy tính lôi cuốn. Quân Tà Băng_ Ở thế kỉ 21 được biết đến là một thiên tài , hơn nữa nhắc đến tên nàng dù là người trong hắc hay bạch đạo đều lâm vào thất sắc. Vào sinh nhật mười tám tuổi nàng bị một quả ngọc giới mang đến Aucas đại lục, khi tỉnh dậy thấy mình biến thành một đứa trẻ con!

Kiếp trước Tà Băng không có thân nhân, nếu ông trời đã cho ta_ Quân Tà Băng một lần nữa có được người nhà, bất luận kẻ nào cũng không thể thương tổn thân nhân, chẳng sợ nói năng lỗ mồm cũng đều phải chết! Dám chạm đến nghịch lân của Quân Tà Băng ta , ta sẽ khiến kẻ đó sống không bằng chết !

Kiếp trước, quá mệt mỏi! Kiếp này, sẽ tiêu dao nhất thế! Hưởng tình thân! Xây dựng thế lực! Thu hồn thú ! Quân áo trắng tiêu dao thiên hạ.

Đọc truyện Xuyên không có pha chút tính chất truyện dị giới này bạn sẽ không khỏi ngạc nhiên với những không gian thời gian huyền bí có pha chút tính chất lạ lẫm, Không phải là thế giới thực này nữa có chút gì đầy ma lực huyền hoặc, nơi người ta tồn tại với nhiều phép biến đổi và những thứ gọi là quyền năng...

Không biết phía trước đón đầu là gì, kì bí đến đâu... có thể lý giải hay không, mời bạn đọc truyện để tìm câu trả lời

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Gia Tộc Thượng Cổ Quân

Trong đêm gió thổi nhẹ, ánh trăng nhẹ nhàng tán trên mặt hồ, gió nhẹ phát qua làm cành liễu xao động. Bên hồ, một thân ảnh màu trắng lẳng lặng nhìn ra xa, lụa trắng phiêu phiêu, thân ảnh đứng đó phảng phất như tiên đồng trên tiên giới, mái tóc đen dài bay bay trong gió. Nàng cùng lắm nhìn qua chỉ là đứa trẻ 5 tuổi, nhưng trên khuôn mặt trẻ con, nhỏ nhắn, phần điều ngọc mai hiện lên nét lạnh nhạt không hợp với tuổi. Trong cặp con ngươi đen láy kia khi thì hiện lên thương cảm, khi thì giống như mê man, lúc lại giống như bất đắc dĩ. Và người này không ai khác chính là Quân Tà Băng.

Năm năm, nàng đến thế giới lạ lẫm này đã 5 năm. Aucas đại lục – hòn lục thịnh hành, một đại lục cường giả vi tôn.

Đại lục có duy nhất một quốc gia là Từ Diệu đế quốc, kinh đô của quốc gia nằm ở trung tâm của đại lục, là nơi phồn vinh nhất đại lục.

Trên đại lục có bốn đại gia tộc cùng hai đại gia tộc ẩn là: Đông phương, Tây môn, Nam Phong, Bắc Ngạn – gia tộc và Thượng Cổ Quân gia, Bắc Sơn Hoa gia.

Mà gia tộc của nàng là một trong hai đại gia tộc ẩn- Thượng Cổ Quân gia. Tà Băng hạ mắt nhìn mặt hồ, chuyện cũ lần lượt hiện ra trước mắt.

Quân Tà Băng là một cô nhi, thiên tài thế kỉ 21. Năm tuổi học tiểu học, bảy tuổi học xong trung học, 10 tuổi trúng tuyển vào đại học Thanh Hoa. 13 tuổi bằng chỉ số thông minh siêu phẩm của mình đánh bại các doanh nhân thế giới. Thủ đoạn tàn nhẫn, tác phong kiên định trong 5 năm ngắn ngủi tên nàng vang vọng thế giới, khiến người trong hắc bạch lưỡng đạo khi nghe thấy đều sợ hãi.

Người có thể thuận lợi nắm trong tay tất cả như vậy quả là được trời đất ưu ái, nhưng vào sinh nhật 18 tuổi nàng bị một vật không biết là gì tên ngọc giới chỉ mang đến dị giới. Khi nàng tỉnh dậy đã thấy mình biến thành một đứa trẻ mới sinh, còn ngọc giới chỉ đã được đeo sẵn ở ngón giữa.

Kiếp trước đã qua, kiếp này nàng sẽ hưởng thụ cuộc sống mà nàng luôn mơ ước. Tình thân, hai chữ này kiếp trước Tà Băng không dám nghĩ đến cũng như không dám hi vọng xa vời. Cũng vì thế nàng thống khổ, mờ mịt, oán hận, cuối cùng nàng chỉ biết dồn lực vào học tập trở thành một động lực to lớn.

Mà lần tái sinh này, nàng không chỉ có được tình thương của phụ mẫu mà còn có cả gia gia, ca ca, thúc thúc, bá bánghĩ tới họ ánh mắt thâm thúy của nàng dần dần ôn hòa.

Ngón tay khẽ vuốt ngọc giới chỉ trên ngón giữa, ngọc giới chỉ à ngọc giới chỉ, người đã đem ta đến dị giới này vậy thì chuyện cũ cứ để cho nó theo gió tiêu tán đi! Bây giờ hãy bắt đầu sự khởi đầu mới ! Ta thật cảm ơn người đã đem ta đến thế giới này, cho ta cảm nhận được tất cả ! Điều này đối với ta thực trân quý ! Hiện tại chúng ta cùng nhau tiến lui, tiêu dao Aucas đại lục này thôi!

Kiếp trước quá mệt mỏi! Kiếp này ta sẽ tiêu dao thiên hạ ! Đường như nghe được lời nói của Tà Băng, ngọc giới chỉ tỏa ra ánh huy hoàng quang diệu nhẹ.

Nghĩ thông suốt tất cả, tâm hồn Tà Băng rộng mở, ánh mắt đen láy sáng ngời không thôi. Nhất thời hưng phấn cười rộ ra, Quy Nguyên Đốt Thiên bí quyết đã đột phá tầng thứ 3, nghĩ đến bộ công pháp này, Tà Băng nâng tay, hung hăng hôn ngọc giới chỉ một cái.

Khi nàng một tuổi, mây mù lung tung đã mở ra không gian bí mật trong ngọc giới chỉ, biết được tác dụng của ngọc giới. Nói đơn giản nó là một không gian giới chỉ hiếm có, nói khoa trương một chút nó là một cái nhẫn hiếm có trong trời đất. Không có giới hạn, ngọc giới chỉ chứa đầy đủ linh khí, các loại

công pháp có thể khiến thiên địa lay chuyển, đan dược, pháp khí, linh thạch. Cho dù là người đậm mực như Tà Băng nhưng tại thời điểm nhìn thấy những thứ này cũng không khỏi sùng sốt vui mừng bật cười.

“Tiểu thư, gia chủ nói có việc cần thương lượng, mời ngài đến thư phòng một chuyện”. Liễu Nhi mới tới, nhìn thấy Tà Băng mặt tươi cười, sùng sốt một chút, cung kính đối với Tà Băng mà nói.

“Liễu Nhi tỷ, gia gia gọi ta? Được, ta lập tức đến đó một chút”. Dứt lời Tà Băng lộ ra một nụ cười sáng khoái với Liễu Nhi, xoay người hướng thư phòng đi đến.

Nụ cười ấy làm Liễu Nhi đứng hình tại chỗ, như thế nào lại cảm thấy nàng không giống trước kia, trước kia tiểu thư không thường cười, thói quen lạnh nhạt làm cho người ta cảm thấy đậm mực mà xa cách. Vừa rồi nàng rõ ràng thấy tiểu thư cười như vậy, hẳn là tiểu thư thật tình tươi cười đi.

Tà Băng đi đến cửa phòng của gia gia, nhẹ nhàng gõ cửa, tiếng đập cửa chưa dứt, từ trong liền truyền đến một câu: “Tiến vào”. Giọng nói kia tự nhiên mà lộ ra một cỗ uy nghiêm ắt hẳn là giọng nói của gia gia. Trong phòng gia gia, phụ thân và đại bá đang bàn luận thấy Tà Băng đi vào ba người liền ngồi thẳng thân mình, vẻ mặt nghiêm túc nhìn nàng.

Nhìn biểu tình của bọn họ, Tà Băng không nói gì, sờ sờ cái mũi tỏ vẻ xem thường.

“Ngô, gia gia, ta phạm sai lầm gì sao?” Tà Băng hỏi, ánh mắt trong suốt dừng ở trên người ba vị trưởng bối đang nghiêm túc ngồi, ánh mắt vô tội nháy mấy cái. Ra về ta vẫn thực ngoan nói.

“Khụ! Băng Nhi, hôm nay gọi ngươi tới chủ yếu là bởi vì một tháng sau là ngày thức tỉnh hồn lực của gia tộc, ngươi đã 5 tuổi, cũng nên chuẩn bị tham gia”. Bị ánh mắt vô tội của Tà Băng nhìn tới có chút ngưng ngừng, người luôn có khí phách mười phần, gia chủ Thương Cổ Quân gia cũng chính là gia gia của Tà Băng liền hiền lành cười nói. Giờ phút này lão chân chính là một người gia gia yêu thương cháu gái mình.

“Thế nào hà nữ nhi ngoan, có tin hay không? Lúc trước phụ thân đã thức tỉnh được cửu trọng hồn lực! Ca ca ngươi Vân Nhi là thiên tiên ngân hồn lực, nữ nhi ngoan có tự tin hay không có thể vượt qua chúng ta?” Sau phút tự kỷ phụ thân Quân Nhược Thiên, một tay ôm lấy Tà Băng, thổi phồng thiên phú của mình, nhưng là lão cha tự kỷ cũng có cơ sở, khuôn mặt tuấn mỹ hơn người, khí chất tiêu sái, năm đó ông 17 tuổi đã đạt được hồn thánh cấp 9, không tự kỷ một chút thì thật xin lỗi chính mình.

“Đúng vậy Băng Nhi, đại bá rất xem trọng ngươi nha”. Đại bá Quân Nhược Hải cũng mở miệng, khí chất của đại bá cùng phụ thân hoàn toàn trái ngược. Nếu nói Phụ thân nhiệt tình như lửa mang theo tính tự kỷ thì đại bá nhu thuận, ôn hòa như nước mang theo uy nghiêm.

“Gia gia, phụ thân, đại bá yên tâm đi, chờ xem một tháng sau, Băng Nhi nhất định mang lại cho các người một cái kinh hỷ thật to”.

Hai lần làm người, chẳng lẽ hồn lực lại thấp chăng...

Thức tỉnh hồn lực nói trắng ra là thí nghiệm linh hồn lực, tất cả có 12 phân.

Nếu dưới phân 5, muốn đột phá thì phải xem cơ duyên của mình, có lẽ cả đời cũng không đột phá được hồn sĩ trở thành hồn sư. Còn lại trên phân 5 thuộc loại thiên phú có vẻ tốt, phân 9 đã được coi là thiên tài hiếm thấy (cha của Tà Băng là cửu trọng hồn lực tức là phân 9 đó...), nếu phát hiện sẽ là tâm điểm bồi dưỡng của gia tộc.

Phân 10 là thiên tiên ngân hồn lực (chính là ca ca Vân Nhi của Tà Băng)! Hồn lực đạt tới phân mười không cần phải nói chính là kỳ tài hiếm gặp, vạn người mới có một.

Phân mười một là thiên tiên kim hồn lực, trong đại lục chỉ có hai người. Một là thiếu chủ Bắc Sơn Hoa gia tộc Hoa Thần Dật, người còn lại là công chúa Từ Diệu đế quốc Từ Mạt Nhi.

Phân mười hai là thiên tiên thần hồn lực! Từ trước đến giờ chỉ có trong truyền thuyết, truyền thuyết thiên tiên thần hồn lực có thể mở cổ phong ấn tiến vào một đại lục khác. Nhưng đến nay người như thế vẫn chưa xuất hiện nên cùng lắm người ta cũng chỉ coi đó là truyền thuyết.

“HaHa, hảo, chúng ta chờ xem kinh hỷ của ngươi. Đi, bữa tối hẳn đã chuẩn bị tốt, cùng nhau dùng cơm đi.” Ba người nhìn bộ dạng tự tin của Tà Băng liền cười to, Quân Thương Hải ôm lấy Tà Băng đi trước. Quân Nhược Thiên cùng Quân Nhược Hải nhìn nhau cười rồi đi theo.

Đến đại sảnh thì tự động ngồi vào vị trí của mình. Chỉ trong chốc lát, mẫu thân Liễu Tố Ngưng cùng đại nương Sài Cẩn Hoan cùng ba người khác cũng đến. Ba người đó là Đại đường ca Quân Tà Trần, nhị đường tỷ Quân Tà Tư, ca ca Quân Tà Vân, cả ba cũng ngồi xuống.

Tà Băng tròn mắt nhìn xung quanh mình một lần. Oa... Thật đẹp! Người nhà mình toàn là mỹ nhân a! Tuy rằng Tà Băng mỗi năm nay ngày nào cũng nhìn nhưng là nhìn thế nào cũng không thấy chán!

Mẫu thân thanh nhã thoát tục phảng phất như một đóa hoa sen mới nở, Đại nương (vợ của bá bá) tao nhã là mỹ nhân hiếm gặp. Đại đường ca 13 tuổi, tư thế oai hùng nghiêm trang, ngọc thụ lâm phong, thập phần hào sảng. Nhị đường tỷ 11 tuổi, xinh đẹp, hoạt bát đáng yêu, về sau chắc chắn là hồng nhan họa thủy rồi. Ca ca Quân Tà Vân 7 tuổi, mặt ngọc như quan, mắt ngọc mây ngài. Về phần bản thân, nhìn cả gia đình thế này nàng có thể kém sao...?

“Băng Nhi! Nước miếng! Lau nước miếng” Nhị đường tỷ chế nhạo nói.

“A? Nào có! Nhị tỷ đùa dôn ta! Hừ hừ” Như phản xạ có điều kiện Tà Băng lấy tay lau khóe miệng, rồi trừng mắt liếc tỷ tỷ một cái! Người ta bắt quá

cũng chỉ là thưởng thức cái đẹp, tại sao lại cười nhạo ta..Hừ Hừ..!

__“Ha ha Băng nhi thật đáng yêu nga”. Mọi người nhìn bộ dạng ngốc lảng của Tà Băng , nhất tề nở nụ cười.

__“Đứa nhỏ này mau ăn cơm đi, mỗi ngày đều nhìn như vậy còn chưa thấy đủ a”. Mẫu thân ôn nhu cười nói.

__“Hắc Hắc ai bảo cả nhà đều là mỹ nhân, ta nhìn thế nào cũng không đủ”.

Tà Băng vừa nói xong liền bị nam nhân trong nhà trừng mắt! Đúng là tiểu quỷ!

Một bữa cơm vui vẻ bình dị, kết thúc, Tà Băng trở lại tiểu viện của mình, nhìn ra xa, khóe môi thân nhiên hé cười, ánh mắt xuyên thấu tường viện, xuyên thấu không gian, trong lòng thầm hạ quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Tiên Thiên Kim Hồn Lực..?

Mới đó đã đến ngày thức tỉnh hồn lực, hôm nay có lẽ là ngày náo nhiệt nhất chỉ sau ngày tết âm lịch của gia tộc. Tất cả những đứa trẻ 5 tuổi trong gia tộc đều được cha mẹ đưa đến từ đường để làm nghi thức thức tỉnh hồn lực. Hàng năm nghi thức này đều lựa chọn những đứa trẻ có hồn lực từ cấp 6 trở lên làm đệ tử, sau đó chúng được lựa chọn hồn thú làm hồn sủng (thú cưng). Nếu chọn được hồn sủng tốt có thể khiến cho thực lực chủ nhân của nó cao gấp 2 hoặc thậm chí hơn thế nữa.

(từ đường : nơi tổ chức các lễ nghi như cúng bái, thắp hương cho những thứ mà họ thờ phụng)

Hôm nay Quân Tà Băng cũng bị mẫu thân kéo đến tỉ mỉ sửa soạn một phen. Váy dài màu trắng non, tóc buộc gọn, một vài sợi tùy ý thả trên vai, khuôn mặt trắng mịn như ngọc, nhỏ nhắn cùng đôi mắt to tròn sáng ngời nhìn qua tựa như tiên đồng từ trên trời giáng xuống, tiên tử phiêu dật không nhuốm khói bụi nhân gian.

Khi nàng đi theo mẫu thân vào từ đường thức tỉnh hồn lực, đã thấy có rất nhiều đứa trẻ 5 tuổi đứng cạnh cha mẹ. Mọi người thấy Tà Băng cùng Liễu Tố Ngưng đi tới, linh khí cao quý, thanh nhã không tự chủ được hít một ngụm khí lạnh, quá mỹ! Hai người đều một thân áo trắng phảng phất như cửu thiên tiên nữ giáng trần.

Một hồi lâu mọi người mới lấy lại tinh thần, Tà Băng đứng ở phía các tiểu hài đồng còn Liễu Tố Ngưng đứng ở khu vực sảnh chờ. Tà Băng không nhìn chung quanh, lẳng lặng chờ đợi lễ thức tỉnh hồn lực bắt đầu.

__“Các vị, im lặng”. Ngay tại thời điểm Tà Băng chờ đợi đã hết kiên nhẫn, bên tai liền truyền đến âm thanh uy nghiêm của gia gia, rốt cuộc cũng bắt đầu! Nàng thấy gia gia dẫn đầu, đi theo phía sau là phụ thân cùng đại bá, còn có năm vị trưởng lão đứng ở trên đài.

__“Hôm nay là lễ thức tỉnh hồn lực mỗi năm một lần của Thượng Cổ Quân gia ta, năm mươi hai từ phía dưới, nói cho gia chủ gia gia nghe các ngươi có tự tin không?”. Đợi cho phía dưới ngừng khi kiên định trả lời có, gia gia mới nói thêm:

__“Các ngươi chính là tương lai của Thượng Cổ Quân gia ta, là hi vọng của Thượng Cổ Quân gia. Cho nên, các ngươi sau khi thức tỉnh phải cố gắng tu luyện cho tốt ! Được rồi, bây giờ ta tuyên bố lễ Thức tỉnh hồn lực chính thức bắt đầu”

Sau khi gia gia nói xong, mọi người dưới đài trở về chỗ ngồi, chỉ để lại nhị trưởng lão đứng ở phía trước Trắc Hồn Thạch , theo thứ tự từng đứa trẻ tiến hành nghi thức thức tỉnh. Cũng không biết là vô ý hay cố tình, Tà Băng xếp vị cuối cùng.

__“Người đầu tiên, Hồn Lực cấp 6! Đủ tư cách!”

__“Người thứ 2, Hồn Lực cấp 7! Vĩ đại!”

__“Người thứ 3, Tử Hiên, Hồn Lực cấp 10 Tiên thiên ngân! Ha ha! Tốt! Tốt! Tốt lắm! Quân gia ta lại xuất hiện một thiên tài rồi!”

.....

__“người thứ 49 Quân Hạo, Hồn Lực cấp 9! Tốt, tốt, tu luyện giỏi lắm!” Theo nhị trưởng lão này một tiếng đi xuống, kế tiếp là Tà Băng kiểm tra !”

__“Người thứ 50 ,Quân Tà Băng “ Theo đó Tà Băng đi lên phía Trắc Hồn Thạch, dưới đài tất cả mọi người đều dõi mắt nhìn theo Tà Băng, muốn nhìn xem vị tiên đồng này có kết quả kiểm tra như thế nào.

“Tiểu Băng nhi, chỉ cần đưa tay đặt lên Trắc Hồn Thạch là xong, không cần lo lắng”.

“Đạ”. Tà Băng tự tin cười với nhị trưởng lão, sau đó đưa tay đặt lên trên Trắc Hồn Thạch. Nụ cười vừa hiện liền khiến mọi người lóa mắt. Vừa lấy lại tinh thần nhìn hồn lực trên Trắc Hồn Thạch thì nhất thời lại choáng váng !

“Cấp 1, cấp 2....cấp 9, cấp 10, trời ạ! Vẫn còn đi lên! Cấp mười... mười...mười một!”. Sau khi kết thúc, Tà Băng thu tay lại. Mọi người không thể tin, rõ ràng là Thiên Tiên Kim hồn lực, không dám nhìn rồi lại quay sang nhìn! Rồi lại không dám nhìn! Vẫn là cấp mười một.

“người thứ 50 Tà Băng, Thiên Tiên kim hồn lực”. Người đầu tiên lấy lại tinh thần là nhị trưởng lão già già, có chút ngáp ngừng phấn khích nói! Trên đài dưới đài mọi người khi nghe âm thanh xác nhận lại đều như vỡ òa kinh ngạc

“Trời ạ! Thiên Tiên Kim Hồn Lực! Thật là Thiên Tiên Kim Hồn Lực! Quá tuyệt vời!”

“Thật sự là thiên tài nha! Ta như thế nào lại không có được khả năng trời phú đó! Aizzz...”

Dưới đài mọi người liên tiếp bàn luận, ánh mắt đều tập trung về phía Tà Băng, ghen tị có, hâm mộ có, cao hứng cũng có! Thế nhưng, dù như thế nào cũng không khỏi khâm định Thượng Cổ Quân gia xuất hiện một thiên tài hiếm có nha.

Trên đài đám người Quân Thương Hải sau khi lấy lại tinh thần liền cười ha hả:

“Ha ha tốt quá! Lão phu rất thích tin vui bất ngờ này của Băng Nhi. Dù khiến cho lão già họ Hoa không còn dám thối phồng tôn tử của hần trước mặt ta. ha ha ha !.”

Quân Nhược Thiên, Quân Nhược Hải cùng vài vị trưởng lão cũng cười rất vui vẻ, nhất là lão cha tự kỷ của Tà Băng, khoe miệng cười đến muốn rách luôn rồi. Chẳng còn cách nào khác, thật là đáng kiêu ngạo mà, đó là nữ nhi của ta mà! Buổi tối nằm mơ hẳn là sẽ cười mãi không thôi. Có nữ nhi thiên phú tài giỏi như vậy, ai chẳng thích?

Liễu Tổ Ngưng cùng đại nương Sài Cẩn Hoan ở dưới đài vui mừng chảy nước mắt, ba vị ca ca tỷ tỷ cũng cao hứng nở nụ cười, gia quyến của Tà Băng ai nấy đều nở nụ cười, gương mặt ai nấy đều vui vẻ, rạng rỡ!

Mọi người lại quay qua nhìn Tà Băng, thấy Tà Băng vẫn thản nhiên, mấy vị tiền bối đều không khỏi gật đầu, ánh mắt càng lộ rõ vẻ vui mừng. Được khen ngợi mà không sợ hãi, không vì bản thân có tài năng thiên bẩm mà kiêu ngạo, đó thực là điềm tốt!

Còn Tà Băng từ nãy đến giờ nhìn mọi người cao hứng cũng không nói gì, chỉ sờ sờ cái mũi, hừ hừ, hôm nay thức tỉnh hồn lực chỉ là một phần 3 khả năng của ta lúc này, không biết khi biết hết tất cả các người còn có phản ứng thế nào nữa đây...

Ồ!... phỏng chừng sẽ phát điên lên, cho nên thôi, bôn tiểu thư thiện lương, sẽ không hại các người! Tà Băng xấu xa tự nhủ trong lòng. Vốn là thiên tài, có thêm Ngọc Giới Chỉ, lại làm người hai kiếp nếu không được như thế, thật sự là đã sống uổng phí rồi.

Quân Thương Hải cao hứng đứng ở trên đài, lớn tiếng tuyên bố:

“Được lắm! Hôm nay Quân gia lại xuất hiện năm người Hồn Lực cấp 6! Mười lăm người Hồn Lực cấp 7! Mười ba người Hồn Lực cấp 8! Năm người Hồn Lực cấp 9! Hai người Thiên tiên ngân Hồn Lực! Một người Thiên tiên kim Hồn Lực! Về phần những người có hồn lực dưới cấp 5 cũng không cần thất vọng, năm sau thử lại! Quân gia hưng suy sau này phải nhờ vào các ngươi, hãy lớn tiếng trả lời cho ta biết, các người có tự tin tu luyện thành công không?”

“Có” 50 hài đồng cùng trả lời, giọng điệu vô cùng kiên quyết.

“Tốt! Ta tin tưởng các người sẽ cố gắng! Những người từ cấp 6 trở lên, sáng mai tới Hồn Môn Các tập hợp chọn lựa linh thú! Giải tán!”. Quân Thương Hải hô một tiếng giải tán, mọi người đều quay xuống đài đi về phía phụ thân, phụ mẫu của mình. Tà Băng vừa xuống đài, đã bị nhị tỷ Tà Tư kéo lại ôm vào trong ngực hôn một cái:

“Tiểu muội giỏi quá nha, đi, hôm nay tỷ tỷ nấu cơm chúc mừng ngươi!”

“Á? Từ đã nhị tỷ, việc nấu cơm không cần phiền tỷ, ta thấy bà bà ở nhà bếp làm cơm rất tốt, không nên phiền nhị tỷ phải động tay chân đâu!”. Tà Băng vừa nghe nhị tỷ muốn nấu cơm liền lo lắng. Nhị tỷ cái gì cũng tốt, nhưng nấu cơm thì... trời! Thật sự không thể nuốt nổi. Tuy thế nhưng nhị tỷ lại rất thích làm cơm.

“Ngươi còn muốn nấu cơm? Chúng ta đi nhà bếp tìm lão bà bà đi!” Đại ca Tà Trần vội vàng kéo Tà Băng

cách xa Tà Tư. Nháy mắt với Tà Băng một cái.

“Á! Nhị tỷ những việc này thật sự không nên phiền nhị tỷ làm!” Tà Văn cười cười đến bên Tà Trần, ánh mắt ôn nhu nhìn tiểu muội của mình.

“Các ngươi, các ngươi... Hừ!” Tà Tư bị ba người nói như vậy thì cảm thấy lòng tự trọng bị đá kích rất lớn! Thế nhưng vậy cũng tốt, sớm nhận ra vẫn tốt hơn là ngộ nhận mà khổ...

“Được rồi! Hôm nay ta cùng Tổ Ngưng sẽ làm cơm chúc mừng Tà Băng của chúng ta! Được không hả?” Đại nương nhìn bộ dáng của mọi người liền

kéo Liễu Tô Ngưng, hai người nhìn nhau cười cười.

Bốn người kia vừa nghe thấy hai người muốn nấu com đều không khỏi sung sướng hò reo, chạy ủa về phía cửa trước, tựa như thức ăn ngon đều đang đợi sẵn trước mắt rồi vậy.

Mấy người vừa ngồi ở đại sảnh một lát, Gia Gia, Đại bá cùng phụ thân của ba người họ tươi cười đi đến, Quân Thương Hải cao hứng ôm Tà Băng nói:

— “Ha ha! Băng nhi thật sự là tiểu bảo bối của Quân gia!”

Quân Nhượng Thiên ở bên cạnh nghe thế, véo khuôn mặt nhỏ nhắn của Tà Băng, tự hào nói:

— “Đúng vậy! Nhưng còn phải xem là nữ nhi của ai chứ!”

Đại bá Quân Nhượng Hải cũng mỉm cười nhìn Tà Băng, mặc dù không nói gì thêm, nhưng cũng đủ để thể hiện niềm vui từ tận đáy lòng.

Tà Băng vui vẻ nhìn mọi người, trong lòng ngập tràn một cảm giác ấm áp, thật tốt! Thì ra chỉ cần nhìn người nhà vui vẻ thì sẽ có được cảm giác hạnh phúc thế này.

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Hồn Thú Quái Dị ?

Mọi người trong nhà huyền não đến tận nửa đêm Tà Băng mới bị ca ca đuổi về tiểu viện của mình, vừa thấy sắc trời, Tà Băng cũng không vội đi ngủ. .

Ngồi khoan chân trên giường, bắt đầu vận chuyển Quy Nguyên Đốt Nhiên bí quyết. Trong cơ thể từ Quy Nguyên bí quyết sinh ra chân nguyên, kỳ thật chân nguyên cùng hồn lực tương đối giống nhau, bất quá chân nguyên so với hồn lực mạnh hơn rất nhiều lần!

Tục ngữ có câu : “Tu luyện vô năm tháng” đảo mất một cái trời đã sáng. Ăn xong bữa sáng Liễu nhi đưa, Tà Băng thần thái sáng lạng đi đến Hồn! ha, Không biết hồn thú đầu tiên của mình có bộ dáng gì đây!

— “Tiểu Băng, tiểu Băng! Bên này”. Vừa đi đến cửa Hồn các Tà Băng đã nghe thấy tiếng la của Quân Từ Hiên. Bởi vì 5 năm nay Tà Băng đều ở tiểu viện tu luyện Quy Nguyên bí quyết nên không thể ra ngoài, cho nên trong tộc trừ tiểu mập mập Quân từ Hiên, bạn bè của Tà Băng không có mấy người.

— ”Đi? Mập mập, ngươi tới rất sớm a! Hôm nay như thế nào không ngủ lười như mọi khi a?” Tà Băng cười hi hi đi về phía tiểu mập mập. Tiểu mập mập này là tôn tử của đại trưởng lão gia gia, cùng tuổi với Tà Băng

Tiểu mập mập không mập, nhưng cả người đều dồ dồ thịt thập phần đáng yêu, nhưng lại thích ngủ, cho nên Tà Băng mới kêu hắn là mập mập!

— ”Còn không phải tại cha ta a , mới sáng sớm đã túm ta từ trong chăn ra! Mà Tà Băng ngơoi quả nhiên là thiên tiên kim Hồn Lực a!” Biểu tình của tiểu mập mập từ oán giận trong nháy mắt chuyển sang kinh hi! Tà Băng thấy vậy liền dồ mồ hôi hột. Mới 5 tuổi mà sắc mặt đã biến đổi nhanh như vậy nếu ở hiện tại mà không phải là ngôi sao nhí thì thật xin lỗi khuôn mặt này a.

— ”Tiểu mập mập ngươi chẳng phải cũng là thiên tiên ngân Hồn Lực a! Kia, gia gia bọn họ đến rồi, chúng ta nhanh lại chỗ đó đi!” .Thiên phú của tiểu mập mập này cũng không phải là thường a! Kéo tiểu mập mập vào xếp thành, đám người của gia gia đã đứng ở cửa Hồn các.

Đám người Quân Thương Hải nhìn những đứa trẻ đứng ở dưới đài, một trận vui mừng.

— “Tốt lắm! Những tiểu thiên tài của Quân gia, ta biết các ngươi đều chờ không kịp , ta cũng không nói nhiều. Sau khi đi vào chỉ có thể ở tầng 1 lựa chọn hồn thú cho mình. Sau nửa giờ thì phải đi ra báo cáo! Nhớ kỹ mỗi người chỉ có thể chọn một! Đã nhớ kỹ chưa?”

— ”Nhớ kỹ!”. Tiếng hô non nớt mà lại hưng phấn đồng thời vang lên. Nhìn những đứa trẻ này, Quân Thương Hải gật gật đầu, đại trưởng lão gia gia liền mở cửa Hồn các

Sau khi Tà Băng cùng tiểu mập mập đi vào Hồn các đều hưng phấn nhìn chung quanh bốn phía, thật rộng, phía trong đầy đủ từ hồn thú bậc 5 đến linh thú bậc 7, Tà Băng buông tiểu mập mập để hắn tự đi chọn hồn thú

Mà Tà Băng lại theo đi về hướng Tây Nam, vừa vào Hồn các ngọc giới chỉ liền tỏa ra ánh huyễn quang chỉ dẫn Tà Băng đi theo hướng Tây Nam .

Ngọc giới chỉ a ngọc giới chỉ, ngươi đây là giúp ta chọn lựa? Chỉ thấy trước mặt Tà Băng , một hồn thú quái đản hiếm thấy lẳng lẳng nằm ở tráp lý. Mà nói là hồn thú quái đản bởi vì xung quanh nó không phải màu lam mà là hồng, hơn nữa bộ dáng gồ ghề nên nói quái đản cũng đúng

“Haiz ! Nếu ngọc giới giúp ta lựa chọn thì người nhất định có điểm hơn người! Về sau chúng ta sẽ là bạn, cùng nhau kề vai sát cánh chiến đấu” .Nhẹ nhàng vuốt ve phần mai gỗ ghe của hồn thú, Tà Băng nói xong liền ôm lấy hồn thú hướng phía cửa trước đi đến. Nhưng nàng không phát hiện lúc nàng nói kề vai chiến đấu, mai của hồn thú hơi hơi run một chút.

“Tà Băng người thế nào lại chọn một hồn thú xấu xí quái đản như vậy a! Xem linh thú của ta đi, là Phi Thiên bậc 7 đẹp chưa!”. Tiểu mập mập vừa chọn được hồn thú liền thấy Tà Băng ôm một hồn thú quái đản đi ra liền mở miệng so sánh với hồn thú Phi Thiên của mình.

Tà Băng nghe thấy tiểu mập mập cư nhiên dám nói hồn thú mình chọn xấu? Ánh mắt nguy hiểm nheo lại:

“Người nói cái gì xấu? Há?” Tà Băng có sở trường chính là bao che khuyết điểm! Đến tay ta, chân lý là của ta! Ta có thể nói nó xấu, nhưng người khác không thể được,

“không! Phi Thiên của ta sao bằng của người, vẫn là xấu hơn...hắc hắc chúng ta cùng đi đăng ký thôi”. Tiểu mập mập lập tức sửa lời, không đổi muốn chờ bị Tà Băng đánh à? Nhìn ánh mắt nguy hiểm kia!

Quảng cho tiểu mập mập ánh mắt ‘coi như người thức thời’ liền cười kéo mập mập hướng cửa ngoài đi đến. Tuy rằng bình thường rất thích bắt nạt tiểu mập mập , bắt quá, cũng chỉ có mình mới có thể bắt nạt, những người khác dám khi dễ, hừ hừ!

Ở cửa đăng ký, nàng cùng mập mập đứng ở vị trí của gia gia, gia gia nhìn hồn thú trong tay nàng hơi nhíu lông mi nói:

“Băng nhi tại sao lại chọn con này a? Cái mai hồn thú này là do đại bá người khi đi du lịch nhặt được trong một sơn động, nhiều năm như vậy vẫn chưa có người lựa chọn để ấp trứng nên vẫn đặt ở đây, người thế nào lại chọn nó?” Đại bá cùng phụ thân cũng là vẻ mặt buồn bực nhìn nàng.

“Hi hi, nếu nhiều năm như vậy đều không có người ấp trứng, vậy Băng nhi liền cầm lấy đi nghiên cứu!”. Tà Băng nghịch ngợm cười, bắt quá trong mắt cũng là kiên định dị thường! Nhìn đến ánh mắt của nàng, đám người Quân Thương Hải cũng không biết nên nói gì , nha đầu kia từ nhỏ nếu đã quyết làm chuyện gì thì không ai thay đổi được, thôi tùy nàng vậy!

Cáo biệt người nhà cùng tiểu mập mập, Tà Băng ôm hồn thú đi đến tiểu viện của mình, trở lại sân phân phó Liễu nhi không để bất luận kẻ nào đến quấy rầy, rồi chuẩn bị ấp trứng hồn thú này.

Đem hồn thú quái đản nhẹ nhàng đặt ở trên giường, sau đó bày ra một tầng kết giới ở trong phòng. Tà Băng khinh xem qua đầu ngón tay, một giọt huyết chảy xuống phía dưới chỗ hồn thú, ngay sau đó liền cảm giác chân nguyên của mình không tự chủ được hướng bên trong hồn thú mà đi, sợ đến mức Tà Băng muốn rút tay về nhưng lại phát hiện làm như thế nào cũng không được , như vậy là muốn đem chân nguyên 5 năm của bốn tiểu thư hút khô a! Bất đắc dĩ nàng vội vàng vận khởi Quy Nguyên bí quyết, không ngừng tạo ra chân nguyên khí mới nhưng cũng không đủ .

Dần dần trên trán Tà Băng hình thành một lớp mồ hôi mỏng. Khuôn mặt vốn hồng hào cũng trở nên trắng bệch. Ngay tại lúc gần như vượt quá sự chịu đựng của Tà Băng thì hồn thú rốt cục cũng đình chỉ hấp thu chân nguyên, Tà Băng vội vàng thu hồi tay, vội vàng vận khởi Quy Nguyên bí quyết. Vì Tà Băng ngồi xuống khôi phục nên không thể nhìn thấy cả người hồn thú phủ một lớp bạch quang chói mắt, vừa thánh khiết vừa cao quý.

Sau một lúc lâu khoan chân ngồi ,Tà Băng chậm rãi mở đôi mắt nhắm đen, đồng thời một tia lam quang chợt lóe rồi biến mất.

“Thật không nghĩ tới a, nguyên vốn tưởng rằng cố gắng của mình sẽ uổng phí , lại không ngờ chân nguyên của Quy Nguyên bí quyết đã đạt tới đỉnh điểm của tầng thứ 3 , thật sự là đại nạn không chết, tất có hậu phúc a!”. Nhận thấy được hồn thú bên người có chút khác lạ, Tà Băng đảo mắt nhìn đến mai hồn thú , đôi mắt hiện lên một chút kinh ngạc, không nghĩ tới sau khi hấp thu chân nguyên của mình, mai hồn thú này trở nên đẹp như vậy! Tà Băng tò mò với tiểu tử này, thật không biết sau khi ấp trứng xong sẽ có bộ dáng gì nữa!

Đình một tiếng, hồn thú phá vỏ kén đi ra, chỉ chốc lát, toàn bộ phần xác liền bị chia ra làm hai nửa, mà lúc này mắt Tà Băng choáng váng!

Này... này ấp trứng ra đúng là, đúng là....

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Cả Đời Tương Tùy, Đồng Sinh Cộng Tử

Con người đen trong suốt nhìn chăm chăm vào cặp mắt to tròn trong suốt màu lam, dường như có chút cả kinh, lại có chút bần thần, không dám tin vào mắt mình.

Nàng đường đường là thiên tài thế kỷ 21, trên Aucas đại lục là tiểu công chúa của Thượng cổ Quân gia, thế nhưng tận mắt nhìn thấy Trứng hồn thú nở ra rõ ràng lại là một “NGƯỜI”? Tà Băng nhìn đứa trẻ hai ba tuổi trước mặt, đôi mắt màu lam, không nói gì chỉ chớp chớp mắt mấy cái. .

Được rồi, nàng thừa nhận là mình đã bị hù dọa một phen!

__”Chủ nhân của ta, ta là Tuyết Ảnh, tên của ngươi là gì?” Tuyết Ảnh nhìn chủ nhân trước mắt mình, thân nhiên mở miệng dò hỏi.

__”À, Tuyết Ảnh? Quân Tà Băng, là tên ta!” Tà Băng trấn tĩnh lại, nhìn thẳng Tuyết Ảnh giới thiệu tên của mình.

__”Tà Băng, bởi vì ta đã hấp thu chân nguyên trong cơ thể của ngươi, nên khế ước của chúng ta đã tự động trở thành Thượng Cổ Huyết khế ước, từ nay về sau, nguyên tượng tùy trọn đời, đồng sinh cộng tử!” Tuyết Ảnh nhìn Tà Băng, gần từng tiếng nói thật mạnh!

(tượng tùy : tức là làm người dưới quyền cả đời)

__”Trọn đời bên nhau, đồng sinh cộng tử! Tuyết Ảnh, từ nay về sau chúng ta chính là đồng đội, là bằng hữu!” Tà Băng ánh mắt chân thành kiên định nhìn Tuyết Ảnh, đồng thời gơ tay phải mình ra!

Tuyết Ảnh nhìn chăm chăm vào cặp mắt đen chân thành, tha thiết, chậm rãi đưa tay mình ra, hay tay nắm chặt nhau. ...

Trọn đời bên nhau! Đồng sinh cộng tử! Vĩnh viễn không thay đổi! Từ hôm nay trở đi, Tà Băng, Tuyết Ảnh, kẻ vai chiến đấu, sinh tử không rời.

__”Tà Băng, ta muốn đến không gian tu luyện của hồn thú, có việc thì kêu ta.” Tuyết Ảnh mỉm cười, chuẩn bị đi đến không gian hồn thú.

__”Đúng rồi, Tuyết Ảnh, ngươi không cần đi Không Gian hồn thú, ta dẫn ngươi đến chỗ này tốt hơn, ở nơi này tu luyện nhất định tốt hơn những chỗ khác!” Tà Băng bỗng nhiên nghĩ tới ngọc giới chỉ của mình, linh khí trong ngọc giới chỉ hơn hẳn 10 lần bên ngoài, sau khi công lực của mình tăng trưởng đã có thể tự điều khiển tỷ lệ thời gian bên trong ngọc giới chỉ, Tà Băng không khỏi tán thưởng ngọc giới chỉ thần kỳ này.

Trong đôi mắt lam xanh đẹp của Tuyết Ảnh ánh lên một tia nghi hoặc, nơi tốt nhất để hồn thú tu luyện không phải là không gian hồn thú sao? Chẳng lẽ lại còn có chỗ tốt hơn? Thế nhưng, Tuyết Ảnh cũng không nói gì thêm, gật gù đầu với Tà Băng. Khi đến nơi chắc chắn sẽ biết thôi. Tà Băng đưa Tuyết Ảnh tiến vào bên trong ngọc giới chỉ của mình.

Vừa mới nhập vào trong ngọc giới, linh khí trong đó vọt về hướng hai người khiến cả người có một cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái.

Tuyết Ảnh vừa tiến đến cảm giác đầu tiên là nơi này linh khí nồng đậm, ngược mắt nhìn, liền giật mình. Trước mặt là hai hàng cỏ thụ xanh biếc dọc theo bờ hồ, trong hồ nước chen chúc rất nhiều những đóa sen trắng, còn bên hồ nước phía xa xa là mấy cánh đồng hoa, lại có cả biệt thự đồ sộ, bên trên là đồng cỏ xanh mênh mông. Phong cảnh rất đơn giản nhưng lại rất đẹp, nơi này thanh nhã và cao quý, tiền cảnh nhân gian chắc cũng không thể hơn được phong cảnh nơi đây.

__”Đây là không gian bên trong ngọc giới chỉ của ta, ở trong này tu luyện tuyệt đối hiệu quả tốt hơn rất nhiều so với không gian hồn thú, Tuyết Ảnh, ngươi có thích không?” Tà Băng nháy mắt tinh nghịch với tiểu hải tử nọ, nhìn Tuyết Ảnh có chút ngây ngốc thì trong lòng không khỏi cảm thấy vui mừng. Tà Băng là chủ nhân của ngọc giới, đương nhiên có thể tùy ý thay đổi cảnh sắc bên trong ngọc giới, hiện tại lại có người thưởng thức thành quả của nàng, làm sao có thể không vui mừng chứ.

__”Ừm, nơi này thật là nơi tu luyện tốt!” Tuyết Ảnh nhìn Tà Băng khẽ cười nói. Tà Băng vừa nghe xong liền mở phòng bảo bối của mình ra trước mặt hai người, nói với Tuyết Ảnh:

__”Tuyết Ảnh, ngươi xem ngươi có cần những thứ kia không?”

Tuyết Ảnh nhìn một đồng đan dược xuất hiện ở trước mặt, Công Pháp – Tinh Thạch – Vật trang bị... ánh mắt liền hiện lên một tia ôn hòa:

__”Mấy thứ này đối ta không có tác dụng gì, thế nhưng, Tà Băng, những thứ này đưa ra ngoài kia lúc nào cũng có thể gây ra náo động lúc đó!” Tuyết Ảnh nhìn Tà Băng trêu chọc.

__”Không có tác dụng cho ngươi sao... Á? Tuyết Ảnh, mẫu thân tới tìm ta, ngươi ở trong này tu luyện hay đi ra ngoài?” Tà Băng còn đang định nói thêm thì bỗng nhiên phát hiện mẫu thân đã đi gần đến tiểu viện của mình, liền quay qua hỏi Tuyết Ảnh.

__”Ta không ra ngoài đâu, ta ở tại đây tu luyện, Tà Băng, có nguy hiểm thì lập tức kêu ta!”. Tuyết Ảnh nhắc nhở Tà Băng, nhìn tiểu chủ nhân của mình, trong lòng Tuyết Ảnh đã hoàn toàn đã tiếp nhận cổ huyết khế ước này rồi, hơn nữa khi vẫn còn là một mai hồn thú xấu xí, nghe được âm thanh non nớt thanh thúy “Về sau chúng ta chính là đồng bọn, cùng nhau kẻ vai chiến đấu!” thì cũng đã thầm tiếp nhận nàng rồi!

Nghe Tuyết Ảnh nói như vậy, Tà Băng cũng không nói thêm gì, mỉm cười gật gù đầu, sau đó mới đi ra ngoài ngọc giới. Tuyết Ảnh nhìn Tà Băng đi rồi, liền khoanh chân ngồi xuống tu luyện!

Mới vừa ra khỏi ngọc giới, Tà Băng liền mở cửa đón mẫu thân Liễu Tố Ngưng:

__”Mẫu thân?”

__”Băng nhi, bảo bối của ta!” Liễu Tố Ngưng nhẹ nhàng ôm lấy Tà Băng, ôn nhu nói:

__”Băng nhi, cơm trưa đã chuẩn bị xong rồi, con có đói bụng không?”

Tà Băng sờ sờ bụng mình, mẩu thân vừa nói nàng mới để ý quả thực là hơi đói :

“Hi hi, dạ hơi đói rồi!” Liều Tố Ngưng khẽ cười một tiếng, ôm Tà Băng đi về phía sảnh đường. Vừa đến đại sảnh thì mọi người đã ngồi đầy đủ chỉ chờ hai người đến, hai người ngồi xuống cùng mọi người thưởng thức bữa cơm an vui, hòa thuận!

Ăn cơm trưa xong, đại ca Tà Trần xoa đầu Tà Băng:

“Băng nhi, tí nữa chúng ta định ra ngoài đi dạo, muội có muốn đi không?” Nhị tỷ cùng ca ca nhìn Tà Băng chờ đợi.

“Đi dạo phố? Đương nhiên muốn đi rồi! Chuyện vui như vậy sao lại thiếu ta được chứ!” .Tà Băng vừa nghe ra ngoài đi dạo phố, nhất thời hứng khởi, năm năm qua Tà Băng cũng chưa từng ra ngoài đi dạo, hôm nay có cơ hội, làm sao có thể không hứng khởi được!

“Ha ha... tiểu muội chúng ta cùng đi đi!” Tà Tư vui vẻ nói xong. Ở bên cạnh, Tà Văn cũng vỗ ngực mình nói:

“Muội muội thích cái gì cứ việc nói ca ca biết!”

Bốn người đợi người nhà đồng ý xong, liền chậm rãi đi về phía Cẩm Thành! Công tử áo lam, thiếu nữ áo vàng nhạt ai nấy đều vô cùng xinh đẹp, mặt quan như ngọc, phấn điều ngọc mài như tiên đồng, phía sau còn bốn vị hôn tòng đi theo làm hộ vệ, một nhóm tám người thật sự thu hút mọi ánh nhìn!

Dọc theo đường đi, Tà Băng và nhị tỷ Tà Tư thích thú nhìn cái này sờ cái kia, hề thích là lấy, xưa có câu nữ nhân trời sinh đã có bản tính thích đi dạo phố, phía sau họ, Quân Tà Trần và Quân Tà Văn thực sự đã cảm nhận sâu sắc được chân lý này , chẳng còn cách nào khác, hai người họ chỉ biết theo sau trả tiền. Bọn họ một bên trả tiền còn một bên đi dạo phía trước mua này chọn nọ, theo sau cùng là bốn hộ vệ đại ca!

“A? Nhị tỷ, người xem phía trước sao lại nhiều người như vậy? Chúng ta cùng đi xem đi!” .Nhìn một đám người xúm lại ở phía trước, Tà Băng liền kéo nhị tỷ đi về phía đám người kia!

Mới vừa đi đến bọn họ chợt nghe tiếng một người la mắng:

“Mẹ nó, tiểu tạp chủng nhà ngươi! Dám tròng mắt với ta! Hôm nay không đánh chết ngươi không được!”

Nghe thấy hai chữ “Tạp chủng”, con ngươi đen láy của Tà Băng hiện lên một tia tàn nhẫn, kiếp trước Tà Băng cảm hận nhất chính là hai chữ “Tạp chủng” này, những kẻ mắng nàng hai chữ này đều phải trả giá gấp trăm lần!

Chen vào bên trong đám người, hai người họ nhìn thấy một thiếu niên khoảng chừng mười bốn mười lăm tuổi đứng trên mặt đất chửi bậy, trước mặt là bốn, năm hộ vệ đang đâm đá một nam hài nhi chừng tám chín tuổi.

Tà Tư vốn thích bênh vực kẻ yếu bèn quay về phía thiếu niên vừa mới chửi bậy, quát một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Thu Thục Lăng Tiêu

Nghe được thanh âm thanh thúy từ nhị tỷ Tà Tư, thiếu niên kia dừng lại một chút, chuẩn bị quay lại mắng nhị tỷ. Vừa quay người lại nhìn thấy một vị cô nương xinh đẹp, nhất thời hô to với bọn hộ vệ còn đang đánh đập: “Bảo các ngươi dừng tay không nghe thấy sao?” .Vài tên hộ vệ nghe được lệnh của thiếu gia mình , dừng đánh đập. ..

Tà Băng cũng thấy rõ bộ dạng tiểu nam hài, toàn thân nhuốm máu, cho dù không bị đánh đập nữa cũng không thể đứng dậy nổi, trong ánh mắt nam hài để lộ ra phần nộ, oán hận cùng trào phúng. Tà Băng nhìn về mặt nam hài quật cường, âm thầm gật đầu, nam hài này nếu có thể bồi dưỡng thêm, ngày sau nhất định sẽ là cánh tay đắc lực của mình!

“Tại hạ Tây Môn Thanh, xin hỏi cô nương họ gì?” .Tây Môn Thanh, chính là thiếu niên vừa mắng nam hài, làm ra bộ dạng quân tử đối với nhị tỷ hỏi.

Nhị tỷ nhìn bộ dáng hần tự cho là đúng, chán ghét nhú nhú mày, rồi nhìn đến trên người nam hài, một trận lửa giận dâng lên:

“Các ngươi còn có tính người hay không, hần mới chỉ là một đứa trẻ cần gì phải hạ thủ nặng như vậy!”

Tây Môn Thanh thấy cô gái đối với mình thái độ chán ghét, còn chỉ vào mặt mình mà quát, cũng nổi lên một trận lửa giận, từ nhỏ đến lớn không có người nào dám đối với mình nói như vậy:

__”Tiểu tạp chủng này thiếu gia ta thích đánh liền đánh . Thế nào! Định cứu hần sao? Vị mỹ nhân này,nếu hôm nay chịu theo bổn thiếu gia, ta sẽ tha cho hần .Được không?”.

Bên cạnh mọi người một trận tiếc hận, một cái cô gái tốt như vậy chẳng lẽ lại bị tiểu súc sinh này hủy sao?

Nhị tỷ vừa nghe lời này, nhất thời nổi trận lôi đình, giáng một cái tát lên mặt Tây Môn Thanh,lại thưởng thêm cho hần một cước vào chỗ hiểm

Thật vất vả mới chen vào đám người, Tà Trần, Tà Vân nghe có người dám vũ nhục nhị muội (nhị tỷ), hai người đang chuẩn bị động thủ, nhaoáng một cái đã thấy Tây Môn Thanh bị Tà Tư đá bay ra ngoài.

Mà Tà Băng nhìn Tây Môn Thanh, ánh mắt nhìn hần như nhìn một người sắp chết . Kiếp trước Tà Băng không có người thân, kiếp này thật vất vả có được , bất luận kẻ nào cũng không có thể thương tổn người thân mình, cho dù chỉ là nói năng lỗ mắng cũng phải chết. Dám chạm đến người của Quân Tà Băng ta, dù là ai cũng chuẩn bị mà sống không bằng chết đi !

Bị đá bay ra ngoài, Tây Môn Thanh hướng nhị tỷ hô to:

__ “Ngươi cũng dám đánh ta! Các ngươi còn thất thân cái gì, còn không mau bắt ả chết tiết này lại cho ta !”. Tây Môn Thanh vừa mắng vừa vội chạy lại núp sau lưng hộ vệ.

Hộ vệ vừa nghe liền nhìn nhau nhưng cũng không dám tiến lên,nhìn phía sau người ta có 4 hồn Tông, chúng ta cũng không phải người mù! Chúng ta chỉ là mấy hồn Sư lại dám đánh hồn Tông sao? Cái này so với đi chịu chết có cái gì khác nhau!

__”Đánh ta? Hôm nay người bị đánh chính là ngươi ! Về nói với cha nương ngươi, cô nãi nãi ta thách họ!” .Đừng nhìn nhị tỷ năng hàng ngày hoạt bát đáng yêu mà lâm tường ,một khi đã nổi giận lên thì cho dù là đại ca Quân Tà Trần cũng thua xa mấy lần.

Nhị tỷ một tay túm lấy Tây Môn Thanh, hướng trên mặt hần đánh, đánh xong liền một cước đá đến hạ bộ của hần, sau đó vỗ vỗ tay đứng dậy chuẩn bị bỏ của chạy lấy người .

Quanh đây hễ là nam nhân đều là một trận nổi da gà. Vội vàng lui ra phía sau, sợ tiểu cô nương này cũng đá mình một cước. Nhắc tới Tây Môn Thanh mười lăm tuổi là hồn Sư cấp một cũng được coi như là thiên tài, đáng tiếc lại gặp phải thiên tài Quân gia nhị tiểu thư Quân Tà Tư .

Mà hộ vệ của Tây Môn thanh bị 4 hộ vệ hồn Tông trông coi chặt chẽ cũng chỉ biết đứng nhìn thiếu gia mình bị đánh. Chờ vị tiểu thư kia đánh xong mới kéo thiếu gia mình chạy về phủ, Tây Môn Thanh chạy phía trước còn lớn tiếng kêu gào:

__ “Các ngươi chờ đó, Tây Môn gia sẽ không bỏ qua của các ngươi!”

Đại ca Quân Tà Trần lúc nghe tên Tây Môn gia mảy mui một chút, đối với nhị tỷ Tà Tư cười nói:

__ “Trở về nói cho phụ thân biết ngươi đánh nhau,thì ngươi không phải sẽ bị phạt ,sao hả ?”

Nhị tỷ vừa nghe chép phạt nhất thời một trận tức giận, bất quá nghĩ lại chuyện hôm nay chính là tự mình khơi ra , hừ hừ! Tên hỗn đản kia dám nói ta như vậy, không có phé đi hần là đã để cho hần mặt mũi rồi !

Tà Vân thì lời Tà Băng nhìn khắp người sợ có ai gây thương tích cho bảo bối muội muội.

Tà Băng cười nhìn nhìn bọn họ, đi đến chỗ nam hài kia, ngồi xổm xuống, ôn hòa nói:

__ “Ngươi thế nào?”

Nam hài ngẩng đầu nhìn tiểu cô nương áo trắng, ở trong đôi mắt nàng không có đồng tình, không có thương hại, chỉ có thân nhiên đau lòng cùng ôn hòa. Nàng, là quan tâm ta sao?

Nam hài tự giễu cười cười, đối với Tà Băng lắc lắc đầu:

__”Không có việc gì”. Tiếng nói có chút khàn khàn như là lâu lắm rồi mới mở miệng vậy!

__”Ngươi, có nguyện ý đi theo ta không?”. Một cổ thanh âm tình tứ truyền vào trong tai nam hài, nam hài kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Tà Băng đang cười, này, đây là truyền âm bí mật ?

Nam hài cúi đầu hơi trầm tư sau đó bỗng đứng ngẩng đầu nhìn thẳng Tà Băng, ánh mắt tỏ ra kiên định. Không đợi nam hài trả lời, Tà Băng liền tiếp tục truyền âm:

__”Đừng nhúc nhích! Trước đem viên thuốc này ăn đi, buổi tối ta sẽ tìm đến ngươi!”

Tà Băng nhìn mọi người rồi bí mật đưa viên thuốc cho nam hài, đứng dậy đi tới bên cạnh bọn đại ca , trải qua chuyện bát nháo như vậy, bốn người cũng không có hứng tiếp tục đi dạo, liền hồi phủ.

Mà nam hài kia thật sâu nhìn thoáng qua bóng dáng Tà Băng rồi đi, không chút do dự đem viên thuốc nuốt vào, nhất thời một dòng nước ấm chảy dọc từ

chi khiến những vết thương kia dần hồi phục, nam hài đứng lên, nhìn theo hướng Tà Băng ánh mắt càng phát ra kiên định.

Tà Băng về nhà ăn qua cơm chiều, sau lại thay một thân hắc y vận khởi khinh công, hướng thần thức tập trung chỗ nam hài bay đi.

Một mình chờ đợi ,nam hài vừa thấy thân ảnh Tà Băng đến, ánh mắt hiện lên vui sướng, hướng thẳng đến Tà Băng quỳ xuống.

“Ngô Lăng Tiêu lúc này thề với trời, cả đời làm tùy tùng của nàng, dùng tánh mạng mình bảo vệ nàng, nếu có vi phạm, trời chu đất diệt!”

Lời thề vừa chấm dứt, quy tắc thiên địa buông xuống dưới chân hai người, lời thề thành lập . Ở Aucas đại lục này chỉ cần thề với trời, liền sẽ thành nguyên tắc của trời đất, nếu có chút vi phạm, sẽ bị trời chu đất diệt .

Lăng Tiêu trực tiếp dùng phương thức này để biểu đạt tâm tư mình với Tà Băng, ngay tại thời điểm Tà Băng đưa cho hắn viên thuốc kia, trong mắt nhận thấy một tia đau lòng, Lăng Tiêu cũng đã quyết định cả đời là tùy tùng của nàng .

Tà Băng nhìn thiếu niên quật cường quỳ trước mặt, ánh mắt chợt ảm áp. Thật không ngờ hắn lấy phương thức quyết liệt như vậy để biểu đạt sự thần phục .

Tà Băng tiến lên từng bước nâng Lăng Tiêu dậy, nhẹ cười một cái.

“Lăng Tiêu, ta là Tà Băng, Quân Tà Băng! Chuyện của ngươi ta sẽ không hỏi đến. Ta có thể giúp ngươi, biến ngươi chân chính trở nên cường đại, tự tay giết chết kẻ thù chính mình, đem những nhục nhã mà ngươi từng trải qua hết thảy dẫm nát dưới chân!”

“Lăng Tiêu, ta có thể khiến cho ngươi được mọi người ngưỡng mắt lên nhìn, ta có thể cho ngươi có được lực lượng đủ để tung hoành thiên hạ, không người có thể ngăn cản “

“Lăng Tiêu, hôm nay cứu ngươi, không phải vì đồng tình càng không thể là thương hại, mà vì ngươi bất khuất .Ta sẽ làm cho ngươi có thể kiêu ngạo, từ hôm nay trở đi, không ai có thể khi nhục ngươi. Ta Quân Tà Băng chính là người nhà của ngươi, về sau gọi ta Tà Băng!”

Lăng Tiêu nhìn tiểu cô nương trước mặt rõ ràng thấp hơn mình rất nhiều, lại khiến hắn phải ngưỡng lên nhìn. Nghe lời nói kia cuồng vọng quyết tuyệt, nội tâm Lăng Tiêu là một mảnh lửa nóng.

Nghe được câu kia: ‘ta Quân Tà Băng chính là người nhà của ngươi’, hắn luôn luôn kiên cường cho dù bị người ta đánh thừa chết thiếu sống cũng chưa từng rơi lệ bây giờ lại thấy cay cay vành mắt, Lăng Tiêu chảy ra một giọt lửa nóng thanh lệ. Tà Băng, có sự đối đãi của ngươi như thế, cuộc đời này còn ta còn cầu gì nữa đây ? Lực lượng cường đại, thể nhân kính ngưỡng. Chỉ cần là ngươi yêu cầu, Lăng Tiêu dù phải liều chết cũng làm bằng được.

“Lăng Tiêu, ta mang ngươi đi đến nơi tu luyện!” Nói xong mang theo Lăng Tiêu tiến nhập vào bên trong ngọc giới chỉ, xuất ra một viên Trúc Cơ đan, đưa cho Lăng Tiêu:

“Ăn nó, rồi khoan chân ngồi xuống!”

Ăn xong viên thuốc Lăng Tiêu liền khoan chân ngồi xuống, Tà Băng lợi dụng chân nguyên ở trong cơ thể Lăng Tiêu đưa ra một phương thức:

“Nhớ kỹ phương thức hành tẩu chân nguyên, về sau liền dựa theo đường này mà tu luyện!” Nghe được lời nói của Tà Băng ,Lăng Tiêu cảm thụ được chân nguyên lưu động, liền ghi nhớ kỹ phương thức.

Sau ba nén nhang, Tà Băng đình chỉ vận khởi chân nguyên, đứng lên, nhìn Lăng Tiêu, lộ ra một chút tươi cười! Lăng Tiêu tư chất mặc dù so ra kém mình, nhưng cũng là thiên tài hiếm thấy.

Chọn lựa công pháp sử dụng thích hợp cho Lăng Tiêu, cùng Tuyệt Ảnh luyện tập xong liền ra khỏi ngọc giới chỉ.

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Các Ngươi Ngay Cả Phế Vật Cũng Không Bằng

Sáng sớm, Tà Băng đứng lên ngáp liên tục, ngày hôm qua sau khi sắp xếp cho Lăng Tiêu thật tốt, ra ngoài ngọc giới thì trời đã sáng. . Hôm nay còn phải đến sân huấn luyện bắt đầu tập dượt, mặc dù mấy cái huấn luyện đó đối Tà Băng cũng không có tác dụng gì.

Mơ mơ màng màng tiêu sái đi trên đường, bỗng nhiên bị một trận tiếng ồn ào làm bừng tỉnh, vốn là vẫn có chút uể oải Tà Băng xoay người hướng phía ồn ào đi đến. Nha mới buổi sáng ai lại có tinh thần cãi nhau như vậy!

__”Bọn các ngươi chính là phé vật của Quân gia! Còn có mặt mũi đến sân huấn luyện sao ? “

__”Mẹ nó ngươi nói ai là phé vật ? Chúng ta không phải phé vật!”

Nghe thấy hai tiếng đối mắng, Tà Băng nâng mắt nhìn lên, đúng là đang đánh nhau sao? Ai. lúc này một hai đám tiểu hài tử đang đánh nhau, một lúc sau một đám thiếu nam thiếu nữ còn lại cũng nhảy bổ vào.

Nhìn một hồi, Tà Băng dần dần hiểu được nguyên nhân bọn họ đánh nhau, một bên là những Quân gia tiểu thiên tài, bên còn lại là những tiểu hài tử của Quân gia hồn lực không đủ phân 6 “Phé vật”, mà lý do đánh nhau đúng là “những thiên tài” cho rằng đám “phé vật” không có tư cách đến sân huấn luyện, ngại bọn họ làm mất danh dự của mình.

Nha , không biết hoàn hảo, biết Liễu Duyên Từ, Tà Băng không khỏi một trận giận dữ! Sử dụng chân nguyên hỗn hợp trong cơ thể rồng lớn nói :

__”Tất cả dừng tay cho ta!”

Mọi người nghe thấy thanh âm rống giận, tất cả đều ngừng tay hướng Tà Băng nhìn lại, khi bọn hắn nhìn thấy thân ảnh họ thì khiến tim đập nhanh, âm thanh lớn như vậy lại phát ra là từ chỗ một tiểu cô nương, không khỏi xuy cười ra tiếng, chính mình sao lại bị một cái tiểu cô nương dọa .

Trong đó có người hô một tiếng:

__”Là ngươi? Thiên tiên kim hồn lực Quân Tà Băng!” Nghe thanh âm này, mọi người nghi ngờ nhìn Tà Băng, đây là đệ nhất thiên tài của gia tộc sao? Mọi người định giáo huấn Tà Băng một trận cũng cứng họng.

Tà Băng nhìn đám người đã tách ra thành hai nhóm, tuổi ước chừng đều là trên dưới 12 tuổi, trong đó một đám rõ ràng có vết thương, trong ánh mắt có tự ti, không cam lòng. Một đám khác lại cao ngạo ngửa đầu, hành động như mấy con công. Nhìn hai nhóm người về mặt không giống nhau Tà Băng hoàn toàn phần nộ rồi !

Quân gia nếu là như thế này sẽ phát triển đi xuống, không khác nào diệt vong .

__”Thiên tài? Phé vật? Cái gì là thiên tài! Cái gì là phé vật! Các ngươi sao? Nghĩ đến hồn lực thí nghiệm qua 6 phân liên tục xưng là thiên tài sao? Cái thiên tài của các người ở trong mắt những người cường giả cùng lắm cũng là con kiến mà thôi! Các ngươi có tư cách gì cười nhạo bọn họ là phé vật ?”

__”Còn có các ngươi! Người khác nói các ngươi là phé vật, không quan tâm các ngươi , các ngươi sẽ cam chịu sao? Nếu ông trời không cho các ngươi thiên phú vĩ đại, như vậy các người so với bọn họ bỏ ra cố gắng nhiều hơn! Gấp hai không đủ thì gấp 10. Thế giới này không có chân chính thiên tài, cũng không có chân chính phé vật! Buông thả bản thân mình mới chính là phé vật!”

Tà Băng phần nộ hướng tới hai nhóm người rống lên giận giữ . Khuôn mặt nhỏ nhắn cũng theo thế nổi lên hồng nhuận.

Mà hai nhóm thiếu nam thiếu nữ kia nghe Tà Băng nói xong , hồ thẹn cúi đầu, về mặt không phục nhìn Tà Băng.

__”Như thế nào? Các ngươi không phục sao? Ta nói cho các ngươi biết , đám các ngươi tự xưng là thiên tài, ta thấy các ngươi ngay cả phé vật cũng không bằng!” Tà Băng nhìn đám người kia, phần nộ mở miệng răn dạy .

__”Cho dù thân phận của chúng ta không cao bằng ngươi, cũng không chấp nhận ngươi vũ nhục chúng ta như vậy!” Trong đó một thiếu niên khuôn mặt đầy lửa giận, tay xiết chặt quyền hướng Tà Băng hô. Hắn vốn là thiên tài Quân gia, hiện tại bị người khác nói ngay cả phé vật cũng không bằng. Cao ngạo, hắn không cho phép người khác vũ nhục chính mình như vậy.

__”Vũ nhục các ngươi ? Các ngươi không có cái gì tư cách để cho ta vũ nhục . Một đám chỉ biết lợi dụng thiên phú bất nạt chính người của mình, như vậy có tư cách gì ? Ngại bọn họ làm mất mặt Quân gia sao? Bất nạt chính huynh đệ tỷ muội của mình như vậy thực quang vinh phải không? “

__”Ba tháng, ba tháng thời gian, ta muốn bọn họ tự mình đánh bại đám thiên tài các ngươi. Nói cho các ngươi, nếu chỉ có thiên phú tốt thì cũng chẳng có cái gì. Không cố gắng thì thiên tài cũng là rác thải!” Tà Băng chỉ vào đám “Phé vật” kia, thay bọn họ đối với đám thiên tài hạ chiến thư.

__”Được, ba tháng sau, nếu là chúng ta thắng, ngươi phải hướng chúng ta mà xin lỗi!” Thiếu niên kia xiết chặt quyền, đối với Tà Băng nói!

__”Không thành vấn đề. Nếu là các ngươi thua, từ nay về sau, ta không hy vọng nghe đến hai chữ phé vật này nữa, lại càng không muốn nhìn thấy chuyện này xảy ra là nữa!” Tà Băng nhìn thoáng qua thiếu niên kia, nếu là hắn có thể bỏ tật xấu kiêu ngạo này, về sau nhất định là một thể hệ xuất sắc của Quân gia.

__”Được ! Ba tháng sau, lão phu sẽ tự mình làm trọng tài cho các người!” Thanh âm hùng hậu uy nghiêm truyền đến, mọi người cả kinh, liền nhìn thấy Quân Thương Hải, Quân Nhược Hải cùng Quân Nhược Thiên ba người đồng thời đi tới.

Quân Thương Hải ba người đang nghị sự ở thư phòng liền bị âm thanh tức giận của Tà Băng làm cho sợ hãi . Vội vàng đuổi tới, ba người nghe thấy âm thanh non nớt mang theo kiên nghị của Tà Băng , nói thẳng ba người về mặt hưng phấn, lại xấu hổ, sợ gia tộc dèm pha. Đám thiếu niên cô gái nhìn gia chủ đã mở miệng, cũng không dám nói cái gì nữa.

__”Gia gia, buổi sáng ngày mai ngài đem những người trong gia tộc hồn lực dưới phân 6 tất cả tập hợp lại, Băng nhi muốn đích thân huấn luyện bọn họ!” Tà Băng nhìn gia gia Quân Thương Hải, chỉ cần hắn gật đầu đáp ứng, Tà Băng liền phá bỏ “Quân gia phé vật” bốn chữ này, hoàn toàn biến họ trở thành

người khác.

Ba người Quân Thương Hải nhìn ánh mắt tràn đầy tự tin của Tà Băng, một trận kinh hãi. Tà Băng nếu lần này thành công, sẽ có sự thay đổi thế nào với Quân gia, bọn họ cũng không giám nghĩ .

“Được, Băng nhi, gia gia đáp ứng ngươi. Gia gia chờ mong Băng nhi có thể lại vì gia gia mang đến cái kinh hi!” Quân Thương Hải lo lắng xong, liền đáp ứng yêu cầu vô cùng hoang đường này!

“Gia gia, Đại bá, phụ thân, Băng nhi sẽ làm Quân gia từ nay về sau không còn phé vậy nữa” .Nhìn thật sâu mặt ba vị trưởng bối trước mặt, Tà Băng thật mạnh hứa hẹn.

Cáo biệt ba người sau, Tà Băng về tiểu viện của mình.

“Cha, đại ca, cứ như vậy đáp ứng yêu cầu Băng Nhi được sao? Dù sao nàng mới năm tuổi a!”. Ba người trở lại thư phòng, Quân Nhượng Thiên mở miệng hỏi , bất quá ngoài mặt như vậy nhưng bên trong lại tràn đầy tự hào .

Quân Thương Hải nhìn hai người bộ dạng sốt sắng, một mặt xem thường. Quân thương hải nói:

“Nếu tính ra, Tà Băng năm năm nay cho chúng ta quá ít kinh hỷ sao? Các ngươi hẳn là hiểu được, nếu là Băng nhi thật sự có thể giải quyết vấn đề này, đối với Quân gia ta, đối toàn bộ đại lục có bao nhiêu đại ảnh hưởng các ngươi còn không biết sao?”

“Đúng vậy, để Băng nhi làm việc này đi. Ta tin tưởng Băng nhi sẽ không làm cho chúng ta thất vọng “. Quân Nhượng Hải đối với đứa cháu năm tuổi này tràn đầy hy vọng

.

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Luyện Đan, Huấn Luyện Ma Quỷ

rở lại tiểu viện, Tà Băng trực tiếp tiến nhập ngọc giới, chuẩn bị cho buổi huấn luyện ngày mai.

“Tà Băng? Ngươi đã đến rồi!” Đang tu luyện, Lăng Tiêu nhìn thấy Tà Băng tiến vào, liền đứng lên vui vẻ nói .

“Ừ, ta muốn luyện chế một ít đan dược. A? Lăng Tiêu, ngươi đã tu luyện đến hồn Sĩ bậc 7 . Ngày mai ta muốn huấn luyện một nhóm người của gia tộc, ngươi cũng đi theo cùng đi!” .Nhìn thấy Lăng Tiêu tiến bộ thần tốc, Tà Băng cũng thực vui vẻ.

“Được, tốt quá!” Nghe được Tà Băng khích lệ mình, Lăng Tiêu cao hứng hồi đáp.

Tà Băng đi vào không thấy Tuyết Ảnh, liền truyền âm hỏi.

“Tuyết Ảnh? Ngươi có khỏe không?”

Tuyết Ảnh rất nhanh trở lại:

“Tà Băng, nơi này linh khí thực sung túc, ta đã sắp đột phá cấp mới, khả năng ngủ say một đoạn thời gian rất dài. Ngươi hãy tự bảo bảo hộ chính mình cho tốt “

Nghe được Tuyết Ảnh trả lời Tà Băng vì hân mà vui vẻ, nói cho Tuyết Ảnh an tâm tăng cấp và tự chiếu cố chính mình ,xong liền thôi truyền âm.

Tà Băng bắt tay vào chuẩn bị nguyên liệu làm Trúc Cơ đan, năm năm Tà Băng ở trong ngọc giới trông không ít kỳ hoa dị thảo, rất nhanh tìm được nguyên liệu, Lăng Tiêu hỗ trợ đem đồng thảo dược phân loại để dùng sau.

Tà Băng lấy bình đựng đan, sau khi luyện chế bước một thu được Trúc Cơ đan, tuy là lần đầu tiên luyện đan, nhưng cũng không tốn mấy sức .Theo thời gian trôi qua, linh khí nhuộm dần, một cỗ Hương Phiêu Tán tỏa ra bên trong ngọc giới, chỉ chớp lát, bình đan bùng nổ một trận ánh sang. Đan thành!

Tà Băng mở bình đựng đan, thấy trong bình chứa sáu trăm viên Trúc Cơ đan, gât gât đầu. Xem tỉ lệ này cũng tuyệt đối là thượng phẩm đan dược . Tiếp theo Tà Băng lại luyện chế năm trăm viên Bách Hoa đan, năm trăm viên Hồi Lực đan.

(Bách Hoa đan : dùng để lên cấp nhanh chóng ,Hồi Lực đan: dùng để hồi phục thể lực)

Trước mắt được thảo trong ngọc giới cũng chỉ có thể luyện chế thành ba loại đan dược đơn giản, Tà Băng âm thầm quyết định, về sau nhất định phải thường xuyên tới ngọc giới gieo trồng một ít thảo dược mới.

Tà Băng vui vẻ luyện đan, phía sau Lăng Tiêu nhìn Tà Băng giống như nhìn nữ thần trong lòng, dường như không có gì là Tà Băng làm không được. Âm thầm thề, nhất định phải cố gắng làm cho chính mình cường đại để xứng đứng bên cạnh nàng.

Luyện hoàn đan dược xong, cùng Lăng Tiêu cáo biệt, liền ra ngoài ngọc giới, nhìn sắc trời còn sớm, Tà Băng lại chạy đến sân huấn luyện bố trí thể trạng trọng lực mới trở lại tiểu viện, nằm lên giường ngủ ngay, luyện đan cũng rất mệt nhọc.

Vừa cảm giác sáng khoái, sáng sớm Tà Băng cùng Lăng Tiêu hai người cùng nhau hướng tới sân huấn luyện đi đến, mà giờ phút này trên sân huấn luyện là hai trăm người, lớn nhỏ không đồng nhất, thiếu niên cô gái, ít nhất sáu tuổi, lớn nhất mười sáu tuổi đang đứng. Trong đó cũng bao gồm đại ca Tà Băng, nhị tỷ cùng ca ca, còn có tiểu mập mạp Quân Tử Hiền.

Mà trên đài, các trưởng lão của Quân gia đều xuất hiện, Tà Băng đối với bọn họ hỏi qua, đối với gia gia gật đầu, xong mới đứng ở trên nền đá nhìn hơn hai trăm thiếu niên cô gái dưới đài.

Trong nhóm người phía dưới không chỉ có Quân gia “Phế vật”, còn có Quân gia thiên tài. Trừ bỏ người Tà Băng quen, cơ hồ có vài người khát vọng nhìn Tà Băng, có kính nể, khâm phục, ba tháng, dù không ai tin tưởng cô gái này có thể trong ba tháng làm hồn lực bọn họ tăng lên.

Nhưng là bọn họ hân tình nguyện tin tưởng, bởi vì bọn họ không hy vọng nghe đến “Phế vật” hai chữ là nói mình. Bọn họ muốn tại cái thế giới cường giả vì tôn này sống sót.

“Nói cho ta biết! Các ngươi có nghĩ là mình thoát khỏi hai chữ phế vật này không? Có nghĩ là trở thành một người được biết đến là cường giả?” Hồn hợp nội lực Tà Băng lớn tiếng hỏi mọi người phía dưới.

“Muốn!” Tuy rằng mọi người thực hoài nghi, nhưng không thể phủ nhận, đây là giấc mộng trong cảm nhận mỗi người. Không chút do dự trả lời, làm Tà Băng gật gật đầu.

“Nếu muốn trở thành cường giả, như vậy kế tiếp, điều các ngươi phải làm chính là vô điều kiện phục tùng. Nhớ kỹ! Là vô điều kiện phục tùng. Nếu là không thể làm được, hiện tại lập tức xoay người rời đi”. Thanh âm Tà Băng khí phách vang lên, mọi người tuy có dị nghị, nhưng cũng không có một người rời đi.

“Tốt lắm! Nếu các ngươi đã nguyện ý lưu lại, vậy phải chuẩn bị chịu khổ. Huấn luyện của ta rất tàn khốc, không niệm tình nghĩa. Trong khi huấn luyện không cho bất luận kẻ nào rời đi, hiện tại bắt đầu, mỗi người chạy vòng quanh sân hai mươi vòng. Chạy không xong giữa trưa không được phép ăn cơm!”

Quân Tà Trần vẻ mặt hoảng sợ nhìn thân ảnh nhỏ trên đài ngáo nghể tự tin, trên đài đám người Quân Thương Hải cũng là một mảnh kinh ngạc miệng há hốc, đều là không tin đây là Băng nhi đáng yêu hoạt bát của bọn họ. Sẽ không phải là cùng một người đi?

Nói xong, Tà Băng mở ra gấp đôi trọng lực, thấy mọi người còn thất thần, không khỏi hô:

“Giữa trưa đều không muốn ăn cơm?”

Mọi người cả kinh, vội vàng đứng lên chạy, vừa bước vào trọng lực trận, mọi người đều buồn bực, có trực tiếp ở trong mới cảm thụ được rõ ràng bộ pháp trầm trọng, mọi người dù biết là Tà Băng giờ trò quý, vẫn tình nguyện tiếp tục chạy bộ. Đồng thời Tà Băng cũng đi theo mọi người chạy.

Hết ba vòng, không ít người đã sắp kiệt sức, Tà Băng thấy vậy, nói:

“Mới ba vòng đã kiên trì không nổi nữa sao? Ta chạy được các ngươi vì sao chạy không được? Chẳng lẽ các ngươi ngay cả đứa trẻ năm tuổi như ta cũng không bằng?”

Mọi người nghe Tà Băng nói, một trận xấu hổ, nếu nàng có thể kiên trì, mình vì sao không thể kiên trì được.

Năm vòng sau, rất nhiều người đã sắp té xỉu, còn lại cũng cơ hồ đều đạt đến đỉnh điểm chịu đựng. Tà Băng chạy đến trên đài, hơi thuận khẩu khí, liền hô to một tiếng:

“Ngừng!”

Mọi người nghe thế chỉ cảm thấy chữ này là dễ nghe nhất trong ngày. Nhất thời té trên mặt đất mồm to thở phì phò.

“Đều đứng lên cho ta, nếu chưa khôi phục lại đứng như trước, bất luận kẻ nào cũng không cho phép uống nước!”. Nghe được tiếng nói của Tà Băng, mọi người cũng tình nguyện đứng lên chậm rãi hoạt động. Lời của Tà Băng chính là mệnh lệnh, bọn họ thà rút ra kinh nghiệm.

“Gia gia, phiền người phái người đem viên thuốc đó trộn lẫn vào trong nước, phân cho bọn họ uống. Đây là Hồi Lực đan, uống xong thể lực sẽ khôi phục!”. Tà Băng đưa cho Quân Thương Hải một lọ Hồi Lực đan.

Âm thanh của Tà Băng vừa dứt, đám người Quân Thương Hải ngốc lăng, bọn họ thật không ngờ Tà Băng huấn luyện mọi người như vậy không rõ như

vậy có tác dụng gì?

Bỗng nhiên nghe thấy bên tai truyền đến tin tức trọng yếu, Hồi Lực đan ? Uống xong thể lực sẽ khôi phục sao ? Quân Thương Hải sai người nghe theo, một đám người ánh mắt nghi vấn nhìn Tà Băng.

Tà Băng biết bọn họ muốn biết cái gì, liền nghịch ngợm nháy mắt mấy cái nói:

_ “Huấn luyện xong, Tà Băng còn muốn cấp mọi người cái kinh hi nga “

Lúc này, dưới đài mọi người cũng đều khôi phục thể lực, người ngất xỉu thần thái sáng láng đứng lên. Tà Băng nhìn tinh thần mọi người, trực tiếp mệnh lệnh nói:

_ “Còn mười hai vòng, tiếp tục chạy “

Nhìn Tà Băng ánh mắt có chút sắc bén, mọi người tiếp theo chạy. Một ngã ăn Hồi Lực đan, khôi phục lại tiếp theo chạy.

Trong một ngày, Tà Băng chỉ huy mọi người chạy xong ngồi xuống nhảy cóc, sau đó đứng tấn, rồi hít đất, nói tóm lại Tà Băng đem kiến thức kiếp trước rập khuôn áp dụng lên những người này.

Mọi người ngay từ đầu căn bản không nắm vững, rất oán hận thậm chí còn nghi có hay không Tà Băng lấy phương pháp này để tra tấn bọn họ. Chứ những phương pháp cổ quái ấy, sẽ có ích lợi gì ? Còn không bằng trở về tự luyện hồn lực. Nhưng là sau khi luyện tập, mọi người mới phát hiện mỗi một động tác đều có thể rèn luyện đến toàn thân, làm một lần hồn lực trong cơ thể lưu chuyển sẽ nhanh một phần. Cảm giác trong cơ thể hồn lực nhanh chóng lưu chuyển, mọi người cũng không nói nữa câu oán hận, tất cả cố gắng nghe theo đứng lên.

Một ngày huấn luyện, rốt cục Tà Băng ra lệnh một tiếng đã xong , mọi người thoát khỏi địa ngục. Mọi người đều nhẹ nhàng thở ra, xụi lơ trên mặt đất.

Ngay cả Quân Tà Trần được Quân gia công nhận là tiểu bối thực lực tốt nhất cũng không hề giữ hình tượng ngã chổng vó nằm trên mặt đất, nói giỡn:

_ ”Trải qua trận huấn luyện này của Băng nhi thật sự giống đi bộ trong 18 tầng địa ngục a!”

Mọi người nghe thế, đều là vô lực gật đầu. Rất đồng cảm a!

Hiện tại mọi người đã không còn hoài nghi Tà Băng như ban đầu, tuy rằng một ngày huấn luyện mọi người đều mệt chết khiếp, nhưng mỗi người đều có thể thật sâu cảm nhận được hồn lực ở trong cơ thể rất nhanh lưu chuyển, cảm giác hồn lực tăng trưởng. Mọi người không khỏi nghĩ đến, nếu là duy trì huấn luyện thế này, không chừng ngày đó nhất định sẽ đột phá .

Tà Băng nhìn bộ dáng chật vật của mọi người, khóe miệng gọi lên một chút quỷ dị tươi cười, dùng khẩu khí vô tội nói:

_ “Các vị ca ca tỷ tỷ, hiện tại này cũng không phải là mười tám tầng địa ngục nga! Hôm nay huấn luyện chỉ mới là bước đầu mà thôi, về phần địa ngục, các ngươi về sau từ từ sẽ chậm rãi sẽ cảm nhận được !”

Tà Băng ngử khí trong suốt nói:

_ “Hôm nay ăn nhiều vào, ngày mai có lẽ rất tối mới được ăn!”

Khi nghe được những lời nói này của Tà Băng, mọi người vừa đứng lên lập tức lão đảo lại té ngã trên đất. Nhìn ánh mắt trong suốt vô tội trước mắt kia trong đầu mọi người đều nhất thời xuất hiện hai chữ, ác ma! Người này quả thực chính là ác ma.

Tà Băng cười tủm tỉm nhìn mọi người, xoay người hướng nhóm người gia gia đi đến, sau lại quay đầu khinh phiêu phiêu lưu lại một câu: ngày mai tiếp tục, tập theo những mục hôm nay .

Xụi lơ trên mặt đất mọi người đã vô lực nghe theo ! Tà Trần, Tà Tư cùng Tà Vân, nhìn Tà Băng xoay người, không khỏi lớn tiếng cảm thán:

_ “Về sau chộc ai cũng không nên chộc tiểu muội a! Nha đầu kia nhất định là sói đội lột cừu!”

Mà Lăng Tiêu cùng tiểu mập mập Quân Tử Hiên, nhìn bóng dáng Tà Băng, âm thầm thề: nhất định phải cố gắng tu luyện, không thể bị hạ xuống nhiều như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Tặng Bảo Vật, Ăn Đan Dược!

Sau khi kết thúc huấn luyện, Tà Băng liền cùng đám người gia gia vào thư phòng, nhất thời mắt to trừng đôi mắt nhỏ!

“Băng nhi, ngươi có hay không nên cho chúng ta biết kinh hỷ của ngươi a?” Quân Thương Hải cười tủm tỉm giống hệt lão hồ li.

“Nha, Băng nhi hiện tại có mang tới, mọi người xem”. Nhìn bộ dáng mọi người, Tà Băng cũng không chọc bợn họ, trực tiếp đem đan dược của mình vì gia tộc chuẩn bị cùng công pháp đem ra! Về phần bí mật của ngọc giới, Tà Băng cảm thấy vẫn chưa phải lúc nói ra.

“Trước tiên là nói về đan dược này, đầu tiên là Hồi Lực đan, tác dụng chủ yếu đó là khôi phục thể lực, trước mắt có năm trăm viên. Tiếp theo là Bách Hoa đan, chủ yếu phụ giúp việc tăng cấp. Cuối cùng là Trúc Cơ đan, cũng là đan dược quan trọng nhất, người có thiên phú thấp chỉ cần ăn Trúc Cơ đan, cũng có thể biến thành tuyệt thế thiên tài”. Tà Băng nhìn mấy cái miệng há to đến nỗi có thể nhét vừa cả quả trứng gà, hắc hắc cười.

Khó khăn lấy lại tinh thần mấy người Quân Thương Hải một trận nóng rực nhìn đan dược trước mắt, nhất là tam trưởng lão là người cuồng đan dược! Tà Băng phúc hắc nghĩ: mới như vậy đã bị dọa a! Về sau thì thế nào nữa.

“Khụ! Mấy người không muốn biết nó là cái gì sao?” Tà Băng chỉ vào công pháp nói. Ra về công pháp này so với đan dược có tác dụng lớn hơn.

Tà Băng tổng cộng chọn lựa bốn bản thích hợp cho người nhà mình tu luyện cùng nắm giữ công pháp sẽ có thể giúp mình sửa sau! Luyện khí bách khoa toàn thư! Đan dược toàn tập! Thuần thủ phương pháp! Mấy người lật xem một chút, đều là giật mình nói không ra lời, trời ạ! Mấy vật nhỏ này hôm nay rất hù dọa người a.

Phụ thân Quân Nhưộc Thiên bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, nghiêm túc hỏi:

“Băng nhi, Những thứ này ở đâu ngươi có?” Mọi người cũng bị một tiếng này bùng tỉnh. Nhất tề hướng Tà Băng nhìn lại.

“Là sư phó của Băng nhi lưu lại, lúc trước Băng nhi xuất môn gặp một lão gia gia đang trọng thương, Băng nhi vì lão gia gia băng bó miệng vết thương, lão gia gia đem mấy thứ này đều giao cho ta, bảo ta bái ông ta làm thầy. Băng nhi không nghĩ phụ tâm nguyện lão gia gia, liền bái lão gia gia làm sư phụ. Khả không nghĩ tới, ta vừa học được một ít, sư phó đã quy tiên. Băng nhi an táng sư phó sau đó liền trở về”. Tà Băng cũng không biết nên giải thích như thế nào, nói tóm lại là không thể nói chính mình từ thế giới trước mang đến. Đành phải biện lí do là sư phó.

“Thì ra là thế. Nhưng sao Băng nhi trước kia không nói?” Quân Nhưộc Hải hỏi.

“Băng nhi chỉ muốn cho các ngươi một kinh hi mà thôi!” Tà Băng vô tội nháy mắt mấy cái, đôi mắt đen đã phủ một tầng sương mù mỏng.

“Tốt lắm, đừng ép hỏi Băng nhi, Băng nhi đã bái sư phó này đối với Quân gia cũng là chuyện tốt!” Quân Thương Hải nhìn bộ dáng Tà Băng như vậy một trận đau lòng.

“Vậy, ta về tiểu viện nghỉ ngơi. Ngày mai sẽ phải tiếp tục huấn luyện.” Tà Băng nói xong, được sự chấp thuận liền hướng cửa trước đi đến.

Ra ngoài đại môn Tà Băng lại xoay người lại nói với mấy người ở trong:

“Sư phó còn nói, công pháp đó là tâm huyết cả đời của người, hi vọng Quân gia có thể thay hấn kế thừa”

Nói xong Tà Băng liền xoay người rời đi, như vậy chắc hẳn người nhà sẽ không có gì nghi vấn gì nữa.

Nhoáng lên một cái nửa tháng liền trôi qua, hai trăm người trải qua huấn luyện thể lực xong thân thể cùng kinh mạch rõ ràng so với nửa tháng trước tốt hơn rất nhiều. Mà biến hóa nhiều nhất là ánh mắt, trước kia bọn họ trong mắt chỉ có không cam lòng, tự ti. Nay các thiếu niên, thiếu nữ dưới đài mỗi đều hiện lên sự tự tin mãnh liệt, hiện tại cho bọn họ cùng những thiên tài đầu thủ, cho dù không thể thắng, cũng sẽ không chột vật như lần trước.

Nhìn mọi người dưới đài, Tà Băng biết hiện tại thân thể mọi người đã có thể chấp nhận lực của Trúc cơ đan.

Không nói nhiều nữa, Tà Băng trực tiếp phân phó hạ nhân đem Trúc Cơ đan mỗi người một viên phân xuống dưới. Mọi người nghi hoặc nhìn Tà Băng, lại nhìn viên thuốc trong tay mình, mặc dù không rõ có tác dụng gì, nhưng là bởi vì nửa tháng nay Tà Băng mỗi khi xuất ra một ít ngọc nhiên cổ quái gì đó, thực lực mọi người đều đã tăng lên.

“Viên đan dược trong tay các ngươi hiện giờ sẽ giúp các ngươi trở nên mạnh là cái thứ nhất. Nó cải tạo thân thể, kinh mạch, thậm chí là thiên phú của các ngươi!” Tà Băng lạnh lùng nói xong một câu này, kế tiếp bỗng nhiên nghiêm túc nghiêm mặt nói:

“Các ngươi nhớ kỹ, trong quá trình ăn đan dược này thập phần thống khổ. Nếu có thể kiên trì đến cuối cùng, như vậy về sau tu luyện sẽ thuận buồm xuôi gió. Nếu kiên trì không được... Như vậy nhẹ thì tàn phế. Nặng thì mất mạng”

Nghe xong Tà Băng nói mọi người tự nhiên hít một ngụm khí lạnh... Nhẹ thì tàn phế, nặng thì mất mạng! Ở thế giới cường giả vì tôn này tàn phế còn không khác gì lựa chọn diệt vong. Cho nên mọi người giờ phút này trong lòng chỉ có một câu: kiên trì, mặc kệ có bao nhiêu thống khổ, nhất định phải kiên trì! Không thể làm phế vật, càng sẽ không bị tàn phế.

Đám người Quân Thương Hải nghe thấy Tà Băng nói như vậy, đều kinh hãi nhìn Tà Băng, bọn họ như thế nào không biết sẽ có nhiều nguy hiểm như

vậy?

Đương nhiên Tà Băng chỉ nói như vậy để làm tăng sự cố gắng kiên trì của bọn họ khiến họ có thể chịu đựng, về phần câu nói kia nhẹ thì tàn phế, nặng thì tử vong cũng chỉ là lời chuyện giật gân. Nhưng dù có xảy ra thật thì có Tà Băng ở đây, việc này nhất định sẽ không phát sinh. Tà Băng là muốn vì Quân gia chế tạo thiên tài, cũng không phải đến để hủy diệt thiên tài.

Tà Băng nhìn ánh mắt mọi người dần dần kiên định, gật gật đầu, mở miệng nói:

— “Ăn đan dược, khoanh chân ngồi xuống, bảo trì tư thế giữ vững tinh thần”

Mọi người sau khi nghe xong không chút do dự ăn đan dược vào, khoanh chân ngồi xuống. Chỉ chốc lát trên mặt mọi người hiện ra thần sắc thống khổ. Chỉ cảm thấy hình như có trăm ngàn sâu bọ trong kinh mạch mình cắn xé, phá! Sau đó lại được một cổ dòng nước ấm chữa trị. Kinh mạch không ngừng bị phá, rồi lại chữa trị. Mọi người cắn răng kiên trì, nhất là năm tuổi tiểu mập mạp Quân Tử Hiên, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, thống khổ, khuôn mặt đáng yêu giờ đây đang nhăn nhó khó chịu. Nhưng không phát ra một thanh âm nào. Kiên trì, ta nhất định phải kiên trì đến cuối.

— “Đều kiên trì trụ cho ta! Nếu ai dám ngắt xiu, chính là *** phế vật!” Tà Băng nhìn đại bộ phận mọi người sắp ngắt xiu đi, ngay lập tức mở miệng ngay cả thô tục cũng rống lên. Không có biện pháp, hiện tại là thời khắc quan trọng nhất, nếu tiếp tục kiên trì được, thu hoạch sẽ là kết quả không thể tưởng tới.

Mọi người ở dưới sắp chống đỡ không nổi lại nghe được thanh âm Tà Băng, lập tức ngồi thẳng thân mình một lần nữa, dùng sức cắn răng chịu đựng. Bọn họ không phải phế vật. Bọn họ có thể kiên trì đến cùng. Kiên trì chịu đựng, bọn họ sẽ thoát khỏi cái danh phế vật. Bọn họ không thể làm cho thân nhân thất vọng. Càng không thể làm cho Tà Băng trước mặt khinh thường.

Cũng may Lăng Tiêu đã tiến vào ngọc giới tu luyện, nếu hán mà nghe được nữ thần trong lòng mình mắng thô tục không biết có thể hay không ngắt xiu đi. Bất quá Lăng Tiêu si mê Tà Băng như vậy, chắc hẳn sẽ nói: “à, Tà Băng mắng thô tục cũng rất đáng yêu nha!”

Rốt cục sau một khắc, kinh mạch một lần nữa được chữa trị, mọi người mới cảm thấy “đỡ” một chút. Cảm giác thống khổ đã hết, một cổ ấm áp hôn lức lưu chuyển ở trong cơ thể, cảm giác này bọn họ chưa từng cảm nhận được Cường giả.

Tà Băng nhìn sắc mặt mọi người dần an nhàn, xoay người nhìn về phía đám người gia gia, xoay người thì lễ, mỉm cười ngọt ngào nói:

— “Băng nhi may mắn không phụ sứ mệnh!”

Nghe xong lời Tà Băng nói, Quân Thương Hải nội tâm cuộn cuộn bình tĩnh một chút. Nhận thấy cường đại hồn lực của những thiếu niên dưới đài, Quân Thương Hải biểu tình từ vui mừng đến kinh hi đến cuối cùng mừng như điên. Rốt cục nhìn không được cất tiếng cười to đứng lên.

Quân Nhược Thiên, Quân Nhược Hải và năm vị trưởng lão, nhìn biểu tình Quân Thương Hải cũng biết Băng nhi đã thành công. Đồng thời thả ra hồn thức điều tra, vừa thấy phía dưới, mọi người cũng thành lẳng lặng. Nguyên bản hai trăm đa số là hồn Sĩ cấp 2, nửa tháng thời gian giờ lại trở thành hồn Sĩ cấp 7. Mà những người trong Quân gia tham gia huấn luyện những thiên tài, lại dọa người.

Quân Tà Trần, từ hồn Sư cấp 4 trực tiếp đi vào hồn Sư cấp 7, không chừng nửa năm sau có thể vào cảnh giới hồn Tông! Mười lăm tuổi đã là hồn Tông! Kia là cái khái niệm gì?

Quân Tà tư, mười ba tuổi hồn Sư cấp 6.

Quân Tà vân, bảy tuổi hồn Sĩ cấp 7.

Quân Tử Hiên, năm tuổi hồn Sĩ cấp 4.

Nhìn mọi người dưới đài còn tu luyện, mấy người Quân Thương Hải chỉ cảm thấy chính mình tim đập bịch bịch. Điều này thể hiện cái gì? Đây con số đó thể hiện cái gì? Không ai không biết! Nó thể hiện thực lực! Thể hiện cường thịnh! Nếu tin này truyền đến đại lục, chuyện lớn như vậy sẽ chớ thành vận mệnh gì đây?

Lấy lại tinh thần mọi người một đám ánh mắt nóng rực nhìn Tà Băng, cảm nhận được ánh mắt này, Tà Băng da đầu bắt đầu run rẩy.

— “Khụ! Gia gia, ta hơi mệt, ta đi về trước nghỉ ngơi!” Không đợi mọi người phản ứng, Tà Băng nhanh như chớp liền hướng tiểu viện chạy tới. Tà Băng tin tưởng chuyện còn lại đã không cần mình nữa.

Mọi người ở lại ngây ngốc sững sờ. Nửa tháng này, Tà Băng cho bọn họ kinh hi nhiều lắm. Nhiều đến nỗi bọn họ đã không thể thừa nhận nổi.

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Mua Nô Lệ. Muốn Ta Biển?

Sáng sớm, sắc trời nắng nhẹ, Tà Băng một mình lẳng lặng ngồi ở trước bàn thạch trong tiểu viện của mình, yên lặng suy nghĩ. Năm năm đến đây, Tà Băng an nhàn hưởng thụ thân tình mang đến nhiều vui vẻ. Không lo lắng về sau, không tự hỏi tương lai!

Kiếp trước người duy nhất làm Tà Băng không quên được có lẽ chính là anh chàng ngốc – đứa bạn duy nhất của nàng, không biết hẳn hiện tại sống thế nào? Lắc đầu, Tà Băng khẽ thở dài một cái.

Qua nửa tháng suy nghĩ, Tà Băng cuối cùng quyết định, lợi dụng kinh nghiệm kiếp trước của mình, tại Aucas đại lục này tạo đế quốc buôn bán của riêng mình. Tà Băng vẫn nhớ truyền thuyết, có được thiên tiên thần hồn lực là có thể mở ra thượng cổ Phong Ấn tiến vào một mặt đại lục khác. Tà Băng vẫn tin tưởng nó là thật, không biết vì sao, hơn nữa mơ hồ cảm giác chính mình nhất định sẽ mở ra Phong Ấn.

Tà Băng hiểu được chính mình rất nhanh sẽ rời khỏi Quân gia, sớm hay muộn sẽ có một ngày muốn tới đại lục trong truyền thuyết. Cho nên, thành lập thế lực của mình, củng cố thực lực Quân gia là phải làm. Cho dù thân ở trong thời hòa bình thịnh thế, Tà Băng cũng không cho phép gia tộc của mình sinh có một tia uy hiếp. Cho dù Quân gia có mấy ngàn năm lịch sử.

Nghĩ là làm liền. Tà Băng đứng dậy báo cho Liễu nhi biết mình muốn xuất môn, sau cùng mẫu thân chào hỏi qua, liền một mình một người hướng chỗ bán đấu giá nô lệ hướng tới.

Tà Băng lựa mòng che mặt, đi vào chỗ bán đấu giá nô lệ. Một vị nữ bồi bàn trẻ tuổi, mỉm cười đối Tà Băng nói:

__ “Xin chào, xin hỏi có cái gì cần giúp sao?”

__ “Ta muốn mua nô lệ, tuổi khoảng từ bảy tuổi đến mười tuổi. Có thể mang ta đi nhìn một chút được không?” .Tà Băng đối với nữ tử này ấn tượng rất tốt.

__ “Được, mời ngài đi theo ta!” Nữ tử nói xong, dẫn Tà Băng đi tới phía trước.

__ “Nơi này có nô lệ khoảng từ bảy tuổi đến mười tuổi, người xem có ưng ý ai không?” Nữ tử đưa Tà Băng đến nơi xong quay sang hỏi Tà Băng.

Tà Băng nhìn một mảnh hải đồng tĩnh mịch trước mắt, nội tâm không khỏi một trận vô lực. Tà Băng tự nhận không phải hạng người thiện lương gì, nhưng hãy nhìn những người trước mắt vết thương tràn đầy, ánh mắt trống rỗng cũng vì bọn họ cảm thấy thế giới bất công. Thu hồi ý nghĩ của chính mình, những hải đồng đó cho dù mua trở về cũng khó bồi dưỡng.

Tà Băng xoay người hỏi:

__ “Không có người nào khác sao?”

Nữ tử nhìn Tà Băng không hài lòng, do dự vài cái. Bỗng nhiên thần sắc vui vẻ, nói:

__ “Còn có một đám là mấy ngày hôm trước vừa đưa tới, tính tình thực quật cường, mãi cho đến hôm nay vẫn chưa phục tùng, ngài có muốn đi xem bọn hắn không?”

Nghe được lời nữ tử, Tà Băng trên mặt bất vi sở động, thân nhiên nói:

__ “Kia dẫn đường đi!” .Nhưng trong lòng Tà Băng cười thầm, quật cường thì tốt, không quật cường ta không cần đâu.

(bất vi sở động: mặt không biến đổi)

Đi theo nữ tử vào phòng sau, nhìn một đám hải đồng đứng hoặc ngồi ở trong phòng, mỗi người đều có vết thương đầy người, một đám tiểu thân ảnh biểu hiện bất khuất, phần nộ, hỗn loạn xen lẫn một chút tuyệt vọng. Trong đó có một tiểu nam hải cao ngạo đứng ở góc cúi đầu, nam hải cả người tản ra khí tức nguy hiểm. Tựa như... Tựa như một cái lãnh ngạo của sói.

Nhìn đám hải đồng này, Tà Băng gật gật đầu:

__ “Lấy bọn họ !” Nói xong lấy ra Tử Kim thẻ đưa cho nữ tử.

Aucas đại lục phân chia tiền: 10 tiền bạc =1 kim tệ, 10 kim tệ =1 thủy tinh tệ, 10 thủy tinh tệ =1 tử tinh tệ.

Nữ tử tiếp nhận Tử Kim thẻ hướng nơi Tử Kim thẻ chuyển khoản, nói:

__ “Tổng cộng bốn mươi chín vị, tổng cộng là 108 mai thủy tinh tệ, đã khấu trừ tiền trong Tử Kim thẻ, ngài muốn chúng ta giúp ngài đưa đến hay không?”

__ “Được, đưa đến Quân gia, có người sẽ sắp xếp ” .Tà Băng nói.

Nhìn thoáng qua thiếu niên kiêu ngạo kia, Tà Băng lộ ra thiện ý mỉm cười.

Đi ra chỗ bán đầu giá nô lệ đã là giữa trưa , Tà Băng tìm phòng trọ rồi tiến vào, ở lầu hai tìm một vị trí ngồi xuống bên cạnh cửa sổ hướng tiểu nhị chọn một ít đồ ăn.

Chỉ chốc lát, đồ ăn liền được mang lên, khách sạn ồn ào quả thực là không sai , Tà Băng nhàn nhã ăn đồ ăn. Chỉ chốc lát, một trận rộn ràng nhốn nháo thanh âm từ chỗ cầu thang truyền đến. Tà Băng mặt nhăn nhu, hướng chỗ cầu thang nhìn .

Đi lên là thị vệ cùng tiểu nhị cười làm lành.

__”Nhanh chút đem mấy người này tất cả đuổi hết đi cho ta. Tiểu thư nhà ta muốn ở trong này dùng cơm”. Trong đó có một thị vệ kiêu ngạo kêu gào nói.

__”Thực xin lỗi a khách quan, xin ngài đừng khó xử chúng ta !” Tiểu nhị bộ dáng khóc không ra nước mắt nói .

__”Ngươi không đuổi, ta sẽ tự mình đuổi!”. Thị vệ kiêu ngạo tiêu sái lên lầu, hướng mọi người trên lầu hai quát:

__ “Tiểu thư nhà ta thích thanh tĩnh, tất cả mau rời khỏi chỗ này cho ta!”

Lúc này, dưới lầu truyền đến một âm thanh kiêu ngạo:

__ “Còn không đi? Đuổi người chậm như vậy! Minh thúc, ngươi đi!”

Chỉ chốc lát, một vị trung niên thị vệ đi lên, trên lầu hai mọi người đều đang tức giận thì nhìn thấy thị vệ trước mặt hiện lên hồng lực hồn Tông bậc 3 , nhất thời ủ rũ.

Không đợi hồn Tông này nói chuyện, cô gái kiêu ngạo kia đã đi lên bậc thang, trong nháy mắt nhìn đến cô gái này, mọi người trong ánh mắt thoáng hiện một tia kinh diễm, cô gái bất quá chỉ 13, 14 tuổi, y phục vàng nhạt, dáng người cân đối, bước đi uyển chuyển, khuôn mặt tú lệ sắc xảo.

Cô gái dường như thực hưởng thụ ánh mắt kinh diễm của mọi người, một hồi lâu mới mở miệng nói:

__ “Bỏ tiểu thư thích thanh tĩnh, coi như chừa cho các vị mặt mũi, hôm nay đồ ăn này chúng ta trả !” .Tuy rằng cô gái nói lời này rất có lợi, nhưng là trong lời nói lại lộ ra kiêu ngạo cùng miệt thị.

Lầu hai người ăn cơm vốn không nhiều lắm, lại không muốn gây chuyện, liền từng người một dời khỏi lầu hai. Cô gái nhìn đám người rời đi, thần sắc càng phát ra kiêu ngạo.

Dần dần đám người đi hết, toàn bộ lầu hai chỉ còn lại Tà Băng đang chậm rãi ăn, lúc cô gái kia nhìn về phía Tà Băng, Tà Băng còn tự rót một ly trà cho mình, tinh tế nâng lên thưởng thức.

__”Ngươi ! Bỏ tiểu thư nói ngươi không nghe sao? Còn không mau cút đi!” Cô gái nhìn thấy Tà Băng khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, nhất thời một trận ghen tị nổi lên. Liền hướng Tà Băng chửi bậy.

Tà Băng nghe âm thanh kia, trong đôi mắt hiện lên một tia trêu tức, buông chén trà, quay đầu nói với cô gái:

__ “Ngươi, muốn ta biến?”

__”Chẳng lẽ nơi này trừ ngươi ra còn có người khác sao?” Cô gái nhìn Tà Băng, ghen tị rống lớn nói.

__”Nga? Nguyên lai là ở nơi này trừ bỏ ta còn lại không phải là người a? Vậy không biết vị tỷ tỷ này ngươi là ai a?” Tà Băng trong mắt rõ ràng có tia trêu tức.

__”Ta mới không phải này nọ! Không... Không phải, ta là cái này nọ... Cũng không đúng! Ngươi... Hừ! Các ngươi còn không mau đem nàng đuổi đi cho ta!” Cô gái nói như thế nào cũng đều cảm thấy là tự mắng chính mình, tức giận đối với thị vệ (đang bận cười) gào thét.

Thị vệ nghe được, trong đó một vị đi đến bên người Tà Băng nói:

__”Vị cô nương này, ta khuyên ngươi nhanh chút đi xuống đi!”

__”Nga? Nếu ta nói không đi thì sao?” Đôi mắt đen hiện lên một tia lửa giận, lạnh lùng nói.

__”Ngươi đừng rượu mồi không uống lại thích uống rượu phạt. Các ngươi, đem nàng ném ra cho ta!”. Cô gái kia nhìn Tà Băng tuyệt không hề để nàng vào trong mắt, lập tức hướng thị vệ nói.

Tà Băng phui phui tay áo, cái miệng nhỏ nhắn chu lên, đang chuẩn bị cho cô gái này một cái giáo huấn để đời, bỗng nhiên một đạo thanh âm truyền vào mọi người trong tai.

__”Ai dám động đến nàng? “

Chương 10: Vận Mệnh Gặp Nhau

Tà Băng nghe thấy thanh âm, nhất thời một trận buồn bực, năm năm đến đây luôn luôn ở trong nhà nên không có ai để đánh, hôm nay may mắn có cơ hội lại bị người khác ngăn cản, tuy rằng người này là giúp mình.

Đang suy tư Tà Băng đột nhiên phát hiện thân ảnh hồng trước mắt hiện lên, không đợi Tà Băng phản ứng, thân thể đã bị ôm trong vòng tay ấm áp hữu lực, bên tai truyền đến một tiếng:

“Ai dám động nàng?”

Oa ! Tà Băng đang được ôm trong lòng nam tử hé mắt khuôn mặt tuyệt mỹ non nớt ra đánh giá nam tử trước mắt. Cho dù Tà Băng luôn sống trong nhà có đầy mỹ nhân vây quanh cũng tránh không khỏi nhất thời tim đập nhanh!

Nam tử, không nên gọi là thiếu niên thì thích hợp hơn. Thiếu niên này có một khuôn mặt tuyệt mỹ có thể nói là hoàn mỹ, lông mi dài hơi nhếch thoáng hướng về phía trước giờ lên, lông mi dài hơi hạ, một đôi con ngươi đen thâm thúy, mũi thẳng thẳng, làn da trắng ..

Quần áo y bào màu lửa đỏ, mặc trên người thiếu niên nhưng không hiện lên một chút nữ khí, sợi tóc đen như mực theo gió mà bay, khắp người thiếu niên thoát ra khí chất cuồng dã không kèm chế. Thiếu niên thoát nhìn bộ dáng chỉ mới 11,12 tuổi, nhưng cả người lộ ra một cỗ mị lực tà mị kêu gọi. Nếu thiếu niên sau khi lớn lên hẳn sẽ rất họa thủy a!

“Ngài... Ngài là Hoa gia thiếu chủ, Hoa Thần Dật ?”. Thị vệ hồn Tông nhìn thiếu niên hồng y bỗng nhiên xuất hiện trước mắt, không xác định hỏi. Trong lòng một trận hoảng sợ, gia chủ trước khi xuất môn đã căn dặn nếu là gặp thành viên Hoa gia cùng Quân gia, nhất định phải tôn sùng là thượng tôn, không thể trở mặt.

Hoa Thần Dật hừ lạnh một tiếng, không để ý tới hồn Tông vừa mở miệng kia, cúi đầu nhìn Tà Băng trong lòng, ôn nhu nói:

“Đừng sợ, đã có ta ở đây. Ta sẽ không làm cho bất luận kẻ nào thương tổn ngươi!”

Nghe thiếu niên hồng y nói như thế, Tà Băng không khỏi ném cho hắn ánh mắt xem thường, hắn nhìn như thế nào mà bảo ta sợ hãi.

“Hoa thiếu chủ, ta là Tây Môn gia đại tiểu thư Tây Môn Ly, tiểu tiện nhân này hôm nay đắc tội ta, mong Hoa thiếu chủ không cần xen vào việc của người khác!”. Cô gái khổng tước kia thấy Hoa Thần Dật bộ dáng tuyệt mỹ không kèm chế được mở miệng nói cũng không xem chính mình, khuôn mặt xinh đẹp giờ phút này bởi vì ghen tị mà trở nên nhăn nhó rất khó coi.

Mà thị vệ hồn Tông kia nghe thấy lời nói của Tây Môn Ly, nhất thời tâm lý muốn đi tìm chết, người cũng không nhìn xem thái độ người ta Hoa thiếu chủ đối với nữ đồng này như thế nào, lại còn mở miệng nhục mạ, thậm chí còn ra mệnh lệnh cho người ta. Đây chẳng khác nào là đi tìm cái chết ! Chỉ là đại tiểu thư Tây Môn gia thì có cái tư cách gì cùng thiếu chủ Hoa gia so sánh đây?

“Ngươi đây là ra lệnh cho ta sao ?”. Hoa Thần Dật ánh mắt nguy hiểm nhìn về phía Tây Môn Ly, nữ nhân này là chán sống sao? Dám chửi tiểu nhân nhi trong lòng mình sao ?

“Hoa thiếu chủ đừng nóng giận, tiểu thư không hiểu chuyện, tại hạ thay nàng nhận lỗi. Xin ngài đừng để ở trong lòng!”. Hồn Tông thị vệ kia bắt đắc dĩ nghiêm mặt tiến lên phía trước kéo Tây Môn Ly về sau lưng, khom người hướng Hoa Thần Dật nhận lỗi.

“Vị này là Tây Môn gia đại tiểu thư sao, ngài muốn ta như thế nào a?” Tà Băng nhảy ra khỏi ôm ấp của Hoa Thần Dật, một lần nữa ngồi xuống ghế, ung dung vì chính mình và Hoa Thần Dật rót trà, mắt nhìn về phía Tây Môn Ly, thần nhiên nói. Người của Tây Môn gia thật rất kiêu ngạo, việc của Tây Môn Thanh lúc trước nàng còn chưa tính, giờ lại đến Tây Môn Ly!

Hoa Thần Dật nhìn vòng tay mình trống rỗng, trong lòng nổi lên một trận mất mát, thật muốn vĩnh viễn ôm tiểu nhân nhi này trong người ! Mới vừa rồi hắn chuẩn bị đến lầu hai dùng cơm, lại ngoài ý muốn nghe thấy thanh âm thanh thúy của tiểu nhân nhi này rất thú vị, liền tìm nơi xem diễn, nhưng vừa nhìn thấy tiểu nhân nhi này, nháy mắt trái tim liền chịu không được nhảy lên ! Cho đến khi nghe được có người muốn đem tiểu nhân nhi này ném ra, ngay lập tức phản ứng đem tiểu nhân nhi ôm vào lòng.

Ngoài đầu nhìn lại Tà Băng bộ dáng nhàn nhã, lại nghe thanh âm thanh thúy vang lên, Hoa Thần Dật khẽ cười một tiếng tiến đến ngồi đối diện với Tà Băng, cầm chén nước trà lên uống.

“Ngươi... Các ngươi! Ngươi chờ đó cho ta. Chúng ta đi!” Tây Môn Ly nhìn ánh mắt Hoa Thần Dật như chứa đao, sau lưng một trận mồ hôi lạnh, oán hận hướng Tà Băng uy hiếp một câu, xoay người đi xuống lầu. Tiểu tiện nhân, tốt nhất đừng để ta gặp mặt ngươi lần nữa, nếu không ta nhất định lột da của ngươi ra.

Tà Băng khinh thường liếc Tây Môn Ly một cái, nếu là người có ý muốn tìm chết, vậy đừng trách ta hạ thủ vô tình .

__”Hoa Thần Dật? Thiếu chủ Hoa gia, đệ nhất thiên tài đại lục?” Tà Băng uống nước trà, tà nghệ nhìn Hoa Thần Dật, thân nhiên mở miệng nói.

__”Đệ nhất thiên tài thì không dám nhận, ta nghĩ vừa rồi nếu ta không ra tay, người cũng nhất định có thể toàn thân trở ra “. Hoa Thần Dật hạ long mi, thay đổi cái tư thế thoải mái, mỉm cười.

__”Nếu biết, vì sao còn muốn ra tay?” Nhìn bộ dáng Hoa Thần Dật, Tà Băng không khỏi trong lòng thầm mắng một tiếng yêu nghiệt.

__”Nếu nói là thân thể không chịu được khổ cực tự ý lao tới , người tin tưởng sao?” Hoa Thần Dật dùng loại ngữ khí nói giỡn , cười hồi đáp.

__”Quân Tà Băng, tên của ta.” Nghe lời nói vui đùa lộ ra sự thật, nhìn ánh mắt chân thành tha thiết của Hoa Thần Dật, Tà Băng âm thầm nhìn kĩ, đem hình ảnh người này nhớ ở trong lòng.

Nghe được lời nói của Tà Băng , Hoa Thần Dật nở nụ cười, Quân Tà Băng, nguyên lai người chính là người mà lần này ta muốn gặp nhất __ Quân gia thiên tài tiểu công chúa! Đây chính là cái gọi là ... Duyên phận?

__”Băng nhi, lần này ta xuất môn là vì đi gặp người __ tiểu thiên tài mới của Quân gia, sau đó đi Từ Kim Sơn hái Từ Dương quả, người có muốn đi cùng ta không?” Hoa Thần Dật nhớ tới mục đích của mình việc, mở miệng hỏi.

__”Từ Dương quả, dùng để tăng tiến cấp? Được, chúng ta cùng đi!” . Từ Dương quả đối Tà Băng không có gì hấp dẫn, nhưng có lẽ có thể đến Từ Kim Sơn tìm nấy hồn thú lập khế ước .

__”Vậy...”

__”Vậy người hãy chờ ta một khắc là được, sau đó đến nơi nào tìm người?” Tà Băng đánh gãy lời Hoa Thần Dật , mở miệng hỏi, nàng chỉ một chút thời gian thì tốt rồi.

__”Gặp ở nơi này rồi chúng ta cùng nhau đi, đi cùng ta còn có mấy vị bằng hữu!” .Hoa Thần Dật vừa nghe nàng đáp ứng, nhất thời tâm hoa nộ phóng, có lẽ ngay cả chính hắn cũng không biết mình vui vẻ cái gì.

Tà Băng gật gật đầu đứng dậy rồi đi, đi đến một chỗ không người, ngẩng đầu nhìn bầu trời không người, mở miệng nói:

__”Trở về nói cho gia gia cùng cha nương ta biết, ta cùng thiếu chủ Hoa gia đi Từ Kim Sơn, bọn họ không cần lo lắng!”

Sau một chút trầm mặc, trong không khí truyền đến một tiếng khàn khàn thanh âm:

__”Dạ!”

Xong Tà Băng đem ngọc giới ra gọi Lăng Tiêu đang tu luyện ra, nhìn thiếu niên xinh đẹp trước mắt, lộ ra một cái mỉm cười:

__”Lăng Tiêu, hôm nay ta đã mua bốn mươi chín hài đồng giờ giao cho người , đây là Trúc Cơ đan cùng công pháp. Muốn huấn luyện, sàng chọn như thế nào, người hãy tự mình làm “.

Nghe xong lời nói của Tà Băng , Lăng Tiêu cả người chấn động. Sau lập tức vui sướng tràn đầy trên mặt, hắn làm sao có thể không rõ tín nhiệm Tà Băng đối với hắn:

__”Tà Băng, yên tâm đi. Ta sẽ không để người thất vọng !”

__”Đúng rồi, trong đám bọn họ có một thiếu niên cao ngạo, người hãy chú ý nhiều một chút. Ta đi Từ Kim Sơn không biết khi nào mới trở lại , người hãy chăm sóc bản thân cho tốt!” .Tà Băng trong đầu thoáng hiện lên thân ảnh thiếu niên cao ngạo kia, liền hướng Lăng Tiêu dặn dò.

__”Được, ta đã biết. Người phải bảo vệ mình cho tốt !” Nàng vẫn luôn quan tâm chính mình. Tà Băng, ta sẽ cố gắng.

Nói xong, Tà Băng xoay người rồi đi, lưu lại một câu:

__”Quân gia ta đã sắp xếp ổn thỏa, người chỉ cần huấn luyện bọn họ cho tốt là được . Ta sẽ bảo hộ tốt chính mình”

Lăng Tiêu nhìn theo bóng dáng Tà Băng, thật lâu cũng không nhích người, mãi cho đến khi thân ảnh màu trắng biến mất, Lăng Tiêu mới đứng dậy hướng Quân gia đi tới . Nếu Tà Băng tin tưởng ta như vậy, ta đây sao có thể làm nàng thất vọng được.

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Xuất Phát Đi Từ Kim Sơn.

Tà Băng khi đi tới khách sạn, đã thấy Hoa Thần Dật đang ở bên cửa sổ cười dài nhìn nàng. . Khiến cho Tà Băng một trận oán thâm, nha, người này có thể hay không đừng cười a, thật là!

__”Ai, nhất tiểu khuynh thành, nhị tiểu khuynh quốc, lời này có lẽ nói chính là ngươi Hoa Thần Dật !” Nhìn hần như vậy, Tà Băng không khỏi cười mở miệng nói.

Ách... Hoa Thần Dật thực thích ánh mắt Tà Băng nhìn mình, lần đầu tiên cảm thấy ra ngoài thật tốt. Nhưng khi hần đang âm thầm vui mừng vì mình hấp dẫn được Tà Băng khoe miệng tươi cười lại bị Tà Băng nói một câu này, ngay sau đó khoe miệng giật giật, tiểu nha đầu này! có cần khoa trương như vậy không ?

__”Hừ hừ, ngươi nhìn là được rồi? Chúng ta mau xuất phát đi, Băng nhi chẳng lẽ ngươi không sợ ta đem ngươi lừa bán sao ?” Hoa Thần Dật tiến lên chuẩn bị ôm lấy Tà Băng, lại bị Tà Băng nhanh nhẹn né qua. Ôm một lần còn chưa đủ, đang còn muốn ôm nữa. Nhìn hai tay trống rỗng, Hoa Thần Dật nội tâm lại nổi lên một trận mất mát, liền tìm đề tài để che giấu sự thất thố của mình. (Puzdễ thương chết mất a)

__”Lừa bán? Hoa thiếu chủ, nơi này là địa bàn của Quân gia ta nha!” Tà Băng hai tay chống nạnh, cái miệng hồng nhuận nhỏ nhắn khẽ nhếch, làm ra bộ đáng lẽ đại nhìn Hoa Thần Dật, ánh mắt kia giống như đang nói: lừa bán? Còn không biết ai bán ai đâu?

__”Được rồi, được rồi, tiểu địa chủ của ta!”. Hoa Thần Dật nhìn bộ dáng kiêu ngạo đáng yêu của Tà Băng, vươn tay khẽ nhéo một chút cái mũi nhỏ của Tà Băng, ánh mắt sùng nịnh cười nói.

__”Hi hi, chúng ta xuất phát thôi !” Tà Băng kéo tay Hoa Thần Dật hướng dưới lầu đi đến. Mà Hoa Thần Dật nhìn bàn tay phấn nộn tay nhỏ bé đang kéo tay mình, liền quên mất mất mát lúc trước, quay ngược tay lại kéo Tà Băng, vui mừng rạo rức cùng Tà Băng đi xuống lầu.

Nếu để cho người quen thuộc Hoa Thần Dật nhìn thấy bộ dáng hần lúc này, tuyệt đối tưởng rằng nhận sai người. Nếu nói cho bọn họ biết người có cái vẻ mặt tươi cười, ôn nhu hồng y thiếu niên kia thật là người lãnh khốc cuồng vọng, kiêu ngạo bất tuân Hoa gia thiếu chủ Hoa Thần Dật bọn họ thường gặp, không biết sẽ có bao nhiêu người ngửa mặt lên trời hỏi: ông trời a, ngài hôm nay mọc lên ở phía tây thẳng chẳng?

Hai người đi ở trên đường cái, người áo bào đỏ thì yêu mị, người áo trắng đáng yêu, nhất thời thu hút không ít ánh mắt nữ giới trên đường cái.

__”Tiểu công tử thật suýt a, không biết là con cái nhà ai a?”. Nghe thấy những thanh âm này mặt Hoa Thần Dật đã đen một nửa.

__”Vị tiểu cô nương kia cũng rất đáng yêu, ngươi xem ngươi xem, nàng cười rộ lên lại càng đáng yêu, thật muốn xoa véo khuôn mặt nhỏ nhắn kia một chút.” Nghe câu này Tà Băng cúi đầu suy tư, khoe miệng co rút như vậy gọi là cười sao?

__”Không đúng, vị hồng y thiếu niên kia đáng yêu hơn, không tin ngươi xem vẻ mặt của hần!” Vị đại tỷ thứ nhất chỉ vào khuôn mặt đen một nửa của Hoa Thần Dật quay sang nữ tử bên cạnh phản bác.

Hoa Thần Dật nghe thanh âm chung quanh nổi lên không dứt, lạnh lùng hừ một tiếng, cũng không chờ Tà Băng đồng ý, triệu hồi ra hồn súng của mình, sau ôm lấy Tà Băng ngồi ở trên lưng hồn thú hướng Từ Kim Sơn bay đi.

Tà Băng nhìn thần thú Ngân Lang dưới thân, không khỏi trầm nghĩ, Hoa gia thiếu chủ này thật đúng là đại tài, thần thú tại Aucas đại lục này vốn rất thưa thớt, mà siêu thần thú đã thuộc loại cấp bậc truyền thuyết.

Ngẩng đầu nhìn sắc mặt Hoa Thần Dật còn thối thối, Tà Băng cười khanh khách mở miệng nói:

__ “Này, tiểu mỹ nhân, mau cười với đại gia ta một cái coi !” Nói xong còn tượng trưng xua xua tay phấn nộn nhỏ bé của mình.

Xi... Nhìn bộ dáng Tà Băng tiểu nhân đắc chí, Hoa Thần Dật rốt cuộc nhịn không được nở nụ cười ra tiếng, nha đầu kia, chính mình là càng ngày càng thích !

__”Nga? Vị đại gia này, có biết hay không nụ cười của ta rất đắt tiền nha?” Hoa Thần Dật trêu tức mở miệng trả lời, dám đùa giỡn hần ?

__”Nga? Vậy nụ cười của Hoa thiếu chủ có bao nhiêu quý a?” Tà Băng vẫn là một bộ dáng cười khanh khách, nhìn cảnh sắc luôn biến hóa trước mắt không khỏi một trận cảm thán, dĩ thế này phong cảnh thật đẹp, ở hiện đại thật tìm không ra cảnh đẹp nào như vậy.

__”À, ta nghĩ rằng, Băng nhi về sau gọi ta Dật, cứ như vậy đi.” Hoa Thần Dật ngón tay dài nhỏ vuốt ve cằm, đôi mắt sáng ngời, nhìn Tà Băng, làm như đưa ra giá của mình thực vừa lòng, đồng thời tỏa ra có phong phạm vô lại. Nghe nói như thế Tà Băng hướng Hoa Thần Dật ném cái xem thường.

Ngân Lang nhìn hai người trên lưng, không khỏi nhìn hướng mặt trời mọc, một hồi không thấy khác thường, chủ nhân này của ta chẳng lẽ biến tính sao? Thiếu niên vô lại này thật sự là chủ nhân của ta sao ? Bất quá chủ nhân như vậy tốt hơn nhiều.

Dọc theo đường đi tràn ngập tiếng hoan hô truyện cười của hai người, Ngân Lang cảm giác được tâm tình chủ nhân mình, cũng một trận vui vẻ, nó chưa từng nhìn thấy chủ nhân vui vẻ như vậy bao giờ, không ai biết đệ nhất thiên tài của đại lục để lại cất giấu một nội tâm cô tịch. Có tiểu cô nương này xuất

hiện, chủ nhân của mình mới là một thiếu niên, mà không phải là Hoa gia thiếu chủ, thiên tài đại lục.

__”Chủ nhân, đến!” Ngân Lang nhìn thấy doanh trại càng ngày càng gần, mở miệng nhắc nhở.

(Hồn thú chỉ cần đến cấp bậc thần thú thì có thể nói, Siêu thần thú có thể hóa thành hình người)

__”Ừm, Băng nhi chúng ta đi xuống thôi!” Hoa Thần Dật ôm Tà Băng nhảy xuống lưng Ngân Lang, hướng nơi bọn họ cần đi đến.

Tà Băng nhìn các lều trại to nhỏ trước mắt cùng đám người qua lại nổi lên một trận buồn bực, ai, sao lại nhiều người như vậy chứ ?

Phảng phất như hiểu nghĩ hặc trong lòng Tà Băng, Hoa Thần Dật cười mở miệng nói:

__”Nơi này là nơi năm nay tứ đại gia tộc tham gia thử luyện người, đồng thời muốn hái Tử Dương quả, chúng ta hiện tại muốn tới doanh trại Bắc Ngạn gia tộc, ta là cùng bằng hữu Bắc Ngạn Phong đến đây...” Còn có một câu, Hoa Thần Dật cũng không nói ra, là: may mắn nhất chính là có thể gặp được Băng nhi.

Chỉ chốc lát hai người đã đi đến doanh trại của Bắc Ngạn gia tộc. Vừa đến cửa doanh trại, một trận thanh âm oán giận vang lên:

__”Tiểu Dật Dật a, ngươi xuất môn cũng không nói một tiếng, hại ta tìm ngươi lâu như vậy, hừ hừ ~ “

Chỉ thấy Hoa Thần Dật sắc mặt nhất thời biến đen, mở miệng nói:

__ “Bắc Ngạn Phong! Ta nói bao nhiêu lần, không cho phép kêu tên ta ghê tởm như vậy!”

__”Hừ, ngươi... Oa! Tiểu cô nương thật đáng yêu a, tiểu Dật Dật, ngươi từ nơi nào mang trở về a?” .Bắc Ngạn Phong còn muốn tranh cãi, lại nhìn thấy Tà Băng ở phía sau, ngay lập tức chuyển hướng, nhanh như gió vươn hai cánh tay muốn ôm lấy Tà Băng.

Bắc Ngạn Phong nhanh, Hoa Thần Dật so với hắn còn nhanh hơn! Một phen ôm lấy Tà Băng, trừng mắt liếc Bắc Ngạn Phong, ngay cả chính hắn cũng không biết chính mình vì sao vậy, vừa thấy Bắc Ngạn Phong muốn ôm Tà Băng, không tự chủ được nổi lên một trận khó chịu.

Bắc Ngạn Phong nhìn hai tay của mình đang mở ra, không để ý tới ánh mắt Hoa Thần Dật không tốt, ai oán nhìn Tà Băng trong lòng Hoa Thần Dật.

Tà Băng vẻ mặt hắc tuyến nhìn thiếu niên trước mắt này, không thể không thừa nhận, hắn cũng là mỹ thiếu niên. Cũng là bộ dáng khoảng 11, 12 tuổi, một thân quần áo màu xanh da trời, tóc đen như mực tùy ý xoa ở sau đầu, điều duy nhất không được hoàn mỹ đó là trên khuôn mặt tuần tú giờ phút này tràn ngập ai oán, ánh mắt ngập nước hướng Hoa Thần Dật lên án.

__”Ách... Xin chào, ta là Quân Tà Băng.” Dù là da mặt dày như Tà Băng cũng chịu không nổi ánh mắt đáng thương hể hể của Bắc Ngạn Phong kia, nhảy ra khỏi ôm ấp của Hoa Thần Dật, hướng Bắc Ngạn Phong mỉm cười.

__”Oa! Ngươi... Ngươi là Quân Tà Băng? Người thứ ba trên đại lục có thiên tiên kim Hồn Lực sao? Là tiểu công chúa thiên tài của Quân gia ? ” .Bắc Ngạn Phong nghe được tên Quân Tà Băng, nháy mắt kinh ngạc bao trùm khuôn mặt, việc này cũng thể trách hắn, cái tên Quân Tà Băng đã sớm truyền khắp đại lục, người thứ ba trên đại lục có thiên tiên kim Hồn Lực, lại là Quân gia tiểu công chúa, dù luận bối cảnh hay năng lực cũng đủ để cho các thế lực lớn trên đại lục coi trọng!

Bắc Ngạn Phong thật là không nghĩ tới, Hoa Thần Dật đi ra ngoài đi bộ một vòng lại đem được tiểu thiên tài mới của Quân gia tới đây a? Có lẽ hắn cũng nên đi ra ngoài dạo một lần xem sao? Xem có thể hay không cũng đem đến một tiểu thiên tài mới trở về!

Nhìn biểu tình Bắc Ngạn Phong, Tà Băng một trận bực mình! Không khỏi sờ sờ cái mũi nhỏ, mình chẳng lẽ nổi danh như vậy? Tà Băng gật gật đầu, mở miệng nói:

__ “Ngươi nói, hắn là ta.”

__”Thật sự ? Không nghĩ tới Quân Tà Băng làm cho toàn bộ đại lục tò mò lại quá đáng yêu như vậy! Tiểu Băng nhi, ta là Bắc Ngạn Phong, ngươi có thể gọi ta phong ca ca !” . Khả năng biến đổi sắc mặt của Bắc Ngạn Phong thật giống tiểu mập mạp Quân Tử Hiên, cũng giống hắn luôn nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Tà Băng

.

__”Bắc Ngạn Phong, chẳng lẽ ngươi định để cho chúng ta đứng ở chỗ này mãi sao ?” Hoa Thần Dật khó chịu trừng mắt nhìn liếc nhìn Bắc Ngạn Phong một cái, hắn lại dám véo mặt Băng nhi! (* hít hít * mũi giám chua nồng nặc quá..)

Tà Băng nhìn hai người trước mắt, mỉm cười, đối với Bắc Ngạn Phong này ấn tượng rất tốt.

__”Xem ta..., nhìn thấy tiểu Băng nhi kích động quá nên cái gì cũng quên, chúng ta vào đi thôi!” .Bắc Ngạn Phong nghe xong lời Hoa Thần Dật , có chút ngưng ngưng sờ sờ gáy, lập tức mang theo hai người tiến vào doanh trại.

Dọc theo đường đi, mọi người nhìn thấy Bắc Ngạn Phong cùng Hoa Thần Dật đều cung kính hành lễ, đồng thời còn hồ nghi hoặc nhìn Tà Băng, không rõ Bạch nhị thiếu gia cùng Hoa thiếu chủ tại sao lại mang theo một tiểu cô nương đến doanh trại, nơi này vốn là nơi nguy hiểm nhất Tử Kim Sơn a!

__”A? Tiểu Phong, tại sao lại mang một tiểu nữ oa đến doanh trại a, nơi này rất là nguy hiểm!” Bắc Ngạn gia nhị trưởng lão Bắc Ngạn, khi nhìn thấy Tà Băng, mở miệng hướng Bắc Ngạn Phong hỏi, đồng thời có chút quan tâm đối Tà Băng nói:

__ “Tiểu oa nhi, nơi này rất nguy hiểm , người nhà ngươi đâu?”

Nhìn vị lão nhân trước mắt này, Tà Băng mỉm cười nói:

__”Lão bá bá yên tâm, ta sẽ bảo vệ chính mình . Dật ca ca cũng sẽ bảo hộ ta, đúng không?” Nói xong nhìn thoáng qua Hoa Thần Dật.

Nghe được Tà Băng một câu Dật ca ca, Hoa Thần Dật nhất thời tâm hoa nộ phóng, hướng tới nhị trưởng lão nói:

__ “Đúng, ta sẽ bảo vệ tốt Băng nhi !”

__”Còn có ta a, ta cũng sẽ bảo hộ tiểu Băng nhi !” Bắc Ngạn Phong cũng không cam lòng yếu thế vỗ bộ ngực hứa hẹn .

Nhị trưởng lão nhìn ánh mắt ba người kiên định, chỉ nói:

__”VẬY nhóm ngươi không nên chạy lung tung, cũng không nên cách ta quá xa a, tiểu oa nhi nếu có việc có thể tới tìm ta nga!”

__”Không tốt , không tốt ! !Có hồn thú tập kích doanh trại!” Nghe từng đợt tiếng la như thế, nhị trưởng lão nhắc nhở ba người không nên đi ra phía sau doanh trại, rồi phi thân hướng bên ngoài doanh trại chạy đi.

Ba người nhìn nhau, theo sát phía sau nhị trưởng lão cũng hướng bên ngoài doanh trại đi đến. Ba người này không phải loại người thích sống yên ổn, gặp loại sự việc này còn muốn bọn họ an tâm đứng ở trong doanh trại, làm sao có thể chứ ?

Ba người đi ra khỏi doanh trại, nhìn cảnh tượng trước mặt, nhất thời ngây ngẩn cả người. .

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Đêm Gặp Đàn Rắn

Trời ạ... Ba người nhìn cảnh sắc trước mặt, da đầu một trận run lên ~

Đúng là một đàn rắn rậm rạp! Từ Kim Sơn khủng bố nhất là cái gì? Không phải linh thú, không phải thánh thú, mà là đàn rắn cùng bầy sói. Hai loài khác nhau có thể tập hợp lại thành một đội, lại phối hợp rất ăn ý .Nếu ở Từ Kim Sơn gặp được chúng nó, vậy ngươi nên tự cầu nhiều phúc ...

Bất quá lần này đàn rắn coi như đụng phải một khối thiết bản , thực lực của tứ đại gia tộc không phải thổi nhẹ là sẽ bay , chỉ một đàn rắn nho nhỏ mà giải quyết không được thì Tà Băng sẽ đối với thực lực Aucas đại lục một lần nữa xem xét lại .

Ba người tìm một nơi có vẻ an toàn, quan sát trận hỗn chiến. .

__”Ngô, Tây Môn gia tộc thực lực quả không thấp, đội ngũ mang theo đều là hồn Thánh cấp 5...” Tà Băng nhìn tình hình chiến đấu của Tây Môn gia tộc, người đứng đầu đội ngũ kia rõ ràng phóng ra hồn lực màu lục sắc cấp năm.

__”Đúng vậy .Tây Môn gia tộc dù sao cũng là gia tộc đứng thứ nhất trong tứ đại gia tộc, lần này dẫn đầu gia tộc đến đây đều là hồn Thánh, mà nhị trưởng lão bá bá là sợ ta có nguy hiểm, mới đi theo đến!” Bắc Ngạn Phong nhìn thấy trận chiến trước mắt máu trong người sôi trào, hận không thể tự mình đi lên, đánh một trận thật đã !

__”Hừ, chỉ là một đàn rắn nho nhỏ mà thôi...” Hoa Thần Dật giờ phút này là điển hình ăn không được Bò Đào nói Bò Đào dở, nhìn ánh mắt kích động kia, rất muốn lao ra nên cứ việc nói thẳng thôi!

__”Ừm, nếu không, chúng ta cũng đi ra giúp vui?” Tà Băng nhìn biểu tình hai người, đôi mắt không khỏi sáng ngời, mở miệng đề nghị nói.

__”Tốt! Vậy...” Bắc Ngạn Phong còn một câu chưa nói hết, đã bị Hoa Thần Dật nói một câu đánh gãy:

__”Tốt cái gì mà tốt ? Không tốt! Băng nhi mới năm tuổi!”

Bắc Ngạn Phong vừa nghe, lấy lại tinh thần mới cảm thấy hối hận, nếu Băng nhi xảy ra chuyện gì, không nói đến Quân gia hỏi tội ,mà ngay cả chính hắn cũng không thể tha thứ cho mình.

“Các ngươi như vậy là ta a! Cho các ngươi cái lời khuyên nga, không nên nhìn bề ngoài của tiểu hài tử, nếu không khả hội vọt đến đầu lưỡi!” Tà Băng bĩu môi, là Tà tôn của thế kỷ hai mươi mốt trường hợp gì chưa thấy qua, đàn rắn này Tà Băng thật thực không để vào mắt!

Nói xong không cho hai người thời gian cự tuyệt, lắc mình một cái liền vọt tới chỗ đàn rắn. Hai người phía sau thầm mắng chính mình như thế nào không giữ chặt Tà Băng, lập tức đi theo liền xông ra ngoài.

“Ai cho các ngươi đi ra. Tất cả trở về hết cho ta!” Nhị trưởng lão đứng ở trên không trung, nhìn ba người đột nhiên xuất hiện, thiếu chút nữa từ không trung ngã xuống. Ba cái tiểu tử tong này sao lại ra đây a!

Ba người không để ý tới nhị trưởng lão, vọt tới giết đàn rắn. Chỉ thấy Tà Băng từ ngọc giới lấy ra một đoạn chuỗi, giơ tay chém xuống đó là một cái mệnh rắn. Ánh mắt, đầu, dưới đất, chặn ngang! Tà Băng giết được rất nhiều rắn. Mang thân pháp của thế kỷ hai mươi mốt vận dụng nhuần nhuyễn

Thông khoái! Thực thông khoái! Năm năm đến đây Tà Băng ngay cả con kiến cũng chưa giết, hôm nay giết chóc làm cho Tà Băng cảm giác như mình đang được sống kiếp hắc đạo trước đây. Có lẽ bản thân Tà Băng thích hợp với chiến trường, giết chóc!

Tà Băng giết thông khoái, phía sau hai người cùng nhị trưởng lão lập tức chạy tới toàn bộ gốc lã. Chỉ thấy trong đàn rắn rậm có một thân ảnh màu trắng cứ một chém một chặt lấy đi từng cái mạng. Ba người nhìn cảnh tượng trước mắt liền nghĩ đến hình ảnh con kiến nhỏ đánh con voi to lớn, mà con voi kia lại không có một chút sức lực phản kháng.

“Ta dựa vào...” Người đầu tiên phản ứng là nhị trưởng lão cũng không để ý hình tượng há mồm chửi bậy một câu. Tiểu oa nhi này có phải hay không là người a?

“Thaath biến thái! Đây... Tiểu Băng nhi nàng thật là biến thái!” Ngay sau đó Bắc Ngạn Phong cũng nhảy dựng lớn tiếng hô một câu.

Mà ánh mắt Hoa Thần Dật lại thán thùy nhìn Tà Băng, trong đầu chỉ có hai chữ: biến cường! Đúng vậy, biến cường! Chỉ có trở nên càng mạnh mới có thể đứng ở bên người Tà Băng! Trước đây Hoa Thần Dật có lẽ chỉ vì phải tu luyện mới tu luyện, mà giờ phút này hắn đã có mục tiêu của chính mình, đó là phải đủ cường đại để cùng Tà Băng sóng vai.

Nếu ba người mà biết Tà Băng dùng mới chỉ là thân pháp, thậm chí ngay cả một tia chân nguyên đều không có dùng, thì trời biết ba người hai mắt vừa trở lại bình thường có thể hay không lại ngất xỉu đi!

“Đi, chúng ta cũng đi chém giết thoải mái một lần!” Hoa Thần Dật nói xong liền vọt tới đàn rắn phóng ra hồn lực, xuất hiện rõ ràng chín màu cam hồn lực, hồn Sư cấp 9! Mười một tuổi đã là hồn sư cấp 9, không hổ được xưng là thiên tài đệ nhất đại lục.

Hồn lực tiếp tục bắn ra là của Bắc Ngạn Phong, hồn Sư cấp 3. Mặc dù so ra kém Hoa Thần Dật, nhưng cũng là thiên tài hiếm có trên đại lục chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Tà Băng nhìn hai người xông lên, hướng hai người hi hi cười, tiếp tục giết chóc. Nhưng nội tâm cũng cực khiếp sợ! Đại ca mười bốn tuổi là hồn Sư cấp 9 đã được xem là thiên tài. Mà người này mới mười một tuổi đã trở thành hồn Sư cấp 9. Còn Bắc Ngạn Phong thiên phú cũng rất cao.

Nhị trưởng lão nhìn tận tình ba người phía dưới, đôi mắt hiện lên một tia vui mừng, về sau đại lục này sẽ do đám tiểu tử kia đứng trên. Nếu bồi dưỡng chúng thật tốt, sau này bọn họ cũng có thể an tâm tu luyện an cư.

Aucas đại lục tu luyện đến hồn Tôn liền có thể sống được năm trăm năm, hồn Đế một ngàn năm, đến Thần cấp liền có được sống vô hạn năm. Mà đối với với những người thực lực bậc này thì địa vị là điều không cần đến.

“Băng nhi! Cẩn thận!” Vẫn chú ý Tà Băng, Hoa Thần Dật nhìn thấy một con rắn lớn sắp đưa đuôi đánh lên người Tà Băng, không tránh khỏi phát ra một tiếng thét kinh hãi. Thân thể thẳng tắp lao về phía trước, đẩy ngã Tà Băng, mà chính hắn lại bị con rắn lớn đánh bay lên tảng đá, khi sắp hôn mê Hoa Thần Dật nhìn thoáng qua thấy Tà Băng vẫn bình yên, khỏe miệng lộ ra một chút tươi cười vui vẻ.

Tà Băng nhìn thấy con rắn lớn đánh lên người Hoa Thần Dật, lập tức đứng dậy chạy vội đến bên người Hoa Thần Dật, lấy ra một viên dược chữa thương tốt nhất đút vào miệng cho hắn ăn. Đồng thời hô to:

“Ngươi là đứa ngốc sao? Ta có thể tự mình né tránh. Con rắn kia vốn không thể làm ta bị thương được. Ngươi thật ngu ngốc!”

“Băng nhi, ngu ngốc cũng được, đứa ngốc cũng thế! Ta không muốn thấy có bất kì nguy hiểm nào xảy ra với ngươi, mặc dù biết ngươi có thể tránh thoát được, ta cũng không thể để ngươi mạo hiểm. Cho dù là trả giá bằng tính mạng của ta.” Cảm giác được trong cơ thể chính mình thương thể bắt đầu có chuyển biến tốt, Hoa Thần Dật kiên định mở miệng nói.

Không thể, không thể cho ngươi có nguy hiểm!

Chẳng sợ trả giá là của ta sinh mệnh!

Nghe được lời nói của Hoa Thần Dật, Tà Băng cái mũi đau xót, hốc mắt ẩm áp.

“Ngu ngốc! Ngươi là đứa ngốc! Mau chữa thương cho tốt đi!”

Hoa Thần Dật gật gật đầu, khoanh chân ngồi xuống. Mà một bên Bắc Ngạn Phong khiếp sợ nhìn hai người, không biết vì sao, một cổ cảm giác ê ẩm dâng lên trong lòng.

Băng nói xong xoay người, ánh mắt sắc bén nhìn con rắn lớn khiến Hoa Thần Dật bị thương, sát khí che kín toàn thân:

“Dám tổn thương người Quân Tà Băng ta coi trọng. Chính là chết một trăm lần cũng không đủ!”

Tà Băng nắm chặt chủy thủ, từng bước một hướng con rắn lớn kia đi đến. Mỗi bước đi của nàng, tất cả mọi người có thể cảm giác được sát khí gia tăng gấp đôi.

Tà Băng bên cạnh con rắn lớn, một đao, hai đao... Mỗi một đao đều tước đi một khối thịt trên mình con rắn, chém ba ngàn sáu trăm đao, một cái hồn thú cứ như vậy bị Tà Băng thiên đao vạn trâm.

Tà Băng mắt lạnh đứng nhìn con rắn lớn trước mặt chỉ còn khung xương, áo trắng lây dính nhiều máu tươi, tóc đen tùy ý bay tựa như một Huyết Tu La!

Hoa Thần Dật giờ phút này thương thế đã dần khôi phục, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Tà Băng, nhìn Tà Băng vì hấn mà phẫn nộ, nhìn Tà Băng vì hấn mà biến thành Tu La! Đôi mắt như có nước, khẽ đi tới Tà Băng bên người, lẳng lặng đứng bên cạnh nàng, không mở miệng. Tuy rằng mới gặp chỉ có một ngày, nhưng Hoa Thần Dật biết giờ phút này điều hấn cần phải làm là lẳng lặng đứng cùng nàng. Không một tiếng động cứ như vậy đứng.

Đàn rắn dần dần rút lui, Bắc Ngạn Phong cùng nhị trưởng lão nhìn hai thân ảnh một đỏ một trắng trước mắt, một cao một thấp phảng phất như sát thần thẳng tắp đứng sừng sững, đều một trận cảm thán! Hai tiểu nhi được trời đất ưu ái này đứng chung một chỗ thật xứng đôi.

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Tử Kim Cự Long

Hai thân ảnh một lớn một nhỏ ở phía trước, một già một trẻ ở phía sau. Bốn người cứ đứng như vậy, không ai mở miệng, không ai di chuyển.

Tà Băng suy nghĩ đã lạc về thế trước, nghĩ tới khi mình được huấn luyện, đã phải một mình đối mặt với rừng rậm Amzon, nơi có nhiều loại động vật đến nỗi không đếm hết được, nghĩ đến những ngày mình sống trong hắc ám. Một môi, đói bụng, đau, cũng tự mình yên lặng hứng chịu. Nước mắt, cho tới bây giờ Tà Băng cũng chưa từng rơi một giọt.

Nhưng hôm nay, nhìn Hoa Thần Dật thay mình một kích của con rắn lớn, nhìn Hoa Thần Dật vì mình mà bị thương, Tà Băng một giọt lệ cứ như vậy chảy ra.

Đã bao lâu... Bao lâu không có cảm nhận được tư vị rơi lệ...

Đã lâu, thật sự đã lâu! Nhìn vết thương trên người Hoa Thần Dật, Tà Băng phẫn nộ, hoàn toàn phẫn nộ rồi! Không ai có thể trước mặt của nàng xúc phạm tới người nàng đề ý, một kích kia của con rắn đã làm nổi lên sát khí mà năm năm đến đây Tà Băng chưa từng xuất hiện, sát khí ngập trời, đầy trời phẫn nộ!

Mặc dù là thiên đao vạn trâm, nhưng Tà Băng vẫn cảm thấy đang còn quá dễ dãi cho con rắn kia.

Hoa Thần Dật cùng Bắc Ngạn Phong đều cảm nhận được Tà Băng quanh thân cô tịch, tang thương, lãnh ngạo, phẫn nộ, sát ý, đến cuối cùng lại giống như đang lo lắng cái gì.

Băng nhi... Người tốt cuộc... Đã trải qua những chuyện gì? Vì sao lại xuất hiện cảm xúc như vậy....Khi cảm giác được mình cách người vài bước nữa thôi, lại bị đánh trở ra.

Tiểu Băng nhi, người không vui sao? Vì sao nhìn người như vậy lòng của ta lại đau...

Nhị trưởng lão nhìn tiểu thân ảnh màu trắng trước mắt, đôi mắt lại hiện lên một tia sợ hãi. Đó cảm giác tôn kính đối cường giả, đối cường giả sợ hãi. Ngay cả bản thân nhị trưởng lão cũng bị ý nghĩ của dọa, hấn không thể tưởng được mình lại bị khí thế của nữ hài đồng năm tuổi dọa sợ. Nữ oa này trong tương lai chắc chắn không phải người tầm thường a. Quả thực lão nhân này vẫn chưa biết thân phận của Tà Băng, nếu biết, không biết lão sẽ có loại phản ứng gì.

“Tà Băng, hiện tại hướng Lâm Tây bộ đi, ta cảm giác được bên kia có sinh mệnh mỏng manh đang tồn tại!” Một đạo thanh âm đánh gãy suy nghĩ Tà Băng còn đắm chìm trong kí ức, nghe thanh âm quen thuộc, đôi mắt Tà Băng hiện lên một tia vui sướng.

“Tuyệt Ảnh, người đã lên cấp xong rồi sao?” Tà Băng tập trung tinh thần, truyền âm hỏi Tuyệt Ảnh.

_”Chưa xong, bắt quá cũng không còn lâu nữa ” Tuyết Ảnh như cũ ngữ khí đậm mạc, xen lẫn một chút ôn nhu.

_”Ngươi trước hướng Lâm Tây đi bộ...”

_”Ừm, được rồi!” Tà Băng thu lại ánh mắt, sau khi mở ra tang thương đã biến mất, nếu Tuyết Ảnh đã muốn mình đi, vậy đi xem!

Tà Băng xoay người nhìn ba người bên người, mỉm cười:

_”Ta có việc muốn đi xem một chút, ngày mai buổi sáng sẽ cùng các ngươi gặp lại!” Nói xong không cho ba người cơ hội nói chuyện liền hướng ra ngoài đi.

Khi ba người phản ứng lại, đã không thấy thân ảnh Tà Băng đâu nữa.

_”Tiểu Băng nhi muốn đi đâu a, sẽ không nguy hiểm chứ?” Bắc Ngạn Phong sững sốt, cuống quýt ngăn đầu hỏi Hoa Thần Dật cùng nhị trưởng lão bên cạnh.

_”Yên tâm đi, Băng nhi nói nàng ngày mai đến thì nhất định ngày mai sẽ đến!” Hoa Thần Dật thần nhiên nói xong, không biết là giải thích cho người bên ngoài nghe, hay là an ủi chính mình.

_”Phong nhi, Thần Dật, Băng nhi rốt cuộc có thân phận gì?” Nhị trưởng lão biểu tình có chút nghiêm túc nói. Cái dạng gia đình gì có thể bồi dưỡng ra nữ oa xuất sắc như vậy?

_”Nhị gia gia, nàng chính là thiên tài Quân gia tiểu công chúa Quân Tà Băng.” Bắc Ngạn Phong nhìn nhị trưởng lão, cũng nghiêm túc nói, nhưng từ đáy lòng đang âm thầm chờ nhị trưởng lão biến sắc mặt nha!

_”Cái gì? Ngươi nói ai? Nàng... Nàng chính là Quân Tà Băng?” Quả nhiên không phụ hi vọng của Bắc Ngạn Phong, nhị trưởng lão sắc mặt đột biến, đồng thời vỗ vỗ ngực chính mình, không nghĩ tới nữ oa này lại chính là người gần đây nhất trên đại lục đang lưu truyền _ Quân gia tiểu công chúa! Rõ ràng cảm thấy chuyện tình này bất khả tư nghị, lại có vẻ như đương nhiên. Giống như nữ oa này vốn là như vậy!

Bắc Ngạn Phong như nguyện nhìn thấy nhị trưởng lão mặt biến sắc, oán thầm trong lòng, hừ hừ, việc này cũng không phải một mình ta là người bị dọa nha.

Hoa Thần Dật nhìn thoáng qua một già một trẻ này, không nói gì bĩu môi:

_”ta về doanh trại trước...”

Tà Băng một đường hướng Lâm Tây biến mà đi, dần dần cũng cảm giác được sự tồn tại của một cỗ sinh mệnh mỏng manh, cước bộ nhanh hơn hướng nơi tạo ra cảm giác này bay đi.

Chỉ chớp lát, Tà Băng liền thấy được có hơi thở, đồng thời chính mình cũng ngây ngẩn cả người.

Mặt ngựa, lưng trâu, sừng hươu, vây cá, thân rắn, toàn thân màu Tử Kim sáng bóng, vật trước mắt nằm đứng giống như Tiểu Sơn, dĩ nhiên là... Tử Kim Long trong sách sử lưu lại?

Khi Tà Băng ngây người, chỉ thấy Tử Kim Long mở ra đôi mắt, hai tròng mắt màu tím sắc bén nhìn Tà Băng:

_”Con người? Ngươi làm sao có thể đến được nơi đây?”

Đi? Ngữ khí tuy rằng sắc bén, lại không che mất sự mềm mại của thanh âm. Không nghĩ tới đó là một long đàn cái đang ấp trứng.

Tà Băng vẫn đang âm thầm kinh ngạc, mà Tử Kim Long lại nghi vấn không biết tại sao? Nơi này nàng rõ ràng bố trí vài tầng kết giới, không nghĩ tới cô gái trước mắt có thể an toàn đi đến được nơi ở của mình?

_”Ta không có ác ý, chỉ cảm giác được một cỗ hơi thở mỏng manh mới tới đây.” Tà Băng ngữ khí thần nhiên giải thích nói.

_”Con người luôn là loài ích kỷ tham lam. Ngươi thật ra là muốn làm gì?” Tử Kim Long căn bản không nghe lời nói của Tà Băng, lần trước gặp được loài người đã khiến nàng hận thấu xương. Nói xong còn nghĩ tới con của mình liền gắt gao ôm chặt.

_”Ta đã nói rồi, ta không có ác ý! Nếu ta không có nhìn lầm, hơi thở của ngươi đã rất yếu, sự an toàn của con ngươi không biết có bao nhiêu!” Tà Băng nhìn Tử Kim Long trước mắt, ngữ khí vẫn thần nhiên như thường.

Tử Kim Long nghe được câu này, trong lòng âm thầm kinh hãi, ngăn đầu nhìn người đang nói chuyện, thẳng tắp nhìn chăm chăm vào đôi mắt Tà Băng. Không có một tia tham lam, không có một tia ác ý, trong con ngươi đen chỉ có đậm mạc.

Xác định người trước mắt không có ác ý, Tử Kim Long cúi đầu nhìn đứa con trong lòng mình, đôi mắt lộ ra vô tận tuyệt vọng cùng bi thương. Điều do nàng, không nghe lời người trong tộc, không nên chạy đến thế giới của loài người du ngoạn, kết quả chính mình bị loài người đánh lén, đánh liều chết sử dụng bí pháp đem những người đó giết chết, sau đó ôm con mình tránh ở nơi này, lại không tới sinh mệnh của mình trong một ngày sẽ tiêu tan, mà con

của mình thì... Con mình còn chưa được ấp trứng an toàn... Nghĩ đến đây đôi mắt màu tím chảy ra một giọt nước mắt màu tím.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Tà Băng trong lòng một trận rung động. Từ Kim Long trước mắt, giờ phút này chính là một người mẫu thân, một người mẫu thân muốn đưa con của mình bình an... Lại nghĩ đến người mẫu thân trong năm năm nàng đến đây luôn quan tâm trân trọng mình, Tà Băng nội tâm không hề bình tĩnh, cứu nàng, cho dù chỉ vì tình thương của mẹ thì nàng cũng muốn cứu. (tức là Tà Băng thấy tình mẹ của TKL sâu đậm nên muốn cứu nó)

“Đem viên đan này ăn đi!” Tà Băng không chút do dự từ ngực giới lấy ra một viên khôi tử hồi sinh đan, hướng Từ Kim Long nói.

“Được?” Nghe lời nói của Tà Băng, Từ Kim Long nghi hoặc ngẩng đầu nhìn về phía Tà Băng, con người đến vẫn như cũ trong suốt sạch sẽ. Tiếp theo đem tầm mắt chuyển tới đan dược trong tay Tà Băng, nàng có thể cảm giác được đan dược kia ẩn chứa năng lượng, càng thêm nghi hoặc nhìn Tà Băng, loài người không phải đều tham lam ích kỷ sao?

Nhìn ánh mắt Từ Kim Long, Tà Băng cũng không nói thêm nữa, tay nhỏ bé bắn ra đem viên thuốc đưa đến trước mặt Từ Kim Long.

Từ Kim Long nhìn thoáng qua Tà Băng, lại nhìn một chút viên thuốc trước mắt, thần sắc cảm kích nói:

“Cám ơn!”. Sau liền nuốt vào viên thuốc. Vừa mới nuốt vào, một dòng nước ấm thật lớn chạy khắp toàn thân, Từ Kim Long mới biết được thuốc này ẩn chứa nhiều năng lượng, không khỏi càng thêm cảm kích liếc mắt nhìn Tà Băng một cái, mới nhắm mắt lại chữa thương.

Tà Băng lặng lẽ ở một bên vì Từ Kim Long, dùng thần thức kiểm tra xung quanh, nếu quyết định cứu thì nhất định không để cho nàng gặp bất cứ nguy hiểm nào.

Không lâu sau, thương thế của Từ Kim Long đã dần hoàn toàn khôi phục, tránh không được cảm thán viên thuốc này cường đại. Mở đôi mắt lớn màu tím, vui sướng nhìn Tà Băng:

“Tốt lắm, thương thế đã dần lành lại, thật sự phi thường cảm tạ ngài, ta thuộc tộc Từ Kim Long, là tộc trưởng Tháp Toa.”

“Không cần cảm tạ, ta là Quân Tà Băng, người có thể gọi ta Tà Băng.” Tà Băng đối với Từ Kim Long có cảm tình rất tốt, nên cũng hướng nàng cười giới thiệu về mình.

Một người một rống cứ như vậy tán gẫu, dần dần Tà Băng phát hiện Từ Kim Long Tháp Toa trước mắt, là một tiểu cô nương lớn lên rất đơn thuần, tính cách dám yêu dám hận. Sau khi hỏi rõ nguyên nhân Tháp Toa bị thương, Tà Băng cũng được biết đại lục này có một khác mặt, chính là chủng tộc hỗn thú.

Ở Aucas đại lục, Bạch Vụ Sâm nằm phía cuối, chưa từng có người nào đi đến được, mà qua lời nói của Tháp Toa, nơi đó không khác gì quốc gia của loài người, trong đó có tứ đại chủng tộc: Bạch Hổ bộ tộc, Từ Kim Long, Hỏa Phượng Hoàng cùng Thiên Lang tộc.

Tứ đại chủng tộc cùng nhất trí không chủ động quấy nhiễu loài người, nhưng cũng không chấp nhận để loài người tiến vào địa bàn của bọn họ, cho nên Bạch Vụ Sâm mới có thể bị liệt vào hai đại hiểm địa nhất đại lục.

Hai người tán gẫu vui vẻ, bỗng nhiên nghe được “thể lau” một tiếng, Tháp Toa lập tức vui vẻ nhảy dựng lên.

“Tà Băng, hài tử của ta sẽ xuất thế”

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Khế Ước Sinh Tử

Nghe được tiếng la hưng phấn của Tháp Toa, Tà Băng cũng quay đầu nhìn về phía quả trứng được Tháp Toa bảo vệ trong ngực, giờ phút này đang dần nứt ra một khe hở.

“Răng rắc!” Vết rách càng lúc càng lớn, nhìn cảnh tượng trước mắt, Tà Băng không khỏi nghĩ đến lúc Tuyết Ảnh phá vỏ trứng mà ra, lần này sẽ không phải ấp trứng ra cái làm cho người ta kinh ngạc chứ?

Theo mảnh trứng vỡ tan, Tà Băng cùng Tháp Toa cúi lòng đầy mong chờ, rốt cục nhìn thấy một cái đầu phá vỏ mà ra, đôi mắt màu tím tinh thuần hơi mê mẩn, con mắt đảo qua nhìn một vòng, sau quay đầu liền “răng rắc răng rắc” đem vỏ trứng ăn vào trong bụng.

Vật nhỏ rốt cục lộ ra toàn bộ cơ thể của nó, chỉ thấy lúc này tiểu long tựa như một vòng tròn trượt trượt, cái đầu đáng yêu nho nhỏ, tiểu thân mình thật đồ đồ, cả người đều tản ra một cỗ cảm giác điên cuồng đáng yêu làm.

Vật nhỏ ăn xong vỏ trứng, vỗ vỗ bụng nhỏ của mình, xoay người hướng Tháp Toa bay tới .

_ “Mẫu thân, mẫu thân!”

Tháp toa vui vẻ bế vật nhỏ.

_ “Bảo bối của ta, ngươi đã xuất thế” . Nói xong đem tiểu long hướng vào lòng mình khỏa khỏa.

Mà vật nhỏ sau khi ôm Tháp Toa xong, lại hướng chỗ Tà Băng bay đi, miệng còn phát ra âm thanh thánh thót:

_ “Tỷ tỷ, ôm một cái!”

Theo phản ứng bản năng Tà Băng thân thủ tiếp được vật nhỏ, mà đầu óc còn đang mờ mịt, vật nhỏ này tại sao có thể chủ động tới gần mình đây? Trong sách có ghi lại Từ Kim Long ghét nhất tiếp xúc với người ngoài, mà vật nhỏ này...

Tháp toa cũng ngăn cản cả người, nàng không nghĩ tới con của mình lại thích Tà Băng như thế, hiểu biết của nàng về tập tính Từ Kim Long so với Tà Băng biết nhiều hơn, cho nên nàng càng kinh ngạc lớn hơn. Mà nhìn thấy con mình ở trong lòng Tà Băng làm nũng, Tháp Toa đôi mắt hiện lên một tia ánh sáng.

Tà Băng nhìn vật nhỏ cọ loạn ở trong lòng mình, lại nghe thanh âm thánh thót kia, đưa tay lên sờ sờ đầu vật nhỏ. Không thể không nói, vật nhỏ này là thật khiến người yêu thích, làm Tà Băng có cảm giác yêu thích không muốn buông tay .

_ “Tà Băng, xem ra hải tử của ta thật sự rất thích ngươi nha!” Tháp Toa ngữ khí có chút thần nhiên , nghe không ra vui hay buồn.

Chú ý thấy Tháp Toa không thích hợp, Tà Băng giương mắt nhìn Tháp Toa, mới vừa rồi không phải vẫn bình thường sao? Tà Băng có chút nghi hoặc.

_ “Tà Băng, ta quyết định để cho hải tử của ta đi theo ngươi, cùng nó ký kết khế ước đi.” Tháp Toa ngữ khí dạn dò nói, đôi mắt tím nhìn chăm chú vật nhỏ đang làm nũng trong lòng Tà Băng.

_ “Cái gì? Tháp Toa, ngươi đang nói giỡn có phải không? Ta không thể nhận!” Từ Kim Long chịu ơn nàng rất lớn, nhưng nếu là vật nhỏ, nàng không thể nhận , bởi vì trong lòng Tà Băng đã nhận Tháp Toa làm bằng hữu, nên càng không thể mang vật nhỏ đi. Đối với một mẫu thân mà nói, nguyện vọng lớn nhất đó là nhìn con của mình trưởng thành.

_ “Tà Băng, ngươi hãy nghe ta nói, ta cũng luyến tiếc con mình , nhưng hôm nay chúng ta gặp nhau chính là duyên phận, huống chi ngươi đã cứu tính mệnh ta cùng vật nhỏ, Từ Kim Long bộ tộc có truyền thống là có ân tất báo, nếu vật nhỏ thích ngươi như vậy, như vậy hãy để nó ở lại bên cạnh ngươi đi!”

Tháp Toa ngữ khí tuy rằng thương cảm, nhưng trong đôi mắt màu tím kia lộ ra kiên định vô cùng. Trong lòng nàng làm sao có thể không nuối tiếc, đó là con do chính mình sinh ra nha! Nhưng là nàng tin tưởng quyết định của mình, trực giác nói cho nàng, con mình đi theo Tà Băng chắc chắn sẽ lớn lên vui vẻ.

_ “Tháp Toa, ta sẽ chăm sóc vật nhỏ thật tốt, ngươi phải đi sao?” Nếu tiếp tục cự tuyệt thì chính mình có vẻ làm kiêu, hơn nữa Tà Băng thích vật nhỏ đáng yêu là phát ra từ nội tâm. Nhìn về mặt Tháp Toa, Tà Băng biết nàng muốn chuẩn bị lý khai.

_ “Đúng vậy, ta muốn quay về tộc , Tà Băng, ngươi cảm lấy”. Tháp Toa nói xong đưa cho Tà Băng một mảnh Long Lân màu tím.

_ “Đây là tín vật bậc cao nhất của Từ Kim Long tộc chúng ta ,nếu có thể, hãy mang theo bảo bối đến tộc chúng ta gặp mặt một chút!”

_ “Được! Ta nhất định sẽ đi !” Cho dù là Tháp Toa không mời, Tà Băng cũng sẽ đi đến đó , hơn nữa còn muốn cho vật nhỏ về nhìn xem nhà của nó.

_ “Cục cưng, về sau nhất định phải ngoan ngoãn nghe lời tỷ tỷ a.” .Tháp Toa di thân đến bên cạnh vật nhỏ cọ cọ đầu, dạn dò nói.

Vật nhỏ tựa như biết chính mình đến lúc phải rời xa mẫu thân, mắt to ngập nước nhìn mẫu thân của mình, lại nhìn tỷ tỷ mình thích, tiểu đầu đáng yêu ngây thơ gật gật.

_ “Tháp Toa, ta sẽ chăm sóc tốt cho vật nhỏ , hơn nữa ta nhất định sẽ dẫn nó trở về gặp các ngươi .” Tà Băng chịu không nổi không khí ly biệt, mở miệng cam đoan giống Tháp Toa.

_ “Tà Băng, các ngươi trước ký kết khế ước đi, kí xong ta sẽ đi.” Tháp Toa ngẩng đầu, nhìn Tà Băng, trong ánh mắt là hiện lên nếu ngươi không kí khế ước ta sẽ không đi .

_ “Ngươi? Làm cái gì ? ”. Tà Băng vốn không tính cùng vật nhỏ khế ước , muốn đem vật nhỏ nuôi nấng sau khi lớn lên sẽ theo ý kiến của hắn, nhưng là hiện tại...

Nhìn bộ dáng Tháp Toa, Tà Băng mặc niệm nổi lên chú ngữ khế ước ngang hàng, vật nhỏ không có một tia kháng cự, quy tắc trời đất thành lập, Tà Băng thành công cùng vật nhỏ ký kết khế ước ngang hàng. Mà lúc này, vật nhỏ lại lâm vào trạng thái tiến cấp . Mà Tà Băng tu vi hồn lực cũng trực tiếp tiến cấp thành hồn Sư cấp 1.

Tháp Toa trợn mắt há hốc mồm nhìn cảnh tượng trước mắt, nàng tuy rằng vẫn sống tại trong tộc, nhưng cũng biết quy tắc loài người, thuần thú sư vì sao trân quý, bởi vì nó rất ít. Bởi vì cục cưng thích Tà Băng, cho nên Tháp Toa mới cho rằng Tà Băng cùng cục cưng ký kết khế ước. Mà hiện tại thì sao? Không chỉ có thành công ký kết khế ước, cục cưng còn tiến cấp? Khủng bố nhất là, năm tuổi nữ oa trước mắt này lại tiến cấp thành hồn Sư cấp 1. Năm tuổi, năm tuổi a! Thiên a! Tiểu gia hỏa này thật là người sao?

Nếu cho Tháp Toa biết, Tà Băng tuy rằng là hồn Sư cấp 1, lại có khả năng đánh bại hồn Tông, cho dù là hồn Tông cấp cao liều mạng. Không biết Từ Kim Long mới vào nhân thế này có thể hay không đem Tà Băng lôi đến xem.

Tà Băng thoáng củng cố một chút hồn lực, nhìn Tháp Toa trước mặt còn đang ngây người, Tà Băng nghi hoặc nháy mắt mấy cái, vô tội hỏi:

“Tháp Toa, ngươi sao vậy?”

Nghe được lời như thế, Tháp Toa mới lấy lại tinh thần, thẳng tắp trừng mắt nhìn Tà Băng, sau đó chậm rãi vươn tay màu Từ Kim của mình, nhẹ nhàng sờ một chút khuôn mặt nhỏ nhắn của Tà Băng, oa, mềm! Lại sờ thêm một chút:

“Oa! Tà Băng, ngươi thật là cá nhân nga?!”

Cái gì kêu, thật sự... Là cá nhân? Tà Băng không khỏi khòe miệng giật giật, Tháp Toa này...

Không khí ly biệt bị Tháp Toa nói một câu làm tan biến, Tháp Toa nhìn thoáng qua cục cưng bị vây trong trạng thái tiến cấp, càng thêm vui vẻ vì quyết định của mình.

“Tà Băng, ta phải đi...” Tháp Toa trầm mặc một hồi, ngừng đầu hướng Tà Băng nói. Tuy rằng gặp mặt Tà Băng không lâu, nhưng hai người cứ như vậy trở thành bạn bè, là bạn bè vĩnh viễn, nàng vừa luyện tiếu nhìn con mình, cũng luyện tiếu nhìn tiêu Tà Băng trước mắt.

“Được rồi, cục cưng, Tà Băng, hẹn gặp lại sau!” Tháp Toa đôi mắt phủ một tầng hơi nước, không hề do dự, xoay người bay đi.

Nhìn kia thân ảnh rỗng màu tím rời đi, Tà Băng đưa tay khẽ vuốt đầu vật nhỏ đang ngủ say, mở miệng nói:

“Về sau, ngươi chính là Từ, là đệ đệ của Quân Tà Băng ta!” Nói xong đem vật nhỏ để vào ngọc giới.

Nhìn sắc trời đã sắp sang, Tà Băng không hề dừng lại, xoay người hướng doanh trại của Bắc Ngạn gia tộc đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Người Muốn Chết

“Băng nhi, ngươi đã trở lại?”

Tà Băng vừa vào doanh trại, liền nhìn thấy Hoa Thần Dật ngồi trên một gốc cây đại thụ, sắc mặt lo lắng, sau nhìn thấy nàng sau liền vui sướng... Nhìn Hoa Thần Dật như vậy, Tà Băng đáy lòng âm ập.

“Ừm, buổi tối có phải ngươi không có đi nghỉ ngơi đúng không?” Tà Băng nhìn Hoa Thần Dật, rõ ràng là đợi mình cả buổi tối, thật ngốc mà!

“Ta là ở đây tu luyện, ngươi trở về là tốt rồi, chúng ta đi vào thôi, Phong cũng lo lắng lắm rồi.” Hoa Thần Dật sừng sốt một chút, nhất thời cười như hoa, nàng là quan tâm ta?

Tà Băng về mặt hắc tuyến nhìn hồng y thiếu niên trước mắt, đây có giống hay không như lời đồn đãi là người lãnh khốc cuồng vọng đệ nhất thiên tài, Hoa Thần Dật a?

“Oa... Tiểu Băng nhi, ngươi cuối cùng đã trở lại, làm ta lo lắng gần chết!” Bắc Ngạn Phong nhìn thấy Tà Băng vào cửa, lập tức vọt tới trước mặt Tà Băng, quay trái quay phải kiểm tra một lượt, khi xác định người trước mặt không có vết thương gì mới ngừng đầu ai oán nói.

Mà nhị trưởng lão nhìn thấy Tà Băng an toàn trở về, lòng coi lúc này mới thả lỏng. Vị tiểu tổ tông này nếu có vấn đề gì, không biết Quân gia sẽ làm ra chuyện gì đây. Đã trở lại là tốt rồi...

Tà Băng khẽ cười một tiếng, nghiêm mặt nói:

“Đã khiến mọi người lo lắng rồi.”

Ba người vốn là vô tình trách cứ Tà Băng, nhị trưởng lão nói:

__ “Đã trở lại là tốt rồi, chúng ta cũng nên đi cùng người trong gia tộc hội họp ! Lần này mục đích chủ yếu là vì rèn luyện đám tiểu tử này, cũng vì Tử Dương quả sắp chín. Chúng ta hiện tại nhanh xuất phát thôi!”

Ba người Tà Băng gật gật đầu, đi theo nhị trưởng lão ra ngoài, chỉ thấy ngoài cửa đã đứng sẵn một đội người, đi đầu là trung niên nho nhã tầm ba mươi tuổi, phía sau là hai mươi người tầm mười ba mười bốn tuổi ,đệ tử của Bắc Ngạn gia tộc.

Người đứng đầu thấy nhị trưởng lão đến, liền khom người nói:

__ “Nhị trưởng lão, hai mươi đệ tử đã vào chỗ, tùy thời có thể xuất phát!” Nói xong còn nghiêng hoặc nhìn thoáng qua Tà Băng. Hai mươi đệ tử kia cũng nghiêng hoặc nhìn Tà Băng, không rõ làm sao có thể mang theo một tiểu nữ oa cùng đi?

Nhị trưởng lão nhìn đám người trước mắt, cũng không nói cái gì, chỉ thần nhiên gật gật đầu:

__ “Xuất phát đi!” .Một chút cũng không có ý muốn giới thiệu Tà Băng. Kỳ thật đây là chuyện vừa rồi mới quyết định, Tà Băng cũng không muốn cho tất cả mọi người biết của thân phận mình. Mà nhị trưởng lão cũng chỉ có thể tùy nàng.

Một đường không nói chuyện, đi tới sân tập hợp, mà lúc này, Đông Phương gia tộc cùng Nam Phong gia tộc cũng đã đến, trước mắt chỉ thiếu Tây Môn gia tộc . Tà Băng không nói gì bừa bãi, Tây Môn gia tộc này thật đúng là tai to mặt lớn .

Nhị trưởng lão cùng hai gia tộc khác đánh cái mỉm cười đón tiếp, ba người Tà Băng cũng nhỏ giọng trò chuyện riêng. Một lúc sau Tây Môn gia tộc cuối cùng đã đến đây.

__ ”Thật là ngại quá,có một ít việc ngoài ý muốn khiến chúng ta tới chậm!” . Một vị trưởng giả đi đầu Tây Môn gia về mặt xin lỗi nói, nhưng lại chán ghét nhìn thoáng qua Tây Môn Ly phía sau, nếu không phải vì nàng là tiểu thư, chính mình đã sớm đánh cho nàng một chưởng .

__ ”Không quan...”

__ ”A! Là người! Không nghĩ tới tiện nhân người cũng ở trong này!” . Vị lão giả còn chưa nói xong, liền bị thanh chổi tai này đánh gãy.

Mọi người hầu như đều nhíu mày, hơn nữa còn ngắt lời nói của vị lão giả kia, đây quả thực chính là khiêu khích uy nghiêm của lão.

Hoa Thần Dật nhìn thấy lại là nữ nhân này, đôi mắt sát khí chột lóc mà qua, nữ nhân này thật là muốn chết!

Bắc Ngạn Phong nhìn thấy cô gái chỉ vào người bên cạnh mình là tiểu Băng nhi, trực tiếp sẽ giơ chân , người tính thế nào cần hành, cũng dám mắng của ta tiểu Băng nhi!

Mà nhị trưởng lão cũng một trận phẫn nộ, dám ở trước mặt hấn nhục mạ người mà hấn mang đến , hơn nữa đối tượng lại là Quân gia thiên tài tiểu công chúa.

Tây Môn Ly thấy có nhiều người đều nhìn mình, cũng tránh không khỏi một trận sợ hãi, bất quá lại nghĩ mình là Tây Môn gia đại tiểu thư, bọn họ dám làm gì mình ? Lá gan lại lớn lên:

__ ”Như thế nào, không phải ngày hôm qua người rất mạnh miệng sao? Hôm nay lại làm rùa đen rút đầu!”

Vị trưởng giả đi đầu Tây Môn gia phẫn nộ nhìn thoáng qua Tây Môn Ly, thật không rõ gia chủ anh mình có sao lại có thể sinh ra một nữ nhi ngu ngốc như vậy?

Lúc này Tà Băng đôi mắt một mảnh bình tĩnh, thần nhiên nhìn lướt qua đám người, nhìn Tây Môn Ly, ngữ khí bình tĩnh nói:

__ ”Người đây là muốn chết.”

Những người bị Tà Băng nhìn đến, sau lưng toát mồ hôi lạnh, nữ oa này ánh mắt làm sao có thể khủng bố như vậy! Mà Tây Môn Ly nghe ngữ khí Tà Băng, lại một trận tức giận:

__ “Người cho người là ai? Tiểu tạp chủng, có bản lĩnh thì giết ta!”

Tiểu tạp chủng? Tạp chủng... Tạp chủng... Tạp chủng

Tà Băng đôi mắt dâng lên căm giận ngút trời, lắc mình một cái, chỉ nghe “A!” một tiếng hét thảm. Khi mọi người lấy lại tinh thần, chỉ thấy Tây Môn Ly sắc mặt trắng bệch nằm trên mặt đất, tay phải đã nhuộm đầy máu . Không ai thấy rõ Tà Băng ra tay như thế nào, chỉ có nhị trưởng lão có thể nhìn cái sơ qua. Tốc độ quá nhanh , đây là tốc độ của một hài nhi năm tuổi có thể có sao?

__ ”Ta nói rồi, người là muốn chết! Người chọc giận ta cho tới bây giờ vốn không có kết cục tốt!” .Tà Băng thanh âm lạnh như băng vô tình vang lên, ngay sau đó, tay trái, phế bỏ! Chân trái, phế bỏ! Đùi phải, phế bỏ! Đan điền, phế bỏ!

Tà Băng phế bỏ tứ chi Tây Môn Ly, sau thông dong lấy ra một cái khăn lụa, lau tay rồi ném xuống. Từng bước đi trở về bên người Hoa Thần Dật. Tại

cái thế giới cường giả vì tôn này phé đi tứ chi cùng đan điền của nàng, so với giết nàng còn thống khổ hơn.

Mọi người cứ như vậy nhìn một cô gái, bị phé bỏ tứ chi cùng đan điền, huyết nhục mơ hồ, hoàn toàn trở thành một cái phé vật. Mà người khôi xương một chút phản ứng đều không có, giống như người nàng phé chỉ là một hồn thú.

Mà người dẫn dắt Tây Môn gia tộc, giờ phút này sắc mặt có chút tức giận nhìn Tà Băng, cho dù chính mình vốn không thích tiểu thư này, nhưng ở trước mặt chính mình phé bỏ tứ chi của Tây Môn gia đại tiểu thư, đây là đối với tôn nghiêm gia tộc khiêu khích. Còn đám đệ tử trong gia tộc Tây Môn đều hoảng sợ nhìn Tà Băng, oa nhi này tuyệt đối không thể là địch. Năm tuổi đã cường đại như vậy, tâm ngoan thủ lạt. Tuyệt đối muốn có giao hảo tốt với nàng!

Hoa Thần Dật ánh mắt từ đầu đến cuối đều không có Tà Băng, nhìn Tà Băng như vậy, lòng của hắn hơi hơi đau, không tiếng động kéo tay nhỏ bé Tà Băng, kiên định ánh mắt kể ra tâm tư của hắn.

“Tiểu cô nương có hay không nên cho ta một cái công đạo?”. Tây Môn Ngọc người dẫn dắt đội ngũ của Tây Môn gia, sắc mặt không tốt nhìn Tà Băng. Mà đám người Tây Môn gia cũng là vẻ mặt phẫn nộ.

“Nữ nhân này dám nhiều lần khiêu khích Quân Tà Băng ta, đáng bị đánh chết để có thể giác ngộ!” Tà Băng tiến lên từng bước, khinh thường nhìn Tây Môn Ly.

Tê...

Nàng vừa nói ai?

Quân Tà Băng? Quân gia thiên tài tiểu công chúa, người thứ ba trên đại lục có thiên tiên kim Hồn Lực sao?

Mới vừa rồi người Tây Môn Ly mắng là Quân Tà Băng? Còn mắng là... Tạp chủng?

Người Tây Môn gia nhất thời có chút đứng không vững, trời ạ! Tây Môn Ly này chỉ biết gây rắc rối! Quân Tà Băng vốn không phải người mà một tiểu thư nhỏ nhỏ của Tây Môn gia có thể so sánh được. Cho dù là gia chủ, thấy nàng cũng phải tôn sùng là bề trên nha.

Mà đám người Bắc Ngạn Phong lòng tràn đầy cảm động nhìn Tà Băng, bọn họ biết Tà Băng giải thích như vậy là vì không muốn mang thêm phiền toái cho gia tộc bọn họ, nói cách khác, lấy tính cách Tà Băng, sẽ không bao giờ có khả năng để đến ý người của Tây Môn gia.

Tây Môn Ngọc thân mình lão đảo rốt cục ổn định lại, cảm giận nhìn thoáng qua Tây Môn Ly, hướng Tà Băng ôm quyền nói:

“PLúc trước là tiểu thư nhà ta vô lý, tại hạ thay nàng hướng ngài xin lỗi, bất quá nàng cũng đã bị trừng phạt, mong rằng Quân tiểu thư đừng hướng Tây Môn gia chúng ta sinh ra thành kiến.”

Tây Môn Ngọc hiểu được người như Tà Băng là tuyệt đối không thể chọc, năm tuổi đã có tâm ngoan thủ lạt cùng bộ pháp quý dị kia, không biết nữ oa này trưởng thành sẽ khủng bố đến như thế nào nữa. Hơn nữa Hoa gia thiếu chủ cùng Bắc Ngạn gia cũng che chở nàng như vậy, các gia tộc khác cũng có ý muốn cùng nàng có giao hảo tốt. Nếu giết không được, liền chỉ có thể cùng kết giao. Tin tưởng nếu là gia chủ lúc này, cũng sẽ không lựa chọn cùng người này là địch.

“Ta chưa bao giờ mang thù, ta chỉ có thù liên báo. Người không đánh ta, ta không đánh người. Nếu người phạm ta, liền chờ có trách Quân Tà Băng ta tâm ngoan thủ lạt!” Tà Băng ngữ khí thần nhiên nói, lại làm cho người nghe được một trận mồ hôi lạnh. Tuyệt đối không thể cùng nàng trở mặt, trở về nhất định phải bảm báo gia chủ, quyết không thể cùng người này là địch. Rất đáng sợ!

Tây Môn Ngọc nghe cũng đã hiểu ý Tà Băng, chỉ cần Tây Môn gia không đến trêu chọc nàng, nàng cũng sẽ không tự dung sinh sự. Ổn định lại nội tâm kinh hãi, phân phó người trong tộc đem Tây Môn Ly mang về gia tộc.

Người dẫn dắt Đông Phương gia tộc nhìn không khí trước mắt có chút cứng ngắc, liền mở miệng nói:

“Được rồi được rồi, chuyện này cho qua đi, Quân tiểu thư cũng đã trừng phạt người rồi, chúng ta liền xuất phát đi?”. Một câu cuối cùng hiển nhiên là hướng Tà Băng hỏi.

Người dẫn dắt Nam Phong gia tộc là một vị nữ tử trung niên cũng gật gật đầu nói:

“Đúng vậy, Quân tiểu thư cũng không cần tức giận, chúng ta hiện tại liền xuất phát đi?”

Tà Băng nhìn hai vị trước mắt, lộ ra một cái tươi cười ngọt, nói:

“Được, chúng ta xuất phát đi, ta cũng nhân cơ hội này ngắm cảnh một phen.”

Nhìn nữ oa nhi đáng yêu cười ngọt trước mắt, khiến mọi người đều không thể tin được đây là Quân Tà Băng người vừa mới tâm ngoan thủ lạt lúc trước.

Nếu không phải chính mình tận mắt nhìn thấy, nhất định đều cho rằng này cô gái này là tiểu cô nương đơn thuần vô hại.

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Giết Chóc, Đột Phá!

Đoàn người đi một chút lại ngừng, trên đường gặp không ít hồn thú, nhưng đều được tứ đại gia tộc xử lý ổn thỏa. Cơ bản Tà Băng cũng không phải đụng tay đến chuyện gì. Nhưng lại khiến Hoa Thần Dật cùng Bắc Ngạn Phong lo lắng muốn chết, chỉ sợ Tà Băng mới năm tuổi sẽ bị mệt, mà bọn họ quan tâm quá nên bị loạn, không hề phát hiện Tà Băng đi dọc đường ngay cả hô hấp cũng không từng thay đổi một chút nào.

Một ít người âm thầm chú ý Tà Băng đều một mảnh kinh hãi! Bọn họ trên đường đi chuyên chọn nơi có nhiều hồn thú để đi, muốn khó xử Quân gia thiên tài công chúa, nhưng lại không ngờ Tà Băng lại không cần bất cứ ai dìu dắt, đi lâu như vậy cũng không thấy một tia mệt mỏi, không khỏi càng cảm thấy quyết định của mình đúng đắn, tiểu nữ oa này nhất định phải đối xử thật tốt! Dù không phải vì thực lực của Quân gia, cũng vì tiềm lực của Tà Băng rất lớn.

Tà Băng vẫn chú ý những người này, bọn họ tưởng tiểu kỹ xảo của mình nàng không biết sao, quả thực cũng quá khinh thường nàng. Kiếp trước Tà tôn có cái gì chưa trải qua? Mọi người đều chú ý tới danh thiên tài, liệu có ai biết thiên tài có bao nhiêu khổ sở không?

Dần dần mọi người đã bước vào trong Tử Kim Sơn, sắc trời cũng dần buông xuống, tìm một nơi rộng rãi thông thoáng, mọi người dừng cước bộ.

“Hiện tại sắc trời đã dần tối, ban đêm tại Tử Kim Sơn không thể đi, hạ trại ngay tại nơi này đi, chú ý an toàn!” Bắc Ngạn nhị trưởng lão vung y bào, hai tay để sau lưng, rất có uy nghiêm nói.

Nghe tiếng của nhị trưởng lão, mấy vị công tử tiểu thư như được giải phóng, miệng xì xào nói chuyện, tất cả đều ngồi xuống. Vài vị dẫn dắt đội ngũ nhìn đám đệ tử, lại nhìn mấy người bên Tà Băng, nhất thời một trận rung đùi đắc ý! Thật là, đều công tử tiểu thư của các đại gia tộc, sao lại có sự chênh lệch lớn như vậy!

Theo tầm mắt nhìn qua, chỉ thấy ba người Tà Băng, Hoa Thần Dật cùng Bắc Ngạn Phong đã nhanh chóng dựng lên lều trại của riêng mình, hơn nữa Tà Băng từ ngọc giới chỉ lấy ra một ít thịt hồn thú vừa mới bắt được. Ba người cho cái bụng cả ngày chưa ăn gì của mình ăn một bữa no nê.

Không gian giới chỉ ở Aucas đại lục cũng không khó gặp, chỉ cần có đủ tiền là có thể mua được, cho nên cũng không có người kinh ngạc. Nếu là người được sủng ái nhất của Quân gia tiểu công chúa ngay cả không gian giới chỉ cũng không có, mới làm người ta kinh ngạc nha.

Các đệ tử của các gia tộc khác cũng bắt đầu chuẩn bị lều trại cùng đồ ăn của mình, mọi người đã mệt nhọc một ngày cũng không thăm oán cái gì, một đám ăn xong liền trở lại lều trại ngủ.

Tà Băng cũng về lều trại của mình, ngồi xuống vận khởi Quy Nguyên Đốt Thiên bí quyết, sau trận chiến với đàn rắn, Tà Băng cảm giác được sắp đột phá cấp đầu của tầng thứ ba. Quả nhiên muốn thăng cấp nên đi đánh nhau sẽ rất nhanh a.

Bỗng dưng, Tà Băng mở hai tròng mắt tối đen của mình, hiện lên mỉm cười, chính mình vừa định tìm người đánh nhau, bao cát này là tự đưa tới cửa nha! Báo cho Hoa Thần Dật cùng Bắc Ngạn Phong ở cách vách, rồi Bắc Ngạn Phong lại đi báo cho các thành viên của tứ đại gia tộc.

Mọi người dần dần tỉnh dậy, một đề xuống tức giận rời giường đi ra ngoài lều trại. Tức giận? Làm sao có thể không tức giận, mệt mỏi cả một ngày, thật vất vả mới có thể nghỉ ngơi, lại bị người khác kéo dậy. Bất quá khi đi ra ngoài lều trại một khắc, liền lập tức hết giận.

Thiên? Kia là cái gì, chỉ thấy bốn phía mọi người là một đám đôi mắt xanh đang chăm chăm nhìn bọn họ.

Nha! Trước gặp đàn rắn giờ lại gặp bầy sói! Vẫn là người có tính tình ôn hòa như nhị trưởng lão cũng không tránh được phun ra một câu thô tục.

“Dật, Phong, có hứng thú hay không giết chóc một lần?” Tà Băng đôi mắt ẩn chứa nồng đậm hứng thú, đuôi lông mày nhếch lên, hướng hai người bên cạnh hỏi.

Hai người cảm giác được chiến ý của Tà Băng, lập tức cũng nhếch mi, khóe miệng gợi lên, Bắc Ngạn Phong nói:

“Thi đấu? Tốt, nếu là thi đấu nhất định sẽ có phần thưởng!”

Hoa Thần Dật không nói gì, đôi mắt cũng toát ra nồng hậu chiến ý, hẳn vốn là phần tử của chiến đấu.

Nhị trưởng lão nhìn này ba tiểu tử chỉ sợ thiên hạ chưa loạn này, nhất thời một trận đau đầu:

“Ba cái tiểu tử kia, nhóm các ngươi đã hưng trí cao như vậy, vậy phần thưởng ta sẽ đưa ra!” Nói xong từ trong giới chỉ lấy ra một bao cổ tay màu trắng rất.

_ “Đây là thứ phòng ngự thánh hồn khí, ai thắng sẽ là của kẻ đó !”

Ba người nhìn nhau, cùng có thể nhìn thấy trong mắt rung động. Aucas đại lục hồn khí chia làm hồn khí, thiên hồn khí, thánh hồn khí cùng thần hồn khí! Mà nay nhị trưởng lão lại mang ra thánh hồn khí cho bọn họ làm phần thưởng, không rung động không được.

Mà những người khác cũng chú ý tới đối thoại của mấy người, nhất là mấy gia tộc dẫn đầu, bọn họ vốn là rất muốn biết thực lực của Tà Băng, nhưng khi nhìn thấy nhị trưởng lão mang ra thánh hồn khí nhất thời cũng lấp bắp kinh hãi! Lúc này mấy đại gia tộc ôm thái độ xem diễn, đem đệ tử của mình để ở sau người.

Hoa Thần Dật thấy vậy ha ha cười, hồng y bay trong gió, khôi phục lại kiêu ngạo cuồng vọng ngày xưa:

_ “Được! Hôm nay ba người chúng ta sẽ thi đấu một lần, ta đi bên trái, Bắc Ngạn Phong bên phải, phía trước liền giao cho Băng nhi !” Hoa Thần Dật sắp xếp như vậy để hai người có thể chú ý Tà Băng thật tốt, để tránh nàng bị thương.

Bắc Ngạn Phong gật gật đầu, Tà Băng khoe môi hơi nhếch, lộ ra tươi cười tà tứ, ba người nhìn nhau cười, hướng bảy sói vọt đi.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn một đỏ ,một trắng , một lam tiến lên , chỉ nghe bảy sói không ngừng kêu rên, mọi người chỉ cảm thấy tim của mình đập liên hồi , sợ hãi .

Tà Băng giống như trước không sử dụng hồn lực, chỉ cần nắm chủy thủ, triển khai kỹ năng giết chóc cơ bản của nàng. Một đường tiến lên, phía sau là xác sói nhiều không đếm được, nếu mọi người nhìn kỹ , các xác sói toàn bộ là một kích bị mất mạng. Không có một vết thương nào nữa . Cảm nhận được chân nguyên trong cơ thể đang nhanh chóng lưu chuyển, Tà Băng gia tăng thêm tốc giết chóc.

Hoa Thần Dật hồn Sur cấp 9 , khả năng đối phó với mấy hồn thú này rất bình thường vừa có thể bảo đảm không có nguy hiểm sau Tà Băng, vừa nhanh chóng ra nhập trận chiến dịch, cũng không thể để thua Tà Băng .

Bắc Ngạn Phong hưng phấn , đàn rắn trước giết chưa đã lại bị Tà Băng dọa . Trận chiến này phải triển khai thân thủ thật tốt .

Mọi người tầm mắt đã hoàn toàn bị bóng trắng trong bảy sói kia hấp dẫn, Tà Băng động tác bất khoái, nhưng là thực sắc bén, một loại sắc bén mà không có ngôn ngữ nào tả nổi, chỉ cần đao ra, là một kích mất mạng. Công kích của bảy sói dường như không có một chút uy hiếp đối với Tà Băng.

Năm tuổi, đừng quên, Tà Băng trước mắt chỉ có năm tuổi a! Cho dù bắt đầu tu luyện từ trong bụng mẹ cũng không đến mức biến thái như vậy đi! Đây... Quả thật khiến người sống tức chết nha! Có một số người đều toát ra cái ý tưởng này trong đầu! Nếu là thiên phú cao, mọi người có lẽ sẽ ghen tị nhưng nếu là thiên tài này đã đạt tới độ cao mà mọi người không thể với tới, như vậy mọi người cũng chỉ có thể hâm mộ .

Mọi người lập tức ngây người, chỉ nghe một tiếng sói rống hùng hậu, khàn khàn còn mang theo một chút bi thương, mọi người biết, đây là Lang Vương ở triệu tập đàn sói rút lui.

Quả nhiên, bảy sói nhận được mệnh lệnh, liền nhanh chóng hướng phía sau lui đi, ba người thấy vậy cũng không đuổi giết tiếp. Đứng tại chỗ, nhìn đối phương, lại nhìn một đồng xác sói bên người, nhìn nhau cười!

Vì thế, ở trước mắt mọi người xuất hiện một màn: ba người tuyệt thế nhìn nhau mỉm cười, quanh thân chất đầy xác sói ,khí thế lẫm liệt, sát phạt quyết tuyệt.

Không đợi mọi người phản ứng, Tà Băng đã thắng tấp quay trở về lều trại, cũng truyền âm nói với hai người mình sắp tăng cấp .

Nghe được Tà Băng truyền âm, hai người đầu tiên là cả kinh, theo sau canh giữ ở bên ngoài lều trại của Tà Băng, vì Tà Băng hộ pháp.

Lúc này, mọi người mới thoáng hoàn hồn, nhìn lều trại Tà Băng tựa như đang nhìn một quái vật. Mà Tây Môn Ngọc dẫn đầu Tây Môn gia sau khi nhìn thấy một màn này, vụng trộm đem lau mồ hôi lạnh, may mắn .May mắn hôm qua mình không cùng người gây thù chuốc oán . Nếu không đám người của mình không biết có thể trở về an toàn hay không .

Tà Băng trong lều không để ý mọi người bên ngoài nghĩ như thế nào, giờ phút này nàng chỉ chuyên tâm đối phó trường ngại đề lên cấp, không ngừng đem trường ngại như thủy triều đang cuộn cuộn ép ra ngoài. Mà để đem nó đẩy ra không khỏi khiến Tà Băng toát mồ hôi hột, cố gắng, một chút nữa thôi.

Quả không phụ lòng người, nước cũng ăn đá, huống chi là Tà Băng trong cơ thể có thiên tiên chân nguyên. Sau một hồi cố gắng kiên trì , Tà Băng đã đem trường ngại kia giải quyết hết . Tà Băng lúc này cảm thấy toàn thân sảng khoái, cảm nhận được chân nguyên chảy qua tứ chi, kinh mạch của mình.

Rốt cục đột phá tầng thứ ba . Tà Băng chậm rãi mở hai tròng mắt, nhìn tà áo tuyết trắng của mình bị dính nhiều máu tươi, không khỏi nhũn mảy, đứng dậy đi ra bên ngoài lều trại.

Hoa Thần Dật cùng Bắc Ngạn Phong nhìn thấy Tà Băng đi ra, hai người đều yên tâm. Nhìn hai người vẫn bảo vệ mình, Tà Băng trong lòng ấm áp.

_ “Các người nhanh đi tắm rửa một chút rồi nghỉ ngơi đi, ta không sao !”

Hai người nghe Tà Băng nói như thế, nhìn xuống quần áo của mình cũng nhũn mảy, hướng Tà Băng nói hai câu, liền hướng lều trại của mình đi đến.

Tà Băng nhìn hai người rời đi, vận khởi công pháp hướng thần thức điều tra hướng hồ nước bay đi, nàng cần phải tắm rửa thật kỹ một chút.

Bạn đang đọc truyện *Tà Bãng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Phát Hiện Thiên Thành

Tà Bãng rất nhanh tắm rửa thân thể sạch sẽ, thay một bộ quần áo sạch màu vàng ánh trắng, lẳng lặng ngồi ở bên hồ, an nhàn nhắm lại hai mắt. . Gió đêm nhẹ phẩy, Tà Bãng cảm thấy có một loại thoải mái nói không nên lời.

Hừ, cảnh đẹp như thế lại bị mấy con ruồi đến quấy rầy. Tà Bãng mở đôi mắt tối đen, một chút hàn quang hiện lên.

__ “Không biết vì sao mấy vị đại giá quang lâm a? “

__ ”Khanh khách. ... tiểu cô nương thật giỏi a, như thế xa như vậy lại có thể phát hiện bốn tọa!” Nói chuyện là một cô gái có thanh âm thanh thúy, ngữ khí cực kì không tốt.

Theo thanh âm tới gần, Tà Bãng chỉ thấy bốn người hắc y bịt mặt từ trên trời hạ xuống, rồi sau đó một cô gái hoàng sam đáp xuống phía trước bốn người, lúc trước nói chuyện là cô gái hoàng sam này. Cô gái nhìn qua chỉ mới mười bốn mười năm tuổi, cũng đã ẩn hiện ra dung nhan khuynh quốc khuynh thành, dáng người linh lung xảo diệu tuyệt mỹ. Mà giờ phút này, cô gái mắt đẹp trào phúng khinh thường nhìn Tà Bãng. Bất quá chỉ là một tiểu hài đồng năm tuổi cũng bắt bốn tọa tự mình rat ay sao ?

__ ”Nga? Không biết mấy vị có gì chỉ bảo?” Tà Bãng thần nhiên bĩu môi, âm thầm vận khí chân nguyên, trước mắt Tuyệt Ảnh còn chưa thức tỉnh, Từ thì đang trong trạng thái lên cấp , không thể gọi , hôm nay chỉ có thể liều mạng .Đồng thời cũng nghi hoặc không thôi, này cô gái hoàng sam thực lực rõ ràng đã trên hồn Tông, nhưng mình lại chưa bao giờ nghe nói qua người trước mắt, chẳng lẽ còn có người trên đại lục mà ta không biết ?

__ ”Chỉ bảo thì không có, bắt quá...” .Cô gái cười dài, khuôn mặt nháy mắt trở nên sắc bén.

__ “Chúng ta muốn một thứ của ngươi!”

__ ”Một thứ? Thật sự là ngại quá, trên người Quân Tà Bãng ta không có gì ngươi muốn” Tà Bãng nguy hiểm nheo lại hai tròng mắt, âm thầm xuất ra chủy thủ, đem toàn thân đặt vào trạng thái cao nhất.

__ ”Làm sao có thể không có? Thứ ta muốn, chỉ có ở trên người ngươi lấy...” Cô gái vẫn là một bộ cười dài, nhưng trong mắt lại không có chút ý cười.

__ “Chúng ta muốn... Là mạng của ngươi!”

__ ”Ha ha! Mạng của Quân Tà Bãng ta có rất nhiều người muốn lấy, nhưng là không có ngoại lệ, tất cả đều xuống địa ngục!” Tà Bãng ngẩng đầu ngửa mặt lên trời cười to, cả người khí thế khổng lồ áp hướng bốn phía, đảo mắt nhìn mấy người trước mắt, trong mắt sát ý dâng lên.

Buồn cười, mạng của Quân Tà Bãng các ngươi muốn lấy thì lấy được sao ? Tà tôn uy nghiêm ,lúc này khí thế Tà Bãng toàn bộ đặt ở quanh thân mấy người đối diện.

Hoàng sam cô gái cùng bốn vị hắc y nhân, đôi mắt đều bị kinh hãi. Bực này khí thế bề ngễ thiên hạ thật sự là một đứa bé năm tuổi phát ra sao? Nhất là hoàng sam cô gái, nàng giờ phút này nhận thấy áp lực lớn hơn trước, xem ra nữ oa này thật là không thể lưu lại, mới năm tuổi đã có thực lực như vậy, nếu lớn lên không phải... ?

Không nếu thêm nữa lời dư thừa, cô gái hoàng sam lắc mình một cái đánh úp về phía cổ Tà Bãng, Tà Bãng gian nan tránh thoát, đôi mắt xẹt qua một trận hoảng sợ, không nghĩ tới tu vi hồn lực của cô gái này lại cao như thế .

Cô gái trên người phát ra chín màu vàng , biểu hiện cấp bậc cô gái là hồn Tông cấp 9, đúng là hồn Tông cấp 9 ! Mới mười bốn mười lăm tuổi đã là hồn Tông cấp 9 , người này rốt cuộc có thân phận gì ?

Hồn Tông cấp 9 ? Hừ, cho ngươi xem thực lực của ta sau đột phá! Tà Bãng đem chủy thủ để vào ngọc giới, phóng ra một dải lụa màu tím quấn quanh lụa trắng của cô gái kia.

Cô gái thấy Tà Bãng cũng dùng dải lụa, xuy cười một tiếng, chỉ bằng tám lụa tím kia cũng muốn cùng Kim Tầm trắng của ta đối kháng? Cô gái dùng lực muốn xé rách dải lụa tím, nhưng không như mong muốn, chỉ thấy Tà Bãng khinh thường gọi lên khoe miệng, dùng sức một cái đem Kim Tầm trắng của cô gái từ giữa xé rách.

Muốn cùng bảo bối trong ngọc giới so sánh sao? Thật không biết sư phó đến tột cùng là thân phận cái gì.

Cô gái thấy Kim Tầm trắng mà mình thích nhất bị Tà Băng xé rách, nhất thời vô cùng phẫn nộ, khuôn mặt tuyệt mỹ có chút nhăn nhó . Hướng phía mấy người phía sau kêu lên :

_ “Đều lên cho ta . Hôm nay nhất định phải lấy cho được đầu của người này “

_”Dạ, thiếu thành chủ!” Phía sau bốn người cùng kêu lên đáp ứng, phóng ra Hồn Lực của mình, cả bốn đều là hồn Thánh cấp 5 .

Tà Băng không thể không cẩn trọng, một hồn Tông cấp 9 có lẽ nàng còn có thể đánh lại, nhưng có thêm bốn hồn Thánh cấp 5, nha ! Đến tột cùng là loại người muốn mạng của mình.

Tà Băng một mình đối mặt với năm đối thủ cường đại, không cẩn thận một cái, liền bị một hồn Thánh đánh thẳng ngực, Tà Băng rất nhanh bị bay xa ra ngoài, “Phanh!” một tiếng rơi xuống trên tảng đá, phun ra một mồm máu tươi.

Gắng gượng đứng lên, lau đi vết máu bên môi, Tà Băng lạnh lùng nhìn mấy người trước mặt.

_ “Ngươi có dám báo ra danh tính của mình không ? “

Cô gái nhìn bộ dáng Tà Băng, cho rằng nàng đang giả vờ trước khi chết, khinh thường nói:

_ “Có cái gì không dám, bốn tọa thiếu thành chủ của Thiên thành ,tên Thiên Tâm, ha ha, Quân Tà Băng, sau khi chết đừng quên đến Diêm Vương danh tính của ta !”

Tà Băng xuất ra một viên đan dược, bỏ vào miệng, phóng ra hồn lực của mình, hồn Sư cấp 1. Kỳ thật Tà Băng có thể trốn vào bên trong ngọc giới để được an toàn, nhưng tôn nghiêm của Tà Băng lại không cho phép nàng làm vậy.

Quân Tà Băng có thể thua, nhưng không thể không chiến mà thua.

_”Thiên thành sao? Hừ!” Hừ lạnh một tiếng, xem ra phải về điều tra một chút thiên thành này, sao mình lại chưa bao giờ nghe qua. Tà Băng vận khởi chân nguyên toàn thân, thân thể theo gió dựng lên.

_ “Chiêu đầu tiên của Quy Nguyên Đốt Thiên bí kíp: vũ lạc đốt hoa!”

Khi Tà Băng dứt lời, chỉ thấy vô số giọt mưa tập hợp lại thành đóa hoa hướng năm người bay tới.Nhìn rất Xinh đẹp! Tà Băng lần đầu tiên sử dụng chiêu thức Quy Nguyên Đốt Thiên bí quyết, không nghĩ tới lại xinh đẹp như thế, bàng bạc. Tà Băng nhìn cảnh tượng này thiếu chút nữa không tập trung bị hao tổn chân nguyên .

Tà Băng phóng ra vô số giọt mưa nhìn thì rất xinh đẹp lại có mùi hoa, nhưng năm người ở đối diện xem ra sẽ đoạt mệnh chảy máu .Năm người muốn từ ‘vũ lạc đốt hoa’ thoát ra cơ bản là không có khả năng . Tà Băng ngồi xếp bằng khôi phục vết thương, phóng ra chân nguyên của mình.

Còn không đợi Tà Băng khôi phục, hơi thở nguy hiểm đánh úp lại, nhưng, trốn không được, động không xong .Tà Băng kinh ngạc ! Lần đầu tiên cảm giác được hơi thở từ vong gần như thế .

_”Quân Tà Băng, ngươi đi chết đi!” Hoàng y cô gái lúc này bộ dáng chật vật, cả người máu tươi đầm đìa, nhưng không có ảnh hưởng tới khuôn mặt, cô gái điên cuồng , nàng không nghĩ tới nữ đồng này lại khiến mình chật vật như thế, mà bốn vị hồn Thánh kia vì bảo vệ mình đã chết.

Cô gái triệu hồi ra hồn sủng của mình, ném cho Tà Băng một kích trí mệnh, siêu thần thú uy nghiêm khiến Tà Băng không thể động đậy , chỉ có thể trơ mắt nhìn siêu thần thú trước mắt đánh về phía mình.

“Phanh!” Tà Băng bị một lực lớn đánh bay, đan điền vốn rộng tuếch giờ đã khô cạn.

Ngay tại khi cô gái muốn cho Tà Băng một kích, một tia bạch quang chợt lóe hiện ra, cô gái thống khổ hô to một tiếng, nằm trên mặt đất không ngừng giải dựa.

_”Ngươi là người ngu ngốc sao? Có nguy hiểm vì sao không kêu ta? ” Tuyết Ảnh phẫn nộ rồi. Có nguy hiểm vì sao không kêu hấn? Cũng dám để bị thương nghiêm trọng như vậy.

_”Tuyết Ảnh, ngươi đã đến rồi.” Không có trách móc, không có giải thích, chính là thần nhiên nói ra năm chữ.

Ngươi đã đến rồi, ngươi đã đến là tốt rồi.

Tà Băng nhìn Tuyết Ảnh trước mắt, lúc này đã là bộ dáng 7, 8 tuổi, khuôn mặt tinh xảo, sợi tóc trắng nõn, đôi mắt xanh tràn ngập lửa giận cùng đau lòng.

Nghe được lời nói Tà Băng, Tuyết Ảnh lửa giận mới chậm rãi hạ xuống, đó là tín nhiệm mà Tà Băng đối với mình rất lớn. .

_”Quân Tà Băng, mười hai năm sau gặp lại ở Thiên thành, ta chờ ngươi!” Hoàng sam cô gái lấy ra một quyển sổ bên người ,xé một phần thiệp mời ném về phía Tà Băng, xong liền không thấy bóng dáng đâu nữa .

Tà Băng nhìn cô gái trước mắt biến mất, không khỏi mắng ra một câu:

__”Nha ! Thiên thành, Thiên Tâm, lão nương sớm hay muộn cũng đánh vào hang ổ của ngươi!”

Mà Tuyết Ảnh nhìn phương hướng cô gái dời đi con ngươi lam thâm thúy lóe lên, không biết suy nghĩ cái gì. . .

Bỗng nhiên nghe được bên tai lời nói, không khỏi “Xi. . .” Một tiếng nhin không được bật cười, nhìn Tà Băng bộ dáng đáng yêu, Tuyết Ảnh đưa tay捏 cái mũi nhỏ của Tà Băng.

__ “Tà Băng, ngươi trước về ngọc giới chữa thương đi! Đám băng hữu kia, ta sẽ hướng bọn họ nói rõ ràng !”

Tà Băng cũng nhanh chóng đỡ không được , mang ra hai bình Trúc Cơ đan cùng hai cuốn công pháp, muốn Tuyết Ảnh giao cho Hoa Thần Dật cùng Bắc Ngạn Phong, nói bọn họ ở Aucas học viện chờ mình, liền hoa hoa lệ lệ ngắt đi.

Tuyết Ảnh bất đắc dĩ cười khổ một tiếng, ôm lấy Tà Băng bước vào ngọc giới, đặt nàng ngồi khoanh chân sau đó ra khỏi ngọc giới. Chỉ cần là người Tà Băng kết bạn, thì nàng tuyết không keo kiệt cái gì.

Hoa Thần Dật cùng Bắc Ngạn Phong thấy Tà Băng bây giờ còn chưa trở về, hai người không khỏi lo lắng, luôn suy nghĩ không biết nàng đi đâu ? Như thế nào còn không trở lại.

Ngay khi hai người sốt ruột chờ không nổi, bỗng nhiên cảnh tượng trước mắt biến đổi, một mảnh mù sương, cái gì đều không thấy.

Hoa Thần Dật lúc này phóng ra định tâm thần, lãnh khốc thanh âm vang lên:

__”Không biết là vị tiên bối nào , đem hai người chúng ta vây lại là có dụng ý gì?”

Nghe được thanh âm Hoa Thần Dật, Bắc Ngạn Phong cũng tập trung thần trí, lạnh lùng nhìn chăm chú vào phía trước.

__”Hoa Thần Dật? Bắc Ngạn Phong?” .Thanh âm thanh thúy dễ nghe lại lộ ra đậm mạc xa cách từ bốn phương tám hướng truyền đến.

Trong sương trắng dần hiện ra một người, hai người rốt cục thấy được người vây sương trắng quanh mình là ai, chỉ thấy phía trước, một hải đồng áo trắng bộ dáng tầm 7,8 tuổi, đầu bạc phiêu dật, khuôn mặt trắng nõn tinh xảo, đôi mắt xanh như biển lộ ra vô hạn xa cách. . .

Hai người kinh sợ . Không nghĩ tới người đem sương trắng vây hai người lại là một tiểu thiếu niên xinh đẹp như thế.

__”Tà Băng hiện tại có việc, đã dời đi, nàng nhờ ta đem mấy vật giao cho các ngươi.” Tuyết Ảnh nói xong, trong tay hai người cùng xuất hiện một lọ đan dược cùng một cuốn công pháp.

Không để ý tới bộ dáng giật mình của hai người, Tuyết Ảnh thân nhiên giới thiệu tác dụng của đan dược cùng cách sử dụng, sau đem hai người đưa ra khỏi khu vực của mình.

Hai người không phản ứng lại đây khi, đã muốn đang ở lều trại lý, bên tai lại truyền đến Tuyết Ảnh thanh âm:

__”Tà Băng nói, các ngươi hãy ở Aucas học viện chờ nàng!”

Hai người cầm trong tay công pháp cùng đan dược, hồi lâu cũng không nói gì .

__”Dật, tiểu Băng nhi dường như cách chúng ta rất xa. . .” Bắc Ngạn Phong nhìn trong tay đan dược có tác dụng kinh thiên, cùng công pháp khiến trời đất trao đảo, đôi mắt hiện ra một mảnh thương cảm.

__”Phong, ta về tộc của mình đây!” Hoa Thần Dật trong mắt toát ra điên cuồng, vô cùng mong muốn tăng thực lực của mình lên đến điên cuồng .Ngực của gia tộc trước mắt chính lựa chọn tốt nhất để tu luyện . Băng nhi, ta sẽ ở Aucas học viện chờ ngươi, khi gặp lại ta tuyệt đối sẽ cùng ngươi song vai .

Bắc Ngạn Phong nhìn bóng dáng kiên định cao ngất của Hoa Thần Dật , đôi mắt hiện lên thương cảm, tiểu Băng nhi, ta tuyết sẽ không làm ngươi thất vọng.

__”Nhị trưởng lão, lên đường, Hồi tộc!”

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Tà Băng Thức Tỉnh

A, đau quá... Cả người không có chỗ nào không đau, sao lại thế này?

“Băng nhi, Băng nhi, nhanh tỉnh lại a, đều là mẫu thân không tốt...” Bên tai truyền đến thanh âm ôn nhu thống khổ của mẫu thân... .

“Ngưng nhi, Băng nhi không có việc gì, người đi nghỉ ngơi đi!” Phụ thân Quân Nhược Thiên thanh âm có chút khàn khàn, an ủi Liễu Tổ Ngưng.

Ân? Ta về nhà rồi sao? Hẳn là Tuyết Ảnh đưa ta trở về. Tà Băng nhẹ nhàng mở to mắt, đập vào mắt nàng là hình ảnh mẫu thân ánh mắt hồng hồng cùng thân ảnh phụ thân tiêu tụy.

“Phụ thân, mẫu thân...” Tà Băng gian nan phun ra bốn chữ, yết hầu khô khốc làm cho thanh âm khàn khàn.

“Băng nhi, người đã tỉnh, thật là hù chết mẫu thân!” Liễu Tổ Ngưng nghe được thanh âm Tà Băng, lập tức vui sướng nhìn Tà Băng, thuận tay lấy cốc nước ở đầu giường, nâng Tà Băng dậy dứt cho nàng uống.

Một cổ ngọt lành chảy xuống họng, cổ họng Tà Băng dần bình thường trở lại, sau ngẩng đầu nhìn sắc mặt mẫu thân đau lòng nước mắt rơi xuống.

“Mẫu thân, Băng nhi không có việc gì.”

Quân Nhược Thiên nhìn nữ nhi bảo bối cuối cùng đã tỉnh, cao hứng nói:

“Băng nhi, người trước hết hãy nghỉ ngơi cho tốt, ta đi nói cho gia gia cùng Đại bá của người biết tin, bọn họ đều lo lắng gần chết!” Nói xong còn trừng mắt nhìn Tà Băng liếc mắt một cái.

“Khi quay lại phải cho chúng ta giải thích hợp lý.”

Tà Băng cười khổ một tiếng, tiếp tục chôn đầu vào trong lòng mẫu thân ấm áp.

“Mẫu thân, Băng nhi đã khiến người lo lắng...”

“Băng nhi ngoan, lần sau đừng dọa mẫu thân như vậy nữa được chứ? Nhìn người, mình đây người máu tươi trở về, lòng mẫu thân như nát vụn...” Liễu Tổ Ngưng một câu nói còn chưa dứt, nước mắt lại tràn ra hốc mắt, Băng nhi, mẫu thân lúc ấy thật sự rất sợ hãi...

Tà Băng lau đi nước mắt của mẫu thân, đưa tay ôm lấy mẫu thân, gật gật đầu.

“Oa, tiểu Băng nhi, người đã tỉnh, thật hù chết đại ca a!” .Lời mẫu thân còn chưa dứt liền nghe thấy thanh âm lo lắng của Quân Tà Trần truyền đến.

Ngay sau đó cửa bị mở ra, gia gia, Đại bá, phụ thân, đại nương cùng ca ca tỷ tỷ bước vào.

“Băng nhi, ai làm người bị thương. Tỷ tỷ sẽ đánh hắn đến sống không được”. Quân Tà Từ nhìn khuôn mặt muội muội nhà mình tái nhợt, oán hận bốc lên đầu. Ai dám bắt nạt muội muội của Quân Tà Từ ta.

“Băng nhi còn đau không?” Quân Tà Văn nhìn muội muội của mình, âm thầm thề, bất luận là ai làm cũng khiến kẻ đó phải trả một cái giá lớn.

Gia gia, Đại bá cùng phụ thân về mặt nghiêm túc nhìn nàng, đôi mắt cũng che giấu không được đau lòng...

“Băng nhi làm cho mọi người lo lắng, nhưng chuyện này, để cho Băng nhi giải quyết được không?” .Đôi mắt áy náy được thay thế bởi tia giá lạnh, chưa có người nào có thể làm nàng bị thương mà không phải trả giá đại giới. Thiên thành, Thiên tâm! Mười hai năm sau không khiến Thiên thành của người long trời lở đất, Quân Tà Băng ta ba chữ viết đảo ngược.

“Gia gia, ngài có biết Thiên thành không?” Tà Băng nghĩ vẫn nên hỏi một chút, tự mình đi thăm dò không bằng hỏi gia gia, gia gia khẳng định sẽ biết.

Nghe được hai chữ Thiên thành, sắc mặt các trưởng bối nháy mắt liền thay đổi, gia gia ánh mắt dần dần ngưng trọng.

“Băng nhi, lần này đã thương người là người của Thiên thành sao?”

“Không phải, chỉ là ta thu được một thiệp mời của Thiên thành, tham gia đại hội của Thiên thành mười hai năm sau.” Tà Băng không chút nghĩ ngợi phủ định câu hỏi của gia gia, Tà Băng không muốn làm cho người nhà lo lắng.

“Nga?” Tà Băng rõ ràng cảm thấy gia gia, Đại bá cùng phụ thân nhẹ nhàng thở ra. Sau đó nghe gia gia nói:

“Nếu mọi người đều ở đây, hôm nay ta liền cho các người biết một chút về các thế lực khác của đại lục này.”

“Kỳ thật Aucas đại lục này mặt ngoài đều như các người biết, đại lục của chúng ta ngoài 6 đại gia tộc, hoàng thất cùng mấy đại công hội. Kỳ thật còn có ba thế lực lớn, đó là Thiên thành, Tử Vong thành, Mộng Đều!”

Thiên thành, nằm ở phía Tây, là một đảo nhỏ được ngăn cách bởi biển Huyền Hải, nghe nói ở Thiên thành chỉ toàn đàn nam mỹ nữ, thành chủ Thiên Mạch lại một người sâu không lường được, mà đại hội Thiên thành nói trắng ra là cuộc thi đấu giữa các thiên tài, cứ 20 năm lại tổ chức một lần, đến lúc đủ là người năm mươi tuổi cũng tham dự, hơn nữa các thế lực lớn trên đại lục đều cử người đến tham gia.

Từ Vong thành, nghĩa như danh, là một nơi tràn ngập sự giết chóc cùng từ vong. Cửa vào Từ Vong thành nằm ở bên ngoài U Minh đảo, mà vị trí của nó cũng nằm trên đảo. Từ Vong thành là thiên đường của cường giả, là địa ngục của kẻ yếu. Là một nơi có phong cảnh đẹp để du ngoạn, ở Từ Vong thành chỉ phân mạnh yếu. Chưa có ai gặp qua thành chủ Từ Vong thành, nhưng không có ai dám đến Từ Vong thành gây sự.

Mộng Đều, không giống Thiên thành ngăn cách, cũng không phải nơi tràn ngập sự giết chóc như Từ Vong thành. Mà là một đô thành đẹp để quý giả xa hoa. Ở trong này, có tiền chính là chủ. Không phân mạnh yếu, không có thân phận cao quý hay hạ tiện, chỉ coi trọng tiền tài. Ở trong này có thể hưởng thụ đến toàn bộ vật phẩm xa xỉ của đại lục, là thiên đường của người giàu trên đại lục.

Biết đến đây, mấy người Tà Băng một trận nhiệt huyết sôi trào, mấy người nhìn nhau, cùng nhìn thấy trong mắt đối phương ý muốn đi tới! Làm sao có thể không đi. Nơi tốt như vậy, nếu không đi thì thực xin lỗi ông trời đã cho mình được sống lần nữa.

“Các người a! Được rồi, hiện tại đi tu luyện cho tốt đi, không đạt tới hồn Thánh thì đừng mơ tưởng đi tới ba nơi này!” Gia gia Quân Thương Hải lạnh lùng nói, thực lực của các người mới như vậy liền muốn đến ba nơi này chơi. Chẳng khác nào muốn đi tìm chết.

Bốn người đồng thời cúi đầu, bọn họ biết gia gia là muốn tốt cho bọn họ, bắt quá hồn Thánh, hừ hừ, rất nhanh thôi!

“Đúng rồi, gia gia, lúc trước ta mua về một đám đệ tử đâu rồi? Hiện tại thế nào?” Tà Băng bỗng nhiên nhớ tới đám đứa nhỏ mình mua về, không khỏi hỏi lên.

“Người nói đám đứa nhỏ kia a, Băng nhi người thật đúng là mua được bảo vật. Hơn nữa tiểu tử Lăng Tiêu kia thật sự không tầm thường” Quân Nhược Thiên nghe được báo bối nữ nhi của mình hỏi đám tiểu hài tử kia, liền không chút nào keo kiệt khích lệ.

“Đúng vậy, Băng nhi, đám đứa nhỏ kia không hề kém hơn đám thiên tài Quân gia chúng ta. Hơn nữa tiểu tử Từ Hiên kia cũng mỗi ngày đi theo huấn luyện” Đại bá nhắc tới bọn họ trong mắt cũng lộ ra vẻ lòng.

Tiểu mập mập cũng theo chắc không sai. Còn có Lăng Tiêu, còn có thiếu niên cao ngạo kia.

“Vậy nói Lăng Tiêu mang theo thiếu niên cao ngạo kia đến đây cho ta nhìn xem” Tà Băng muốn hỏi hỏi mấy ngày nay huấn luyện thế nào, còn muốn biết quyết định của thiếu niên cao ngạo kia.

“Được, người trước đi nghỉ ngơi đi...” Quân Thương Hải lên tiếng đáp, cùng mọi người nhìn nhau một cái, liền đều ra khỏi phòng ở của Tà Băng.

Tà Băng xem xét thương thế của mình, một trận cười khở. Xem ra chính mình rất là tự cao, nghĩ rằng có trí nhớ của Tà tôn cùng với ngọc giới cường đại, liền xem nhẹ. Đây không chỉ là một mảnh đại lục mà còn là một đại lục cường giả, nếu muốn ở thế giới này khiến người trả giá đại giới quả hơi khó a!

Lần này muốn hoàn toàn khôi phục lại cũng cần một đoạn thời gian, mà Tuyết Ảnh bởi vì cố gắng thức tỉnh dậy để giúp nàng nên làm gián đoạn quá trình tiến cấp, khiến hiện tại ngủ say. Đều tại nàng, nếu nàng cường đại một chút, chú ý đến các thế lực khác trên đại lục một chút cũng không đến nỗi như lần này.

Thực lực! Thực lực! Không có thực lực thì cái gì cũng chỉ là nói suông.

“Đằng, đằng,” vài tiếng gõ cửa cắt ngang suy nghĩ của Tà Băng, hẳn là Lăng Tiêu cùng thiếu niên kia đến đây.

“Vào đi!” Tà Băng gian nan ngồi dậy, hướng cửa nói.

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Tà Vụ Quy Tâm

Nghe được Tà Băng trả lời, Lăng Tiêu cùng thiếu niên cao ngạo, người trước người sau đi vào phòng Tà Băng. .

“Tà Băng, người đã khá hơn chút nào chưa? Nhìn thấy người đầy người máu tươi trở về, chúng ta đều lo lắng gần chết!” Vừa mới vào cửa Lăng Tiêu liền lao nhanh tới bên giường Tà Băng, vẻ mặt lo lắng. Mà đôi mắt thiếu niên cao ngạo kia lúc này cũng hiện lên một tia lo lắng, nhưng rất nhanh bị che giấu đi.

“Ta không sao, chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian là được.” Biết Lăng Tiêu thực lo lắng cho mình, Tà Băng khẽ cười một chút, lại quay đầu nhìn về phía

thiếu niên cao ngạo kia.

__ “Tên của ngươi?”

Tên? Thiếu niên cao ngạo trong mắt hiện lên một tia mê mang, một tia thương cảm, một tia tự giễu, cuối cùng hướng Tà Băng thần nhiên lắc lắc đầu.

__ “Ta vụ, về sau sẽ gọi ngươi Tà Vụ được không?” Không có tên sao? Tà Băng không khỏi vì thiếu niên cảm thấy đau lòng.

__ “Được.” Thiếu niên vẫn là thần nhiên, khốc khốc. Nhưng Tà Băng lại nhìn thấy nắm tay của hắn run nhè nhẹ biểu hiện tâm tình của hắn lúc.

__ “Vụ, các ngươi đã theo ta huấn luyện mấy ngày, ta nghĩ ngươi hẳn là biết, Quân Tà Băng ta tuyệt đối nắm chắc có thể khiến các ngươi trở thành người được người kính ngưỡng (kính trọng+ ngưỡng mộ), khiến các ngươi có thể đứng ở trên đỉnh cao của đại lục quan sát thế giới này!” Tà Băng ngữ khí đậm mạc, lộ ra một cỗ hồn nhiên thiên thành khí phách.

Tà Vụ có chút kinh ngạc nhìn sắc mặt tái nhợt trước mắt, bị thương nghiêm trọng như vậy, mà Tà Băng cả người tản ra khí thế bề ngạo thiên hạ.

Hắn Tà Vụ là một nô lệ, nhưng kiêu ngạo của hắn so với người thường càng cao, cho dù bị người đánh tới chết, cho dù phải chịu hành hình phạt gì, hắn cũng không phát ra một tiếng kêu rên. Hắn kiêu ngạo, hắn đậm mạc. Hắn không có thực lực nên bị người ta khi dễ. Nhưng nếu hắn có được thực lực, thì sẽ có thể hủy diệt tất cả những người đã từng khi dễ hắn.

__ “Ta vụ tham kiến chủ tử!” .Sau một hồi suy nghĩ, Tà Vụ quỳ gối xuống bên dưới giường Tà Băng, biểu đạt sự thần phục của hắn.

__ “Tà Vụ, ta nghĩ ngươi hẳn là hiểu được, trên thế giới không có gì cho không ai, ta có thể cho ngươi tất cả, có thể cho ngươi có được cường đại thực lực....”

__ “Mà Quân Tà Băng ta cần chỉ là một thứ trên người các ngươi”

Tà Băng nhìn quỳ một gối xuống trước mắt Tà Vụ, sắc mặt trở nên nghiêm túc.

Một thứ? Tà Vụ trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc, trên người chúng ta có cái gì sao? Bỗng dưng nghĩ tới cái gì, Tà Vụ ánh mắt trở nên kiên định, hắn biết nữ đồng trước mắt có thể cho hắn sống lại, có thể cho hắn trở nên cường đại vô cùng, mà nàng cần...

__ “Ta Tà Vụ, lúc này xin thề với trời, cả đời nguyện trung thành với chủ tử Quân Tà Băng, nếu phản bội, thiên địa bất dung!” Tà Vụ hướng Tà Băng quỳ hai đầu gối xuống đất, hắn làm sao có thể không rõ Tà Băng cần là cái gì. Trung thành! Bọn họ duy nhất có thể hiến cho Tà Băng là cả đời trung thành.

Tà Vụ quy tâm, Tà Băng đã đoán trước trong lòng, nhìn quy tắc thiên địa được thành lập, Tà Băng lộ ra một tia cười khổ, nàng cũng không hy vọng bắt luận kẻ nào thề nguyện trung thành, về phần phản bội? Tà Băng không tin có người dám phản bội nàng, đó là phương thức dùng người mà nàng mãnh liệt tự tin.

__ “Tà Vụ, về sau giống Lăng Tiêu gọi ta Tà Băng.” Tà Băng tay nhỏ bé khẽ nâng, Tà Vụ đang quỳ chỉ cảm thấy một luồng lực lượng đem mình hai đầu gối nâng lên, không thể không đứng lên.

Vừa đứng lên Tà Vụ chưa kịp suy nghĩ cỗ lực lượng này ở đâu tới, liền bị lời nói của Tà Băng dọa sợ, nâng lên khuôn mặt tuần dật, đôi mắt hiện lên không thể tin. Tà Băng? Ta cũng có thể giống Lăng Tiêu sao? Tà Vụ đảo mắt nhìn Lăng Tiêu bên cạnh, mà Lăng Tiêu chỉ là cười dài đứng sừng sững ở một bên, đối với Tà Vụ cổ vũ nháy mắt mấy cái.

__ “Ta... Tà Băng...” Tà Vụ này làm việc gì cũng không thay đổi sắc mặt, mà giờ phút này vì hai chữ kia mà sắc mặt đỏ ửng.

Lăng Tiêu nhìn Tà Vụ mặt đỏ, có nén ý cười, bởi vì Tà Băng đặc biệt rất công bằng. Lăng Tiêu từ ngày Tà Băng mang Tà Vụ về luôn ở cạnh hắn, nhưng Tà Vụ từ đầu tới cuối đều thần nhiên, khốc khốc, chưa bao giờ thấy hắn từng xuất hiện biểu hiện nào khác, mà bây giờ lại đỏ mặt, bộ dáng thật rất đáng yêu!

Tà Băng vuốt ve chiếc cằm nhỏ nhỏ của mình, nhìn Tà Vụ bộ dáng thẹn thùng, trong ánh mắt chợt lóe ý cười.

__ “Lăng Tiêu, ta cần một tháng để khôi phục, việc huấn luyện bọn họ liền giao cho hai ngươi các ngươi, một tháng sau, ta muốn kiểm tra kết quả huấn luyện của các ngươi”.

Hai người song song đứng chung một chỗ, gật gật đầu thật mạnh. Chúng ta nhất định sẽ không để ngươi thất vọng.

__ “Được rồi. Mặt khác, Lăng Tiêu ta muốn lại giao cho ngươi một nhiệm vụ!” Tà Băng nhìn hai người trước mắt có chút kinh ngạc, cười dài nói.

__ “Ừm, nhiệm vụ này đó là... Huấn luyện cho Tà Vụ tươi cười. Một tháng sau nếu không cười, ta sẽ cho hai người các ngươi đến Ngọc Lâu bán rế tiếng cười đi”

A? Cái gì? Để ta huấn luyện đại khối băng này cười? Trời ạ! Tà Băng, ngươi là cố ý chính ta đây mà. Đương nhiên những lời này, Lăng Tiêu cũng chỉ dám nói ở trong lòng, quay đầu nhìn xem bộ dáng khối băng.

Lúc này Tà Vụ đã hoàn toàn muốn rót mộng, cười? Kia là cái gì vậy, hình như năm xưa có từng làm qua, nhẹ nhàng gật gật khóe miệng, đây là cười

sao ?

Lăng Tiêu nhìn Tà Vụ khóe miệng đang giật giật, một trận đau đầu, tiểu tử này xem ra thật không biết cười a!

Mà Tà Băng giờ phút này trong mắt lại thoáng hiện lên gian trá, ai biểu tiểu tử này vừa mới tới đã có chút khinh thường mình, hừ hừ, Quân Tà Băng ta là có thù tất báo nha! Nếu để cho Tà Vụ biết suy nghĩ này, khẳng định hắn sẽ kêu to oan uổng, hắn nào dám xem thường ngươi a.

__”Được rồi, ta muốn dưỡng thương , một tháng sau chúng ta sẽ gặp lại ” Tà Băng không đợi hai người đáp lời, liền ngồi dậy chữa trị đan điền.

Lăng Tiêu bất đắc dĩ cười khổ một tiếng, kéo Tà Vụ cong đang buồn bực đi ra khỏi phòng Tà Băng... Ai, có thể tưởng tượng những ngày kế tiếp của Tà Vụ xác định sẽ không yên ổn được bao nhiêu.

Tà Băng nhìn hai người rời đi, mở đôi mắt, thở dài một hơi, vốn biết thương thế của mình nghiêm trọng nhưng không ngờ lại đến mức này , xem ra muốn khôi phục hoàn toàn là sẽ không dễ dàng gì. Tà Băng thực buồn bực, Thiên thành vì sao đến đuổi giết mình? Lại còn là thiếu thành chủ Thiên thành tự mình tới lấy mạng của mình.

Quên đi, nếu nghĩ không ra sẽ không nghĩ nữa, mười hai năm? Hừ! Thiên thành, các ngươi sẽ nhanh mở cửa thành nghênh đón Quân Tà Băng ta thôi!

Thu hồi tâm tư, Tà Băng tiến vào trong ngọc giới, ăn vào một viên đan dược chữa thương, khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu trị liệu thương thế của mình.

Một tháng thời gian nhanh chóng trôi qua, một tháng này Tà Băng đều an tâm chữa thương, lúc này Tà Băng đã muốn trị liệu xong đan điền khô cạn,nhưng thực lực còn chưa khôi phục hoàn toàn.

Về phần huấn luyện các tiểu hài tử, Tà Băng một chút cũng không có tham gia. Hôm nay, chính là ngày cùng Lăng Tiêu hai người ước định .

Tà Băng sáng sớm liền thức dậy, đi ra cửa phòng, liền nhìn thấy Lăng Tiêu cùng Tà Vụ hai người đứng ở ngoài cửa.

__”Tà Băng, chúng ta đã chuẩn bị tốt !” Nhìn thấy Tà Băng đi ra, Lăng Tiêu tự tin nói.

Mà biểu tình của Tà Vụ, làm cho Tà Băng có chút dở khóc dở cười ,khuôn mặt tuấn dật vẫn khốc khốc , bộ dáng giờ phút này đúng là nói không nên lời, cười? So với khóc còn khó coi hơn. Khóc? Khí chất vẫn rất khốc , biểu tình kia... Khụ khụ, bỏ qua, bỏ qua...

__”Nga? Chuẩn bị tốt ? Lăng Tiêu ngươi là nói việc nào a ? ” Tà Băng tựa tiểu phi tiểu nhìn hai người trước mặt, hướng Lăng Tiêu mở miệng hỏi.

__”A?” Lăng Tiêu nhất thời hiểu được, xoay mặt nhìn bộ dáng Tà Vụ, khuôn mặt tự tin nháy mắt suy sụp, có chút ai oán mở miệng

__ “Tà Băng, ta đã cố hết sức , thật sự hết sức !”

Tà vụ cũng chú ý tới biểu tình quái dị của hai người, thu hồi biểu tình của mình, lại là một bộ mặt khốc khốc như quan tài.

__”Khanh khách. Tà Vụ, xem ra lần sau ta muốn tự mình huấn luyện . Hiện tại đi xem hiệu quả huấn luyện của các ngươi đi!” Tà Băng hướng Tà Vụ cười một tiếng, liền lập tức hướng tới sân huấn luyện đi đến.

Không biết này các thiếu niên cô gái giờ phút này có bộ dạng nào ?

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Lập Uy Thu Phục

Ba người khi đi đến sân huấn luyện, đã thấy bốn mươi tám thiếu nam thiếu nữ đang đứng trang nghiêm đứng ở giữa sân, trải qua hơn một tháng huấn luyện, mấy tiểu hài này rõ ràng có biến hóa. . .

Mọi người thấy ba người đi tới đến, nhìn về phía Lăng Tiêu cùng Tà Vụ ánh mắt tràn ngập kính sợ, mà đối Tà Băng, lại chỉ là cảm kích thôi. Ở thế giới cường giả vi tôn, chỉ cần ngươi là cường giả, như vậy liền được người khác kính sợ, nhưng nếu ngươi là kẻ yếu, mặc dù là ân nhân cứu mạng, bọn họ cũng sẽ chỉ có cảm kích mà thôi.

Nhưng kẻ yếu hai chữ này, là để hình dung Tà Băng sao?

Ba người hiển nhiên chú ý tới hiện tượng này, Lăng Tiêu cùng Tà Vụ có chút lo lắng nhìn Tà Băng, nhưng phát hiện Tà Băng không để ý, hai người không nói gì, chỉ lặng lẽ đứng phía sau Tà Băng.

Tà Băng làm sao có thể không nhìn ra cảnh tượng hiện tại, tốt xấu gì nàng cũng là Tà tôn của hai mươi mốt thế kỷ nha! Chỉ là cảm kích sao? Tà Băng khòe miệng cười ra một tia cười tà tà. Khiến hai người sau lưng mồ hôi lạnh đầm đìa.

Đối diện bốn mươi tám người nhìn thấy trên mặt nữ đồng mua họ tươi cười, tất cả đều giật mình một cái, trực giác nói cho bọn họ, nữ đồng trước mắt là rất nguy hiểm! Tất cả mọi người bị ý nghĩ của mình làm hoảng sợ, nguy hiểm? Nàng sao? Làm sao có thể?

“Trải qua một tháng huấn luyện, các người hiện tại, đều không như trước.” Tà Băng thần nhiên mở miệng, quả thật không tồi, bọn họ dùng Trúc Cơ đan, lại trải qua một tháng huấn luyện, lúc này mọi người thấp nhất đạt tới hồn Sĩ cấp 2, cao nhất đã đạt tới hồn Sĩ cấp 6.

Phía sau Lăng Tiêu cùng Tà Vụ nghe nói như thế, đều một trận cao hứng, đây là Tà Băng khen hai người huấn luyện tốt, làm sao có thể không vui?

“Hiện tại các người đã có thiên phú hơn người, có công pháp tu luyện, muốn đi hay ở, ta hiện tại cho các người cơ hội!” Như cũ vẫn là ngữ khí thần nhiên, lại làm cho bốn mươi tám người đối diện cùng hai người phía sau trong lòng dâng lên một con sóng gió động trời, Tà Băng đây là muốn làm gì? Cho bọn họ những người từng không có thực lực thành có thực lực, thế nhưng sau khi cho bọn họ thực lực lại muốn thả bọn họ rời đi là sao?

Mọi người nhìn nhau, cùng thấy trong mắt đối phương sự bất khả tư nghị, suy nghĩ một chút, liền cùng nhau quỳ rạp xuống đất.

“Chúng ta thế sống chết nguyện trung thành với chủ tử!”

Bọn họ cũng không phải kẻ ngốc, ngược lại bọn họ rất thông minh, bọn họ biết nếu nữ đồng trước mắt có thể cho bọn họ hân hoan được, cho bọn họ hân hoan công pháp, như vậy đi theo như vậy chủ tử đơn giản việc nên làm. Hơn nữa bọn họ đều xuất thân là nô lệ, cho dù hiện tại có được thiên phú, bọn họ vẫn không khác gì con kiến. Cho nên mọi người không hề do dự lựa chọn ở lại.

“Hiện tại các người có cái tư cách gì để nguyện trung thành với ta?” Tà Băng ngữ khí miệt thị nói, làm cho bốn mươi tám người quỳ rạp xuống đất đầy mắt xuất hiện phần nộ, bọn họ có lẽ từng thật sự không có tư cách, nhưng là hiện tại, bọn họ có được thiên phú hơn người, chẳng lẽ còn không có tư cách nguyện trung thành với một đứa trẻ năm tuổi sao?

“Tức giận rồi sao? Không sai, các người đã có được thiên phú hơn người, nhưng thiên phú hôm nay các người có từ đâu mà ra?” Một câu của Tà Băng vừa nói ra, làm cho mọi người trong mắt xuất hiện thần sắc ảo não, đúng vậy, bọn họ có được thiên phú, chính là do người trước mắt cho. Nếu không có nàng, làm sao có bọn họ ngày hôm nay?

“Như thế nào? Nghĩ xem, đây là thái độ mà các người đối với một ân nhân? Há?” Tà Băng tăng thêm ngữ khí, bốn mươi tám người đối diện toát ra một lớp mồ hôi lạnh, nguy hiểm, rất nguy hiểm! Lúc này mọi người đã không còn đối Tà Băng khinh thị như lúc trước, bọn họ là hiểu được ân nhân, liền nhanh chóng hối hận, làm sao có thể đối với ân nhân của mình thái độ khinh thị cùng phần nộ?

“Ta cho các người một cơ hội, bây giờ tất cả cùng tiến lên, nếu ta không đánh bại các người, các người sẽ không cần thờ ta là chủ, nhưng nếu các người không đánh bại ta...” Nói còn chưa nói xong, ánh mắt Tà Băng nháy mắt trở nên lợi hại vô cùng,

“Vậy hôm nay các người sẽ phải trả một cái giá rất đắt!”

Thiện lương? Đây không phải là hai chữ mà lần này Tà Băng sống lại cần. Đã có ý tưởng không kính trọng, thì ta sẽ có phương pháp khiến bọn họ kính sợ!

Lăng Tiêu cùng Tà Vụ nghe được câu này, nhất thời lo lắng. 48 người này này kém cỏi nhất cũng là hồn Sĩ cấp 2, tuy rằng biết Tà Băng rất mạnh, nhưng dù nàng mới chỉ năm tuổi a! Đối diện lại có tới bốn mươi tám thiếu niên cô gái liền nha.

Tà Băng nhận thấy hai người phía sau bất an, quay đầu đưa cho bọn họ một cái ánh mắt an tâm, liền tiếp tục nói:

“Như thế nào? Không dám? Sợ đã thương ta? Ta nói rồi, chỉ bằng thực lực hiện tại của các người ngay cả tư cách nguyện trung thành cũng không có!”

Lại kích lên phần nộ của bọn họ, Tà Băng gật gật đầu, nói:

“Các người đã không dám, vậy ta sẽ không khách khí!”

Tà Băng nói xong phi thân một cái đã đem một thiếu niên cách nàng gần nhất đá bay, nghe được thanh âm thống khổ của đồng bạn, mọi người mới phản ứng lại, không do dự, tất cả phóng ra hồn lực của mình, hướng Tà Băng áp đánh tới. Muốn bọn họ hoàn toàn phục từ trong tâm, nếu không có thực lực thì làm sao có thể?

Nhìn bọn họ phóng ra hồn lực, Tà Băng mỉm cười, nhưng không sử dụng hồn lực, nhưng vẫn chiến cùng bọn họ.

“Chủ tử, người nên phóng ra hồn lực của người đi, bằng không chúng ta sẽ làm chủ tử bị thương, sẽ không tốt lắm!” Một cô gái hồn sĩ cấp 5 nhìn Tà Băng, có chút tức giận mở miệng nói.

“Chỉ bằng các người? Không có tư cách khiến ta phóng ra hồn lực!” Tà Băng khinh thường nhìn vào mắt bọn họ, tiếp tục công việc đá bay bọn họ.

Mọi người chỉ cảm thấy chủ tử này thật quá khinh thường bọn họ. Một đám sử dụng lực muốn hồn lực của Tà Băng bức ra, mà Tà Băng cũng không nương tay đá bay một đám.

Không lâu sau, chỉ thấy đứng ở giữa sân , chỉ có Tà Băng cùng Lăng Tiêu, Tà Vụ phía sau. Còn tất cả mọi người không một ai là không quỳ rạp trên mặt đất. Tà Băng nắm giữ chừng mực rất khá, sẽ không để ảnh hưởng đến thương thế, cũng sẽ khiến bọn họ bại trận.

Lúc này, mọi người nhìn về phía Tà Băng ánh mắt đều tràn ngập kính sợ, nhìn tiểu mỹ nữ trước mắt phát ra tuyệt mỹ, mọi người hiện tại cảm thấy rất may mắn lựa chọn ở bên cạnh nàng, năm tuổi đã lợi hại như vậy, nếu là chủ tử sau khi lớn lên thì không biết sẽ cường đại tới mức nào? Hiện tại người này trong mắt họ là thần đầu phải người bình thường, bọn họ đã hoàn toàn phục tùng.

Mọi người không khỏi vì hành động hôm nay hối hận thật lâu. Hành động này không khác gì vũ nhục tôn nghiêm của thân, trả giá đại giới ? Tất nhiên là người này có thể làm . Chỉ cần có thể theo bên người của nàng thì có cái gì cũng có thể trả giá.

Lăng Tiêu cùng Tà Vụ nhìn về phía Tà Băng ,ánh mắt càng thêm nóng rực, nguyên lai Tà Băng đã mạnh như vậy, mà chính mình... Cố gắng, nhất định phải trở nên cường đại để bảo vệ Tà Băng. Mặc dù biết chủ tử không cần bất luận kẻ nào bảo vệ. Nhưng bọn hắn có thể làm duy nhất chính là biến cường, biến cường. Để giúp Tà Băng, bảo vệ Tà Băng.

“Chúng ta hôm nay hướng trời thề, nguyện cả đời trung thành với chủ tử Quân Tà Băng, nếu phản bội, thiên địa bất dung ”.Bốn mươi tám người ,kiên định quỳ rạp xuống đất nói, từ nay về sau ngài chính là chủ của ta.

Tà Băng bắt đầu dĩ hủ môi, người noi này ngoài thề nguyện trung thành thì không có cái gì khác sao?

“Ta đã nói qua, nếu các ngươi thua thì hôm nay phải trả giá đắt!” Tà Băng nhìn bốn mươi tám người đang quỳ, lạnh lùng nói:

“Ngày mai bắt đầu, tất cả đi Hồn Thú viện ở một tháng. Nếu còn sống đi ra , Quân Tà Băng ta sẽ tự mình huấn luyện, nếu chết... Hừ!”

Tê...

Hồn thú viện? Mọi người một tháng qua chỉ đến một lần, nhưng đều bị đánh bay ra , bên trong toàn bộ đều là hồn thú bạo ngược huyết tính, thậm chí còn có một thánh thú. Muốn bọn họ đi vào đó ở một tháng sao? Trời ạ!

“Các ngươi sợ ? Nếu không đến hồn thú viện ở, vậy các ngươi toàn bộ sớm cút cho ta . Thủ hạ của Quân Tà Băng ta không dưỡng phế vật!” . Nhóm người này trước mắt tốt nhất là huấn luyện chiến đấu , dung sống chết để đánh giá. Như vậy bọn họ mới có thể thích ứng được sự huấn luyện của một tháng sau.

Hy vọng các ngươi đừng làm ta thất vọng , huấn luyện của ta, nhưng là... Sẽ rất khó liệt .

“Lăng Tiêu, Tà Vụ, dẫn bọn họ đi chữa thương, ngày mai dẫn toàn bộ đến Hồn Thú viện! Bao gồm hai người các ngươi ” Nói xong Tà Băng ném một lọ đan dược rồi đi bộ đi ra sân huấn luyện.

Mọi người thấy bóng dáng Tà Băng đi xa, tay nhanh chóng nắm chặt thành nắm đấm. Chúng ta không phải phế vật, chúng ta nhất định đạt tới yêu cầu của ngươi. Chỉ vì muốn làm tùy tùng cho ngươi. Có thể trợ giúp ngươi.

Hồn thú viện thì như thế nào? Chẳng sợ trả giá tính mạng, bọn họ sẽ vượt qua.

Sân huấn luyện trên một cái tường biên, ba người lóe lên ánh mắt vui mừng.

“Băng nhi lúc nào sẽ đòi Quân gia chúng ta a...” .Thanh âm của một trưởng giả vang lên.

“Kim Lân vật bình thường sao? !” .Thanh âm ôn nhuận nhanh tiếp.

“Ha ha, không hổ là nữ nhi của ta a!” .Thanh âm tự kỷ cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Âm Áp Ôn Nhu

Ánh trăng như dòng nước chảy, lẳng lẳng lên xuống . . . Mông manh hiện lên trên mặt hồ. Lá cây cùng hoa đuống đưa trong gió.

Một cô gái xinh đẹp mặc áo trắng ngồi bên hồ, tóc tùy ý quán lên. Trước mặt là một cây đàn màu tím đặt trên bàn đá, cô gái nhẹ nhàng đưa đầu ngón tay trắng dài khẽ vuốt cây đàn, chu môi mơn miêng hát.

“Xuân đến sớm thanh mộng nhiều ban công tiểu tự tụng sáng nay

Làm sao phương bố y thanh son ao

Nguyệt Như thất lưng cầm chỉ đạo túy khi cuồng ca tỉnh khi cười

Đừng cô phụ thanh xuân chính còn trẻ

Ngàn vô cùng quý giá Y Nhân ngoái đầu nhìn lại Kim Bộ Điều

Mi gian chu sa điểm giảng thu thủy hao

Tương thanh ánh đèn lưu luyện chỗ Thanh Hạnh thượng tiểu

Xấu hổ nghe thấy đêm dài Hải Đường hoa kiều

Không tự nào tịch dương hảo trước kia chuyện cũ theo gió phiêu

Điềm đạm biết hạnh phúc hương vị

Sương thái dương khó đoán trước vuơ nhớ hôm qua ức đêm nay

Lại không biết năm tháng thúc giục nhân lão

Trụ trượng nam sơn vì mang củi phi nhẹ nhàng xao

Đầu bạc tần gấp lời trẻ con cũ tri giao

Đổi ẩm Đông Ly tam hai ngọn ngai gì ngã ngón

Nâng cốc hỏi nguyệt Hằng Nga được “

Xa xa Liễu nhi đi vào, nhìn tiểu chủ tử của mình ở bên hồ đánh đàn ca hát, tùy chỗ mà ngồi, nhắm mắt lại thường thức. Từ năm năm trước tiểu thư tiền bước bọn Lăng Tiêu, Tà Vụ, liền mỗi tháng đều ở đây đánh một khúc đàn, mà đây cũng chính là thời gian toàn bộ người trong Quân gia thư thái nhất, tiếng đàn của tiểu thư lúc nào cũng tuyệt đẹp, êm tai như vậy.

“Thắng cũng tốt thua cũng tốt từ xưa khó liệu

Không bằng bố y thanh son ao

Hi cũng tốt bi cũng tốt túy khi cuồng ca tỉnh khi cười

Không cô phụ thanh xuân đang tuổi lớn thiếu

Bi cũng tốt túy cũng tốt đại mộng một hồi toàn quên mất

Bạch cũng tốt hắc cũng tốt đều cũng có duyên tự

Tư tiền tướng hậu cho dù nhảm chán

Sợ chi sợ cô độc say lòng người đỏ “

Khi ca thì say mê, khi tỉnh lại thì tươi cười, như thế tâm tình, như thế phóng khoáng, ngoài tiểu thư nhà mình, những người khác làm sao có được?

Sợ cô độc, tiểu thư làm sao có thể cô độc, người nhà, bằng hữu, tiểu thư thật sự thực hạnh phúc. Không ai không quan tâm tiểu thư.

“Ngàn vô cùng quý giá Y Nhân ngoái đầu nhìn lại Kim Bộ Điều

Mi gian chu sa điểm giảng thu thủy hao

Tương thanh ánh đèn lưu luyện chỗ Thanh Hạnh thượng tiểu

Khi nào đỏ Anh Đào

Trụ trượng nam sơn vì mang củi phi nhẹ nhàng xao

Đầu bạc tần gấp lời trẻ con cũ tri giao

Đôi ảm Đông Ly tam hai ngọn ngai gì ngã ngón

Nâng cốc hỏi nguyệt Hằng Nga được

Kim lũ một khúc tiện sát huyền não” –(《 kim lũ y 》 Đồng Trinh)

Một khúc chấm dứt, toàn bộ người Quân gia vẫn ở trong trạng thái say mê mất hồn, tất cả mọi người đều đang đắm chìm trong tiếng ca phóng khoáng tuyệt vời của Tà Băng, người này, là tiểu công chúa của Quân gia chúng ta a! Cô gái thiên thần này thực sự là người của Quân gia chúng ta a!

Tà Băng nhẹ nhàng đứng lên, đưa mắt nhìn về phía mặt hồ, mắt phượng mày ngài, làn da nhẵn mịn trắng sang, đôi môi như anh đào không điểm mà chu, kiều diễm mộng nước, hai bên má các sợi tóc theo gió mềm nhẹ quất vào mặt khiến nàng trông càng thêm phong tình mê người, mà đôi mắt thông minh linh động thêm vài phần nghịch ngợm, vài phần bướng bỉnh, một thân váy dài màu trắng, thất lưng thon gọn tinh tế, mỹ không tỷ vết, mỹ như không nhiễm khói lửa nhân gian.

Mặt không đôi sắc . Ánh mắt vui vẻ, dung mạo khuynh quốc khuynh thành. Lại khiến người trong thiên hạ kính sợ .

Tà Băng khoe môi gọi lên, mười lăm tuổi a, thời gian quả thật trôi rất nhanh, nàng vừa lấy được tin tức từ Lăng Tiêu, Aucas học viện chiêu sinh . Aucas đại lục quy định mười lăm tuổi mới được phép đến học viện để thi vào học, không biết Hoa Thần Dật cùng Bắc Ngạn Phong thế nào rồi.

Còn có đám tiểu tử mình mang về... Nghĩ đến bọn họ Tà Băng lại mỉm cười, bọn họ bốn mươi tám người đều do Tà Băng tự mình huấn luyện. Nhớ lại lúc ấy bọn họ từ Hồn Thú viện đi ra, bộ dáng chật vật, hai má gầy yếu, nhưng trên mặt người người lộ ra ý cười hưng phấn, cùng ánh mắt kiên định.

Bọn họ không tiếng động hướng Tà Băng nói, bọn họ thành công, bọn họ không phải phế vật, bọn họ có tư cách trở thành thuộc hạ của Tà Băng.

Đến khi nhìn thấy Tà Băng mỉm cười gật đầu, toàn bộ mọi người lập tức ngã xuống, bọn họ đã rất cố gắng, kiên trì đến khi chủ tử nhận họ rồi, nhưng... Hiện tại, thật sự kiên trì không được ...

Sau đó Tà Băng sắp xếp các dạng phương pháp huấn luyện thể lực, công pháp luyện tập, đến ban đêm thì mang họ vào ngọc giới tu luyện hồn lực. Cứ như vậy tiếp diễn năm năm.

Năm năm sau, Tà Băng đưa 32 người mang đi, không ai biết bạn bè của bọn họ đi nơi nào, làm cái gì. Bọn họ chỉ biết khi mình vừa tỉnh, đã thấy mình ở một nơi khác, bên người có một hai người bạn cầm một tờ giấy ghi nhiệm vụ .

Mà Lăng Tiêu cùng Tà Vụ, cũng bị Tà Băng phái đi làm nhiệm vụ, trong năm năm phải hoàn thành.

Trong chớp mắt mười năm đã qua đi... Cảm giác được Liễu nhi đến, Tà Băng thu hồi tâm tư, đảo mắt nhìn về phía Liễu nhi.

“Tiểu thư, đã đến giờ dùng bữa tối, gia chủ đều đang đợi ngài” Liễu nhi cười dài hướng Tà Băng nói, từ nhỏ nhìn tiểu thư lớn lên, nhưng mỗi lần nhìn đều một trận thất thần. Tiểu thư nếu đi ra ngoài đại lục, thì nam tử trên đại lục nhất định sẽ vì tiểu thư mà điên cuồng .

“Được, cảm ơn Liễu nhi tỷ, ta sẽ qua ngay.” Tà Băng mỉm cười hướng Liễu nhi nói, đối với Liễu nhi tỷ từ nhỏ vẫn chăm sóc mình Tà Băng có cảm tình rất lớn, lúc này Liễu nhi vì có Tà Băng chỉ bảo đã trở thành hồn Thánh cấp 1, nếu không phải người quen biết, ai có thể nghĩ mỹ nữ thanh nhã này là một hồn Thánh cường giả đâu?

Tà Băng khi đi đến tiền đường, liền nhìn thấy gia gia, phụ thân, Đại bá, mẫu thân cùng đại nương đang chờ mình, mà trên bàn chỉ toàn đồ ăn mà nàng thích, hốc mắt hơi hồng hồng, trong lòng có chút ấm áp. Các ca ca, tỷ tỷ giờ phút này đều ở Aucas học viện học tập, trong nhà chỉ còn một mình mình, mà nay mình cũng phải dời đi...

“Gia gia, Đại bá, phụ thân, đại nương, mẫu thân, Băng nhi đã tới chậm” Tà Băng nói xong tiến tới ngồi ở vị trí của mình .

“Không sao, chúng ta cũng vừa đến, mau mau ăn cho nóng a “. Gia gia Quân Thương Hải nhìn cháu gái bảo bối ngồi xuống, liền ngay lập tức gấp đầu bát thức ăn cho Tà Băng.

Mọi người nhìn tiểu công chúa nhà mình từ năm tuổi tiểu oa nhi, trở thành cô gái duyên dáng yêu kiều, không khỏi có chút than thở.

Liễu Tổ Ngưng tuy không gấp thức ăn cho nữ nhi của mình, nhưng đôi mắt hiện lên tràn đầy sùng nịch, yêu thương từ trong lòng phát ra, năm tháng dường như không lưu lại bất kì dấu vết nào trên khuôn mặt thanh nhã xuất trần ấy.

Nhưng phụ thân tự kỷ Quân Nhục Thiên lại không nổi lên được một tia vui vẻ nào, nữ nhi của mình xuất sắc như vậy, nay phải rời đi, hấn làm sao có thể vui vẻ.

Đại bá Quân Nhục Hải, ôn nhu nhìn Tà Băng, cũng vì Tà Băng gấp thêm một chút đồ ăn nàng thích.

Đại nương còn lại thiếu chút nữa rơi lệ, con trai của nàng cùng nữ nhi đã đi lâu như vậy, thật lâu mới có thể trở về một lần, mà hiện tại tiểu Băng nhi cũng phải rời đi .

Một bữa cơm, thực ấm áp, lại lộ ra thương cảm, bởi vì bọn họ biết, Băng nhi mười lăm tuổi, Băng nhi cũng phải đi học viện học tập, Băng nhi sẽ phải rời khỏi bọn họ ...

Tà Băng hiểu được người nhà lưu luyến mình, mà mình làm sao có thể không lưu luyến bọn họ đây?

__”Ai, Băng nhi chỉ là đi học viện mà thôi ,sau khi lấy Băng nhi học xong, có khi chỉ toàn đi bắt nạt người khác thôi! Mọi người không cần lo lắng !” Tà Băng con mắt quay tít, cười hì hì nói giỡn nói.

__”Xi...” Mọi người bị bộ dáng đáng yêu của Tà Băng làm bật cười, cuối cùng vui đi một ít thương cảm.

__”Người a, thực nghịch ngợm, đi ra ngoài cũng nên lại nghịch ngợm như vậy a.” Mẫu thân vươn tay chỉ ấn trán Tà Băng , sùng nịch nói.

__”Ha ha, đây chính là nữ nhi của ta, ai dám khi dễ.” Quân Nhược Thiên cười xong, vẫn là bộ dáng tự kỷ, mười năm , vẫn là không thay đổi.

__”Đúng, lấy tư sắc Băng nhi của chúng ta, ra oai của thì các nam tử đại lục sẽ điên cuồng a.” Đại bá cũng ít nói cũng vui vẻ nói đùa, mở miệng trêu ghẹo nói.

__”Đúng vậy, cha, đến lúc đó ta nên đem cửa sửa lại một chút cho chắc chắn, nếu không sẽ bị những người đến cầu thân đập hỏng nha “. Đại nương ôn nhu giờ phút này cũng là vẻ mặt cười xấu xa nói.

__”Ha ha ha, được rồi, xem kìa mặt của tiểu Băng nhi chúng ta đã đỏ hết lên rồi, ăn cơm ăn cơm...” Quân Thương Hải thấy cháu gái bảo bối của mình cúi đầu, nhất thời đau lòng nói.

Trời đất chứng giám, da mặt nàng Tà Băng rất dày, mấy câu nói đó làm sao có thể khiến nàng thẹn thùng .

Nàng chính là... Thật sự thực lưu luyến... Lưu luyến sự ảm áp ôn nhu này.

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Cải Trang Rời Nhà

Trở lại tiểu viện ,Tà Băng lập tức bước vào ngọc giới . . .

__”Tỷ tỷ, tỷ tỷ...” Vừa mới bước vào ngọc giới, một vật màu tím tiến về phía Tà Băng ôm ấp. Tà Băng sùng nịch sờ sờ đầu vật nhỏ.

__”Tiểu tử, như thế nào lại ăn thành cái dạng này ?” Tà Băng bắt đầu mở miệng, vật nhỏ này từ khi tiến cấp xong tỉnh dậy, nhìn thấy bảo bối trong ngọc giới của mình liền bắt đầu ăn ,ăn rất nhiều, may mà gia sản của nàng đủ nhiều nếu không sẽ bị tiểu gia hỏa ăn đến nghèo.

__”Tiểu tử a, ta không phải đã nói qua ,ngươi không được hươu lòng của Tà Băng ôm, không nghe lời , phải không?” . Tiểu tử trong lòng Tà Băng nghe thấy thanh âm tao nhã mê người, nhất thời giật mình một cái, từ trong lòng Tà Băng chui ra, thành thành thật thật ngồi xổm bên chân Tà Băng, mắt to ngập nước nhìn Tà Băng, bộ dáng ủy khuất thật là đáng yêu.

Theo thanh âm rơi truyền đến, một thiếu niên cao quý tao nhã đã đứng ở trước mặt Tà Băng, quần áo màu trắng, đầu bạc mắt xanh, khuôn mặt tuấn mỹ, đôi mắt xanh ôn nhu nhìn Tà Băng.

__”Ảnh, ngươi bắt nạt tiểu tử sao? Nhìn bộ dáng ủy khuất kia.” Tà Băng mềm nhẹ ôm lấy tiểu tử, nhưng đôi mắt hiện lên tràn đầy trêu tức.

Chỉ đáng tiếc trong lòng tiểu tử ngu ngốc kia tưởng rằng tỷ tỷ thật sự vì hắn làm chủ, liền khóc một hồi:

__ “Tỷ tỷ, Ảnh ca bắt nạt ta, ô ô, a không muốn nơi này, ta muốn cùng tỷ tỷ đi ra ngoài...”

à, Tà Băng ánh mắt vốn trêu tức dần chuyển sang đau lòng.

__”Vật nhỏ ngoan, không khóc nữa, tỷ tỷ sẽ đem ngươi mang theo bên người được không?”

__”Thật sự? Tỷ tỷ đừng gạt ta nha ...”.Tiểu tử đôi mắt cao hứng lại trở nên thương tâm, tỷ tỷ thật sự mang ta đi ra ngoài sao?

__”Tỷ tỷ không lừa vật nhỏ.” Tà Băng vuốt đầu tiểu tử, ôn hòa nói.

Bên cạnh người cao quý nào đó giờ phút này vẫn như cũ ,một bộ dáng tao nhã ôn nhu nhìn một người một vật nhỏ kia.

__”Vật nhỏ, ta thật sự bắt nạt ngươi ?” Tuyết Ảnh không trả lời Tà Băng , thanh âm tao nhã một lần nữa truyền đến ở bên tai nó.

__”Không có, Ảnh ca ca đối với vật nhỏ rất tốt, còn dạy ta tu luyện.” Nghe được thanh âm, vật nhỏ lập tức ngừng đầu hồi đáp. Ô ô, quả thật chỉ cách cho tat u luyện là nói thể thôi, chứ thực tế là muốn ta giảm. Ảnh ca ca này rõ ràng rất phúc hắc.

__”Nghe thấy không? Ta không bắt nạt hần, Tà Băng, ngươi tính rời nhà sao?” Tuyết Ảnh trở nên có chút nghiêm túc hỏi Tà Băng.

__”Ân, ta chuẩn bị tối hôm nay liền xuất phát, ngươi có biết, ta ghét nhất không khí ly biệt.” Nói câu này, ngữ khí Tà Băng có chút thương cảm, không biết khi nào mới có thể về nhà... Ai, không nghĩ nhiều như vậy, trong nhà đã sắp xếp ổn thỏa rồi, vậy để Quân Tà Băng ta nên chơi đùa thoải mái trên đại lục này đi.

__”Được, vậy để vật nhỏ đi ra ngoài bảo hộ ngươi. Dù ngươi bây giờ đã là hồng Tông cấp 9, mấy hồn Thánh cùng hồn Tông cũng không làm gì được ngươi, bắt quá vẫn phải đề phòng cẩn thận.”. Tuyết Ảnh hướng Tà Băng dặn dò nói.

__”Được, yên tâm đi, ta ngươi còn không biết sao? Chỉ có ta bắt nạt người khác, nào có ai có thể bắt nạt ta”. Tà Băng nói câu này, đôi mắt hiện lên một tia u quang, dám gây chuyện với ta, sẽ phải gánh vác hậu quả để giác ngộ.

__”Ngươi a! Vẫn là nên cẩn thận, có cái gì nguy hiểm liền kêu ta...” .Đôi mắt xanh hiện lên một tia sùng nịch, cười hướng Tà Băng nói.

__”Được, đã biết, ta mang theo vật nhỏ đi ra ngoài, gặp lại sau.” Tuyết Ảnh đối với mình quan tâm, nàng làm sao có thể không biết, nhưng chính nàng hiểu được, không thể quá ý lại Tuyết Ảnh, nếu không Quân Tà Băng sẽ không là Quân Tà Băng nữa.

Nhìn Tuyết Ảnh gật đầu, Tà Băng ôm vật nhỏ đang hưng phấn ra khỏi ngọc giới.

__”Vật nhỏ, ngươi chờ ta một chút, ta đi chuẩn bị hành lý rồi chúng ta xuất phát.” Tà Băng đem vật nhỏ đặt ở trên giường rồi đi thu thập hành lý.

—Phân cách tuyến—

Đến khi vật nhỏ ngồi một mình chờ tỷ tỷ đến phát, rốt cục nghe được thanh âm của tỷ tỷ, ngừng đầu. Oa... Đây... Đây... Là tỷ tỷ??

Chỉ thấy ở đối diện vật nhỏ, là một người thiếu niên tuấn mỹ đến mức không thể nào hình dung được mỹ, dáng người thon dài, tóc như thác nước tùy ý búi ở sau đầu, hai tròng mắt đen lộ ra ý trời đùa, khoe miệng tà tà ý cười, cả người tản ra khí chất mê người. Chỉ liếc mắt một cái, lại làm cho người ta rớt cuộc không đòi được tầm mắt đi...

__”Như thế nào, vật nhỏ, bản công tử suất như vậy sao?” Tà Băng cải trang nâng hạ cằm, đem chính mình khuôn mặt nhỏ nhắn đối với tiểu tử.

“Oa, tỷ tỷ, ngươi mặc nam trang vào, so với Ảnh ca ca chẳng khác gì trò hề ôi chao...” .Vật nhỏ bỏ nhào vào trong lòng Tà Băng, a, a, dĩ? Như thế nào không lại không mềm? Bất quá lời này, tiểu tử vẫn là mai ở trong lòng hào.(mềm là nói cái gì m.n tự nghĩ nha, keke)

__”Ha ha, vật nhỏ, mọi thứ đã chuẩn bị xong, chúng ta xuất phát thôi”. Tà Băng đã đem mấy phong thư mình viết đặt ở trên bàn, một phong là cho người nhà, một phong khác là cho tiểu mập mạp Quân Tử Hiên. Sau đó đem vật nhỏ trong lòng quăng ra ngoài cửa sổ, lắc mình một cái Tà Băng ngồi ở trên lưng vật nhỏ.(vì vật nhỏ vốn là Tử Kim Long mà. Là con rồng con đây ạ)

Hiện tại tiểu tử đã muốn có hơn mười thước dài quá, bất quá có thể tùy ý biến ảo lớn nhỏ, tiểu tử vậy khỏi đại cánh, bay đến không trung...

__”Tỷ tỷ, chúng ta hiện tại đi đâu đây?” .Vật nhỏ nghi hoặc nhìn mắt Tà Băng.

__”Vật nhỏ ngoan, về sau hãy gọi ta là ca ca, chúng ta hiện tại, ừm, đi đế đô...” Aucas học viện nằm ở trung tâm của đế đô, hơn nữa còn mấy ngày nữa mới chiêu sinh, nên trước đi đến đó chơi mấy ngày rồi tính sau.

Mấy người Quân Thương Hải nhìn bóng màu tím kia đã bay đi xa, thần nhiên lau khóe mắt. Đứa nhỏ này... Bọn họ biết nàng đêm nay sẽ đi không từ biệt nên không đi ngăn cản nàng, chỉ nhìn thật sâu bóng dáng Tà Băng đang xa dần...

__”Thiên ca, Băng nhi đã đi rồi... Ô ô...” Liễu Tổ Ngưng nhìn không thấy thân ảnh Tà Băng, liền quay sang bỏ nhào vào trong lòng Quân Nhượng Thiên khóc lên.

Quân Nhượng Hải cũng ôm thê tử vào lòng, nhìn chăm chú vào phương hướng Tà Băng rời đến.

__”Được rồi, chúng ta đi xem thư mà Băng nhi để lại đi.” Quân Thương Hải xoay người đi vào tiểu viện Tà Băng, chính là biểu tình sau khi xoay người lại nào có ai biết?

Mọi người đi vào phòng Tà Băng đọc thư.

__”Còn có một phong cho tiểu tử Tử Hiên...” . Quân Nhượng Hải nhìn thấy một phong thư khác, thần nhiên cười cười.

Ngày hôm sau, trong phòng nào đó ở Quân gia, một thiếu niên áo xanh gấu gao cầm trong tay phong thư, lại như cầm trân bảo rất mềm mại. Mở phong thư ra, trên giấy chỉ có vài dòng ngắn ngủi.

__”Tiểu mập mập, gặp ở Aucas học viện!”

Nhưng chỉ vài chữ này, lại khiến thiếu niên nhìn thật lâu. . . Mãi lâu sau, thiếu niên mới cử động , gấp lại phong thư, đặt vào áo của mình, thiếu niên nâng mắt đứng dậy, nhìn phương hướng để đi xa, hai tròng đen trong suốt lông lánh kiên định, Băng nhi, chờ ta!

Lập tức thiếu niên hướng gia đình chào từ biệt, một người bước lên đường đi đến đế đô, nơi đó, có người hẳn muốn bảo vệ, là ý nghĩa sống của hắn.

Mà Tà Băng lúc này, đã tới đế đô, ở bên ngoài thành nhảy xuống khỏi lưng vật nhỏ, đem vật nhỏ ôm vào trong ngực, sau hướng cửa thành đi đến.

Thủ vệ đứng trấn thủ cửa thành khi nhìn thấy Tà Băng, nháy mắt hoảng hốt, bọn họ chưa từng gặp qua thiếu niên tuấn mỹ như vậy. . . Cho đến khi Tà Băng đi vào thành, mấy thủ vệ mới hết ngạc nhiên hoàn hồn.

__”Mới vừa rồi, ta là thấy thần tiên sao?” Một thủ vệ ngơ ngác nói.

__”Đúng vậy, sợ là chỉ có thần tiên mới có thể giống tiểu công tử kia.” Một thủ vệ khác cũng ngốc hồ hồ hỏi đáp.

Nhưng việc này, Tà Băng lại không biết , hiện tại nàng muốn tìm một gian khách sạn nghỉ ngơi một chút, chạy cả một đêm, đối với cái móng nhỏ của Tà Băng nói thật là có chút chịu không nổi.

Ân? Ngọc Mãn Lâu? Hẳn là sản nghiệp Lăng Tiêu quản lý, liền đi xem thế nào. . .

Tà Băng ôm tiểu tử, đi vào Ngọc Mãn Lâu.

Tê. . .

Lầu một đại sảnh vốn có chút tranh cãi ầm ĩ nháy mắt liền an tĩnh hẳn, có chút nghi hoặc ,mọi người đem tầm mắt chuyển dời đến ngoài cửa.

Mỹ. . . Một vị thiếu niên mỹ đến không còn là người, tuy rằng biết, dùng mỹ để hình dung nam tử là không tốt lắm, nhưng lại không tìm thấy từ nào thích hợp hơn để nói về thiếu niên này. . .

Làm sao lại có một thiếu niên có thể giống thiên tiên như thế này? Ở đế đô lại chưa từng nghe nói qua a. . .

__”Tiểu nhị, cho ta một phòng cao cấp, mang nước tắm tốt nhất cùng một ít điểm tâm lên cho ta ”. Thanh âm thanh thúy lại mang theo từ tính, làm cho tất cả mọi người hồi thần. Thiếu niên này không những có bộ dáng mỹ mà thanh âm cũng thật dễ nghe. . .

__”Được a. . . Mời khách quan đi theo ta. . .” Tiểu nhị sau khi lấy lại tinh thần, cung kính hướng Tà Băng nói.

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Phương Đông Mộc Dương

Tà Băng theo tiểu nhị và tầm mắt của mọi người trong quán một đường tiến đi, Tà Băng tiến đến gian phòng của mình, dò xét cẩn thận lấy, không tệ, đây là một gian thập phần có không gian của hiện đại, cảm giác quen thuộc khiến cho Tà Băng lại nghĩ tới kiếp trước chính là cái kia một đại nam nhân lúc nào cũng đi theo mình.

Không muốn nhớ đến không muốn nhớ đến, nhìn xem thùng nước tắm nóng đang bốc hơi, Tà Băng cởi ra quần áo, thoải mái được nằm ở bên trong nhắm hai mắt lại, một đêm một môi trải qua như vậy, tất cả phiền não cũng đều không cánh mà bay.

Sau khi tắm xong Tà Băng, sáng khoái tinh thần đẩy cửa phòng ra, gọi tiểu nhị đem thức ăn đưa vào phòng, dù cho chính mình không sợ những cái ánh mắt dị thường của mọi người xung quang, nhưng là bị người nhìn chăm chăm vào khi ăn cơm thì. . ., bất tiện bất tiện haiz

Tiểu nhị nhanh nhẹn đem điểm tâm đưa đến gian phòng và lặng lẽ lui ra ngoài, Tà Băng ôm”Vật nhỏ” đồng thời ăn điểm tâm, hai con người lại thẳng tắp nhìn đám người ngoài cửa sổ.

Đế đô không hổ là trung tâm của Áo lập tư đại lục, như thế phồn hoa. Không biết cái học viện kia đến tột cùng là cái bộ dáng gì. A. . ., xem ra nhất định phải đi mở mang kiến thức một phen rồi.

Ăn cơm xong, Tà Băng ôm lấy “Vật nhỏ” đi ra khỏi khách điểm, ta sẽ đi ngay bây giờ nhìn xem đế đô học viện là như thế nào a.

Nghĩ kỹ liền đi, Tà Băng một đường lao đảo đi bộ , nhưng thật không ngờ mọi người lại cứ, ngó ngó, nhìn nhìn, xem xem... , liền như thể trên đường cái xuất hiện ngay “Liên hoàn tai nạn xe cộ”, nàng còn buồn bực, mọi người đều làm sao vậy, hoàn toàn không có dự kiến đến tất cả đều là kiệt tác của nàng.

Không ít các tiểu thư, công tử cũng bắt đầu hỏi ý kiến hạ nhan của mình, đến tột cùng là công tử nhà ai? Thật không ngờ tuần mỹ tựa tiên nhân.

Tà Băng vẫn là phối hợp hướng để đi học viện đi đến, để có thể gặp ca ca tỷ tỷ cùng đám bạn họ gồm có Hoa Thần Dật, Bắc Ngạn phong nhưng không biết hiện tại đi làm cái gì rồi, học viện lại còn chưa mở học.

Rốt cục, Tà Băng đi tới trước cửa Áo Táp Tư học viện, mà Tà Băng lúc này đã trợn tròn mắt... Không phải là còn có vài ngày để báo danh sao? Cái này, mọi người tập nập chính là làm gì đó?

“Này! Người cũng là đến báo danh đây sao?” Tà Băng buồn bực , chỉ cảm thấy một tay sắp đập đến bờ vai của mình, không khỏi một cái lắc mình tránh qua, tránh né cái tay kia.

Cái tay kia có chút xấu hổ dừng lại trên không trung, theo cái tay ấy đưa xuống, Tà Băng thấy được mặt của chủ nhân, một khuôn mặt xem rất sáng sủa thiếu niên, chứng kiến thiếu niên tuấn đạt hình dạng lúc này, Tà Băng không khỏi ngơ ngác một chút, thấp giọng thì non nói “Mộc Vũ...”

“Ân, người nói cái gì?” Bởi vì Tà Băng thanh âm rất nhỏ, thiếu niên cũng không có nghe rõ, không khỏi hỏi một câu.

Nghe được âm thanh của thiếu niên, Tà Băng lấy lại tinh thần, cười nhạt thoáng một phát, mộc Vũ như thế nào lại ở cái thế giới này đâu? Mộc Vũ là người bạn kiếp trước của nàng một mực ngây ngốc lúc nào cũng quấn lấy nàng làm bạn với nàng.

Mà thiếu niên lại bị Tà Băng dáng tươi cười sáng ngời hoa mắt, trời ạ, vốn cứ như vậy là suất lắm rồi, cười thoáng một phát vậy mà xinh đẹp đến như vậy sao, so nhà mình đại ca còn phải đẹp thiệt nhiều thiệt nhiều...

“Không có gì, ta là tới báo danh , người cũng là?” Có lẽ là bởi vì thiếu niên cùng mộc Vũ rất giống nên Tà Băng đối với thiếu niên này có hảo cảm rất lớn.

“Uhm, ta đúng vậy a, chào người, ta là phương đông mộc dương, hắc hắc.” Phương đông mộc sáng sớm bị Tà Băng dáng tươi cười không tránh khỏi có chút đần độn ra, không khỏi gãi gãi cái ót, ngây ngốc nở một nụ cười thiên thần còn phải kém.

“Mộc dương, ta là Mặc Trần.” Tà Băng cười nói tên của mình. Phương đông mộc dương, Đông Phương gia Nhị công tử...

“Mặc Trần, Mặc Trần, hắc hắc, chúng ta cùng một chỗ xếp hàng a, khả năng còn muốn chờ lâu lắm đấy...” Phương đông mộc dương cao hứng được tựa như một tiểu hài tử được cho kẹo.

Tà Băng gật đầu cười, cùng phương đông mộc dương xếp hàng đợi đến lượt

Đợi chờ, đợi chờ, từng người rồi lại từng người khảo thí Hồn lực, hồi lâu sau, thật vất vả mới đến phiên hai người, Tà Băng lại nhường cho phương đông mộc dương đi trước, mộc dương đi lên đài, điền xong bản kê khai danh tánh, rồi bắt đầu khảo thí Hồn Lực, lóe sáng một cái màu vàng Hồn Hoàn xuất hiện tại trong tầm mắt của mọi người...

Các giám sát lão sư kích động nhìn về phía Hồn Hoàn, thiên tài ah, không thể tưởng được năm nay đã sớm như vậy đã có một cái thiên phú hài tử!

“Phương đông mộc dương, mười sáu tuổi, nhất giai Hồn Tông. Chính thức trúng tuyển.” Lão sư kia cười tủm tỉm đem thư thông báo đưa cho mộc dương, đã thấy mộc dương da đầu run lên, phát kích cảm thư thông báo bỏ chạy xuống đài.

Rốt cục đến phiên Tà Băng rồi, nếu là chờ đợi thêm nữa, nàng không biết mình có thể hay không bỏ đi! Tà Băng vừa đi lên đài, dưới đài làm ồn âm thanh lập tức yên tĩnh, hần là ai? Vậy mà lại như vậy thập phần kỳ diệu? ! Chẳng lẽ lại là Thiên Thần hạ phàm?

Chậm rãi điền xong bản khai danh tánh của mình, giao cho giám thị lão sư, lão nhân kia xuất ra trắc Hồn thạch, ý bảo Tà Băng bắt đầu khảo thí.

Tà Băng cũng không sao cả, vươn tay phóng xuất ra Hồn Lực của mình, chính tề chín cái màu vàng Hồn Hoàn phát ra chói mắt hào quang.

Chín... Chín... Cửu giai... Hồn Tông? ! Đó là Cửu giai Hồn Tông ah, trời ạ! Nào có tân sinh gia nhập học viện thì có thực lực đến như vậy đâu! Thiếu niên này đến tột cùng là thân phận như thế nào? Dung mạo giống như tiên nhân, còn có được như thế thiên phú! Vì sao chưa từng nghe nói qua người này? !

Giám thị lão sư đã không có tinh thần nói chuyện, trời ạ, hần nhìn thấy gì? Mặc Trần, mười lăm tuổi, Cửu giai Hồn Tông! Mười lăm tuổi, Cửu giai Hồn Tông... Cửu giai Hồn Tông, mười lăm tuổi... Lão đầu trong đầu chỉ còn lại hai cái từ này!

“Mặc Trần, mười lăm tuổi, Cửu giai Hồn Tông!” Giám thị lão đầu run rẩy nói xong câu đó về sau, liền ánh mắt sáng quắc nhìn xem Tà Băng, Tà Băng im lặng bĩu môi.

“Lão đầu, thư thông báo cho ta.” Giám thị lão đầu nhưng là một bộ ngực núc ních bộ dáng, đem thư thông báo đưa cho Tà Băng, Tà Băng cầm lấy thư thông báo liền hướng khách điếm đi đến...

Còn ở vào trong lúc khiếp sợ mộc dương, bên tai truyền đến một câu: “Ta đi trước, gặp lại ở học viện!” Lấy lại tinh thần, đã tìm không thấy Tà Băng thân

ảnh. Cảm lấy thư thông báo, vô tình hướng Đông Phương gia đi đến...

Về đến nhà phương đông mộc dương, chứng kiến nhà mình ca ca, một hồi hưng phấn, cao hứng mà đối với hắn nói đến hôm nay quá trình, nhất là đem Tà Băng khoa trương thực lực cùng dung mạo, mà phương đông mộc Vũ thì là mỉm cười nghe lời đệ đệ nói..., đệ đệ, cái gì cũng tốt, tựa là quá đơn thuần chút ít.

Mà Tà Băng đi rồi Áo Tạp Tư học viện cũng là náo nhiệt muốn chết! Không nói trước những người kia phản ứng, xem trước một chút trước mắt mấy cái lão đầu.

“Cái này Mặc Trần, ta định làm đồ đệ rồi hahahaha!” Một lão đầu Bá Đạo, tuyên bố Tà Băng sẽ là đồ đệ của mình.

“Nếu ngươi đã muốn, Mặc Trần, cũng có thể phải đem làm đồ đệ của ta!” Cái khác lão đầu cũng hô, nếu là Tà Băng, nhất định có thể nhận ra, đây chính là vì Tà Băng khảo thí lão đầu.

“Được rồi, ta nói hai người các ngươi, muốn nhao nhao đừng tại phòng làm việc của ta nhao nhao, đều đi ra một bên cho ta!” Ngồi ngay ngắn ở trên mặt ghế lão đầu, đảo mắt đối với hai người chửi bậy nói. Hai người các ngươi cái rắm! Cái này đồ đệ ta lão đầu đã nhận định rồi! Các ngươi lại đứng một bên ở đó đi thôi!

Hai người nhao nhao túi bụi phỏ viện trưởng, nghe xong viện trưởng lên tiếng, cũng không dám nói cái gì, chỉ là đôi mắt đều hung hăng trừng mắt đối phương, hừ, dám cùng ta đoạt! Hai người từ đầu tới đuôi đều không có phát hiện viện trưởng khác thường, viện trưởng là nhất định trận này phải tranh đoạt, người thắng đương nhiên là viện trưởng lão hồ ly rồi...

Những chuyện này Tà Băng khẳng định là không biết, nàng chính là đang nằm trong phòng im lặng ôm ‘vật nhỏ’... Ngủ bù!

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Không Dài Trí Nhớ

Một đêm ngủ nghỉ, Tà Băng vừa sáng sớm đã bị ‘Vật nhỏ’ đánh thức, nguyên nhân chính là... là hắn đói bụng, muốn ăn cái gì đó... Tà Băng bắt đầu đi, đứng dậy rửa mặt, sáng khoái tinh thần đi xuống dưới lầu, vừa sáng sớm, người cũng không nhiều, Tà Băng đi đến lầu hai gần cửa sổ ngồi xuống một vị trí, chỉ chốc lát, tiểu nhị đã đi lên hỏi thăm Tà Băng cần gì, Tà Băng gọi vài món thanh đạm đồ ăn, lại vì ‘Vật nhỏ’ đã gọi một mâm lớn thịt nướng, tiểu nhị cười hi hi đáp ứng một tiếng đã bận rộn đi chuẩn bị. Về sau đồ ăn đã đem lên đầy đủ, Tà Băng an nhàn thổi gió mát, hưởng thụ lấy bữa sáng, ‘vật nhỏ’ cũng ngoan ngoãn ngồi ở một bên gặm chính mình thịt nướng. Một cái tuyệt mỹ thiếu niên áo trắng, một bé đáng yêu màu tím sùng vật, cái này là một tổ hợp an nhàn lại để cho tất cả mọi người không khỏi chinh âm thanh của mình thành nhỏ nhất của mình, vì chỉ sợ quá nhiều đến bọn họ.

Cảm nhận được chung quanh yên tĩnh, Tà Băng câu môi cười cười, nàng vốn là không thích ồn ào nên lúc này ngược lại là hợp tâm ý của nàng.

Lúc này an nhàn, phảng phất giống như ông trời cũng đều là phải ghen ghét! Đột nhiên lại bị một âm thanh phá vỡ.

“Không phải nói các ngươi phải nhanh lên sao, muốn làm thiếu gia ta chết đói sao?” Theo thanh âm rơi xuống đất, mọi người chau mày nhìn về phía nơi thang lầu, đến tận cùng là ai? Lại dám quấy nhiễu đến tiên nhân thiếu niên ăn cơm? Mọi người lại không khỏi quay đầu lại nhìn thoáng qua Tà Băng, phát hiện Tà Băng vẫn là yên tĩnh đang ăn cơm, tựa như không có nghe được giống như mọi người, mọi người lửa giận mới thoáng giảm xuống dưới.

Nơi thang lầu một hồi tiếng vang, chỉ thấy một vị hai mươi mấy tuổi cảm y hoa phục nam tử mang theo bốn năm cái thị vệ lên lầu hai, nam tử mới vừa lên lầu, liền phát hiện hết thảy mọi người tràn ngập sát khí trùng mắt hắn, một hồi đỏ mặt vội về sau, lớn tiếng hướng phía mọi người quát: “Nhìn cái gì vậy! Chưa thấy qua người đẹp trai như thiếu gia sao?” (Tự ki của tự kỉ lun, KAKA)

Mọi người khinh thường nhìn hắn một cái, lại nhìn xem Tà Băng, hừ lạnh một tiếng, bắt đầu ăn cơm của mình.

Nam tử này theo tầm mắt của mọi người nhìn lại xem xét, nhất thời mắt choáng váng, ánh mặt trời nhẹ chiếu vào yên tĩnh tuyệt mỹ thiếu niên áo trắng trên người đang dùng cơm, mặc dù chỉ là một bên mặt nhưng lại vẫn là lại để cho nam tử này giật nảy mình! Thiếu niên này là ai? Sao lại có thể như thế mỹ mạo? Nam tử trong ánh mắt không che dấu chút nào dám quang lại để cho Tà Băng nhử mồi.

Tà Băng quay đầu lại nhìn về phía nam tử này, không khỏi cười lạnh một tiếng, Tây Môn Thanh, thật đúng là không dài trí nhớ ah!

Tây Môn Thanh chứng kiến Tà Băng toàn cảnh lúc này, cũng nhìn không được nữa! Thế giới này tại sao có thể có như thế hoàn mỹ đích nhân vật? Hôm nay nhất định là phải đoạt, cũng phải đem hắn đoạt lại! Tây Môn Thanh suốt chính mình ảo bào, tự cho là một bộ thân sĩ bộ dáng, hướng Tà Băng đi đến.

“Xin chào, ta là Tây Môn gia tiểu thiếu gia Tây Môn Thanh, có thể hãnh diện cùng một chỗ ăn một bữa cơm không?” Tây Môn Thanh coi như thật sự

đồng dạng, mà trong ánh mắt hèn mọn bi ối, lại để cho Tà Băng chau mày.

Nghe được Tây Môn Thanh tự giới thiệu, mọi người vốn là muốn đi lên trợ giúp Tà Băng, nhưng cũng một cái ngây người, ngồi trở lại vị trí, Tây Môn gia, không phải bọn hần có thể trêu chọc, ai... Hi vọng cái này tiểu thiếu niên có thể hảo hảo bảo trọng đây.

“Lăn...” Tà Băng cũng không thèm nhìn hần, sờ lên ‘vật nhỏ’ đầu, thở khẽ ra cái này một chữ. Mà ‘vật nhỏ’ lúc này cũng là mắt bốc lên hàn quang, cũng dám đối với tỷ tỷ lộ ra ánh mắt như vậy, hừ!

Tây Môn Thanh vuốt vuốt lỗ tai, hần vừa mới nghe được cái gì rồi hả? Lăn? Nghe được danh của nhà mình mà lại dám đối với chính mình nói ra như vậy?

“Người... Người nói cái gì?” Tây Môn Thanh không xác định lại hỏi một lần.

“Cho người lăn, nghe không được sao?” Tà Băng nhàn nhạt nhìn thoáng qua Tây Môn Thanh, lại nhỏ ra mấy chữ thanh đạm, ngữ khí lại để cho người nghe không xuất ra Tà Băng nghĩ cách, không chứa một tia phần nộ, không có một tia phập phồng... Người có thể hiểu rõ Tà Băng đã biết, lúc này Tà Băng đã tức giận, mà tức giận hậu quả, sẽ là... rất nghiêm trọng...

“Người để cho ta lăn? Xú tiểu tử, đừng rượu mời không uống uống rượu phạt!” Xác thực nghe được lời nói của Tà Băng, Tây Môn Thanh không hề che dấu, phần nộ hướng Tà Băng hô!

Vừa dứt lời, một đạo màu tím hào quang hiện lên, chỉ nghe “Ah” một tiếng, mọi người mới chứng kiến Tây Môn Thanh trên mặt đã nhiều hơn vài đạo huyết ngân...

‘Vật nhỏ’ đã bay trở về Tà Băng trong ngực nhẹ cọ, bộ dáng kia quả thực là đang tranh công... Hừ! Cũng dám mắng tỷ tỷ của ta, nếu không phải tỷ tỷ không có để cho ta động thủ, hôm nay ta Tiểu tử (tức là danh tự của tự của kim long đó) liền phế đi người!

Tà Băng nhìn xem ‘vật nhỏ’, nhẹ nói nói: “‘vật nhỏ’, ca ca đã từng không phải đã dạy người, loại người này phải như thế nào đối đãi sao?”

‘Vật nhỏ’ nghe xong, cái đầu nhỏ cọ xát, nhìn về phía Tây Môn Thanh trong ánh mắt lộ ra một tia không có hảo ý vui vẻ.

Mà Tây Môn Thanh cuối cùng bụm mặt, phản ánh đi qua, nhìn xem trên tay máu tươi, rống lớn nói: “Cho ta giết, đem bọn họ cho ta giết hết!” Cũng dám để cho ta đổ máu, hừ!

Tà Băng xem cũng lười xem bọn hần, đối với ‘vật nhỏ’ nói ra: “Nhanh lên, đừng lãng phí thời gian! Bất quá đem tánh mạng của hần giữ lại.” Nói xong lại đem ánh mắt tập trung đến ngoài cửa sổ. Tây Môn Thanh, ha ha... Ta là xem cha người có danh tiếng nên nề mặt, ta là sẽ tha cho người một lần!

‘Vật nhỏ’ nghe được tỷ tỷ lời mà nói..., đảo mắt nhìn về phía Tây Môn Thanh, một cái phi thân, móng vuốt thẳng tắp chụp vào Tây Môn Thanh phía dưới vật gì đó, Tây Môn Thanh căn bản không kịp né tránh, kêu thảm một tiếng té trên mặt đất, hai tay che không ngừng đổ máu vật gì đó, trong ánh mắt lộ ra tuyệt vọng, một người nam nhân, vậy mà phế đi chỗ đó...

Mà tất cả nam nhân nhìn xem trên mặt đất Tây Môn Thanh, đều là một hồi mồ hôi lạnh, cúi đầu nhìn một chút chính mình, không cảm tưởng giống như. Bọn hần cuối cùng biết rõ Tà Băng một câu kia là như thế nào đối với loại người này rồi! Đối với nam nhân mà nói, đã không có điểm chí mạng rồi thì còn có thể muốn sống ở cái thế giới này sao?

Nữ tính thì là bụm mặt không dám nhìn dưới mặt đất huyết tinh một màn.

Mấy cái thị vệ sau khi phản ứng ngốc nghếch qua đi, đều bị ‘Vật nhỏ’ đập trở mình trên mặt đất, mắt nhìn tình huống, Tà Băng đem ‘Vật nhỏ’ kêu trở lại.

Tà Băng khinh thường đối với trên mặt đất Tây Môn Thanh nói ra, “Tây Môn gia tiểu thiếu gia, mười năm qua đi, lại vẫn không dài trí nhớ! Nhớ kỹ, ta gọi Mặc Trần, nếu muốn trả thù? Ta tùy thời phụng bồi!”

Tây Môn Thanh ngoan độc nhìn xem Tà Băng, Mặc Trần, ta nhất định phải cho người sống không bằng chết!

Tà Băng khinh thường câu dẫn ra khoe miệng, đừng nói một cái Tây Môn Thanh, tự là cả Tây Môn thế gia, nếu Tà Băng muốn, tùy thời cũng có thể đem phá hủy! Nếu không là vì Tây Môn thế gia gia chủ đương thời Tây Môn Thừa là bằng hữu của phụ thân, hơn nữa Tây Môn Thừa là một hào sảng nhân vật vô cùng khôn khéo! Nàng sớm sẽ giết hai tỷ đệ nhà này...

Nếu như là Tây Môn Thanh lại đến trêu chọc nàng, ha ha... Vậy cũng không thể chết đơn giản như vậy...

Không hề xem cái này trên mặt đất mọi người, Tà Băng quay người hướng dưới lầu đi đến, thật sự là mắt hững, vừa sáng sớm đã gặp xui xẻo rồi!

Tây Môn Thanh bị mấy cái thị vệ dắt lấy cuối cùng về tới Tây Môn phủ, hạ nhân xem xét cái này tiểu thiếu gia lại bị người phế đi, vậy mà đều là một hồi vui vẻ, cái này tiểu thiếu gia bình thường ý vào thân phận ức hiếp hạ nhân, cái này gặp báo ứng à nha!

Tây Môn Thanh bị đưa tới trên giường, hạ nhân liền rất nhanh đi tìm y sư. Trong khi đó, Tây Môn Lệ nghe thấy lập tức theo gió mà bay đến Tây Môn lệ, chứng kiến đệ đệ của mình lại bị người phế đi! Lập tức một hồi phần nộ!

“Ai? Ai lại dám đã thương đệ đệ của ta!” Người này đúng là mười năm trước bị Tà Băng phế đi Tây Môn lệ, lúc ấy Tây Môn Lệ trở về lại bị nhất gia chi

chủ nói một câu, “Tự làm tự chịu!” Lại để cho Tây Môn Lị buông tha ý nghĩ báo thù.

Tây Môn gia tộc cũng không hổ là một trong tứ đại gia tộc một, Tây Môn Lị lúc này ngoại trừ không thể tu luyện Hồn Lực được nữa, bị phế sạch tứ chi cũng đã toàn bộ được chữa trị

“Tỷ... Người nọ nói hẳn gọi Mặc Trần!” Tây Môn Thanh chứng kiến tỷ tỷ của mình, thoáng một phát nhìn không được, khóc .

“Mặc Trần? Chẳng lẽ là gần đây truyền tụng chính là siêu cấp thiên tài? Mười lăm tuổi Cửu giai Hồn Tông? ” Tây Môn lị nghe xong danh tự Mặc Trần, liền nghĩ tới nghe hạ nhân nói lên được tên thiên tài này thiếu niên.

“Là một cái rất mỹ lệ thiếu niên, ăn mặc một thân áo trắng, tay còn ôm một cái màu tím sùng vật, ta...” Tây Môn Thanh vừa nghĩ tới chính mình từ nay về sau đã mất đi tư cách làm nam nhân , liền một hồi tuyệt vọng...

Tây Môn Lị an ủi đệ đệ của mình, lại để cho y sư trị liệu xong, Tây Môn Lị đi ra cửa phòng, ánh mắt trở nên vô cùng u ám, Quân Tà Băng, ta Tây Môn Lị một ngày nào đó sẽ để cho ngươi sống không bằng chết! Còn có Mặc Trần, chờ ta Tây Môn gia trả thù a!

Nếu là Tà Băng lúc này, nhất định sẽ bĩu môi khinh thường, ...

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Trên Đường Đi Gặp Người Quen???

Tà Băng mặt mũi tràn đầy hắc tuyến đi lại trên đường cái , một hồi đang đi thì bị một nữ tử đụng vào chính mình, cái nữ này lại cố ý bỏ ra khăn che mặt, còn ủy khuất nhìn về phía mình. . Những người này mê trai so với hiện đại thật là có hơn chứ không kém

Ngay lúc Tà Băng ôm ‘vật nhỏ’ đi trên đường chán đến gần chết thì một giọng nói đã cắt đứt đi sự chán nản đó Tà Băng

“Ngươi... Ngươi...” Nghe thế không xác định âm thanh, Tà Băng ngẩng đầu, trong đôi mắt hiện lên mỉm cười, còn tưởng là ai thì ra là....?

“Như thế nào, Bắc Ngạn phong, mười năm không thấy, đã không biết bốn công tử rồi hả?” Tà Băng nháy mắt mấy cái, trong đôi mắt tràn đầy vui vẻ.

“Ngươi... Thật là...” Không đợi hẳn nói xong, đã bị Tà Băng tiếp lời.

“Ah? Nhận ra rồi hả? Đúng là bốn công tử Mặc Trần ah.” Tà Băng đem bốn công tử ba chữ tăng thêm thanh âm.

“Ha ha, tốt, tốt, ngươi là Mặc Trần, đã đến đề đô cũng không đi tìm chúng ta!” Bắc Ngạn phong là một người tuyệt đỉnh thông minh, đã biết Tà Băng không muốn bại lộ thân phận, liền lập tức khoát vai Tà Băng, một bộ hai người với bộ dáng mỹ mạo, “Ta còn buồn bức hai ngày này thanh danh lan truyền lớn, thiên tài tuyệt sắc thiếu niên Mặc Trần là ai , không nghĩ tới thật đúng là ngươi...”

Bắc Ngạn phong nhìn bên cạnh tuyệt mỹ dung nhan, suy nghĩ lại nhớ tới mười năm trước, không nghĩ tới năm đó tuyệt mỹ nữ như vậy mà đã trở mã xinh đẹp đến thế, mười năm trước ta liền không thể li khai ánh mắt, mười năm sau lại càng không thể từ bỏ đi như thế một con người rạng rỡ đến chói mắt.

Cuối cùng lại để cho ta đợi được ngươi rồi... Vừa trên đường chứng kiến ngươi, ta không dám xác định có phải hay không chính là ngươi, chỉ sợ là ta đã tự tưởng tượng, thế nhưng mà cách ngươi càng gần, lại thật sự không thể tin được, nghe được ngươi hô lên tên của ta, nghe được cái thanh âm dịu dàng, dễ nghe, ta mới dám xác định, nguyên lai thật là ngươi!

Tà Băng cũng nghiêng mắt đánh giá lúc này Bắc Ngạn phong, so sánh với mười năm trước nhẹ nhàng thiếu niên, lúc này tăng thêm một phần thành thực, so với trước kia càng thêm có mị lực, đã là một vị tuyệt sắc tuấn mỹ nam tử!

“Ha ha, vốn nghĩ đến học viện sẽ tìm các ngươi , không nghĩ tới có thể gặp sớm hơn như thế!” Tà Băng lúc này thật cao hứng, tuy nhiên mười năm trước ba người bọn họ ở chung thời gian không nhiều lắm, thế nhưng mà Tà Băng lại đã đem hai người đặt ở trong lòng, bằng không thì cũng sẽ không tiếc đem Trúc Cơ Đan cùng công pháp dạy cho hai người rồi.

“Đúng rồi, Hoa Thần Dật đâu này?” Tà Băng nghĩ đến tên kia áo đỏ thiếu niên, tên kia duy chỉ có đối với chính mình ôn nhu thiếu niên.

“Hắn ah, đã thành người tu luyện cuồng rồi, nhưng hiện tại không có ở đây, đã chạy tới Tử Kim sơn mạch lịch lãm rèn luyện rồi!” Nghĩ đến huynh đệ của mình Hoa Thần Dật, Bắc Ngạn phong là một hồi bất đắc dĩ, mười năm trước bọn hắn trở lại gia tộc về sau, cái này Hoa Thần Dật điên rồi đồng dạng tu luyện tu luyện suốt cả ngày lẫn đêm tối.

Bất quá hẳn nghĩ như vậy Hoa Thần Dật, chính hắn cảm giác không phải là uổng phí đâu này? Mười năm rất cố gắng, mười năm cháy rất nhiều mồ hôi,

mười năm không biết mất bao nhiêu huyết lệ, hiện tại có thể nhìn thấy Tà Băng, mới phát giác hết thấy tất cả đều là như vậy có giá trị! Vì có thể bảo vệ người trước mắt, có khổ, có mệt, có đánh đổi bằng huyết tinh có gì mà đáng tiếc?

Tà Băng nghe vậy mỉm cười, trong nội tâm lại ôn hòa dịu dàng, hai người này mười năm rất cố gắng là vì chính mình nàng lại làm sao mà không biết chứ? Mỗi lần chứng kiến Lăng Tiêu mặt báo, mình cũng thật muốn thăm mắng hai câu kẻ đần, tu luyện có thể điên cuồng như vậy hay sao?

“Đi, chúng ta đi phía trước trà trang uống một chút trà đi.” Tà Băng chứng kiến phía trước có một trà trang, bề ngoài rất phong cách cổ xưa, liền nói với Bắc Ngạn Phong đang bên người nói ra.

Bắc Ngạn phong lên tiếng, nói ra: “Trà trang là nơi nổi tiếng nhất để đồ so sánh, trà trong trang chẳng những phục vụ rất tốt, hơn nữa pha trà lại phi thường hương vị ngọt ngào.”

Hai người trước sau đi vào trà trang, thẳng lại để cho người trong trà trang đôi mắt nhìn theo, không thể tách rời, một vị áo lam nhẹ nhàng quý công tử, một vị áo trắng tuyết mỹ thiếu niên, tuyết mỹ thiếu niên trong ngực ôm một bé đáng yêu màu tím sùng vật, cái này một tổ hợp như thế nào hội không đáng chú ý.

Người đến trà trang kẻ ra cũng có chút ít học thức nên sau một hồi nhìn chằm chằm Tà Băng cùng Bắc Ngạn phong thì cũng cuối đầu xuống lo việc uống trà của mình

Hai người theo tiểu nhị đi đến một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống, kêu tiểu nhị đem 2 ấm trà, mỉm cười.

“Tà Băng, như thế nào để cho chúng ta đợi lâu đến như vậy ah!” Vừa ngồi xuống Bắc Ngạn Phong, về mặt ai oán nhìn xem Tà Băng, mười năm rồi, không nghĩ tới năm đó từ biệt thoáng một cái là đã mười năm.

“Khục khục... Làm ơn gọi ta là Mặc Trần, ta cũng không muốn dùng thân phận Quân Tà Băng để đi ra!” Nói đến đây cũng không thể trách Tà Băng lại thay đổi trang phục, từ khi sự tình mười năm trước đi qua, toàn bộ đại lục cũng đều biết đến nàng Quân Tà Băng, mới năm tuổi công chúa thiên tài của Quân gia thì đã tâm ngoan thủ lạt (giống như là đù nhấn tâm đó) lại thêm phần Hồn Lực cao cường, một truyền mười, mười truyền một trăm, toàn bộ đã đem Tà Băng cho đi vào Thần Thoại rồi.

Lúc ấy Tà Băng nghe được những lời đồn đãi này, thì chỉ biết im lặng thôi nha, nếu là dùng thân phận Quân Tà Băng xuất hiện, sẽ không biết phát sinh bao nhiêu chuyện. Ít xuất hiện, ít xuất hiện... là tốt nhất

“Được rồi, Mặc Trần, chúng ta đã đợi ngươi thoáng một cái đã mười năm rồi, ngươi phải đền bù tổn thất cho chúng ta ah.” Bắc Ngạn phong có chút vô lại nói.

“Ta cũng thật không có muốn đâu nha, không phải là học viện quy định mười lăm tuổi mới có thể đến trường, nhìn ta xem này vừa sinh nhật đã liền chạy đến tìm các ngươi.” Tà Băng vô tội nhảy mất mấy cái...

Hai người nhìn nhau, không có một ngôn ngữ nào, yên tĩnh mà thưởng thức lấy nước trà, ân, cái này nước trà hoàn toàn chính xác ngon vô cùng ah...

Thế nhưng mà bề ngoài giống như ông trời là không có ý định để cho Tà Băng an nhàn lâu, chỉ nghe thấy một giọng nói truyền đến, “Bắc Ngạn phong, ngươi quả nhiên ở chỗ này!”

Tà Băng nghe âm thanh mang theo tí tí sáng khoái, thì quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một trang phục nữ tử cười mỉm hướng hai người đi tới, cô gái này? Rất hào sảng! Nhìn kỹ lại thật đáng giá kết tình bằng hữu!

“Ồ? Bắc Ngạn phong, tiểu đệ đệ người này là ai ah, thật là xinh đẹp!” Trang phục nữ tử đến gần về sau, chứng kiến Tà Băng, không che dấu chút nào sự thưởng thức củ chính mình đối với Tà Băng, nhưng cũng là chỉ là thưởng thức mà thôi.

“Làm sao ngươi tới tại đây rồi hả? Đến đây, ta giới thiệu cho ngươi bằng hữu của ta,” Bắc Ngạn Phong đối với nữ tử nở nụ cười một tiếng, chia chia Tà Băng nói ra, “Đây là bạn tốt của ta, Mặc Trần! Mặc Trần, nàng là tỷ tỷ của ta, Bắc Ngạn Nghiêng.”

“Nguyên lai ngươi là Mặc Trần ah, không tệ không tệ,” trang phục nữ tử Bắc Ngạn Nghiêng đối với Tà Băng mỉm cười, vươn tay của mình, “Ta là Bắc Ngạn Nghiêng, tỷ tỷ của tiểu tử này!”

“Xin chào, ta là Mặc Trần.” Tà Băng đưa ra một tay nắm nhẹ dưới bàn tay của Bắc Ngạn Nghiêng, Tà Băng đối với cô gái này rất có hảo cảm, đích thật là đáng giá làm bằng hữu mà.

Bắc Ngạn nghiêng trực tiếp ngồi xuống, cũng kêu một ấm trà, đối với Tà Băng hỏi, “Mặc Trần hiểu rõ học viện sao? Tỷ tỷ giới thiệu cho ngươi nha?”

Tà Băng ngẩng đầu, nhẹ gật đầu, “Tốt, ta cũng không phải rất hiểu rõ.”

Nghe được Tà Băng lời mà nói..., Bắc Ngạn Nghiêng cười cười, lập tức nói ra, “Áo Táp Tư học viện lịch sử thì có lẽ ngươi cũng biết, trước mắt học viện phân làm bốn cái giai cấp, năm nhất Hồn Sĩ, năm thứ hai Hồn Sư, năm thứ ba Hồn Tông, năm thứ tư Hồn Thánh. Đạt tới Hồn Thánh có thể xin tốt nghiệp, mà học viện còn có một thánh đường, thánh đường này chính là nơi ta muốn nói cho ngươi biết.”

Bắc Ngạn nghiêng nhấp một ngụm trà cho thấm giọng, kế tiếp nói ra, “Thánh đường, là nơi ở của thiên tài trong học viện, chỉ có hai mươi người học sinh, trước mắt thánh đường đệ một đã đạt đến nhất giai Hồn Tôn trình độ! Mà Mặc Trần ngươi thiên phú cao, tuyệt đối sẽ tiến vào thánh đường, nhưng là

tiến vào thì tiến vào nhưng cũng phải chính mình thật cố gắng!”

Bắc Ngạn Nghiêng nói xong, nhìn xem phản ứng của Tà Băng sẽ như thế nào ?.

“Ta không có đoán sai mà... , thánh đường này đệ nhất hẳn là Hoa Thần Dật à nha? Mà Bắc Ngạn Phong nhất định cũng không kém!” Nói xong Tà Băng nhìn Bắc Ngạn Nghiêng cười cười, “Không biết tỷ tỷ là làm cái gì trong học viện vậy?”

“Tỷ tỷ ta là chủ nhiệm giáo sư của học viện a, có lẽ sẽ là giáo sư của Mặc Trần nha...” Bắc Ngạn Phong lắng nghe đến Tà Băng lời mà nói..., cười cười, đối với Tà Băng nói ra.

“Ân ân, thánh đường đệ nhất đúng là Hoa Thần Dật cái đồ biến thái kia, bất quá ta cũng không kém nha, ta cũng là thánh đường đệ tam đó a!” Bắc Ngạn phong không đành lòng bị hai người bỏ qua, liền chen miệng nói.

Hai người chứng kiến Bắc Ngạn Phong bộ dáng, ngay ngắn nhìn nhau cười cười.

“Xem nào, ta quên mất, Bắc Ngạn Phong, cha kêu ngươi trở về đây, cũng không biết chuyện gì, ta là ra tới tìm ngươi đây này!” Bắc Ngạn Nghiêng vừa nhớ đến mục đích của chính mình, vội vàng nhìn Bắc Ngạn Phong nói ra.

“Mặc Trần, tỷ tỷ trước không thể giúp ngươi, đi học trong học viện, đến lúc đó gặp lại sau!” Bắc Ngạn nghiêng đối với Tà Băng áy náy cười cười, kéo Bắc Ngạn phong muốn đi.

“Tiểu Trần Nhi, ngươi nghỉ ngơi ở đâu, ta sẽ tới tìm ngươi ah!” Bắc Ngạn phong đối với Tà Băng hỏi.

“Ngọc Mãn Lâu, học viện gặp!” Tà Băng mỉm cười, cất bước rời đi khỏi hai người.

Nàng nghĩ ‘Xem ra chính mình học viện sinh hoạt sẽ không nhàm chán rồi...’

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Lên Cấp, Bái Sư!!!

Tà Băng rảnh rồi, hết dạo chơi thì tu luyện vài ngày, rốt cục đã chờ đến ngày học viện khai giảng, trong thời gian đó lúc Bắc Ngạn Phong không có việc gì thì liền bỏ chạy đến Ngọc Mãn Lâu, Bắc Ngạn Nghiêng cũng đã tới mấy lần, Tà Băng cùng Bắc Ngạn Nghiêng quan hệ ngày lại càng thân thiết! Hôm nay Tà Băng, sớm đã rời giường, vẫn là một bộ áo trắng, ôm {tiểu Tím}, đi bộ dọc để đến học viện, còn Bắc Ngạn Phong đã sớm bắt mọi chuyện từ qua, bảo rằng hôm nay bọn hắn phải tập hợp ở thánh đường, không thể tới để đi đến học viện cùng mình. . Bắc Ngạn Nghiêng lúc này đoán chừng là đang chờ ở cửa đợi mình đây này. Không hổ là thời gian Áo Tạt Tư học viện khai giảng, lui tới chỉ toàn là xe ngựa xa hoa, từng đám thanh niên kết bạn, đều bị thể hiện một tinh thần phấn chấn, mà ngay cả Tà Băng cũng có chút bị cuốn hút rồi, kiếp trước Tà Băng đến trường trong khi vẫn là một người nhỏ tuổi nhất, thiên phú yếu nghiệt khiến cho không có đồng học nguyện ý cùng Tà Băng trở thành bằng hữu cả. Mà kiếp này, nàng có thân nhân lại có bằng hữu, còn có nhiều thứ khác nữa chứ? Nghĩ tới đây, Tà Băng khoe miệng câu dẫn ra một vòng sâu sắc đáng tươi cười, có cái gì so ra vui vẻ khoái hoạt hơn đâu nào khi mỗi một ngày trôi qua đều có người thân bên cạnh? Tà Băng đáng tươi cười, liền bên cạnh mọi người qua đường mắt đều choáng váng, như thế nào có thể có người chỉ mỉm cười lại như thế đẹp mắt?

Chỉ chớp lát, cuối cùng là đi tới cửa học viện, Bắc Ngạn Nghiêng rất xa đã nhìn thấy Tà Băng rồi, nàng như vậy chói mắt người khác, không cho người ta chú ý cũng đều không có được ah! Bắc Ngạn Nghiêng cười đến gần Tà Băng.

“Mặc Trần, thật đúng lúc ngươi đã đến rồi, viện trưởng vừa rồi còn bắt ta đi tìm ngươi đây này!” Bắc Ngạn Nghiêng cười với Tà Băng một nụ cười sâu sắc.

Mấy lão sư một hồi nói da gà, đây là Thiết Huyết vô tư mỹ nữ đạo sư Bắc Ngạn Nghiêng của họ sao? Bất quá cái tên Mặc Trần? Cái tên này như thế nào lại nghe quen như vậy? Ah... Không phải là thiên tài thiếu niên Mặc Trần a, mười lăm tuổi đã cửu giai Hôn Tông đó sao? !

Mọi người có chút khó tin nhìn về phía Tà Băng, áo trắng tuyệt sắc, màu tím hồng sùng, đây chẳng phải là tiêu chuẩn cách ăn mặc của Mặc Trần đó sao?

Tà Băng có chút bất đắc dĩ cười cười, đối với Bắc Ngạn Nghiêng nói ra, “Ah? Viện trưởng, tìm ta có chuyện gì?”

“Không biết ah, mau tới, mau tới!” Bắc Ngạn Nghiêng có chút sốt ruột lôi kéo Tà Băng đi đến phòng viện trưởng.

Tà Băng tự biết có hỏi cũng không gạt hái được gì, đành phải cho nàng lôi kéo rồi. Viện trưởng tìm mình đến tột cùng là có chuyện gì đây?

Hai người quẹo trái quẹo phải cuối cùng đã tới một tòa nhà cao lớn không thua kém các biệt thự ở hiện đại, lúc bấy giờ Bắc Ngạn Nghiêng mới buông

tay Tà Bãng ra, nhẹ nhàng gõ cửa. Tà Bãng âm thầm đánh giá tòa nhà này, chỉ thấy chung quanh nó có trăm ngàn cây cỏ thụ vòn quanh, cỏ xanh là lướt, toàn nhà cho dù có đứng sừng sững chính giữa cũng sẽ không ảnh hưởng đến ánh mặt trời chiếu xuống, xem ra viện trưởng này còn là một người rất biết hưởng thụ nha.

Chỉ chốc lát, bên trong truyền đến một tiếng, “Tiến vào!” Âm thanh uy nghiêm nhưng ngược lại với gia gia của nàng vì có chút liều mạng!

Bắc Ngạn Nghiêng cùng Tà Bãng hai người bước vào trong, đồ vật bên trong thì không đến nỗi xa hoa nhưng khắp nơi lại lộ ra vẻ uy nghiêm, Tà Bãng vừa mới tiến đến cửa ra vào, một cổ không lồ áp lực hướng Tà Bãng đánh úp lại, Tà Bãng có thể cảm giác được cái áp lực này cũng không phải là có ác ý, nàng âm thầm vận khởi Quy Nguyên Phần Thiên Quyết, chống cự lại áp lực.

Mười phút đồng hồ trôi qua, Tà Bãng vẫn có thể ứng phó tự nhiên, chỉ nghe được thanh âm già nua ồ lên một tiếng, áp lực lập tức tăng trưởng gấp đôi, Tà Bãng mặc dù có chút cô hết sức, nhưng cũng không có xu hướng chịu không được. Có việc 10 phút đi qua, Tà Bãng cái trán đã tràn ra một chút mồ hôi...

Không có gì bất ngờ xảy ra, áp lực lại lập tức tăng trưởng gấp đôi, Tà Bãng cố gắng chống cự lại áp lực, sắc mặt dần dần tái nhợt, mồ hôi cũng càng ngày càng nhiều, trong mắt Bắc Ngạn Nghiêng đã hiện lên vài tia sát huyết nhảy loạn, nhưng cũng không dám lên tiếng.

10 phút đi qua, áp lực lập tức thối lui, mà Tà Bãng lúc này lại chỉ cảm thấy như bỏ được một ngọn núi lớn khỏi vai mình, toàn thân nói không nên lời thoải mái dễ chịu, cảm giác được Hồn Lực nhấp nhô, Tà Bãng không hề do dự, trực tiếp khoanh chân mà ngồi, chuẩn bị tiến giai, đến nàng cũng thật không ngờ, vậy mà lại bị áp lực áp đảo đến tiến giai rồi!

Lúc này Tà Bãng che đậy sáu cảm giác, an tâm tiến giai, cũng không thêm để ý chính mình ở địa phương nào, nàng cũng tin tưởng Bắc Ngạn Nghiêng cùng cái người kia không thấy mặt viện trưởng, chắc chắn sẽ bảo vệ mình.

Tà Bãng vừa mới che đậy sáu cảm giác, một lão giả mặt trẻ với mái tóc bạc đã đi tới bên cạnh của nàng, “Chắc chắn, cái con bé này thực không tệ, vậy mà có thể chịu được ba lần áp lực của lão phu, lại vẫn còn sức như vậy trực tiếp lên cấp rồi! Đứa nhỏ này thiên phú, không thu làm đồ đệ, cũng rất xin lỗi ông trời rồi!”

Bắc Ngạn Nghiêng thì là khoa trương lắc đầu, “Ba lần áp lực, trời ạ, mình cũng bắt quá cố gắng hết sức cũng chỉ có thể thừa nhận ba lần mà thôi, mà tiểu tử này chỉ dựa vào thực lực của Hồn Tông cấp chín đã nhận lấy được ba lần? ! Cái này là biến thái mà!”

Viện trưởng ha ha cười cười, cười tùm tùm nói, “Biến thái tốt, biến thái tốt! Ha ha...”

Nếu là Tà Bãng giờ phút này thanh tỉnh lấy, nhất định phải chỉ vào hai người lớn tiếng kháng nghị, “Các ngươi mới thực sự là biến thái đây này! Ta bắt quá thiên phú tốt một chút mà thôi...”

Lúc này Tà Bãng đang tại cố gắng thừa nhận lấy Hồn Lực xen lẫn vào các chỗ trống trong cơ thể, ‘Vật nhỏ’ ở bên trong con mắt tràn đầy lo lắng, mà hai người khác một người xem bảo bối xinh xắn, một người xem quái vật Tà Bãng đang chuẩn bị lên cấp.

Hồn Tông cấp chín lên đến Hồn Thánh cấp một là một cái kinh khủng thế nào thời gian, có thể có người cả đời cũng đột phá không được, nhưng loại vấn đề này, sẽ không xuất hiện tại trên người Tà Bãng...

Lúc này Tà Bãng đã đến bước cuối cùng lên cấp, lên cấp rồi, Tà Bãng đồng nhất động tác đem chân nguyên vận chuyển bình chương nhiều chỗ, chân nguyên tựa như hải tử rất lâu không có đi ra khỏi nhà, thoáng một cái hướng phía kinh mạch Tà Bãng đi đến! Theo chân nguyên vận hành, Tà Bãng ngồi xếp bằng thành linh xuất hiện một cái lông lánh màu xanh lá Hồn Hoàn, đại biểu cho Tà Bãng đã đi vào Hồn Thánh cấp một, từ nay về sau tiến vào cao thủ hàng ngũ.

Mà Tà Bãng lên cấp lại để cho hai người bên cạnh ngáy ngẩn cả người! Cái này không thể trách bọn hắn, chỉ có thể nói Tà Bãng lên cấp có chút quá kinh khủng rồi! Người bình thường từ Hồn Tông lên cấp thành Hồn Thánh, ít nhất cũng cần một ngày một đêm, mà trước mắt bọn họ cái tiểu tử này lên cấp, vậy mà chỉ dùng có nửa canh giờ? !

Tà Bãng cảm nhận được trong cơ thể của mình chân nguyên so với lúc trước hùng hậu hơn không chỉ là một lần, hơn nữa Quy Nguyên Phần Thiên Quyết đã thuận lợi đi vào tầng thứ bảy, hiện tại Tà Bãng đã có thể đối mặt được với cường giả Hồn Đế rồi, nếu liều mạng, cho dù đánh không lại, chạy cũng không phải không được a !

Thoáng cùng cố lại Hồn Lực của mình, Tà Bãng mở một đôi mắt giống như ngọc, đầu tiên đập vào mi mắt nàng là hai người đang há hốc mồm kinh ngạc, một người là Bắc Ngạn Nghiêng, một cái người khác là một mặt hồng hào, tóc bạc, đại khái đó chính là viện trưởng đó à nha!

Tà Bãng đứng lên, sờ sờ cái mũi, ho nhẹ một tiếng, đem hồn hai người kêu trở lại...

“Oa... Mặc Trần, ngươi có phải hay không là người? Ngươi không phải là Thần Tiên chứ?” Lấy lại tinh thần Bắc Ngạn Nghiêng trừng to mắt nhìn Tà Bãng, lớn tiếng nói suy nghĩ của mình.

“Khục khục...” Viện trưởng ho nhẹ một tiếng đã cắt đứt lời nói của Bắc Ngạn Nghiêng, Bắc Ngạn Nghiêng nghe được thanh âm này, thoáng cái mặt đã ỉu xiu xuống, có chút đáng thương đứng ở một bên, ánh mắt lại vẫn thủy chung đặt trên người Tà Bãng.

“Chào viện trưởng!” Tà Bãng đứng dậy đối với viện trưởng khom người thi lễ, bất luận thế nào đi nữa thì hắn cũng là Áo Táp Tư viện trưởng, còn là một vị cường giả trong cường giả, cũng đã bị Tà Bãng liệt kê vào danh sách để cho chính mình tôn kính!

Viện trưởng chứng kiến trong mắt Tà Băng có phần tôn kính, trong đôi mắt hiện lên một tia thoả mãn, thật là một nha đầu thiên phú tuyệt hảo hơn người, hơn nữa tâm trí cứng cỏi, quang vinh sùng không sợ hãi, cũng không có một điểm thiên tài kiêu ngạo chi sắc, đích thật là rất tốt hạt giống!

“Mặc Trần, người có thể nguyện làm đệ tử của ta?” Viện trưởng là càng nhìn nha đầu kia càng thích, tất nhiên phải mở miệng dò hỏi.

Bắc Ngạn Nghiêng thoáng một phát có chút bị hù rồi, viện trưởng là chưa bao giờ thu đệ tử, bất luận là ai đi nữa, ngay cả Hoa Thần Dật cũng chỉ là ngẫu nhiên hỏi thăm, bây giờ lại muốn thu Mặc Trần làm đệ tử? Nàng chỉ cảm thấy đầu óc của mình hôm nay có chút hồ đồ rồi..

Tà Băng nhìn thẳng vào con mắt của viện trưởng, theo trong mắt của hắn thấy được nét ưu thích đối với chính mình, biết rõ lão giả trước mắt là thật tâm muốn thu mình làm đồ đệ a.

“Đệ tử Mặc Trần bái kiến lão sư!” Mặc Trần khom người lễ bái sư phụ,

Viện trưởng nghe được Tà Băng nguyện ý, lập tức vui mừng nhường này, thò tay kéo Tà Băng, cao hứng nói năng lộn xộn, “Hào hảo hảo...” Nói liên tục ba cái hảo, đủ để chứng minh lão giả lúc này tâm tình là rất tốt nha.

Viện trưởng bên này cao hứng hoa tay múa chân trong vui sướng, bên kia thì là hai phó viện trưởng một trái một phải vẫn còn cửa ra vào vẫn đứng đó, lão giả này cứ lăm bầm chính mình đã nhận được hảo đồ đệ rồi làm sao hai cái lão phó kia lại còn chưa tới xem ah... Nếu để cho hai người biết rõ, Tà Băng đã bái viện trưởng làm sư phụ, không biết hai người nghĩ như thế nào ah...

Lúc này viện trưởng, đã khôi phục một bộ dáng hồ ly, cười tủm tỉm nhìn xem Tà Băng, “Nha đầu, mau thành thật khai báo!”

Tà Băng nhìn trước mắt lão hồ ly, cũng biết hắn sẽ hỏi mình cái gì, khẽ khom người: “Đệ tử Quân Tà Băng bái kiến lão sư.”

“Ha ha, quả nhiên là nha đầu nhà người!” Viện trưởng Từ Kinh cười tủm tỉm nói, bằng tu vi của hắn liếc đã biết Tà Băng là thiếu nữ, và có tu vi thiếu nữ như vậy ngoại trừ mười năm trước nổi danh đại lục Quân Tà Băng còn có thể là ai? Tuy nhiên mười năm sau lại ít có tin tức của nàng, chắc lần xuất hiện này, đại lục lại lần nữa rung chuyển vì nàng a.

“Lão sư, đệ tử có một yêu cầu, hi vọng lão sư đáp ứng!” Tà Băng đối trước mắt lão sư vẫn là rất tôn kính.

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Gặp Lại Sau Mười Năm!!

“Ah? Nói nói xem, yêu cầu là gì?” Từ Kinh nhìn xem đệ tử của mình, cười hỏi. . “Àn, ta muốn tự do được tiến vào đồ thư quán, những điều khác còn chưa có nghĩ ra...” Tà Băng nhẹ nhàng phát phát tay, ta chỉ muốn ở đây có thể có đặc quyền, còn lại ta đây thiết nghĩ chuyện đến rồi hãy nói sau.

“Cái này thì không có vấn đề gì, ta đây liền đáp ứng cho người, đã có vật này thì trong học viện này người có thể tự do ra vào chứ đừng nói đến chỉ một cái đồ thư quán.” Từ Kinh nói xong, tiện tay ném cho Tà Băng một tấm lệnh bài, Tà Băng tiếp nhận lệnh bài, nói cảm tạ, đặt lệnh bài vào trong ngọc giới.

“Nha đầu kia, thánh đường học viện người cũng nên biết qua vài nơi chứ, ngày mai người đi thánh đường a, bắt quá nha, ta tin tưởng ta đồ đệ, ha ha...” Tà Băng cam đoan, nghe được lời nói của Từ Kinh này lúc, cái lão hồ ly kia trong mắt biểu hiện đầy gian trá!

Tà Băng nhẹ gật đầu, cùng lão sư Từ Kinh cáo biệt, ôm lấy ‘Vật nhỏ’ đi ra ngoài

“Tiểu Băng nhi, người cuối cùng cũng đã đi ra!” Tà Băng vừa đi ra cửa, chợt nghe tiếng của Bắc Ngạn Phong có chút lo lắng, Tà Băng không khỏi đưa con mắt lên hướng phía Bắc Ngạn Phong nhìn, xem xét lại, nàng lập tức sững sờ ngay tại chỗ.

Hắn... Cũng tới. Vẫn như cũ áo đỏ bay múa, vẫn như cũ lãnh khốc cuồng vọng, vẫn như cũ trắng nõn tuấn đạt, chỉ là vì sao, đôi mắt kia trong tròng mắt đen lại có hăng lên vết mệt mỏi, chỉ là vì sao, đôi mắt kia trong tròng mắt đen lúc này mờ mịt lấy điểm một chút hồ quang.

Vì sao lúc này người lại để cho ta như thế này đau lòng? Vì sao lúc này người lại để cho ta như thế lo lắng? Tà Băng chậm rãi đi vào, duỗi ra ngón tay nhẹ nhàng xoa đôi mắt người nọ, nhẹ nhàng nói, “Ta đã đến, ta đã đến tìm các người...”

Hoa Thần Dật sở hữu tất cả mệt mỏi, sở hữu tất cả khổ đau, tại thời khắc này toàn bộ hóa thành hư ảo, duỗi ra cánh tay dùng lực đem Tà Băng chăm chú ôm trong ngực, đem mặt chôn ở cần cổ Tà Băng.

Băng nhi, Băng nhi, trong mộng mười năm liền luôn thầm gọi tên nàng người, bây giờ nàng lại đang ở trong ngực của ta...

Băng nhi, người cũng biết, mười năm qua, ta đã đến cỡ nào muốn người sao?

Tà Băng cảm nhận được cảm xúc của Hoa Thần Dật lúc bấy giờ, không khỏi vươn cánh tay nhẹ nhàng ôm lấy người trước mắt, vỗ vỗ lưng Hoa Thần Dật, nhắm muốn xoa dịu đi phần nào mệt mỏi của hắn mà người làm ra sự mệt mỏi đó lại là chính nàng.

Cảm nhận được cảm xúc bấy giờ của hai người, Bắc Ngạn Phong bất đắc dĩ chỉ biết cười khổ, vì cái gì mà trong nội tâm hắn lại sẽ chua xót đến như vậy? Quay người rời đi, lúc này Bắc Ngạn Phong là như thế cô đơn thì chỉ có người trong cuộc mới thực sự hiểu rõ nhất... (windy : tội nghiệp Phong ca quá, hixhix, thôi anh à chỉ hì chịu còn có em đây mà kakaka)

Từng ngọn gió mát khẽ đưa qua hai con người đang ôm nhau dưới cây, một đỏ một trắng, hai con người tuyệt sắc trong nhân gian, không thể nào có thể miêu tả được sự hài hòa đẹp mắt này. Hồi lâu sau, Hoa Thần Dật buông Tà Băng ra, nhẹ nhàng xoa Tà Băng lông mày, đôi mắt... (windy : haiz tình wá đi ak' nha, ta ganh tị đó)

Cảm giác ở ngón tay nói cho hắn biết, đây hết thảy không phải là mộng cảnh, mà là thực tại, hắn nhưng nhớ một bộ dáng mười năm bấy giờ đã thật sự xuất hiện ở trước mắt của hắn, nhẹ nhàng há to miệng, lại không biết nói cái gì đó, thiên ngôn vạn ngữ, giờ phút này chỉ hóa thành vẻ mỉm cười.

Mà Tà Băng lúc này lại là tròng lớn con mắt, trong mắt tràn ngập phần nộ cùng sát ý!

“Chuyện gì xảy ra? Như thế nào hội Hồn Lực khoáng hóa, ai, đến tột cùng là ai? !” Tà Băng lúc được Hoa Thần Dật ôm mình cũng cảm giác được người trước mắt mạch đập giống như bất ổn, không nghĩ tới vừa mới dùng nội công tìm hiểu, quả là Hồn Lực khoáng hóa! Như thế nào nàng lại không tức giận cho được, như thế nào nàng lại không muốn giết người chứ!

Hồn Lực khoáng hóa, nói trắng ra là Hồn Lực dần dần xói mòn, Hồn Lực khoáng hóa sẽ không khiến cho Hoa Thần Dật tử vong, nhưng lại hội thời thời khắc khắc gây vô lấy Hoa Thần Dật, cho đến khi hắn tất cả hóa thành hư ảo, cuối cùng sẽ là... Hồn phi... Phách tán!

Hoa Thần Dật giờ phút này lại không có một điểm lo lắng, nhìn xem Tà Băng là vì chính mình lo lắng trông đáng vẻ lại có phần phần nộ, không khỏi nhớ tới mười năm trước, khi đó Tà Băng cũng là vì mình mà giết chóc, mà phần nộ.

“Băng nhi, tin tưởng ta, ta không có chuyện, đây không phải là Hồn Lực khoáng hóa!” Hoa Thần Dật không khỏi một lần nữa dang tay ôm Tà Băng vào trong ngực, hắn nói đến đây đều là sự thật.

“Không phải Hồn Lực khoáng hóa, đó là cái gì, Dật? !” Tà Băng có chút sốt ruột lớn tiếng chất vấn! Hồn phi phách tán, hồn phi phách tán! Coi như mình tìm được Minh giới đi, cũng không có khả năng để cho Hoa Thần Dật phục sinh, nghĩ đến khả năng này, Tà Băng không khỏi tồn tại cảm giác hoảng hốt.

“Băng nhi, tin tưởng ta, cái này đối với ta hoàn toàn không có một tia tổn thương đâu!” Hoa Thần Dật nhẹ nhàng từ trong lòng ngực lôi Tà Băng ra, đôi mắt chăm chăm nhìn về phía đôi mắt lo lắng kia, không phải là ta không giải thích, chỉ là ta thật sự không biết nói từ đâu, sự tình như vậy ly kỳ, chính mình cũng khó có thể tin được!

“Ta tin tưởng người, Dật, có cái gì không đúng phải lập tức báo cho ta ngay.” Tà Băng thấy Hoa Thần Dật ánh mắt kiên định, tâm thần cũng đã ổn định được phần nào, nhưng vẫn là có chút không yên lòng.

“Àn, Băng nhi yên tâm. Ta còn sống chưa có đủ đây.” Đúng vậy a, có người ở cái thế giới này, ta như thế nào lại rời đi trước đâu này? Mạng của ta Hoa Thần Dật, là ông trời cũng không thể lấy đi được!

Tà Băng ngẩng đầu nhìn người trước mặt mình_Hoa Thần Dật, không khỏi âm thầm nắn cầu, yêu nghiệt! Mười năm trước đã tuần mỹ không giống người thường, mà bây giờ lại càng bắt phàm hơn người bởi có thêm vài phần thành thực cùng đậm nhạt, một bộ áo đỏ, liễu lĩnh không bị cản trở! Đệ nhất mỹ nam tử thật sự là đẹp đến không thể tả nổi mà!

“Dật được kêu là đệ nhất mỹ nam, thật sự là hoàn toàn xứng đáng ah!” Có lẽ là vì cảm xúc khẩn trương vừa rồi, Tà Băng là đang muốn buông lỏng chính mình, hoặc là chọc cười Hoa Thần Dật nên nói một câu.

“Đệ nhất mỹ nam tử? Hiện tại đoán chừng chắc phải nhường lại cho người rồi Mặc Trần tiểu thiên tài àk!” Hoa Thần Dật khẽ cười một tiếng, lại nhìn Tà Băng đang mặc một bộ nam trang.

Nghe xong lời Hoa Thần Dật mà nói... , Tà Băng sờ lên cái mũi nhỏ, ngẩng đầu nói ra, “Đúng thế, bổn công tử là người gặp người thích, hoa gặp hoa nở đấy!”

“PHỐC...” Hoa Thần Dật nhin không được, nở nụ cười lên tiếng, tiểu nha đầu này, sao còn lại như vậy tự kỷ! Cười xong, lôi kéo Tà Băng hướng cửa học viện đi đến.

Đô thành phố xá luôn phồn hoa như lúc ban đầu, lúc này đang là mùa xuân về làm hoa nở, trên đường cái mỗi lần đều có mùi thơm ngát bay tới, gió xuân nhẹ nhàng thổi lật phất người đi đường khuôn mặt, ôn hòa thích ý.

Đầu đường, một cái áo đỏ tuyệt mỹ nam tử lôi kéo một vị áo trắng như tiên thiếu niên, hai người vừa đi, vừa cười, vừa nói hướng phố xá đi đến, hai cái người tuyệt mỹ thân ảnh đan vào nhau cùng một chỗ, tựa như một bộ bức họa xinh đẹp, lại để cho người đi đường không khỏi ngừng chân mà nhao nhao, nhìn chăm chú hai cái nhân vật tuyệt sắc này.

Hai người tuy là đi dọc theo đường, cũng rất nhanh cũng đã không thấy tăm hơi thân ảnh của hai người, mọi người chỉ là nháy mắt có một cái, đã không thấy tung tích của hai người.

“Ta vừa rồi là không phải trông thấy thần tiên a?”

“Thần Tiên? Không đúng, người xem mới vừa rồi là nam tử mặc áo đỏ, rõ ràng đó là đệ nhất thiên tài Hoa Thần Dật của Áo tạo tư đại lục a, ta trước kia đã gặp qua hắn, sẽ không sai đâu.”

“Vậy thì còn người kia thì là ai à?”

“Ah! Ta đã biết, người đó là Mặc Trần, hai ngày trước báo danh ở học viện, một tuyệt sắc thiên tài Mặc Trần!”

Tất cả mọi người vừa nghe đến đây liền giật mình một cái, trời, một là thanh danh thiên tài đã lâu, một là tân thiên tài của đại lục, mà hai người cái người này lại...

Hoa Thần Dật nhìn trước mắt mình Tà Băng đang đi cùng một chỗ, khóe môi câu dẫn một vòng đáng tươi cười, “Băng nhi, ta mang người đi đến nơi này!”

Tà Băng không nói gì cười nhạt, khẽ gật đầu.

Hai người dần dần đi ra ngoài thành, vượt qua một ngọn núi, lập tức, Tà Băng hai mắt tỏa sáng, trước mắt hiện ra là một hồ nước sáng bóng, trong hồ nước lại có một chút Bạch Liên tỏa ra mùi hương thơm ngát, không nghĩ tới giữ để đồ ồn ào này cũng có một cảnh đẹp đến như thế.

“Nơi này là ta ngẫu nhiên phát hiện, rất đẹp đúng hay không?” Hoa Thần Dật vừa nói vừa nhìn Tà Băng nói. Hắn biết rõ Tà Băng là ưa thích yên tĩnh, không thích ồn ào, từ khi phát hiện chỗ này, thì đã biết rõ Tà Băng nhất định sẽ rất thích nơi đây.

“Àn, rất đẹp.” Tà Băng đi đến bên hồ, nhẹ nhàng ngồi xuống, Hoa Thần Dật cũng ngồi bên cạnh Tà Băng.

Không cần quá nhiều lời hay ý đẹp hai người chỉ là lặng lẽ hưởng thụ lấy khung cảnh an nhàn này, hưởng thụ lấy sự nhẹ nhàng của gió mát thổi qua, lắng nghe từng nhịp hô hấp của đôi phương.

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Khảo Nghiệm Ở Thánh Đường!!!

Tà Băng sau một đêm ngủ ngon lành, một mình đi đến thánh đường còn ‘Vật Nhỏ’ thì đã bị đem trở lại ngọc giới, dù sao trong học viện mang theo ‘Vật nhỏ’ cũng có phần bất tiện.

Tà Băng tên đường đi thăm nói ‘kỳ quái’, trên đường đi vậy mà lại không có dù chỉ một người? Bất đắc dĩ cũng bịu môi, đi một hồi rốt cục đi tới cửa ra vào thánh đường, liếc nhìn lại, thánh đường thật sự là một nơi uy nghiêm, trước cửa Tử Kim môn chữ viết liều lĩnh bay múa hai chữ to tướng ‘Thánh đường’.

Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, trước mắt đúng là một trận pháp sương mù, mê ảo? Tà Băng khinh thường xùy cười một tiếng, nhắm mắt lại, bắt đầu tìm kiếm phương hướng, chỉ là loại cấp bậc này _trận mê ảo, ta Quân Tà Băng căn bản là không có để vào mắt ah, chỉ cần dùng tâm cảm thụ có thể tìm được đường ra ngay lập tức.

Theo cảm giác, Tà Băng đã đi ra khỏi trận mê ảo, không có đợi đến lúc Tà Băng thấy rõ, liền hiện lên một hồi chói mắt hào quang, xuất hiện trước mắt Tà Băng lại là một bức họa chân dung.

Bức họa vẽ một tiểu cô nương ngồi xõm trong góc, bên người vây quanh một đám tiểu hài tử, bọn hắn không ngừng đánh đá nữ hài tử kia, không ngừng nhục mạ nữ hài tử, mà tiểu cô nương kia trong mắt lại không có sợ hãi, chỉ là một nét mặt đầy trào phúng, đối với người này cả thế gian này đều là trào phúng.

Hình ảnh lại chuyển, một người mười tuổi nữ hài tay cầm tấm giấy thông báo trúng tuyển trường Thanh Hoa, khóe miệng câu dẫn ra một tia đùa cợt, tại thời điểm mọi người không thể tưởng tượng nổi, hăm mộ, ghen ghét trong ánh mắt, nằng nặc từng bước một đi tới học viện.

Hình ảnh lại biến, lại vẫn là mười tuổi nữ hài ấy, cũng lại là không cùng mình quen biết, cùng người chém giết, cùng dã thú đánh nhau, mỗi lần đều đứng trên bờ vực của sống hay chết biên giới sự sống và cái chết, lại chưa từng thốt ra một tiếng.

Nữ hài mười ba tuổi, cầm tấm bằng tốt nghiệp trường Thanh Hoa, dùng đến sức lực chính mình giết người để kiếm được tiền, đã bắt đầu chính mình tự

lập một bang phái riêng, nòng tâm ngoan thủ lạt, nòng quyết đoán dị thường, nòng có mắt nhìn người, hắc đạo, bạch đạo, nằm nằm trong thời gian đồng đều quỹ gối trước nữ hải lãnh khốc thủ đoạn bên trong này.

Một thiếu nữ mười tám tuổi, tuyệt mỹ dung mạo, quốc sắc thiên hương, ánh mắt thì tĩnh mịch, khí chất lạnh như băng, mà sau lưng của nàng lúc nào cũng thùy chung một vị tuấn đạt thiếu niên đang đứng đó, mỉm cười nhìn xem nàng.

A... Đây là đang giúp ta nhớ lại những thời gian ở hiện đại sao? Tà Băng từ đầu đến cuối một mực lạnh lùng nhìn trước mắt mình những tràng cảnh không ngừng biến hóa, phảng phất giống như là nàng chỉ là một người bên ngoài mà thôi. Chỉ là cuối cùng chứng kiến thiếu niên kia, Tà Băng ánh mắt mới có hơi biến hóa, mặc Vũ, người hiện tại là như thế nào rồi?

Tà Băng sử dụng Hồn Lực đem tất cả hình ảnh đánh tan, khẽ cười một tiếng, kiếp trước? Chỉ là kiếp trước mà thôi, ta Quân Tà Băng đời này sẽ không giống kiếp trước, đời này, chỉ cần an an nhàn nhàn qua cả đời này cùng người thân là đủ...

Theo ảo cảnh tan vỡ, Tà Băng mới nhìn rõ tình cảnh của mình, là đang đứng ở một nơi giống như là sân huấn luyện, Tà Băng nhìn bốn phía đều là thành viên trong thánh đường, nữ có nam có, đồng đều là một bộ dáng trùng to mắt ngạc nhiên nhìn Tà Băng, đây là lần đầu tiên! Thực sự là lần đầu tiên, họ ngạc nhiên cũng không phải bởi vì hình dạng Tà Băng mà giật mình, mà là nàng là người đầu tiên dùng nửa canh giờ xông qua thánh đường ảo cảnh!

Người muốn đi vào thánh đường, bước đầu tiên là phải xông qua ảo cảnh, trong bọn họ ưu tú nhất chính là Hoa Thần Dật nhưng lúc ấy cũng phải dùng đến một canh giờ, mà người trước mắt họ chỉ dùng nửa canh giờ, dùng nửa canh giờ vượt qua thánh đường ảo cảnh?

Hừ, chỉ cần Tà Băng nếu muốn..., hoàn toàn có thể trực tiếp không để ý đến cái dạng ảo cảnh này mà trực tiếp xông vào! Sẽ không lãng phí nửa cái canh giờ.

Hoa Thần Dật cùng Bắc Ngạn Phong nhìn Tà Băng, trong mắt để lộ ra vẻ cao hứng, Tà Băng càng cường đại thì bọn hắn càng cao hứng. Chỉ là... âm thầm nắm chặt nắm đấm, chính mình còn phải lại cường hơn một ít, cường hơn để có thể bảo hộ nàng!

“Mặc Trần, người đã thông qua được bước đầu tiên của khảo nghiệm thánh đường, như vậy kế tiếp là bước khảo nghiệm thứ hai, người đã chuẩn bị xong chưa?” Chỉ thấy một lão đầu màu xanh sẫm quần áo lão đầu đi ra, đối với Tà Băng nói ra.

Tà Băng chứng kiến lão nhân này, lại là âm thầm kinh ngạc, không nghĩ tới đúng là cho mình nhập học lão đầu, quản lý thánh đường, xem ra lão nhân này cũng không đơn giản ah.

“Chuẩn bị xong.” Tà Băng nhàn nhạt hồi đáp.

Lão đầu nhẹ gật đầu, xoay người là một bộ khóa rộng lưu nước mắt, ô ô, của ta hảo đồ đệ, hiệu trưởng như thế nào lại có thể như vậy, lại để cho hai người chúng ta ngốc nghếch chờ ở cửa học viện, cho đến tối phải đi lên tìm hắn, lúc đó lại nói cho chúng ta biết Mặc Trần đã bị hắn thu làm đệ tử rồi! Hừ hừ, tiểu tử Mặc Trần tiến vào thánh đường, còn không phải là do ta dạy, hồ ly viện trưởng, người chỉ làm được sự phụ trên danh nghĩa a!

Tà Băng bắt đầu đi, lão nhân gia người cứ như vậy quay người đi rồi hả? Đang tại lúc Tà Băng khó hiểu, năm vị thanh niên đã vòn chung quanh Tà Băng, ba nam hai nữ. Sau đó trực tiếp phóng thích Hồn Lực nhằm vào Tà Băng mà công đánh!

Choáng nha! Muốn đánh nhau cũng không nói một tiếng, Tà Băng vội vàng phóng thích Hồn Lực tránh thoát năm người tấn công, dần dần lấy lại tinh thần, xem ra cửa thứ hai là phải đã bại năm người này rồi, vậy thì tốc chiến tốc thắng a!

“Quy Nguyên Phần Thiên, vũ rơi theo hoa!” Tà Băng hô to một tiếng, bay lên trên không, trực tiếp sử dụng hồn kỹ ‘vũ rơi theo hoa’, lúc bấy giờ đầy cả khung trời đã xuất hiện những giọt mưa xen lẫn cánh hoa rơi xuống năm thân người, năm cái ngũ giai Hồn Thánh tuy tránh thoát được nguy hiểm, nhưng quần áo đã mất trật tự, điều này đã làm bọn hắn phần nộ rồi!

Năm người không nghĩ tới lại bị một thiếu niên tổn thương đến nỗi này, đồng loạt sử dụng hồn kỹ hướng phía Tà Băng đập tới!

Vũ rơi theo hoa thật ra là vũ rơi theo đốt hoa, hồn kỹ này là do chính mình sáng tạo, bởi vì vũ rơi đốt hoa lực sát thương quá lớn, trước mặt năm người này cũng không phải kẻ địch, cho nên mới chỉ là làm bị thương bọn hắn mà thôi, bằng không thì thật mà nói..., bọn hắn đã trực tiếp gặp diêm vương rồi!

Tà Băng tiện tay xuất ra Quy Nguyên trảo đem bảo hộ chắc chắn chính mình, không nhìn thẳng hồn kỹ của năm người, rầm rầm rầm năm người đều bị đánh bay, Tà Băng bay bổng rơi trên mặt đất, vẫn là như vậy thoát trần phiêu dật. Năm người bọn hắn chỉ cảm thấy chính mình có thể hay không đã nhìn lầm rồi? Đã bại họ chỉ trong tích tắc sao??

Mà lão nhân gia kia, trực tiếp bị ngốc mất rồi, vốn là muốn khảo nghiệm thứ hai tại thánh đường này chỉ là bị ba vị đến vậy công nếu kiên trì nửa canh giờ là qua được, chính mình vốn định áp chế nhược khí của thiếu niên này, lại muốn cho hắn biết không nên bởi vì thiên phú của mình mà kiêu ngạo. Chính mình có ý an bài năm vị đến vậy công, ai ngờ, năm người này thậm chí ngay cả năm phút đồng hồ kiên trì không được?!

Xem ra ranh con này là muốn tăng cường huấn luyện nữa à! Thánh đường mọi người chỉ cảm thấy sau lưng mát lạnh, bề ngoài giống như hôm nay khí trời tốt à?

“Còn có trận thứ ba khảo nghiệm sao?” Bỏ qua tầm mắt của mọi người, thẳng thẳng hỏi cái người kia_ngây ngốc lão đầu, trên tay lại rút một khóa được hoàn, thuận tiện hướng lên trên mặt đất năm người “Ăn vào sẽ không có sự tình gì rồi.”

“Có, đương nhiên là có!” Lão đầu ta hôm nay cũng không tin, không thể khuất phục người!” Trận thứ ba, cảm kỳ thư họa! Lâm Phong, Lưu Diệp, Ngọc

Tĩnh, ngọc uyển ra khỏi hàng, chỉ cần người cầm kỳ thư họa có thể qua được bọn hán, về sau có thể ở lại thánh đường rồi!”

“Lão sư, người...” Bắc Ngạn Phong bất bình muốn vì Tà Băng nói chuyện, lại bị lão đầu một ánh mắt trừng buộc phải cầm miệng rồi. Mà Hoa Thần Dật thì về mặt lãnh khốc trừng mắt lão đầu, bất quá là bị lão đầu lơ đi rồi.

Tà Băng nhìn trước mắt xuất hiện bốn người, Lâm Phong cùng Lưu Diệp đều là một thân trang phục, thần sắc nghiêm túc, mà Ngọc Tĩnh cùng Ngọc Uyển thì là một đôi song bào thai, thần sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng. Chóng mặt, vậy mà không có một ai mỉm cười được sao, thật là nghiêm túc đó nha.

Đối với cái loại khảo thí ở thánh đường này, Tà Băng là vô cùng im lặng, vậy mà cũng là khảo thí, Tà Băng bĩu môi, nói ra: “Ta cự tuyệt, loại thảo khí này không cần thiết phải tiếp tục làm gì cả”

Tất cả mọi người có chút ngu ngơ nhìn Tà Băng cự tuyệt? ! Nàng là muốn cự tuyệt việc tiếp tục khảo nghiệm sao? Bất quá ngẫm lại cũng có thể, thánh đường khảo thí căn bản không có hạng nhất, rõ ràng là đang làm khó dễ người ta, rất nhiều người cũng bắt đầu vì Tà Băng mình bất bình, tức giận nhìn xem lão đầu.

Lão đầu là bị một câu của Tà Băng làm cho choáng váng? Cự tuyệt, tiểu tử này không biết cự tuyệt ý nghĩa là như thế nào sao? Người muốn buông tha cho việc đi vào thánh đường sao? ! Không nên không nên, chính mình chỉ là muốn để cho tiểu tử này nhận thức được thiếu sót của mình, không nghĩ tới sẽ phát sinh loại chuyện này, lão đầu ta đây còn có ý nghĩ dạy tốt tiểu tử này đây mà! Làm sao có thể làm cho hán cự tuyệt!

“Khục khục... Mặc Trần, người là nghĩ thông suốt? Thật sự muốn cự tuyệt?” Lão đầu có chút đỏ mặt tía tai mà hỏi.

“Đúng, ta cự tuyệt!” Tà Băng bốn chữ thanh thúy, triệt để để cho lão đầu nhanh chóng sốt ruột !

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Đội Phó Của Thánh Đường!

“Người, người thật sự quyết định như vậy sao?” Hiện tại lão đầu đang phiền đến gần chết, tiểu tử này vậy mà thật sự cự tuyệt, trời ơi làm sao có thể chứ ! “Đúng, ta đã quyết định như thế!” Xú lão đầu, muốn làm khó dễ ta, người còn phía về nhà tu luyện thêm a, thân là cường giả, lại muốn ta đi so cầm kỳ thư họa với người khác? Vậy thì chính người so đi, hừ, thiếu gia ta thả bây giờ đi ngủ bù còn hơn!

“Không được! Người hôm nay bắt buộc phải tham gia so tài cho ta!” Ta lão đầu thật sự không tin nổi rồi, tốt xấu gì ta cũng là phó viện trưởng, người cứ như vậy không để mặt mũi lại cho ta!

Nhìn xem bộ dáng phần nộ của lão đầu, Tà Băng trong lòng cười thầm, ngoài mặt lại không động chút thanh sắc, đuôi lông mày nhảy lên, khước miệng câu dẫn nói ra: “Ah? Ta không tham gia nữa thì như thế nào?”

“Người... Người không tham gia, người không tham gia, ta sẽ, ta sẽ...” Lão đầu nhanh chóng loạn rồi, ta có thể làm gì, trừng phạt không được chứ không được, ta ta ta...” Mặc Trần ah, tiểu tử tông ah, người tự tham gia a, cùng lắm thì so Cầm cũng tốt rồi, được không?

Lão đầu đáng thương nhìn Tà Băng, thầm nghĩ rất có thể nếu người không tham gia ta liền sẽ khốc cho người xem. Vốn là mọi người muốn xem kịch vui, lúc này tất cả đều trợn mắt, há hốc mồm, bọn hán không nhìn lầm a? Đây là cái lão đầu suốt cả ngày tra tấn bọn hán bằng đủ hình thức, lấy khi dễ bọn hán làm vui chính là lão đầu _phó viện trưởng?

Tà Băng bĩu môi, ngón tay mảnh khảnh phui nhẹ nhẹ dưới quần áo, không đếm xỉa tới nói: “Lão đầu, chiều này người đối với ta là vô dụng.” Trang đáng thương? Hừ!

“Nếu người so tài tại đây ta sẽ cho người sau này là đội phó của thánh đường biết không?” Lão đầu cẩn thận từng li từng tí mà hỏi, đội phó ah, ta ngay cả đội phó cũng đã cho người rồi ah.

“Ta sẽ không so, vốn dĩ cái chức vụ đội phó này, ta không có hứng thú!” Đội phó, thực sự là không có hứng thú, chính mình tự do tự tại sống là được, cái loại đồ bỏ đội phó, phiền toái!

“Tốt! Ta tuyên bố, từ hôm nay trở đi, Mặc Trần chính là một thành viên của thánh đường, hơn nữa kiêm nhiệm chức vụ đội phó, nếu có dị nghị, liền tự đánh nhau ai thắng thì được giữ chức!” Lão đầu nghe được Tà Băng nhất quyết không đáp ứng thế so rồi, trực tiếp tuyên bố cho xong để rồi còn...còn... nhanh nhất cái chân lên mà chày trốn...

Xú tiểu tử, hôm nay lại để cho lão đầu ta đến như vậy mất mặt, hừ hừ, chức đội phó, để ta nhìn xem người có thể hay không đảm nhiệm a! Cái đám kia như thế nào lại không tranh đoạt lấy vị trí này đây này.

Tà Bãng hung hăng trợn mắt nhìn cái lão đầu hồ ly đã chạy đi, vừa làm khó dễ ta lại vừa muốn hãm hại ta, hừ, không đem râu mép của ngươi nhỏ sạch ta sẽ không là Quân Tà Bãng! Nhìn xem bốn phía đều là đồng dạng ánh mắt của Sói, nàng cùng Hoa Thần Dật hai người bộ dáng giống như cười mà lại không phải cười, Tà Bãng thì thực sự là đang muốn đánh người a, hừ, đội phó đúng không, ta Quân Tà Bãng coi như cái loại này đội phó nàng nhất định giữ rồi!

“Muốn đánh nhau phải không? Muốn chức vị đội phó này đúng không? Tốt, ta Mặc Trần, hôm nay ai có thể đánh bại được ta, cái loại này chức vị đội phó liền cho hắn! Hậu quả đều do ta phụ trách!” Đánh người, Tà Bãng giờ phút này thậm chí nghĩ tốt nhất là tìm người đánh một trận để phát tiết a! Về phần cái chức vị đội phó này, Tà Bãng một chút hứng thú đều không có.

“Ah? Ngươi nói chuyện có thể tính nhiệm mấy phần?” Một người con gái có chút khiêu khích hỏi.

“Ít nhất hiện tại còn là đội phó của các ngươi, ngươi là người thứ nhất muốn đánh sao?” Tà Bãng chỉ vào cô gái này, đánh nhau thì tới, sao lại phải nói nhảm nhiều như vậy!

Nữ tử chứng bộ dáng của kiến Tà Bãng, một hồi lửa giận, vậy mà lại không đem mình để vào mắt, lời nói không nên tồn nữa, trực tiếp phóng thích Hồn Lực của mình, bảy cái màu xanh lá Hồn Hoàn biểu hiện ra đẳng cấp của nữ tử, Hồn Thánh cấp chín! Nữ tử vừa mới hiểu được thực lực của Tà Bãng, tuy chỉ là Hồn Thánh cấp một, nữ tử cũng không dám buông lỏng.

“Xà mị, toàn thân Hợp Thể!” Theo thanh âm của nữ tử thốt lên, chỉ thấy một hồi ánh sáng âm u hiện lên, nữ tử xuất hiện lần nữa đã thay đổi một phen bộ dáng, nếu nói là ban đầu nữ tử này thanh tú... , thì giờ đây nữ tử tuyệt đối là yêu tà vũ mị, khắp nơi tán ra hương vị của câu hồn, dụ phách.

Lên trước đến liền đối với ta dùng mị thuật? Đại tỷ, ta đích thị là cô nương a, lý nào lại bị ảnh hưởng bởi mị thuật của ngươi... Bỏ qua sự mị thuật của nữ tử, Tà Bãng từ ngọc giới xuất ra một cây roi có đầu dài, trực tiếp hướng nữ tử mà đánh.

Nữ tử khó khăn lắm mới có tránh thoát, một hồi hoảng hốt, nữ tử kia không ngờ tới Hợp Thể mị thuật mà chính mình đặc ý nhất vậy mà đối với tiểu tử này lại không dùng được? Hừ, vậy thì thử lại với chiêu này xe, “Xà mị Ngũ Độc đi!” Theo âm thanh của nữ tử, năm cái đầu rắn hướng phía Tà Bãng phun ra vô số nọc độc.

“Quy Nguyên Tráo!” Tà Bãng vì chính mình bố trí lên một tầng Quy Nguyên Tráo, nhìn xem những này chiêu thức thực muốn buồn nôn a, đúng là một hồi đau đầu, nha , vậy thì tốc chiến tốc thắng, hồn sùng(là hồn thú ác) của cô gái này đủ độc đấy.

“Từ Kim U Minh Trảm!” Hét lớn một tiếng, chỉ thấy Tà Bãng sau lưng xuất hiện vài con ‘Tiểu tử’ hư ảnh, chậm rãi hóa thành một con cực lớn Thiên Trảm, bay thẳng đến nữ tử bổ tới!

Nữ tử lúc này cảm nhận được đã thật sâu tiến tới gần tư vị của tử vong, tại lúc Tiểu Tử hư ảnh cực lớn đàn áp xuống, nàng xà mị đã không thể nhúc nhích được, tự động theo thân thể hồn sùng đã xuất ra, trốn ở một bên mà lạnh run, mà thân thể của mình căn bản là không nghe theo sự sai khiến bản thân mình, chỉ có thể trơ mắt nhìn hồn kỹ của Tà Bãng nện vào trên người mình.

Ngay tại nữ tử nhắm mắt lại chờ đợi thời điểm tử vong, thì uy áp này lập tức thối lui, nữ tử có chút mở to mắt, xem trước mặt một bàn tay ngọc của thiếu niên như bạch ngọc, cùng một vẻ mặt lộ nét mỉm cười như Thần Tiên, nữ tử chỉ cảm thấy một hồi tim đập nhanh hơn, nhẹ nhàng đem tay mình lên tay Tà Bãng lúc này, nữ tử mặt đã hồng lấm rồi.

Tà Bãng cười nhạt đem nữ tử kéo ra khỏi sự tấn công của mình, trong nội tâm cười thầm, cô gái này kỳ thật cũng thật đáng yêu , cho nàng một khóa đan được khôi phục Hồn Lực, lại lần nữa trở lại đại tỷ thí, nhìn xem bốn phía thần thức của mọi người còn chưa có trở về, nhân nhạ mà hỏi: “Còn có ai?”

Nghe thế âm thanh thanh thúy, mọi người lập tức hoàn hồn, nhìn lên trước mặt thiếu niên, dùng thực lực của Hồn Thánh cấp một đã bại năm vị Hồn Thánh cấp năm, lại đã bại một vị Hồn Thánh cấp bảy, hay còn là nổi danh xà mị độc nữ của thánh đường, với phần này thực lực, ít nhất ở trước mắt bọn hắn còn chưa chắc đứng tới được!

Mọi người không khỏi quay đầu lại nhìn Hoa Thần Dật cùng Bắc Ngạn Phong, hai vị này, một là đội trưởng của thánh đường, một là đứng thứ ba thánh đường, vậy mà đều là mỉm cười nhìn xem Mặc Trần, xem ra nếu trông cậy hai vị này là thực sự không thể a...

“Còn không phục? Ai không phục..., lập tức cùng tiến lên!” Nếu ngươi không phục? Ta liền đánh tới các ngươi phục, đã làm đội phó của các ngươi, ta đây trước hết nên lập cái uy đã!

Dưới đài một ít người lập tức có chút phần nộ rồi, cùng tiến lên? Hắn không khỏi quá nâng cao mình rồi! Mấy người nháy mắt ra dấu, hướng Tà Bãng vây quanh mà bao bọc.

“Đã như vậy, chúng ta đây tuyệt không khách khí, bất quá đội phó cũng nên coi chừng một ít, tỷ thí khó tránh khỏi sẽ xuất hiện thương vong.” Một thanh y nam tử đối với Tà Bãng nói ra, ngữ khí nhân nhạ , nghe không xuất ra ác ý, cũng không có quan tâm.

“Không sao, các ngươi liền lập tức đều ra tay đi!” Tà Bãng quơ quơ ống tay áo, đối với mấy người nói ra. Phải để các ngươi thử xem ta vừa mới lên cấp thực lực là đến như thế nào a!

Đối với Tà Bãng, dù cho nhiều người, bọn hắn cũng không dám có chút chủ quan, nguyên một đám đều sử dụng Hồn Thú Hợp Thể, đủ mọi màu sắc hồn kỹ hướng phía Tà Bãng đập tới.

Tà Bạng cũng không dám khinh thường, trong mấy người này người cao nhất đã đạt tới Hồn Thánh cấp tám, thấp nhất cũng là Hồn Thánh cấp sáu, trước hết phòng ngự tốt bản thân, Tà Bạng sử dụng Quy Nguyên Phần Thiên Quyết thức thứ nhất: “Quy Nguyên Phần Thiên, vũ roi đốt hoa!”

Lúc năm tuổi, Tà Bạng sử dụng một chiêu này hoàn toàn có thể khống chế Hồn Tông cấp chín, lúc này Tà Bạng sử dụng một thức này, hoàn toàn có thể đem trước mặt mấy người này khống chế tại chiêu vũ roi đốt hoa. Vô số băng đâm xen lẫn cánh hoa hướng mấy người đánh tới.

Mấy người trước kia tưởng rằng Tà Bạng vừa sử dụng một chiêu, đều không quá để tâm ở trong lòng, nhưng khi vũ roi đốt hoa nện xuống một khắc này, mấy người triệt để choáng váng, thân thể không nghe theo bản thân sai khiến, Hồn Lực cũng mất đi khống chế, mấy người lần nữa nhận thức được vừa độc nử là cái gì cảm giác rồi.

Chứng kiến cái này, tà băng hừ một tiếng, thu hồi Hồn Lực, phi thân đứng tại trên đài, bao quát lấy dưới đài mọi người, “Bây giờ còn có ai không phục, tất cả đều đi lên a!”

Tất cả mọi người hiện tại đều là một cái mồ hôi lạnh, ai còn dám đi lên chứ? Nhìn xem trên mặt đất mấy người thống khổ, bọn hắn lại không có ngóc nha, lúc này mọi người đã ánh mắt kính sợ mà nhìn Tà Bạng, dù cho nàng tuổi rất nhỏ, dù cho nàng chỉ có được Hồn Lực là Hồn Thánh cấp 1, nhưng mà thân lại là cường giả, đương nhiên có tư cách để cho bọn hắn kính sợ, có tư cách làm đội phó của bọn hắn.

Hoa Thần Dật nhìn đến đây, liền một cái phi thân đứng ở bên cạnh Tà Bạng, đối với mọi người nói lớn, “Nếu mọi người cũng không có ý kiến, thì lập tức tiếp tục tu luyện, lập tức chuẩn bị cho cuộc thi đấu trong đại lục ở học viện Bài Danh, lần này chúng ta kiên quyết không thể để thua!”

Mọi người nghĩ đến trận đấu năm trước, nguyên một đám oán hận không thôi, đối phương vậy mà sử dụng phương thức hèn hạ, đi hạ được bọn hắn, năm nay nhất định phải giáo huấn bọn chúng một chút những người không biết trời cao đất rộng!

Tà Bạng cũng có chút ít nghi ngờ, trước kia căn bản không có chú ý qua những trận đấu này, bây giờ nghe Áo Tập Tư học viện vậy mà thua? Nghi hoặc nhìn về phía Hoa Thần Dật.

Hoa Thần Dật an bài tốt đám đông, sau đó cúi đầu đối với Tà Bạng mỉm cười, “Một hồi sẽ cùng ngươi giải thích.”

Bạn đang đọc truyện *Tà Bạng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: Ta Làm Lão Sư

Hoa Thần Dật an bài tốt đám đông xong, cùng Tà Bạng giải thích cái gọi là học viện bài danh thi đấu. .

Ở trên đại lục nổi danh không chỉ có học viện Áo Tập Tư, mặt khác còn mấy cái học viện thực lực cũng đều đặc biệt cường, trong đó đáng chú ý nhất là Áo Tập Tư học viện, Thiên Thành học viện, Tử Vong học viện cùng Hồn Đường học viện, mặt khác còn có một chút học viện khác nhưng không đáng lo ngại, bốn đại học viện thực lực lại bên chín bên mười.

Mà năm trước đi học viện bài danh thi đấu lên, Hoa Thần Dật bọn hắn là thua bởi Tử Vong học viện, tất cả thành viên của Tử Vong học viện đều không thêm để ý quá trình, mà chỉ để ý đến kết quả, chỉ cần có thể thắng, bọn hắn có thể bất chấp thủ đoạn.

Khi hiểu rõ những điều này Tà Bạng hơi cười, chết tiệt Tử Vong học viện, nhưng không tệ, ha ha, vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn, rất giống nguyên tắc làm người của ta nha.

“Mặc Trần, viện trưởng kêu ngươi.” Tà Bạng chính mình đang tự nghĩ đến những học viện khác, một giọng nói đánh gãy suy nghĩ của Tà Bạng. Lão sư à? Không biết có chuyện gì đây.

Cùng một vài người bắt chuyện khi đi trên đường, Tà Bạng một người đến tòa nhà của lão sư, hôm nay qua đi, ngày mai sẽ chính thức đi học, thánh đường chỉ là khóa bồi dưỡng những tinh anh ở khắp nơi, mỗi một học sinh đều được phân đến lớp học tùy theo khả năng của mình của mình. Không biết lão sư sẽ an bài cho ta đến cái lớp gì đây.

Đi tới cửa, nhẹ nhàng gõ cửa, được bên trong đồng ý, Tà Bạng đẩy cửa, bước vào, chỉ thấy lão sư của viện trưởng, cùng hai vị lão đầu đều ngồi cùng một chỗ trở mặt nhìn chính mình.

“Lão sư, có chuyện gì không?” Tà Bạng thần sắc cung kính mà hỏi.

“Cái này, cũng không có việc gì đại sự, Mặc Trần, trước giới thiệu cho ngươi mọi người, vị này ngươi có lẽ đã biết rồi, vị này là lão sư phụ trách thánh đường và cũng là phó viện trưởng ở học viện của chúng ta_Lưu Dục lão sư, ” nói xong lại chỉ hướng khác một vị, “Vị này đồng dạng cũng là phó viện trưởng của chúng ta_Tần Đào lão sư “

“Bái kiến Lưu lão sư cùng Tần lão sư.” Tà Băng cung kính hướng hai vị phó viện trưởng ra mắt.

Lưu Dục chứng kiến bộ dáng của Tà Băng, trong lòng thầm oán, nha đầu kia, mới vừa rồi ta lại như thế nào không thấy ngại như vậy cung kính. Mà Tần Đào là một mực rất ưa thích nha đầu này.

“Mặc Trần, hiện tại ta cho gọi ngại tới, là vì chúng ta sau khi thương lượng với nhau, muốn giao cho ngại một cái nhiệm vụ rất trọng yếu!” Viện trưởng nghiêm túc nói.

Tà Băng không có trả lời, mà chỉ dùng ánh mắt hỏi thăm ba vị lão sư đang ở trước mặt.

“Khục khục... Trải qua sự nghĩ sâu tính kỹ của chúng ta, quyết định ứng cử ngại, Mặc Trần làm lão sư của quý tộc lớp 6, chúng ta là rất coi trọng ngại!” Viện trưởng lão sư có chút khẩu khí không đúng, mở miệng nói ra.

“Cái gì?!” Nghe xong lời này, Tà Băng mở to hai mắt, xoa xoa lỗ tai của mình, không phải nghe nhầm à? Lão sư? Nói đùa gì vậy!

“Ngại không có nghe nhầm, đây là chứng nhận lão sư ở học viện cùng cái chìa khóa phòng của ngại, ngày mai chính thức bắt đầu nhiệm vụ của ngại, còn tiền lương chúng ta theo tiêu chuẩn của phó viện trưởng mà ban phát!” Viện trưởng lão sư mau chóng đem mấy thứ đồ vật đưa cho Tà Băng, trong ánh mắt hiện lên một vòng gian trá, thúc giục nói, “Tốt rồi, ngại có thể trở về đi, ngày mai sẽ chính thức tiếp nhận quý tộc lớp 6.”

Không đợi Tà Băng nói chuyện, ba người lập tức nhón nhào đem Tà Băng đưa ra khỏi văn phòng của viện trưởng.

Sau khi nhìn Tà Băng đi xa, ba người hồ ly liếc nhau, hắc hắc cười.

“Cái này quý tộc lớp 6 để cho các lão sư trong học viện chúng ta đau đầu lâu như vậy, lần này nhìn xem nha đầu này làm sao giải quyết đây a!” Rất rõ ràng trong lời nói chính là một mực chờ xem Tà Băng xử lý Lưu Dục phó viện trưởng.

“Ta cảm thấy được nha đầu kia nhất định có thể đem cái lớp này sửa chữa cho tốt đây.” Phó viện trưởng Tần Đào sờ sờ râu mép của mình, một bộ Cổ Đạo tiên phong bộ dạng.

“Àn, chỉ bằng lão gia hỏa Quân Thương Hải kia lời mà nói... (cái vụ mà Tà Băng huấn luyện một đám người Quân gia để cường độ), nên tin tưởng đệ tử giỏi này của ta a, ta ngược lại là thấy rất là thú vị, Tà Băng như thế nào đối phó bọn tiểu tử này đây!” Viện trưởng Từ Kinh nghĩ đến chính mình lão bằng hữu Quân Thương Hải đối coi trọng đứa cháu gái vậy, tin rằng Tà Băng sẽ không làm hấn thất vọng a, viện trưởng lại một bộ dáng hồ ly lộ ra gian trá.

Dọc theo đường đi Tà Băng suy nghĩ, đại não còn có chút không tiêu hóa được a, một cái chức vụ đội phó đã đủ phiền toái, tuy nhiên chức vụ ấy cũng không cần chính mình làm cái gì cả! Thế nhưng mà lại để cho chính mình đi làm lão sư? ! Sống qua hai kiếp là lần đầu tiên làm qua lão sư a, lần này thật ra là khiến ta... Có chút thỏa mãn nha!

Có trời mới biết Quân Tà Băng ta sợ nhất chính là phiền toái ah, nhìn ba cái bộ dáng hồ ly đã biết rõ quý tộc lớp 6 này khẳng định là đồ bỏ, là cái đèn đã cạn dầu rồi a. Thật là phiền phức!

Mà thôi mà thôi, làm lão sư thì làm lão sư, Quân Tà Băng ta còn không có sợ? Hừ... Thân yêu các học sinh của ta, chờ ta đến giáo dục các ngại a...

Đồng thời lúc này, một nơi trong Học viện là một lớp học lộn xộn, giờ phút này tất cả đệ tử đều là một thân mồ hôi lạnh, kỳ quái, chuyện gì đang xảy ra a?

Mà Hoa Thần Dật cùng Bắc Ngạn Phong đang ở thánh đường chờ đợi Tà Băng, chứng kiến Tà Băng mặt mũi tràn đầy phiền muộn đi trở lại, liền đi đến hỏi thăm.

“Làm sao vậy?”

“Mấy cái lão đầu này, lại muốn ta đi làm lão sư, còn là lão sư của đồ bỏ quý tộc lớp 6 a...” Nhìn xem ánh mắt hai người, Tà Băng phiền muộn mở miệng, không đợi nàng nói xong, thì đã bị Bắc Ngạn Phong đánh gãy.

“Cái gì? Lão sư, mà lại là lão sư của quý tộc lớp 6!” Nghe đến đó Bắc Ngạn Phong trực tiếp lớn tiếng kêu lên, quý tộc lớp 6, mấy cái lão này thật là dám an bài như vậy!

Hoa Thần Dật thần sắc lạnh lùng lúc này cũng là có chút ít nộ khí, lại để cho Băng nhi đi làm lão sư coi như chưa tính, vậy mà lại an bài đến quý tộc lớp 6!

“Có vấn đề gì?” Tà Băng đã biết rõ quý tộc lớp 6 này là có vấn đề a, bất quá xem bộ dạng của hai người, tựa hồ vấn đề còn thật nghiêm trọng ah.

“Quý tộc lớp 6 này, nói trắng ra là những vương công quý tộc trong nhà tu luyện nhưng thiên phú lại quá thấp, nên bị đem đến học viện để tự sinh tự diệt, dù sao quy luật trong học viện có thể cho đệ tử ngốc đến 30 tuổi tốt nghiệp, mà bọn hắn 30 tuổi tốt nghiệp có thể được gia đình tiếp nhận, bọn hắn cũng là cam chịu, là lớp mà trong trường học lão sư nào cũng không muốn dạy.”

Nghe Hoa Thần Dật giải thích, Tà Băng khòe miệng vẽ ra mỉm cười, lớp phế vật sao? Ha ha, chỉ cần Quân Tà Băng ta nguyện ý, có thể trực tiếp để cho các ngại trở thành thiên tài, nhưng ta là muốn xem các ngại có đáng giá hay không được Quân Tà Băng ta cố sức nuôi dưỡng!

“Mà thôi, một cái lão sư mà thôi, Quân Tà Băng ta còn có thể làm tới cái gì chứ đừng nói đến việc nhỏ nhỏ này?” Tà Băng tự tin cười cười, nhàn nhạt mở miệng.

Hai người nhìn xem bộ dáng cười cười của Tà Băng, cũng không nói gì nữa, dù sao thì những vấn đề này vẫn là cần chính mình Tà Băng quyết định.

Tà Băng chào tạm biệt hai người, hướng phòng ở mà mấy cái lão đầu vì nàng an bài đi đến. Một đường không nói gì, đi tới nơi thời điểm, Tà Băng mới phát hiện chỗ ở của mình là một tòa tiểu viện, đặc biệt ưu nhã, chỉ liếc nhìn sơ, thì Tà Băng liền thích cái tiểu viện này.

Đi vào tiểu viện, Tà Băng mở cửa phòng, vô cùng đơn giản giống như nơi ở hiện đại của nàng, có hai phòng một sảnh, còn có một gian phòng bếp rộng, Tà Băng nhẹ gật đầu, nơi này cũng không tệ lắm.

Sau khi tắm rửa, Tà Băng liền ngã vào phòng ngủ, chưa được 5 phút thì đã ngủ mất tiêu, trước khi ngủ nàng còn thầm nghĩ, chuyện ngày mai, ngày mai rồi nói sau! Về phần quý tộc lớp 6 này, hừ hừ, đối với những người này, là có rất nhiều cách a!

Một đêm ngủ ngon giấc, vừa rạng sáng ngày thứ hai, Tà Băng thay đổi một bộ áo trắng nhẹ nhàng khoan khoái, đơn giản ăn chút gì đó, liền đi đến phía quý tộc lớp 6.

Vẫn chưa tới cửa lớp học, Tà Băng đã nghe được bên trong những thanh âm kêu loạn, nam hay nữ còn xen lẫn tiếng khóc, tiếng mắng! Quả thực so cái chợ bán thức ăn còn ồn ã hơn. Xem kĩ lại phòng học này còn thua cái tiểu viện của nàng, như vậy cũng đủ biết học viên nơi này là bị xem thường đến mức nào?

Đi đến cửa phòng học, nhìn xem cửa lớp đóng kín, nghe bên trong âm thanh lộn xộn, Tà Băng không hề do dự, một cước đem cửa lớp đá văng, rồi la to

“Tất cả im miệng lại hết cho ta!”

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Ta Chính Là Lão Sư Của Các Ngươi!!!

Theo cửa lớp trùng trùng điệp điệp âm thanh rơi xuống đất, mọi người lập tức yên tĩnh trở lại, nhìn trước mắt đại môn đã báo hồng, nhìn chăm chăm vào, không biết đằng sau cái cửa hồng đó sẽ đi ra là ai a. Tà Băng nhìn mình phá hư cánh cửa, xấu xa nở nụ cười thoáng qua, oán thầm, muốn mời ta làm lão sư lớp này sao, hừ hừ... Không để ý tới bộ dạng đệ tử trong lớp, Tà Băng trực tiếp đi đến bục giảng. “Từ hôm nay trở đi, ta chính là lão sư của quý tộc lớp 6.” Tà Băng khước miệng câu dẫn, đối với bên dưới đệ tử nói ra.

Vốn là mọi người khiếp sợ trước dung mạo của Tà Băng, bây giờ lại được nghe lời nói của Tà Băng lập tức phản bác!

“Cái gì? Lão sư của chúng ta, chỉ bằng cái tiểu oa nhi ngươi?”

”Viện trưởng sẽ không già rồi trở nên hồ đồ a...”

“Xem ra trường học này là thậm chí nghĩ một mực không quan tâm cho chúng ta ah!”

“Ồ? Mà lão sư này không phải là ...Mặc Trần, siêu cấp thiên tài Mặc Trần năm nay của học viện sao!”

...

Những học sinh này thực không thể tiếp nhận được, bọn hắn ở trường học này thoáng đã ba bốn năm, người này vừa mới đi tới nơi này, nhưng lại là lão sư của bọn hắn quả thật là có chút không tiếp thu được a, coi như là thiên tài đi, hắn cũng chỉ là một học sinh mà thôi, bây giờ lại đảm đương chức vụ lão sư của bọn hắn, cái thế giới này... đến tận cùng là bị làm sao vậy?

Hơn nữa cho dù không coi trọng bọn hắn, không thuận mắt bọn hắn, tùy tiện an bài lão sư cho bọn hắn, cũng không nên tìm một người so với bọn hắn còn nhỏ tuổi hơn a nha? Cái trường học này chẳng lẽ thực xem bọn họ là ngu ngốc hay sao?

Tà Băng một đôi tròng mắt ác liệt quét mắt mỗi người, xem bọn hắn trò chuyện mà nội dung lại không sai biệt lắm, nhẹ nhàng khiêu mi, nói ra, “Các ngươi, có ý kiến?”

Nghe được lời nói của Tà Băng..., mọi người càng thêm một hồi tức giận, làm sao có thể không có ý kiến, vốn là phòng học yên tĩnh giờ phút này lại càng thêm ồn ã.

“Cái loại chó má học viện này, sớm biết như vậy lão tử liền đi thiên thành học viện rồi! Vậy mà tìm một tiểu thiếu niên làm lão sư của chúng ta!”

“Đừng đấy, tiểu hài tử, tốt hơn là đi về nhà đi a!”

...

Tà Băng nhíu đôi lông mày lại, xem ra muốn đồng phục bọn chúng, còn có phải đi qua một vài con đường nữa ah.

“Cho ta yên tĩnh!” Tà Băng vốn là không thích ồn ào, khẽ nói ra bốn chữ này, âm thanh không lớn, nhưng rõ ràng truyền vào trong tai mỗi một người tại nơi đây.

Tất cả mọi người đều sững sờ, bất quá là không gian yên tĩnh đã trở lại, bất quá thì cái loại yên tĩnh này không kéo dài được bao lâu, đã bị một hồi cười vang thay thế.

Thiếu niên này thật đúng là đem mình là lão sư câu bọn hần sao, buồn cười! Thực buồn cười!

Ah? Không nghe lời, Tà Băng đi đến trước người một vị nam sinh cười nhất to, có dáng người tròn núc ních, con mắt cười cười cũng không có. Nam sinh kia chứng kiến Tà Băng đi đến bên cạnh hần, sững sờ một chút, lại liền ha ha cười, “Ngươi cho rằng ngươi là ai? Muốn chúng ta yên tĩnh thì chúng ta phải yên tĩnh sao?”

“Ngươi nói thêm câu nữa?” Tà Băng thân nhiên nói.

“Ngươi cho rằng lão tử sợ ngươi sao? Hừ! Tiểu hài tử, đi về nhà a!” Nam sinh kia căn bản không để ý, miệng nghiêng một cái, khinh thường nói.

“Đông!” Tà Băng một cước đá vào trên người cái nam sinh này, ánh mắt lạnh như băng từ cao nhìn xuống hần.

Tà Băng lúc này toàn thân khí chất lạnh lùng khiến cho trong lớp lâm vào trầm mặc, một loại hào khí khó tả theo trên người mọi người truyền ra.

“Ngươi... Ngươi có tư cách gì đến dạy bảo chúng ta?” Nam sinh tròn vo dáng người kia thoáng một phát quật ngã khóa bàn, ngồi trên mặt đất, bụm lấy bên hông đối với Tà Băng nhìn chăm chăm, không biết sống chết lại mở miệng chửi bậy nói.

“Ân?” Tà Băng ánh mắt lạnh lẽo nhìn vào trên người nam sinh, lại hung hăng đập nam sinh một cước. Nam sinh thân thể mập mạp một lần nữa đụng vào một cái khóa bàn, giờ phút này đau đớn không thôi, nước mắt đều nhanh muốn chảy ra rồi, hần nhìn Tà Băng mà trong ánh mắt ngoại trừ phần nộ, còn có nhiều hơn chính là sợ hãi!

Tất cả mọi người nhìn qua ánh mắt Tà Băng cũng là tràn đầy sợ hãi, chưa từng có cái lão sư nào dám đối với bọn họ ra tay như thế, cho dù bọn họ là phế vật của gia tộc, nhưng gia tộc cũng không cho phép người khác khi dễ bọn hần, bởi vì họ sợ mất mặt! Nhưng giờ phút này thiếu niên này...

“Ta không quản trước kia lão sư của các ngươi là ai, là như thế nào giáo huấn các ngươi! Nhưng từ hôm nay trở đi, ta Mặc Trần sẽ là lão sư của các ngươi, các ngươi là đệ tử của ta! Sâu này trong lớp của ta, phải nghe theo sự sắp xếp của ta!” Tà Băng mặt lạnh quét mọi người, sau đó chỉ hướng đến nam sinh đang nằm trên mặt đất, “Nếu không, các ngươi sẽ cùng hần là một dạng!”

Mọi người giờ phút này nhìn thiếu niên đang nằm dưới đất, lại nghe lời nói của Tà Băng..., trực tiếp đem nam tử mập mạp trên mặt đất nâng dậy, một đám người tức giận nhìn Tà Băng, chúng ta là phế vật, nhưng không phải ai cũng có thể khi dễ chúng ta!

Xem lên trước mặt sáu bảy mươi vị đệ tử có cùng chung mối thù, Tà Băng khước miệng khẽ cong, hướng bọn họ ngoéo... một cái tay, “Đi ra!”

Mọi người thấy Tà Băng đi về hướng khu đất trống của phòng học, liếc nhau cũng đều đi theo.

Tà Băng đứng tại giữ khu đất, xem trước mặt những học sinh tức giận này, thân nhiên nói: “Từng người từng người đến, hay là hãy cùng nhau đồng tiến lên?”

“Tùy tiện!” Có một người đệ tử nói ra.

“Vậy thì cùng lên đi!” Nguyên tắc của ta, nếu là ngươi không phục? Thì đánh tới chừng nào ngươi phục!

Nghe được lời nói của Tà Băng..., mọi người tất cả đều phần nộ rồi, có thể xem thường chúng ta nhưng là không thể như vậy vũ nhục chúng ta! Không hề do dự, mọi người phóng xuất ra những cái ít ỏi đến thương cảm Hồn Lực của chính mình hướng phía Tà Băng đập tới, Tà Băng nhìn trước mắt cao nhất chỉ có Hồn Sư cấp ba, nhàn nhạt lắc đầu.

Không hề có ngôn ngữ, trước đánh ngã bọn hần nói sau, Tà Băng không có sử dụng Hồn Lực, chỉ là dùng các xảo trá vũ kỹ tung bay, ở bọn họ tầm đó dao động, thậm chí không ai có thể đụng đến góc áo của Tà Băng.

Tà Băng chân trái đá ngã một người, tay phải đánh bay một người, bất quá thời gian chỉ hơn 10', bây giờ cũng chỉ còn lại một người như cũ áo trắng bông bênh, Tà Băng đứng tại nguyên chỗ, mà đám các học sinh kia không ngoài dự tính toàn bộ nằm trên mặt đất, thống khổ bụm lấy thương thế của mình.

Tà Băng ra tay rất có chừng mực, sẽ không đá thương và chỗ yếu của bọn hần, nhưng đoán chừng là cũng phải đau một hồi rồi, vì nếu không đau..., bọn hần sẽ cho rằng đây là trêu chọc bọn hần a!

Về mặt khiếp sợ của đệ tử nhìn lão sư của bọn hắn, không có sử dụng Hồn Lực, một tia Hồn Lực đều không có sử dụng liền đem chúng ta 67 người quật ngã! Lão sư a, ngươi là quái vật sao...

“Cho ta tất cả đứng lên! Còn muốn tiếp tục nằm trên mặt đất đem chính mình làm phế vật sao?” Nhìn trên mặt đất nằm như là chó chết đệ tử, Tà Băng lớn tiếng nói.

Nghe được lời nói của Tà Băng..., mọi người cũng không có nhúc nhích, nguyên một đám đem mình cúi đầu thấp xuống dưới, phế vật, bọn hắn vốn chính là phế vật không phải sao? Thế nhưng mà trong mắt tỏa ra không cam lòng cùng thống khổ lại, đó chính là tâm tình của bọn hắn.

“Có nghe hay không, đều lập tức đứng lên cho ta! Ai giống như chó chết nằm trên mặt đất, hiện tại tựu cút cho ta ra 6 lớp...” Tà Băng nhìn xem cúi đầu không cam lòng mọi người, rống lớn đạo! Mọi người nghe được âm thanh của Tà Băng, nguyên một đám dắt nhau đứng.

Mọi người tuy là đứng vững nhưng lại không có một người nào ngẩng đầu, nắm chặt nắm đấm, thân hình run rẩy kể ra bọn hắn là thật không cam lòng! Bọn hắn quấy rối, bọn hắn hồ đồ, bọn hắn đánh nhau, bọn hắn chỉ là muốn quên đi bản thân mình sự thật là một phế vật, bọn hắn chỉ là muốn thân nhân coi trọng bọn hắn dù chỉ một chút mà thôi.

Bọn hắn không muốn làm phế vật... Ban ngày bọn hắn hồ đồ, nhưng buổi tối bọn hắn là liều chết luyện tập, liều chết tu luyện, những điều này lại có ai biết được chứ?

“Phế vật? Các ngươi ai cho là mình là phế vật? Nói!” Tà Băng mặt lạnh nhìn bọn hắn, nhấn mạnh mỗi chữ mỗi câu mà hỏi.

Nhìn mọi người không một ngôn ngữ, Tà Băng đi về hướng một vị nam sinh, kéo cánh tay của hắn, lại để cho hắn nhìn thẳng chính mình, “Ngươi nói, ngươi có phải hay không phế vật? Ngươi có phải hay không vĩnh viễn cũng so ra kém người khác? Ngươi có phải hay không vĩnh viễn cũng không thành danh được?”

Nam sinh bị ánh mắt của Tà Băng đầy lạnh lẽo hù đến run sợ, nghe được Tà Băng băng lạnh câu hỏi, thần sắc ảm đạm một lần nữa cúi đầu, không nói tiếng nào.

“Ba!” Tà Băng không lưu tình chút nào một cước đập mạnh, túm cổ áo nam sinh té trên mặt đất, lớn tiếng chất vấn, “Nói, ngươi có nghĩ là muốn mọi người xưng ngươi là phế vật?!”

Nam sinh cố nén xúc động muốn khóc, nhỏ giọng nói câu, “Không muốn...”

Nam sinh vừa nói xong, Tà Băng lại là đá một cước, “Chưa ăn cơm sao? Cái này là quyết tâm câu ngươi sao?”

Nam sinh cố nén nước mắt cuối cùng la to: “Không muốn!”

“Ngươi, ngươi có nghĩ là muốn?” Tà Băng lần lượt hỏi thăm nguyên một đám.

“Không muốn!”

“Không muốn!”

Mọi người đều lớn tiếng hô lên hai chữ này, lớn tiếng hò hét, phần nộ gào thét! Không muốn, bọn hắn không muốn làm phế vật! Đã đủ rồi, gia tộc sĩ nhục, phế vật ở học viện, thật sự đã đủ rồi!

Nhìn xem lúc này trước mặt mình bành trướng 67 người, Tà Băng khoe miệng câu dẫn ra một bộ dáng tươi cười, “Nếu các ngươi đã không muốn, quý tộc lớp 6 từ nay về sau sẽ không có bất kì một phế vật nào!”

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Vận Mệnh Của Ta Do Ta Không Do Trời!!!

“Các ngươi nhớ kỹ cho ta, vận mệnh của mình vĩnh viễn đều là nắm ở trong tay của mình!” Nhìn mọi người ngồi ở trong phòng học đầy đủ, Tà Băng đứng trên bục giảng đối với các học sinh dưới đài mỗi chữ mỗi câu nói ra. Dưới bục đệ tử đều có chút ngại thẹn gật đầu, Tà Băng không hề có một ngôn ngữ nào, quay người lên trên bảng đen viết xuống vài cái chữ to như rồng bay phượng múa. Vận mệnh của ta do ta không do trời!

“Tất cả đều ngẩng đầu lên nhìn cho ta, nhìn bảy chữ này, lớn tiếng nói ra cho ta!” Quý tộc lớp 6, hi vọng các ngươi sẽ không để cho ta thất vọng.

Mọi người ngẩng đầu nhìn trên bảng đen có bảy chữ to bay múa một cách liêu lỉnh, tâm tình vừa mới bình tĩnh trở lại giờ phút này lại sôi trào một lần nữa.

“Vận mệnh của ta do ta không do trời!” Lớn tiếng hò hét, kẻ ra thật là bọn hán không cam lòng.

“Tốt, nhớ kỹ bảy chữ này, vận mệnh của ta do ta không do trời! Mệnh là do thiên định, nhưng vận là do con người chúng ta làm ra, lập lại lần nữa, vận mệnh vĩnh viễn nắm giữ ở trong tay của mình!” Tà Băng nhiều lần cường điệu một câu này, chỉ là hi vọng bọn hán có thể một lần nữa tìm về niềm tin đã mất đi.

Nói xong, Tà Băng khi bình tĩnh tâm tình, nói ra, “Hiện tại đều ngồi xuống, trước tự giới thiệu đi, ta là Mặc Trần, các ngươi có thể xưng hô như thế nào cũng được, các ngươi cũng tự giới thiệu một chút đi, thuận tiện liền nói lý tưởng của chính mình.”

Tà Băng tìm vị trí thoải mái ngồi xuống, nhẹ nhàng gật đầu, ý bảo mọi người có thể bắt đầu.

Dưới đài mọi người lúc này, người nhìn ta, ta nhìn người, không có một người mở miệng trước, Tà Băng bắt đầu đi, tiện tay chỉ vào nam sinh vừa mới bị Tà Băng hung ác đánh một trận tại sân thượng, “Người nói trước!”

Nam sinh kia hiển nhiên bị Tà Băng đánh cho sợ, lập tức đứng lên, lại không dám nhỏ giọng nói, con mắt khép lại, lớn tiếng nói: “Ta, ta gọi Nam Phong Hiên, ta muốn, ta muốn trở thành đồng dạng cường giả giống lão sư!” Nói xong còn có chút do dự bất an nhìn Tà Băng.

Tà Băng hơi gật đầu cười, đem ánh mắt chuyển tới cái đầu tiên bị nàng đánh mập mạp, mập mạp kia chứng kiến ánh mắt Tà Băng, lập tức đứng, “Ta là Tây Môn Trạch, ta... Ta cũng muốn trở thành đồng dạng cường giả như lão sư.”

“Ta là Từ Tâm, ta muốn trở thành một Tông Sư thuần thú! Còn muốn trở thành đồng dạng cường giả như lão sư!” Một vị nữ hài tóc tím rất đáng yêu, tuổi tác đại khái khoảng mười sáu tuổi, trong đôi mắt sâu sắc tràn ngập hi vọng.

“Ta phải..”

“Ta phải..”

67 cá nhân cứ như vậy cao hứng bùng bùng tự giới thiệu lấy, hoàn toàn quên mất bọn họ vừa rồi là đang rất khấn trương.

Theo 67 người giới thiệu xong, Tà Băng tóm tắt lại một chút, mười ba người muốn trở thành thuần Thú Sư, 16 người muốn trở thành Đan Dược Sư, mười một người muốn trở thành Luyện Khí Sư, mà tất cả đệ tử đều không ngoại lệ là muốn trở thành một cường giả!

“Có lẽ các ngươi hiện tại không có năng lực gì, có lẽ các ngươi căn bản cũng không biết lúc nào mới có thể thực hiện giấc mộng của mình, nhưng đã có mục tiêu của chính mình, các ngươi mới có thể cố gắng, phấn đấu! Mà ở cái thế giới này, căn bản không có người thương các ngươi, cho nên hết thảy đều phải tự dựa vào chính mình!” Tà Băng đứng dậy đi đến bục giảng, vẫn nhìn mọi người đang dưới đài, nhàn nhạt mở miệng. Bỗng nhiên Tà Băng ngữ khí lại trở nên to hơn.

“Như vậy, hiện tại nói cho ta biết, các ngươi còn có cái suy nghĩ là muốn trở thành phế vật? !”

“Không muốn!”

“Các ngươi có nghĩ là muốn đem những người xem thường các ngươi trước kia hung hăng dẫm nát dưới chân? !”

“Muốn!”

“Như vậy, buổi sáng ngày mai, đến sân huấn luyện tập hợp, ta không hi vọng chứng kiến bất luận kẻ nào đến muộn.” Tà Băng ngữ khí rõ ràng là rất nhạt, lại làm cho mọi người trở thành một thân mồ hôi lạnh, không thể tới trễ a, ngàn vạn lần là không thể tới trễ.

“Nam Phong Hiên, đem hai bình đan dược chia nhau ăn đi, mỗi người một khóa. Ăn xong tan học!” Tà Băng xuất ra hai bình đan dược chữa thương ném cho Nam Phong Hiên, quay người đã đi ra phòng học.

Mọi người cầm lấy đan dược trong tay đều là một hồi nghi hoặc, bất quá chứng kiến Nam Phong Hiên đã bỏ đan dược vào miệng, mọi người cũng đều không hề do dự, đem đan dược bỏ vào trong miệng. Vừa ăn đan dược, mọi người chỉ cảm thấy toàn thân thoải mái dễ chịu không thôi, vết thương vừa bị lão sư đánh không sai biệt lắm đã tốt hơn nhiều. Toàn bộ cũng không khỏi cảm kích nhìn bóng lưng Tà Băng đã đi xa.

Bọn hán đều không có chú ý tới, trong nội tâm mỗi người Tà Băng đã trở thành lão sư, trở thành thầy của mình. Có lẽ tiểu lão sư thật có thể biến đổi vận mệnh của bọn hán ak?

Phòng viện trưởng

Ba cái lão hồ ly vây quanh nhìn Thủy Tinh Cầu ở bên trên bàn, hết đều trừng to mắt không thể tin được, mà Thủy Tinh Cầu là chiếu lại cho bọn hán thấy hình ảnh nàng từ lúc tiến vào phòng học cho đến khi nàng ly khai. Tất cả quá trình mọi người đều thấy trong con mắt, thậm chí nghe được lời nói của Tà Băng, tất cả đều là khuôn mặt kích động, khó thể tin được.

“Tiểu nha đầu này, thật sự là không đơn giản ah.” Nhìn Tà Băng Lưu dục lúc này ngồi ở trên mặt ghế, nhẹ nhàng học ra mấy chữ.

“Đúng vậy a, trách không được mười năm qua nha đầu kia đều không có tin tức, bảo bối như vậy, Quân lão đầu khẳng định là giả thật kỳ a” Tần Đào một hồi cảm khái.

“Haiz. . cái này đại lục ah, sau này sẽ là của bọn tiểu gia hỏa này rồi. . .” Viện trưởng Từ Kinh trên mặt tràn đầy nét hồ ly đắc ý nói, như vậy có đệ từ giới, có thể không đắc ý sao?

Nhìn xem suy nghĩ của viện trưởng biểu lộ trước mắt, Lưu Dục cùng Tần Đào chỉ muốn giết người! Cái lão hồ ly này, cướp đi bảo bối đồ đệ của chúng ta. . .

Lúc này Tà Băng trên đường trở lại tiểu biệt viện của mình, chỉ thấy đôi mắt Tà Băng lóe lên, huyết sắc đối với bầu trời, bỗng một thân tiểu điều toàn thân màu trắng đã đậu trên bờ vai của Tà Băng, thân mật cọ cọ lên mặt Tà Băng.

Tà Băng sờ sờ đầu bạch điều, theo dưới chân lấy ra mặt tin, sau khi xem hết mặt tin, đầu ngón tay giương nhẹ, mặt tin lập tức hóa thành hư vô. Bạch điều bay đi, Tà Băng khoe miệng câu dẫn xuất hiện một dáng tươi cười tà ác, quay người hướng phía ngoài học viện đi đến. Trên đời này quả thật là còn có người không biết sống chết ah. . .

Tà Băng đi đến cửa ra vào Ngọc Mãn Lâu, liền chứng kiến Tà Vụ, Lăng Tiêu cùng Tà Mị Nhi ba người đang đợi nàng. Ba người chứng kiến thân ảnh Tà Băng, vẻ mừng rỡ trên mặt hiện lên, rõ ràng là không phải đã lâu không gặp, nhưng có thể là bọn hắn rất nhớ Tà Băng a.

“Đến phòng cao thượng nói sau.” Tà Băng nói với ba người. Ba người đi theo đằng sau Tà Băng đi tới một cái phòng cao thượng ở lầu ba. Liền thấy tiểu nhị cùng chương quầy của Ngọc Mãn Lâu một hồi đồ mờ mờ, thiếu niên này là người nào? Sao có thể để cho đại lão của mình đích thân nghênh đón, còn đi theo đằng sau thiếu niên này, khá tốt là trước kia chúng ta không có chạm mặt thiếu niên này.

Những năm này Tà Băng đều đem bọn họ bồi dưỡng, ngoại trừ một tí chuyện đại sự trọng yếu, Tà Băng sẽ trực tiếp đi nghĩ kế, những chuyện khác Tà Băng căn bản là một mực mặc kệ, cho nên ngoại trừ thù hạ 50 người của Tà Băng, không có người nào biết rõ Tà Băng. Tà Băng đối với những danh phận này cũng không phải để ý, thành lập những thế lực này cơ bản chính là vì để cho bọn hắn bảo hộ người nhà thật tốt và cũng để chính bọn họ được mọi người coi trọng mà thôi.

Mới vừa bước vào phòng cao thượng, ba người đều kích động hô một tiếng, “Tà Băng!”

Tà Băng nhìn ba người trước mắt, mỉm cười, tất cả đều đã trưởng thành ah, Tà Vụ vẫn như cũ là một thân hắc y khuôn mặt như cũ tuấn dật nhưng lãnh khốc, chỉ có thời điểm chứng kiến Tà Băng mới có thể nhu hòa con mắt.

Lăng Tiêu thì là một thân Thanh y, cái này là Tà Băng kiên quyết bắt hắn thay đổi, thương nhân gì mà cả ngày toàn mặc bộ hắc y về lại lãnh khốc làm sao có thể làm thương nhân ah, để huấn luyện Lăng Tiêu thành gian thương, Tà Băng là hao tổn không ít thời gian đây này.

Tà Mị Nhi một thân áo tím, mười năm trước lúc huấn luyện một mình, Tà Băng liền phát hiện Tà Mị Nhi đích thật trời sinh mị cốt, nên mới gọi là Tà Mị Nhi, mà cái Tà Mị Nhi cũng không phụ kỳ vọng câu Tà Băng, địa vị của Mị Tôn Lâu giờ phút này là tuyệt đối không yếu hơn Tà Vụ Tà Ảnh Các.

Trước mắt ba người một là Sát Thủ Các, một là Thương Đoàn, một là Tinh Báo Lâu, mà đây bất quá là phần đông trong một bộ phận mà thế lực của Tà Băng mà thôi, chỉ như thế cũng có thể nghĩ, thế lực của Tà Băng đến tột cùng có bao nhiêu lớn.

“Tà Vũ, Tà Linh bọn hắn đều khỏe đó chứ?” Nhớ tới những người khác, Tà Băng khoe miệng câu dẫn ra, đám người kia nàng đều rất hài lòng đấy.

“Khanh khách, Tà Băng, bọn hắn ah, biết được ba cái chúng ta muốn tới gặp ngươi, nguyên một đám đều ghen ghét đến chết, muốn chúng ta hướng ngươi nói bọn hắn đều rất muốn gặp ngươi, hi vọng ngươi có thời gian đi thăm bọn hắn.” Tà Mị Nhi che miệng cười khẽ một tiếng, nghĩ đến thư kiện của bọn hắn, thật là một hồi buồn cười, nếu không phải bọn hắn cách đó thành quá xa, nguyên một đám đã sớm phi chạy tới rồi.

“Bọn hắn ah, đúng rồi, tra ra là ai chưa?” Tà Băng đột nhiên nhớ tới cái mặt tin kia, trong đôi mắt hiện lên một tia thú vị, ha ha, cũng dám động thủ trên đầu thái tử sao. . .

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Đánh Thành Đầu Heo,!!!

“Là Tây Môn Lị người của Tây Môn gia, nữ nhân này thật đúng là không biết sống chết. .” Lăng Tiêu ngữ khí bất thiện mở miệng nói ra. Vốn bọn hắn định đến để đồ tìm Tà Băng, ai ngờ nửa đường lại thu được thư gửi cho Tà Vụ, nói có người dùng tiền đến Tà Ảnh Các mua đầu người của Tà Băng, khiến cho bọn hắn ra roi thúc ngựa đuổi tới để đồ ngay lập tức.

Nữ nhân này thật sự là chê sống lâu ỏi nha, mười năm trước tha cho nàng một cái mạng, mười năm sau còn dám tìm đến Tà Băng ta gây phiền toái, quả

thực là muốn chết mà!

“Ha ha, là Tây Môn Ly ah, mười năm không gặp lá gan của nữ nhân này vẫn là trước sau như một rất lớn a!” Tà Băng khinh thường nói, “Đoán chừng là vì đệ đệ của hần a, mấy hôm trước vừa bị ta phế đi.”

“Bọn hần muốn chết.” Tà Vụ vẫn là bộ dạng lạnh lùng, nói ra bốn chữ.

“Vụ, ngươi cũng không thể nói nhiều thêm một hai chữ a, mỗi ngày mặt đều cứ như một bộ quan tài.” Tà Băng cười với Tà Vụ nói ra, từ khi cái Tà Vụ này bắt đầu làm chủ Tà Ảnh các thì khi gặp lại hần, hần không bao giờ chịu nói chuyện nhiều a.

“Đúng đấy, Tà Vụ ah, ngươi không phải lại muốn bị ta đặc huân một tháng a!” Lăng Tiêu cười nhìn Tà Vụ nói, nhớ tới mười năm trước Tà Băng giao cho mình nhiệm vụ, mỗi lần nghĩ đều rất buồn cười.

“Khánh khách, muốn cho Vụ đại ca nói nhiều, sợ là chỉ có Tà Băng mới có thể làm được thôi...” Mị Nhi không hổ là trời sinh mị cốt, tùy ý nói giỡn nhưng khắp nơi đều xuất hiện cảm giác tuyệt mỹ.

“Nữ nhân này các ngươi không cần phải xen vào, giao cho ta.” Tà Băng cười nhạt một tiếng, một cái Tây Môn Ly Thật chất là không đủ cho Tà Băng để vào trong con mắt a.

“Không được, mình thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, chúng ta không thể để cho ngươi gặp nguy hiểm!” Nghe được lời Tà Băng nói..., Lăng Tiêu trước nhảy cần lên, bọn hần không thể đem nguy hiểm đặt gần bên người Tà Băng.

“Chẳng lẽ các ngươi lại không tin ta? Ta cũng không phải là ôm tếp nhai nhép mà có thể đã bại đấy.” Tà Băng bắt đầu đi bừa bãi, nhìn xem ba người rõ ràng biểu hiện là không đồng ý, trong nội tâm vẫn là rất âm ỉ.

Ngay tại thời điểm ba người còn muốn nói cái gì đó, thì một hồi tiếng chửi bậy truyền đến, tất cả đều nhủ mày.

“Nguyên lai tiểu tử này là người của Quân gia đó a, nhưng Quân gia thì như thế nào, tại đế đô này còn không phải là thuộc quyền chúng ta định đoạt!”

“Nhanh, đem tiểu tử này đánh cho ta!”

“Hừ, chỉ bằng các ngươi...” Một tiếng thanh thúy thanh âm truyền đến.

Tà Băng nghe được thanh âm này, đôi mắt lóe lên, đi ra bên ngoài cửa, ba người sau lưng cũng là ánh mắt tràn đầy sát khí.

“Dừng tay cho ta!” Giọng nói của Tà Băng hỗn hợp có chân nguyên lớn tiếng hô to.

Mọi người bị một tiếng của Tà Băng làm cho kinh hãi, gợn mắt lên nhìn, bốn cái tuấn nam mỹ nữ, ánh mắt tràn ngập sát khí trừng bọn hần.

Mà cái thiếu niên kia bị vây ở bên trong, giờ phút này chứng kiến thân ảnh Tà Băng, vừa là một hồi mừng rỡ lại vừa là một hồi ảo não, đôi mắt thanh tịnh nhìn Tà Băng, hần giống như đã gây họa nhưng là vì Tà Băng...

“Tà Vụ, đem những người này hung hăng đánh thành đầu heo! Văng ra cho ta!” Tà Băng nhàn nhạt nói một câu với Tà Vụ. Đem thiếu niên dưới đất đưa đến bên người. Xác định trên người thiếu niên không có một tia vết thương, Tà Băng mới đôi mắt mới ác liệt nhìn xem những người kia.

Tà Vụ nghe vậy, vỗ nhẹ nhẹ cánh tay, chỉ thấy ba cái Hắc y nhân đã phi thân đến đầy bên người những tên này, ghi nhớ lời nói của Tà Băng..., chỉ hướng trên mặt đánh, đánh thành đầu heo xong, lập tức một tay thì đem hai tên ném đi ra ngoài.

“Các ngươi lại dám đánh ta!” nam tử đầu heo che mặt của mình, lớn tiếng hướng phía bọn hần cùng Tà Băng hô hào, “Các ngươi chờ đó cho ta, ta liền trở về nói cho phụ thân ta biết, sẽ phá hư cái Ngọc Mãn Lâu này!”

Tà Băng nhìn đều không có nhìn đến bọn hần, trực tiếp đi vào phòng cao thượng, mấy người sau đó cũng tiến vào phòng cao thượng.

Nhìn trước mắt thiếu niên cúi đầu, Tà Băng là bắt đầu đi a, nàng sao có thể lại để cho một mình hần đến học viện đây này, thiệt là! Cái này là đơn thuần ngốc nghếch a!

“Tà... Tà Băng.” Thiếu niên bất an do dự ngẩng đầu mắt nhìn Tà Băng, đôi mắt cũng thanh tịnh sắp nhỏ ra nước mắt a, đều là hần không tốt, làm cho Tà Băng tức giận.

“Tiểu mập mập... Ăn cơm chưa?” Tà Băng chịu không được nhất định là thanh tịnh đôi mắt của tiểu mập mập_Quân Tử Hiên kia a, mỗi lần chứng kiến con mắt tiểu mập mập, cho dù giận dữ cách mấy Tà Băng cũng lập tức bình tĩnh. Lời nói lập tức biến thành quan tâm hỏi thăm.

Đối đãi Tử Hiên, Tà Băng một mực đồng dạng như đối với đệ đệ của mình, hần đơn thuần lại để cho Tà Băng nhìn không được phải đi bảo hộ. Cái này tiểu mập mập bây giờ là không còn béo nữa đâu a, mười năm cũng trở mà trở thành một cái thiếu niên xuất sắc, bất quá Tà Băng vẫn gọi là tiểu mập mập thành thói quen, cũng sẽ không bao giờ sửa đổi a.

Quân Tử Hiên nghe được lời nói của Tà Băng..., đã biết rõ Tà Băng không có tức giận với chính mình, vốn là khuôn mặt nhỏ nhắn đang đau thương thoáng một cái đã tràn ngập ánh mặt trời, con mắt thanh tịnh chớp chớp, lộ ra một dáng tươi cười sâu sắc, lại ôm bụng một cách đáng thương, “Ta còn

chưa có ăn com đâu, vừa định đi ăn ở Ngọc Mãn Lâu liền gặp bọn họ, muốn bắt ta trở về...”

“PHỐC...” Không đợi Tà Băng nói chuyện, Lăng Tiêu cùng Tà Mị Nhi đã cười ra tiếng, mà ngay cả trong đôi mắt của Tà Vụ cũng đã hiện lên mỉm cười, Quân Tử Hiên tuy nhiên đơn thuần thanh tịnh, nhưng là cố gắng của hắn là không thể nghi vấn, từ nhỏ đã cùng bọn họ huấn luyện ở một chỗ, cùng một chỗ cố gắng, đối với cái thiếu niên như ánh mặt trời Từ Hiên này, bọn họ đều là rất ưa thích đấy.

“Tốt rồi, một hồi sẽ có người mang thức ăn lên...” Tà Băng cười một tiếng nhạt, tiểu mập mạp, người đơn thuần thế nào mà lại để cho người yêu mến thế này.

Mấy người liếc nhau, vây quanh cái bàn ngồi xuống, chỉ chốc lát, một hồi tiếng đập cửa vang lên, lão bản cùng tiểu nhị của Ngọc Mãn Lâu đi vào đặt đồ ăn lên bàn, lão bản bên tai Lăng Tiêu nói mấy câu, mới mang theo tiểu nhị rời đi.

Lăng Tiêu trong đôi mắt hiện lên một tia trào phúng, đối với Tà Băng nói ra, “Người vừa này chính là con thứ hai của Lý thị bá tước đế quốc, Lý Bạch, đoán chừng một hồi sẽ mang theo một đám lưu manh trở lại tìm người a!” Một cái nho nhỏ con của bá tước cũng dám động đến người mà bọn hắn bảo hộ sao?

“PHỐC... Lý Bạch? Tiểu tử này quả thực hủy hoại cái tên này a!” Hoa Hạ lưu truyền danh nhân thiên cổ lại trùng tên với người hay sao?

“Hừ... Nếu bọn hắn đến chính là muốn tìm đường chết...” Nghe được lời nói của Lăng Tiêu, khuôn mặt nhỏ nhắn của Quân Tử Hiên hiện lên một tia mặt giận dữ, hắn là đơn thuần, nhưng hắn cũng không phải là mềm yếu, bị Tà Băng huấn luyện mười năm hắn như thế nào lại e ngại người khác!

Mấy người nhìn xem bộ dáng Từ Hiên, đều là một hồi vui vẻ, tiểu tử này cho dù sinh khí cũng không có một điểm cảm giác bị trấn áp ah, bất quá bọn hắn cũng không dám xem thường cái thiếu niên đơn thuần này, người đơn thuần không lịch sự thường sinh khí, thế nhưng một khi đã sinh khí, đó cũng không phải là người bình thường có thể thừa chịu được đấy.

Mấy năm trước được một màn kia, đoán chừng nếu ai biết dùng người vĩnh viễn đều sẽ không quên, cái thiếu niên đơn thuần thanh tịnh này, như thế nào mà ngày đó đầm máu giống như Tu La... Nhưng ai cũng có cái đại kị của mình, cái thiếu niên đơn thuần này cũng có cái đại kị của chính mình, chạm đến đại kị của hắn, chính là thời điểm hắn hủy diệt hết thảy...

“Tốt rồi, ăn com đi, bá tước thì như thế nào? Chọc giận ta, dò xét hang ổ của hắn đi!” Tà Băng bộ dáng liêu lỉnh khả ái lại để cho mọi người cười ra tiếng, không hề có bất kì ngôn ngữ nào, tất cả đều bắt đầu yên tĩnh ăn com.

Sau khi ăn xong, mấy người nhàn nhã ngồi ở phòng cao thượng uống nước trà, trò chuyện. Tà Băng chợt nhớ tới việc tiểu mập mạp học ở lớp nào, hỏi, “Tiểu mập mạp, người bây giờ là ở lớp nào à?”

“Àn? Ta ở lớp một a, bất quá ta bị Lưu Dục lão sư thu làm đệ tử rồi, ngày mai sẽ phải tiếp nhận khảo nghiệm ở thánh đường.” Nói đến đây, Quân Tử Hiên rất vui vẻ nói với Tà Băng.

Nghe xong, Tà Băng nhẹ gật đầu, với thiên phú của mập mạp bị Lưu Dục thu làm đệ tử cũng không phải chuyện lạ, mười lăm tuổi Hồn Tông cấp ba, nhân tài từ nhỏ bị Tà Băng huấn luyện, như thế nào có thể so với người khác thấp hơn a?

“Nếu không, người chuyển đến của ta lớp a? Cùng bọn họ một chỗ huấn luyện cũng tốt...” Tà Băng nghĩ đến trong lớp đám người kia là học sinh của chính mình, khoe miệng khơi gợi lên vẻ tươi cười, tiểu mập mạp cũng có thể đến giúp nàng huấn luyện đám người kia.

“Àn? Quý tộc lớp 6 sao? Tốt.” Quân Tử Hiên buông chén trà trong tay, nháy mắt mấy cái, cười đáp.

“Đi ra! Chính là trong chỗ này! Chính là bọn họ ta đánh! Các người nhanh đem bọn đánh cho ta!” Âm thanh hỗn hển vang lên...

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Đi Dạo Phủ Bá Tước!!!

“Ah? Đến muộn như vậy à?” Tà Băng nhìn xem sắc trời, đã hoàng hôn rồi nha. Khóe miệng vẽ ra một dáng tươi cười, “Đi, chúng ta đi gặp bọn hắn.”

Tà Băng dẫn đầu đi ra phòng cao thượng, bốn người nhìn nhau đi theo. Vừa đi ra ngoài cửa, liền chứng kiến cái kia con của bá tước đang mang theo một đồng thị vệ muốn hướng lầu ba đi đến, bất quá bị lão bản ngăn cản.

“Ha ha... Những người này thật gấp gáp như vậy muốn chết ah, Tà Băng, để cho mình ta đi thôi!” Tà Mị Nhi vũ mị cười cười, nhìn xem người dưới lầu như là xem một đồng con sâu con kiến.

“A... , cái này ngược lại không cần, Tà Vụ, để cho thù hạp của người đem bọn họ đối đãi thật tốt a, nhớ rõ trong quán chúng ta các vật trang trí đều rất đáng tiền ah...” Tà Băng lời nói bất thường, lại để cho trong đôi mắt bốn người sau lưng hiện lên một tia mỉm cười cộng thêm một tia đồng tình.

Tà Vụ gọi ra bốn cái Hắc y nhân, đối với các hắc y nhân nói một câu, bốn người gật gật đầu phi thân xuống dưới, không nói hai lời, đánh!

“Các người! Các người lại dám đánh ta! Ta chính là nhi tử của bá tước a thế nhưng mà... Ah...” Đáng thương cái đứa con của bá tước này một câu nói còn chưa dứt đã bị một người trong Hắc y nhân đạp đi ra ngoài.

Mấy cái Hắc y nhân này tuy là đang đánh nhau, nhưng đều không quên chiếu cố đồ vật trong đại sảnh cái từ bàn ah, cái ghế ah, trang trí ah, tóm lại là loay hoay chét đi được.

Nhìn xem dưới đất không sai biệt lắm, Tà Băng nhàn nhạt nói một câu, “Tốt rồi.” Ba người mới dừng tay biến mất thân hình, Tà Băng nhìn xem trong đại sảnh loạn thất bát nháo, đối với lão bản nói ra, “Tính toán xem hôm nay cái đứa con của bá tước này hủy của chúng ta bao nhiêu vật, ghi một phần danh sách, dù sao hiện tại cũng không có việc gì làm, mang theo những người này, chúng ta đi phủ Bá tước dạo chơi a...”

Cái lão bản này thế mà lại đem tài gian thương của mình phát huy đến cùng, một cái danh sách liệt kê rành mạch, chỉ thấy cuối cùng tổng kết: mười vạn từ kim tệ! Tà Băng tán thưởng nhìn thoáng qua lão bản, không tệ không tệ.

Tà Băng cầm danh sách, sai người đem cái đứa con yêu dấu của bá tước này mang lên, đi theo phía sau Tà Vụ có mấy người, hàng hàng lớp lớp hướng phủ Bá tước mà đi! Mười vạn từ kim tệ à? Ha ha...

Đứng tại cửa ra vào phủ Bá tước, nhìn trước mắt khu nhà cấp cao lộng lẫy, một hồi liú lười, xem ra mười vạn từ kim tệ cũng không là bao nhiêu a, nhìn bộ dáng đã biết rõ rất có tiền rồi.

Thị vệ ở cửa ra vào nhìn trước mắt hùng hổ các tuần nam mỹ nữ, đều ngây ngốc sững sờ một chút!

“Mẹ nó! Nhìn cái gì vậy, còn không đến cứu lão tử...” Lý Bạch nhìn thị vệ trước mắt thảm nghĩ hung hăng đánh hai người bọn họ! Không thấy được là thiếu gia nhà của người đang bị người bắt đây sao?

Mấy người nghe âm thanh chỉ cảm thấy rất quen thuộc, nhưng khi nhìn xem nơi phát ra âm thanh, mấy người đều cùng liếc nhau một cái, cái này đầu heo là ai à?

“Còn không mau tới cứu thiếu gia ta! Các người đều chết hết sao?” Lý Bạch hiện tại muốn chết, thật sự là muốn chết, một nhóm người này đều là bất tài đấy sao?

Mấy người bị một tiếng này rống lại càng hoảng sợ, lần nữa nhìn lại, bề ngoài giống như là quần áo của Nhị thiếu gia, là âm thanh của Nhị thiếu gia, à? Nhị thiếu gia bị người đánh!

“Thiếu gia, ta tới cứu người a!” mấy người nhìn người trước mắt, nhanh như chớp chạy vào sân nhỏ, bề ngoài giống như là đi tìm người giúp a...

“Ha ha...” mấy người Tà Băng cũng nhin cười không được nữa, cái chủ tớ này cũng quá buồn cười rồi! Tà Băng hất ống tay áo lên, mắt nhìn Lý Bạch sắp ngất đi, nói ra, “Đi! Đi vào đưa sổ sách đi!”

“Người nào? Lại dám ở phủ Bá tước của ta giường oai giễu võ!” Một âm thanh ác liệt truyền đến, Tà Băng hướng phía trước xem xét, chỉ thấy một cái cách ăn mặc giống như hộ vệ tuổi cũng trạc trung niên nhưng dáng người lại hung thần ác sát hướng bọn hắc y nhân cùng Tà Băng đi tới.

“Giường oai? Các người có người chứng kiến chúng ta giường oai sao? Ta bất quá là vì đến đây đưa sổ sách mà thôi. Thiếu nợ thì trả tiền đó là việc thiên kinh địa nghĩa a!” Tà Băng lười nhác cười cười, đi đến hoa viên bên cạnh, theo ngọc giới lấy ra một cái ghế bạch ngọc rồi nằm nghiêng trên ghế, trong tay vuốt vuốt ngọc giới của chính mình, ngẩng đầu nhìn bọn hộ vệ này nói ra.

Lúc này bọn hộ vệ chạy tới trước mặt Tà Băng, nhìn trước mắt nữ tử nằm nghiêng kẻ bên lại có một thiếu niên áo trắng dáng người có chút lười biếng, xinh đẹp đến rạng ngời, khiến mọi người quên đi tất cả sự việc đang xảy ra.

“Ah! Các người là kẻ đàn sao? Không thấy được bốn thiếu gia!” Tên Hắc y nhân kia chứng kiến bọn hộ vệ này đi tới, trực tiếp đem Lý Bạch ném trên mặt đất, Lý Bạch bị đau hô một tiếng, nhìn hộ vệ nhà mình đồng một dạng ngốc !

“À? Là Nhị thiếu gia đó, còn đứng ngây đó làm gì, nhanh lên đem bọn họ đánh cho ta ! Dám đánh Nhị thiếu gia sao ?” Lúc trước hộ vệ chứng kiến trên mặt đất Nhị thiếu gia, không khỏi khẩn cấp hô một câu, thò tay đem Lý Bạch vịn lại, trong miệng còn cần nắn nói nhảm.

Còn không đợi hộ vệ kịp phản ứng, chỉ nghe “Bang bang” vài tiếng cộng thêm vài câu kêu thảm thiết, hộ vệ tiến lên đã toàn bộ nằm trên mặt đất thống khổ kêu thảm.

“Người các người... Muốn tạo phản sao?” Hộ vệ kia run lấy bầy nói ra mấy câu lời kéo theo Nhị thiếu gia đã ngốc mắt từ lâu rồi hướng phía bên trong sảnh chạy tới, bọn hắc y nhân bất quá là một đám Hồn Lực thấp kém hạ nhân mà thôi, nhìn xem đám người kia Hồn Lực hoàn toàn là bộ dạng cao cường, là không thể tùy tiện đụng vào a !

“Đến tột cùng là người nào!” Một âm thanh hùng hậu từ đằng xa truyền đến, một giây sau đã đứng ở trước mặt Tà Băng.

Tà Băng nhìn trước mắt một người trung niên đầy uy nghiêm, gầy nhẹ lông mày, thoáng đổi tư thế, nói ra: “Người chính là Lý bá tước à?” Tuy là câu nghi vấn, nhưng lại lộ ra ngữ khí khẳng định.

“Người đến tốt cùng là người phương nào?” Lý bá tước không phải là đồng dạng nhi tử ngọc của mình, có thể ở Áo Táp Tư đại lục lo liệu như vậy một đại gia tộc họ lý thì như thế nào lại không khôn ngoan? Hắn vừa nhìn liền phát hiện mấy người trẻ tuổi trước mắt không đơn giản, lông mày chăm chú nhìn lại với nhau.

“Ta là người phương nào đến người không cần quan tâm đến, hôm nay ta tới đây là muốn đưa cho người sổ sách, người xem trước một chút cái này đi a!” Tà Băng nói xong ý bảo Tà Vụ, Tà Vụ đem một danh sách bay đến để trong tay của Lý bá tước.

Lý bá tước nghi hoặc nhìn thoáng qua Tà Băng, lại chuyển mắt thấy trên tay mình là danh sách, càng nhìn xuống bảng danh sách lại càng có điểm báo không lành a, nhi tử này thật không biết sống chết mà, không đi tìm chuyện ở Ngọc Mãn Lâu thì không chịu được à, nhìn xem danh sách một hồi cuối cùng là xem tổng số, coi như là Lý bá tước cũng không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh!

Mười vạn tử kim tệ! Cái này có thể tương đương với nửa năm bổng lộc của chính mình rồi...

“Bất quá ta xin nói trước, mười vạn tử kim tệ này chẳng qua là Nhị thiếu gia của quý phá hoại vật phẩm nên phải bồi thường, mà bây giờ...” Tà Băng đáng tuổi cười câu dẫn phát ra một tia tà ác, “Nếu là các người thành thật trả thù lao thì cũng thôi đi, nhưng mà vì sao không muốn, lại bắt chúng ta phải động thủ, vì đã để cho chúng ta động thủ, thì tiền thi đấu cũng không thể không giao nha!” (tỷ tỷ àk người thật là bà đạo nha)

Nói xong Tà Băng còn làm một trạng thái như đang suy nghĩ, không lẽ còn muốn kiếm điều gì để đòi tiền nữa sao trời

Mà cái bá tước kia lại không nói gì, chỉ là dùng ánh mắt hung hăng nhìn xem Tà Băng. Còn bọn họ vệ cũng ngơ ngác nhìn xem Tà Băng.

Sau lưng Tà Vụ Lăng Tiêu và một bọn người, thế mà lại buồn cười rồi, hi vọng cái bá tước này trải qua việc bị Tà Băng làm thịt này sẽ thông minh hơn a! Tà Mị Nhi càng là nhin cười không được thiếu chút nữa là cười ra tiếng rồi a.

Tà Băng cũng không cho mọi người đợi lâu, rốt cục lần nữa lên tiếng: “Àn... Bởi vì xuất hiện bên ta quá nhiều người, theo tính toán của ta, Ngọc Mãn Lâu là hai lần, phủ Bá tước là một lần, như vậy tiền thi đấu là phải tăng gấp bội gấp bội lại gấp bội rồi, hơn nữa chúng ta lặn lội đường xa đem con của người đưa về phủ Bá tước, đường xá phí cũng không thể thiếu nha...”

“Mà thôi mà thôi, chỉ cần một trăm vạn tử kim tệ là tốt rồi...” Nói xong Tà Băng còn phát phát tay, người không biết còn tưởng rằng Tà Băng đã chịu thiệt thòi đây này.

“Àm...” Lý bá tước lập tức cái đứng không vững, thiếu chút nữa ngã ngồi dưới đất, trừng mắt với Tà Băng: “Người nói... Nhiều... Bao nhiêu??”

Sau lưng thị vệ càng đã ngã mặt đất hết rồi, một trăm vạn tử kim tệ ah, bọn hắn cả đời đều chưa thấy qua nhiều tiền như vậy.

Mà Tà Vụ cùng mấy người lại là một bộ im lặng nhìn xem Tà Băng, cho rằng nàng muốn hai ba mươi vạn thôi mà, sao lại trực tiếp tăng tới một trăm vạn rồi! Lại không biết Tà Băng giờ phút này còn đang suy nghĩ cái gì a...

“Một trăm vạn ah!” Tà Băng không để ý tới ánh mắt mọi người, một bộ dáng giống như “Đã là rất rẻ rồi”.

“Người... Người tại sao không đi cướp bóc a! Có ai không! Đem bọn họ trói lại cho ta, ý đồ xảo trá tống tiền quý tộc, cho ta đưa đến địa lao đi!” Lấy lại tinh thần Lý bá tước một hồi tức giận, chính mình lại bị một đám tiểu oa nhi vây quanh đùa nghịch.

“Ai... Xem ra cái này phủ Bá tước tiền thật sự là rất nhiều ah!” Tà Băng một bộ đáng tiếc tiền lác đầu, lại đối với mấy người sau lưng nói ra, “Hạ thủ nhẹ một chút ah, bằng không thì ai tới trả tiền cho ta đây!”

“Bá tước à, lần này tiền thi đấu lại là phải lần nữa tăng lên gấp bội rồi...” Tà Băng khoe miệng câu dẫn, ý bảo bọn hắn có thể đã bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Trả Nợ Ngay Tại Chỗ

Tà Băng vừa mới nói xong, sau lưng đã nhiều người đã xoa xoa hai tay mà Tà Mị Nhi là người đầu tiên xông ra ngoài, Tà Mị Nhi tốc độ không phải mấy cái Hắc y nhân có thể so sánh với được.

“Rầm rầm rầm”... “Đồng đồng đồng”

Trong khoảng khắc, những hộ vệ kia toàn bộ bị Tà Mị Nhi đánh bay ra ngoài, hơn nữa hướng bốn phía của vách tường trong viện mà đâm vào làm thành một đồng bừa bộn.

Những hộ vệ này đều không ngờ rằng Tà Mị Nhi lại lập tức ra tay, vội vàng không kịp chuẩn bị hơn nữa Tà Mị Nhi ra tay là cực kì tàn nhẫn, giờ phút này toàn bộ đã té trên mặt đất, hiển nhiên đã mất khả năng chiến đấu.

Tà Mị Nhi thoảng dừng lại, liền hướng phía Lý bá tước còn thất thần phóng đi, lực đạo cùng tốc độ lại gia tăng lên một phần.

Những người còn lại sau khi phản ứng qua đi, nhanh chóng vây đến trước mặt bá tước, chuẩn bị thật đầy đủ nghênh đón chiêu thức của Tà Mị Nhi.

Tà Mị Nhi nhìn thoảng qua những hộ vệ này đây về khinh thường, cầm ra vũ khí của mình —— độc tiên, hướng phía bọn họ vung đi, độc tiên xung quanh là xen lẫn độc tố nhưng cũng có thể không phải độc, những cái hộ vệ này khi đụng phải độc tiên liền ngã xuống không dậy nổi, tuy nhiên lại không biết nguy hiểm đến tánh mạng của bọn hắn, Tà Băng đã thông báo rằng không thể để bị thương tánh mạng bất kì ai rồi đây này.

Mà Lý bá tước lúc này còn ở vào ngây ngốc trạng thái, hắn không có nghĩ đến cái này nữa oa oa vậy mà mạnh như vậy, không phể phá hủy chỉ lực tự giải quyết chính mình hai nhóm hộ vệ, nhìn nhìn lại mấy người khác cười cười nói nói bộ dáng, Lý bá tước biết rõ, gia tộc của chính mình lúc này tựa hồ là đụng phải một khối thiết bản rồi.

Phù Bá tước cũng không hồ là phù Bá tước, hộ vệ là hết một đám thì lại một đám khác xông vào, một đám vừa bị quật ngã, thì lại có một đám dự bị, lần này tới thậm chí còn có nhiều Hồn Tông cùng một ít Hồn Thủ mà đẳng cấp là không phải kém a. Mà những hộ vệ này cũng rất nhanh lẹ, nhìn tình huống thì đã biết chính mình nên làm cái gì, lần nữa hướng Tà Mị Nhi mà bao vây .

Mà những cái Hồn Thủ kia cũng là một bộ dáng hung ác trừng mắt nhìn Tà Mị Nhi. Hồn Sư cũng đã phát động ra Hồn Lực của mình, chuẩn bị bắt đầu thi triển hồn kỹ của chính mình.

Hừ, Tà Mị Nhi hừ lạnh một tiếng, phóng xuất ra Hồn Lực của mình, thỉnh linh sáu cái Hồn Hoàn có màu xanh lá bay lên, Hồn Thánh cấp sáu! Ngay sau đó tà Mị Nhi triệu hồi ra Hồn Thủ đồng bọn của chính mình—— Độc Long, Hợp Thể, sau khi hợp thể Tà Mị Nhi là một bộ dáng tóc trắng, lúc này toàn thân tràn đầy khí tức, đồng thời càng là nguy hiểm vô cùng. . .

Mọi người bị bề ngoài Tà Mị Nhi rung động qua đi, bỗng nhiên khí tức nguy hiểm lập tức bao phủ ở những người này, tất cả mọi người về mặt kinh hãi xem lên trước mặt cái tóc trắng cùng con mắt mị hoặc này của nữ tử! Cô gái này thật quá nguy hiểm.

Đột nhiên, Tà Mị Nhi khước miệng câu dẫn ra một dáng tươi cười và ác rất giống Tà Băng, nhưng mà sau một khắc, Tà Mị Nhi thân ảnh đã biến mất trước mắt mọi người!

Không phải Tà Mị Nhi biến mất, mà là tốc độ của nàng quá là nhanh, nhanh đến ngoại trừ Tà Băng cùng mấy người bên ngoài ra, không ai có thể thấy rõ thân ảnh của nàng. Lý bá tước có lẽ cũng là đại khai nhãn giới rồi a.

Sau đó, sau, mấy tiếng kêu thảm thiết Tà Mị Nhi thân ảnh xuất hiện trước mắt mọi người lần nữa tại!

Tất cả con mắt của mọi người giờ phút này là phóng đại gấp bội, hoảng sợ nhìn xem những cái kia bị đánh bay ra ngoài đều là Hồn Sư cùng Hồn Thủ a!

Chỉ thấy mấy cái bị đánh bay ra ngoài kia, đều không ngoại lệ là tất cả mọi người một nửa thân thể lâm vào lòng đất, chỉ để lại nửa đoạn thân thể chóng mặt nức ních kêu thảm, để nói rõ là bọn hắn còn sống.

Mà Tà Mị Nhi lúc này, tựa như không có xuất thủ qua, lẳng lặng đứng nguyên tại chỗ, khước miệng vẫn là tí tí dáng tươi cười.

Mọi người đã choáng váng, loại tốc độ cùng lực phá hoại này, tuyệt đối có thể lập tức giết bọn hắn trong bất kỳ lúc nào!

Tĩnh, bốn phía thoảng một phát trở nên yên tĩnh!

“Hừ! Phù Bá tước của ta há lại để các ngươi có thể tự do ra vào sao!” Lý bá tước một mực không nói gì nhìn trước mắt những thuộc hạ đã rách nát không thể chịu nổi ở sân nhỏ, nói xong một câu này lập tức sử dụng hồn kỹ đánh tới hướng Tà Mị Nhi.

Tà Băng bấu môi, sử sụng lẳng sa hướng Tà Mị Nhi kéo đến bên người, vung tay lên là liền đơn giản đem hồn kỹ của Lý bá tước hóa giải, “Ồi!!!... Nguyên lai Lý bá tước còn ưa thích đánh lén ah!”

Lý bá tước chứng kiến chính mình Hồn Tôn cấp ba một kích toàn lực lại bị cái thiếu niên nhỏ nhất này thoảng một phát đã hóa giải mất, không khỏi âm thầm khiếp sợ.

“Ah? Xem ra chúng ta là lựa chọn phương thức không đúng.” Tà Băng giả vờ giả vịt lắc đầu, bỗng nhiên làm như nghĩ tới điều gì, đôi mắt sáng ngời, đối với Lý bá tước nói ra, “Băng không thì trước cho ngươi cái kính hi đã nha?”

Nói xong Tà Băng dáng tác ác tươi cười lại khai triển chiêu thức, theo nụ cười của nàng xuất hiện, một sự kiện là để cho người kinh khủng xuất hiện nha...

Đột nhiên truyền đến âm thanh “Ầm ầm, ầm ầm” vài tiếng trầm đục, lập tức mặt đất bắt đầu lay động kịch liệt , ngay sau đó phòng ốc bắt đầu sụp đổ, trên mặt đất xuất hiện một khe hở, chính giữa còn kèm theo tiếng kêu thảm thiết của mọi người trong phủ.

Mà trong phủ chỉ duy nhất có một nơi là tốt, đó đương nhiên là chỗ Tà Băng cùng bọn hán rồi, nếu là lúc trước không có lời nói này của Tà Băng..., giờ phút này bọn hán khẳng định tưởng rằng động đất, nhưng nhìn chỗ đứng hiện tại của Tà Băng và bọn hán một chút việc đều không có, thậm chí tro bụi đều không có bay đi nữa à, bọn hán đã biết rõ đây hết thảy đều là do Tà Băng cùng mấy người làm ra a.

Trong nháy mắt, toàn bộ phủ Bá tước trở thành một đồng bừa bộn, bất quá Tà Băng lại để cho ‘Vật nhỏ’ ra tay là có chừng mực, không để cho phủ Bá tước xuất hiện bất kỳ thương vong.

Giờ phút này Lý bá tước đã trợn tròn mắt, hán như thế nào cũng không nghĩ ra cực đại phủ Bá tước của mình vậy mà trong chớp mắt đã trở thành bộ dạng vô cùng thảm hại rồi hả?

“Hiện tại như thế nào đây?” Tà Băng mệnh lệnh ‘Vật nhỏ’ ngừng lại, nếu là không thu tay lại, sợ rằng cái phủ Bá tước này liền bị hủy diệt rồi...

“Cái này, đây hết thảy đều là người làm hay sao?” Lý bá tước tràn đầy kinh hãi có chút chật vật trên mặt.

Không kinh hãi? Không kinh hãi là giả, một thiếu niên xem chừng bất quá là mười lăm mười sáu tuổi vậy mà chỉ cần một cái phát tay có thể hóa giải một kích toàn lực của mình, hơn nữa hiện tại bất quá đưa tay liền đem phủ Bá tước của chính mình hủy hoại đến thế này, thiếu niên này đến tột cùng có phải là người hay không?

Cái này... Quả thực là biến thái của biến thái a!

“Người... Người đến tột cùng muốn làm cái gì?” Lý bá tước lúc này rốt cục sinh ra sợ hãi, chỉ bằng một tay của thiếu niên này, hoàn toàn có thể lập tức hủy phủ Bá tước của hán, lại để cho bọn hán từ nay về sau trở thành lịch sử!

Đồng thời cái Lý bá tước này trong nội tâm phiền muộn không thôi, cuối cùng là ở đâu đi ra kẻ biến thái như vậy?

Mà cái Lý bá tước này đánh chết cũng không có khả năng biết rõ thiếu niên ở trước mắt mình chính là Quân Tà Băng thanh danh lan truyền lớn từ mười năm trước, mà bây giờ Tà Băng cũng sẽ không rảnh mà tận lực đi che dấu thân phận của mình, cái Lý Bạch này cũng dám đùa giỡn tiểu mập mập, còn có ý đồ đánh hán nữa chứ? Không có đại khai sát giới, Tà Băng đã là rất nhân từ rồi.

“Hiện tại, chúng ta là có thể nói chuyện chánh sự rồi phải không?” Tà Băng giờ lên con mắt nhàn nhạt nhìn thoáng qua Lý bá tước, lại quét một vòng kiệt tác của mình, đậm đậm mở miệng.

“Các người đều đi xuống trước đi!” Lý bá tước đối với những cái hộ vệ choáng váng kia phát phát tay, âm thầm đề xuống sự kinh hãi trong lòng của mình, quay người nhìn xem Tà Băng. Một người cường có thể đối phó, nhưng mà vừa cường lại vừa bá đạo như thế không phải bọn hán có thể đối phó được.

“A..., trăm vạn là có thể giải quyết sự tình, người hết lần này tới lần khác muốn cho ta ra tay, ta ra tay tiền thi đấu cần phải gấp bội gấp bội đấy.” Tà Băng ngáp một cái, khoát khoát tay, “Vậy chỉ thu người 3000 vạn từ kim tệ thôi đó!”

Ba... 3000... Lý bá tước lần này là trực tiếp không chịu nổi ngã ngồi trên mặt đất, 3000 vạn, quả thực là một nửa tài sản của cả gia tộc mình à! Lý bá tước hiện tại thật muốn giết chết con của mình, mỗi ngày hán đều gây chuyện, lần này thì tốt rồi, cái đồ phá gia chi tử!

“Có thể hay không... cho ta thiếu trước?” Lời nói Lý bá tước lúc này đều nói không rõ ràng rồi, quay mắt về phía mấy vị cường giả, hán chỉ có thể đem ủy khuất nuốt trong bụng.

“Àn? Lớn như vậy phủ Bá tước mà 3000 vạn từ kim tệ đều không có?” Tà Băng kinh ngạc mà hỏi, sau đó vừa lớn phương nói một câu, “Vậy người ý định cho bao nhiêu?”

Cái này vừa hỏi lại để cho Lý bá tước ngây ngẩn cả người, nhiều thì lại không nỡ, cuối cùng do dự rồi nhỏ giọng nói ra, “30... 30 vạn từ kim tệ!”

Ta nhỏ vào!

30 vạn từ kim tệ đuổi ăn mày đi sao?

Nhìn sắc trời một chút, Tà Băng cũng không có ý định cùng bọn họ dây dưa, tùy ý phát phát tay, đối với Lý bá tước nói ra: “500 vạn từ kim tệ trưa mai đưa đến Ngọc Mãn Lâu, nếu không ta không ngại lại muốn đến một lần nữa vì khoản nợ a!”

Nói xong Tà Băng mang theo mấy người ly khai phủ Bá tước, trước khi đi còn lưu lại một câu: “Nếu là lần sau lại để cho ta ra tay, có thể cũng không phải là đơn giản như vậy nha.”

Lý bá tước nhìn xem một đồng bừa bộn trước mắt, tức giận chạy đi tìm con mình tính sổ!

Dọc theo đường mấy người đều không nói tiếng nào, Tà Băng đôi mắt nâng lên, đối với mấy người hỏi, “Ta có phải hay không rất xấu? Kỳ thật phủ Bá tước là người vô tội đúng không?”

Mấy người sau lưng Tà Băng nghe được câu hỏi đậm đậm, đều là lắc đầu.

“Tà Băng hôm nay làm những điều này đều là vì ta không phải sao? Cho dù không phải là vì ta, Tà Băng làm cái gì ta đều ủng hộ.” Quân tử hiền là người đầu tiên mở miệng, Tà Băng, người là người ta muốn đi theo làm tùy tùng suốt đời, là người mà ta lấy đó làm tín niệm mà sống, bất luận là đúng hay sai, là tốt là xấu, thì cũng có sao đâu? Ta chỉ biết là, cùng bên cạnh người chính là ta nhất chuyện vui sướng nhất trong cuộc sống của ta.

“Cho dù bọn họ là người vô tội thì như thế nào? Đã có lá gan động tới người của chúng ta, thì nên chuẩn bị tốt bị diệt đi a, huống chi Tà Băng vừa rồi không có giết chết bọn hán bất luận dù chỉ một người.” Lăng Tiêu tư tưởng cũng sớm đã bị Tà Băng đồng hóa rồi, hơn nữa Lăng Tiêu còn sống chính là vì người trước mắt, như thế nào lại cảm thấy nằng nặc?

“Hừ, Tà Băng đã đủ tiện nghi cho bọn hán rồi, nếu ta không phải chỉ đem cái Lý Bạch kia ném đến bên trong độc quật của ta đi a, phủ Bá tước là phải đợi đến lúc bị hủy diệt a!” Tà Mị Nhi gần đây không hiểu được cái gì gọi là nhân từ nương tay, hôm nay nếu không phải Tà Băng phân phó, nàng trực tiếp đem những người kia giết sạch rồi!

“Bọn hán đáng đời.” Tà Vụ vĩnh viễn là chỉ mấy chữ đơn giản, nhưng chỉ có đơn giản bốn chữ này lại lộ ra quyết tâm của Tà Vụ, mười năm trước thời điểm được người ban cho tên là Tà Vụ, ta liền thề, Tà Vụ chỉ vì Tà Băng mà sống!

Nghe được mấy lời nói của mọi người... , Tà Băng lộ ra một cái dáng tươi cười, Tà Băng sao lại để ý đến ánh mắt thế tục chứ? Chỉ cần người nàng quan tâm trôi qua tốt là được, coi như là làm đệ nhất thiên hạ đại ác nhân thì như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Khóa Đường Đệ Nhất

Mấy người Tà Băng theo phủ Bá tước ra về, liền tới Ngọc Mãn Lâu, ăn uống no say đến đêm khuya, Tà Băng mới cùng tiểu mập mập hướng phía học viện mà về, mà mấy người Tà Vụ thì sáng sớm hôm sau là rồi để đó rồi, bản thân bọn hán còn có rất nhiều chuyện phải xử lý, thật là không có biện pháp mà, ai bảo mấy người ai cũng là chương quây của một nơi mà lại vang danh cả một vùng ở đó. Sau khi hai người trở lại học viện, tách nhau ra đi về hướng biệt viện riêng của mình. Trở lại tiểu biệt viện của mình, nghĩ đến ngày mai còn phải đi huấn luyện mấy cái đệ tử kia, Tà Băng cũng dứt khoát không ngủ được rồi, trực tiếp khoan chân ngồi dậy tu luyện.

Kỳ thật mười năm trước Tà Băng đã có suy nghĩ đem Trúc Cơ Đan mở rộng tại đại lục, nhưng là lúc ấy thực lực của nàng còn quá yếu, dù cho có Quân gia che chở, cũng không có thể bảo đảm đảm người đại lục này không thương tổn đến nàng cùng Quân gia, Tâm tham lam của con người thật sự là rất đáng sợ a. Nói không chừng một sự việc không đúng có thể gây ra họa diệt môn a.

Nhưng hiện tại Tà Băng là ngược lại không cần thiết phải bận tâm những thứ này, chưa nói đến bản thân Quân gia có truyền thừa mấy ngàn năm thực lực, mà bây giờ Tà Băng có được thực lực cũng đủ để bảo vệ thân nhân cùng bằng hữu của nàng, cho nên Tà Băng cũng định để cho Trúc Cơ Đan tung hoành thiên hạ rồi, tuy nhiên cái Trúc Cơ Đan này là cấp thấp nhất đan dược của sư phụ, nhưng đối với người của Áo Tạt Tư đại lục mà nói, đã là đan dược nghịch thiên, cũng là đan dược mà bọn hán cần nhất.

Vì có nó thì trên khắp đại lục này từ nay về sau không còn nữa cái gọi là phế vật, như vậy có thể nghĩ, cái thế giới này hội cường đại đến mức nào.

Mà cái đám đệ tử này, chính là bước đầu tiên để Tà Băng mở rộng Trúc Cơ Đan, tuy nhiên Tà Băng cũng không phải cái gọi là người lương thiện, người đại lục cũng không can hệ nàng chuyện gì, thế nhưng mà từ khi mười năm trước chứng kiến gia tộc của chính mình lần đó đánh nhau, cùng nhóm đệ tử này không cam lòng, Tà Băng đã hạ quyết tâm muốn đem Trúc Cơ Đan mở rộng tại đại lục.

Mà Tà Băng một quyết định này, chính là làm sau này Áo Tạt Tư đại lục chuyển hướng.

Tu luyện không cả một đêm không ngủ, Tà Băng mở mắt ra, trời đã sắp sáng. Rửa mặt xong, mở cửa, không ngoài ý muốn liền chứng kiến mấy khuôn mặt quen thuộc, Hoa Thần Dật, Bắc Ngạn Phong cùng tiểu mập mập.

Ba người là hôm qua đã có hẹn cùng Tà Băng rồi, lại để cho bọn hán hỗ trợ thao luyện thao luyện đám người kia, không nghĩ tới ba người lại sớm như vậy liền đi tới cửa ra vào của mình mà đợi.

“Tiểu Trần Nhi, chúng ta đều đã chờ ngươi thật lâu rồi.” Bắc Ngạn Phong vừa chứng kiến Tà Băng đi ra, liền mở miệng phản nản nói, bất quá trong thần sắc lại không có một tia bất mãn, ngược lại là rất hưng phấn, hẳn là chưa có huấn luyện qua người khác đâu.

“Băng nhi, chúng ta đi thôi.” Hoa Thần Dật ôn nhu mỉm cười với Tà Băng, lúc đó đã thấy Bắc Ngạn Phong một hồi mờ hồi lạnh, ai, hẳn ôn nhu chỉ vì một người là Tà Băng, nghĩ tới đây, trong nội tâm lại không khỏi chua xót.

Tiểu mập mập không nói lời gì, chỉ là đối với Tà Băng lộ ra một dáng tươi cười, trong đôi mắt về thanh tịnh lộ ra vui vẻ hào quang.

“Ha ha, hôm nay lại có đệ nhất đường khóa, đã có các người mọi chuyện đơn giản nhiều hơn. Chúng ta đi a.” Tà Băng nhìn xem ba người, trong nội tâm

rất ấm, nói xong, bốn người cùng một chỗ hướng sân huấn luyện đi đến.

Lúc bốn người đi đến sân huấn luyện, 67 vị đệ tử đã đứng chờ tại đấy rồi, chứng kiến cái tình cảnh này, Tà Băng khoe miệng câu dẫn ra vẻ tươi cười, nhanh hướng phía mọi người đi đến.

67 vị đệ tử chứng kiến Tà Băng đi tới, lập tức thấy tinh thần tỉnh táo, ánh mắt sáng quắc nhìn vị Thiên Thần này giống như là lão sư, thời điểm quét đến Hoa Thần Dật cùng Bắc Ngạn Phong, đôi mắt mọi người cũng không khỏi co rút lại một chút, đây là đệ nhất học viện thánh đường Hoa Thần Dật cùng đệ tam Bắc Ngạn Phong? Về phần Quân Tử Hiên, mọi người giờ phút này cũng không dám xem thường, giống như lão sư tuổi tuy không lớn nhưng đều làm người ta giật hồn vì nó hoàn toàn trái ngược với thực lực

“Rất tốt, không ai muộn!” Tà Băng quét mắt liếc, suốt 67 người, không thiếu dù chỉ một cái, lập tức lại nghiêm túc nói.

“Vô luận người tài giỏi đến đâu thì trước khi bước đến đỉnh cao vinh quang đều phải leo lên được từ vực thẳm. Các ngươi nhớ kỹ cho ta, chỉ cần có thể kiên trì hết một tháng đặc huấn của ta, như vậy, phế vật hai chữ này vĩnh viễn từ bỏ trong thế giới của các ngươi!”

Phế vật hai chữ vĩnh viễn từ bỏ trong thế giới của các ngươi! Tất cả mọi người trong đầu chỉ có một câu nói kia, phế vật, không hề làm phế vật, dù là trả giá tánh mạng cũng sẽ không tiếc! Bọn hấn sôi trào, ánh mắt của bọn hấn ẩm ướt, những lời này đối với tất cả mà nói ý vị như thế nào? Đại biểu cho cái gì?

”Lý thuyết giảng dạy trong học viện tuy trọng yếu, nhưng là không có thực tế, vì vậy lý thuyết cũng chỉ là lý thuyết mà thôi! Chỉ có quá trình tron, thực tế mới có thể đem lý thuyết hóa thành vật hữu dụng thật sự, mới có thể để cho các ngươi càng thêm biết rõ mình muốn học chính là cái gì, lại đã học được cái gì! Hiện tại ta sẽ không dạy các ngươi như thế nào tăng lên Hồn Lực, tu luyện hồn kỹ, đây không phải trước mắt cần có! Mà bây giờ là trọng yếu nhất thì là trụ cột phải tốt, đã có trụ cột tốt, mới có thể làm chơi ăn mà ăn thật!” Tà Băng dừng một chút nói ra.

“Lời nói không nhiều, hiện tại dựa theo lý tưởng của các ngươi mà phân thành bốn tổ, Hồn Sư, thuần Thú Sư, Đan Dược Sư, Luyện Khí Sư, từ trái đến phải cho ta đứng vững!” Nói xong Tà Băng gật gật đầu, ý bảo bọn hấn có thể đã bắt đầu.

Sau lưng ba người Hoa Thần Dật, ngoại trừ tiểu mập mạp bên ngoài, hai người khác đều là một hồi kinh ngạc, Băng nhi bọn hấn như vậy là lần thứ nhất bọn hấn nhìn thấy, như thế khí phách, như thế bề ngễ thiên hạ, như thế đấy... Thậm chí phát hiện đã không có từ ngữ nào có thể hình dung người trước mắt!

Tà Băng nhìn tất cả đã đứng vững, 67 người trong bốn mươi một tên nam sinh, hai mươi lăm tên nữ sinh, giờ phút này lựa chọn thuần Thú Sư cùng Đan Dược Sư phần lớn đều là nữ sinh, mà Luyện Khí Sư cùng Hồn Sư đa số đều là nam sinh. Tà Băng nghĩ, trực tiếp đem bốn người Nam Phong Hiên, Tây Môn Trạch, Tử Tâm cùng Đông Phương Tinh trong đội ngũ kêu lên.

“Cái gọi là có cạnh tranh mới có động lực, có động lực mới có tiến bộ, hiện tại bọn hấn bốn người sẽ là đội trưởng của các ngươi, Nam Phong Hiên phụ trách Hồn Sư đoàn, Tây Môn Trạch phụ trách luyện khí đội, Tử Tâm cùng Đông Phương Tinh phụ trách thuần Thú Sư cùng Đan Dược Sư! Hiện tại đội trưởng chỉ là tạm thời, có khả năng thì lên đứng đầu, còn người vô năng lập tức bị loại bỏ, qua mỗi một tháng ta đều cho các ngươi khiêu chiến đội trưởng đó chính là cơ hội! Hiện tại riêng phần đội trưởng đi làm quen một chút đội viên của chính mình.” Tà Băng nói xong, hướng bốn người gật gật đầu!

Mới lạ, cổ quái. Chưa từng có bất kiến cái nào lão sư dạy học là đem đệ tử chia làm đội ngũ mà dạy, mà trọng yếu hơn là dựa theo lý tưởng của mình phân phối, chẳng lẽ nói? Bất luận là cảm thấy là lạ, còn có cái loại xưng hô đội trưởng kỳ quái này, nhưng không thể nghi ngờ, mọi người đối huấn luyện kế tiếp của Tà Băng đã có càng nhiều hơn nữa sự chờ mong.

Trải qua chuyện ngày hôm qua, đệ tử trong lớp đã không người nào dám nghi vấn lời nói của Tà Băng..., bốn người chỉ là thoáng sửng sốt một chút, thì đã đi về hướng đội ngũ của mình, người trong lớp bọn hấn vốn là rất quen thuộc, giờ phút này cũng là nói chuyện đến có thể long trời lở đất, đơn giản chính là đối với tương lai chờ mong mà thôi.

Tà Băng quay người nhìn về phía ba người Hoa Thần Dật, mỉm cười, nói ra, “Để cho các ngươi tới, nhưng thật ra là riêng phần mình phụ trách thao luyện một tổ thành viên, là thao luyện, hung hăng thao luyện!”

Ba người nghe được lời nói của Tà Băng..., quay đầu nhìn các đệ tử trò chuyện mà khí thế ngất trời, nhìn lại trên mặt Tà Băng rõ ràng rất chói mắt đáng tươi cười, lại làm cho ba người rõ ràng ngửi được hương vị của Ác Ma.

Tà Băng khẽ cười một tiếng, quay người đối với các đệ tử nói ra, “Xếp hàng đứng vững!”

Nhìn trước mắt bốn cái tiểu đội, cùng bốn cái đội trưởng tinh thần vô cùng phấn chấn, Tà Băng lại nói, “Nhớ kỹ, các ngươi hiện tại là đệ tử của ta, từ giờ trở đi, ta sẽ dùng thái độ nghiêm khắc nhất yêu cầu các ngươi, hi vọng các ngươi có chuẩn bị tâm lý!”

“Từ giờ trở đi việc các ngươi phải làm là phục tùng! Nhớ kỹ là vô điều kiện mà phục tùng! Các ngươi không có bất kỳ quyền lợi gì phản đối, bởi vì hiện tại các ngươi không có tư cách!” Chứng kiến mọi người có chút rối loạn, ánh mắt Tà Băng sắc bén đảo qua, còn nói, “Nếu như ai còn không phục..., liền đồng dạng giống như ngày hôm qua, ta tùy thời tiếp nhận khiêu chiến của các ngươi. Còn có, quyền lợi của đội trưởng cũng không phải lớn, nhưng là mỗi một đội viên đều phải vô điều kiện phục tùng mệnh lệnh của đội trưởng! Nhớ kỹ, mỗi một tiểu đội đều là một cái chính thể, đội trưởng là phải công tư phân minh, các ngươi phải học được đoàn kết, học được cùng nhau chiến đấu! Đến mỗi khi trăng rằm, bốn đội đều có một cuộc tỷ thí, cuối cùng chỉ có một gã chiến thắng... Hừ hừ!” bộ dáng Tà Băng đầy âm hiểm, lại để cho tất cả mọi người bất giác rung mình một cái.

“Nhớ kỹ lời ta nói sao?”

“Nhớ kỹ!”

“Không có ăn cơm sao? Âm thanh sao lại nhỏ đến như vậy?”

“Nhớ kỹ! !”

“Tốt, nhớ kỹ cạnh tranh là tùy thời và tùy chỗ mà tồn tại, mỗi một tiểu đội vừa là đồng bạn của các ngươi, mà vừa lại là đối thủ của các ngươi, điều cần thiết các ngươi cần phải làm là đã bại. Đã bại tất cả mọi người! Đưa bọn chúng hung hăng dẫm nát dưới chân! Lại để cho bọn hán cảm giác được sự cường đại của các ngươi, các ngươi, có thể sao?” Tà Băng tựa hồ cũng bị các học sinh lây cảm xúc, thần sắc không khỏi có chút kích động.

“Có thể! !” Âm thanh chinh tề và to.

“Rất tốt, như vậy hiện tại...” Tà Băng xuất hiện tà ác đáng sợ cười, đối với ba người sau lưng nói ra, “Chúng ta bốn người mỗi người một tổ, bắt đầu hành hạ!”

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Gặp Lại Người Thân

“Cái gì?” Nghe được Tà Băng lời mà nói... , tất cả mọi người một hồi ngây người? Khai mở hành hạ? Hành hạ chính là bọn hán? Hành hạ bọn hán là mấy cái đồ biến thái của trường học? Ông trời... ờ... i, lão sư ời là lão sư!

“Lúc nào các ngươi có thể ở trong tay bốn người chúng ta kiên trì thời gian nửa giờ, chính là thông qua vòng thứ nhất khảo nghiệm!” Tà Băng chứng kiến mọi người có chút sắc mặt trắng bệch, nghiêm mặt nói, “Cho các ngươi một lời khuyên, cũng giống như cảnh báo, mỗi một tiểu đội là một cái chinh thể, nhớ kỹ các ngươi là một cái chinh thể, đoàn kết!”

Tà Băng nhiều lần cường điệu với bọn họ là một cái chinh thể, đoàn kết đơn giản là muốn bọn hán biết lực lượng đoàn đội là như thế nào, hợp tác lại cường đại ra sao, tuy nhiên bọn hán lúc này không có cường đại Hồn Lực, nhưng là có thể đủ để có thể hợp tác tốt, tại mấy người Hoa Thần Dật kiên trì nửa giờ là có thể thực hiện đấy. .

“Hừ, cái này là bước thứ nhất để rèn luyện quyết tâm của các ngươi trở nên mạnh mẽ? Cảm tưởng gương xem xem bộ dáng hiện tại của các ngươi? Toàn bộ chính là một cái đồng dạng nhu nhược! Chúng ta không thể chiến bại sao? Các ngươi như vậy không tin mình, như vậy là như thế nào, đều rút ra ngoài cho ta! đệ tử của Mặc Trần ta không có người nhu nhược!” Nhìn xem những người này sắc mặt trắng bệch, Tà Băng mở miệng kích đến.

“Lão sư, chúng ta không phải người nhu nhược!” Ngoài ý muốn, mở miệng đúng là cái đáng yêu nữ hài Tím Trái Tím này, nữ hài thần sắc tuy nhiên còn có chút sợ hãi, nhưng là đầy mắt kiên định lộ ra quyết tâm của nàng.

“Các người khác thì sao nào? Từ Tâm xem như là nhất nhỏ ở trong lớp, các ngươi cũng không bằng nàng sao?” Tà Băng đối với Tím Trái Tím nở nụ cười, gật gật đầu, lại đối với mọi người rống lên một tiếng.

“Chúng ta không phải người nhu nhược!”

“Đúng, không phải là cùng lão sư và các ngươi đánh nhau sao? Sợ cái gì?”

“Lão sư, đến đây đi, chúng ta mới không sợ!”

...

Nhìn xem thần sắc mọi người, Tà Băng đối với ba người sau lưng nhẹ gật đầu, đầu tiên hướng phía Tây Môn Trạch luyện khí đội tiến lên, Hoa Thần Dật cũng hướng Hồn Sư đoàn đi đến, Bắc Ngạn Phong tức thì hướng phía thuần Thú Sư đi đến, mà Đan Dược Sư có số lượng người ít nhất để lại cho Quân Từ Hiến.

Mọi người đã biết rõ năng lực bốn người trước mắt, cho nên ngay từ đầu đã toàn lực đánh ra, Tà Băng gương mặt quét qua, mọi người thực lực cơ bản đều tại Hồn Sĩ cấp năm đến Hồn Sĩ cấp chín mà thôi, bởi vì Tiên Thiên Hồn Lực chưa đủ, những người này đều không thể đột phá Hồn Sư.

Mà ở trong 10' kế tiếp, các loại “Nổ vang” âm thanh không dứt bên tai, riêng về Tà Băng cùng mấy người Hoa Thần Dật khí định thần nhân, những học sinh này từng cái đều là mồ hôi đầm đìa, hai tay bắt đầu run rẩy không ngừng.

Bọn hán đã tiêu hao lực lượng nhiều lắm rồi, ngay từ đầu là dùng ra toàn lực của mình, Hồn Lực vốn là bọn hán không có nhiều lắm, nếu như toàn lực công kích, tuy nhiên chỉ có 10 phút, nhưng lại để cho mọi người đã đạt đến cực hạn.

Hiện tại mọi người đừng nói đến công kích bốn người, bọn hắn bây giờ còn có thể đứng là đã rất tốt rồi!

Một trận chiến này, mọi người mới cảm nhận được bốn người trước mắt kia thực lực là cường đại, nhất là cùng Tà Băng đối chiến Luyện Khí Đội, càng là biết rõ trước mắt vị thiếu niên này thực lực tuyệt đối có thể dùng « Không thể đo lường » bốn chữ này để hình dung! Bọn hắn hai mươi sáu người, hai mươi sáu người toàn lực công kích, thậm chí ngay cả góc áo của lão sư đều không có đụng được, mà bọn hắn thì là liên tiếp không ngừng bay ra ngoài!

“Nghỉ ngơi 10 phút, 10 phút sau tiếp tục!”

Mọi người nằm trên mặt đất nghe âm thanh thanh thúy dễ nghe nói ra đến từ Địa Ngục, vốn là mọi người chật vật không chịu nổi thiếu chút nữa là một cái kinh, ngất đi...

Mà lần này huấn luyện bốn người lại thay đổi, Tà Băng cùng Đan Dược Đội, Hoa Thần Dật cùng Thuần Thú Đội, Bắc Ngạn Phong cùng Luyện Khí Đội, Quân Tử Hiến cùng Thuần Thú Đội.

Song lần này, năm phút đồng hồ nhưng lại không được, 67 người lại lần nữa nằm lại trên mặt đất.

Hai lần đều ngã, Tà Băng cũng đại khái hiểu được sự cực hạn của con người, ở đây ngoại trừ bốn người Tà Băng bọn họ, còn lại 67 người là một bộ dạng nửa chết nửa sống.

“Đem cái đan dược này để cho các người đội viên ăn xuống, mỗi người một khóa. Mọi người khỏe chính là lúc buổi huấn luyện hôm nay kết thúc. Mắt nhìn mọi người trên mặt đất, Tà Băng ném cho bốn cái đội trưởng mỗi người một lọ đan dược, nói xong cũng cùng Hoa Thần Dật bốn người đi ra ngoài.

Cái huấn luyện này cũng cứ như vậy đã xong, mọi người cũng là khắc sâu cảm nhận được cái gì gọi là toàn thân không còn chút sức lực nào!

Giương mắt nhìn xem sắc trời còn sớm, Tà Băng đối với ba người sau lưng nói ra, “Chúng ta đi ra ngoài ăn một chầu thật ngon a? Hôm nay ta mời khách!” Nói xong còn phượng vĩ ngực một cái.

Ba người nhìn xem bộ dạng Tà Băng, không khỏi mỉm cười, hiện tại bộ dạng của Băng nhi là không có giống vừa mới làm cho người ta sợ hãi uy nghiêm, nhưng bất luận nàng là cái dạng gì đều là như vậy mê người.

“Tốt, vậy thì người mời khách a.” Hoa Thần Dật ôn nhu cười cười, theo gió mà bay bay áo đỏ biểu hiện ra chủ nhân vốn là liễu lĩnh, Hoa Thần Dật nghĩ đến tiệm cơm, suy nghĩ lại không khỏi trở về mười năm thời điểm trước lần đầu nhìn thấy Tà Băng, cũng là ở quán cơm, vốn là chính mình muốn xem kịch, ai ngờ cái bé gái này chính là bất tri bất giác xông vào trong lòng của mình lúc nào cũng chẳng hay biết.

Đạo mắt đã là mười năm nữa à...

“Àn, đi Ngọc Mãn Lâu a, chỗ đó đồ ăn ngon ah.” Bắc Ngạn Phong đùa cười một tiếng, nhớ tới đồ ăn Ngọc Mãn Lâu, xác thực thật là rất ngon a. Tà Băng mỉm cười, món ăn nổi tiếng của thế kỷ hai mươi một có thể không ngon sao?

“Đúng vậy, Tà Băng, chỗ đó đồ ăn thật sự ăn thật ngon nha.” Tiểu mập mập Quân Tử Hiến thanh tịnh mắt to nháy nháy, mặt mũi tràn đầy kỳ vọng nhìn xem Tà Băng.

“Tốt, chúng ta xuất phát Ngọc Mãn Lâu!” Nói xong bốn người song song hướng về Ngọc Mãn Lâu đi đến.

Bốn người đang đi, Tà Băng lại đột nhiên ngừng lại, ba người nghi hoặc nhìn về phía Tà Băng, đã thấy Tà Băng mặt mũi tràn đầy hưng phấn xem hướng một vị nam tử áo trắng, Hoa Thần Dật cùng Bắc Ngạn Phong lại một hồi nghi hoặc, đây không phải vừa mới xin tốt nghiệp Văn Tà sao?

Văn Tà dọc theo đường, hắn vừa mới theo đại ca trở lại, chuẩn bị đến học viện tìm tiểu muội, giờ phút này ý định đi Ngọc Mãn Lâu ăn ít đồ, bỗng nhiên cảm giác một đạo ánh mắt có chút kích động rơi vào trên người của hắn, không khỏi quay người nhìn về phía chủ nhân của ánh mắt, cái này xem xét, cả người lại sửng sốt.

Hai người nhìn lẫn nhau thấy được gương mặt vô cùng quen thuộc, lại là có chút nói không ra lời.

Văn Tà bước nhanh tiến lên, thò tay ôm lấy Tà Băng, cúi đầu, mặt mũi nịnh nọt nói, “Nhìn cái này nam trang cách ăn mặc suất khí, ta đều thiếu chút nữa nhận thức không ra đây này.”

Sau đó Văn Tà lại nhìn về phía Quân Tử Hiến, “Tử Hiến đã ở đây a, các người đang muốn đi đâu này?”

Hoa Thần Dật cùng Bắc Ngạn Phong nhìn về phía Văn Tà ôm Tà Băng, thầm nghĩ đem Tà Băng đoạt trở lại, nhất là Hoa Thần Dật, hắn lúc này không có một tia ôn nhu giống như khi đối mặt cùng Tà Băng, mặt mũi tràn đầy lãnh khốc nhìn xem Văn Tà, toàn thân tản ra ề ảm hương vị.

“Ca, ta như thế nào tại học viện đều tìm không thấy các người đó a...” Tà Băng lui ra cái ôm ấp hoài bão của ca ca mình Quân Văn Tà, về mặt phần năn nói, đi vào học viện cũng mấy ngày, đại ca Nhị tỷ cùng ca ca một cái đều tìm không thấy.

“Chúng ta vừa đem tin tức mang về đến nhà, người cũng đã đi ra ngoài rồi, biết rõ người tới học viện, ta liền ra rồi thúc ngựa chạy tới đây này...” Tà Văn về mặt đáng thương nhìn Tà Băng, hắn trước đã xin tốt nghiệp, cái muội muội này lập tức lại tới học viện rồi, điều này cũng không có thể trách hắn có phải không?

Hoa Thần Dật cùng Bắc Ngạn Phong nghe được Tà Băng một câu “Ca” lập tức yên lòng, Vân Tà, Vân Tà, nhắc tới hai câu, hai người cũng không khỏi đập đầu của mình, cái này không phải là ca ca Quân Tà Vân của Tà Băng đây sao!

Hoa Thần Dật thì là vẻ mặt lãnh khốc hừ lạnh một tiếng, dù là ca ca cũng không thể như vậy ôm ấp! Chướng mắt!

Tà Băng nở nụ cười, đối với mấy người giới thiệu, “Hắn là ca ca của ta Quân Tà Vân, các người có lẽ trước kia đều biết đấy.”

“Nguyên lai Vân Tà là ca ca của Tà Băng ah, cái chuyện trước kia không cần để ý đi à nha...” Bắc Ngạn Phong nháy mắt mấy cái, tiến lên ôm bả vai Tà Vân.

“Nếu là bằng hữu của Băng nhi, thì quên đi, Hoa huynh, đã lâu không gặp nha.” Quân Tà Vân đối với hai người điều cười một tiếng.

“Àn, đã lâu không gặp.” Hoa Thần Dật lúc này xem như khôi phục cái bộ dáng lãnh khốc kia hung hăng càn quấy.

“Được rồi, chúng ta cùng một chỗ đến Ngọc Mãn Lâu ăn ít đồ a, hôm nay ta mời khách ah, lão ca.” Tà Băng hi hi cười cười, dẫn đầu hướng về Ngọc Mãn Lâu đi đến.

Mấy người đang trên tầng ba phòng cao thượng Ngọc Mãn Lâu ngồi xuống, Tà Băng mới truy vấn, “Lão ca, đại ca cùng Nhị tỷ đâu này? Ta vừa tới thì các người nguyên một đám đều tốt nghiệp.”

“Đại ca cùng Nhị tỷ hai năm trước là đã tốt nghiệp, hai người sáng lập một cái Tà Quân dong binh đoàn, phát triển cũng không tệ lắm, ta thời gian trước cũng là đi dong binh đoàn của bọn hắn, về sau mới biết được người tới học viện rồi, ta liền chạy về để đồ a, hai ngày nữa còn phải lại đi rồi, dong binh đoàn đại ca là rất có ý tứ đấy.” Tà Vân một bên giải thích, bộ dáng vẻ mặt đều là hương phấn a.

Tà Băng muốn đến hào sảng đại ca cùng mạnh mẽ Nhị tỷ, hai người này sáng lập ra dong binh đoàn xác thực có lẽ sẽ rất có ý tứ a.

Sau đó Tà Băng đem chuyện phát sinh tại học viện của mình đều nói cho Tà Vân, Tà Vân nghe được Tà Băng chính là Mặc Trần, hơi giật mình lại cũng hiểu được chuyện đó là đương nhiên, mọi người từ nhà mình vốn chính là biến thái. Đang nghe hiện tại Tà Băng tiếp nhận quý tộc ban 6, hơn nữa bắt đầu thời điểm huấn luyện bọn hắn, Tà Vân đã là mặt mũi tràn đầy đồng tình.

Mười năm trước từng màn huấn luyện vẫn còn trước mắt, cái đám kia chỉ hơn một tháng, nhóm người thật sự là theo Địa Ngục tầng mười tám đi qua, mười năm sau Tà Băng đặc huấn, thiên... Chính mình hay vẫn là sớm chút đi tới chỗ đại ca a.

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Tranh Đấu Ở Tiệm Cơm

“Lão ca a, lúc nào đó người cũng nên về thăm nhà một chút đi? Mẫu thân rất nhớ người đây này. .” Tà Băng nhìn bộ dạng lão ca của mình, đã biết rõ hắn nhớ ra cái gì đó, không khỏi mở miệng nói ra. “Àn, năm nay tết âm lịch ts cùng đại ca Nhị tỷ sẽ trở về.” Tà Vân nghĩ đến mẫu thân xinh đẹp của mình cùng lão ba tự kỷ cũng là một hồi tưởng niệm, đi ra ngoài đã lâu, như thế nào hội không nhớ đến thân nhân đâu này?

“Đúng vậy a, tết âm lịch ta cũng nên hồi trở lại nhà a.” Nói đến người nhà, Hoa Thần Dật cũng nhìn ra ngoài cửa sổ, hắn đã ba năm chưa có trở về nhà rồi, hàng năm tết âm lịch lúc nào cũng tại Lịch Lâm rèn luyện đây này. .

“Ha ha, nói những này làm gì vậy, nhìn cái pizza gì đây này, ăn quá ngon rồi, mau ăn mau ăn.” Bắc Ngạn Phong không thích hào khí như vậy, lập tức cười mở miệng nói ra.

Tiểu mập mập Quân Tử Hiến ngược lại là đồ ăn vừa lên đến, sẽ không có dừng lại cái miệng nhóp nhép, ăn không ngừng, không thể trách hắn ah, thật sự là quá ngon rồi. .

Mấy người Tà Băng đang vui vẻ bên này ăn cơm, trò chuyện, thì bên kia của nàng là cái bày học sinh kia.

Kỳ thật hôm nay là sinh nhật của Tử Tâm, buổi sáng lão sư huấn luyện lại để cho bọn hắn đã không có một tia tinh lực, vốn cho là hôm nay ước hẹn tự hội không thể đúng hạn cử hành, ai ngờ khi mọi người được ăn đan dược của lão sư, không chỉ thể lực khôi phục, mà Hồn Lực cũng đầy đủ, cả người đều đạt đến trạng thái cao nhất, trong nội tâm không khỏi càng thêm chờ mong sự huấn luyện này, đối với cái tiểu lão sư này cũng là càng ngày càng kính sợ.

Vốn là mười mấy người hẹn nhau đi đến Hương Say Lâu, trên đường đi cười cười nói nói không thôi, hiển nhiên tâm tình rất tốt, nhất là Tử Tâm, trên đường đi riu ra riu rít nói không ngừng, cử chỉ vui sướng đồng dạng như một con chim con.

Từ Tâm kỳ thật còn muốn mời mấy người Tà Băng, nhưng cuối cùng miệng không có dám nói ra, chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn hắn đi ra sân huấn luyện.

Lúc sau mười mấy người đến Hương Say Lâu ăn cơm, còn sắp xếp trong một cái phòng ở lầu hai, cái hương say lâu này mặc dù không có xa hoa như Ngọc Mãn Lâu, nhưng cũng có thể nói là tiệm cơm nổi danh ở đế đô rồi, bên trong hoàn cảnh thập phần ưu nhã.

Đồ ăn rất nhanh được đưa lên đủ rồi, mọi người cười cười nói nói, vừa ăn cơm vừa thương lượng xem chiều nay sẽ đi nơi nào du ngoạn.

Mọi người ở đây thời điểm này thật cao hứng, ngoài cửa đột nhiên truyền đến một đạo tiếng kêu đến.

“Ta nói cái phòng này ta đã muốn chính là ta đã muốn, tranh thủ thời gian đem bọn họ đuổi đi ra...” Thanh âm rất lớn, bọn Từ Tâm muốn không nghe cũng không thể được a.

Vừa nãy phòng còn náo nhiệt vô cùng lập tức một phát yên tĩnh trở lại, có chút phẫn nộ nhìn về phía ngoài cửa.

“Khách quan, ngài chờ chút một chút a, lập tức sẽ có phòng ngay a”

“Chờ cái gì mà chờ..., lão tử muốn chính là cái phòng này!”

“Đứng đấy, thấy thế nào, không dậy nổi chúng ta sao?”

Ngoài cửa cãi nhau đông dạng cũng là một đám người bọn họ tới dùng cơm đấy. Mà tiếng nói lại để cho bọn hắn có chút quen thuộc, lại cũng không nghĩ đến là bọn hắn.

Ngay tại mấy người trong lúc suy tư, phòng đại môn bỗng nhiên bị đẩy ra, mười cái quần áo hoa lệ nam nữ đi đến.

“Ôi!!!, ta cho rằng bên trong là ai? Nguyên lai là nổi danh quý tộc ban 6 của chúng ta ah...” Dẫn đầu một vị nam tử hoa y mĩ mai nhìn xem Tím Trái Tím nói ra.

“Từ Diễm Nghĩa, người nói cái gì?” Từ Tâm chứng kiến nam tử này thoáng một phát đã tới đây phá, chính là Từ Diễm Nghĩa, trên danh nghĩa là Tam ca của nàng.

“Ồ? Là tiểu muội ah, nguyên lai là người ở nơi này học lớp ah, thế nhưng mà ca ca ta cũng muốn cái phòng này làm sao bây giờ ah!” Từ Diễm Nghĩa nhìn lướt qua Từ Tâm bên cạnh, phát hiện không có thân ảnh nhị ca Từ Minh, mới cả gan đối với Từ Tâm nói ra.

“Từ Diễm Nghĩa, ta Từ Tâm cũng không phải dễ bị khi dễ đấy!” Từ Tâm vỗ bàn đứng lên, rất có phong thái của đại tỷ hắc đạo.

“Diễm Nghĩa, nếu không chúng ta đổi lại phòng tốt rồi, vì những cái phế vật này sinh khí thật không đáng.” Một cái nữ tử vũ mị đang trong cánh tay của Tím Diễm Nghĩa, khinh thường nhìn thoáng qua bọn hắn cùng Từ Tâm, thuận miệng nói ra.

Nhưng mà những lời này của nàng lại đổ dầu vào lửa rồi, Tây Môn Trạch mập mập tính tình vốn là không tốt, nghe lời nói của nữ tử này..., trực tiếp đứng dậy chỉ vào nữ tử, “Người cái gà mái, lập tức cút sang một bên cho ta!”

“Đứng, chạy nhanh a, chớ ở chỗ này làm bẩn mắt bọn ta!” Nam Phong Hiến cũng là tức giận rồi, nếu là lão sư ở chỗ này tuyệt sẽ không muốn nhìn đến bọn hắn nhu nhược đâu a!

“Mẹ nó!” sau lưng Từ Diễm Nghĩa một nam tử nghe được những lời này, trực tiếp tiến lên lật cái bàn, thiếu chút nữa nện vào Từ Tâm cùng mấy nữ sinh.

Tây Môn Trạch, Nam Phong Hiến đều là lập tức đem nữ sinh bảo hộ tại sau lưng, mặc dù không có bị bàn, chén nện vào, nhưng đồ ăn không ít cũng vương trên người mấy nữ sinh, chứng kiến mấy nữ sinh chật vật, nam sinh lập tức đỏ mặt, quơ lấy một bả băng ghế liền hướng mấy người Từ Diễm Nghĩa đập tới!

Lập tức, phòng loạn thành một bày...

.....

Mà lúc này mấy người Tà Băng sau khi cơm nước xong, Tà Vân tại Ngọc Mãn Lâu đã kín phòng ở lại rồi, Hoa Thần Dật cùng Bắc Ngạn Phong còn muốn tới thánh đường, tiểu mập mập Quân Từ Hiến cũng trở về trường học tìm thầy của hắn Lưu Dục rồi, còn lại một mình Tà Băng cái tùy ý đi bộ trên đường, sau khi ăn xong muốn tản bộ một chút a.

Trên đường Tà Băng đi, đột nhiên xa xa chứng kiến mấy cái thân ảnh quen thuộc, không phải Từ Tâm cùng học sinh của mình sao, sao lại có bộ dạng thế thảm này, có thể là ai gây ra a!

Tà Băng biểu lộ sững sờ, tuy nhiên khoảng cách hơi xa, nhưng Tà Băng liếc mắt cũng đoán được những học sinh này của mình rõ ràng chính là cùng người khác vừa mới đánh nhau xong, hơn nữa lại là đánh thua a.

Lúc này bọn người Tây Môn Trạch tuy nhiên đã thay đổi quần áo, nhưng đều là một bộ mặt mũi bầm dập, đầu tóc rối bời, đi đường đều phải nhờ mấy nữ sinh dắt díu lấy. Rõ ràng một bộ dáng thật thê thảm a.

Mấy nữ sinh cùng Từ Tâm ngược lại không có bao nhiêu sự tình, bị nam sinh hộ tại sau lưng, chỉ là bị thương rất nhỏ.

Mấy người tâm tình bây giờ vẫn là vô cùng phần nộ, những cái người này nói bọn họ là phế vật, bọn hắn quý tộc kóp bốn tữ rất giỏi sao?

“Đáng giận! Những cái này chờ đó cho ta, khoản này sổ sách lão tử sớm muộn có thể trở lại đòi cả vốn lẫn lãi!” khuôn mặt Tây Môn Trạch tròn núc ních, lúc này con mắt là sung có chút không mở ra được rồi.

“Từ Diễm Nghĩa, tên hỗn đản chết tiệt này, nguyên rủa hắn đi ra ngoài bị sét đánh chết!” Từ Tâm vịn Nam Phong Hiên oán hận mắng một câu.

Những người khác cũng đều là một bộ dáng phần nộ! Nguyên lai bọn hắn có lẽ có thể nén giận, nhưng là đã có lão sư lời mà nói... , bọn hắn như thế nào có thể tiếp tục nhu nhược nữa chứ! Không vì mình cũng không thể làm mất mặt lão sư!

“Hừ, lần này trở về nhất định hảo hảo hoàn thành nhiệm vụ của lão sư, lúc này không nên tìm bọn hắn mà đánh...” Nam Phong Hiên âm thanh im bất động lại, cả người càng là giãy giụa sự nâng đỡ của Từ Tâm.

Tất cả mọi người cảm thấy có chút kỳ quái, theo Nam Phong Hiên ánh mắt nhìn đi, lần này, lập tức nguyên một đám ngốc ngay tại chỗ.

Bọn hắn như thế nào cũng không nghĩ ra, dưới loại tình huống này đụng phải Tà Băng, trước mắt cái kia áo trắng tuyết mỹ, không phải là lão sư của bọn hắn sao?

Tà Băng nhìn xem mọi người thương thế đầy cả trên người, khóe miệng một lần nữa câu dẫn ra cái tà ác đáng tươi cười kia...

Lúc này ánh mặt trời thoi qua một tia mây đen, phảng phất đại biểu sự tình gì phát sinh rồi a.

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Chính Là Các Ngươi??

Từ Tâm cùng bọn hắn là một bộ dáng khẩn trương, trái tim của họ là đang nhảy loạn a, lão sư có thể hay không trách bọn họ? Có thể hay không giận bọn hắn? Nhiều người nhìn lão sư đang ở trước mắt, từng bước một hướng phía Tà Băng đi đến, mỗi một bước đi đến, chân đều muốn run lên hai cái.

“Lão sư.” Từ Tâm nhút nhát e lệ kêu một tiếng, những người khác cũng cúi đầu nhỏ giọng kêu lão sư.

Mà Tà Băng không có lên tiếng, một đôi mắt lợi hại quét mắt bọn người Từ Tâm, Tà Băng mới sâu kín đã mở miệng, “Đánh nhau? Mà lại còn thua?”

Tà Băng bao che khuyết điểm, Tà Băng thật là siêu cấp bao che khuyết điểm, chứng kiến học sinh của mình bị người đánh thành như vậy, đã dẫn phát sự khát máu trong cơ thể Tà Băng, trên đường cái Tà Băng cũng không có cho những học sinh này gây áp lực, thân nhiên nói, “Trở về phòng học đi.”

Mười mấy căn bản không dám ngỗ nghịch, đành phải ngoan ngoãn đi theo sau lưng Tà Băng hướng về học viện đi đến, trên đường đi tất cả mọi người do dự bất an, không biết một hồi làm như thế nào giải thích cùng lão sư, thiệt là. Đập mạnh sản nhà, không dám lớn tiếng, làm sao bây giờ, giải thích thế nào cho tốt a.

Lúc trở lại học viện, khóa học buổi chiều đã bắt đầu rồi, Tà Băng đẩy cửa ra, chứng kiến những người còn lại đều ngồi ở phòng học, ý bảo sau lưng mọi người ngồi trở lại chỗ ngồi của mình, Tà Băng ngồi ở trên giảng đài, tay phải nhẹ nhàng nâng cái cằm, có chút ánh mắt nguy hiểm rơi vào trên người mọi người.

Vốn là ngồi ở phòng học, đệ tử chứng kiến huynh đệ tỷ muội của mình dĩ nhiên là vết thương đầy người đi theo lão sư trở lại, nguyên một đám vô cùng phần nộ, nhưng là trở ngại phía trên có lão sư, không có một người dám nói lời nào

“Nói nói a, chuyện gì xảy ra?” Tà Băng nhàn nhạt mở miệng, ánh mắt nhìn về phía Nam Phong Hiên cùng Tây Môn Trạch.

Tây Môn Trạch không dám trước mặt Tà băng làm càn, nghe được câu hỏi này của Tà Băng, đứng, run run từng câu từng câu mà nói, nói đến phần sau, mọi người bắt đầu một câu một câu nói xen vào, Tây Môn Trạch cũng là càng nói càng sinh khí, hận không thể đem những người kia đều vụn cổ mà đánh.

Từ Tâm khuôn mặt nhỏ nhắn vì tức giận đỏ bừng, hai tay chống nạnh, một cước dẫm nát trên ghế, đối với Tà Băng kể ra sự phần nộ của nàng.

Tà Băng có chút buồn cười nhìn xem dưới bậc mọi người càng nói càng lớn tiếng, rốt cục nghe rõ chuyện đã trải qua, nhẹ nhàng khoát tay chặn lại, người dưới bậc lập tức im lặng, nhưng Từ Tâm lại là khuôn mặt đỏ bừng ngồi xuống, người ta bảo trì lâu như vậy được thực nữ hình tượng ah, cái này toàn bộ

hủy rồi.

“Cho nên nói, các ngươi rất muốn đem bọn họ hung hăng dẫm nát dưới chân có phải hay không?” Tà Băng ngữ khí rất nhạt, lại để cho người nghe không xuất ra ý nghĩ của nàng.

“Vâng!” Không chút do dự lớn tiếng trả lời.

“Quân Tử Hiên, Tây Môn Trạch cùng đi đem những người kia mang tới cho ta.” Tà Băng rất tùy ý đem Quân Tử Hiên ngồi trong góc cho hô lên.

Quân Tử Hiên và Tà Băng là từ nhỏ cùng nhau lớn lên, như thế nào lại không rõ ý nghĩ trong lòng Tà Băng, biết rõ bây giờ Tà Băng là giận thật à, không khỏi vì mấy người kia cầu nguyện một phen, cùng Tây Môn Trạch hướng phía quý tộc lớp bốn đi đến.

Tà Băng theo ngọc giới xuất ra một quyển sách, nhàn nhả nằm nghiêng xem, dưới bức nguyên một đám đệ tử đều nhìn về lão sư của chính mình, không biết là lão sư muốn làm cái gì.

Lúc này Quân Tử Hiên cùng Tây Môn Trạch hai người chạy tới cửa ra vào của quý tộc lớp bốn, Quân Tử Hiên tuy nhiên đơn thuần, nhưng mà đặc tội người của Tà Băng, hoặc là để cho Tà Băng tức giận lại rất có thể chứng kiến một Quân Tử Hiên với khuôn mặt Ác Ma.

Tây Môn Trạch tuy nhiên tức giận, lại cũng không dám đối với quý tộc lớp bốn phát uy phong, mà Tử Hiên cũng mặc kệ những thứ này, trực tiếp hướng cửa đẩy ra, hỏi Tây Môn Trạch đang ở sau lưng, “Gồm có ai?”

Tây Môn Trạch sững sờ đi tới quý tộc lớp bốn, mà lúc này quý tộc lớp bốn chứng kiến Quân Tử Hiên đều có một hồi nghi hoặc, nhưng lúc chứng kiến Tây Môn Trạch sau lưng, mọi người lại kinh thường xùy cười một tiếng, trong đó một vị thanh niên lớn tiếng cười nhạo nói: “Ồ!!!, ta còn tưởng rằng là ai đâu này? Như thế nào, lúc giữa trưa bị đánh không đủ sao?”

Lão sư của quý tộc lớp bốn đã tròn tròn mắt, nhìn xem có chút không đúng, trực tiếp lấy cớ chạy ra ngoài tìm viện trưởng rồi.

Quân Tử Hiên không để ý tới những người kia, hỏi: “Có hẳn?” Tây Môn Trạch sững sờ nhẹ gật đầu.

Quân Tử Hiên trực tiếp đi đến bên người thanh niên kia, nhàn nhạt đối với hắn nói ra: “Theo ta đi một chuyến!”

“Cái gì?” Thanh niên kia hiện tại tròn tròn mắt, hoài nghi mình có nghe lầm hay không, cứ như vậy cái tiểu thí hài này còn muốn hắn cùng đi theo ư?

“Không để cho ta nói lần thứ hai!” Quân Tử Hiên ánh mắt trong suốt đã có chút nguy hiểm.

“Ha ha!” một khắc lớp trầm mặc, lập tức bị tiếng cười vang thay thế, phảng phất bọn hắn đời này đều không nghe thấy qua chế cười tựa như thế.

Nhưng mà, sau một khắc bọn hắn đã cười không nổi rồi.

Chỉ thấy Quân Tử Hiên khẽ vươn tay đem thanh niên này nâng lên gần cái bàn, không có một chút do dự, hung hăng đập phá xuống dưới.

Một tiếng vang thật lớn truyền đến, cái bàn đã chia năm xẻ bảy, một giây sau, Quân Tử Hiên đã túm thanh niên lên, một cước đạp hắn bay đi ra ngoài.

“Phanh!” Thân thể thanh niên này đã hung hăng đâm vào vách tường trên .phòng học

Tĩnh! Bốn phía nói không nên lời yên tĩnh, ai cũng không nghĩ ra, thiếu niên này vậy mà trực tiếp động thủ, tất cả đều hoảng sợ nhìn xem trên vách tường thanh niên đang ngã xuống.

Đi theo sau lưng Quân Tử Hiên, Tây Môn Trạch lúc này trong nội tâm sáng khoái vô cùng, ha ha, cười ah, các ngươi như thế nào không cười rồi, vừa mới không phải còn rất vui sao?

Lúc này quý tộc lớp bốn đã triệt để tròn tròn mắt, nguyên một đám ánh mắt không ngừng theo thanh niên kia cùng Quân Tử Hiên, vặn vẹo mắt, véo chính mình, đây không phải thực, đây không phải là thật. Cái này thiếu niên cường đại là không thật sự.

“Còn có ai?” Quân Tử Hiên nhàn nhạt hỏi sau lưng Tây Môn Trạch.

Tây Môn Trạch vạch ngay mặt nguyên một đám, Tử Hiên đem nguyên một đám đánh một chầu, chín người này liền bị đem đi ra khỏi lớp nhưng chính giữa lại thiếu đi hai người, Nhị hoàng tử Từ Diễm Nghĩa cùng cái vũ nữ sinh kia. Xem như đã tránh được một kiếp.

Người quý tộc lớp bốn sau khi lấy lại tinh thần, có người tức giận bất bình, có người nhìn có chút há hê, nhưng lại không ai chen vào nói, không ai giúp bọn hắn, có thể thấy được, cái quý tộc lớp bốn này, thật sự không được tốt lắm ah.

Tây Môn Trạch trên đường đi đều không sao lấy lại được tinh thần, cái này và lão sư đồng dạng đại thiếu niên, thật sự hảo cường. . .

Lúc này Tà Băng một mực nhìn chăm chú lên quý tộc lớp bốn, chứng kiến lão đại khoe miệng đột nhiên vẽ ra dáng tươi cười, tất cả đều là một hồi mồ hôi lạnh.

Sau đó cánh cửa bị đẩy ra, chín cái thân hình chật vật bị ném ra ngoài sân huấn luyện, mọi người lau lau cái trán mồ hôi lạnh, nhìn về phía lão sư còn

chưa có nói câu nào, nhìn lại mấy người nằm trên mặt đất này lộ vẻ mặt phần nộ, đều là một hồi nghi hoặc.

“Chính là các ngươi, đánh học sinh của ta?” Nhân nhạ tiếng vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Gặp Một Lần Đánh Một Lần

“Ngươi... Ngươi muốn làm gì? Ta cảnh cáo các ngươi, mau thả chúng ta, bằng không thì gia tộc bọn ta sẽ không bỏ qua...” Trên mặt đất một thanh niên lớn tiếng đối với Tà Băng hô, xem ra hắn còn chưa có tinh tường tình huống này a, chứng kiến Quân Tử Hiên hướng hắn trừng mắt liếc, cái này lập tức choáng a, âm thanh trực tiếp im bật mà dừng. Tà Băng không để ý đến phía dưới gọi mấy người, đối với học sinh của mình cười nói, “Hôm nay dạy các ngươi, như thế nào là thâm vấn!” Ngữ khí của Tà Băng thật là nhẹ nhõm, mà nghe được câu này ai cũng lạnh cả xương sống lưng. Phía dưới các học sinh đều một hồi nghi hoặc, tất cả đều mạng đến rồi, còn trực tiếp đánh bọn hắn một châu sao? Còn thâm vấn cái gì à?

Tà Băng không hề có ngôn ngữ nào, xem trên mặt đất chín người, tà tà cười.

Một phút đồng hồ sau đi qua.

Lại nhìn trên mặt đất chín người, giờ phút này nghe lời Tà Băng y như những cháu trai, Tà Băng hỏi cái gì lập tức liền đáp đầy, thật sự là tri vô vô giác mà thốt nên lời nói.

Mà nguyên một đám học sinh đứng dưới đài xem đều sững sờ, miệng từ khi nào đã mở ra, như thế nào cũng không nghĩ ra trước mắt cái áo trắng bông bành này, thiếu niên mặt mỉm cười tuyệt thế chính là Ác Ma thâm vấn chín người kia! Đúng vậy, đúng là Ác Ma, vừa nghĩ tới Tà Băng vừa mới đối phó chín người kia, mọi người đều là tóc gáy lóc sáng, loại phương pháp này, cho dù là Thiên Hoàng lão tử cũng phải ngoan ngoãn phối hợp với thiếu niên ở trước mắt này.

Cái loại này thủ đoạn, tuyệt đối có thể cho người ta cảm nhận được đầy đủ cái gì gọi là ý chí sụp đổ, tuyệt đối không có người nào có thể tránh được thủ đoạn của Tà Băng.

Luận thủ đoạn, cái Tà Băng này thế kỷ hai mươi mốt Tà Tôn cũng không phải là hữu danh vô thực... Đừng nói người sống có thể bị chơi chết, người chết đều có thể làm cho hắn sống lại rồi mới chơi đùa với hắn cho đến chết.

Ngay tại thời điểm Tà Băng vẫn còn định hỏi này vài câu nữa, đại môn đột nhiên bị đẩy ra, chỉ thấy lão sư viện trưởng, Lưu Dục phó viện trưởng, Tần Đào phó viện trưởng, đằng sau còn đi theo một vị nam lão sư mặt mũi tràn đầy màu gan heo, bốn người có chút lo lắng đi đến.

“Mặc lão sư, đây là có chuyện gì? Đệ tử lớp chúng ta phạm vào cái gì sai, mà ngươi lại như thế đối đãi?” Đằng sau vị kia vốn là về mặt màu gan heo lão sư chứng kiến học sinh của mình đẩy người máu tươi, thật là bộ dáng chật vật, thoáng một phát tụt tới trước quay mắt về phía Tà Băng rống to.

Hắn vốn là xem cái Mặc Trần này rất không được ổn rồi, chính mình đến học viện nhiều năm thật vất vả mới trở thành chủ nhiệm lớp quý tộc lớp bốn, dựa vào cái gì tiểu tử này mười lăm tuổi có thể gần như ngang hàng với ta? Hơn nữa đãi ngộ so với chính mình tốt quá nhiều! Tiểu tử này có năng lực gì? Hừ, xem chuyện ngày hôm nay ngươi làm sao bây giờ, cứ nhanh lên ra học viện a!

“Ba vị viện trưởng tốt, không có gì, ta đang dạy cho học sinh của ta cách đi học a.” Tà Băng đứng dậy cùng ba vị viện trưởng bắt chuyện, đối với lão sư kia nói ra, ngữ khí vẫn đang rất nhạ, như là sớm đã biết rõ phản ứng đồng dạng của bọn hắn.

“Đi học! Ngươi dựa vào cái gì đem học sinh của ta mang đến, bộ dáng lại trở thành cái dạng này?” Lão sư kia chứng kiến bộ dáng đăm đăm của Tà Băng, thoáng một phát liền bật phát, thậm chí liền lời thô tục đều bật đi ra. Thẳng thấy sau lưng ba vị viện trưởng một hồi rung đùi đắc ý.

“Ah, bọn hắn ah, ta chỉ là mời đến phối hợp mà thôi.” Tà Băng hào không thèm để ý chia chia trên mặt đất chín người, không nhanh không chậm hồi đáp.

“Phối hợp? Như vậy mà là phối hợp đấy sao? Nhìn xem bộ dáng của bọn hắn!” Lão sư kia cũng càng ngày càng sinh khí, không nói trước những học sinh kia gia tộc sẽ như thế nào, mà cái thái độ của tiểu tử Mặc Trần này đã đủ để cho hắn nổi bão rồi!

Sau lưng ba vị viện trưởng cũng có chút khó hiểu nhìn về phía Tà Băng, bất quá trong đôi mắt có chính là nghi hoặc, lại không có trách cứ, chứng kiến vết thương của đệ tử Tà Băng, bọn hắn cũng đã đại khái minh bạch sự tình là chuyện gì xảy ra rồi, ba người đều tự tìm nơi tốt mà ngồi xuống, nhìn xem Tà Băng cùng lão sư kia.

Tà Băng nhún nhún vai, chứng kiến ba vị viện trưởng đã ngồi xuống, nàng cũng lười phải cùng cái lão sư này nói chuyện, lại nằm nghiêng trở lại trên mặt ghế, phát phát tay, nói ra: “Chính ngươi hỏi bọn hắn a...”

“Hừ, các người nói đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra, ta cùng viện trưởng đều tại đây, không cần sợ hãi, ăn ngay nói thật!”

” Vết thương trên người của các người là sao, chuyện gì đã xảy ra, là có người hay không đối với các người hung ác! Có chuyện gì lão sư sẽ vì người mà đứng ra làm chủ!”

Nam lão sư nhìn xem bọn đề tử của mình rồi hỏi một chút, tin tưởng chỉ cần trên mặt đất chín người mở miệng chỉ ra sự thật, cái lão sư này chuẩn sẽ cùng Tà Băng chơi một ván, dám quang minh chính đại đến lớp mình bắt người, rõ ràng đem chính mình không đề vào mắt, hơn nữa mấy người viện trưởng muốn giúp đỡ nàng ở lại cũng là rất khó, dù sao những học sinh này đều là có thể lực a.

Nhưng mà làm cho cái lão sư này không nghĩ tới chính là, trên mặt đất chín người một mực chắc chắn bọn họ là tự nguyện đến phối hợp với bài giảng của Mặc lão sư, cũng không có bị bắt luận cái gì uy hiếp, trên người tổn thương đều là mình không cẩn thận làm cho đấy! Bất luận cái lão sư này như thế nào hỏi, mấy người này chỉ có những lời này.

Tiện! Học sinh của mình như thế nào lại như vậy đề tiện!

Nam lão sư trong nội tâm duy nhất nghĩ cách, lúc hắn đi tìm viện trưởng, cũng đã sớm đến trong lớp hiểu được một chút, biết là một thiếu niên đem học sinh của mình tại trong lớp ấu đã xong lại dẫn tới quý tộc ban 6, hắn vốn là không quen nhìn cái tuổi trẻ Mặc Trần này, lập tức tìm viện trưởng tới, chính là muốn cái Mặc Trần này sẽ bị phạt hoặc đuổi đi, không nghĩ tới...

Thật không nghĩ tới, học sinh của mình như vậy đề tiện! Hiện tại sự tình giống như chính mình cố tình gây sự!

“Hiện tại, còn có vấn đề gì sao?” Tà Băng nhìn trước mắt so với trước càng thêm màu gan heo nam lão sư hỏi.

“Hừ! Còn không theo ta đi, nằm ở chỗ này giả chết sao?” Nam lão sư không có trả lời Tà Băng hừ lạnh một tiếng, đối với học sinh của mình nói ra, sau đó mấy người dặt dẹo nhau đi theo sau lưng cái nam lão sư này ra khỏi quý tộc ban 6.

Ba vị viện trưởng nhìn xem không có việc gì rồi, đối với Tà Băng cười cười như hồ ly, cũng đi ra khỏi quý tộc ban 6. Nha đầu kia, so Quân lão đầu miêu tả còn muốn lợi hại hơn ah, bọn họ là không cần lo lắng rồi.

Từ Tâm, Tây Môn Trạch bọn người cho tới bây giờ cũng không thể đem miệng của mình khép lại, biết rõ thầy của mình rất lợi hại, cũng không nghĩ ra thầy của mình thật không ngờ, như thế đấy... Thật là làm cho người ta bội phục rồi.

Cái thảm vận này, có thể thảm đến loại cảnh giới này, sợ là trên đời cũng chỉ có trước mắt thầy của mình rồi, hôm nay bọn hắn thật là mở rộng tầm mắt rồi!

Tà Băng nhàn nhạt nhìn bọn hắn liếc, nói ra, “Chuyện ngày hôm nay mọi người có lẽ đã minh bạch, Từ Tâm, vấn đề của Từ Diễm Nghĩa, tuy nhiên ta có thể giúp người, nhưng ta nhưng hi vọng người có thể tự mình giải quyết, như thế nào đấy?”

“Lão sư yên tâm, ta Từ Tâm cũng không phải dễ khi dễ đấy!” Từ Tâm đứng dậy đối với Tà Băng nói ra.

“Ân, như vậy tan học a, lần trước đan dược có lẽ còn dư, các người trước ăn vào, buổi sáng ngày mai tập hợp ở sân huấn luyện.” Tà Băng nói xong, liền đi ra ngoài, đi tới cửa như là lại nghĩ tới cái gì, đối với Tim Trái Tim nói ra, “Từ Tâm đi theo ta một chuyến a!”

Sự tình hôm nay kéo đến chính là vấn đề trong hoàng thất, Từ Diễm Nghĩa trước khi đã biết rõ bọn người Từ Tâm tụ hội, cố ý tập hợp đi qua kiểm chuyện, Tà Băng ngay từ đầu đã không muốn cùng hoàng thất khiến liên quan đến nhau, nhưng nàng cũng sẽ không biết cho phép học sinh của mình phải chịu thiệt. Hoàng tử? Hừ, chọc lão nương, ta liền đánh!

Từ Tâm đi theo sau lưng Tà Băng, cũng không dám nói lời nào, vì vừa mới bắt đầu Từ Tâm đã đối với Tà Băng có chút sợ hãi, trải qua chuyện ngày hôm nay, Tà Băng trong nội tâm của Từ Tâm càng là lợi hại hơn, trên đường đi cũng có chút do dự bất an.

Bỗng nhiên Tà Băng đi ở phía trước ngừng lại, đối với Từ Tâm nói ra, “Đem tay vurun ra!”

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Trời Sinh Âm Mạch!!

Nghe được lời nói của Tà Băng, Từ Tâm cả kinh, trên mặt xinh đẹp cũng trợt hơn mấy tia đỏ ửng, bất quá vẫn là đem tay phải của mình đưa ra ngoài.

Tà Băng thò tay dò xét mạch đập bên trên của Từ Tâm, trên mặt lộ làm ra một bộ quả là thể thần thái, buông tay ra, đối với Từ Tâm hỏi, “Đã có người hay không từng nói qua, tuổi thọ của người chỉ có hai mươi năm?”

Từ Tâm nghe được lời nói của Tà Băng, đồ ửng trên mặt lập tức thối lui, trong mắt to xinh đẹp lập tức tràn đầy hơi nước, thần sắc bi thương, cúi đầu xuống, nàng không muốn làm cho lão sư thấy bộ dạng khổ sở của nàng, trước kia đã biết rõ tình trạng thân thể của mình, tuy nhiên phụ hoàng cùng nhị ca cực lực giấu diếm mình, có thể là thân thể của mình còn là mình rõ ràng nhất.

Tình cờ một ngày đó nghe lên cuộc trò chuyện của phụ hoàng cùng nhị ca, mới biết được, chính mình vậy mà sống không quá hai mươi tuổi, nhưng là nàng không có tuyệt vọng, nàng cố gắng đem phần khổ sở này ẩn vùi dưới đáy lòng, nàng vẫn đang rất vui vẻ qua mỗi một ngày, phụ hoàng cùng nhị ca cũng không biết nàng đã biết sự thật tàn khốc này.

Có ai có thể nghĩ được, khi nghe lão sư nói, kiên cường nguy trang từ trước cho tới nay của Từ Tâm lập tức sụp đổ, thời gian dần qua nàng nổi xồm xướng đất, đem mặt chôn ở trên đầu gối, nàng không muốn khóc, nàng không muốn nhu nhược, thế nhưng mà đối mặt cùng với lão sư, nàng thật sự muốn đem phần ủy khuất này nói ra.

Từ nhỏ đến lớn, danh xưng thiên tài phế vật công chúa này vẫn đi theo nàng, nàng là thiên tài, nàng là Tiên Thiên đầy Hồn Lực, có thể nàng nhưng không cách nào ngưng Tụ Hồn Lực, không cách nào tu luyện Hồn Lực, đối mặt ngoại nhân, nàng luôn sáng sủa như vậy, có khi có chút mạnh mẽ, thế nhưng mà ai biết trong nội tâm nàng khổ sở?

Nguyên lai tưởng rằng cứ như vậy mà sống cho qua ngày, nhưng mà lại biết được việc chính mình không thể sống qua hai mươi tuổi, nàng cũng hận qua, oán trách qua ông trời không công bình, nàng là vẫn kiên cường trải qua mỗi một ngày, nàng không muốn có một ngày nàng chết đi, cái thế giới này không còn đồ vật nào có thể để người đời tưởng niệm đến mình.

Tà Băng nhìn xem thiếu nữ ngồi chồm hổm trên mặt đất, đi qua, ngồi xổm người xuống, tại trên lưng của nàng khẽ vuốt hai cái, lợi dụng chân nguyên đem trong cơ thể nàng thuận một lần, đứng người lên, nói ra, “Từ Tâm, ngươi có nghĩ là muốn khôi phục thân thể của mình? Có nghĩ là muốn tu luyện Hồn Lực?”

Từ Tâm nghe được lời nói của Tà Băng, lập tức ngẩng đầu, hai mắt thật to không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía Tà Băng, nàng hoài nghi có phải hay không là chính mình nghe lầm. Trợ giúp mình khôi phục lại thân thể? Phụ hoàng cùng nhị ca vì chính mình tìm danh y đã mười lăm năm, mà không một ai có thể, lão sư thật sự có thể chứ?

“Đứng ! Trả lời ta!” Tà Băng có chút nghiêm túc nói.

Từ Tâm không dám do dự, lập tức đứng dậy, nhìn xem vẻ mặt nghiêm túc của Tà Băng, gật gật đầu, “Muốn, dĩ nhiên muốn!”

Nàng như thế nào lại không muốn, chứng kiến thiên phú của đại tỷ, nhị ca, chính mình như thế nào hội không hâm mộ, tuy chỉ tiếp xúc Mặc lão sư không được bao nhiêu ngày, nhưng nàng biết rõ Mặc lão sư là cái dạng người đã nói được thì sẽ làm được.

“Thế chất của ngươi ta biết rõ, cũng không phải không có thuốc nào cứu được, nhưng là ta muốn ngươi thề, không thể đem quá trình mà ta cứu ngươi nói cho bất cứ người nào biết!” mặt mũi của Tà Băng tràn đầy nghiêm túc đối với Từ Tâm nói ra, nàng một chút cũng không muốn cùng hoàng thất dính dáng đến, chỉ có như vậy mới không có nhiều chuyện phiền toái.

“Thế nhưng mà phụ hoàng chỗ đó...” Từ Tâm có chút do dự, phụ hoàng cùng nhị ca một mực rất quan tâm chính mình, nếu là nói cho bọn hắn biết thân thể của mình có thể chữa cho tốt, bọn hắn cũng không cần như vậy mệt nhọc vì chính mình tìm y sư rồi.

“Ta chỉ nói là không thể đem quá trình nói ra, chưa nói qua không thể nói cho bọn hắn biết tình trạng thân thể của ngươi.” Tà Băng xem xét đã biết rõ Từ Tâm đang suy nghĩ gì, nhàn nhạt mở miệng nói ra.

“Ta Từ Tâm lúc này thề với trời, tuyệt không đem quá trình trị liệu của Mặc lão sư đối với ta nói cho bất kỳ người nào biết, nếu không chết không có nơi chôn cất!” Lời nói của Từ Tâm vừa thốt, quy tắc Thiên Địa đã lập nên.

Tà Băng nghe được Từ Tâm thề, âm thầm lắc đầu, cái Từ Tâm này cũng quá đơn thuần đi à nha, vạn nhất chính mình mưu đồ làm loạn thì nàng phải làm sao bây giờ a?

Phát lời thề xong Từ Tâm chứng kiến bộ dạng Tà Băng, lập tức vội mở miệng, “Lão sư, ta tin tưởng ngài!”

Lão sư, ta tin tưởng ngài! Từ Tâm tại hoàng thất sinh sống mười lăm năm, cho dù nàng đơn thuần, nhưng là nàng tuyệt không ngốc. Nếu là người khác, ta lại làm sao có thể thề đầu này?

Nghe được lời nói của Từ Tâm, Tà Băng khẽ cười thoáng một phát, đối với nàng nói, “Hiện tại cùng ta rời đi.”

Từ Tâm thề chất thật ra là thập phần hiếm thấy trời sinh âm mạch, Tà Băng trong mười năm cơ bản đem ngọc giới bên trong có thể học đồ vật đều học hết, người trời sinh âm mạch thật ra là phi thường hiếm thấy đó đích thật mới là thiên tài, nhưng là chỉ đối với người tu tập âm thiên quyết, người Áo Tập Tư đại lục đoán chừng người có trời sinh âm mạch đều không có nghe nói qua, làm sao lại có thể chữa cho Từ Tâm a.

Thật vừa đúng lúc Tà Băng ngẫu nhiên phát hiện cái Từ Tâm này kinh mạch rất giống trong sách đã nói qua đó chính là trời sinh âm mạch, hôm nay gọi nàng đi ra xem thử, quả nhiên là trời sinh âm mạch, Tà Băng bên trong nội tâm rất ưa thích vị tiểu nữ hài này, vừa mới gặp nàng đã biết nàng là đang thương tâm tuyệt vọng, liền quyết định phải trợ giúp cô bé này.

Đối với Tà Băng mà nói là tiện tay thôi, nhưng là đối với Từ Tâm mà nói lại như là một cái mạng ah...

Hai người một trước một sau đi tới tiểu viện Tà Băng dừng chân, đi vào gian phòng, Tà Băng tiện tay bố trí một cái kết giới, theo ngọc giới trong xuất ra một khóa Trúc Cơ Đan đưa cho Từ Tâm, nói ra, “Ăn nó đi.”

Từ Tâm không nghi ngờ gì, trực tiếp tiếp nhận đan dược rồi nuốt xuống, lập tức thân thể một hồi long trời lở đất, thời điểm sắp ngã xuống nghe được âm thanh dễ nghe của Tà Băng, “Khoanh chân ngồi xuống, bảo trì thanh tĩnh!”

Từ Tâm miễn cưỡng khoanh chân ngồi xuống, Tà Băng cũng khoanh chân mà ngồi, hai tay chống đỡ phía sau lưng Từ Tâm, lợi dụng đem chân nguyên đến mở rộng kinh mạch Từ Tâm.

“Dụng tâm nhớ kỹ của ta Hồn Lực chạy lộ tuyến, bảo trì thanh tĩnh.”

Từ Tâm giờ phút này cô khiến cho chính mình quên mất thân thể thống khổ, dụng tâm nhớ kỹ Tà Băng Hồn Lực lộ tuyến, cái trán không ngừng toát ra mồ hôi lạnh, sắc mặt cũng càng ngày càng tái nhợt.

Tà Băng hiện tại mới phát hiện, hôm nay sinh âm mạch quả nhiên khủng bố, tốc độ của nàng không dám quá nhanh, cũng không dám quá chậm, mở rộng trời sinh âm mạch đối với Hồn Lực yêu cầu thật sự quá lớn, giờ phút này nếu không phải là mình, đoán chừng Từ Tâm đã bạo thể rồi!

Thời gian không dài, lại đối với Tà Băng cùng Từ Tâm mà nói, là dài như vậy thời gian...

Tà Băng giờ phút này đã thu tay về, khôi phục lấy Hồn Lực vừa mới tiêu hao. Từ Tâm cũng không có giống lúc trước thống khổ, sắc mặt hồng nhuận phơn phớt khoanh chân ngồi, khóe miệng còn khoi gọi lên vẻ tươi cười.

Từ Tâm lần nữa mở mắt ra, trời đã sắp đen, phát hiện vậy mà không tại chính mình biệt viện, cố gắng hồi tưởng lại, mới nhớ tới vừa rồi Mặc lão sư giúp mình đã thông kinh mạch. Đứng người lên, chợt phát hiện thân thể của mình so trước kia nhẹ thiệt nhiều, hơn nữa có cái gì đó không giống với lúc trước.

“Ân? Tĩnh?” Một giọng nói đã cắt đứt suy nghĩ của Từ Tâm, giương mắt chứng kiến Tà Băng ngồi ở cái ghế đối diện bên trên nhìn mình, thoáng một phát có chút mặt đỏ tới mang tai.

“Từ Tâm, kinh mạch của ngươi đã đã thông, hiện tại ta muốn truyền thụ cho ngươi một bộ công pháp, cũng là thích hợp nhất cho ngươi học tập, nhưng là nhớ kỹ, bộ công pháp này chỉ có thể một mình ngươi học tập, những người khác nếu là tu luyện liền sẽ lập tức bạo thể mà vong.” Tà Băng nhàn nhạt ngữ khí miêu tả cái sự thật khủng bố này.

“Lão sư, ta tuyệt đối sẽ không đem chuyện ngày hôm nay nói ra!” Từ Tâm rất nghiêm túc trả lời.

“Tốt, ngươi nhớ kỹ, âm thiên quyết khẩu quyết là vạn vật hướng nguyên, Cực Âm chi quang...” Tà Băng nhàn nhạt tự thuật lấy công pháp khẩu quyết, nói xong khẩu quyết về sau, lại hỏi, “Nhớ cho kỹ? Về sau dựa theo khẩu quyết vận hành, âm thiên quyết phân chia gồm mười tầng, có thể luyện đến tầng nào thì phải xem sự cố gắng ngươi đến đâu a.”

“Hơn nữa, ta muốn nói cho ngươi, âm thiên quyết tầng thứ bảy cũng đã tương đương với Thần giai Hồn Sư rồi!” Lại là một cái khủng bố sự thật.

Thiên! Từ Tâm che lớn lên miệng, Thần giai? Kỳ lạ rồi, cái kia quả thực là chính mình căn bản không cảm tưởng được sự tình như vậy. Từ Tâm không có đối với Tà Băng nói cảm ơn, bởi vì Tà Băng đối với ân tình của nàng căn bản không phải hai chữ này có thể thay thế, nàng chỉ biết đem phần ân tình này ghi ở trong lòng, sau đó cố gắng tu luyện, nàng sẽ không để cho lão sư thất vọng đâu.

“Tốt rồi, ngươi trở về đi...” Tà Băng phát phát tay, vẫn đi vào phòng ngủ, cái Từ Tâm này sẽ không phải là thích mình rồi a? Bồn cô nương tuy giới tính thể nhưng mà rất bình thường a nha

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Hai Cái Lão Nhị Ở Thánh Đường

Thời gian cứ thế trôi qua, Tà Băng huấn luyện đệ tử bọn này đã một tháng, nửa tháng trước khi mọi người đã ăn Trúc Cơ Đan, lúc này 67 người đã tăng một bước vào cảnh giới Hồn Sư, người kinh ngạc không ai khác có thể qua được Từ Tâm rồi, chỉ trong vòng thời gian một tháng vậy mà tu luyện tới Hồn Sư cấp sáu!

Tà Băng lại để cho Tà Vụ thông báo tin tức tác dụng của Trúc Cơ Đan, lại trải qua chứng kiến thực lực quý tộc ban 6, trong lúc nhất thời toàn bộ đại lục gió nổi mây phun.

Quân Thương Hải bọn người nhận được tin tức ở nhà không ngừng thăm mắng Tà Băng là cái nha đầu ngốc, như vậy không phải đem chính mình trở

thành mũi dao của khắp đại lục rồi sao?

Mà lúc này Tà Băng, lại là căn bản không quan tâm đến, đem Trúc Cơ Đan giao cho Lăng Tiêu chuẩn bị đấu giá. Nàng hiện tại đang bị Bắc Ngạn Phong lôi kéo hướng thánh đường mà đi, nói cái gì bọn hắn hai cái lão Nhị trở lại rồi, muốn khiêu chiến Tà Băng, Tà Băng vốn là không hay biết gì với sự tình này, lại sùng sốt bị Bắc Ngạn Phong kéo đi rồi.

Đi đến thánh đường, Tà Băng im lặng quan sát, Tà Băng đều không để ý những người này, bay thẳng đến cái ghế bên cạnh Hoa Thần Dật mà ngồi xuống, đôi mắt cũng là một vẻ mệt mỏi, mệt mỏi ah, huấn luyện đám đệ tử kia một tháng, lại an bài đấu giá, lại là đan dược công hội, một tháng thật sự là mệt chết đi được.

Hoa Thần Dật sùng sốt nhìn bên cạnh đã sắp ngủ Tà Băng, lại đối với người phía dưới nói ra, “Nhị đệ, Nhị muội, cái này chính là thánh đường đội phó của chúng ta, Mặc Trần.”

Đối diện một nam một nữ lúc này biểu lộ không đồng nhất, áo tím nam tử tà mị cười cười, nhìn xem Tà Băng sắp ngủ mất, lại có chút ít ngây dại... Trên thế giới tại sao có thể có thiếu niên như thế hoàn mỹ.

Áo đỏ nữ tử thấy Hoa Thần Dật sùng sốt nhìn Tà Băng, trong nội tâm đã không dễ chịu rồi, còn việc Tà Băng đối với nàng không thèm nhìn tới, càng là sinh khí, “Ngươi, ngươi dựa vào cái gì được làm thánh đường đội phó, ta Tử Mạt Nhi muốn khiêu chiến ngươi!”

“Nhảm thật đó!” Tà Băng bởi vì bị mất giấc ngủ, thanh âm có chút khàn khàn, có chút mờ to mắt, không kiên nhẫn nói ra.

“Ngươi... Ngươi, Bồn công chúa muốn khiêu chiến ngươi!” Tử Mạt Nhi tức giận, chưa từng có người dám bắt kình đối với nàng như thế, năm tuổi khảo thí là Tiên Thiên Kim Hồn Lục càng làm cho địa vị của nàng tại trong đế quốc đã thăng lại tăng, từ nhỏ nàng vẫn nghe nói đại lục đệ nhất thiên tài Hoa Thần Dật, biết rõ hẳn ưa thích mặc đồ đỏ, mình cũng không ưa thích màu tím nữa, mà ăn mặc quần áo màu đỏ.

Về sau gặp nhau ở Áo Táp Tư học viện, nàng đã không thể tự điều chỉnh cảm xúc và đã thật sâu đã yêu Hoa Thần Dật, đã yêu cái nam tử xinh đẹp cuồng vọng này, mà Hoa Thần Dật đối với bất kỳ người nào đều là lãnh khốc vô cùng, Bắc Ngạn Phong coi như cũng đồng dạng, bây giờ nhìn hẳn đối với thiếu niên trước mắt một bộ dáng ôn nhu, nàng như thế nào lại không tức giận?

“Khiêu chiến? Ta không tiếp thụ.” Tà Băng tùy ý trả lời một câu, lại lần nữa nhắm mắt lại, nữ nhân nhảm chán, vốn cho là Tử Mạt Nhi sẽ là cái nữ hài không tệ, chứng kiến bộ dáng của nàng, Tà Băng thật sự là thất vọng không thôi, nhớ tới cái Tử Tâm đáng yêu bạo lực kia, cả hai kém thật xa...

“Hừ! Không dám nhận sự khiêu chiến của ta, sẽ đem đội phó nhường lại a!” Tử Mạt Nhi chứng kiến bộ dạng Tà Băng đã biết rõ Tà Băng là quả hồng mềm, nói không chừng là thông qua cái quan hệ gì đó mới ngồi được ở chức đội phó.

Bởi vì hai người Tử Mạt Nhi cùng một vị nam tử khác là vừa vặn trở lại, chi tiết về Tà Băng cũng không biết, càng không có khả năng biết rõ chiến tích của Tà Băng tại thánh đường, cái Tử Mạt Nhi này thật là không biết sống chết lại làm càng mà khởi xướng đi khiêu chiến với Tà Băng. Tục ngữ có nói: Thiên đường muốn lối người không đi. Địa ngục không cửa lại xen vào

Mà cái nam tử áo tím kia thì lui qua một bên, nhiều hứng thú nhìn xem Tà Băng, một đôi hoa đào trong mắt nhẹ nhàng cười, Mặc Trần? Ta nhớ kỹ rồi! Hoa Thần Dật chú ý tới ánh mắt của nam tử này nhìn Tà Băng, lông mày không khỏi nhăn, hẳn không thích Nhị đệ nhìn Băng nhi bằng ánh mắt đó.

“Đội phó sao? Ngươi đi hỏi Lưu lão đầu a.” Tà Băng phát phát tay, hoàn toàn không thèm để ý nói, cái chức vị này vốn là bị Lưu Dục cứng rắn pha lẫn kín đáo mà đưa cho nàng, nàng mới là không có hứng thú đây này.

“Ngươi...” Tử Mạt Nhi một khuôn mặt khí màu đỏ bừng, nàng làm sao dám đi tìm Lưu viện trưởng sửa chữa chứ, đi tìm hẳn cùng muốn chết có cái gì khác nhau, nhưng nàng cũng không hồ là công chúa, một hồi đã khôi phục lại bộ dáng cao quý, “Hừ, người nhu nhược, không dám nhận sự khiêu chiến của ta thì cứ nói, ta Tử Mạt Nhi hôm nay sẽ bỏ qua ngươi!”

Nghe được lời nói của Tử Mạt Nhi..., Hoa Thần Dật, Bắc Ngạn Phong cùng cái nam tử áo tím kia đồng thời nhú nhú mày, ánh mắt có chút bất thiện nhìn về phía Tử Mạt Nhi. Mà những người khác trong thánh đường thì là vẻ mặt lo lắng nhìn về phía Nhị tỷ của chính mình, Nhị tỷ không biết qua hẳn Mặc Trần, nhưng bọn hắn thì lại khắc sâu nhận thức qua thiếu niên trước mắt cường đại ah.

“Mặc dù biết ngươi dùng chính là phép khích tướng, bất quá chúc mừng ngươi, rất hữu dụng!” Tà Băng lông mày nhướng lên, đứng người lên, lười nhác nhìn về phía Tử Mạt Nhi, cái Tử Mạt Nhi này chính mình muốn ăn đòn, cũng chẳng thể trách Quân Tà Băng nàng rồi.

“Xem chiêu!” Tử Mạt Nhi phóng xuất ra Hồn Lục, đối với Tà Băng đập tới một cái thăm dò tính hồn kỹ, vờn quanh lấy Tử Mạt Nhi chín cái màu xanh lá Hồn Hoàn biểu hiện ra năng cấp bậc, Hồn Thánh cấp chín!

Tà Băng đứng tại nguyên chỗ không nhúc nhích, tùy ý vung tay lên, hồn kỹ đã bị đánh tan, lựa chọn lông mày, nhìn xem Tử Mạt Nhi.

Tử Mạt Nhi chứng kiến Tà Băng đơn giản như thế thì đã hóa giải được hồn kỹ của chính mình, cũng không dám khinh thường, lập tức hô to một tiếng, “Lệ nhi, Hợp Thế!”

Một hồi hào quang hiện lên, chỉ thấy lúc này Tử Mạt Nhi toàn thân đều là màu tím, tóc tím, con mắt lẫn chiến giáp đều tím, cả người đều là cao quý ưu nhã như vậy.

Lúc này Tà Băng lại là một bộ dáng lười nhác, bất quá đáy mắt ngược lại là có chút coi trọng Tử Mạt Nhi rồi, không nghĩ tới, cái Tử Mạt Nhi này Hồn

Thú dĩ nhiên là thần thú cấp cao ,Tím Giao, Tím Giao sau này có thể tiến hóa đến Siêu Thần Thú a, mặc dù so ra kém Tử Kim Long, nhưng cũng là một loại cực kỳ lợi hại rồi.

“Mặc Trần, thử xem chiêu này a, Giao Long du thiên!” Từ Mạt Nhi phi thân cách mặt đất, sử dụng hồn kỹ lợi hại nhất của bản thân! Chỉ thấy một đầu Tím Giao theo sau lưng Từ Mạt Nhi bay ra, thẳng tắp hướng Tà Băng bay đi.

Bọn người Hoa Thần Dật mặt mũi tràn đầy lo lắng nhìn về phía Tà Băng, nhìn thấy Tà Băng có chút biểu lộ khinh thường, cũng yên tâm, bọn hắn như thể nào hội quên người trước mắt đến cỡ nào biến thái.

“Một đầu con sâu nhỏ cũng dám đối với tỷ tỷ của ta vô lễ?” Có chút thanh âm non nớt lại lộ ra vô cùng khí phách. Chung quanh là một mảng lớn màu tím sáng lóng lánh, chỉ thấy trước người Tà Băng một đầu... Không đúng, là một Tiểu chút chút màu tím mập mạp mở miệng kêu gào nói.

Mà lúc này Tím Giao sớm đã sợ tới mức theo Từ Mạt Nhi trên người thoát ra, trốn tại sau lưng chủ nhân của mình lạnh run. Từ Mạt Nhi còn bị Hồn Lực cản trở, giờ phút này sắc mặt tái nhợt miễn cưỡng đứng trên mặt đất.

“Ai bảo ngươi đi ra , “Vật nhỏ”?” Tà Băng ngữ khí nhàn nhạt đối với Tiểu chút chút trước mặt nói ra.

“Ô... Ca ca đều rất lâu không có cho Tiểu Tử đi ra nha, Ảnh ca ca lại một mực tu luyện, Tiểu Tử phát giác ca ca gặp nguy hiểm liền chính mình đi ra... Ca ca.” Đôi mắt “Vật nhỏ” to ngập nước nhìn Tà Băng, nước mắt đều nhanh chóng muốn chảy ra rồi.

Tà Băng thờ dài, tiến lên đem “Vật nhỏ” ôm lấy, nàng bề bộn công việc một tháng này, cũng không có thời gian liên hệ cùng “Vật nhỏ” và Tuyết Ảnh, chứng kiến dạng “Vật nhỏ” ai còn nhẫn tâm trách cứ ah. Vỗ vỗ đầu “Vật nhỏ”, nói ra: “Tốt rồi, ca ca không trách ngươi, đừng buồn nữa a.”

“A... đã biết rõ ca ca là tốt nhất với ta a.” “Vật nhỏ” nói xong lại chạy đến trong ngực Tà Băng cọ cọ. Liền thấy Hoa Thần Dật cùng Bắc Ngạn Phong một hồi cảm xúc, muốn trực tiếp ném nó đi!

Mà những người khác là có chút nghi hoặc nhìn về phía Tà Băng, hình dạng giống như thiên nhân, biến thái giống như thực lực, bây giờ còn có một thần thú, nàng đến cùng là thân phận gì? ! Cái nơi nào mà có thể bồi dưỡng được nhân vật biến thái đến như thế?

Nam tử áo tím hoa đào trong mắt hứng thú càng là nồng hậu dày đặc rồi... .

“Hừ! Mặc Trần, hôm nay nếu không phải nhờ Hồn Thú của ngươi, ngươi nhất định phải thua!” Chứng kiến bộ dáng Tà Băng ôn nhu, mà ngay cả Từ Mạt Nhi cũng thất thần, sau khi lấy lại tinh thần có chút không được tự nhiên trừng mắt liếc Tà Băng.

“Vị đại tỷ này, nói thiệt cho ngươi biết, ta Mặc Trần đối với cái đồ bỏ đội phó này một chút hứng thú đều không có, đừng bởi vì chuyện nhảm chán này mà phiền ta.” Tà Băng ngồi trở lại cái ghế của mình, nhẹ khẽ vuốt vuốt “Vật nhỏ”, gương mặt nhàn nhạt đối với Từ Mạt Nhi nói ra, có lẽ cái vị công chúa này cũng không phải là không còn thuốc chữa.

“Ngươi... Mặc Trần, Bồn công chúa không để yên cho ngươi!” Từ Mạt Nhi nghiêng răng nghiêng lợi đối với Tà Băng nói ra.

“Ngươi hay là trước tiên đem vấn đề Hồn Lực cản trở lại mình xử lý cho tốt rồi hãy nói sau a.” Tà Băng nhìn Từ Mạt Nhi càng ngày sắc mặt càng tái nhợt, mở miệng nói ra, vị hoàng thất công chúa này, nếu có vấn đề lại là phiền toái.

“Hừ!” Từ Mạt Nhi cũng biết chính mình không kiên trì nổi rồi, thu hồi Tím Giao, hừ lạnh một tiếng, khoanh chân mà ngồi.

“Hoa đào mắt? Khuyên ngươi tốt nhất thu hồi ánh mắt của ngươi!” Tà Băng là chịu không được loại ánh mắt này xem nàng là món đồ chơi a, lạnh lùng mở miệng nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Học Viện Bài Danh Thi Đấu

“Mặc Trần sao? Ta nhớ kỹ ngươi rồi!” nam tử áo tím thu hồi nhãn thần, tà mị cười cười, đối với Tà Băng nói ra. .

“Từ Minh? Thái Tử Đế quốc, đệ nhị thánh đường?” Tà Băng một lần nữa ngồi trở lại cái ghế, nhìn trước mắt cái kiểu nam tử loại yêu nghiệt này, nhàn nhạt mở miệng.

“Chính là tại hạ.” Từ Minh nhìn xem bộ dáng Tà Băng một chút cũng không sợ thân phận của mình, ngược lại là có chút ngạc nhiên, trừ ra mấy cái hảo huynh đệ của mình, những người khác đều là sợ chính mình a, mà cái Mặc Trần này... Có ý tứ, có ý tứ nha.

“Thái tử điện hạ, nếu là người lại dùng loại ánh mắt này xem ta, ta không ngại khiến nó vĩnh viễn cũng nhìn không được bất cứ thứ đồ vật nào...” Tà Băng hé mắt nguy hiểm, nhìn Từ Minh nói ra.

“Ah? Con mắt xinh đẹp như vậy, người bỏ được sao?” Từ Minh khước miệng câu dẫn ra, nháy nháy hấn mắt hoa đào, tiến đến trước mặt Tà Băng.

Cái Mặc Trần này lại dám uy hiếp chính mình, ha ha, xem ra chính mình một thời gian ngắn không có trở lại, ngược lại là không có uy tín nữa nha.

Nếu là Tà Băng biết rõ ý nghĩ của hắn, thì sẽ nói một câu, “Chính là lão tử đã đến, chọc ta mất hứng, người cũng không thể chịu nổi!”

“Người cảm thấy thế nào?” Tà Băng nhìn xem cái khuôn mặt yêu nghiệt gần trong gang tấc, khoi mào đuôi lông mày, nhàn nhạt mà hỏi.

“Ta...”

“Ah...” Không đợi Từ Minh nói cho hết lời, bỗng nhiên truyền đến hét thảm một tiếng.

Tà Băng nghe được thanh âm này, một cái lắc mình đã đi tới chỗ âm thanh phát ra, “Làm sao vậy?”

“Ta, ta vọt đến eo rồi...” Bắc Ngạn Phong che eo đáng thương nhìn xem Tà Băng.

“Người là đầu heo sao?” Tà Băng im lặng nhìn trước mắt rõ ràng làm bộ Bắc Ngạn Phong.

Hừ, ai bảo cách người gần như vậy ah, không được cái phương pháp lại để cho hắn cách người xa một chút! Bắc Ngạn Phong chứng kiến Từ Minh có chút rút tự khước miệng, trong nội tâm ha ha cười.

“Tốt rồi, hôm nay tất cả mọi người đều ở đây, nửa tháng sau chính là học viện bài danh thi đấu các người đều chuẩn bị xong chưa?” Hoa Thần Dật sắc mặt bất thiện lãnh khốc lại nói lại để cho mọi người một cái ngây người.

Lão đại hôm nay làm sao vậy? Thường ngày mặc dù lãnh khốc, cũng không giống hôm nay nồng mùi thuốc súng như vậy à? Bề ngoài giống như cũng không người nào dám chọc hắn đấy.

Hoa Thần Dật quét mọi người liếc, chỉ có lúc chứng kiến Tà Băng, mới ôn nhu đi một tí, thực sự xen lẫn vài phần hờn dỗi.

“Tuy đã chuẩn bị xong, nhưng đoàn thể thi đấu thì phân chia làm sao a? Chúng ta như thế nào an bài?” Từ Minh tìm cái địa phương ngồi xuống, đối với Hoa Thần Dật sau khi nói xong, vẫn không quên đối với Tà Băng ném cái mị nhãn.

Tà Băng đến nhìn cũng không có liếc mắt nhìn Từ Minh, nhắm mắt lại dưỡng thần, Từ Minh cũng không thêm để ý, thay đổi tư thế tiếp tục nhìn chăm chăm vào dung nhan xinh đẹp của Tà Băng, thiếu niên này sao lại so với chính mình xinh đẹp hơn đây này?

Hoa Thần Dật trừng mắt liếc Từ Minh, chứng kiến Tà Băng không có để ý đến hắn, mới hơi có chút an tâm.

“Đối thủ lần này rất khó đối phó, Bắc Ngạn Phong, đối với bọn họ nói ra mấy cái học viện dự thi a.” Hoa Thần Dật đối với Bắc Ngạn Phong nói.

“Những thứ tiểu học viện khác tạm thời không nói đến, theo ta phải thám tử đi hỏi báo, năm nay Hồn Đường học viện dự thi là Hồn Sư công hội nuôi dưỡng mười năm tinh anh. Từ Vong học viện người cũng đồng dạng cùng lần trước, nhưng là tra không được lai lịch, Thiên Thành học viện năm nay càng là che giấu, những người dự thi một chút cũng tra không được.” Bắc Ngạn Phong thần sắc có chút ngưng trọng nói.

“Hiện tại nên biết lần này đoạt giải quán quân độ khó rất nhiều a, năm nay trận đấu không giống với những năm trước, năm nay là học viện mười năm một lần chính là đại bài danh thi đấu, đối với học viện rất trọng yếu, biết rõ vì cái gì Áo Táp Từ học viện chúng ta năm trước thua, nhưng chúng ta vẫn là đệ nhất học viện, bởi vì mười năm trước trận đấu chúng ta thắng!” Lưu Dục viện trưởng sau lưng mang theo tiểu mập mạp Quân Từ Hiến đi vào thánh đường.

“Lần này trận đấu chỉ có mười người tham gia, trước mắt đã định ra Hoa Thần Dật, Mặc Trần, Từ Minh, Từ Mạt Nhi, Bắc Ngạn Phong năm người, những thứ khác năm vị đem theo trong các người chọn lựa, hai ngày sau xác định rõ là ai, năm ngày xuất phát đi đến địa điểm dự thi, Hồn Đường học viện.” Lưu Dục nhàn nhạt mở miệng nói ra, nói xong đã không thấy bóng người.

Quân Từ Hiến đi đến bên người Tà Băng, nói ra, “Lần này trận đấu ta nhất định tham gia a.”

Tà Băng, ta nhất định sẽ tham gia, từ nhỏ đã thề đi theo người, phụ trợ sau lưng người, nhất định sẽ không rời người a.

Tà Băng nhìn trước mắt con mắt màu đen thanh tịnh kèm theo kiên định, trong nội tâm hiện có chút đau, thẳng ngực này, từ nhỏ đã liều mạng như thế tu luyện, năm tuổi bắt đầu đi theo Tà Băng huấn luyện, cũng không khóc một tiếng, không hô một câu, mỗi lần mệt mỏi đều không có chịu nói ra, nói hắn còn có thể, hắn còn có thể kiên trì.

Đại trưởng lão cùng Từ Hiến tấm lòng của cha mẹ đau đồng thời rồi lại vì con của mình tự hào, cái hài tử này kiên cường, cái hài tử này thiên phú trác tuyệt là con của bọn hắn, là cháu trai của bọn hắn ah!

50 người bọn Tà Vụ ngoại trừ chủ tử Tà Băng của mình, cơ bản ai cũng không để vào mắt, duy chỉ có Quân Từ Hiến là cái ngoại lệ, tất cả mọi người đã đem Từ Hiến làm thân như đệ đệ mà đối đãi, bởi vì bọn họ bội phục Từ Hiến, nhiều khi sắp kiên trì không nổi, chứng kiến Từ Hiến cái thân ảnh nhỏ

kia chưa từng ngã xuống, bọn hán là liều mạng cũng sẽ kiên trì.

“Tử Hiên, ngươi hay là ở lại học viện a, giúp ta xem bọn hán tu luyện, không được cự tuyệt, còn có, cũng không thể lại để cho bọn hán bị người khác khi dễ.” Tà Băng lắc đầu, đối với Tử Hiên nói ra.

Đồng thời lại truyền âm cho Tử Hiên, “Tiểu mập mập, lần này thời gian trận đấu có thể sẽ lâu chút ít, bên này đấu giá ở để đô liền giao cho ngươi phụ trách rồi, còn có đan dược công hội mời ngươi đi đi, nói cho bọn hán biết Trúc Cơ Đan xứng phương có thể cho, nhưng là không trả giá điểm một cái giá lớn sao được.”

Tiểu mập mập cũng biết chuyện nơi đây rất nhiều, nhẹ gật đầu, đã không đi tham gia trận đấu, vậy thì nhất định phải đem chuyện Tà Băng giao cho mình làm tốt. Đan dược công hội? Ta sẽ hảo hảo gõ một số đấy.

Tà Băng chứng kiến tiểu mập mập đáp ứng, nở nụ cười thoáng một phát, đối với Hoa Thần Dật cùng Bắc Ngạn Phong nói ra, “Dật, Phong, trận đấu các ngươi nhìn xem xử lý a, ta muốn đi cho đệ tử mình một chút đồ vật để bảo đảm a. Năm ngày sau sẽ trở lại đây.”

“Năm ngày? Tiểu Trần Nhi ngươi muốn làm gì à?” Bắc Ngạn Phong nghe được Tà Băng lại muốn đi năm ngày, lập tức đứng mở miệng hỏi.

Hoa Thần Dật như là nghĩ tới điều gì, chỉ là ôn nhu nói một câu, “Cẩn thận một chút.”

Ngữ khí ôn nhu lại đánh thức Tử Mạt Nhi trong lúc chữa thương, về mặt kinh ngạc trừng to mắt nhìn xem cái khuôn mặt quen thuộc kia, lạ lắm thần sắc. Như thế ôn nhu Hoa Thần Dật nàng chưa từng có bất kiến, vì cái gì? Vì cái gì không phải vì ta mà bày ra khuôn mặt đó?

Tử Minh cũng là nghi hoặc nhìn về phía Hoa Thần Dật, hán có thể không biết mình cái bạn tốt này có như vậy khuôn mặt này.

“Yên tâm đi, trên đời này có thể có người gây tổn thương cho ta Mạt Trần thật đúng là không nhiều lắm.” Tà Băng khẽ cười một tiếng, có chút cuồng vọng mở miệng.

“Hừ, nói mạnh miệng cũng không sợ đau đầu lưỡi!” Tử Mạt Nhi đối với Tà Băng hừ một tiếng.

“Tử Mạt Nhi, ngươi đã đủ rồi!” Hoa Thần Dật đối với Tử Mạt Nhi quát, mình cũng không bỏ được nói một câu Băng nhi, sao cho được nữ nhân này lần nữa khiêu khích?

“Ngươi, Dật ca ca vậy mà là ta? Hừ!” Tử Mạt Nhi nghe được lời nói Hoa Thần Dật..., nước mắt tự xoay xoay chảy xuống, oán hận trừng mắt liếc Tà Băng, quay người chạy ra ngoài.

Tà Băng im lặng trừng mắt liếc Hoa Thần Dật, không biết nữ nhân là phiền toái nhất rồi hả?

“Tử Hiên, chúng ta đi thôi.” Tà Băng nói xong, đã đứng dậy đi ra cửa, thứ hai rồi, lại là Tây Môn Lệ lại là Tử Mạt Nhi, phiền toái, thật phiền phức!

Tử Hiên đáp ứng một tiếng đi theo Tà Băng đi ra thánh đường.

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 44: Tìm Bảo Đảm Cho Các Ngươi!!!

Thời điểm Tà Băng cùng Quân Tử Hiên đi đến phòng học, thì 67 học sinh sớm đã đầy đủ ngồi tại vị trí của mình trước, lúc này 67 người này cùng một tháng trước có quá lớn chênh lệch, giờ phút này mọi người mỗi người đầy mắt có toát ra sự tự tin của mình, đối với tương lai là tràn đầy khát vọng. .

Bọn hán thật sự không thể tin được, một tháng trước chính mình vẫn còn cấp ba đến cấp năm Hồn Sĩ, mà bây giờ thấp nhất cũng là Hồn Sư cấp một, hiện tại Hồn Lực bọn hán không cao, nhưng là bọn hán bây giờ có được động lực, bọn hán có thể hướng phía cường giả mà cố gắng, bọn hán không còn là một tháng trước phế vật đần độn rồi!

Người trong gia tộc chứng kiến biến hóa của mình, biết rõ nhóm người mình dùng chính là Trúc Cơ Đan, biết rõ chính mình là lão sư đệ tử, từng bước từng bước dùng sắc mặt đáng ghê tởm nịnh nọt lấy lòng mình, mà ngay cả bình thường căn bản không thấy được gia chủ phụ thân, còn nay thì gia gia cũng bắt đầu quan tâm chính mình, càng nhiều hơn là hỏi thăm sự tình lão sư, bọn hán trào phúng nhìn xem sắc mặt đối trá của những người kia, bọn hán trong gia tộc nhận hết châm chọc khiêu khích, nhận hết khuất nhục, mà lão sư chính là phụ mẫu tái sinh của bọn họ, suy nghĩ duy nhất của bọn họ chính là đi theo lão sư, đi theo cái lão sư đã cho chính mình có một cuộc sống mới.

“Các ngươi thực lực bây giờ còn quá yếu, để cho ta rất lo lắng.” Tà Băng ngồi trên ghế ở giảng đài, đối với các học sinh nói ra, “Các ngươi trở về chuẩn bị một chút, ngày mai chúng ta đi ra ngoài, cho các ngươi tìm một chút bảo đảm, bằng không chờ ta trở lại, nguyên một đám các ngươi lại là mặt mũi bầm

dập đầy.”

“Lão sư? Ngươi phải đi?” Từ Tâm nghe Tà Băng nói phải đi, lập tức giờ chân đứng hỏi thăm. Cùng Tà Băng ở chung một tháng tất cả mọi người biết rõ lão sư lúc huấn luyện tuy rất bá đạo, nhưng nói đúng ra lại là rất dễ thân cận.

Bọn hắn cũng là sốt ruột nhìn xem Tà Băng, lão sư muốn đi đâu?

“Chỉ là đi tham gia học viện bài danh thi đấu mà thôi, đại khái có thể hơn một tháng.” Một tháng ở chung Tà Băng đối với những học sinh này cũng có cảm tình, chứng kiến bọn hắn đáng vẻ lo lắng, trong nội tâm Tà Băng có một mảnh ôn hòa. Không khỏi lại nghĩ tới thân nhân của mình đến, rồi nhà mới đây đã hai tháng ah.

“Lão sư, ngươi muốn cho chúng ta tìm cái gì để bảo đảm à?” Mập mạp Tây Môn Trạch trải qua một tháng huấn luyện, lúc trước người đầy thịt mỡ giờ phút này cũng giảm xuống một nửa, cả người khí chất đều thay đổi, trải qua cải tạo, trứng gà được luộc kỹ càng, cái tiểu mập mạp này cũng đã tu luyện đến Hồn Sư cấp ba.

“Bảo đảm? Hồn Sư ngoại trừ Hồn Lực còn có cái gì trọng yếu nhất?” Ánh mắt Tà Băng nhìn xem mập mạp, đơn giản như vậy vấn đề còn phải hỏi.

Tây Môn Trạch bị Tà Băng xem mặt đỏ tới mang tai, lồm bồm nói, “Ta là không biết nha, hừ, bọn hắn khẳng định cũng không biết.”

“Nam Phong Hiên, nói cho Tây Môn Trạch, chúng ta đi tìm cái gì bảo đảm.” Tà Băng bắt đầu dĩ phát phát tay, đem Nam Phong Hiên chọn đi ra.

“Khục khục... Hồn Sư là tối trọng yếu nhất ngoại trừ Hồn Lực đương nhiên là Hồn Thú rồi!” Bị điểm tên, Nam Phong Hiên vội vàng che dấu chút hã hê của chính mình, mở miệng nói ra.

“Hồn Thú? Lão sư muốn mang chúng ta đi tìm Hồn Thú? Chúng ta không phải đều có sao?” Nghe được lời nói của Nam Phong Hiên, Tây Môn Trạch gãi gãi cái ót, về mặt nghi hoặc nhìn về phía Tà Băng, bọn hắn không phải đều có Hồn Thú sao?

“Nha, các huynh đệ tỷ muội, đẹp hẳn xuống a!” tính tình Phương Tinh vốn nóng nảy nghe được lời nói mập mạp ngu xuẩn như vậy, trực tiếp mời đến đội viên của chính mình hướng phía Tây Môn Trạch đi đến, cái ngu xuẩn này, lão sư mở miệng nói Hồn Thú có thể là của chúng ta linh thú so sánh được sao?

Bọn hắn tuy nhiên đều là xuất thân đại gia tộc, nhưng là vì nguyên nhân thiên phú, phân phối đến Hồn Thú tối đa cũng chỉ là linh thú, còn thánh thú cùng thần thú những cái này trước kia căn bản bọn hắn không cảm tưởng được, cho dù một tháng này, thái độ của gia tộc đối với mình thay đổi rất nhiều, nhưng căn bản cũng không có quan tâm thực sự đến bọn hắn.

“Ồ? Nhưng chúng ta không có thuần Thú Sư ah...” Tây Môn Trạch như là hoàn toàn không có chứng kiến hung thần ác sát Đông Phương Tinh, vẫn còn nói nghi vấn của mình.

Tà Băng bó tay rồi, Tây Môn Trạch cái kẻ dờ hơi này ah, “Tốt rồi, hôm nay trở về chuẩn bị cho tốt, buổi sáng ngày mai tập hợp ở cửa trường học, chúng ta đi Từ Kim sơn mạch.”

Tà Băng vừa đi ra ngoài cửa, bên trong trụ truyền đến âm thanh “Đùng đùng” cùng tiếng kêu thảm thiết của Tây Môn Trạch, lắc đầu khẽ cười một tiếng, ngáp một cái, thật sự là khổ ah, hay vẫn là trở về ngủ bù a.

Khi Tà Băng tỉnh ngủ, đã là sáng sớm ngày thứ hai rồi, Tà Băng mở cửa đuổi cái lưng mồi, thật sự là thoải mái ah, một tháng đều không có được ngủ thẳng giấc đến như vậy a.

Đi đến cửa trường học, thì đã chứng kiến bốn cái phân đội chính tề đứng chung một chỗ, bốn cái đội trưởng đứng trước sắp xếp, Quân Từ Hiên đứng tại đội trưởng hàng phía trước, chính thể rất có khí thế của quân đội hiện đại.

“Tà Băng, người đã đến đủ.” Quân Từ Hiên chứng kiến Tà Băng, tiến lên đối với Tà Băng nói đến.

“Ân, đến Từ Kim sơn mạch đại khái phải đi hơn phân nửa ngày, trên đường không ngừng lại. Lên đường đi.” Tà Băng cũng không nói thêm cái gì, gạt gạt đầu tự dẫn theo mọi người hướng sơn mạch đi đến.

Những người khác cũng không có ý kiến, tất cả đều là hưng phấn gạt đầu, không biết lão sư sẽ cho bọn hắn cái dạng gì Hồn Thú, về phần lộ trình? Một tháng Địa Ngục đều đã trải qua, đi bộ cả ngày không dừng lại đối với bọn họ hiện tại mà nói thật đúng là không coi vào đâu rồi.

Trên đường đi tốc độ Tà Băng lúc nhanh lúc chậm, mọi người vừa mới bắt đầu nghi hoặc không thôi, cũng không thấy được có hết sức, thẳng cang về sau Tà Băng tốc độ càng lúc càng nhanh, bọn hắn chỉ có thể sử xuất Hồn Lực mới có thể miễn cưỡng đi theo sau lưng Tà Băng, khi thời điểm bọn hắn kiên trì không được, Tà Băng tốc độ lại thả chậm rất nhiều.

Trên đường đi cứ như thế trôi qua, lúc đi đến Từ Kim sơn mạch đã một giờ chiều rồi, Tà Băng tìm cái địa phương rộng rãi ngừng lại, quay người đối với mọi người nói ra, “Tại chỗ nghỉ ngơi một hồi, ăn uống no đủ, buổi chiều các ngươi còn có trận đánh ác liệt, thu phục chiếm được Hồn Thú hoàn toàn dựa vào chính các ngươi rồi, ta sẽ không xuất thủ.”

À? Hoàn toàn dựa vào bọn hắn rồi hả? Bọn hắn sao có thể đã bại Hồn Thú à? Nghe được lời nói của Tà Băng, mọi người mặt buồn buồn mà nhìn Tà Băng.

Tà Băng nhận lấy nước từ Quân Tử Hiền đưa đến, uống một ngụm, nhắm mắt dưỡng thần.

Quân Tử Hiền nhìn mọi người liếc, nói ra, “Một tháng huấn luyện bỏ đi nơi nào? Một người đánh không lại, các người tổng cộng đến 67 người còn đánh không lại?”

Mọi người nghe được lời nói của Tử Hiền, đều hồ thẹn cúi đầu, bọn hắn không phải một người, bọn họ là một cái đoàn đội.

“Bất Hồn Thủ đồng dạng là các tiểu đội, từng tiểu đội tách ra đối chiến Hồn Thủ, còn có lần này bất đối tượng chỉ có thể là thánh thú.” Tà Băng không có trợn mắt, thay đổi tư thế thân nhiên nói.

Lần này mọi người không có người mở miệng, bốn cái tiểu đội trưởng tại cùng nhau thương nghị hết về sau, triệu tập đội viên của chính mình, một đầu một đầu bố trí cùng mệnh lệnh nói rằng, bọn hắn không có khả năng một mực dựa vào lão sư, bọn hắn muốn tại Tử Kim sơn mạch chứng minh cho lão sư thấy, một tháng huấn luyện không có uống phí.

Tà Băng bận rộn nhìn xem đệ tử phân phối, khoe miệng câu dẫn ra, nàng sẽ không tại học viện này ngốc thật lâu, mà bọn hắn nhất định phải học được cái gì là độc lập.

“Nghỉ ngơi tốt sao? Chúng ta đi sâu vào trong đi.” Nhìn xem tất cả mọi người nghỉ ngơi không xong, Tà Băng hỏi.

“Chúng ta chuẩn bị xong, lão sư.” Bốn cái đội trưởng mặt mũi tràn đầy tự tin đối với Tà Băng trả lời.

Tà Băng hướng Tử Hiền gật gật đầu, ý bảo hắn đến cùng bốn cái đội trưởng. Tà Băng đi theo đằng sau đội ngũ, Hồn Thủ của Tử Kim sơn mạch thích nhất sau lưng đánh lén, nàng cũng không thể lại để cho những học sinh này gặp chuyện không may.

Đường núi rừng vốn là không dễ đi, còn có Hồn Thủ không biết sống chết tới quấy rối, một hồi lộ trình tự lại để cho mọi người quần áo có chút dơ dáy bẩn thỉu rồi. Lại nhìn Tà Băng, như cũ một thân áo trắng, tiêu sái tự nhiên.

“Rất nhanh đề phòng!” Đi ở phía trước Quân Tử Hiền hô lớn một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Thu Phục Được Hai Thánh Thú

Nghe được lời nói của Quân Tử Hiền, mọi người nhanh chóng triển khai phương trận đối với địch, đem trạng thái của chính mình điều chỉnh đến tốt nhất, một tháng trong khi huấn luyện, quan trọng nhất chính là huấn luyện tập kích, giờ phút này biểu hiện bọn hắn làm cho Tà Băng rất hài lòng.

“Ào ào” tiếng động vang qua, một đạo bạch quang hiện lên, một con bạch lang cực lớn đã xuất hiện bên cạnh mọi người, toàn thân bạch lang đều là huyết sắc, còn có đoạn máu tươi từ trong vết thương chảy ra...

Mọi người thấy cái con bạch lang này bộ dáng hấp hối, quay đầu lại nhìn nhìn Tà Băng.

Bạch lang thánh thú cấp một, Tà Băng khoe miệng nhất câu, còn chưa kịp nói lời nào, bên tai lại vang lên âm thanh của Tử Tâm, “Lão sư, cứu cứu cái con bạch lang này a, nó thật đáng thương.”

Tà Băng quay người nhìn về phía mặt mũi tràn đầy cầu xin sốt ruột Tử Tâm, nhẹ gật đầu, đưa cho nàng một khóa đan dược, nói ra, “Cái bạch lang này là thánh thú cấp một, nếu có thể thu phục chiếm được thì rất tốt.”

Tử Tâm chứng kiến Tà Băng đáp ứng, lộ ra một khuôn mặt vui vẻ tươi cười, dùng sức nhẹ gật đầu.

Mọi người cũng không hề nói lời nào, lẳng lặng nhìn Tử Tâm đi về hướng bạch lang.

“Ta không có ác ý, chỉ là muốn muốn cứu người mà thôi...” Tử Tâm chứng kiến ánh mắt đầy hung ác và cảnh giác của bạch lang, dừng bước lại đối với bạch lang nói ra, hơn nữa hướng nó quơ quơ trong tay đan dược.

Bạch lang như cũ một bộ dạng hung ác, nhân loại so với bọn hắn Hồn Thủ đáng sợ hơn, nhân loại là không thể tin tưởng đấy.

“Bạch lang, ta thật không có ác ý, người có lẽ có thể cảm giác được tác dụng của viên đan dược kia.” Tử Tâm đứng nguyên tại chỗ đối với bạch lang chân thành nói ra.

Bạch lang hít hà hương vị của đan dược, trong cơ thể liền là một hồi sáng khoái, nó đã hiểu rõ được tác dụng cái đan dược này, nhưng có thể nó vẫn

không thể tin tưởng Từ Tâm.

Từ Tâm chứng kiến bạch lang như cũ một bộ dáng cảnh giác, cũng không tái mở miệng, vẫn đi tới bên người bạch lang, nó như thế sẽ không thể sống được nữa a. . .

Bạch lang chứng kiến Từ Tâm đi gần lại chính mình, hung ác muốn đứng người lên, lại như thế nào cũng đứng không được, chỉ có thể đối với Từ Tâm phần nộ gầm rú.

Từ Tâm không để ý tới bạch lang, theo trong không gian giới chỉ xuất ra thuốc cầm máu, đối với miệng vết thương, nhẹ nhàng bôi lên, Từ Tâm chứng kiến trên bụng bạch lang có một đạo vết thương thật sâu nước mắt xoát xoát chảy ra, nhỏ tại trên mặt bạch lang.

Bạch lang cảm nhận được nước mắt, giọng lên con mắt nhìn về phía Từ Tâm, nằng vì chính mình thút thút nỉ non? Tựa như lúc mẫu thân ly khai chính mình a?

Từ Tâm vì bạch lang xử lý xong miệng vết thương, đem đan dược đưa tới bên miệng bạch lang, ý bảo nó ăn hết, bạch lang nghi hoặc nhìn thoáng qua Từ Tâm, nuốt vào đan dược.

Cảm thấy được đan dược lợi hại của Tà Băng, ăn vào đan dược không bao lâu, bạch lang đã đứng lên, Từ Tâm đối với bạch lang nói ra, “Hiện tại ngươi có thể đi a, bọn hần sẽ không thương tổn ngươi. . .”

Bạch lang lại không có ly khai, lẳng lặng nhìn Từ Tâm một hồi, đi đến Từ Tâm bên người, liếm liếm tay của nàng, nằm tại bên người Từ Tâm.

Từ Tâm cảm giác được ý tứ của bạch lang, cao hứng nhìn bạch lang, “Ngươi là muốn đi theo ta sao? Cùng ta khế ước?”

Bạch lang nhẹ gật đầu, lại liếm liếm tay Từ Tâm, Từ Tâm cao hứng ôm bạch lang, một hồi lâu mới buông bạch lang ra, niệm khẩu quyết lập nên khế ước bình đẳng, không có một tia trở ngại, một người một sói cứ như vậy ký kết khế ước, Thiên Địa quy tắc hàng lâm, từ nay về sau bạch lang chính là đồng bọn khế ước của Từ Tâm.

“Không tốt, mọi người coi chừng. . .” Quân Từ Hiên hô to một tiếng, đem Từ Tâm đẩy ra sau lưng, Từ Tâm cũng thuận thế đem bạch lang vào không gian của Hồn Thú.

Ngay sau đó một tiếng rung trời rỗng vang lên, lập tức cuồng phong cuồng loạn nhảy múa, đãi mọi người khi mở mắt ra, trước mắt đã xuất hiện một cái hòa hồng sắc Liệt Diễm Cuồng Sur, cao bốn mét, Cuồng Sur sắc mặt dữ tợn nhìn xem mọi người, cái sư tử này đã nghĩ rằng bạch lang chính là cơm trưa của mình vậy mà chạy mất, bắt quả những người này tư vị có thể so với bạch lang tốt hơn nhiều. . .

“A. . . thánh thú cấp ba Liệt Diễm Cuồng Sur, không tệ không tệ.” Tà Băng nhảy lên một cây đại thụ, dựa trên nhánh cây, vuốt cằm nói ra. Không nghĩ tới vừa đến thì có hai cái Hồn Thú đưa tới cửa rồi.

Bốn cái tiểu đội trưởng chứng kiến Tà Băng đã ngồi ở trên cây, Quân Từ Hiên cũng thối lui bên người Tà Băng, mấy người liếc nhau, gật gật đầu,

Tây Môn Trạch tự tin cười cười, đối với đội viên luyện khí sau lưng nói ra, “Không phải là một cái tiểu sư tử dễ nuốt nha, chúng ta luyện khí đội còn sợ nó a, các huynh đệ tỷ muội, bắt sống nó, khiến nó thành Hồn Thú của chúng ta!”

“Chúng ta không sợ!” Đối mặt chính là thánh thú cấp ba, trong lòng mọi người đương nhiên sẽ có chút ít sợ hãi, nhưng là nhìn thấy bộ dáng lão sư, tất cả sợ hãi bọn hần đã biến mất thay vô đó là một tinh thần chiến đấu, bọn hần muốn chứng tỏ với lão sư của bọn hần rằng bọn hần không phải là kẻ yếu!

“Tốt, các huynh đệ, bày trận!” Tây Môn Trạch hô to một tiếng, luyện khí đội hai mươi sáu người đã triển khai trận thế, Tây Môn Trạch là tâm của trận.

Đối diện Liệt Diễm sư tử từ giờ phút này đã ngửi được một tia nguy hiểm, vậy mà khiến nó tìm không thấy ai có thể làm con mồi được, Liệt Diễm sư tử phần nộ ngựa mặt lên trời hét lớn một tiếng, mở ra miệng lớn dính máu hướng phía chính giữa Tây Môn Trạch mà tập tới.

Bọn người Tây Môn Trạch tuy có chút ít kinh hoàng, nhưng vẫn là nhanh chóng hoàn thành trận pháp, Tây Môn Trạch rất nhanh thối lui một bên, giờ phút này đã biến thành Liệt Diễm sư tử ở bên trong, Tây Môn Trạch cùng hai mươi sáu người tại bên ngoài đem sư tử vây quanh.

Liệt Diễm sư tử rất thấy đồ ăn trước mắt đang chạy, chính mình còn bị những rác rưởi này làm cho quanh mò mò, triệt để phần nộ, nó Liệt Diễm sư tử từ khi trở thành thánh thú về sau, tất cả trên đất không có cái gì dám đối với hần bất kính, hiện tại bị mấy cái nhân loại nhỏ bé đem làm cầu chơi, tung qua hứng lại?

Liệt Diễm sư tử quát to một tiếng hướng phía gần người đánh tới, mà mọi người giờ phút này đã hoàn hồn, nghe được Tây Môn Trạch hô to, “Suy cho cùng, đánh cho ta!”

Tây Môn Trạch nói xong, mọi người đã tập trung Hồn Lực của mình hướng phía Tây Môn Trạch dũng mãnh lao tới, Tây Môn Trạch tiếp nhận những Hồn Lực này, phi thân lên, hô to một tiếng, “Đánh cho ta!”

“Phanh!” “Ba!”

Cực lớn hai thanh âm vang lên, hai mươi sáu nhân cùng Liệt Diễm sư tử vậy mà đồng thời ngã xuống!

Hai mươi sáu người Hồn Lực đã bị hao tổn không ít, Tây Môn Trạch càng thêm nghiêm trọng, chứng kiến Liệt Diễm sư tử ngã xuống, mọi người cũng lập tức té xuống, bọn họ thật sự là đứng lên không nổi a.

Liệt Diễm sư tử giờ phút này cũng là đang hấp hối, một người Hồn Lực không đáng sợ, hai mươi sáu cá nhân Hồn Lực cộng lại là như thế khủng bố a!

Còn lại ba cái tiểu đội giờ phút này hết tất cả đều là há to mồm, kinh hãi vô cùng, bọn hắn mặc dù biết trận pháp này rất lợi hại, cũng không nghĩ tới như vậy thuộc loại trâu bò! Đây chính là thánh thú cấp ba ah, một cái trận hình cứ như vậy OK rồi hả?

Quân Tử Hiên ngẩng đầu nhìn Tà Băng, Tà Băng ném cho Quân Tử Hiên một lọ đan dược, nheo lại con mắt.

Bọn người Tây Môn Trạch ăn đan dược, Hồn Lực đã lập tức khôi phục, giờ phút này đã là tinh thần sáng láng nhìn xem thắng lợi của mình, thánh thú cấp ba Liệt Diễm sư tử. Bọn hắn vậy mà đánh bại a. Ha ha...

“Các ngươi thật cao hứng sao?” ngữ khí của Tà Băng bình thản vang lên.

Bọn người Tây Môn Trạch nghe được lời nói của Tà Băng, không khỏi có chút nghi hoặc, cùng Tà Băng ở chung hơn một tháng rồi, bọn hắn biết rõ lúc này Tà Băng đối với bọn họ chiến tích vừa rồi rất là không hài lòng. Những thứ khác ba cái tiểu đội cũng nghi hoặc nhìn về phía Tà Băng.

“Tại sao vừa rồi các ngươi một kích đối với Liệt Diễm sư tử là hết lực của mình?” Tà Băng ngữ khí đã có chút phẫn nộ rồi.

Nếu như vừa mới Liệt Diễm sư tử còn có thể công kích... Mọi người không khỏi rung mình một cái, bọn hắn không có một tia Hồn Lực chỉ có chờ chết mà thôi.

“Nếu như các ngươi đều đã mất đi sức chiến đấu, lúc này xuất hiện một người thứ ba...” Tà Băng chứng kiến phản ứng của bọn hắn, nói tiếp.

Xuất hiện người thứ ba, cướp bóc... Lúc này mọi người đã hoàn toàn bắt đầu nghi mà sợ rồi. Quá kinh khủng...

“Dạy các ngươi nhiều như vậy trận pháp, không nên dùng đi chứng nghiêm trọng nhất đấy! Nếu như lúc ấy mười người dùng trận pháp, chín người phụ trợ công kích, hai người dò xét ngoại giới, làm sao có thể tạo thành vừa rồi tình huống sao?” Tà Băng nhảy xuống cây, đối với mọi người nghiêm nghị nói ra.

Bọn người Tây Môn Trạch giờ phút này hoàn toàn cúi đầu, bọn hắn sờ dĩ sử dụng trận pháp lợi hại nhất cũng là biết được có Tà Băng, chỉ là bởi vì lão sư ở chỗ này, bọn hắn biết rõ bọn hắn không có việc gì.

Chứng kiến bộ dạng bọn hắn biết rõ sai lầm, Tà Băng hừ một tiếng, nói ra, “Có phải hay không các ngươi cảm thấy ta ở chỗ này các ngươi nhất định không có nguy hiểm? Ngươi nghĩ không sai, ta sẽ không để cho các ngươi có nguy hiểm tánh mạng! Nhưng là nếu ta không tại đây thì sao? Các ngươi làm sao bây giờ? Các ngươi phải học được độc lập! Chỉ cần các ngươi chính thức minh bạch đoàn đội hợp tác lực lượng, các ngươi chính là không có thể so đo đấy!”

“Không chỉ đám bọn hắn, các ngươi cũng đồng dạng! Để cho ta hảo hảo tĩnh lại!” Tà Băng đối với những thứ khác quát.

Ánh mắt Quân Tử Hiên một mực không có ly khai Tà Băng, nàng càng ngày càng không giống phạm nhân rồi... Tà Băng, bất luận ngươi là tiên hay là thần, ta đều muốn vĩnh viễn đuổi theo ngươi...

Tà Băng nhìn xem bộ dạng đáng thương của mọi người, bất đắc dĩ thở dài nói ra, “Một tháng thời gian các ngươi tiến bộ ta đều nhìn ở trong mắt, gặp nguy không loạn biểu hiện ta cũng rất hài lòng, hiện tại cũng ngồi xuống nghỉ ngơi đi, tại đây hẳn là Liệt Diễm sư tử lãnh địa, không có nguy hiểm, đêm nay ngay ở chỗ này hạ trại rồi.”

Tà Băng khích lệ, lại để cho mọi người tâm tình thoáng một phát tăng vọt, vừa mới chỉ có thể nói rõ lão sư rất quan tâm bọn hắn, bọn hắn cũng không thể lại để cho lão sư thất vọng rồi. Quay đầu nhìn xem đồng đội chính mình, bọn hắn biết rõ mình không phải là một người, bọn họ là một cái chỉnh thể, một cái đoàn đội.

Tà Băng đi đến bên người Liệt Diễm sư tử, đem tay khoác lên trên đầu sư tử, lặng yên niệm lên thuần thú bí quyết, sư tử giây dựa rất nhanh tại tinh thần Tà Băng không lộ lực hạ dẹp loạn, bất quá vài giây đồng hồ, Liệt Diễm sư tử đã vô cùng dịu dàng ngoan ngoãn nằm trên mặt đất, “Tây Môn Trạch, tìm một cái đội viên đi ra khế ước.”

Tây Môn Trạch nghe được câu này, thoáng cái ngây ngẩn cả người, cái thuần tốt này, Thuần thú không phải muốn thuần phục là rất lâu sao? Trước kia trong gia tộc thuần Thú Sư, thuần một thánh thú, trọn vẹn bỏ ra hai ngày thời gian, lão sư vài giây đồng hồ tựu xong việc? Lại một lần nữa cảm thấy thầy của mình tuyệt đối là cái đồ biến thái!

“Đồ đàn, còn không mau làm theo lời lão sư a!” Nam Phong Hiên một cước đạp hướng Tây Môn Trạch còn đang ngây ngốc, lão sư vốn chính là đại biến thái a!

“À? Ặc... Cái kia, tiểu Hổ, ngươi đi khế ước.” Tây Môn Trạch lấy lại tinh thần cũng không có để ý bị đá một cước, đối với trong đội ngũ yếu nhất một gã đội viên nói ra.

Bị điểm tên tiểu Hổ, ngốc núc ních hướng phía Liệt Diễm sư tử mà đi, mặc niệm khải khẩu quyết khế ước, đã thuận lợi như vậy nghênh đón Thiên Địa quy tắc, khế ước thành công!

“Ta... Ta thật sự thành công rồi hả?” Tiểu Hồ mê hoặc bộ dạng chọc cười mọi người.

“Tốt rồi, mắc lều cột buồm a...” Tà Băng nói xong câu đó, lại lần nữa đi về hướng cái cây mà phi lên ngồi a, gần đây là càng lúc càng lười nữa à.

Mọi người nhìn nhau cười cười, xuất ra lều vải dựng, đáp tốt lều vải, mấy người Tây Môn Trạch đem chính mình nửa đường thu hồi Hồn Thú đem ra, điểm khởi một đồng đồng lửa, vây quanh lấy hoàn ngồi xuống, chỉ đến trưa lại thu hai đầu thánh thú, bọn hắn có thể không cao hứng sao?

Mọi người cao hứng đùa giỡn đến nửa đêm mới trở lại riêng phần mình lều vải thiếp đi.

Mà lúc này Tà Băng vốn là nên ngủ say, nhưng lại mở ra con ngươi đầy lợi hại, không nghĩ tới vừa mới đây, thì đã có người muốn chết rồi. Tà Băng tại mọi người lều vải bốn phía thiết kê kết giới, phi thân ra lều trại.

“Đã đến cũng không cần né...” Tà Băng nhàn nhạt mở miệng nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Tà Băng Tàn Nhẫn

Theo lời nói của Tà Băng liền xuất hiện bảy, tám mươi tên Hắc y nhân, Tà Băng dựa trên một thân cây, nhìn Hắc y nhân đang ở trước mắt, không tệ không tệ, thậm chí có 50 Hồn Sư, hai mươi tên Hồn Tông, chín tên Hồn Thánh, xem ra người đến là nhất định phải lấy được mạng của mình a

“Không hổ được xưng là tuyệt thế thiếu niên, xa như vậy có thể phát hiện chúng ta.” Trong đó một gã như là thủ lĩnh đám Hắc y nhân u ám đối với Tà Băng nói đến.

“Các vị đại giá quang lâm, tìm bốn công tử không biết có chuyện gì?” Tà Băng ngồi trên tàng cây lười biếng mở miệng hỏi.

“Hừ, ta Truy Mệnh Lâu tới tìm ngươi, có thể có chuyện gì nữa a?” Trong mắt nam tử hiện lên một vòng kinh diễm, lạnh lùng hừ một tiếng.

“Nguyên lai là Truy Mệnh Lâu ah, cái kia chính là có người mua mạng của ta rồi hả?” Đôi mắt Tà Băng hướng phía hẻo lánh nhìn lướt qua, thăm nghĩ, Truy Mệnh Lâu? Xem ra là giữ lại không được rồi.

“Đúng vậy, nếu ngươi không phản kháng ta liền cho ngươi được toàn thân!” Hắc y nhân quát lớn.

“Ha ha...” Tà Băng phảng phất đã nghe được cái gì đó rất tức cười, chỉ là cái kia đầy mắt lại không có mỉm cười, đối với mấy người cuồng vọng mở miệng, “Mệnh của ta ông trời cũng không cầm đi được nói gì đến các ngươi! Cho các ngươi một cơ hội, triệu hồi ra Hồn Thú của các ngươi...”

Tà Băng cũng không nói lời nào, phóng xuất ra áp lực hùng hậu của chính mình hướng Hắc y nhân đi đến. Cảm nhận được một sự áp lực khổng lồ kia, một đám Hắc y nhân thậm chí ngay cả ý niệm phản kháng trong đầu đều không có a. Thật là đáng sợ, một thiếu niên như thế nào có được như thế cường đại áp lực?

Tà Băng thu hồi áp lực, lạnh lùng nói, “Nói lại lần nữa, triệu hồi ra Hồn Thú của các ngươi, đây là một cơ hội cuối cùng cho các ngươi!”

Hắc y nhân lúc này biết rõ nhiệm vụ của mình đến cỡ nào gian nan, nguyên một đám không dám khinh thường, phóng xuất ra Hồn Lực của mình, triệu hồi ra Hồn Thú của chính mình, đem chính mình điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất, bởi vì mọi người vừa bị một cái áp lực kia trong nội tâm đã để lại bóng mờ, bọn hắn cũng không giống như lúc này tự đại.

Tà Băng nhìn những người này kêu ra Hồn Thú, con mắt sáng ngời, đang lo không biết như thế nào đi thay đám kia đệ tử tìm thánh thú, cái trước mắt tự đưa tới này a, ha ha... thánh thú cấp sáu bốn cái, thánh thú cấp năm mười cái, cấp 4 mười một cái, cấp 3 sáu cái, cấp hai mười hai cái, thánh thú cấp một thậm chí có hai mươi cái, cái Truy Mệnh Lâu này không hổ là là chuyên mua bán Hồn Thú a.

Tà Băng nhìn thoáng qua Hắc y nhân, cũng không có tính toán quá khó xử bọn hắn, từ trong lòng ngực bắt được ‘Vật nhỏ’ ‘vỗ vỗ’ ‘Vật nhỏ’ đầu, “Đều có người đến đuổi giết tỷ tỷ, Tiểu Tử ngươi vẫn còn ngủ ngon ah.”

“Cái gì? Cái gì? Người nào dám truy sát tỷ tỷ của ta...” Tiểu Tử mơ hồ nghe được có người đuổi giết tỷ tỷ của mình, lập tức thanh tỉnh lại, phần nộ mở miệng.

“Ngươi nhìn xem đối diện...” Tà Băng khẽ cười một tiếng, chỉ chỉ đối diện mặt co quắp Hắc y nhân cùng một đám Hồn Thú đang lạnh run.

Tiểu Tử quay đầu nhìn sang, chứng kiến một đám người cùng một đồng nho nhỏ thánh thú, mở miệng nói ra, “Chính là các ngươi truy sát tỷ tỷ của ta?”

Muốn chết hay sao?”

“Tiểu Tử hiện tại chặt đứt khế ước của bọn họ cùng Hồn Thú, cho họ thống khoái mà... chết, mặt khác người này lưu lại.” Tà Băng chỉ chỉ Hắc y nhân cầm đầu, đối với Tiểu Tử nói ra.

Tiểu Tử gật gật đầu, đôi mắt màu đen của Tà Băng lập tức biến thành Thất Thái lưu ly, tâm niệm vừa động, một đạo chỉ lệnh phát ra, Thất Thái hào quang lập tức bao phủ Hắc y nhân cùng những cái Hồn Thú kia, chính giữa bất quá là một hai giây thời gian, Hắc y nhân đã được ném thử sự liên quan với Hồn Thú đang dần mất đi, căn bản là không liên hệ được rồi.

Tà Băng thò tay đem đám Hồn Thú thu được kia quăng vào ngọc giới, lại lần nữa bay về trên cây, nhìn về một nơi hẻo lánh phía tây, khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh.

Tiểu Tử chứng kiến phần việc của tỷ tỷ mình đã xong, hừ lạnh một tiếng, thống khoái a? Dám truy sát tỷ tỷ của ta thì làm sao có thể cho các ngươi thống khoái? Không làm chết các ngươi ta cũng không phải là Tiểu Tử a!

“Ah!”

“Không!”

“Trời ạ! Cứu mạng! Không muốn ah...”

Ngoại trừ cái thù lĩnh của hắc y kia, tất cả mọi người nằm trên mặt đất, đã che đi mệnh mạng của đàn ông đang không ngừng đổ máu a, vì cái gì, vì cái gì chết đều không cho bọn hắn chết được thống khoái! Tại sao phải cướp đoạt cái quyền kia của bọn hắn a ?

Tà Băng chứng kiến cái cảnh này, im lặng cười khổ một tiếng, từ hai năm trước Tiểu Tử theo Lăng Tiêu mà biết được nam nhân thống khổ nhất chính là mất đi mệnh mạng này a, cái Tiểu chút chút này thật là nhận thật chuẩn cái này rồi a, thực là thông minh a, haha “Tốt rồi, Tiểu Tử, đừng đùa.”

Tiểu Tử có chút bất mãn hừ hừ một tiếng, phun ra một ngụm hơi thở của rồng, đem những cái Hắc y kia thiêu thành tro tàn, bất mãn chạy về trong ngực của Tà Băng.

Cái thù lĩnh của đám hắc y nhân kia lúc này ngồi dưới đất, hai mắt ngốc nghếch, căn bản là không thể tưởng được bảy tám chục người đảo mắt chỉ còn lại mình mình một người... Thật đáng sợ, thiếu niên này thật là đáng sợ...

Phía tây nơi hẻo lánh có cô cây lay động, Tà Băng cười lạnh một tiếng, muốn chạy? Xem trò lâu như vậy sao có thể chạy được a?

Tà Băng sử dụng Hồn Lực về phía tây bên cạnh, hai cái chặt vật bóng người đã bị vung trên mặt đất, không phải là bị Tà Băng phê bỏ Tây Môn Lị cùng Tây Môn Thanh sao?

“Ngươi... Mặc Trần, ngươi không thể giết chúng ta, chúng ta là Tây Môn gia đại tiểu thư cùng thiếu gia.” Trên mặt đất Tây Môn Lị run rẩy đối với Tà Băng nói xong, khuôn mặt của Tây Môn Lị thập phần xinh đẹp lúc này mặt mũi tràn đầy vẻ tái nhợt, toàn thân run rẩy, có lẽ đối bất kỳ một cái nào nam cũng sẽ không hung ác quyết tâm đi giết cái nữ tử xinh đẹp này.

Nhưng rất đáng tiếc, đối diện nàng chính là Tà Băng, là một cái đối đầu địch nhân lãnh huyết tàn nhẫn Quân Tà Băng...

“Mặc Trần, ta muốn giết ngươi...” Tây Môn Thanh ngu xuẩn chứng kiến người mà mình hận nhất lúc này, đã quên vừa rồi phát sinh chuyện gì kinh khủng, trong nội tâm chỉ có hận, hận không thể đem cái người này hủy đi cái tư cách làm thiếu niên của mình.

“Ngu xuẩn...” Tà Băng nhìn cũng không thèm nhìn Tây Môn Thanh, theo tay vung lên, Tây Môn Thanh thân thể đã bay đi ra ngoài, liên tiếp làm đụng ngã ba cây, miệng phun máu tươi nằm trên mặt đất hấp hối.

Tây Môn Lị. Xem ra mười năm trước trừng trị ngươi quá nhẹ nữa à, hôm nay lại để cho ngươi biết cái gì gọi là sống không bằng chết.

Tà Băng nhìn Tây Môn Lị đáng thương nằm trên mặt đất đi đến, nữ nhân này thật sự là không biết tốt xấu ah, bản cô nương đã thực nhẫn nại nhưng lần này đều chịu không được ngươi rồi a.

“Tây Môn Lị, Tây Môn gia đại tiểu thư? Nhìn cái khuôn mặt nhỏ nhắn này, rất đẹp nha...” Tà Băng tại bên người Tây Môn Lị ngồi xổm xuống, nhìn xem Tây Môn Lị so với mười năm trước càng thêm xinh đẹp khuôn mặt, tà ác cười.

“Tiểu công tử, ta có thể... Ta... Ah...” Tây Môn Lị nghe được Tà Băng khoa trương chính mình tương mạo, cho rằng Tà Băng cũng cùng những nam nhân kia đồng dạng, đứng dậy muốn hướng Tà Băng tới gần, không đợi nàng tới gần, bỗng nhiên truyền đến kịch liệt đau đớn làm cho nàng kêu lên thảm thiết.

Tây Môn Thanh nghe được tỷ tỷ mình kêu thảm thiết, quay đầu nhìn sang, thiếu chút nữa bị dọa ngất đi, chỉ thấy, cái cằm của tỷ tỷ hắn Tây Môn Lị bị Tà Băng cõng xuống dưới, Tây Môn Lị máu chảy đầy đất lại để cho Tây Môn Thanh chứng kiến được, toàn thân sợ run rẩy không ngừng...

“Ha ha... Ngươi tại sao không nói rồi, nha... Không nói ra được có phải hay không?” Tà Băng chán ghét nhìn thoáng qua cái máu đỏ tươi kia, khiêu mi tà ác nói, sau đó theo ngọc giới ở bên trong xuất ra một đồng bình bình ló ló, “Ha ha, Tây Môn Lị, những cái này đều là thứ tốt đó nha, mỗi thứ đều là ta phải hao tổn thiên kim mới luyện chế ra được đến đây này...”

“Ah... Ô...” Tây Môn Lị đã nói không ra lời, không ngừng lắc đầu, nước mắt là không ngừng chảy xuống, ánh mắt hoảng sợ không ngừng lóe ra hào quang cầu xin.

“Ân, ta nhìn xem, ngàn trùng hoàn, không được, cái này quá dễ dàng rồi. Thực cốt hoàn? Không nên không nên...” Tà Băng không để ý tới Tây Môn Lị, xuất ra một lọ đan dược, lắc đầu, lấy thêm một lọ ra, lại lắc lắc cái đầu rồi lại lấy một lọ khác...

Tiểu Từ nghe lời nói của tỷ tỷ nhà mình, tóc gáy không khỏi toàn bộ dựng thẳng... Ngàn trùng hoàn, chính là mấy ngàn côn trùng gặm thức ăn lấy gân cốt, nội tạng, kinh mạch trong cơ thể của người ăn nó, được hiệu một tuần lễ, một tuần sau cái người này cũng là biến thành một đồng xương cốt màu đen...

Thực cốt hoàn kinh khủng hơn, nó làm xương cốt bắt đầu hư thối, đến khi tất cả xương cốt hóa thành nước mới có thể ăn mòn đến nội tạng, sau đó bên ngoài thân...

“Ah! Như vậy tốt rồi!” Tà Băng âm thanh đã cắt đứt suy nghĩ của Tiểu Từ, Tây Môn Lị nghe được những cái danh tự kia mà bắt đầu lớn tiếng hét lên, run rẩy không ngừng, nằng thật sự hi vọng trước mắt thiếu niên này có thể bỏ qua cho nàng...

Tà Băng đối với Tây Môn Lị nháy mắt mấy cái, “Nếu không ngại đem toàn bộ ăn hết a...”

“Ah ah ah...” Đêm khuya dày đặc cảnh này thật là khủng bố a, tiếng kêu thảm thiết của nữ tử càng tăng thêm phần kinh khủng!

Tà Băng đem hơn mười khóa đan dược một cùng một lúc nhét vào trong miệng của Tây Môn Lị, một chưởng đem đan dược đẩy xuống bụng, không hề để ý tới tiếng kêu thảm thiết không ngừng của nữ nhân, lại hướng phía Tây Môn Thanh đi đến.

Tây Môn Thanh nhìn cái so với Ác Ma còn muốn giống ma quỷ thiếu niên hướng chính mình đi tới, hoảng sợ trừng to mắt muốn hô lên âm thanh, lại vẫn không nhúc nhích tựa như vậy cứng ngắc lại xuống.

Tà Băng đi vào xem xét, lập tức bó tay rồi, nàng có khủng bố như vậy sao? Tây Môn Thanh dĩ nhiên cũng như vậy bị chính mình hù chết...

Lúc này đã nghe không được tiếng kêu thảm thiết của Tây Môn Lị, Tà Băng trở lại xem xét, cái bộ dạng lại càng hoảng sợ hơn của Tây Môn Thanh.

Chỉ thấy lúc này Tây Môn Lị đã hoàn toàn nhìn không ra nhân dạng, co lại trở thành một đoàn, toàn thân máu chảy không ngừng, thấy thế nào thì cũng không giống cá nhân...

Tà Băng chợt nhớ tới cái gì, đi đến bên tai Tây Môn Lị nói một câu, lập tức, trái tim Tây Môn Lị lập tức đình chỉ nhảy lên...

Kỳ thật Tà Băng cũng không nói gì, bất quá tại nàng bên tai nói sáu cái chữ mà thôi, “Ta chính là Quân Tà Băng.” Sau đó nữ nhân này tựa ợ ra rầm rồi...

Bất đắc dĩ bĩu môi, nhìn thoáng qua đã ngắt đi Hắc y nhân thủ lĩnh, Tà Băng theo ngọc giới bên trong lấy giấy bút, đã viết một phong thư, đem Hắc y nhân đánh thức.

Tà Băng dùng đôi mắt Thất Thái lưu ly của mình nhìn chằm chằm vào Hắc y nhân, nói ra, “Quên hết thầy tất cả, đem phong thư này đưa đến Tây Môn thế gia gia chủ ngay trên tay. Lập tức tự sát!”

“Vâng!” Hắc y nhân máy móc giống như trả lời một câu, quay người biến mất tại rừng rậm, Tà Băng nhìn thoáng qua thi thể của hai người, vung tay lên, Tây Môn Lị cùng Tây Môn Thanh hai người từ nay về sau biến mất ở cái thế giới này.

Sau đó Tà Băng một lần nữa viết một phong thư, đối với bầu trời thổi cái huyết sáo, một con bạch điều thân mật rơi vào trên bờ vai Tà Băng, Tà Băng đem thư cột chắc, để cho bạch điều chạy.

Muốn đến buổi tối hôm nay thu hoạch, Tà Băng không khỏi khóe miệng cười dẫn ra, cái này chỉ cần lại tìm kiếm hai đầu thánh thú là đủ rồi...

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Chuẩn Bị Trở Về Học Viện

Tà Băng trở về lều trại, tất cả mọi người vẫn còn nghỉ ngơi, Tà Băng quay người tiến vào ngọc giới.

“Ânh, người ở chỗ nào?” Tà Băng mới vừa gia nhập ngọc giới, liền hô Tuyết Ảnh, mỗi ngày đứng ở ngọc giới ở bên trong cũng không sợ buồn bực sao?

“Làm sao vậy, Băng nhi?” Sau một khắc thân ảnh Tuyết Ảnh đã đứng trước mặt Tà Băng, tóc trắng tung bay, mắt màu lam Như Ngọc.

“Sợ ngại một người buồn bực, nên đến thăm ngại một chút.” Tà Băng nháy mắt nghịch ngợm đối với Tuyết Ảnh mấy cái, mười năm ở chung, Tà Băng sớm đã đem bản tính của Tuyết Ảnh đều tinh tường, lần thứ nhất gặp mặt hẳn là mặt lạnh đậm mạc như băng, về sau bị Thiên Tâm trọng thương, cảm thấy hẳn là ưu nhã cao quý.

“Ah? Cho nên Băng nhi đi theo ta trò chuyện a?” Tuyết Ảnh nháy mắt mấy cái, tùy chỗ ngồi xuống, tuy là một cái động tác thô lỗ nhưng lại bị Tuyết Ảnh biến thành vô cùng ưu nhã đẹp mắt.

“Đúng vậy a, Ảnh, ngại mỗi ngày tại ngọc giới đều không phiền muộn đấy sao? Muốn không cùng ta đi ra ngoài chơi đùa?” Tà Băng cũng ngồi ở trên đồng cỏ, mở miệng nói ra. Nàng biết rõ Tuyết Ảnh một mực đều có tâm sự, mà cái tâm sự này cũng là động lực để hẳn một mực dốc sức liều mạng tu luyện, Tuyết Ảnh chưa có nói qua với nàng, nàng cũng không để ý lắm, chỉ là cố gắng tu luyện, mình bây giờ vẫn là quá yếu!

“Ta à, hay là thôi đi, bất quá nếu là Băng nhi mỗi ngày đi theo ta, ta sẽ không để ý nha.” Tuyết Ảnh cúi đầu xuống che dấu thần sắc ở đáy mắt, sau đó lại cười hi hi nhìn về phía Tà Băng nói ra.

Tà Băng nhìn về phía Tuyết Ảnh cái khuôn mặt hoàn mỹ đến mức tận cùng kia, thậm chí có chút ít thất thần, không thể không nói cái khuôn mặt của Tuyết Ảnh thật sự rất có lực sát thương, một người nam tử vì sao có thể mỹ đến loại tình trạng này?

“Àn? Băng nhi, chẳng lẽ ngại lại yêu mến ta rồi hả?” Tuyết Ảnh chứng kiến bộ dáng Tà Băng có chút thất thần, vuốt ve cái cằm, khóe miệng câu dẫn ra một cái hoàn mỹ, đối với Tà Băng nháy mắt mấy cái.

“Ngươi nằm mơ a...” Tà Băng hoàn hồn khanh khách một tiếng, nằm ngửa tại trên đồng cỏ, nói ra, “Ảnh, ta sẽ cố gắng tu luyện, hoặc có lẽ bây giờ ta đây không đủ cường đại, nhưng là một ngày nào đó ta Quân Tà Băng nhất định sẽ đứng ở đỉnh phong của thế giới (*Tức là nơi cao nhất á*), mà ngại, Tuyết Ảnh, vĩnh viễn cũng không phải chỉ có một người.”

Tuyết Ảnh không nghĩ tới Tà Băng có thể như vậy nói, có chút ngờ ngác một chút, khóe miệng một lần nữa câu dẫn ra, cũng không hề ngôn ngữ. Tại Tà Băng bên cạnh nằm xuống, không thể phủ nhận, hẳn tâm tình bây giờ rất tốt...

Cảm giác được ngoại giới trời đã sáng rồi, Tà Băng cùng Tuyết Ảnh tạm biệt, bước ra ngọc giới, lúc đi ra lều vải, chứng kiến Tử Hiên đang chuẩn bị nấu ăn, Tà Băng nhìn xem bộ dạng ngốc nghếch của hắn, mỉm cười đi tới.

“Tà Băng, ngại đã tỉnh...” Quân Tử Hiên chớp chớp cái đôi mắt to thanh tịnh, lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn đã bị hóa hun thành một khối đen thui, bộ dạng này có chút buồn cười làm cho Tà Băng thiếu chút nữa cười đến sặc, cái tiểu mập mạp này... thiệt là...

“Kỳ thật buổi sáng tùy tiện ăn lương khô thì tốt rồi, không cần phải làm đâu.” Tử Hiên, ngại thật là một cái đồ ngốc...

“Thế nhưng mà ta cảm thấy được buổi sáng Tà Băng vẫn nên uống chút cháo loãng thì mới tốt, chờ ta chút, xong ngay đây.” Tử Hiên lắc đầu, buổi sáng như thế nào có thể ăn lương khô, nói xong lại chạy đi nấu cháo rồi.

Tà Băng muốn ngăn cản Tử Hiên nhưng hai tay thủy chung không có vươn ra, lẳng lặng đi qua, nhìn xem cái thiếu niên không ngừng bận rộn kia.

Năm phút đồng hồ trôi qua, một chén cháo loãng đưa tới trên tay Tà Băng, Tà Băng tiếp nhận cháo loãng, Tử Hiên ánh mắt chờ đợi Tà Băng từng miếng từng miếng uống vào, thiếu niên này, cái tiểu mập mạp này, tên ngu ngốc này, vì cái gì lại để cho mặt của nàng có chút uрон ước, cái mũi cũng ẽ ẩm hết rồi a?

Hai người uống xong cháo sau không bao lâu, Tử Tâm cùng nguyên một đám đệ tử đều đã tỉnh, chứng kiến thầy của mình cùng Tử Hiên hai người đã có mặt từ lâu, đều không có nói gì chỉ biết cúi đầu.

Nhìn đệ tử của mình đều đã đến, Tà Băng nói ra, “Mọi người ăn ít đồ, khoan chân tu luyện Hồn Lực một giờ, sau đó chúng ta tiếp tục đi tìm Hồn Thú.”

Tối hôm qua tuy nhiên góp nhặt không ít Hồn Thú, nhưng lúc này đệ tử của nàng cần nhất chính là kinh nghiệm đánh nhau, không trải qua thực chiến bọn hắn như thế nào có thể thực sự được coi là phát triển đây

Nhìn xem mọi người tu luyện xong Hồn Lực, thu thập xong lều vải, lại lần nữa dựa theo đội hình ngày hôm qua hướng sơn mạch đi đến.

Ba ngày thời gian, nói nhanh không nhanh, nói chậm cũng không hẳn là chậm, trong khoảng thời gian đó mọi người cứ như vậy không ngừng giết chóc.

Lại nhìn những kinh nghiệm có được qua những trận chiến ác liệt, đứng giữa bờ vực của sự sống và cái chết, mỗi người trong đôi mắt đều nhiều hơn một phần hung ác.

“Các ngại hiện tại, đều rất tuyệt.” Tà Băng nhìn trước mắt mọi người quần áo có chút chật vật, mở miệng khích lệ. Trong ba ngày, sờ hữu tất cả giết chóc hết tất cả đều là dựa vào chính bọn hắn, Tà Băng một mực không có ra tay, cho dù chứng kiến hàm răng Hồn Thú sắp rơi vào trên cổ của đệ tử, Tà Băng vẫn không có ra tay, nàng muốn bọn hắn biết thời điểm bộc phát ra năng lượng nếu tiếp cận tử vong là tuyệt đối kinh người!

Bọn hắn cũng không phụ hi vọng, cho dù đồ máu bị thương, cũng không kêu một tiếng, nhất là Tử Tâm, bắp chân bị dã thú cắn mất một khối thịt, dứt khoát đứng người lên tiếp tục tham gia chiến đấu, nàng nói, nàng là đội trưởng, nàng không thể ngã xuống.

Trước khi đến bọn họ là đồng học, là đồng đội. Mà ba ngày sau bọn họ là sinh tử chi giao, là có thể đem mạng sống phó thác cho các chiến hữu! Cũng là bởi vì ba ngày thời gian này, tại Tà Băng sau khi rời đi, bọn hắn vẫn như cũ là bốn cái tiểu đội, thẳng đến cuối cùng mỗi người đã thành làm một phương Bá Giả thời điểm, bọn hắn duy nhất sửa không được chính là thói quen mỗi tháng cùng nhau luận bàn của bốn tiểu đội.

“Ta thật cao hứng, các người chính thức đã biết được cái gì gọi là đoàn đội, mỗi người phát triển ta đều nhìn ở trong mắt, hiện tại các người rất cường, về sau các người hội càng mạnh hơn nữa!” Tà Băng đôi mắt hiện lên một tia vui mừng, bọn hắn thật không có lại để cho chính mình thất vọng nha.

“Hiện tại chúng ta cũng cần phải trở về.” Sau khi trở về còn muốn tới đan dược công hội đi, thời gian xác thực không nhiều lắm ah.

“Lão sư, chúng ta không để cho những đội viên khác tìm Hồn Thú sao?” Tính tình nóng nảy Đông Phương Tinh mở miệng hỏi, bọn hắn đều đã có thánh thú, thế nhưng mà còn lại huynh đệ tỷ muội làm sao bây giờ?

“Không cần. Ta...” Tà Băng lời còn chưa nói hết, đã bị Tây Môn Trạch đã cắt đứt.

“Lão sư, nếu không ngại về trước đi, chúng ta tiếp tục lưu lại tại đây tìm kiếm Hồn Thú a?” Tây Môn Trạch sờ sờ đầu, đối với Tà Băng hỏi.

“Các người ở tại chỗ này muốn chết sao? Chờ ta nói hết lời có được hay không!” Tà Băng trừng Tây Môn Trạch, chứng kiến Tây Môn Trạch không dám nói lời nào, mới hừ một tiếng.

“Ta nói không cần, ta đã chuẩn bị xong cho bọn hắn.” Tà Băng nhàn nhạt mở miệng nói ra.

Cái gì? Lão sư nói đã chuẩn bị xong cho bọn hắn? Vậy mà đã chuẩn bị xong? Bọn hắn sẽ không nghe lắm a...

Tự là Quân Tử Hiền cũng nghi hoặc nhìn Tà Băng, hắn không có phát hiện Tà Băng có lý khai qua bọn hắn ah, như thế nào hội chuẩn bị xong đâu này?

Tà Băng xem bọn hắn, không hề ngôn ngữ, ý niệm khẽ động, bên cạnh trên đất trống đã xuất hiện bốn mươi ba cái thánh thú khổng lồ, tất cả mọi người không thể tưởng tượng nổi mở to hai mắt há to mồm nhìn lão sư của mình đưa tay thả ra một đồng thánh thú, xem ra, thầy của bọn hắn, quả nhiên không phải người...

“Còn đứng ngây đó làm gì? Ai không có khế ước đều đi khế ước đi. Chính mình chọn...” Tà Băng phát phát tay, nói xong, lại bò lên trên một thân cây, tìm thoải mái địa phương dựa vào ngồi.

Vẫn là Nam Phong Hiền trước tiên kịp phản ứng, một cước đạp đội viên không có Hồn Thú trong đội ngũ của hắn quát, “Còn không mau đi chọn Hồn Thú khế ước, ngây ngốc ở đây làm gì!”

Nghe được lời nói của Nam Phong Hiền..., mọi người khó khăn lắm mới lấy lại tinh thần, những người không có khế ước bước chân bắt đầu run rẩy hướng phía thánh bày thú khổng lồ kia đi tới.

“Bà mẹ nó, lão sư không khỏi cũng quá điên cuồng a...” Đông Phương Tinh đỉnh đặc nhỏ ra những lời này về sau, thiếu chút nữa hai mắt khẽ đảo ngất đi, nhà mình lão sư quả nhiên là nhất biến thái đấy.

“Ồi chào! Không đứng, đã lão sư đều cho chúng ta chuẩn bị xong, vì cái gì còn muốn chúng ta tới sơn mạch a?” Tây Môn Trạch gãi gãi cái ót, nghi ngờ hỏi.

“Người mập mập chết bầm này quả thực là tìm chết ah, lão sư là vì để cho chúng ta trở nên mạnh mẽ, người không cảm giác mình so ba ngày trước cường đại rất nhiều rồi sao?” Từ Tâm hung hăng trợn mắt nhìn Tây Môn Trạch ngu xuẩn này, nếu không phải Bốn công chúa bị thương, cơ thể không có tốt, sẽ lên một cước đạp bay người.

Còn lại bốn mươi ba người chọn hết thánh thú, run rẩy niệm lên khế ước khẩu quyết, thẳng đến lúc Thiên Địa quy tắc hàng lâm, khế ước thành công, bọn hắn đều còn có chút không tin mình dĩ nhiên cũng làm như vậy khế ước với một đầu thánh thú?

Quân Tử Hiền âm thầm nắm chặt nắm đấm, hắn hay vẫn là không đủ cường, hắn còn phải cường đại hơn, cường đại, cường đại trở lại.

“Tốt rồi, khế ước hoàn thành, chúng ta xuất phát hồi trở lại trường học a.” Tà Băng theo trên cây nhảy xuống, đối với mọi người nói ra. Cuối cùng có thể trở về đi ngủ ngon giấc rồi.

67 người kể cả Quân Tử Hiền không có người nào nói chuyện, chỉ là lẳng lặng đi theo sau lưng Tà Băng hướng trường học đi đến.

Lão sư a, ngại cho chúng ta nhiều như vậy nào là đan dược thiên kim khó cầu rồi còn có thánh thú, chúng ta làm sao có thể báo đáp cho đủ đây.

Tà Băng đi ở phía trước, nghĩ đến Hắc y nhân đêm đó, khoe miệng câu dẫn ra, hiện tại đoán chừng thư đã đưa đến rồi nha. Không biết vị Tây Môn gia chủ này hội quyết định gì đây này? Tây Môn gia tộc

Tây Môn gia tộc, tộc trưởng đương nhiệm Tây Môn Thừa, đang ngồi ở thư phòng yên tĩnh nhìn xem một quyển sách.

“Băng hữu, đã đến tự vào đi.” Tây Môn Thừa đôi mắt hiện lên một tia kinh ngạc, buông sách, ưu nhã đối với nóc phòng nói ra.

Đôi phương không có trả lời, nhưng lại một trận gió thổi qua về sau, trước mắt Tây Môn Thừa đã xuất hiện một Hắc y nhân, Hắc y nhân có chút máy móc đem một phong thơ đưa cho Tây Môn Thừa, thì lập tức không thấy bóng người.

Tây Môn Thừa nhàn nhạt nhìn lướt qua phương hướng mà Hắc y nhân rời đi, mở phong thư, một phong thơ không dài, ngắn ngủn mấy câu, lại làm cho Tây Môn Thừa lâm vào trầm tư.

Sau nửa ngày, Tây Môn Thừa mới ngẩng đầu, đối với bên ngoài hồ, “Người tới, “

Cửa phòng mở ra, Tây Môn Thừa cũng không có nhìn về phía quân gia đi tới, ngữ khí rất nghiêm túc nói, “Phân phó xuống, Tây Môn gia thành viên vĩnh viễn không thể cùng Quân gia trở mặt, mặt khác, thông cáo thiên hạ, đứa con Tây Môn Trạch phong làm Tây Môn thế gia Thiếu chủ!”

Quân gia không thể tưởng tượng nổi ngẩng đầu nhìn hướng Tây Môn Thừa, Tây Môn Trạch tuy là được phục dụng Trúc Cơ Đan, thế nhưng mà quyết định như thế...

Tây Môn Thừa ngẩng đầu lăng lệ ác liệt nhìn lướt qua quân gia, quân gia cúi đầu xuống, liền lui xuống, gia chủ quyết định không phải hắn có thể ý kiến.

Nhìn xem quân gia rời đi, Tây Môn Thừa hướng ngoài cửa sổ, trời ạ, con gái của người xuất sắc ngay cả ta đều có chút ghen ghét rồi, xem ra muốn tìm thời gian đi xem vị công chúa nhỏ này. Về phần Tây Môn Lị cùng Tây Môn Thanh? Đừng tưởng rằng hắn không biết bọn hắn đang suy nghĩ gì, cho người gia chủ này là ngu ngốc sao?

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Nói Chuyện Ở Phòng Viện Trưởng

Trở lại học viện, sắc trời đã sắp đen, Tà Băng nói đơn giản hai câu, lại để cho mọi người giải tán, liền hồi trở lại biệt viện của chính mình để ngủ bù, ngủ không ngon giấc thật là quá thông khổ. .

Quân Tử Hiền cũng trở về đến biệt viện của chính mình nghỉ ngơi.

Ba cái lão đầu ở phòng viện trưởng vây tại một chỗ, Tà Băng khi trở về, các lão đầu đã biết, chứng kiến sau lưng của Tà Băng rõ ràng là quý tộc ban 6 đã cải biến quá nhiều, ba người đều là một hồi than ngán thở dài.

“Nha đầu kia cũng thật lợi hại, vậy mà lại có thể đem quý tộc ban 6 trở nên còn muốn xuất sắc hơn so những với những thiên tài lớp khác a.” Lưu Dục ngồi ở trên ghế cảm thán nói, không thể không nói, hắn bây giờ là thật sự rất bội phục cái nhỏ nhỏ nha đầu này, ít nhất chính hắn không dám cam đoan có thể đem phế vật thiếu gia nổi danh ăn chơi dạy dỗ thành như vậy.

“Lúc trước có lẽ đem quý tộc sở hữu tất cả lớp đều giao cho nha đầu kia mới đúng.” Tàn Đào híp mắt híp hí, trong nội tâm hồi hận ah, nếu không thì đem đệ tử của học viện đều giao cho nha đầu kia, hắn là tốt.

“Đừng vậy a, nha đầu kia căn bản không cần ta dạy nữa a.” Viện trưởng Tử Kinh cũng mở miệng nói ra, lắc đầu cười khổ một tiếng, “Xem ra Quân gia tiểu công chúa so với Quân lão đầu nói còn muốn xuất sắc ah.”

“Đúng rồi, đan dược công hội không phải là muốn mua cách điều chế đan dược của nha đầu kia a?” Tàn Đào như là nghĩ đến cái gì, nói.

“Không thể không có nói, Trúc Cơ Đan ối với chúng ta Áo Tạp Tư đại lục thật là quá lớn, thậm chí là người bên kia cũng rất cần loại đan dược này, nha đầu làm như vậy quá nguy hiểm rồi a.” Tử Kinh nghe thế sự tình, lập tức gương mặt nghiêm túc, nha đầu kia quả thực đem mình đưa vào chốn nguy hiểm rồi.

“Cái gì? Viện trưởng, người nói... Người bên kia?” đôi mắt Lưu Dục hiện lên một tia kính sợ, càng nhiều hơn là lo lắng, nếu là người bên kia tới đây, tiểu nha đầu nên làm cái gì bây giờ?

“Đi một bước tính toán một bước a, hai tháng sau là thời điểm đấu giá đan dược của nha đầu, đoán chừng để đô hội không yên ổn rồi...” Tàn Đào lúc nghe được người bên kia, thần sắc cũng là khẽ giật mình, quạt lông thiếu chút nữa rơi trên mặt đất, nghĩ đến hai tháng sau chính là thời gian đấu giá, sợ là cả đại lục đều muốn điên cuồng a.

“Mà thôi mà thôi, lại để cho nha đầu kia nghỉ ngơi thật tốt nha, sau đó lại tìm nàng nói chuyện a.” Tử Kinh phát phát tay, nghiêm túc nói, “Bất quá mặc kệ như thế nào, dù liệu mạng lão đầu ta cũng muốn bảo hộ nha đầu thật chu toàn!”

Tàn Đào cùng Lưu Dục kinh ngạc nhìn về phía Tử Kinh, Tử Kinh viện trưởng từ trước đến nay không để ý tới thế tục, vì nha đầu nói ra như vậy...

Tà Băng ngược lại là một đêm ngủ thật ngon không lo không nghĩ, tỉnh lại liền đứng dậy đi tới phòng viện trưởng.

Đi đến cửa ra vào phòng viện trưởng, Tà Băng gõ cửa, rồi đi vào. Không có một tia ngoài ý muốn chứng kiến ba cái lão đầu như hồ ly ngồi cùng một chỗ nhìn mình.

“Lão sư hảo, hai vị viện trưởng hảo.” Tà Băng hướng ba người chào hỏi.

“Ân, ngồi đi, nha đầu.” Từ Kinh cười đối với Tà Băng nói ra.

Tà Băng ngồi vào cái ghế đối diện với ba người, nhàn nhả dựa vào thành ghế, nhìn xem ba người.

Ba người cũng không nói chuyện, cứ như vậy nhìn xem Tà Băng.

“Khục khục... Nha đầu, ngươi cũng không có gì muốn nói với chúng ta a?” Cuối cùng vẫn là ba người viện trưởng bại trận phải mở miệng hỏi Tà Băng, đoán chừng bọn hắn không hỏi, nha đầu kia cũng sẽ không biết nói, Từ Kinh che dấu khuôn mặt xấu hổ, đối với Tà Băng nói.

“Ân? Không có ah.” Tà Băng vô tội nháy mắt mấy cái, nàng là không có gì muốn nói đấy.

“Ngươi cái nha đầu này sao có thể không phản đối đầu rồi, ” Lưu Dục nghe được Tà Băng nói không phản đối, tức sứt ruột .

“Ta đây muốn nói cái gì à?” Tà Băng lại nói trông có vẻ là người vô cùng vô tội, mắt to tròn như người vô tội

“Ngươi cái tiểu nha đầu ah, có biết hay không hiện tại ngươi đang gặp nguy hiểm? Toàn bộ đại lục hiện tại là đưa ánh mắt ngắm tại trên người của ngươi đây này.” Tần Đào lung lay quạt lông, có chút trên tức nói.

“Gặp nguy hiểm? là sự tình về Trúc Cơ Đan?” Tà Băng xùy cười một tiếng, nàng như thế nào lại không biết đầu này?

“Tà Băng, cái thể giới này cường giả rất nhiều, chúng ta biết rõ so với cùng lứa tuổi ngươi xác thực rất cường, nhưng là tại cường giả chân chính trước mặt, thực lực ngươi bây giờ hay vẫn là quá yếu.” Từ Kinh lần thứ nhất gọi ra danh tự của Tà Băng, thần sắc càng là nghiêm túc vô cùng.

“Nhân loại tham lam trình độ so với ngươi tưởng tượng muốn nghiêm trọng hơn nhiều, Trúc Cơ Đan loại này là đan dược nghịch thiên đối với người Áo Tập Tự đại lục, tác dụng thật sự quá lớn.” Từ Kinh dừng một chút tiếp tục nói.

“Đúng vậy, nha đầu, ngươi nên biết hậu quả nếu đem Trúc Cơ Đan truyền ra bên ngoài, vì cái gì còn muốn làm như vậy đầu này?” Tần Đào kỳ thật có chút nghi hoặc, tiếp xúc thời gian Tà Băng tuy không dài, nhưng Tần Đào biết rõ Tà Băng tuyệt đối không phải người buồn lo vô cớ, người cùng nàng không quan hệ nàng sẽ không rảnh mà đi quán, mà nàng đem Trúc Cơ Đan truyền ra, đơn giản đúng là đề cao thực lực với toàn bộ đại lục.

“Ta Quân Tà Băng không phải người tốt lành gì, lại càng không là cái gì Thánh Nhân, chỉ có điều từ trước đến nay làm việc tùy tâm mà thôi.” Tà Băng nhàn nhạt mở miệng nói ra, “Về phần có người muốn đến ngăn đón con đường của ta, ta có thể không ngại tiễn đưa bọn hắn xuống Địa ngục. Lão sư yên tâm đi, ta đều có an bài.”

Trừ mình ra hiện tại hoàn toàn tương đương với Hồn Tôn thực lực, hơn nữa có thể so với Siêu Thần Thủ Tiểu Từ, còn có một cái không biết cấp bậc gì Tuyệt Ảnh, cho dù thật sự gặp gỡ đánh không lại, không phải còn có một ngọc giới sao? Nàng hung hăng can quấy nàng cuồng vọng, thể nhân lại có thể đối với nàng làm như thế nào?

“Tà Băng, không người nào dám đến Áo Tập Tự học viện nháo sự, nhưng đã đến ngoại giới, ngươi hay là muốn chính mình cẩn thận chút.” Từ Kinh chứng kiến bộ dáng tự tin của Tà Băng, chỉ có thể mình ở trong nội tâm âm thầm quyết định, nhất định phải hộ nha đầu kia chu toàn.

“Ân, ta biết rõ.” Cảm giác được ba người thật sự quan tâm mình, Tà Băng khẽ cười nói.

“Nha đầu, ngày mai các ngươi muốn xuất phát đi Hồn Sư học viện tham gia trận đấu rồi, các ngươi phải cẩn thận chính mình a.” Lưu Dục nghĩ trận đấu này, thần sắc bắt đầu trở nên ngưng trọng vô cùng, mười năm một lần sân trường của học viện Bài Danh lại đông đúc, nhất là năm nay người của học viện khác dự thi căn bản không rõ ràng lắm, xem ra năm nay muốn đoạt giải quán quân không dễ dàng ah.

“Ta chưa bao giờ biết rõ chữ thua viết như thế nào.” Tà Băng nhàn nhạt mở miệng nói ra cuồng vọng chính mình, kiếp trước kiếp này, nàng chưa từng có biết thua là gì. Về sau cũng sẽ không biết!

“Ha ha... Tốt, có những lời này của nha đầu, chúng ta cái gì cũng không lo lắng rồi!” Từ Kinh ha ha cười cười, đứng dậy vỗ vỗ bả vai Tà Băng, “Nha đầu, lần này đội ngũ tự giao cho ngươi rồi.”

“Lão sư, ta có thể cam đoan an toàn của bọn hắn, nhưng là điều kiện thiết yếu chính là bọn hắn không trêu chọc ta dưới mọi tình huống, ” Tà Băng nghĩ đến cái Từ Mạt Nhi kia, đoán chừng trên đường đi sẽ không trung thực, ánh mắt trở nên có chút lảng lệ ác liệt, “Ta xin nói trước, nếu là có người không có mắt, đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt.(Thuộc dạng đủ ác độc đó)”

“Thánh đường cái bày tiểu tử kia cái nào không sợ hãi khi gặp phải ngươi, ai còn dám kìm chuyện với ngươi ah.” Lưu Dục nghĩ đến đám tiểu tử kia hiện tại chính là bộ dạng kính sợ đối với Tà Băng, tức là một hồi bất đắc dĩ. Chính mình tự tay bồi dưỡng lâu như vậy thiên chi kiêu tử, vậy mà không có cái nào là đối thủ của nha đầu kia.

“Tà Băng, nếu là bọn họ không có làm gì quá đáng không thể tha thứ, người có thể tận lực lưu nàng một cái mạng a.” Lưu Dục không biết, Từ Kinh làm sao có thể không biết, bởi vì Hoa gia tiểu tử nguyên nhân, Từ Mạt Nhi không ít ở trước mặt hắn kể ra đối với Tà Băng bất mãn, cái nữ hài hư hỏng này, hắn tuy nhiên không thích, nhưng dù sao cũng là hắn đệ tử.

“Tốt, ta đáp ứng ngài.” Tà Băng nhẹ gật đầu, chỉ cần nàng không quá phận, lưu nàng một cái mạng cũng không phải là không thể được.

Từ Kinh chứng kiến Tà Băng gật đầu, mới buông lỏng một hơi, hắn biết rõ Tà Băng là nói được thì làm được.

“Lão sư kia, ta đi trước a, ta còn có đi một chuyến đến công hội đan dược a.” Tà Băng đứng dậy đối với ba vị viện trưởng nói ra, đan dược công hội cũng mời nàng không ít lần rồi.

“Tà Băng, người không phải thật muốn đem cách điều chế đan dược cho bọn hắn a?” Tần Đào có thể không tin tiểu hồ ly này lại có thể hảo tâm như vậy.

“Muốn cách điều chế? Ha ha...” Tà Băng lộ ra một cái dáng tươi cười âm hiểm, đi ra phòng viện trưởng.

Xem ra đan dược công hội hôm nay không yên ổn ah.

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Hợp Tác Vui Vẻ A, Haha!!!

Đi ra khỏi phòng viện trưởng, Tà Băng cũng không có đi tìm bọn người Hoa Thần Dật, trực tiếp ra học viện, hướng phía công hội đan dược đi đến. Cách điều chế? Các người muốn cách điều chế sao ?? Tà Băng xùy cười một tiếng, nàng ít nhất cũng là một thương nhân, một thương nhân của thế kỷ hai mươi mốt a.

Đi đến cửa ra vào của công hội đan dược, Tà Băng mỉm cười, đập cửa đi vào.

Ngay lúc Tà Băng đi tới, cầu thang lầu một vốn dĩ là âm ỉ lập tức yên tĩnh trở lại, áo trắng tuyệt sắc, màu tím hồng sùng, dĩ nhiên là... Là Mặc Trần? Là luyện chế ra nghịch Thiên đan dược Trúc Cơ Đan Mặc Trần? Là đại lục đệ nhất thiếu niên Mặc Trần?

Tà Băng không để ý tới mọi người, trực tiếp đi đến chủ quầy, đối với một nữ tử nói ra, “Dẫn ta đi gặp hội trưởng của các người.”

Nữ tử bị thanh âm của Tà Băng làm bừng tỉnh, vội vàng cúi đầu xuống, “Dạ dạ, xin ngài đi theo ta.”

Hai người vừa bước vào cầu thang lầu hai, thì lúc này mọi người ở cầu thang lầu một đã triệt để điên cuồng.

“Ta vừa không nhìn lầm a? Thật là Mặc Trần!”

“Trời ạ, không nghĩ tới so theo như đồn đãi còn muốn mỹ hơn a!”

...

Hai người đi đến lầu ba về sau, nữ tử đối với Tà Băng nói ra, “Lầu ba là không cho phép chúng ta tiến vào, thẳng tắp đi cái thứ nhất cửa phòng tự là hội trưởng thất.”

“Àn, ta đã biết.” Tà Băng trả lời một câu, trực tiếp hướng phía lầu ba đi đến, chứng kiến một cái cửa gỗ, Tà Băng tiến lên gõ cửa.

“Vào đi.” Bên trong truyền đến một thanh âm của nữ tử.

Tà Băng mở cửa đi vào, chứng kiến chính là một vị trung niên nữ tử thập phần mỹ mạo, nữ tử nhìn thoáng qua Tà Băng, đáy mắt hiện lên một tia nghi hoặc, bất quá lúc nhìn thấy Tiểu Tử đang ở trong ngực Tà Băng, nữ tử đôi mắt sáng lên, vội vàng đứng người lên, có chút oán đối với Tà Băng nói ra, “Mặc Trần sao? Người sao có thể để cho ta đợi thật lâu ah.”

Bị ánh mắt nữ tử nhìn mình như thế cả người Tà Băng nổi da gà, run lấy bả vai, tìm cái ghế thoải mái ngồi xuống, “Hội trưởng của công hội đan dược đây sao?”

“Ta chính là hội trưởng công hội đan dược, người có thể bảo ta là Lăng Yên a.” Lăng Yên thân thiết giới thiệu chính mình đối với Tà Băng.

“Lăng hội trưởng, người muốn cách điều chế Trúc Cơ Đan của ta?” Tà Băng đi thẳng vào vấn đề nói.

Lăng Yên nghe được cách gọi của Tà Băng, trong nội tâm hiện lên một tia thất lạc, về sau nghe được câu hỏi của Tà Băng, lập tức khôi phục tư thái của hội trưởng, ngồi ở trên ghế, nhìn xem Tà Băng, “Đúng vậy, ta muốn cách điều chế Trúc Cơ Đan của ngươi, đương nhiên, chúng ta có thể đem nó như một cái giao dịch.”

“Giao dịch? Như thế nào giao dịch?” Tà Băng vốn là muốn nhìn một chút cái Lăng Yên hội trưởng này muốn giao dịch như thế nào cùng mình.

“Ngươi đem cách điều chế cho ta, ta ra năm tỷ từ kim tệ, như thế nào đây?” Lăng Yên duỗi ra năm ngón tay, đối với Tà Băng nói ra, đáy lòng cũng có chút ít không cho là đúng, năm tỷ, đủ có thể cho một thiếu niên trên người đều nhìn không được ham muốn.

“Lăng hội trưởng, ngươi nói hai tháng sau đấu giá có 100 viên Trúc Cơ Đan, có thể bán ra bao nhiêu tiền?” Tà Băng bĩu môi khinh thường, cái Lăng Yên này xem mình là tiểu hài tử dễ lừa gạt à?

“Cái này... Mười tỷ! Tôi đã mười tỷ.” Lăng Yên không nghĩ tới thiếu niên này sẽ nói như vậy, nàng đương nhiên biết rõ hai tháng sau đấu giá hội sẽ điên cuồng tới mức nào, 100 viên Trúc Cơ Đan ít nhất mỗi viên cũng muốn bán được 1 tỷ từ kim tệ, khế căn mỗi nhần tâm đối với Tà Băng nói ra.

“Ta lúc nào nói ta muốn bán cách điều chế rồi hả?” Tà Băng xoa bóp mi tâm, ngẩng đầu nghi hoặc nhìn về phía Lăng Yên.

“Cái gì? Ngươi... Ngươi không bán?” Nghe được Tà Băng lời mà nói..., Lăng Yên cũng nhận không được nữa, hửn như thế nào có thể không bán đâu này? Không nên không nên...

“Đúng, không bán.” Tà Băng nhàn nhạt nói ra ba chữ, chứng kiến bộ dạng Lăng Yên gặp trở ngại, còn nói thêm, “Bất quá...”

“Bất quá cái gì? Ngươi bán đúng hay không?” Lăng Yên nhắc một cánh tay Tà Băng lên, hỏi. Nàng không ngừng tự nói với mình mới ba chữ là nghe nhầm, đúng vậy, là nghe nhầm.

“Bất quá chúng ta có thể làm một số giao dịch.” Tà Băng bắt động thanh sắc rút về cánh tay của mình, tiếp tục nói, “Các ngươi cung cấp dược liệu, chúng ta luyện chế đan dược, mỗi tháng vì các ngươi cung cấp 100 viên Trúc Cơ Đan. Như thế nào đây?”

Lăng Yên khôi phục thần thái của mình về sau, tự hỏi Tà Băng theo như lời giao dịch, bọn hắn cung cấp dược liệu, sau đó mỗi tháng được 100 viên Trúc Cơ Đan, bề ngoài giống như có chút không có lợi ah.

“500 viên, mỗi tháng cung cấp cho công hội đan dược chúng ta 500 viên.” Lăng Yên cắn răng một cái, đối với Tà Băng nói ra. (Puz : hảo ăn cướp nha, 500 viên, ăn cướp àk ???)

“Tôi đã 100 viên, các gia tộc có thể lực nguyện ý cùng ta làm khoản này giao dịch không phải là không có a.” 500 viên? Cái Lăng Yên này nằm mơ đi a nha.

“200 viên!” Lăng Yên duỗi ra hai ngón tay, đáng thương nhìn xem Tà Băng.

“Xem ra Lăng hội trưởng là không muốn cùng ta làm giao dịch.” Tà Băng đứng dậy bộ dạng như muốn đi.

“Tốt, 100 viên thì 100 viên!” Lăng Yên chạy đến trước mặt Tà Băng, hai tay triển khai ngăn lại đường đi của Tà Băng, nhắm mắt lại lớn tiếng nói.

Tà Băng đã được nàng đồng ý, lại lần nữa ngồi trở lại ghế, “Như vậy, Lăng hội trưởng, đây là tài liệu danh sách dược liệu mỗi tháng cần a, ngươi nếu đồng ý, chúng ta liền thề đi a?”

Lăng Yên cầm lấy danh sách trên tay Tà Băng, không nhìn thì không sao, liếc xem thì..., tâm Lăng Yên càng ngày là càng đau nhức, bên trong danh sách không phải là những đan dược đơn giản có thể có a, cơ bản tất cả đều là rất trân quý, Linh Dược, ngẩng đầu, mồm miệng có chút bất lợi nói “Ngươi... Ngươi ăn cướp ah!”

“Ah? Lăng hội trưởng xem ra là không muốn.” Tà Băng làm bộ đáng đáng tiếc lắc đầu, nhưng trong nội tâm thì lại nở hoa, hôm nay tới nơi này chính là ăn cướp đây! Còn vấn đề là ngươi có muốn hay không cam tâm tình nguyện bị ta ăn cướp!

”Tiểu tử tính toán thật hung ác a! Thế nhưng mà phía trên có dược liệu chúng ta cũng không có...” Lăng Yên nhìn xem vài loại vốn là tồn trữ trong công hội không nhiều lắm dược liệu, đối với Tà Băng nói.

“Mấy ngàn năm công hội đan dược liền bấy nhiêu dược liệu đều không có, Lăng hội trưởng, chính ngươi tin tưởng sao?” Tà Băng im lặng nhìn về phía Lăng Yên.

“Hừ! Tốt, ta Lăng Yên thề, mỗi tháng cung cấp cho người dược liệu trong danh sách này, nếu không chết không nơi chôn chôn!” Lăng Yên nghiêng răng nghiêng lợi nói xong Lời Thề, nhìn xem Tà Băng.

“Ta Mặc Trần thề, chỉ cần Lăng Yên cho ta cung cấp đầy đủ dược liệu, mỗi tháng cho nàng 100 khóa Trúc Cơ Đan, nếu không chết không chôn chôn thân.” Tà Băng nhún nhún vai, nói ra Lời Thề.

Nhìn xem Thiên Địa quy tắc hàng lâm, hai người sắc mặt khác nhau, Lăng Yên đối mặt Tà Băng là ánh mắt có thể giết, Tà Băng là trực tiếp lựa chọn bỏ qua.

“Lăng hội trưởng bây giờ còn có vấn đề sao?” Tà Băng khoe miệng câu dẫn ra, nàng lúc này tâm tình cũng không tệ lắm.

“Đã không có! Người đi nhanh lên a.” Lăng Yên oán hận trừng liếc Tà Băng, mà bây giờ cũng bắt đầu đuổi người rồi, có trời mới biết, chính mình có hay không là đã dẫn sói vào nhà!

“Ha ha... Lăng Yên, chúc chúng ta hợp tác vui vẻ!” Tà Băng ha ha cười cười, đi ra gian phòng, trước khi đi còn bay tới một câu, “Đúng rồi, đem được liệu trực tiếp đem đến học viện giao cho Quân Tử Hiền thì tốt rồi, đan dược hẳn hội sẽ đưa cho người.”

Chứng kiến Tà Băng rời đi, Lăng Yên tức giận đứng người lên, hung hăng đạp một cước lên ghế Tà Băng vừa ngồi, trong miệng oán hận lắm lắm nói, “Cái tiểu hồ ly này, tiểu gian thương, ta đạp chết người, ô ô... Của ta Linh Dược ah!”

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Chuẩn Bị Xuất Phát!!!

Tà Băng rất xa đã thấy Hoa Thần Dật tại cửa học viện nhìn quanh bốn phía, khoe miệng câu dẫn ra, vận khởi chân nguyên, lập tức trong nháy mắt đã đứng ở trước mặt Hoa Thần Dật. .

“Ta...” Tà Băng vừa mới chuẩn bị mở miệng, cả người đã bị ôm vào một cái ôm ấp hoài bão đầy lửa nóng ở bên trong, nghe lòng ngực lực tim đập cũng mạnh hơn, Tà Băng mỉm cười, thò tay ôm Hoa Thần Dật.

Hai người cứ như vậy lẳng lặng ôm nhau cùng một chỗ, một đỏ một trắng hai cái tuyệt sắc nhân vật cứ như vậy đem thời gian xem như không có, lúc này đây chắc trong mắt hai người họ chỉ còn có đối phương mà thôi.

Hồi lâu, Hoa Thần Dật mới buông Tà Băng ra, hừ lạnh một tiếng, đem đầu xoay ở một bên.

Tà Băng nhìn trước mặt Hoa Thần Dật không được tự nhiên, bắt đầu dĩ cười cười, nói ra, “Lần sau trở lại, ta đi tìm người trước được không?”

“Khẳng định không có lần sau rồi!” Hoa Thần Dật quay sang, nghiêm túc nói, hẳn sẽ không lại cùng Tà Băng tách ra! Năm ngày thời gian lại để cho hắn chính thức đã minh bạch tâm ý của chính mình đối với Tà Băng, trong mắt nhìn không tới thân ảnh của nàng, trong tai nghe không được âm thanh của nàng, năm ngày thời gian này đã làm cho hắn điên cả rồi, hẳn sẽ không bao giờ cùng với Tà Băng tách ra nữa.

“Hảo hảo, không có lần sau được không...” Tà Băng bật cười, mở miệng nói ra, như vậy Hoa Thần Dật thật sự là thật đáng yêu đấy.

“Đi thôi, mọi người ở thánh đường đều đang đợi người đây này.” Hoa Thần Dật bắt đầu dĩ cười khò một tiếng kéo tay Tà Băng, hướng phía thánh đường đi đến. Đối mặt Băng nhi, hắn vĩnh viễn cũng lãnh khốc không được a.

Hai người cùng nhau đi vào thánh đường, chỉ thấy ngoại trừ mọi người trong thánh đường, ngoài ý muốn chính là Bắc Ngạn Nghiêng cùng ba vị viện trưởng cũng đều tại đây, chứng kiến hai người tay cầm tay, thật sự là thần sắc khác nhau ah.

Bắc Ngạn Phong trong nội tâm chưa xót, ba vị viện trưởng nhưng lại âm thầm gật đầu, hai cái Thiên Địa sủng nhi này, thật sự rất xứng đáng ah!

Từ Mạt Nhi và những người khác thì là vẻ mặt khiếp sợ nhìn xem tay của hai người, cái này cái này là cái gì đây a? Hoa lão đại từ trước đến nay không chấp nhận bất kỳ một cái nữ sinh nào lại gần, chẳng lẽ... Hoa lão đại ưa thích nam nhân? ?

Tà Băng chưa bao giờ để ý ánh mắt của người khác, bất động thanh sắc buông lỏng ra tay của Hoa Thần Dật, cùng Bắc Ngạn Nghiêng còn có viện trưởng bất chuyện, đi đến cái ghế chuyên thuộc về nàng ngồi lên, khẽ tựa vào trên ghế dựa.

Hoa Thần Dật lộ ra một cái dáng tươi cười, đi đến bên cạnh Tà Băng ngồi xuống. Nụ cười này đem mọi người còn không có kịp phản ứng lại càng hoảng sợ hơn, đây là Hoa lão đại mà bọn hắn nhận thức sao?

“Khục khục...” Viện trưởng Từ Kinh ho nhẹ hai tiếng, đem hồn của mọi người đang ở chín tầng mây kéo trở về, nói ra, “Ngày mai sẽ phải xuất phát đi tham gia trận đấu, lần này trận đấu độ khó các người cũng biết, trên đường phải phối hợp tốt với Bắc Ngạn lão sư! Bắc Ngạn lão sư, người còn có vấn đề gì sao?”

Bắc Ngạn Nghiêng nhìn thấy Tà Băng cùng Hoa Thần Dật tay trong tay đi đến, nhìn đến biểu lộ của đệ đệ nhà mình, nàng quả thực không cảm tưởng được, chẳng lẽ đệ đệ của mình cũng “Lệch ra” rồi hả? (ý là thix con zai đó pà con) Thẳng đến bên cạnh có người đụng đụng cánh tay của nàng, nàng mới lấy lại tinh thần nhìn xem viện trưởng, “Ta không có vấn đề gì...”

“Ân, vậy là tốt rồi, trận đấu này các ngươi phải ngàn vạn lần chú ý an toàn của bản thân, nhớ kỹ, quán quân so ra kém xa với tánh mạng của các ngươi.” Từ Kinh biểu lộ thập phần nghiêm túc nói. Những hải tử này đều là thiên kim công tử, bất luận cái gì dù là một người cũng không thể xuất hiện bất kỳ vấn đề, quán quân không có cũng được.

Lúc Tà Băng nghe được câu này đầy mắt toát ra mỉm cười, thầy của nàng thật sự rất tốt, tánh mạng cùng quán quân cái gì nhẹ cái gì nặng? Chỉ đối với việc này đủ để chứng minh Từ Kinh lão sư nội tâm thiện lương rồi.

“Tốt rồi, những thứ khác mười người các ngươi tự thương lượng với nhau a, chúng ta hãy đi về trước rồi tính tiếp.” Từ Kinh viện trưởng đối với Tà Băng nháy mắt ra dấu, sau đó mang theo hai vị phó viện trưởng đã đi ra thánh đường.

“Mười tên tuyển thủ dự thi đến bên này nhanh.” Bắc Ngạn Nghiêng quay đầu hướng những người khác nói một câu, hướng phía một mảnh đất trống đi đến.

Hoa Thần Dật cùng Tà Băng liếc nhau, đi theo sau lưng Bắc Ngạn Nghiêng, mà tám vị khác cũng đi theo đằng sau.

Bắc Ngạn Nghiêng ngừng lại, trực tiếp ngồi trên mặt đất, đối với những người khác nói ra, “Ngồi!”

Hoa Thần Dật cùng Tà Băng cũng không phải để ý, hai người trực tiếp tùy chỗ mà ngồi, Bắc Ngạn Phong ngay sau đó cũng ngồi ở bên cạnh Tà Băng, bảy người khác thì người nhìn sang ta, ta nhìn sang người, đều không muốn ngồi dưới đất, cuối cùng vẫn là bị một ánh mắt của Hoa Thần Dật lườm mới chịu ngồi xuống.

Từ Mạt Nhi một người như cũ đứng ở nơi đó, Hoa Thần Dật cũng không thèm nhìn nàng, Từ Mạt Nhi đứng cũng không được, ngồi cũng không xong, ánh mắt một mực nhìn chăm chú lên Tà Băng cùng Hoa Thần Dật, tức giận rồi lại dậm chân, ngồi xuống, Mặc Trần, Từ Mạt Nhi ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người!

Cảm nhận được ánh mắt của Từ Mạt Nhi, Tà Băng xùy cười một tiếng, lại là một cái nữ nhân nhằm chán muốn chết a!

“Ân, hiện tại chúng ta phân phối một chút a, mọi người nên biết, học viện Bài Danh thi đấu phân ba tổ, tổ 1 dự tuyển thi đấu, tổ 2 đoàn thể thi đấu, tổ 3 cá nhân thi đấu, dự tuyển thi đấu số lượng người dự thi là ba người, đoàn thể thi đấu cần sáu người, cá nhân thi đấu cần một người,” Bắc Ngạn Nghiêng dừng một chút tiếp tục nói.

“Dự tuyển thi đấu ba người thì Từ Mạt Nhi, Lưu Diệp, Vân Á, đoàn thể thi đấu thì Mặc Trần, Từ Minh, Bắc Ngạn Phong, Ngọc Tinh, Ngọc Uyển, Lâm Phong, cuối cùng cá nhân thi đấu giao cho Hoa Thần Dật, các ngươi có ý kiến gì không?”

“Có! Vì cái gì không cho ta tham gia đoàn thể thi đấu?” Từ Mạt Nhi nghe thế trước nhảy chân.

“Năm trước vì cái gì thua chính ngươi không biết?” Bắc Ngạn Nghiêng vốn là không thích cái vị công chúa này, lúc này càng là không lưu tình nói ra sự tình của trận đấu năm trước.

Từ Mạt Nhi hừ một tiếng, lại ngồi xuống, năm trước nàng lại không phải cố ý, nàng làm sao biết cái Từ Vong học viện kia cho nàng uống trà có độc à?

“Bắc Ngạn lão sư, ta cùng Hoa Thần Dật đối một chút đi, cá nhân thi đấu giao cho ta tốt rồi.” Tà Băng lúc này lại là nhàn nhạt mở miệng.

“Ta có thể biết rõ nguyên nhân sao?” Bắc Ngạn Nghiêng ngữ khí nhu hòa mà hỏi.

Từ Mạt Nhi nhìn xem hoàn toàn bất đồng đãi ngộ, càng là khí đỏ bừng cả khuôn mặt, dựa vào cái gì chính mình là công chúa của đế quốc đầy tôn quý so ra còn kém một cái gì người không có lai lịch a.

“Hoa Thần Dật cùng bọn họ ở chung một thời gian rất dài, lẫn nhau đều hiểu rất rõ, mà ta lại không biết, như vậy sẽ giảm xuống sự phối hợp, đoàn thể thi đấu không phải xem cá nhân thực lực, mà quan trọng là chú ý đoàn thể phối hợp không phải sao?” Tà Băng nhìn xem Bắc Ngạn Nghiêng chậm rãi mà nói.

“Ân, đúng như vậy, thế nhưng mà cá nhân thi đấu tính nguy hiểm rất cao, cá nhân thi đấu phải ra tất cả đều là đệ tử cường đại nhất của học viện, cho nên...” Bắc Ngạn Nghiêng có chút khó xử nhìn xem Tà Băng, nàng chưa có từng gặp Tà Băng ra tay, nghe đệ tử cùng đệ đệ đã từng nói qua, nhưng nàng hay vẫn là không thể nào tin được, dù sao cũng là một cái mười lăm tuổi thiếu niên.

“Lão sư, ta cùng Mặc Trần đối a, như vậy đối với việc thi đấu càng có lợi một ít.” Hoa Thần Dật đối với Tà Băng là tràn đầy tín nhiệm, cũng biết Tà Băng thực lực bây giờ căn bản không hề thua kém hẳn, cho nên cũng không lo lắng rồi.

“Cái kia..., được rồi, bất quá Mặc Trần nhất định phải coi chừng, cá nhân thi đấu rất nguy hiểm ak.” Bắc Ngạn Nghiêng quan tâm đối với Tà Băng nói ra.

“Ân, ta biết rõ.” Với thực lực trước mặt của mình cái âm mưu gì đều không có thể đe dọa đến ta a!

“Được rồi, cứ như vậy, buổi sáng ngày mai tập hợp tại cửa trường học, chúng ta sẽ xuất phát.” Bắc Ngạn Nghiêng nói xong một câu này, liền đứng lên, chuẩn bị rời đi.

Mấy người đáp ứng một tiếng, rồi cũng đứng lên, Tà Băng cáo biệt cùng Hoa Thần xong, đi về hướng lớp học của mình, đám đệ tử kia hiện tại đoán

chúng còn đang chờ chính mình đây này.

Từ Minh một đôi mắt hoa đào nhìn chăm chú lên bóng lưng của Tà Băng đang rời đi, khoe miệng cười ra vẻ tươi cười, Mặc Trần, ta đối với người càng ngày càng có hứng thú rồi a

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Đánh Không Lại Thì Cả Đám Xông Lên Đánh Cho Ta

Tà Băng đẩy cửa phòng của quý tộc ban 6, đi vào, cảm nhận được lớp trần ngập không khí ưu thương, Tà Băng nhú mày, ngồi vào trên ghế, đối với mọi người trong lớp nói ra, “Chắc vài tháng nữa ta mới có thể về.”

“Lão sư...”

“Lão sư...”

Lão sư, trên cái thế giới này có lẽ người chính thức quan tâm chúng ta chỉ có ngài, từ nhỏ đến lớn cũng chỉ có một mình ngài sẽ ở thời điểm chúng ta bị đánh, bị ăn hiếp mà che chở chúng ta, sẽ lo lắng chúng ta những lúc chúng ta bị thương, sẽ giúp chúng ta tìm kiếm thánh thú khi ngài sắp rời... .

Không còn có người có thể như vậy đối với bọn hắn rồi, không còn có người... .

Lão sư, bây giờ chúng ta có thể trở nên mạnh mẽ trở nên mạnh mẽ lại càng mạnh mẽ hơn nữa, chúng ta là đệ tử do ngài dạy dỗ, chúng ta sẽ không làm mất mặt mũi của ngài, chúng ta về sau sẽ càng cường đại hơn đây!

“Các ngươi còn như vậy, ta làm sao có thể đi, cười một cái, tất cả các ngươi sao về mặt đều cầu xin như là vợ về chịu tang ai a!” Có trời mới biết Tà Băng thật rất chán ghét loại không khí này, băng không thì cũng sẽ không cùng người nhà cáo biệt mà trực tiếp rời đi rồi.

“Chúng ta nào có vợ về chịu tang ah, chỉ là không nỡ xa lão sư ah.” Trong mắt Từ Tâm đầy sương mù mịt mờ nói.

“Chúng ta không nỡ lão sư...” Trong mắt Tây Môn Trạch càng là chảy ra nước mắt, hắn được phong làm Tây Môn gia Thiếu chủ, hưởng thụ hết thảy những ưu đãi mà trước kia không có khả năng có được, hết thảy những cái này tất cả đều là do lão sư cho hắn đó a... .

“Nhìn bộ dáng của các ngươi, giống như vậy sanh ly tử biệt a, đều đem nước mắt cho ta lau đi, loại yếu kém này không có thuộc về chúng ta!” Tà Băng xụ mặt đối với bọn họ nói ra, trong nội tâm cũng không chịu nổi.

Mọi người nghe được lời nói của Tà Băng..., dùng sức đem nước mắt lau khô, nhưng vì lý gì mà càng lau càng nhiều... .

Tà Băng cũng không hề nói gì, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, toàn bộ phòng học vì như vậy liền yên tĩnh trở lại, ngẫu nhiên truyền đến vài tiếng khóc thút thít.

Nhưng mà đúng lúc này, đã có người không biết sống chết đến quấy rầy cái không khí thật vất vả mới có thể bình tĩnh trở lại.

“Đồ!” Cửa phòng học quý tộc ban 6 bị đá văng, một giọng nói truyền vào trong tai mọi người, “Lần trước là ai thừa dịp bọn hoàng tử không có mà đánh huynh đệ của ta?”

Tà Băng nhú mày nhìn về phía người tới, mọi người cũng là mặt mũi tràn đầy phẫn nộ!

Một nam tử thân hoa phục cùng một vị nữ tử yêu mị, hai người cùng đi vào quý tộc ban 6.

“Từ Diễm Nghĩa, Thủy Yêu, các ngươi muốn tìm cái chết sao?” Từ Tâm chứng kiến người tới, vỗ bàn đứng lên, sự tình lần trước nàng còn không có đi tìm bọn họ, hiện tại lại chạy đến trong lớp chính mình tìm việc, cho là bọn họ còn là lúc trước quý tộc ban 6 sao “phế vật” sao?

“Ồ!!!, Diễm Nghĩa, vị tiểu muội này của ngươi tính tình thế mà càng ngày càng kém nữa à không còn biết người là ai a.” Thủy yêu như là không có xương sống cả người tựa ở trên người của Từ Diễm Nghĩa, vừa cười vừa nói.

“Ngươi cái buồn nôn nữ nhân này, cút ra khỏi lớp chúng ta nhanh lên!” Nam Phong Hiền cũng đứng người lên chỉ vào Thủy Yêu mắng.

“Các ngươi là đến đây thay những người kia báo thù hay sao?” con mắt Tà Băng đều không có mở ra, ngữ khí nhàn nhạt mà hỏi.

“Cái này chắc là lão sư của các ngươi Mặc Trần? Ha ha... Nguyên lai là cái tiểu tử chưa đủ lông đủ cánh ah!” Thủy Yêu nhìn thoáng qua Tà Băng, đẩy mắt hiện lên một tia kinh diễm, nhưng lại xoay sang ôm trên người Từ Diễm Nghĩa cười nói (*Puz: ọe ọe, ngóm chết ta rồi, cái đôi cấu nam nữ này...*)

“Ngươi muốn chết...” Tỉnh tỉnh Đông Phương Tinh vốn là không tốt, nghe được lời nói của Thủy Yêu... trực tiếp triệu hồi ra thánh thú chính mình hướng phía Thủy Yêu phóng đi! Bọn hắn nói ai cũng có thể nói, có thể phê phán, nhưng chỉ duy nhất lão sư của bọn hắn là tuyệt không thể, trong lòng Tà Băng thầm nghĩ bọn hắn sao lại có thể nói được những lời này a.

Thủy Yêu cả kinh núp ở trong ngực Từ Diễm Nghĩa, Từ Diễm Nghĩa hừ lạnh một tiếng, lời kéo Thủy Yêu trốn cách công kích của Đông Phương Tinh.

“Chỉ bằng các ngươi cũng muốn ở trước mặt ta đả thương người? Hừ!” Từ Diễm Nghĩa khinh thường đứng vững đối với mọi người nói ra.

Tà Băng bắt đầu xoa xoa cái mi tâm, như thế nào gần đây lại có nhiều kẻ ở không đi kiếm chuyện nhiều như vậy, thật phiền phức, ngẩng đầu đối với Từ Tâm nói: “Bình thường như thế nào dạy các ngươi, đánh không lại thì cả đám tiến lên đánh cho ta!”

Mọi người nghe được lời nói của Tà Băng... mà bọn họ căn bản cũng bởi vì lão sư sắp ly khai mà tâm tình không tốt, giờ phút này toàn bộ đều chuyển hóa thành phần nộ đối với Từ Diễm Nghĩa cùng Thủy Yêu, nguyên một đám vuốt ve hai tay hướng hai người đi đến.

Từ Diễm Nghĩa cùng Thủy Yêu kinh ngạc nhìn về phía Tà Băng, nào có lão sư như vậy dạy đệ tử mình, đánh không lại thì cả đám xông lên a? Khóe miệng Từ Diễm Nghĩa co quắp lại, cũng không dám khinh thường, muốn phóng thích Hồn Lực của mình lại phát hiện Hồn Lực bây giờ đã không thêm nghe chính mình chỉ huy rồi, liền giống như bị giam cầm, nhìn về phía Thủy yêu, dĩ nhiên là cũng giống như tình huống của mình!

Kinh ngạc, không có Hồn Lực và ngay cả hồn sủng của mình đều triệu hoán không ra, nhìn xem đối diện 67 người hung ác không ngừng đi vào, Từ Diễm Nghĩa cũng không khỏi không vì chính mình mà cả một bả mồ hôi lạnh, xem ra chính mình hôm nay không yên ở nơi đây rồi.

“Không cho phép sử dụng Hồn Lực, những thứ khác tùy các ngươi.” Tà Băng nhàn nhạt sau khi nói xong, nằm xuống nhắm mắt lại.

Từ Diễm Nghĩa cùng Thủy Yêu vốn cho là cái lão sư này hội ngăn lại học sinh của mình, không nghĩ tới vậy mà lại nói cái gì là tùy tiện bọn hắn? Cái này không phải là dung túng học sinh của mình đánh hai người bọn họ sao? Hơn nữa hai người Hồn Lực lại không nghe sai sử nhất định cùng cái Mặc Trần này chắc chắn có liên quan rồi!

Từ Tâm ngón ngọt cười, “Từ Diễm Nghĩa, ta sẽ hảo hảo chiếu cố ngươi đấy...” Nói xong duỗi ra bàn tay trắng như phấn, sử dụng hết sức lực từ khi bú sữa mẹ đến giờ một quyền đánh vào trên bụng của Từ Diễm Nghĩa.

Từ Diễm Nghĩa ngược lại là muốn ra khỏi đây, thế nhưng mà Nam Phong Hiên cùng Tây Môn Trạch đã dựng lên cánh tay của mình, lại để cho chính mình trơ mắt nhìn nắm đấm của Từ Tâm đánh tại trên bụng của mình!

Vẫn chưa xong, Từ Tâm đánh xong một quyền về sau, tiếp tục một cước một cước đá vào trên người Từ Diễm Nghĩa, trong miệng còn mắng chửi, “Ta nói cho ngươi rõ ta Từ Tâm không phải dễ dàng bị khi dễ, hừ! Đạp chết ngươi đạp chết ngươi!”

“Từ Tâm, ngươi đừng quá phận!” Từ Diễm Nghĩa chỉ tay hung dữ đối với Từ Tâm nói ra.

“Hừ! Còn dám uy hiếp ta!” Từ Tâm nói xong một quyền đánh vào cái cằm của Từ Diễm Nghĩa, “Các huynh đệ, đánh hắn! Trước kia không phải rất ưa thích khi dễ chúng ta ban 6 sao?”

So về bên này bạo lực, Thủy Yêu bên kia mới thật sự là tê tâm liệt phế ah!

“Ah! Không muốn không muốn...” Thủy Yêu nằm trên mặt đất đáng thương giãy dụa, đối diện với nàng đứng là Đông Phương Tinh cầm một con dao găm

“Không muốn? Vừa mới không phải nói vô cùng đã ghìền sao? Ngươi nói, ta đem đầu lưỡi của ngươi cắt bỏ, ngươi còn dám nói thầy của ta nữa không?” Đông Phương Tinh cầm dao găm tại khuôn mặt Thủy yêu khoa tay múa chân, tà ác đáng tươi cười động ở khóe miệng.

“Ta không dám, van ngươi, ta thật sự không dám.” Thủy Yêu co rúc ở nơi hẻo lánh run rẩy không ngừng lấy, chứng kiến cảnh tượng thê thảm của Từ Diễm Nghĩa nàng càng là sợ hãi, hoảng tử đều bị bọn hắn như vậy đánh, bọn hắn như thế nào sẽ bỏ qua chính mình?

“Trước kia thời điểm tỷ muội chúng ta cầu ngươi ngươi buông tha chúng ta sao ngươi lại không buông tha?” Đông Phương Tinh một bả nhấc lên tóc của Thủy yêu, ánh mắt lạnh lẽo ác liệt quát, “Thủy yêu, trước kia ngươi là như thế nào đối với chúng ta, bây giờ chúng ta hội từng cái từng cái mà hỏi báo lại cho ngươi!”

“Những tỷ muội, trước kia ai từng bị qua cái uy khuất gì hôm nay toàn bộ đều trả lại hết cho nàng nếu có thể thì lấy luôn lãi cho ta!” Đông Phương Tinh đem Thủy yêu vung đến trên mặt đất đối với bọn tỷ muội sau lưng nói ra.

“Đùng đùng” Tiếng đánh nhau xen lẫn tiếng kêu thảm thiết của nam nữ, hai người họ càng lúc là càng là bộ dạng thê thảm, nếu biết trước họ sẽ không bao giờ đến đây mà kiếm chuyện a. (Puz: biết thì đã quá muộn ời a! hahaha, Tà Băng tỷ đánh đánh nữa đi a kaka)

Một phút đồng hồ về sau, không nghe được âm thanh đánh nhau, Tà Băng mở mắt.

“Lão sư, hai người bọn họ ngất đi rồi.” Từ Tâm xoa xoa nắm đấm của mình, đối với Tà Băng nói ra.

Tà Băng xem trên mặt đất đã nhìn không ra nhân dạng Từ Diễm Nghĩa cùng Thủy Yêu, khóe miệng câu dẫn ra, “Nàng bọn hắn lên đi phòng viện trường

a.”

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Lên Đường

Tà Băng lại để cho Từ Tâm cùng Tây Môn Trạch mỗi người dẫn một người trước đi tới cửa ra vào phòng viện trưởng. Tà Băng gõ cửa, sau khi đi vào, đem hai người trực tiếp ném trên mặt đất. .

Từ Kinh về mặt nghi hoặc nhìn hai cái vật thể không rõ nằm trên mặt đất, nhìn lại đệ tử của mình mê mang mà hỏi, “Đây là như thế nào?”

“Lão sư, hai cái học sinh này giao cho ngài, nếu là bọn họ không muốn chết, tốt nhất là không nên đến trêu chọc đệ tử của ta rồi.” Tà Băng nói xong.

“Hai cái này là?” Từ Kinh đối với Tà Băng lười nhác đã thành thói quen, chỉ chỉ trên mặt đất hai người hỏi.

“Quý tộc lớp bốn Từ Diễm Nghĩa cùng Thủy Yêu.” Tà Băng nhàn nhạt hồi đáp.

“Haiz... hai người các ngươi bình thường tại học viện làm xằng làm bậy ta cũng có thể cho qua đi, lần này xem như đã có người dạy bảo ngươi a.” Từ Kinh lắc đầu khẽ cười một tiếng.

“Lần trước sự tình không có đi tìm bọn họ, bọn hắn ngược lại là đưa tới cửa rồi.” Tà Băng xùy cười một tiếng, xem trên mặt đất hai người.

“Được rồi, đánh cũng đã đánh rồi, ngươi trở về đi nghỉ ngơi thật tốt a, ngày mai còn phải vội xuất phát.” Từ Kinh đối với Tà Băng yêu thương cười cười, nói ra.

“Lão sư hẹn gặp lại.” Tà Băng nói xong, đứng dậy đi về hướng ngoài cửa, thời điểm đóng cửa lại, Tà Băng nhàn nhạt ngửi khí truyền đến, “Lão sư, quán quân ta nhất định sẽ về cho ngươi a”

Nghe được lời nói của Tà Băng, Từ Kinh ngơ ngác một chút, lập tức lộ ra một cái dáng thư thái tươi cười...

Một đêm không ngủ, tu luyện cả đêm Tà Băng cũng không thấy một tia mệt mỏi, nhìn thoáng qua cửa học quý tộc ban 6, Tà Băng cũng không quay đầu lại đi ra học viện.

Mà lúc này quý tộc ban 6, tất cả đệ tử đều có cái gì hồng hồng nơi hốc mắt ghé vào phía trước cửa sổ nhìn xem bóng lưng Tà Băng, vì cái gì nhìn xem bóng lưng lão sư càng chạy càng xa, bọn hắn có một loại cảm giác sẽ không còn được gặp lại lão sư?

Tà Băng đi tới bên ngoài cửa, liền thấy mấy người Hoa Thần Dật cùng Bắc Ngạn Nghiêng đã ở ngoài cửa rồi, mỉm cười, đi tới trước mặt mọi người.

“Mặc Trần, đến quá sớm ah.” Bắc Ngạn Nghiêng đối với Tà Băng sáng khoái cười cười.

“Ách, Bắc Ngạn lão sư đây là khoa khen hay chê ta đây a?” Tà Băng sờ sờ cái mũi nhìn mọi người đã đến đầy đủ chỉ trừ mình.

“Ha ha... Cái này thì tùy ngươi nghĩ a.” Bắc Ngạn Nghiêng cười ha ha, lại đối với mấy người nói ra, “Trên đường đi chúng ta có thể sẽ rất vội vàng, từ nơi này đến Hồn Sư học viện đại khái phải mất tám ngày lộ trình, đến đó ở bên trong nghỉ ngơi và hồi phục hai ngày, sau đó trận đấu lập tức bắt đầu, mặt khác lần này tham gia học viện đặc biệt có rất nhiều, tốt nhất là tận lực tránh việc xung đột với các học viện khác a.”

“Đương nhiên, nếu là có người không có mắt trêu chọc chúng ta, cũng phải nhường bọn họ ném thử sự lợi hại của học viện Áo Tạt Tư chúng ta!” Bắc Ngạn Nghiêng không phải là lần đầu tiên dẫn đội đi thi đấu, xác thực có rất nhiều học viện rất thích đi tìm chuyện a, cường giả vì tôn thể giới, không cho phép người khác khiêu khích uy nghiêm của học viện Áo Tạt Tư!

“Người không phạm ta, ta không phạm người!” Tà Băng nhàn nhạt nói tám chữ, đã bao gồm hết ý nghĩa.

Mà Từ Mạt Nhi vừa đi đến nghe được những lời này của Tà Băng, hừ lạnh một tiếng muốn đứng tại bên cạnh Hoa Thần Dật, ai ngờ nàng mới vừa đi tới, Hoa Thần Dật đã vọt đến bên cạnh Tà Băng, nữ nhân này, cũng không thể lại vì nữ nhân này lại để cho Tà Băng hiểu lầm.

“Mọi người đến đông đủ, các ngươi lên đường đi.” Ba người Từ Kinh cùng hai vị viện trưởng đi tới, đối với Bắc Ngạn Nghiêng cùng bọn hắn nói ra.

“Ba vị viện trưởng, chúng ta xuất phát a.” Bắc Ngạn Nghiêng nhìn thoáng qua sau lưng mười người, hướng phía ba vị viện trưởng tạm biệt.

Tà Băng cùng Hoa Thần Dật liếc nhau, nhìn về phía ba vị viện trưởng, trong ánh mắt lóng lánh của bọn hắn hiểu được sáng bóng.

Quán quân tất nhiên là bọn hán đấy!

Trong ánh mắt nghiêm túc của ba vị viện trưởng chuyển đến mười một người tham gia trận đấu, xem lấy bóng lưng của bọn hán, ba vị viện trưởng đều là một hồi vui mừng.

“Ha ha... Về sau đại lục chính là do những người trẻ tuổi bọn họ nắm giữ a!” Từ Kinh ha ha cười cười, quay người đi trở về học viện.

Hai vị viện trưởng cũng ha ha cười theo, bất đắc dĩ lắc đầu, thường ngày phải là oanh oanh liệt liệt tiền đưa, lần này chỉ là ba người lão đầu bọn hán thôi a...

Nha đầu Tà Băng kia đề nghị, bọn hán cũng chỉ có thể đã đáp ứng.

Mười một vị tuấn nam mỹ nữ cứ như vậy đi lại trên đường, bất tri bất giác đã đến giữa trưa, Lưu Diệp bụng cũng gọi ọt ọt ọt , trêu chọc mọi người cười ha ha, Bắc Ngạn Nghiêng mới lên tiếng, “Ân, chúng ta bây giờ phải đi đến thành trấn kế tiếp khả năng còn muốn thật lâu, bằng không thì ngay ở chỗ này nghỉ ngơi đi.”

Mấy người Tà Băng nhẹ gật đầu, trong rừng cây tìm cái đất trống ngồi xuống, Tà Băng theo ngọc giới lấy ra bánh mì đưa cho Hoa Thần Dật, Bắc Ngạn Phong cùng Bắc Ngạn Nghiêng ba người, sau đó nghĩ nghĩ, lại lấy ra hai cái đưa cho Vân Á, Vân Á kinh ngạc nhìn bánh mì, ngẩng đầu nhìn đến khuôn mặt Tà Băng đang tươi cười, thoáng một phát đỏ ửng đầy khuôn mặt, tiếp nhận bánh mì, nhẹ nói câu cảm ơn.

Tà Băng nhìn xem bộ dạng đáng yêu của Vân Á, khóe miệng nhất câu, ngồi trở lại bên cạnh Hoa Thần Dật đang mặt đen thui, xuất ra một cái bánh mì gặm (*ánh đang ghen àk, kaka*)

“Tiểu Trần Nhi, vì cái gì không có cho ta hay sao a?” khuôn mặt tuấn tú của Từ Minh tiến đến trước mặt Tà Băng, nháy nháy con mắt, hoa đào trong mắt tràn đầy đáng thương.

“Cầm lấy đi, chớ ở trước mặt ta làm vẻ mặt đáng thương.” Tà Băng đưa cho Từ Minh mấy cái bánh bao, sau đó xuất ra một ít cho Lưu Diệp cùng Lâm Phong, nghĩ nghĩ lại hướng Từ Mạt Nhi bên cạnh thả mấy cái.

“Hừ, cái gì mà vàng vàng vậy, khó coi chết đi được, khẳng định không thể ăn!” Từ Mạt Nhi nhìn nhìn mấy cái bánh mì, tức giận nói.

“Oa! Đội phó, đây là cái gì à? Ăn quá ngon đi à nha!” Từ Mạt Nhi vừa nói xong, Lưu Diệp lại gọi to, cái này thật sự là hán đời này ném qua món ngon nhất đồ vật rồi.

Mấy người khác mặc dù không có hưng phấn như Lưu Diệp, nhưng cũng là không có thể nhịn được mị lực của bánh mì ở thế kỷ hai mươi mốt.

“Mặc Trần, ăn hết thứ này, đoán chừng về sau chúng ta là ăn không vô những vật khác nữa à, ngươi phải chịu trách nhiệm nha.” Bắc Ngạn Nghiêng đối với Tà Băng nháy mắt mấy cái, nói ra.

“Đúng vậy a, tiểu Trần Nhi, ngươi làm sao làm ra nó a?” Từ Minh cũng mở miệng hỏi.

“Muốn ăn còn nhiều mà, một hồi còn phải chạy đi a.” Tà Băng nhàn nhạt nói một câu, cũng không nói gì nữa rồi.

Dù cho vị bánh mì đều không có cải thiện khuôn mặt Hoa Thần Dật, hừ hừ, hung hăng cắn một ngụm bánh mì, nam ưa thích còn chưa có tính, vậy mà nữ cũng có! Đường tình dài đằng đẳng ah...

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Tà Phong Cùng Tà Vũ

Đã qua bảy ngày đi đường cười cười nói nói, nhìn trước mắt thành phố uy nghi, đi suốt một tuần lễ mọi người rốt cục có thể nghỉ ngơi được một chút. .

Mọi người đi đến một túp điểm xa hoa, Bắc Ngạn Nghiêng nói ra, “Chúng ta trước ở chỗ này nghỉ ngơi một chút, buổi chiều đi học viện Hồn Sư đi.” Nói xong cùng mọi người đi vào túp điểm.

Mới vừa vào cửa, một nam tử Thanh y đã nghênh đón, mỉm cười, nói ra: “Khách quan bên này a...”

Bắc Ngạn Nghiêng cùng mấy người nghỉ hoặc nhìn thoáng qua cái thanh y nam tử này, nam tử giờ tay nhắc chân khắp nơi ẩn chứa khí tức cao quý, như thế nào có thể là làm phục vụ a? Tuy mọi người cũng thật nghỉ ngơi, nhưng cũng đi theo nam tử tới một cái phòng cao cấp.

“Trước tiên chuẩn bị một vài món ăn nổi tiếng nhất của tiệm các người, sau đó chuẩn bị mấy gian phòng cùng nước ấm thì tốt rồi...” Bắc Ngạn Nghiêng đối với thanh y nam tử nói ra.

“Tốt, chờ một chốc.” Nam tử nói xong, nhìn thoáng qua Tà Băng liền rời đi.

Tà Băng cúi đầu xuống bắt đầu cười cười, cái tên Tà Phong này...

Rất nhanh đồ ăn được tiểu nhị đưa lên, cũng xuất ra mười một cái chìa khóa đưa cho mọi người.

Tà Băng nhận nhặt ăn, lúc sau lấy ra một cái chìa khóa, đối với mọi người nói ra: “Bắc Ngạn lão sư, ta đi trước rửa mặt a, một hồi chúng ta còn gặp lại ở nơi này a.”

“Ân, tốt.” Bắc Ngạn Nghiêng cười hồi đáp.

Tà Băng đối với mấy người Hoa Thần Dật gật gật đầu, đi ra phòng, quả nhiên thấy một thân Thanh y Tà Phong chờ mình ở cửa ra vào, Tà Băng khẽ cười một tiếng, cùng Tà Phong đi lên lầu ba, mà lầu ba lúc này, một vị nữ tử xinh đẹp như hoa lo lắng đi tới đi lui không ngừng, không ngừng nhìn về phía nơi thang lầu.

“Ah, Tà Băng, người cuối cùng đã đến, ta rất nhớ người ah!” Âm thanh thanh thúy vang lên, thì trong ngực Tà Băng đã có một cái nữ tử xinh đẹp.

“Vũ nhi ah, ở đây còn có Tà Phong người còn muốn ôm bốn công tử a.” Tà Băng nhẹ nhàng ôm nữ tử trong ngực mình, trêu đùa.

“Hừ, chính là muốn ôm, còn muốn một mực ý lại Tà Băng người.” Tà vũ kiều hừ một tiếng càng làm mặt chôn ở Tà Băng trong ngực.

“Tốt rồi, Vũ nhi, chúng ta đi vào rồi nói sau.” Tà Phong kéo Tà vũ ra khỏi người Tà Băng, mở cửa một cái phòng cao cấp, ba người đi vào.

Tà Băng đi vào phòng liền tìm cái địa phương thoải mái ngồi xuống, đối với hai người nói ra: “Vũ nhi, đã như vậy không ở nhà nghỉ ngơi thật tốt sao lại tới đây

Tà Băng vừa nói xong, Tà Phong cùng Tà Vũ lập tức đỏ mặt, Tà Vũ sờ sờ cái bụng đã có chút to ra của mình, đối với Tà Băng nói ra: “Cái Tiểu chút chút này, không biết lúc nào đi ra đây a.”

“Có lẽ tháng mười sẽ sanh a, Tà Phong, phải chiếu cố kỹ lưỡng Vũ nhi.” Chứng kiến hai người hạnh phúc ở cùng một chỗ, Tà Băng tâm tình ở bên trong thật sự rất vui vẻ.

“Ân, ta sẽ chiếu cố tốt Vũ nhi mà.” Tà Phong thò tay ôm Tà Vũ đặt ở trong ngực, thâm tình đối với Tà Vũ nói ra. Tà Vũ “Ân” một tiếng thì đã ghé vào tựa trong ngực của Tà Phong.

“Đúng rồi, Tà Băng, người giúp Bảo Bảo của chúng ta lấy 1 cái tên a.” Tà Vũ bỗng nhiên rời khỏi ấm áp trong ngực Tà Phong nhảy lên, đối với Tà Băng nói ra.

“Vũ nhi, đã sắp làm mẫu thân người ta rồi, cũng không thể lại như vậy a.” Tà Băng bộ dáng như trưởng lão đối với Tà Vũ nói ra, chỉ thiếu chút nữa là sờ râu ria thôi.

“Hi hi, biết rồi, Tà Băng, giúp Bảo Bảo chọn một cái tên a?” Tà Vũ le lưỡi cười hi hi, mắt kỳ vọng nhìn xem Tà Băng.

Tà Phong cũng vội vàng nói: “Đúng vậy a, Tà Băng, giúp Bảo Bảo chọn một cái tên a?”

Tà Băng nghe được hai người nói như vậy, cũng không hề chối từ, một tay nhẹ nhàng xoa cái trán, tự hỏi.

“Đã có, hay kêu là Tà Hàn Linh, như thế nào đây?” Tà Băng con mắt sáng ngời mở ra đối với hai người nói ra.

“Tà Hàn Linh, Tà Hàn Linh, dù nam hay nữ cũng có thể dùng, Vũ nhi, Bảo Bảo của chúng ta kêu là Tà Hàn Linh a!” Tà Phong ôm lấy Tà Vũ vui vẻ nói.

“Ân, Tiểu Linh Linh, người cần phải ngoan ngoãn nghe lời nha.” Tà Vũ nhìn xem bụng của mình nhẹ nhàng nói.

” Sơn Trang gần đây không có gặp nhiều khó khăn a?” Năm năm trước Tà Băng đưa hai người Tà Phong cùng Tà Vũ đến Quỳnh Trì thành, hai người nhanh chóng lập Vũ Sơn trang, năm năm thời gian đã phát triển trở thành đệ nhất đại gia tộc ở thành Quỳnh Trì này, kinh doanh chủ yếu là tửu điểm.

“Không có vấn đề gì lớn, chúng ta đều có thể giải quyết.” Bị Tà Băng nuôi dưỡng năm năm bọn hắn cũng sẽ không bị một vấn đề nhỏ làm khó, hai người đáy mắt tự tin lại để cho Tà Băng thả tâm.

“Ân, vậy thì tốt, ta đi rửa mặt một chút a, một hồi còn phải đi Hồn Sư học viện.” Tà Băng nhẹ gật đầu, đứng lên.

“Tốt.” Hai người gật gật đầu rồi đưa Tà Băng ra ngoài cửa. Đối với trận đấu hai người một chút cũng không lo lắng, đối với bọn họ mà nói, căn bản Tà Băng chính là không thể chiến bại, Tà Băng chính là thần, là chúa tể của các thần trên Thiên Địa!

Tà Băng tắm nước nóng xong, sáng khoái tinh thần hướng phòng cao thượng ở lầu hai đi, đẩy ra cửa phòng của phòng cao thượng, liền chứng kiến một thân hỏa hồng Hoa Thần Dật ngồi ở bên cửa sổ nhàn nhã uống trà, Tà Băng không khỏi suy nghĩ về mười năm trước, mười năm trước thời điểm chính mình đến tiệm cơm, tựa hồ chứng kiến chính là một cảnh tượng đẹp mắt như vậy...

“Ân? Băng nhi xem ta đến ngay ngắt rồi sao?” Hoa Thần Dật khoe miệng câu dẫn đối với Tà Băng cười nói, trước mắt phòng cao thượng cũng chỉ có hai người bọn họ, Hoa Thần Dật liền hô tên thật của Tà Băng.

“Tự kỷ...” Tà Băng lăm băm một câu, đi tới đối diện Hoa Thần Dật, cầm lấy trà ngon mà hẩn vì mình châm, uống một ngụm.

Hoa Thần Dật khẽ cười một tiếng, không hề nói gì, tiếp tục vì Tà Băng lấy thêm nước trà.

“Ta nói chúng ta khẳng định là người đầu tiên đến đây người còn không tin, người xem ta...” Lâm Phong nói một nửa bỗng nhiên im bặt mà dừng.

Sau lưng Lưu Diệp có chút kỳ quái theo ánh mắt của Lâm Phong nhìn sang, cái này xem xét, cũng sững sờ.

Ánh mặt trời nhẹ nhàng chiếu vào trên sợi tóc đen nhánh của hai người, một đỏ một trắng hai người khoe miệng chứa đựng một vòng đáng tươi cười tuyệt mỹ của riêng phần mình, thế gian vì sao lại có người hoàn mỹ đến như thế?

Nhìn xem hai người ngây ngốc, Hoa Thần Dật hừ lạnh một tiếng, nị lực của Băng nhi hẳn là biết nhưng không muốn cho người khác biết a.

Nghe được Hoa lão đại hừ lạnh, hai người lập tức như là bị mấy bồn nước lạnh dội qua lập tức hồi thần lại, thật sự là xuyên tim ah! Hai người có chút xấu hổ sờ sờ đầu, cười hắc hắc, “Hoa lão đại, đội phó, chúng ta không biết các người ở chỗ này à.”

“Đoán chừng bọn hẩn cũng phải đã đến a, ngồi xuống đợi lát nữa xem a.” Tà Băng vừa cười vừa nói, hai người này kỳ thật đều thật đáng yêu đấy.

Hai người nhìn xem đáng tươi cười của đội phó cùng Hoa lão đại mặt đen xì, rõ ràng đối lập ah, đội phó hay vẫn là tốt nhất...

Nhiệt độ trong phòng càng ngày càng thấp, hai người cười hắc hắc, ngồi ở nơi rất xa chỗ của Hoa Thần Dật, giác quan thứ sáu của bọn hẩn nói, bây giờ mà ngồi bên cạnh Hoa lão đại là rất nguy hiểm a...

Chỉ chớp lát, Vân Á đẩy cửa đi đến, liếc thấy Tà Băng áo trắng thì lập tức cúi đầu chào, đi tới một cái ghế ngồi xuống, nhìn không được thần sắc của Vân Á, nhưng lại chứng kiến cái đồ ừng kia đã tràn đến bên tai.

Hoa Thần Dật có chút chuyển biến thần sắc một chút, chứng kiến cái hoàn cảnh này, lập tức đen mặt trở lại.

Ngay sau đó ba người Bắc Ngạn Phong, Ngọc Tinh, Ngọc Uyển trước sau đi đến, sau đó là Từ Mạt Nhi, Từ Mạt Nhi vừa tiến đến đã cảm thấy hào khí bên trong có chút không đúng, lúc thấy Hoa Thần Dật cùng Tà Băng, vị mỹ nữ này khuôn mặt lập tức có chút bóp méo.

Không đợi Từ Mạt Nhi mở miệng, Bắc Ngạn Nghiêng đã đi đến, vỗ bàn nói ra, “Hồn Sư học viện lại đem nhiều học viện khác đều để bên ngoài cửa? ! Muốn ra oai phủ đầu cũng không cần như thế ah! Hừ, chúng ta đi, ta cũng không tin cái Hồn Sư học viện này dám ngăn trở chúng ta!”

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Không Có Cố Ý, Chỉ Là Trượt Tay Thôi Nha!!!

Nghe nói Tà Băng như thế, con mắt có chút hí mắt, cái Hồn Sư học viện này là muốn ra uy với các học viện khác ah...

“Đi, ta cũng không tin, hẩn dám ngăn cản chúng ta!” Bắc Ngạn Nghiêng hừ lạnh một tiếng, mở cửa ra hướng phía ngoài mà đi đến, mấy người khác liếc nhau rồi cũng đi theo, cái Hồn Sư học viện này là gan thật là không có nhỏ ah.

Tà Băng cùng Hoa Thần Dật đi theo sau lưng Từ Minh cùng Bắc Ngạn Phong, hai người liếc nhau lắc đầu cười khò, Bắc Ngạn Nghiêng lão sư a tính cách của người chắc là phải cùng Hồn Sư học viện trở mặt cãi nhau ah.

Bắc Ngạn Nghiêng chính là ý định như Tà Băng suy nghĩ, cái Hồn Sư học viện này nếu dám ngăn cản đội ngũ của nàng lại, thì nàng sẽ không có ngại cùng bọn hẩn làm lớn chuyện!

Mọi người đều hùng hổ hướng phía Hồn Sư học viện mà đi, mà Tà Phong cùng Tà Vũ cũng có chút không yên lòng nên đi theo sau lưng mọi người, dù sao bọn hẩn ở chỗ này sinh sống đã năm năm, nói không chừng có thể giúp được Tà Băng.

Thời điểm mấy người đi đến Hồn Sư học viện, đã có một vài đội ngũ sắc mặt đầy tức giận đứng ở cửa ra vào, đại khái nhìn lướt qua đã biết rõ chuyện gì

xảy ra, Hồn Sư học viện như vậy không sợ tạo nên sự tức giận của nhiều người hay sao?

Bắc Ngạn Nghiêng nhìn thoáng qua sau lưng của mấy người, muốn tìm người đến hỏi hỏi chuyện cụ thể, quét một vòng, cuối cùng ánh mắt ngừng ở trên người Tà Băng đang một mực cười yếu ớt, nàng xem ra, chỉ có Tà Băng đi lên mới là tốt nhất rồi.

“Bắc Ngạn lão sư, người không cần như vậy nhìn ta đâu, ta đi hỏi thăm đây a.” Tà Băng nhún nhún vai, bắt đầu nói một câu, rồi hướng phía của một đội ngũ đi đến.

“Lão sư tốt, cho ta hỏi đây là chuyện gì xảy ra a?” Tà Băng đi đến một vị sư phụ trước mặt, mang theo cười ôn hòa cho hỏi.

“Hừ, cái Hồn Sư học viện này vậy mà không phải là chờ tất cả học viện tới đông đủ về sau mới để cho chúng ta đi vào sao! Thật đáng giận mà!” Cái lão sư này thật thì cũng không muốn nói ra, nhưng khi nhìn đến cái thiếu niên Tà Băng này ôn hòa tuyệt mỹ, cho dù là đang không vui hân tức giận cũng đã giảm rất nhiều, oán hận trừng mắt liếc những thủ vệ của Hồn Sư học viện

“Tiểu huynh đệ, các người cũng là học viện đến dự thi a, ở chỗ này chờ đợi tốt rồi.” Lão sư kia nói xong còn lo lắng nhìn Tà Băng một chút, năm nay tại sao có thể có thành viên trẻ đến như thế này?

“Ân, chúng ta là Áo Tập Tư học viện, cảm ơn ngài lão sư, chúng ta đi hỏi một chút về cái Hồn Sư học viện kia.” Tà Băng không có chú ý cái ánh mắt của lão sư này, đối với hắn nói cảm tạ về sau, quay người đi về hướng Bắc Ngạn Nghiêng.

Tà Băng trở về cùng mọi người nói đại khái về sau, Bắc Ngạn Nghiêng là thật giận rồi, cái Hồn Sư học viện này quả thực là xem thường bọn hắn mà... không thể nhẫn nhục nữa rồi, Bắc Ngạn Nghiêng bước đi đến cửa ra vào của Hồn Sư học viện.

“Lập tức mở cửa, để cho chúng ta đi vào!” Bắc Ngạn Nghiêng đi lên trước đối với mấy người ra lệnh.

“Các người là cái học viện nào?” Mấy người hắc y thủ vệ căn bản không để ý tới ngữ khí của Bắc Ngạn Nghiêng, có chút lười nhác mà hỏi.

“Chỉ bằng các người còn không xứng biết rõ! Thông tri viện trưởng của các người kêu hắn mau ra đây nghênh đón!” Bắc Ngạn Nghiêng lạnh lùng nói.

“Chúng ta không xứng biết rõ? Các người cũng không xứng để cho ta đi gọi viện trưởng rồi.” Cái hắc y thủ vệ kia vẫn như cũ một bộ dạng miễn cưỡng phảng phất giống như một chút cũng không có đem Bắc Ngạn Nghiêng để vào mắt.

Tà Băng nhìn lướt qua cái hắc y thủ vệ này, lời Bắc Ngạn Nghiêng trở lại, đối với hắn nói ra: “Các người như vậy ngăn trở là ý tứ của viện trưởng sao?”

Hắc y thủ vệ lúc này mới ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Tà Băng, rồi mở rộng tầm mắt nói, “Đúng thì sao? Không đúng thì sao?”

Tà Băng cùng những người khác đến giờ mới nhìn rõ cái hắc y thủ vệ này vậy mà lại có khuôn mặt yêu nghiệt đến như vậy? Không giống với Hoa Thần Dật tuyệt mỹ, Từ Minh yêu mỹ, Tuyết Ảnh cao quý, là một loại ở giữa hoàn toàn kết hợp của mấy người bọn họ, nhất là cái thần sắc lười biếng kia, nam tử này tuyệt đối là một gã kẻ gây tai họa cấp bậc cao a!

Như vậy tự lại để cho Tà Băng càng thêm nghi ngờ, nam tử này thân phận nhất định không đơn giản, ngữ khí có chút lạnh lùng nói: “Xem ra chúng ta hôm nay là không thể đi vào học viện a?”

Nam tử nhìn thoáng qua Tà Băng, con mắt màu đen đi lòng vòng, khóe miệng câu dẫn ra một cái độ cong hoàn mỹ, nói ra: “Không đợi các học viện khác đến không thể tiến vào?”

Nghe được lời nói của nam tử..., Tà Băng miễn cưỡng duỗi lưng một cái, đối với Bắc Ngạn Nghiêng nói ra: “Chúng ta đây về trước đi ngủ ngon giấc a.”

Còn không đợi Bắc Ngạn Nghiêng nói chuyện, nam tử kia liền dành nói trước: “Đợi tí, nếu người có thể vượt qua ta, thì có thể để cho các người đi vào như thế nào đây có muốn đầu hay không?” Nói xong nam tử có chút ảo não, kỳ quái hôm nay là chuyện gì xảy ra a, sao lại đối với thiếu niên này sinh ra hứng thú a?

“Không có hứng thú!” Tà Băng nhàn nhạt nói bốn chữ sau liền chuẩn bị đi trở về, người nhàm chán chuyện nhàm chán, bỗng công tử mới không có hứng thú đây này.

“Ah? Nguyên lai Áo Tập Tư học viện là cái này bộ dáng à? Bị người khi dễ ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên?” Âm thanh lười biếng của nam tử lại từ phía sau truyền đến.

Cái này không đợi Tà Băng nói chuyện, vốn là một bụng nhàn nhàn Từ Mạt Nhi đối với hắc y nam tử lớn tiếng nói: “Hừ, người cho rằng người là ai, Bồn công chúa sẽ cùng người chơi đùa a!” Nói xong Từ Mạt Nhi phóng thích ra Hồn Lực của mình.

Hắc y nam tử là không để ý Từ Mạt Nhi, ánh mắt vẫn nhìn Hoa Thần Dật bên cạnh Tà Băng, không có nhìn về phía Từ Mạt Nhi thân ảnh đang vọt tới, tiện tay hất bay thẳng đến Từ Mạt Nhi phát ra một đạo kinh phong, đáng thương Từ Mạt Nhi đại mỹ nữ cứ như vậy bỗng chốc bị đánh bay ra ngoài.

“Ta nói, cái này có thể xem như là người bức ta ra tay hay sao?” Tà Băng bắt đầu quay đầu lại nhìn xem hắc y nam tử.

“Nếu là thế thì như thế nào?” Trong ánh mắt của nam tử tự hồ chỉ có duy nhất một người là Tà Băng, những người khác từ đầu tới đuôi hắn đều không có đảo mắt qua.

Hoa Thần Dật lạnh lùng đối với nam tử hừ một tiếng, chuẩn bị thò tay kéo Tà Băng qua. Tà Băng cảm động làm tròn mắt nhỏ giọt một chuyển, khoe miệng cười ra, đối với hắc y nam tử nói ra: “Cái kia tốt, bốn công tử cùng với người đánh một hồi như thế nào?”

Tà Băng đối với Hoa Thần Dật cùng mấy người khác cười cười để họ an tâm, nháy mắt mấy cái, đi tới hắc y nam tử trước mặt.

“Tuyệt Táp, cấp hai Hồn Tôn.” Hắc y nam tử đứng dậy đối với Tà Băng nói ra.

“Mặc Trần, cấp hai Hồn Thánh.” Tà Băng cũng nói ra tên cùng đẳng cấp của mình, hai phe đối chiến nhưng cả hai đều đối với đối thủ của chính mình tôn trọng.

Ah? Mặc Trần? Hai tháng trước là Cửu giai Hồn Tông a mà bây giờ đã...haiz?Quả là biến thái a ! Hắc y nam tử lười biếng khoi gọi lên tia cười ở khoe miệng.

Những người khác nghe được đẳng cấp của cả hai người đã choáng váng, cái hắc y nam tử này từ đâu chạy tới a thật là thiên tài mà? Cái Mặc Trần này chỉ hai tháng vậy mà thăng lên 3 cấp? Nơi này là đâu mà xuất hiện đến hai cái quái vật vậy a?

Bọn người Hoa Thần Dật lại là lo lắng nhìn về phía Tà Băng, cấp hai Hồn Thánh đối với cấp hai Hồn Tôn? Cho dù Tà Băng lợi hại, nhưng dù sao đẳng cấp chênh lệch đến như vậy thì...! Từ Mạt Nhi oán hận trừng mắt nhìn Tà Băng, chỉ hi vọng cái hắc y nam tử này trực tiếp giết Mặc Trần thì tốt hơn.

Tuyệt Táp cũng không có bởi vì Tà Băng là cấp hai Hồn Thánh mà khinh địch, phóng xuất ra Hồn Lực của mình, thần sắc như trước lười biếng, ánh mắt lại là có chút nghiêm túc.

Tà Băng khoe miệng nhất câu, phóng thích Hồn Lực của mình về sau, một cái nhảy lấy đà: “Từ Kim U Minh Trảm!” Theo lời Tà Băng rơi xuống, vô số tiểu Kiếm màu tím hợp thành một thanh Cự Kiếm hướng phía Tuyệt Táp mà đi!

Tuyệt Táp vội vàng vì chính mình làm một cái kết giới phòng ngự, không đợi hấn phản ứng, cái Từ Kim Cự Kiếm kia đã lập tức chuyển đổi phương hướng, hướng phía học viện đại môn chém tới!

“Phanh!” “Đùng đùng!” Một tiếng vang thật lớn về sau, tro bụi đầy trời, mọi người không thể không nhắm mắt lại, sau đó nghe được vô số thanh âm sụp đổ.

Tro bụi sau khi tan hết, mọi người mờ to mắt, lập tức một hồi tròn mắt há hốc mồm, cái này cái này... Cái cửa lớn của Hồn Sư học viện này cứ như vậy bị phá rồi hả?

Tuyệt Táp chứng kiến cánh cửa lớn của học viện đã không còn là cửa nữa a, khoe miệng co quắp, vẫn không nói gì, thiếu chút nữa bị một câu của Tà Băng làm cho buồn bực đến chết.

“Ta là không có cố ý, chỉ là tay trượt một phát thôi à nha.” Tà Băng là rất chân thành , bất quá sắc mặt cùng ngữ khí khắp nơi biểu hiện ra ta chính là cố ý a.

Nghe được lời nói của Tà Băng..., làm Tuyệt Táp trượt chân thiếu chút nữa té ngã, Tay trượt? Phải hay không tay trượt mà lại làm trượt luôn cả cửa lớn của học viện a ?

“PHỐC...” bộ dáng Bắc Ngạn Nghiêng ngu ngơ bị Tà Băng triệt để chọc cười rồi, nhìn nhìn lại cánh cửa của Hồn Sư học viện rách nát đến không chịu nổi, thì đã ngăn không được cười.

Các thầy trò của các học viện khác không khỏi bội phục nhìn Tà Băng, các sư phụ thì cũng không sao, nhưng đệ tử thì đã điên cuồng, cái Mặc Trần này quả thực là thần tượng a! Quá đẹp trai xuất sắc rồi!

“Người nào, lại dám ở Hồn Sư học viện của ta làm càn!” Một âm thanh phần nộ pha chút hùng hậu truyền đến!

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Bốn Công Tử Buông Tha Các Người A

Theo cái âm thanh tức giận này rơi xuống, một lão giả trường bào hắc y đã đứng ở bên cạnh Tuyệt Táp. .

“Tuyệt Táp, chuyện gì xảy ra? Ai lại dám làm càn như thế!” Lão giả chứng kiến cửa lớn của học viện bị nổ thành như vậy, toàn bộ mặt đã biến thành màu gan heo, phần nộ hướng phía Tuyệt Táp quát.

Lão già nhìn thoáng qua Tà Băng đang ở trước mặt Tuyết Táp, trong ánh mắt hiện lên một tia ánh sáng âm u, mở miệng hỏi: “Là người đập phá cửa lớn của Hồn Sư học viện chúng ta?”

“Đúng thì sao? Không đúng thì sao?” Tà Băng hai tay tùy khoan ở trước ngực, hướng phía mấy người Bắc Ngạn Nghiêng cười cười, rồi nhàn nhả mở miệng nói ra.

Tuyết Táp nhìn bộ dáng nhàn nhả của Tà Băng, khoe miệng không khỏi tỏ ra câu dẫn, có phách lực!

Mấy người Hoa Thần Dật đã đem Hồn Lực của mình tăng lên đến điểm cao nhất, bọn hắn biết rõ lão già trước mắt không phải bọn hắn có khả năng chống lại, bọn hắn phải cam đoan không thể để cho lão già này làm Tà Băng bị thương a.

“Hừ, tiểu oa nhi, dù là liễu lĩnh cũng phải xem đây là đâu chứ! Hồn Sư học viện không có cho phép người giương oai ở đây!” Lão già hừ lạnh một tiếng, mở miệng nói ra.

“Cái con mắt nào của người chứng kiến ta giương oai chứ?” Tà Băng nghi hoặc đối với lão già mở miệng hỏi.

“Người... Cái này chẳng lẽ không phải là kiệt tác của người?” Lão già không nghĩ tới thiếu niên này cũng dám đối mình như thế, chia chia cánh cửa lớn sau lưng thần sắc trở nên khó thở mà hỏi.

“Ta chưa có nói qua là không phải ah.” Tà Băng thò tay che miệng ngáp một cái, tùy ý nói.

“Cái kia... Vậy người cái này... Như thế còn không gọi là giương oai?” Mặt mũi lão già tràn đầy màu gan heo chia chia cửa lớn, lại chia chia Tà Băng, lúc nói chuyện đều có chút cả lăm rồi!

“Vị lão gia này, đã cả lăm không lạnh lợi rồi cũng đừng có nhiều lời như vậy a, không chừng mai mốt không thể nói chuyện được luôn a.” Tà Băng ngữ khí thành khẩn đối với lão già nói ra.

“Người, đến tốt cùng là thành viên của cái học viện nào? Lại dám công khai khiêu khích Hồn Sư học viện của chúng ta! Lão phu muốn rút tư cách dự thi của các người!” Lão già ánh mắt tàn nhẫn nhìn Tà Băng.

“Ah? Lúc trước không thể công khai khiêu khích học viện khác?” Tà Băng nghi hoặc nhìn về phía lão già.

“Đương nhiên! Chúng ta quy định lúc trước không thể khiêu khích bất luận cái học viện gì, nếu không hủy bỏ tư cách dự thi của hết thầy!” Lão già hừ lạnh một tiếng, nói ra.

“Nha... Hắn cũng là người của Hồn Sư học viện hay sao?” Tà Băng chỉ chỉ Tuyết Táp, hỏi lão già.

“Đương nhiên rồi!” Lão già thốt ra lời này xong, mấy người Bắc Ngạn Nghiêng về mặt xuất hiện vui vẻ đã nhìn không được rồi, cái Mặc Trần này thật là có đủ gian trá đấy!

“Vậy thì mời lão gia hãy hủy bỏ tư cách dự thi của Hồn Sư học viện a!” Tà Băng đứng thẳng người lên, mặt mũi tràn đầy nghiêm túc đối với lão già mở miệng,

“Rút lui... Rút lui cái gì? Người tới Hồn Sư học viện của chúng ta giương oai, còn muốn ta hủy bỏ tư cách dự thi của Hồn Sư học viện sao?” Tiểu tử này vậy mà lại để cho mình hủy bỏ tư cách dự thi của chính học viện mình sao? Hắn lại không phải người ngu!

“Vừa rồi rõ ràng là người Hồn Sư học viện khiêu khích trước a, sao có thể nói ta giương oai? Không tin, người hỏi các người ở chỗ này đi a!” Tà Băng nhìn thoáng qua mặt mọi người của mấy cái học viện khác, đối với lão già nói ra.

“Đúng đấy, vừa rồi rõ ràng là Tuyết Táp tới khiêu chiến Mặc Trần đấy! Sao có thể nói là Mặc Trần giương oai a!”

” Hồn Sư học viện các người rất giỏi sao? Đem chúng ta ngăn cản ở ngoài cửa không cho vào, còn muốn mở miệng khiêu khích công tử Mặc Trần!”

“Người tường các người là ai, lão tử cùng lắm thì không tham gia cuộc thi đấu này thôi!”

...

Lão già chứng kiến tình huống trước mắt cũng không dám nói khoác lác rồi, thật sự là chọc nhiều người tức giận mà, viện trưởng trở lại không phải đánh chết hắn sao! Quay đầu lại nhìn Tuyết Táp khuôn mặt không biểu tình, lão già hi vọng hắn có thể cho hắn cái giải thích.

“Ấn... Là ta cùng với Mặc Trần đánh nhau đấy.” Tuyết Táp ánh mắt vui vẻ nhìn thoáng qua Tà Băng, thản nhiên nói.

“Người... Hừ!” Lão già muốn đối với Tuyết Táp nói cái gì, nhưng chứng kiến ánh mắt Tuyết Táp trở nên sắc bén nên lời chưa đến miệng lại lui trở về, phần nộ hừ một tiếng! Đảo mắt lại đối với Tà Băng nói ra: “Nếu các người đánh nhau, vì cái gì cửa lớn của học viện lại bị hủy?”

“Ah, cửa lớn ah, là ta không cẩn thận trượt tay một chút, ai biết nó trông như vậy mà lại không rắn chắc a!” Tà Băng tùy ý nói, dừng một chút còn nói thêm: “Lão gia gia ah, Hồn Sư học viện dù sao cũng là một trong các học viện nổi danh khắp đại lục, sao lại ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu để tạo ra cái

cửa lớn rác rưởi đến như thế a!”

“Ngươi... Ngươi quả thực là nói láo!” Tay trượt? Tay trượt lại vừa vặn đem cửa lớn như vậy phá ta nán rồi hả? Ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, cửa lớn rác rưởi? Bọn hần dùng từ kim thạch là vật liệu cứng rắn nhất ở đại lục, thỉnh công tượng sư tốt nhất của đại lục đến xây dựng lại cửa lớn trước khi học viện bài danh thi đầu bắt đầu! Lão giả hiện tại chỉ cảm giác mình có chút không thờ nổi, hần là bị thiếu niên này làm cho tức chết mất thôi!

“Lão gia gia ah, bọn công tử như vậy xác thực không biết nên như thế nào xử lý việc này a, bất quá bọn công tử hôm nay đại diện cho học viện của chúng ta buông tha các ngươi, không yêu cầu triệt tiêu tư cách tham dự của các ngươi a.” Tà Băng rộng lượng phát phát tay, một bộ “Mau tới cảm tạ ta đi” nhìn lão giả.

“Ngươi... Quả thật là anh hùng xuất thiếu niên ah! Lão phu nhớ kỹ ngươi rồi!” Lão giả biết rõ ở lại nơi này cũng chỉ làm cho mình tức chết thôi, âm thanh nhìn thoáng qua Tà Băng, đối với Tuyết Táp nói ra: “Còn không cùng ta đi vào!”

Lão giả quay người đi vào Hồn Sư học viện, Tuyết Táp đi đến trước mặt Tà Băng, khoe miệng câu dẫn ra, tại bên tai Tà Băng nhẹ nói nói: “Nha đầu, không tệ, ta thích!”

Nghe được lời nói của Tuyết Táp..., Tà Băng khẽ giật mình, tiếp theo là ánh mắt tràn ngập cảnh cáo nhìn Tuyết Táp, Tuyết Táp ha ha cười cười, quay người ly khai...

“Chiều đãi mọi người đến địa phương có thể dừng chân đi!” Thanh âm của Tuyết Táp theo gió bay tới, chỉ chốc lát, theo Hồn Sư học viện đi ra mấy cái nam nữ học sinh, làm bộ dáng tiếp kiến hướng phía mọi người đi tới.

Mà đám người của các học viện khác còn đang thất thần, kể cả bọn người của Bắc Ngạn Nghiêng, ai cũng không nghĩ tới chuyện này vậy mà đám ba câu tựu giải quyết hết? Mọi người ra một ngụm ác khí không nói, Hồn Sư học viện cũng là cứ như vậy phải ngâm bó hồn làm vui a!

Thoải mái! Loại cảm giác này thật sự sáng khoái! Mặc Trần, cứ như vậy dùng một cái khoan dung đi vào nội tâm của mọi người!

Hoa Thần Dật đi qua, đứng trước mặt Tà Băng, nói ra: “Về sau nếu xuất hiện loại sự tình này, giao cho ta, được chứ?” Hần mới vừa rồi không có tiến lên, là vì hần hiểu rõ Tà Băng kiêu ngạo, nhưng là loại chuyện nguy hiểm này hần hi vọng Tà Băng chỉ cần đứng ở phía sau của hần là tốt rồi.

Tà Băng đối với Hoa Thần Dật triển khai một cái khuôn mặt tươi cười sâu sắc, lại không có trả lời Hoa Thần Dật.

Bắc Ngạn Phong, Văn Á thần sắc âm đạm nhìn về phía trước hai cái khuôn mặt tuyệt sắc kia...

Từ Minh nháy một đôi mắt hoa đào không biết đang suy nghĩ gì, Từ Mạt Nhi thì là hung hăng nhìn chăm chăm vào Tà Băng, ánh mắt vô cùng ngoan độc.

Một mực đi theo sau lưng mọi người hai người Tà Phong cùng Tà Vũ liếc nhau, đồng đều có thể chứng kiến đáy mắt lửa giận, cái phó viện trưởng của Hồn Sư học viện này quả thực là chán sống rồi! Bình thường tại Quỳnh Trì thành làm càn chẳng lẽ còn không đủ, bây giờ lại muốn đối với Tà Băng của chúng ta bắt lợi! Hừ!

Tà Băng bồi dưỡng 50 người này có thể nói không có một cái nào là thiện lương, đừng nhìn Tà Vũ bình thường trước mặt Tà Băng cùng mọi người hoạt bát đáng yêu, nhưng đối đãi với địch nhân cũng không có dù chỉ là một điểm nương tay, phương pháp tra tấn người càn là được chân truyền của Tà Băng!

Tà Băng nhìn lướt qua hai người đang ở nơi hẻo lánh, cùng mọi người đi vào Hồn Sư học viện...

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Tà Băng Tặng Bảo

Mọi người đi theo mấy học sinh tới khu chiều đãi khách của học viện, trải qua một hồi khô hạn như vậy, đoán chừng mọi người cũng có thể bình tĩnh mà chờ đợi hai ngày đề thí rồi.

Bắc Ngạn Nghiêng phân phối cho mấy người họ gian phòng tốt, rồi đi tới gian phòng của Tà Băng.

Gõ cửa hai cái, sau khi nghe được âm thanh trả lời thanh thúy của Tà Băng, Bắc Ngạn Nghiêng đẩy cửa ra đi vào.

“Bắc Ngạn lão sư?” Tà Băng chứng kiến người vừa vào là Bắc Ngạn Nghiêng, liền đứng dậy nói.

“Ngồi đi, bảo ta Nghiêng tỷ là tốt rồi.” Bắc Ngạn Nghiêng tìm cái nơi thoải mái ngồi xuống, đối với Tà Băng nói ra, “Mặc Trần, chuyện ngày hôm nay tuy

ta cảm thật thoải mái, nhưng là từ nay về sau không thể lơ đãng như thế nữa. Vạn nhất lão nhân kia trực tiếp động thủ thì sao a?”

“Ân, Nghiêng tỷ, ta đã biết.” Tà Băng có thể cảm nhận được trong giọng nói của Bắc Ngạn Nghiêng có tia quan tâm, lộ ra một dáng tươi cười đầy an tâm.

“Bất quá, sự tình hôm nay thật sự là quá đã a, ta là rất hài lòng nha!” Bắc Ngạn sau khi lắng nghe Tà Băng trả lời, liền lập tức tươi cười trở lại, nàng vốn là người hào sảng a, nếu hôm nay nàng không phải dùng thân phận lão sư mà đi đến đây, thì nàng thật muốn cùng cái Hồn Sư học viện này hảo hảo chơi một phen!

Tà Băng im lặng nhìn bộ dáng của Bắc Ngạn Nghiêng, nếu nàng cùng Nhị tỷ quen biết, hai người xác định chắc chắn là bạn tốt. Tà Băng không biết là, quan hệ của Bắc Ngạn Nghiêng không chỉ cùng Quân Tà Tư phi thường thân thiết, hơn nữa... (đó là một bí mật)

“Đúng rồi, lão sư, đem những người khác gọi vào phòng ta a, ta muốn cho bọn hắn một ít gì đó.” Tà Băng nghĩ đến độ khó của trận đấu, đối với Bắc Ngạn Nghiêng nói ra.

“Ah? Vậy được rồi.” Bắc Ngạn Nghiêng biết rõ trên người Tà Băng bảo bối rất nhiều, nghe được lời của Tà Băng liền vội vàng ra cửa đi kêu những người khác, Tà Băng lúc này chui vào ngọc giới tìm những đồ vật có thể dùng đến a.

Thời điểm mấy người đi vào gian phòng của Tà Băng, Tà Băng đã ngồi vững vàng ở trên mặt ghế rồi, ngoại trừ Tử Mạt Nhi thì những người khác là đều đã đến, mấy người sau khi ngồi xuống, Tà Băng đã mở miệng: “Mọi người chắc đã biết ta có một ít đan dược, hơn nữa những đan dược này rất thích hợp dùng trong trận đấu.”

Hoa Thần Dật nghe được lời nói của Tà Băng..., cúi đầu như có điều suy nghĩ.

” Ba người Lưu Diệp, Vân Á, cùng Tử Mạt Nhi sẽ tham gia vòng thi đấu dự tuyển, mặc dù trong đó không có cái gì là rất khó khăn, nhưng Giải Độc Hoàn cùng Khôi Phục Đan này vẫn là nên mang theo, để tránh bị người ám toán.” Tà Băng nói xong đưa cho hai người hai bình đan dược, đối với hai người nói ra: “Một lọ Giải Độc Hoàn, một lọ khôi phục Hồn Lực Đan, mỗi loại mười viên.”

Hai người đối với Tà Băng nhẹ gật đầu, vòng thi đấu dự tuyển so ra là hơi hỗn loạn, đã có hai bình đan dược này ba người có lẽ sẽ không có gì lo lắng rồi.

Sau đó Tà Băng lại nhìn về phía Hoa Thần Dật, Bắc Ngạn Phong, Tử Minh cùng mấy người khác, nói ra: ” Còn vòng thi đấu đoàn thể cần có nhất chính là sự phối hợp trong đoàn đội, các ngươi cùng một chỗ đã lâu, đối với kỹ năng của nhau đều phi thường quen thuộc, trận đấu của bảy người các ngươi là trận quan trọng nhất a , cho nên trên đường bất cứ người nào cũng không thể có sơ xuất, đan dược mỗi người hai bình.” Tà Băng xuất ra 14 bình đan dược đặt ở trên mặt bàn.

Hoa Thần Dật một mực cúi đầu giờ phút này lại ngẩng đầu lên, đối với Tà Băng nói ra: “Trần Nhi, Giải Độc Hoàn chúng ta có thể lấy, nhưng là khôi phục đan là không cần.” Hoa Thần Dật đang nhìn đến thần sắc bất mãn của Tà Băng, lại tiếp tục nói, “Với thực lực của chúng ta bây giờ muốn đánh thắng trận đấu cũng không có khó khăn, có lẽ có được khôi phục đan sẽ có thể đánh thắng trận đấu nhanh hơn, nhưng như vậy là không phải là chúng ta rồi.”

Hoa Thần Dật như vậy sẽ không xứng đứng bên người Băng nhi rồi, Hoa Thần Dật có thể bại, nhưng không thể dựa vào vật bên ngoài để thắng được trận đấu! Hắn có niềm kiêu ngạo của hắn!

Có thể Băng nhi vĩnh viễn cũng sẽ không biết dựa vào người khác là như thế nào, hắn Hoa Thần Dật cũng là như vậy, chưa hề biết dựa vào người khác là gì...

“Các ngươi cảm thấy thế nào?” Tà Băng khước miệng câu dẫn ra, đối với mấy người khác hỏi.

“Chẳng lẽ Trần Nhi cảm thấy chúng ta không bằng học viện khác?” Tử Minh chớp chớp đôi mắt hoa đào, ý cười đầy mặt đối với Tà Băng nói ra.

“Trần Nhi, không cần lo lắng cho chúng ta, mấy cái tiểu lâu la này chúng ta có thể xử lý được a.” Bắc Ngạn Phong cũng vừa cười vừa nói.

Ngọc Tình cùng Ngọc Uyển cũng gật gật đầu, Lâm Phong ngửa đầu nói ra: “Tuy thực lực của bốn công tử không có bằng hoa lão đại, nhưng là bốn công tử cũng không phải dễ khi dễ đâu a...”

“Ngươi đi luôn đi!” Bắc Ngạn Nghiêng đập Lâm Phong một cước, coi bộ dạng lẳng lơ này nàng là thật không chịu nổi rồi!

“Hắc hắc.” Lâm Phong né tránh một cước của Bắc Ngạn Nghiêng, không có ý tứ gãi gãi cái ót.

“Cũng đúng, Giải Độc Hoàn các ngươi mang theo, trước trận đấu ăn một viên, có thể phòng ngừa a.” Tà Băng thu hồi khôi phục đan về, đem Giải Độc Hoàn đưa cho mọi người.

” Trần Nhi ngươi thì sao?” Hoa Thần Dật biết rõ Tà Băng là tham gia trận đấu cuối cùng mới thực sự c là nguy hiểm nhất , cho nên hỏi.

“Ta không có vấn đề đâu a.” Tà Băng đối với Hoa Thần Dật cười cười, nói ra.

Hai ngày thời gian qua rất nhanh a, đảo mắt đã đến thời gian tham gia trận đấu.

Hôm nay, Tà Băng là dãy thật sớm cùng mấy người cùng nhau đi tới sân thi đấu, qua hai ngày này mọi người một mực đều đã cùng cố thực lực của mình, cũng không có đi chú ý, ra cửa mới biết được hiện tại Hồn Sư học viện có thể nói là tấp nập người ta ah.

Bất quá cũng thế, mười năm một lần trên đại đại lục thi đấu bài danh học viện, không náo nhiệt mới kì quái.

Tà Băng nhìn về phía sắp dự thi Lưu Diệp, Vân Á cùng Tử Mạt Nhi, nhẹ gật đầu, ba người hiện tại cơ bản đều là hào hứng ngẩng cao đầu, Tử Mạt Nhi tuy nhân phẩm còn phải chờ khảo chứng, nhưng là đối với trận đấu này vẫn là rất đề bụng, hơn nữa thực lực cũng không kém, đã có ba người này, học viện có lẽ sẽ rất thuận lợi tiến vào vòng thi đấu đoàn thể.

Bắc Ngạn Nghiêng dọc theo đường, quay đầu hướng ba người nhàn nhàn nói: ” Vòng dự tuyển thi đấu này tương đối là hỗn loạn, ba người các ngươi nhớ rõ dùng đội hình tam giác đứng vững, để tránh bị người từ phía sau lưng công kích, còn có, lấy đan dược của Mặc Trần ra, có biến thì ăn vào.”

Hai người gật đầu, Tử Mạt Nhi hừ một tiếng đem đầu uốn éo hướng về phía một bên, nàng mới không cần dùng cái đan dược này đâu a, bằng thực lực của nàng dự tuyển thi đấu mới không có khả năng thua đây này.

Không người nào để ý Tử Mạt Nhi, trên đường đi mọi người đối với Tử Mạt Nhi có ý khiêu khích, đã đủ lắm rồi, nếu không có kị thân phận của nàng, Bắc Ngạn Nghiêng thật muốn một cước đạp bay cái nữ nhân đại cao ngạo này, cho là mình có chút thiên phú có chút thực lực thì đã không biết mình là ai rồi hả? Cái thế giới này thật là thiên tài thì cùng không phải là người a!

“Đừng rồi, Vân Á, cái này ngươi lấy đi, rắn độc của ngươi tuy lợi hại, nhưng đối với người có phòng ngự là không có bao nhiêu tác dụng, nếu Hợp Thể rồi sử dụng nó, thì sẽ gia tăng gấp bội lực công kích! Cố gắng lên.” Tà Băng theo ngọc giới xuất ra một cái trường tiên màu bạc đưa cho Vân Á, Tà Băng hai ngày này ở ngọc giới luyện chế ra vài món vũ khí, trong đó một vật chính là trường tiên này rồi.

Vân Á không thể tin được khi tiếp nhận trường tiên màu bạc xinh đẹp, vừa nắm trên tay bên trên liền có thể cảm giác được cái viên bạc kia bên trong ẩn chứa linh lực cường đại, cái cây roi này, Vân Á vừa muốn trả lại cho Tà Băng, “Mặc Trần, ta...”

“Vân Á, cầm a, đây chính là ta căn cứ lần trước cùng ngươi đấu mới luyện chế ra, trừ ngươi ra, người khác không thích hợp dùng đâu.” Tà Băng nhẹ nhàng cắt vỡ đầu ngón tay của Vân Á, tích một giọt huyết trên cây roi, nhận biết chủ.

Nhận thức qua chủ cây roi thoáng một phát tựu quán quanh trên cổ tay trái của Vân Á, Vân Á nhìn nhìn cây roi, rồi nhìn xem Tà Băng, sắc mặt hồng hồng nói câu cảm ơn, nắm chặt nắm đấm tựa hồ chứng minh rằng trong lòng đã quyết định một việc trọng đại.

“Vân Á, cố gắng lên! Thời gian đã tới rồi, chúng ta đi thôi.” Bắc Ngạn Nghiêng lúc chứng kiến cây roi liền có thể cảm giác được cây roi này ít nhất cũng là linh khí cấp bậc cao a....

Nhìn đồng hồ, mấy người hướng phía đấu trường đi đến...

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 57: Khai Mạc Vòng Thi Đấu Dự Tuyển

Khi mọi người đi đến đấu trường, đã có rất nhiều học viện đều đến và ngồi xuống riêng phần địa phương của mình chuẩn bị, mà vị trí của bốn đại học viện lại là rỗng tuếch, mấy người liếc nhau, đi tới chỗ ngồi dành cho Áo Táp Tư học viện.

Mọi người sau khi ngồi xuống, quan sát các thành viên của các học viện khác dự thi, trong đó có một cái học viện làm cho Tà Băng chú ý, học viện Dương Không, học viện này mười tên dự thi cùng hai tên sư phụ vậy mà đều là thống nhất mặc một màu đen, ngồi cùng một chỗ thập phần làm người khác chú ý.

Tà Băng chú ý tới nhưng bọn họ lại mỗi người đều biểu lộ tựa hồ cũng rất bình thường, đối với việc thi đấu sắp đã đến một tia hưng phấn hoặc là khẩn trương đều không có, Tà Băng xoay qua nhìn Bắc Ngạn Nghiêng cùng Hoa Thần Dật, nói ra: “Cái kia Dương Không học viện tựa hồ có chút quý dị...”

Mấy người nghe được Tà Băng sau cũng nhìn về phía dương không học viện, Tà Băng không đề cập tới bọn hắn cũng không có chú ý, cái này xem xét mấy người cũng nhìn ra không đúng, Vân Á nhỏ giọng nói: “Cái Dương Không học viện này cho người ta một cảm giác lạnh như băng ah.”

“Lưu Diệp, Vân Á, Tử Mạt Nhi, thời điểm ba người các ngươi tham gia vòng dự tuyển thi đấu phải tận lực tránh đi xung đột cùng cái Dương Không học viện này, không nên quá thân cận với bọn họ tránh xa được bao nhiêu thì tránh bấy nhiêu.” Bắc Ngạn Nghiêng thần sắc có chút nghiêm túc đối với ba người sắp dự thi nói ra.

“Ân, chúng ta đã biết.” Ba người nhẹ gật đầu.

Trong khi mọi người đàm luận, thì một gã sư phụ trong Dương Không học viện hướng phía mọi người lạnh lùng nhìn thoáng qua, cái nhìn này lại để cho Từ Mạt Nhi cùng mấy nữ sinh phía sau lưng có cảm giác run lên.

Tà Băng trong nội tâm đã âm thầm nhớ kỹ cái Dương Không học viện này, đang chuẩn bị nói cái gì đó với Hoa Thần Dật, bỗng nhiên một hồi ánh sáng bạch quang hiện lên làm người ta phải nhắm mắt lại, khi mở mắt ra, đã chứng kiến một đội ăn mặc trang phục màu trắng chỉnh tề đi qua trước mặt, đi tới vị trí của Thiên Thành học viện mà ngồi xuống.

Thiên Thành học viện? Tà Băng neho mắt lại dò xét , đến đây tham gia bao gồm một vị nam tử dẫn hai mươi mấy người đến, thành viên dự thi gồm bốn gã nam tử, năm tên nữ tử, thực không hổ là người của Thiên Thành tất cả đều là tuấn nam mỹ nữ, mười vị nam nữ đến đây xác thực là nhân gian tuyệt sắc ah.

Thiên Thành, chúng ta còn có một số nợ chưa có tính toán đây này! Khoảng cách đến Thiên Thành chi hội còn không còn đến hai năm, ha ha... Thiên Tâm, mười năm trước khoảng nợ người nợ ta, sau này chúng ta sẽ hảo hảo mà cùng nhau tính toán a, haha..haha...!

Cảm nhận được Tà Băng có chút khí thế bạo ngược, Hoa Thần Dật lo lắng nhìn thoáng qua Tà Băng, Tà Băng thu hồi ánh mắt, đối với Hoa Thần Dật lộ ra một cái dáng tươi cười an tâm, rồi lại tiếp tục quan sát đến thành viên dự thi của Thiên Thành học viện.

Tà Băng chứng kiến mấy người đồng nhất tư thế ngồi xuống, đồng dạng thủ thế đã biết rõ đây là một cái trở ngại lớn rồi, bởi vì trận đấu quan trọng nhất là vòng thi đấu đoàn thể, mà hôm nay Thiên Thành học viện độ phối hợp hiển nhiên là thập phần cao, hẳn là Hoa Thần Dật cùng mọi người chính là đại địch rồi, nhưng là như thế nào lại thiếu đi một cái thành viên dự thi a?

Không đợi Tà Băng hiểu rõ ràng, một đội ngũ cùng Dương Không học viện đồng dạng là trang phục hắc y đi vào bãi sân, mười một người, thống nhất trang phục màu đen, một vị lão sư trung niên dẫn đội, ba vị nữ sinh, bảy vị nam sinh, đội ngũ gồm mười một người khi tiến vào nếu so sánh cùng thiên thành học viện chỉ duy tôn một màu trắng, thì rõ nét đối lập rồi.

Ngay sau đó tại cửa học viện xuất hiện mặt của lão già gan heo mang theo một đội đến đó chính là Hồn Sư công hội với trang phục màu xanh lá cây đậm đi đến...

Bốn đại học viện đã đến đủ, đánh mắt nhìn quanh, Tà Băng nhìn nhìn Bắc Ngạn nghiêng, kỳ quái hỏi: “Vì cái gì chúng ta lại không có thống nhất trang phục?”

“Ách, người nói cái quần áo kia à? Viện trưởng nói phiền toái...” Bắc Ngạn Nghiêng nói đến vấn đề này, che miệng bất đắc dĩ nói.

“Ha ha, xác thực là phiền toái.” Không nghĩ tới thầy của mình vậy mà cũng là người ngại phiền toái a, nếu để cho nàng bỏ đi một thân áo trắng mà mặc trang phục hắc y thì ..., Ác, ngầm lại hay là thôi đi a.

Đội ngũ của Áo Táp Tư học viện tuyệt đối là một cái loại khác, tư thái lười nhác, đủ mọi màu sắc quần áo, bất quá những học viện khác cũng sớm biết Áo Táp Tư học viện là tự do, không chú trọng quá bên ngoài chỉ quang trọng thực lực bên trong a. Tuyệt đối không có bất kỳ một học viện nào dám xem thường cái Áo Táp Tư học viện nhìn như là lười nhác này!

“Mọi người im lặng một lát.” Một âm thanh hùng hậu đã cắt đứt tất cả suy nghĩ của mọi người, khung cảnh lập tức yên tĩnh trở lại, sân thi đấu khổng lồ lần trước đã xuất hiện một vị lão giả.

“Mọi người nên biết, trận đấu năm nay là trận đấu mười năm một lần ở đại lục, ý nghĩa trong đó mọi người có lẽ đều đã rõ, trận đấu lần này cùng thường ngày là giống nhau, thắng lợi cuối cùng chỉ duy nhất thuộc về học viện đạt được quán quân!” Lão giả dừng một chút còn nói thêm: ” Ta cũng không nói nhiều lời, hôm nay cùng ngày mai là thời điểm tiến hành vòng dự tuyển thi đấu, vòng đoàn thể thi đấu kéo dài một tuần, cuối cùng nhất là vòng thi đấu cá nhân thời gian là một ngày, tất cả các học viện phải cố gắng a.”

“Lần này ngoài viện trưởng của bốn đại học viện làm trọng tài trận đấu, còn có hội trưởng của Hồn Sư cùng Luyện Khí công hội, vậy bây giờ, tiến hành trận đấu hôm nay vòng thi đấu dự tuyển!” Lão giả thò tay hướng trên đài cao sáu vị lão giả cúi đầu chào, ý bảo tiếp theo là tuyên bố danh sách học viện tham gia trận đấu của vòng thi đấu dự tuyển.

Vòng thi đấu dự tuyển, thì ra là hỗn chiến, mỗi một lần là hai mươi học viện, cuối cùng chỉ lấy năm cái học viện còn có thể ở lại trên đài.

Trận đấu danh sách không có Áo Táp Tư học viện, mà Tà Băng chú ý biết được Dương Không học viện cùng Thiên Thành học viện đều lọt vào danh sách ở bên trong a.

“Ồ? Lão sư là lúc nào tới a?” Tà Băng nghi hoặc nhìn thoáng qua Từ Kinh trên đài cao hỏi.

“Chắc là hôm nay vừa đến, năm nào cũng đều như vậy.” Hoa Thần Dật bất đắc dĩ nhún nhún vai, nói ra.

Tà Băng nhẹ gật đầu, nhìn về phía Dương Không cùng Thiên Thành học viện phái ra ba gã thành viên, đều là một nữ hai nam, đối với Hoa Thần Dật bên người nhẹ nói ra: “Dương không học viện trận đấu lần này nhất định sẽ cho chúng ta cái kinh ngạc a.”

“Những năm qua Dương Không học viện vẫn không ra gì, cơ bản thì chỉ tham gia hết vòng thi đấu đoàn thể thì đã bị đào thải, cuối cùng lưu lại vẫn là bốn đại học viện của chúng ta, bất quá xem bộ dạng như vậy, năm nay Dương Không học viện có lẽ muốn đánh vào vòng thi đấu cá nhân rồi.” Hoa Thần Dật nhìn thoáng qua đội viên của học viện Dương Không gật gật đầu nói ra.

“Đúng vậy, cái Dương Không học viện này năm nay đến đây là có chuẩn bị rất kỹ lưỡng ah, những năm qua chúng ta không cả chú ý tới học viện này, xem ra năm nay đã rất khác rồi a, có thể sắp nổi danh trên đại lục a...” Bắc Ngạn Phong thở dài nói ra.

“Trận đấu sắp đã bắt đầu, các người xem, hai cái học viện này lựa chọn chỗ đều là nơi tốt, hai cái không dễ dàng bị đánh khi ở nơi hẻo lánh a, hơn nữa cũng sẽ không cùng học viện khác có quá nhiều tranh chấp.” Bắc Ngạn Nghiêng mắt nhìn hai cái học viện này lựa chọn vị trí nhẹ gật đầu nói ra.

“Ba người các người khi đi lên cũng phải lượng chọn ở nơi hẻo lánh mà đứng, không cần tận hết sức lực mà sử dụng Hồn Lực, người bình thường sẽ không có hướng ta bốn đại học viện của chúng ta mà tiến công.” Bắc Ngạn Nghiêng đối với ba người sau lưng nhún nhu.

Tà Băng một mực chú ý đến trận hỗn chiến bên trên, xác thực không có học viện nào dám đi trên chọc ba người của Thiên Thành học viện, mà mặt khác là đi đối phó với Dương Không học viện nhưng tất cả đều không ngoại lệ bị ba người của Dương Không học viện đá bay xuống đài thi đấu. Thời gian dần qua những người khác cũng biết Dương Không học viện lợi hại, nên cũng không dám đụng tới

” Ba người của cái Dương Không học viện này, rất cường!” Từ Minh môi mông khẽ mở, híp mắt hoa đào nói ra.

“Xác thực rất cường, ba cái đều là Hồn Thánh cấp một, nhưng cái Chí Thiên thành học viện còn không có phóng thích Hồn Lực mình a.” Bắc Ngạn phong nói tiếp.

“Đã sắp xong a!” Bắc Ngạn Nghiêng chứng kiến mấy cái học viện còn lại bị Thiên Thành học viện thoáng cái đánh, nói ra.

Tê...

Ba cái Hồn Thánh cấp chín? ! Hôm nay Thiên Thành học viện tham gia vòng thi đấu dự tuyển là phái ra đều là cường đại như vậy? !

Mọi người cùng Tà Băng liếc nhau, đều thấy được trong mắt lẫn nhau là kinh hãi, xem ra bọn hắn vẫn là quá xem thường thực lực của học viện này a!

Khi ba người của Thiên Thành tấn công, trên đài thi trận giờ đây chỉ còn lại có mười lăm người, tức là năm cái học viện...

Lão giả một lần nữa đi đến đài thi đấu, tuyên bố danh sách thắng trận của trận đầu, tiếp tục xuất ra danh sách của trận thứ hai, hàng loạt học viện được gọi tên mà trong đó Áo Tập Tư học viện cùng Từ Vong học viện là nổi bật nhất!

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Thông Qua Vòng Dự Tuyển

Bắc Ngạn Nghiêng nghe được danh tự của học viện mình, quay đầu hướng ba người nói ra: “Trước ăn vào một khóa Giải Độc Hoàn, Từ Vong học viện là những người am hiểu dụng độc cùng ám khí, trong quá trình phải tránh xung đột cùng bọn họ, biết không?”

Ba người nhẹ gật đầu, Lưu Diệp cùng Vân Á mỗi người lấy ra một viên Giải Độc Hoàn uống vào, duy chỉ có Từ Mạt Nhi lại đứng yên một bên, nàng nghĩ nàng sẽ không bị bất kì cái độc gì cho làm bị thương a.

“Từ Mạt Nhi, nếu như ngươi không nghe theo lệnh chỉ huy, ta sẽ lập tức rút đi tư cách dự thi của ngươi!” Bắc Ngạn Nghiêng sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn nghiêm túc đối với Từ Mạt Nhi nói ra.

Từ Mạt Nhi nghe được lời nói của Bắc Ngạn Nghiêng..., mặt mũi tràn đầy không cam lòng mà ăn vào đan dược mà Lưu Diệp đưa tới. Vân Á liếc qua Từ Mạt Nhi, không nói gì, nhưng là trong ánh mắt đã có chút phẫn nộ, Mặc Trần hảo tâm cho chúng ta đan dược, mà ngươi lại như vậy vô tình !!!

“Tốt rồi, lưng tựa lưng lập thành đội hình tam giác, không cần tận lực công kích học viện khác, người không phạm ta ta không phạm người, nhanh mau đi thôi.” Bắc Ngạn Nghiêng đối với ba người nhún nhu.

Ba người gật gật đầu, Vân Á sò lên cây roi ở cổ tay trái, khuôn mặt có chút hồng nhuận phon phớt, mắt thì nhìn Tà Băng, đạt được ánh mắt cổ vũ của đối phương, cúi xuống gật gật cái đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn đã thoát đồ. Sau đó ba người liền đi lên đài thi đấu.

Bắc Ngạn Nghiêng nhìn Vân Á, nhìn Hoa Thần Dật, rồi nhìn lại đệ đệ của mình, tiếp theo đó còn có Từ Minh với thần sắc không thể nào tốt hơn được nữa, cuối cùng là nhìn cái Tà Băng gây họa này, bắt đắc dĩ lắc đầu, nam sinh thích nữ sinh thì cũng thôi đi, như thế nào ta lại cảm thấy nam sinh ở học viện cũng đang bị “Lệch ra” nữa nha! (tức là nam thích nam đó cả nhà hìhì).

Lúc này ba người của Từ Vong học viện cũng đã đi lên đài thi đấu, mà bọn hắn lại không có lựa chọn một nơi hẻo lánh, mà trực tiếp đứng ở bên cạnh của ba người Lưu Diệp, ba người Lưu Diệp liếc nhau, nhũu mày, đi tới góc khác, hiện tại không thích hợp cùng Từ Vong học viện khởi nên xung đột.

Từ Vong học viện chứng kiến ba người Lưu Diệp cứ như vậy đi nơi khác, ánh mắt khiêu khích nhìn thoáng qua ba người.

“Các ngươi...” Từ Mạt Nhi vừa muốn nói gì đó, đã bị Vân Á kéo lại.

“Vòng thi đấu dự tuyển không cần phải cùng bọn họ khởi xung đột!” Vân Á lúc này đã khôi phục bản sắc tỉnh táo của xà mị độc nữ, có lẽ chỉ có lúc đối mặt Tà Băng mới có thể là cái tiểu nữ hài thẹn thùng ngại ngùng kia.

“Àn, chúng ta bây giờ chủ yếu vẫn là yên yên ổn ổn mà qua vòng thi đấu dự tuyển, còn lúc sau thì cứ để mọi người cùng Hoa lão đại xử lý!” Lưu Diệp gạt đầu đối với Từ Mạt Nhi nói ra.

“Hừ!” Từ Mạt Nhi tức giận dậm chân một cái, cũng không hề hờ đồ, đứng ngay tại chỗ, sự tình nặng nhẹ ngược lại là tình huống.

Không thể không nói vòng thi đấu dự tuyển rất nhàm chán, đối với bốn đại học viện mà nói xác thực là rất rất nhàm chán, trước mặt ba người Vân Á là có người không ngừng bị đá bay xuống đài thi đấu, lại không có ai đi trừu chọc bọn hắn, bọn hắn cũng vui vẻ, nhân nhả mà đứng nguyên tại chỗ thưởng thức các Hồn Lực phía trước không ngừng đánh nhau.

Ngay tại thời điểm Vân Á đã buông lỏng cảnh giác, bên tai bỗng nhiên truyền đến một câu: “Vân Á, coi chừng, lập tức lui về phía bên trái!”

Vân Á nghe cái âm thanh thanh thúy quen thuộc này, thân thể lập tức lui về phía bên trái, ngay tại lúc Vân Á vừa mới lui ra phía sau, một con độc từ bò cạp đã rơi vào chỗ Vân Á vừa mới đứng a.

Vân Á cảm kích nhìn thoáng qua Tà Băng đã nhắc nhở mình, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Từ Vong học viện, bọn hắn không hề cùng Từ Vong học viện xung đột, nhưng là Từ Vong học viện này liên tục khiêu khích bọn họ đã triệt để chọc giận Vân Á, nàng đường đường là xà mị độc nữ của thánh đường cũng không phải là người có thể trêu đùa!

Lưu Diệp cùng Từ Mạt Nhi chứng kiến Vân Á đã giết chết con bò cạp độc trên mặt đất, cũng là thập phần phần nộ nhìn về phía Từ Vong học viện, xem ra cái học viện chết tiệt này là muốn ra uy với Áo Tạp Tư học viện chúng ta a! Hừ! Vậy cũng phải hỏi xem bọn hắn có đáp ứng hay không a!

Cảm nhận được ba ánh mắt của người nhìn mình, ba người của Từ Vong học viện khoe miệng câu dẫn ra một cái trào phúng đáng tươi cười, cái bò cạp độc kia chính là bọn họ phóng thi như thế nào?

“Vân Á, đem người những cái gọi là hỗn hợp của các loại độc đến trên cây roi, hướng bọn họ đánh a.” Tà Băng âm thanh thanh thúy lần nữa truyền vào trong tai của Vân Á, Vân Á tuy nhiên nhìn Tà Băng một cách kỳ quái vì lý do gì chỉ có một mình nàng có thể nghe được lời của Tà Băng, nhưng sau khi Vân Á nghe được lời của Tà Băng liền nhanh chóng triệu hồi ra xà mị của mình, theo tay trái lấy xuống cây roi mà Tà Băng đã tặng.

“Xà mị, Ngũ Độc xuất thế!” sau khi Hợp Thể thì trên người Vân Á yêu mị xuất hiện bảy cái Hồn Hoàn màu xanh lá lỏng lẻo, theo một lời nói của nàng, thì vô số vật của Ngũ Độc đã quần quanh bên trên cây roi.

“Đi!” Vân Á hét lớn một tiếng, đem cây roi bên trên có Ngũ Độc chỉ vật hướng phía ba người của Từ Vong học viện đánh tới!

Ba người củ Từ Vong học viện khinh thường nhìn thoáng qua Vân Á đang đánh tới Ngũ Độc, cùng bọn họ Từ Vong học viện so độc vật? Tựa như là lấy trứng chọi với đá a.

Trên đài cao viện trưởng Đường Vu của Từ Vong học viện đáng thương nhìn thoáng qua Vân Á, đối với bên cạnh Từ Kinh nói ra: “Từ Kinh ah, học sinh của ngươi vậy mà cũng dám cùng với chúng ta so độc vật?”

Từ Kinh ngược lại là không thêm đề ý nhún nhún vai: “So độc vật thì như thế nào? Ngươi nghĩ đệ tử ta sẽ thua... ???”

Đường Vu còn muốn nói gì đó, nhưng là sau một câu nói đó đã không thể thốt ra lời!

Chỉ thấy tất cả Ngũ Độc hào (chắc là con hào có độc đó) đi đến bên người bọn hắn mà không thêm đề ý tới thuốc bột phòng độc của Từ Vong học viện, trực tiếp bò tới trên người của ba người, hơn nữa theo thời gian, độc vật cũng càng ngày càng nhiều, ba người chỉ có thể không ngừng phóng thích Hồn Lực của mình để xua đuổi Ngũ Độc bên người, hai cái Cửu giai, một cái thất giai Hồn Thánh hoàn toàn bị Vân Á độc vật cho sửa chữa đã triền trụ.

Lúc này ba người Vân Á cũng tròn tròn mắt, bọn hắn biết rõ Ngũ Độc của Vân Á, trước kia triệu hoán đi ra Ngũ Độc toàn bộ đều là một ít Hồn Thú cấp thấp nhất, bây giờ Ngũ Độc đó lại có Hồn Lực cao một đến như vậy, mọi người thật là sắp hóa thành tro ôi nha.

Những độc vật này mặc dù sẽ bị Hồn Lực đánh tan, thế nhưng số lượng độc vật lại càng ngày càng nhiều, hơn nữa những độc vật này vật rõ ràng so với Hồn Thú là cường quá nhiều, cơ bản sắp lên đến cấp bậc linh thú rồi!

Vân Á nhìn xem cây roi trong tay, nàng cho rằng cây roi này chỉ là một cái vũ khí có linh lực rất cao, không nghĩ tới chính mình nếu dùng nó để sử dụng Hợp Thể kỹ năng sẽ là như thế nào lợi hại a, quả thực đem thực lực của nàng tăng lên gấp đôi! Mặc Trần, Mặc Trần ngươi như thế nào lại tốt với ta như thế a...

Tại dưới đài mọi người của Từ Vong học viện thấy ba người trên đài bị Ngũ Độc vây khốn, lão sư dẫn đội hung hăng trừng mắt liếc Bắc Ngạn Nghiêng, Bắc Ngạn Nghiêng câu dẫn ra khoe miệng lại để cho cái sư phụ mang đội đi dự thi này càng là tức giận! Ba người này như thế nào có thể tệt đến như thế, Ngũ Độc cơ bản đều không thể khống chế nổi a!

Người ở dưới đài xem đến hoàn cảnh này, nguyên một đám khinh bỉ nhìn thoáng qua Tử Vong học viện, bây giờ lại bị sở trường nhất về độc vật của mình cho vậy khốn rồi... haha...

Lúc này ba người trên đài lại là có khổ mà nói không nên lời ah, bọn hắn làm sao biết những Ngũ Độc này lại giống quái vật đến như vậy ah, năm trước đã biết rõ cái kỹ năng của xà mị độc nữ này, muốn biết thử xem thế nào, vừa nhìn bộ dáng của ba người bọn họ nhàn nhã, nhìn không được nên liền ném qua một con bò cạp độc, ai biết đối phương lại ác như vậy! Ném đi một đồng lớn Tiểu chút chút khó chơi này a!

“Oa! Vân Á, Ngũ Độc của ngươi lúc nào lại lợi hại như vậy rồi hả?” Lưu Diệp thật vất vả lấy lại tinh thần, quay đầu đối với Vân Á hỏi.

“Cái này... Hắn là do tác dụng của cây roi này a.” Vân Á không hề nhìn lấy ba người của Tử Vong học viện, vuốt ve cây roi trên tay, nhẹ nói nói.

“Móa! Cái cây roi này cũng quá biến thái đi à nha, không được, sau trận đấu này ta cũng đi tìm Mặc Trần, cũng muốn có một loại vũ khí như vậy a!” Lưu Diệp tuôn ra một câu nói tục, hắn hiện tại mới biết được vũ khí này lại đem thực lực của một con người tăng lên nhiều như vậy!

Tử Mạt Nhi hừ lạnh một tiếng, ngoan độc nhìn thoáng qua Tà Băng, đều là hắn! Đều là hắn! Hiện tại Dật ca ca không để ý tới nàng, nhị ca cũng không để ý tới nàng, thánh đường những người khác tâm cũng toàn bộ đều đặt tại trên người Mặc Trần! Mặc Trần Mặc Trần! !

Bây giờ trên đài chỉ còn lại có mười lăm người, lão giả lên đài tuyên bố xong, đi tới bên người Vân Á nói ra: “Tiểu cô nương, có thể hay không đem những cái Ngũ Độc kia triệu hoán trở lại? Một hồi còn có trận tỷ thí thứ hai a.”

Vân Á trừng mắt liếc nhìn ba người bị Ngũ Độc tra tấn đến chật vật kia, triệu hoán Ngũ Độc trở về cùng hai người Lưu Diệp, Tử Mạt Nhi đi xuống đài thi đấu.

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Sự Cường Hãn Của Hồn Sư Học Viện ???

Mọi người biết được Hồn Sư học viện ngày mai mới tiến hành vòng thi đấu dự tuyển, liền cùng nhau đi đến tiểu viện, bọn hắn hiện tại cần phải đi về rồi cùng nhau thương nghị thật kỹ về sự tình của vòng đoàn thể thi đấu a, vào vòng thi đấu dự tuyển thì Dương Không học viện có ba cái Hồn Thánh cấp bảy, Thiên Thành học viện ba cái Hồn Thánh cấp chín, Tử Vong học viện hai cái Hồn thánh cấp chín, một cái Hồn Thánh cấp bảy, hiện tại trước mắt bọn hắn các học viện này đã bày ra tất cả thực lực, đích thật là đối thủ phi thường mạnh ah !

Sau khi đến tiểu viện rồi ngồi xuống, Bắc Ngạn Nghiêng đã mở miệng: “Hiện tại chúng ta đã đại khái hiểu được năm nay mấy cái đội ngũ tương đối mạnh, độ khó của trận đấu so với lúc chúng ta nghĩ thật là lớn hơn nhiều, kế tiếp là vòng thi đấu đoàn thể chúng ta rất có thể sẽ gặp thiên thành học viện_ học viện có thực lực cường hãn nhất, Hoa Thần Dật, với tư cách đội trưởng, ngươi nhất định phải phụ trách tốt vòng thi đấu đoàn thể. .”

“Àn, cái này ta hiểu rõ, ta bây giờ là Hồn Tôn cấp hai, Tử Minh cùng Bắc Ngạn Phong lần lượt là Hồn Tôn cấp một cùng Hồn Thánh cấp chín, Lâm Phong là Hồn Thánh cấp tám, còn có Ngọc Tinh Ngọc Uyển cũng là Hồn Thánh cấp bảy, nhưng các nàng hoàn toàn tương đương với thực lực của Hồn Tôn cấp một.” Hoa Thần Dật nhìn mấy người tham gia vòng thi đấu đoàn thể.

“Cho nên, nếu như gặp được thế lực ngang với học viện của chúng ta, chúng ta cho dù không thắng cũng cam đoan có thể hòa ah.” Hoa Thần Dật nghiêm túc nói, hắn cho dù không thắng, cũng tuyệt đối sẽ không thua!

“Nếu bàn về trình độ phối hợp, Thiên Thành học viện phối hợp tuyệt đối là kinh người!” Nghe xong lời nói của Hoa Thần Dật, Tà Băng đối với mọi người nói ra, “Các ngươi hôm nay không có chú ý tới Thiên Thành học viện lúc đến tham gia, còn có tư thế ngồi, thậm chí thủ thế đều là giống nhau như đúc đấy sao?”

“Àn, có thể nói, đây là địch thủ lớn nhất của chúng ta rồi...” Tử Minh nhẹ tựa lưng vào ghế ngồi nói ra.

” Thực lực Tử Vong học viện bây giờ chúng ta là rất rõ ràng, nhưng là dùng trình độ vô sỉ của bọn hắn, tuyệt đối sẽ không chênh lệch. Còn có một mực chưa có ra tay Hồn Sư học viện, nếu ta đoán không sai, cái Tuyệt Táp kia có lẽ cũng sẽ tham dự, hắn là cùng Hoa lão đại đồng dạng Hồn Tôn cấp hai, không thể khinh thường ah!” Bắc Ngạn Phong bắt đầu đi lắc đầu, đối thủ quả là rất cường đại ah.

“Chúng ta làm gì lại nâng cao thực lực của các học viện kia, mà diệt đi uy phong của chính mình ah! Chúng ta lại không có kém bọn hắn nha!” Lâm Phong nhìn mọi người, cười hi hi nói.

“Chúng ta rất tuyệt đấy.” Ngọc Tinh Ngọc cùng Uyển hai người trầm miệng một lời nói.

Bắc Ngạn Nghiêng nhìn mọi người, khoe miệng câu dẫn ra, nói ra: “Đúng, quán quân ngoài Áo Táp Tư học viện của chúng ta thì còn ai vô đây đi ah!”

“Tốt rồi, tất cả mọi người đi về nghỉ ngơi đi, ngày mai chúng ta lại đi xem thực lực thực sự của Hồn Sư học viện.” Bắc Ngạn Nghiêng nghĩ đến Hồn Sư công hội bởi dường những cái tình anh kia, âm thầm lắc đầu, chỉ nhìn một cách đơn thuần qua Tuyết Táp ngày đó cũng biết rõ tên này là rất cường ah!

Mấy người nhìn nhau cười cười, về tới gian phòng của mình tu luyện, hiện tại cần nhất vẫn là thực lực!

Tà Băng trở lại gian phòng liền tiến vào ngọc giới tu luyện.

Sáng sớm hôm sau, mọi người cùng nhau đi về hướng đấu trường, buổi sáng hôm nay là trận đấu của Hồn Sư học viện, cũng là vòng thi đấu dự tuyển cuối cùng, bọn hắn nhất định phải đối với Hồn Sư học viện hiểu rõ chút ít.

Lúc đi đến đó, trận đấu đã sắp bắt đầu, Hồn Sư học viện hai nữ một nam cùng người dự thi của học viện khác đã đứng ở trên đài, theo lão giả ra lệnh một tiếng, cuối cùng vòng thi đấu dự tuyển đã chính thức kéo ra màn che!

Lại để cho mọi người chấn động chính là Hồn Sư học viện không có như mấy cái học viện khác áp dụng cách thức đứng yên hưởng lợi, mà ba người của học viện này phóng thích Hồn Lực của mình, đồng dạng là ba gã Hồn Thánh cấp chín, ba người này cũng không có đứng chung một chỗ, mà là lựa chọn ba phương hướng khác phóng đi hồn lực của mình, trực tiếp tiến công những học viện khác!

Ba người cùng Hồn Thú Hợp Thể sau đó dùng hồn kỹ không ngừng đem học viện khác đánh bay xuống đài!

“Móa, năm nay Hồn Sư học viện là xảy chuyện gì a? Vốn là cố ý khiêu khích, hiện tại là bạo lực đánh bay những học viện khác ah!” Lâm Phong chứng kiến ba người của Hồn Sư học viện cường hãn không khỏi mở miệng nói ra.

“Hồn Sư học viện năm nay thật đúng là cường vô cùng ah!” Bắc Ngạn Phong nhìn ba người trên đài đánh đập tàn nhẫn những học viện khác cảm khái mà nói.

“Xem ra cái Hồn Sư công hội này bởi dường tình anh quả thật không tệ!” Tà Băng khoe miệng câu dẫn ra nói ra.

Lúc này trên lôi đài người còn lại đã không còn nhiều rồi, mà ba người của Hồn Sư học viện hiện tại là đình chỉ công kích, đứng lại với nhau, ba ánh mắt không ngừng quét lấy thi đấu tràng những người khác, bỗng nhiên ba người liếc nhau, giúp nhau nhẹ gạt đầu, thoáng một phát liền cùng nhau phóng xuất ra Hồn Lực của mình.

“Bọn hắn muốn làm gì?” Bắc Ngạn Nghiêng cảm giác được bọn hắn có chút kì lạ, nghi hoặc nói ra.

“Bọn hắn không phải là...” Tà Băng trong lòng nghĩ đến một khả năng, chưa có nói ra, đã bị một giọng nói đánh gãy!

“Lôi quang chiếu rọi!” Hai nữ một nam cùng hô to, toàn bộ lôi đài đã triệt để lâm vào một mảnh quang sáng ngời trong sương mù, người có thể thấy rõ tình huống bên trong đoán chừng ngoại trừ mấy cường giả trên đài cao, cũng chỉ có mình Tà Băng rồi.

Tà Băng chứng kiến ánh sáng lóng lánh, toàn bộ lôi đài những người khác đã biến thành mất trọn, mà ba người của Hồn Sư học viện gian trá cười cười, một cước đem thành viên của các học viện khác đạp đi ra ngoài.

Những người khác là thấy được đệ tử mình không ngừng bị ném ra khỏi đài thi đấu, toàn bộ quang sương mù bất quá chỉ duy trì hai phút mà thôi, nhưng với hai phút này đã đầy đủ cho ba người của Hồn Sư học viện sử dụng ah!

Quang sương mù giảm bớt, trên đài thi đấu không hề chỉ còn lại ba người của Hồn Sư học viện, mọi người khác toàn bộ bị đá bay xuống đài!

Ngoại trừ người của Hồn Sư học viện, những người khác cũng là bất khả tư nghị nhìn ba người trên lôi đài, trận đấu bắt đầu đến bây giờ bất quá chỉ 10 phút mà thôi, hiện tại tình huống lại để cho bọn hắn không thể không cảm thán cái Hồn Sư học viện này cũng cường đại rồi!

Mất thấy vòng thi đấu dự tuyển cứ như vậy chấm dứt, cái chủ trì lão giả kia lại lần nữa đi lên đài: “Tốt, cuối cùng vòng thi đấu dự tuyển đã chấm dứt, thông qua là Hồn Sư học viện! Hiện tại ta tuyên bố danh sách sắp tham gia vòng thi đấu đoàn thể gồm có Thiên Thành học viện, Áo Táp Tư học viện, Dương Không học viện, Tử Vong học viện...”

“Các học viện được nêu tên buổi sáng của hai ngày sau tham gia vòng thi đấu đoàn thể ah!” Lão giả nói xong, liền lui trở về.

Mấy người Tà Băng mắt nhìn thành viên của Hồn Sư học viện khác, liền hướng tiểu viện của bọn hắn đi đến.

“Hồn Sư học viện một chiêu cuối cùng cũng quá mạnh rồi!” Đọc theo đường Lưu Diệp thật vất vả khôi phục lại, nắm chặt nắm đấm hung hăng đập vào không khí, mở miệng nói ra.

“Bọn hắn một chiêu cuối cùng xác thực rất cường, nhưng là đối với bản thân bọn họ tổn hại cũng rất lớn, nếu ta không nhìn lầm, chỉ cần lúc ấy còn có một người còn sức lực thì có thể đem ba người bọn họ ném ra khỏi đấu thi đài!” Hoa Thần Dật sau khi chứng kiến bộ dáng của mấy người của Hồn Sư học viện, đã biết rõ ba người bọn họ Hồn Lực đã tiêu hết sạch rồi, chẳng qua là khi đó đã không có người nào có thể đi công kích bọn hắn rồi!

“Đúng vậy, Hồn Lực của ba người bọn họ đã không nói rồi, nhưng là chúng ta cũng không dám khẳng định bọn hắn có hay không biện pháp dự phòng, cho nên, vòng thi đấu đoàn thể nếu gặp gỡ Hồn Sư học viện nhất định phải coi chừng. Một chiêu này của bọn hắn tại vòng thi đấu đoàn thể nhất định còn sẽ sử dụng!” Bắc Ngạn Nghiêng khẳng định nói, năng có thể thấy được một chiêu này cường hãn, nếu một chiêu này xuất hiện ở vòng thi đấu đoàn thể sẽ có cái kết quả như thế nào nàng còn biết rõ ah...!

“Ah? Vòng thi đấu đoàn thể sẽ còn xuất hiện chiều đó sao?” Tà Băng vuốt ve cái cằm xinh đẹp, mở miệng, quay tròn con mắt lại để cho người nhìn không ra nàng đang suy nghĩ gì...

“Ha ha, ngày mai ta sẽ đưa cho các ngươi một cái bảo bối!” Nhìn xem ánh mắt nghi hoặc của mọi người, Tà Băng nháy mắt mấy cái, rồi đi vào phòng.

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Thời Gian Âm Áp

Tà Băng cười ha ha, sau khi đi tiến gian phòng liền tiến vào ngọc giới, trong phòng nân mê luyện khí cả buổi trời, mới đi ra ngoài kêu Tuyết Ảnh.

“Tuyết Ảnh, ta cho ngươi xem đồ tốt ah!” Tà Băng nhìn Tuyết Ảnh đang trước mắt mình phát ra vẻ cao quý ưu nhã, ngừng đầu cười đối với hắn nói ra.

“Ah? Băng nhi muốn đưa ta xem vật gì tốt ah?” Tuyết Ảnh nhẹ nhàng chớp chớp cái lông mi, khoe miệng câu dẫn ra.

“Tuyết Ảnh, trước tiên đem cái này mặc vô được không?” Tà Băng cười cười, đưa ra một bộ quần áo hiện đại màu trắng, vốn là vẫn nhìn những người này thường xuyên đeo trường bào, trang phục thật sự là quá rườm rà rồi, phải thay đổi chút ah.

“Ah?” Tuyết Ảnh mắt nhìn trên tay của Tà Băng đang cầm quần áo màu trắng, nhẹ gật đầu. Xem cũng không tệ lắm.

Tuyết Ảnh tiếp nhận quần áo, thân ảnh liền biến đâu mất không thấy, Tà Băng lại nhìn bộ quần áo thoải mái vì chính mình mà luyện chế, cũng lách mình biến đâu mất.

Chỉ chớp lát, hai người ăn mặc quần áo màu trắng tuyết mỹ thoải mái đi ra, Tà Băng vừa chứng kiến Tuyết Ảnh, thoáng cái cũng có chút ngây dại, người này sao có thể hoàn mỹ đến loại tình trạng này? Một thân trang phục màu trắng bình thường, tóc trắng có chút phiêu dật, hơn nữa cái khuôn mặt mê người kia vô cùng tuyệt mỹ cùng với con mắt màu lam ôn nhu như biển, nếu đặt Tuyết Ảnh ở hiện đại, Tà Băng thật không dám tưởng tượng!

“Tuyết Ảnh ah, ngươi nói xem tại sao lớn lên ngươi trông rất là yêu nghiệt ah?” Tà Băng nhìn trước mắt khuôn mặt tuấn mỹ không tỳ vết, quả thực muốn thò tay véo hai cái.

“Băng nhi chớ không phải là ngươi ghen ghét với khuôn mặt của ta?” Tuyết Ảnh cúi người nhìn Tà Băng, khoe miệng câu dẫn ra, có chút xấu xa mà cười cười.

“Đúng vậy a, cho ngươi thêm đồ tốt đây nè!” Tà Băng cười cười hi hi, thò tay xuất ra một cái kính râm màu đen cho Tuyết Ảnh đeo lên!

Lui ra phía sau một bước, Tà Băng bắt đầu đi lại ngây dại, kính râm màu đen che ở đôi mắt màu lam ôn nhu của Tuyết Ảnh, quả thực là quá quá... mỹ rồi! Tà Băng hận ah, làm sao lại không có cái Cameras ở đây, trai đẹp đến như vậy lại không thể lưu lại kỷ niệm quả thực là thật đáng tiếc ah...

“Băng nhi, đây là cái gì ah? Sau khi đeo lên ánh mắt nhìn rõ ràng rất nhiều ah...” Tuyết Ảnh lấy kính râm xuống nhìn trái rồi lại nhìn phải, quay đầu lại đối với Tà Băng hỏi.

“Đây là kính râm, hôm nay có một học viện sử dụng một cái hồn kỹ, là để cho người ta trong thời gian ngắn không nhìn được thứ đồ vật gì, giờ đã có thứ này không cần sợ cái hồn kỹ kia nữa rồi!” Tà Băng một lần nữa vì chính mình lấy ra một cái kính râm đeo lên, món đồ vật xa cách đã mười lăm năm ah...

Sau đó Tà Băng vung tay lên, trước mặt liền xuất hiện một tấm gương, nhìn xem chính mình trong gương, Tà Băng xác thực cảm nhận được cảm giác thân thiết, không khỏi lại nổi lên cảm khái, kiếp trước kiếp này...

Tuyết Ảnh nhìn xem trong gương bộ dáng anh tuấn của mình, nói ra: “Băng nhi, bằng không thì về sau ta sẽ mặc cái này xuất hiện nha?”

Y phục này, hắn rất ưa thích!

“Àn, Tuyết Ảnh thích là tốt rồi.” Tà Băng đối với Tuyết Ảnh gật gật đầu, sau khi dẹp đi tấm gương, lại nằm xuống trên đồng cỏ.

Tuyết Ảnh cũng kiểm chỗ ngồi xuống, vừa ngồi xuống, lại để cho Tiểu Từ một bên thức giấc.

“Tỷ tỷ, ô ô...” Vật Nhỏ đứng dậy nhảy tới trên người Tà Băng, liền nói.

Tuyết Ảnh đem Vật Nhỏ từ trong ngực Tà Băng túm ra, ngữ khí bình thản nói: “Tiểu Từ, gần đây lại mập, nên giảm béo nữa à!”

Nghe được lời nói của Tuyết Ảnh... thì Tiểu Tử thoáng một phát đã cách Tuyết Ảnh xa xa rồi, chạy đến trước mặt Tà Băng, bắt đầu khóc lóc kể lể: “Ô ô... Tỷ tỷ, Ảnh ca ca hấn lại khi dễ ta, huhu!”

Tà Băng khẽ cười một tiếng, sờ sờ đầu Tiểu Tử, điểm một chút ở cái bụng tròn trịa, nói ra: “Tiểu Tử ah, ngươi nhìn xem ngươi bây giờ đều có khí khái của Long mạch ah.”

“Hừ hừ, Tiểu Tử là Tử Cổ Kim Long rất lợi hại nha, hơn nữa Tiểu Tử rất nhanh sẽ hóa thành nhân hình rồi!” Tiểu Tử ngẩng đầu, vỗ vỗ bộ ngực nhỏ của chính mình, mặt mũi tràn đầy tự hào nói.

“Vâng, Tiểu Tử của chúng ta lợi hại nhất nha.” Tà Băng bị bộ dạng đáng yêu của Tiểu Tử chọc cho cười, đem Tiểu Tử ôm vào trong ngực nói ra.

Tuyết Ảnh bất đắc dĩ nhìn hai người cười cười, lấy ra kính râm của mình lên bên trên cái đầu nhỏ của Tiểu Tử: “Cho ngươi mượn một xí xem xem có suit không.”

“Oa... Tấm gương, tỷ tỷ, ta muốn soi gương.” Tiểu Tử vừa rồi là rất chú ý tới cái lạnh lùng màu đen này không biết là cái đồ vật gì.

Tà Băng vung tay lên, tấm gương liền xuất hiện, Tiểu Tử nhìn xem bộ dáng của mình, nhìn nhìn lại Tà Băng cùng Tuyết Ảnh, nắm lấy quần áo của Tà Băng nói ra: “Tỷ tỷ, người ta cũng muốn có một bộ đồ giống ngươi ah...”

“Như thế nào lại quên ngươi ah!” Tà Băng cười nói xong, lấy ra một bộ quần áo nhỏ nhỏ màu trắng, bọc tại trên người Tiểu Tử.

“Tỷ tỷ, Tiểu Tử rất đẹp trai ah!” Tiểu Tử nhìn chính mình trong gương ăn mặc quần áo màu trắng, trên mắt lại đeo kính râm, vẻ mặt say mê nói, tương tượng chính mình nếu hóa thành nhân hình rồi mặc vào thật là suit lắm ah...

“PHỐC...” Tà Băng cùng Tuyết Ảnh nhìn xem bộ dạng của Tiểu Tử, nhin không được bật cười, hiện tại mới biết được Tiểu Tử nguyên lai còn tự kỷ đến như vậy ah.

Ba người, ah không phải, hai người một Tiểu Tử chút chút, cãi nhau ầm ĩ một chút đã sau giờ Ngọ, vẫn chưa thỏa mãn nằm ở trên đồng cỏ, Tiểu Tử sờ sờ bụng của mình, đáng thương đối với Tà Băng nói ra: “Tỷ tỷ, ta đói bụng...”

Tuyết Ảnh xoay người, rất không nề tình vỗ vỗ bụng của Tiểu Tử nói ra: “Tiểu Tử, bụng của ngươi vẫn là như vậy tròn vo đó ah...”

Tà Băng cười cười, nhìn nhìn hồ nước, ánh mắt xoay động, đối với hai người nói ra: “Chúng ta nướng cá ăn?”

“Ân ân, cá nướng, ăn cá nướng...” Vừa nghe đến tỷ tỷ nói cá nướng, nước miếng của Tiểu Tử là ngăn không được chảy xuống, hai năm trước tỷ tỷ nướng qua một lần, hương vị đó chính mình cũng không thể quên ah.

“Tốt, Tiểu Tử, bắt cá đi!” Tuyết Ảnh xấu xa đối với Tiểu Tử nói ra.

“Được bắt đầu ah.” Tiểu Tử hiện tại chỉ cần có thể ăn cá nướng, lại để cho hấn làm cái gì đều được ah, bắt cá, thì bắt cá ah, có là gì đâu ah.

“Tuyết Ảnh, chúng ta đi giúp đỡ hấn a, thấy hấn bắt cá như vậy, chúng ta cũng muốn chết đói ah.” Tà Băng nhìn xem Tiểu Tử trong hồ không ngừng “Phấn đấu” nhưng một con cá cũng bắt không được, bất đắc dĩ vừa cười vừa nói.

“Ân, dựa vào Tiểu Tử, chúng ta cũng không biết lúc nào có thể ăn cá nướng ah.” Tuyết Ảnh nhẹ cười, cùng Tà Băng đứng lên hướng phía bên hồ đi đến.

“Tỷ tỷ, Ảnh ca ca, những con cá thối tha này như thế nào lại trơn trượt như vậy ah, ngươi!” Tiểu Tử theo trong nước chui ra, mắt to ngập nước nhìn Tà Băng cùng Tuyết Ảnh.

Tuyết Ảnh cười cười, tay nhẹ nhàng vung lên, năm cái đầu cá lớn mập mập đã rơi vào bên cạnh bờ.

Tiểu Tử nhìn Ảnh ca ca, nhìn nhìn lại chính mình, cảm xúc có chút sa sút cúi đầu, hấn cái gì cũng làm không được, tỷ tỷ có thể hay không chán ghét hấn nha? Đang nghĩ ngợi lung tung Tiểu Tử bỗng nhiên đã rơi vào một cái ôm ấp ôn hòa, quen thuộc mùi hương thơm ngát, là tỷ tỷ đây mà.

“Tiểu Tử, không nên nghĩ lung tung ah, bất luận Tiểu Tử là lợi hại hay không, thì vẫn là đệ đệ nghịch ngợm hay gây sự của tỷ tỷ ah, đều là người nhà của tỷ tỷ ah.” Tà Băng cúi đầu nhìn Tiểu Tử trong ngực, thần sắc có chút nghiêm túc nói.

Tiểu Tử thân thể nhẹ run lên một cái, nước mắt màu tím cứ như vậy chảy xuống, nắm thật chặt quần áo của Tà Băng: “Tỷ tỷ, Tiểu Tử là đệ đệ của tỷ tỷ, vĩnh viễn đều là thân nhân của tỷ tỷ.”

“Còn có Ảnh, chúng ta đều là người một nhà...” Tà Băng thay Tiểu Tử lau đi nước mắt, sờ sờ đầu của hấn, đảo mắt đối với Tuyết Ảnh nói ra.

Tuyết Ảnh ngơ ngác một chút, lộ ra một cái dáng tươi cười tuyệt mỹ, nhẹ gật đầu, chúng ta là người một nhà ah...

“Tốt rồi, đi, chúng ta đi cá nướng ah!” Tà Băng ôm Tiểu Tử, kéo Tuyết Ảnh qua ngồi ở trên đồng cỏ, cùng nhau nướng cá.

Hồ nước lăn tăn, cảnh liễu giương nhẹ, trăm hoa đua nở, thỉnh thoảng truyền đến vài tiếng cười thanh thúy dễ nghe cùng vài tiếng tự kỷ non nớt ah...

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Tử Vong Học Viện Với Lam Nguyệt Học Viện

Sáng sớm hôm sau, tinh thần Tà Băng sáng khoái từ gian phòng đi ra, vẫn như thường ngày là trường bào màu trắng.

“Mặc Trần, người lại đây, đến xem phần danh sách này,” Bắc Ngạn Nghiêng ngồi trong sân chứng kiến Tà Băng đi ra, trên tay cầm một tờ giấy lác lác đối với Tà Băng nói.

Tà Băng đi qua, nhận lấy tờ giấy, ngồi xuống, nhìn xem trên danh sách là an bài trận đấu, lông mày có chút nhăn, từng học viện có ba vòng thi đấu đoàn thể, cuối cùng nhất dùng tiêu chuẩn thắng bại mà quyết định trận chung kết, mà Áo Tạt Tử học viện ba cái đối thủ theo thứ tự là Dương Không học viện, Tử Vong học viện cùng Hồn Sư học viện.

“Ba cái học viện này cũng không phải là dễ đối phó a.” Tà Băng buông tờ giấy lác đầu nói ra.

“Dương Không học viện khá tốt, Hồn Sư học viện ngày hôm qua một chiều kia chúng ta cũng không thể ngăn cản, còn có Tử Vong học viện quý kẻ đa đoan, đối thủ của chúng ta nếu so với học viện khác là cường quá nhiều.” Bắc Ngạn Nghiêng có chút bất đắc dĩ nhìn Tà Băng nói ra.

“Hai cái này học viện tuy cường đại, nhưng chúng ta lại cũng không yếu.” Tiếng nam âm truyền đến, theo tiếng bước chân, áo đỏ tung bay Hoa Thần Dật chạy tới bên cạnh hai người.

“Hồn Sư học viện nếu là chỉ có một chiều rất cường đại kia..., như vậy chúng ta cũng không cần e sợ.” Tà Băng mắt nhìn Hoa Thần Dật, chậm rì rì nói.

“Trần Nhi có biện pháp đối phó chiều đó hồn kỹ rồi hả?” Bắc Ngạn Phong thanh âm có chút hưng phấn truyền đến, Tà Băng quay đầu lại, chứng kiến Bắc Ngạn Phong cùng Tử Minh hai người đã đi tới, nhẹ nhàng đối với mấy người nhẹ gật đầu.

Chỉ chớp lát Ngọc Tĩnh, Ngọc Uyển, cùng Lâm Phong cũng đã đi tới, Tà Băng chứng kiến người tham gia vòng thi đấu đoàn thể đến đông đủ, liền từ bên trong ngọc giới lấy ra bảy cái kính râm đặt ở trên mặt bàn, nàng ngày hôm qua còn đang suy nghĩ có nên hay không lại để cho bọn hắn thay đổi quần áo thoải mái rồi, nhưng là ngẫm lại hay là thôi đi, dù sao nơi này là Áo Tạt Tử đại lục, cũng không phải thể kỷ hai mươi mốt.

Mấy người nhìn nghi hoặc về phía Tà Băng, cái đồ chơi nhỏ này có thể giải quyết chiều hồn kỹ đó hay sao?

“Đây là ta cố ý làm ra đấy, đeo nó lên về sau có thể bỏ qua bất luận cái gì nhiễu loạn đến ánh mắt của ta, có thể cam đoan ánh mắt không bị quấy nhiễu dù là đêm tối hay chói sáng. Mà hồn kỹ của Hồn Sư học viện là lối sáng lóng lánh lại đúng là nhiễu loạn tầm mắt của con người, cho nên mới khiến cho những người khác mất đi năng lực công kích.” Tà Băng cầm lấy một cái kính râm đối với mấy người giải thích nói.

“Chúng ta có thể đeo nó lên, lại để cho Nghiêng tỷ xuất ra một cái màn đêm, thử xem hiệu quả của nó.” Tà Băng lại để cho mỗi người cầm một cái kính râm đeo lên, đối với Bắc Ngạn Nghiêng đưa tới cái ánh mắt có thể bắt đầu.

Bắc Ngạn Nghiêng gật gù đầu, tiện tay thả ra một cái màn đêm bao phủ, mà lúc này mọi người hoàn toàn không bị màn đêm ảnh hưởng, nhưng khi gỡ kính râm xuống liền thấy khắp nơi đều một màu đen, cái gì cũng nhìn không được.

“Oa, Mặc Trần, thứ này quả là quá tốt a!” Bắc Ngạn Nghiêng lúc thu hồi màn đêm, Lâm Phong là cái thứ nhất gỡ kính râm xuống nhảy dựng lên, hắn là chưa từng có gặp qua tiêu đồ chơi lại hữu dụng đến như vậy.

“Đã có nó chúng ta không cần lo lắng Hồn Sư học viện rồi, kế tiếp cũng chỉ còn có Tử Vong học viện, bất quá đã có Giải Độc Hoàn của Mặc Trần chúng ta cũng không cần quá lo lắng.” Bắc Ngạn Nghiêng ánh mắt cảm kích nhìn về phía Tà Băng, đối với mọi người nói ra.

“Àn, mọi thứ đã tương đối được giải quyết, tuy vậy chúng ta cũng không thể khinh thường, Hồn Sư học viện cùng Tử Vong học viện năm nay đẳng cấp Hồn Lực chủ yếu là đã ngoài Hồn Thánh cấp chín ah, chúng ta vẫn là phải cẩn thận.” Hoa Thần Dật cũng tùy theo nói ra, “Hiện tại đừng nói bất cứ cái gì nữa ah, chúng ta vẫn là nên tăng cường tu luyện a. Trong hai ngày này, đem Hồn Lực của mình tăng lên tới chỗ cao nhất.”

“Àn, Dật nói không sai, hiện tại việc tất yếu nhất vẫn là đem trạng thái cùng Hồn Lực của chính mình điều chỉnh đến tốt nhất có thể.” Tử Minh gật gù đầu nói ra.

Thời gian hai ngày đối với tu luyện của mọi người mà nói, rất nhanh đã trôi qua rồi, hôm nay trận đấu thứ nhất là Tử Vong học viện cùng Lam Nguyệt học viện đã sắp bắt đầu, mà trận thứ hai vào buổi chiều chính là Áo Tạt Tử học viện bọn hắn đối chiến với Dương Không học viện ah, mọi người đã sớm tiến đến đấu trường.

Đi đến đài thi đấu ngồi xuống, còn có một thời gian ngắn nữa thì trận đấu sẽ trận bắt đầu, Tà Băng nhìn đội viên của Tử Vong học viện đều chưa tới, mà Lam Nguyệt học viện thì là mặt mũi tràn đầy đáng chất ngồi ở một bên, trận đấu thứ nhất đã đụng phải Tử Vong học viện cường đại như vậy, thật sự là cái bất hạnh của bọn hắn!

“Hôm nay trận đấu có lẽ sẽ rất nhanh chấm dứt, hai bên chênh lệch quá nhiều, chúng ta phải hảo hảo mà chú ý sáu người dự thi của Tử Vong học viện bao gồm đẳng cấp Hồn Lực cùng hồn kỹ của bọn họ, còn có trình độ phối hợp giữa các thành viên với nhau.” Bắc Ngạn Nghiêng quay người đối với mấy người Hoa Thần Dật nói ra.

Mấy người gật gật đầu, bọn hắn sẽ không đem quán quân tặng cho bất luận cái gì học viện, ‘học viện đệ nhất của đại lục’, danh xưng này vĩnh viễn là thuộc về Áo Tạp Tử học viện đấy!

“Bọn hắn đã đến.” âm thanh của Ngọc Tinh trong trẻo nhưng lạnh lùng đã cắt đứt suy nghĩ của mọi người, ánh mắt nhìn sang, toàn thân hắc y Tử Vong học viện đã đi tới.

Lúc đi ngang qua Lam Nguyệt học viện, đội viên của Tử Vong học viện mỗi người trên mặt đều là một vẻ mặt tràn đầy khinh thường, lúc nhìn qua Vân Á, thì là oán hận trừng hai mắt, nếu không phải tại nữ nhân này, bọn hắn cũng sẽ không bị xấu mặt tại vòng thi đấu dự tuyển đến như vậy, mà Vân Á lại hào phóng trả về cho bọn hắn một cái ánh mắt khinh thường.

“Hôm nay trận đấu của vòng thi đấu đoàn thể, theo thứ tự là Tử Vong học viện cùng Lam Nguyệt học viện, thỉnh cả hai đội viên lên sân khấu!” Cái chủ trì lão già kia đi lên đài thi đấu, liền tuyên bố vòng thi đấu đoàn thể bắt đầu.

Lam Nguyệt học viện cùng Tử Vong học viện đều là sáu gã dự thi phân biệt đi lên đài thi đấu, sức lực rõ ràng là hơn kém rõ rệt, khi lão già bước xuống đài thi đấu, đội trưởng của hai đội đi đến báo cáo về thực lực của đội viên mình, đây là điều mà cái trận đấu này đã quy định, cũng là đối với đối thủ của chính mình tỏ ra tôn kính.

“Tử Vong học viện, Hồn Thánh cấp chín bốn gã, Hồn Tôn cấp một một gã, Hồn Tôn cấp hai một gã.” Một gã hắc y nam tử từ đó đi ra, đối với Lam Nguyệt học viện đối diện nói ra.

“Lam Nguyệt học viện, Hồn Thánh cấp bảy bốn gã, Hồn Thánh cấp tám một gã, Hồn Thánh cấp chín một gã.” Lam Nguyệt đội trưởng nghe đến thực lực của Tử Vong học viện, trong nội tâm tuy nhiên đã biết rõ chênh lệch, nhưng là trên mặt lại không thấy chút nào e sợ, ngữ khí thản nhiên nói.

Mà khi mấy người Bắc Ngạn Nghiêng nghe đến thực lực của Tử Vong học viện lại nhủ mảy, có thể nói một cái chính thể này của Tử Vong học viện là có thể cao hơn bọn hắn một bậc.

Tà Băng lúc này chú ý lại là đội trưởng của Lam Nguyệt học viện, có thể ở trước mặt đối thủ so với đội viên của chính mình cường đại hơn nhiều như vậy lại không có chút nào biểu hiện nội tâm của mình, nói rõ nam tử này là cái hạt giống không hề tệ, trận đấu còn chưa có bắt đầu, nếu vòng thứ nhất cả tinh thần lẫn thực lực đều thua, như vậy cuộc thi này tiếp tục cũng sẽ không còn ý nghĩa gì nữa.

“Trận đấu, bắt đầu!” Theo lão già ra lệnh một tiếng, đội viên của hai phe đã đứng vững đội hình, Tử Vong học viện cũng không có trực tiếp công kích, mà là lựa chọn chờ đợi, chờ đợi Lam Nguyệt học viện công kích trước.

Đội trưởng của Lam Nguyệt học viện chứng kiến bộ dáng của đối phương đã biết rõ nhóm người của mình phải tự phát động công kích rồi, hướng phía sau lưng nói một câu: “Hai người chủ công, hai người phụ trợ, những thứ khác phòng thủ!”

“Tiểu Hổ, Hợp Thể!”

“Tiểu Sư, Hợp Thể!”

“... Hợp Thể!”

Theo một loạt Hồn Thú Hợp Thể, lại nhìn Lam Nguyệt học viện, lúc này khí thế đã tăng vọt rất nhiều, chính thể thực lực cũng là tăng lên chừng gấp đôi!

“Hồn hợp kỹ, Sư rồng Hồ Khiếu!” (cây cái này là tên 2 con hồn thú đó nha hìhì, ta cũng hk biết dịch sao nữa nên để thuần văn lun kaka) Theo đội trưởng cùng một nữ tử của Lam Nguyệt học viện hô to, sau lưng hiện lên một con Bạch Hồ tuyết trắng cùng một con sư tử hùng vĩ, hai tiếng kinh thiên địa của Hồ Khiếu vang lên, hai luồng năng lượng ẩn chứa cực lớn lực phá hoại hướng phía Tử Vong học viện đập tới!

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Áo Tạp Tử Học Viện Đối Chiến Dương Không Học

Viện

Đội viên của Tử Vong học viện không nghĩ tới Lam Nguyệt học viện vừa ra hồn lực lại sử dụng cái cường đại hồn kỹ đến như thế! Bất quá bọn hắn cũng không hồ là tinh anh của Tử Vong học viện, lập tức liền nghĩ đến phương pháp đối chiến.

“Mở ra màn đêm vĩnh hằng, chú ý an toàn, Tôn Nham, vung độc phần! Tiết lộ, phụ trách quá nhiều cảm giác của bọn hắn!” Theo đội trưởng của đám hắc y kia chính là một chuỗi ra lệnh, mấy người Tử Vong học viện đã hoàn toàn chuẩn bị kỹ càng, dựa theo lời đội trưởng mà thi hành.

Vĩnh hằng màn đêm đem mấy người Tử Vong học viện bao phủ để bảo hộ, sau khi đứng lên, Tử Vong học viện đội trưởng phân phó hai người sau lưng cùng Hồn Thú tiến hành Hợp Thể, bắt đầu chủ động công kích!

Hai người kia đang chuẩn bị triệu hoán ra hồn sủng của mình, bỗng một tiếng “Phanh!” thật lớn lại vang lên để cho bọn hắn thiếu chút nữa ngồi trên mặt đất, lại giương mắt xem xét, màn đêm vĩnh hằng vậy mà đã bị Lam Nguyệt học viện một cái hồn kỹ đánh lộ ra khe hở rồi hả? ! Có thể nghĩ, hai người này Hợp Thể kỹ năng nên mạnh bao nhiêu!

Mấy người của Tử Vong học viện không thể không lần nữa phóng xuất ra một cái màn đêm vĩnh hằng, sau đó hai người nhanh chóng triệu hồi ra chính mình Hồn Thú tiến hành Hợp Thể, đợi chờ hồn kỹ của Lam Nguyệt học viện đánh tới!

“Tử vong chi định!”

“Tử vong chi đảm!”

Đệ tử của Lam Nguyệt học viện lập tức vì chính mình mở ra một cái vòng phòng hộ chính mình, lại không hề biết rằng tuy nhìn hai người của Tử Vong học viện này công kích bất quá là cho có mà thôi mà thôi, nhưng mà lúc này Tôn Nham đã đem độc phần chiếu vào vòng phòng hộ của bọn hắn, mà Tiết Lộ quá nhiều cũng làm cho bọn hắn trong thời gian ngắn đã mất đi phương hướng.

“Lam Nguyệt học viện chắc chắn là phải thua.” lúc Tà Băng mắt nhìn trận đấu này, thần nhiên nói.

Quả nhiên, giọng điệu cứng rắn của Tà Băng vừa thốt ra, đội trưởng của Tử Vong học viện cùng một gã nam tử khác liền ra một cái hồn kỹ đánh tới, đội viên của Lam Nguyệt học viện đứng trên đài thi đấu đã một người đứng lên cũng không được!

Lão giả đợi một hồi, đi ra, đối với mọi người nói ra: ” Trận đấu tiên của vòng thi đấu đoàn thể, Tử Vong học viện chiến thắng! Buổi chiều trận thứ hai chính là Dương Không học viện đối chiến với Áo Tạt Tử học viện!”

Mấy người trong nhóm Tà Băng nhìn thành viên của Tử Vong học viện dự thi đi ra đấu trường.

“Tử Vong học viện hôm nay căn bản cũng không có dùng đến thực lực thật sự.” Bắc Ngạn Nghiêng lắc đầu, hiện tại cũng chỉ có thể hiểu rõ đại khái như vậy thôi.

“Trước tiên phải chuẩn bị cho trận đấu buổi chiều thật tốt, sư tử vô thỏ cũng dùng toàn lực, huống chi Dương Không học viện cũng không phải cái con thỏ mềm yếu ah!” Hoa Thần Dật nhìn mọi người biểu lộ có chút nghiêm túc nói.

“Àn, chúng ta về trước đi chuẩn bị trận đấu a.” Tử Minh cũng nói ra.

Sau đó mọi người cùng đi trở về tiểu viện, bàn về phương án phối hợp của bọn hắn, Tà Băng cũng thỉnh thoảng vì bọn họ đề ra một ít ý kiến, mà một câu nói của Tà Băng lại có thể đưa sơ hở của bọn chúng nói ra, trong nội tâm của mọi người không thể không càng thêm bội phục cái nam tử Mặc Trần có tuổi nhỏ nhất này.

Đào mất một cái vậy mà trận đấu buổi chiều đã muốn bắt đầu rồi, người ta đi đến tập nập khắp đấu trường, mấy người Tà Băng ngồi trở lại vị trí của Áo Tạt Tử học viện.

“Các ngươi, cố gắng lên!” Nhìn xem trận đấu sắp bắt đầu, Tà Băng cầm chặt nắm đấm đối với sáu người nói ra.

“Àn.” Sáu người mỉm cười gật gật đầu, bọn hắn là không có vấn đề ah.

Theo một tiếng nổ, bãi sân lại an tĩnh lại, lão giả chủ trì đi lên đài thi đấu: ” Trận thứ hai của vòng đoàn thể thi đấu hiện tại bắt đầu, Dương Không học viện đối chiến cùng Áo Tạt Tử học viện, thỉnh hai bên đội viên lên đài thi đấu!”

Sáu người đối với Tà Băng cùng Bắc Ngạn Nghiêng gật gật đầu, đi lên đài thi đấu.

“Dật ca ca, cố gắng lên ah!” Tử Mạt Nhi thấy Hoa Thần Dật không để ý tới chính mình, không khỏi hướng về phía bóng lưng của Hoa Thần Dật la lớn.

Dương Không học viện toàn thân hắc y, sáu người cũng đi về hướng đài thi đấu.

“Dương không học viện, Hồn Thánh cấp tám bốn gã, Hồn Thánh cấp chín một gã, Hồn Tôn cấp một một gã.”

“Áo Tạt Tử học viện, Hồn Thánh cấp bảy hai gã, Hồn Thánh cấp tám một gã, Hồn Thánh cấp chín một gã, Hồn Tôn cấp một một gã, Hồn Tôn cấp hai

một gã.”

Đội trưởng hai phe nhìn lẫn nhau nhẹ gật đầu, lui về trong đội ngũ của mình.

Xem ra thì Dương Không học viện có chút không khí khẩn trương, bọn người Hoa Thần Dật ngược lại là lộ ra vẻ không quan tâm cho mấy, tuy như vậy nhưng là trong lòng của mỗi người lại một mực căng thẳng, tựa như Hoa lão đại nói, sư tử vồ thỏ cũng dùng toàn lực, huống chi địch nhân của bọn hắn hoàn toàn không phải là thỏ!

Mấy người Dương Không học viện cũng biết rõ trận đấu này nhất định phải là bọn hắn công kích trước ah!

Đội trưởng của hắc y đối với mấy người sau lưng hô một tiếng: “Dựa theo kế hoạch hành động!”

Đội trưởng hắc y ra lệnh một tiếng, đội viên sau lưng đã bắt đầu hành động của mình, bọn hắn không có chuẩn bị bất luận cái gì phương án, bọn hắn lựa chọn chính là liều mạng, nếu là cùng đẳng cấp với bọn họ, thì bọn họ không sai biệt lắm chính là đối thủ, nhưng bọn hắn lựa chọn đúng là trực tiếp liều mạng bởi vì cái Áo Táp Tư này là bọn họ không có cùng đẳng cấp!

Nhưng cái Dương Không học viện này lại dùng hai gã Hồn Thánh cấp hai đi đối phó Ngọc Tinh cùng Ngọc Uyển, hai cái nha đầu khó chơi nhất, mặt khác hoàn toàn lựa chọn 1 vs 1 !

“Cái Dương Không học viện này không phải là đầu óc bị gì ah? Vậy mà lại lựa chọn 1 vs 1 liều mạng? !” Bắc Ngạn Nghiêng mở to hai mắt nhìn sự tình đang phát sinh ở trận đấu lại để cho người tròn mắt há hốc mồm một màn.

“Tại loại này chênh lệch không lớn dưới tình huống, lựa chọn 1 vs 1 liều mạng cũng không phải cái gì quá kém phương pháp, thế nhưng mà cái này mấy người ngăn không nên vạn không nên, không nên xem thường Áo Táp Tư học viện thực lực! Lại càng không có lẽ dùng bình thường hôn lễ đẳng cấp đến cân nhắc Ngọc Tinh ngọc uyển cái này một đôi song bào thai, cho nên một trận chiến này, đã không có gì đáng xem rồi!” Tà Băng bắt đầu đi lắc đầu, cho rằng năm nay giết ra cái này thật hắc mã có thể cho bọn hắn mang đến điểm kinh hi, ai biết lại chọn ngu xuẩn như vậy phương pháp cùng Áo Táp Tư học viện đối chiến!

Trên đài mấy người Hoa Thần Dật vẫn luôn là ứng đối tự nhiên, mặc dù không nói có thể lập tức thắng được trận đấu, nhưng nhìn thoáng qua cũng đã biết họ chắc sẽ thắng, khoảng cách để trận đấu chấm dứt đã rất gần rồi.

Trên khuôn mặt đôi song bào thai Ngọc Tinh và Ngọc Uyển lúc này lại phóng ra một tầng dị sắc, hai người bình thường đều thập phần lạnh lùng, cũng không thích nói chuyện, Tà Băng là không nghĩ tới hai người khi trên đài thi đấu lại là như thế điên cuồng!

Ngọc Tinh và Ngọc Uyển đồng loạt kêu ra Hồn Thú khế ước của mình, giờ cao Thiên Thần mèo, Hợp Thể xong hai người bọn họ đã hóa thành hai cái miêu nữ yêu mị đem hai người của Dương Không học viện có khổ mà nói cũng không nên lời, hai người không ngừng đùa giỡn cùng thành viên dự thi của Dương Không học viện.

Lâm Phong bên này cũng là đã sử dụng kỹ năng Hợp Thể cùng một gã đối thủ đánh nhau, mà ba người Hoa Thần Dật, Từ Minh cùng Bắc Ngạn Phong cũng không có triệu hồi ra Hồn Thú của mình, mặc dù như thế, cũng không chút nào đang ở thế hạ phong!

“Một trận đấu nhàm chán ah, cái Dương Không học viện này cũng quá ngu xuẩn!” Lưu Diệp quay đầu hướng phía Bắc Ngạn Nghiêng nói ra.

“Ha ha, vậy thì còn gì tốt hơn ak, dễ dàng chiến thắng được một cuộc tranh tài.” Bắc Ngạn Nghiêng khoe miệng câu dẫn ra, cười nói câu.

“Meow...” Một tiếng mèo kêu thảm thiết, mấy người Tà Băng sùng sốt một chút, nhìn về phía đài thi đấu, chỉ thấy lúc này Ngọc Tinh miệng đã phun máu tươi té ngã trên đất! Ngọc Uyển hô lớn một tiếng rồi cùng mấy người vọt tới chỗ Ngọc Tinh!

“Ha ha! Các ngươi nhất định phải thua!” một cái hắc y nam tử của Dương Không học viện, đối với mấy người Hoa Thần Dật cười ha ha!

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Dật Muốn Rời Đi

“Ah? Vậy sao?” Từ Minh khinh thường nhìn mấy người Dương Không học viện mà nói.”Các ngươi, các ngươi làm sao có thể không bị trúng độc?” đội trưởng áo đen không thể tin được nhìn về phía Hoa Thần Dật, Ngọc Tinh bị đánh bay cũng đã bị Ngọc Uyển vịn, mỗi người đều vẻ mặt hàm khinh thường nhìn mấy người của Dương Không học viện, hạ độc? Chỉ bằng những cái độc này cũng muốn làm bị thương bọn hắn?

“Minh, đánh bọn chúng tiếp ah!” Hoa Thần Dật quay đầu đối với Từ Minh nói ra.

Từ Minh khoe miệng câu dẫn ra, cười tà tà, thân thể theo đi lên: “Vạn dặm trời quang!” Theo Từ Minh một tiếng rơi xuống, đầy trời Hồn Lực hướng phía Dương Không học viện nện tới!

Mà lúc này mấy người của Dương Không học viện vừa mới trong lúc đánh nhau không sai biệt lắm đã đem Hồn Lực đều dùng hết rồi, trải qua một kích này của Từ Minh, thoáng một phát toàn bộ đã ngã trên mặt đất, trận đấu này cũng tự nhiên là chấm dứt như thế, nhưng cũng không phải không phải Dương Không học viện quá kém, mà là mấy người Hoa Thần Dật quá mạnh mẽ!

Trận đấu của hai đội lại để cho các học viện khác nhìn đến tròn mắt há hốc mồm, ai có thể nghĩ đến, cuộc tranh tài lại có thể kết thúc nhẹ nhàng đến như vậy?

“Áy da... Dương Không học viện quả là quá kém ah!” Lưu Diệp lắc đầu nói ra.

“Không phải Dương Không học viện kém, mà là nhờ Giải Độc Hoàn của Mặc Trần quá hữu dụng!” Vân Á nhìn thoáng qua Tà Băng, cúi đầu xuống có chút thẹn thùng nói.

“Mặc kệ, tóm lại thắng là tốt rồi, chúng ta đợi bọn hắn xuống liền trở về chuẩn bị cho trận đấu tiếp theo a.” Bắc Ngạn Nghiêng mở miệng nói ra.

Mọi người nhẹ gật đầu, nhìn lão giả chuẩn bị lên đài thi đấu.

“Trận thứ hai của vòng thi đấu đoàn thể, Áo Táp Tư học viện thắng!” Lão giả sau khi nói xong, lại lần tuyên bố nữa: “Buổi sáng ngày mai chính là cuộc tranh tài giữa thiên thành học viện và Hồn Sư học viện, buổi chiều là Lam Nguyệt học viện đối với Sư Lan học viện.”

Theo lão giả tuyên bố, dưới đài mọi người cũng đều lui xuống, Tà Băng thấy mấy người Hoa Thần Dật đã trở lại, liền lấy ra một lọ khôi phục đan bỏ vào trên tay Hoa Thần Dật, Hoa Thần Dật đối với Tà Băng cười cười, cũng không có từ chối, theo trong bình đồ ra sáu khóa đưa cho mấy người dự thi.

Mọi người ăn vào khôi phục đan xong, thể lực cùng Hồn Lực lập tức khôi phục lại trạng thái ban đầu, mọi người là chưa có từng thử qua tác dụng của khôi phục đan, không ngờ đến lại hữu dụng đến dường này, tất cả đều là không nói một lời nào mà nhìn về hướng Tà Băng, nhất là Từ Minh, thân là Thái Tử trong hoàng thất, các loại đan dược hẳn đều gặp, nhưng chưa từng có một cái đan dược nào giống như của Tà Băng, khi uống vào lập tức có thể khôi phục lại trạng thái tốt nhất ah!

Mặc Trần ah Mặc Trần, vì cái gì biết rõ trước mặt là cái hồ to, ta lại vẫn là không chút do dự nhảy xuống nữa nha? Từ Minh bắt đầu đi xoa bóp lông mày, chẳng lẽ chính mình thật sự lại cùng Hoa lão đại đồng dạng, đi thích cái tên Mặc Trần này ah?

Bất quá lúc này cũng không ai chú ý tới thái độ bất thường của Từ Minh. Nguyên một đám đều muốn biết Tà Băng đến tốt cùng là thân phận gì? Vì cái gì lại có thể xuất sắc đến như thế, nhưng trước kia lại chưa từng có nghe nói qua vị thiếu niên này ah? Giống như là tự nhiên lại xuất hiện một cái thiếu niên tựa như Thần Tiên đến thế!

Dáng vẻ của nàng như tiên nhân lại để cho mọi người không chuyển mắt được, khí chất nàng lười biếng lại để cho mọi người phải mê muội, thực lực của nàng lại để cho mọi người phải tán thưởng, nàng thần bí lại để cho mọi người điên cuồng! Mỗi lần nghĩ rằng chính mình đã hiểu rõ nàng, thì lại thấy được một khoảng cách lại như kéo dài ra thêm, càng như thế lại để cho người ta điên cuồng muốn mở ra điều bí ẩn của nàng, muốn đào móc để biết rõ về nàng!

“Ách, các ngươi đều nhìn chăm chăm vào ta làm gì.” Tà Băng chứng kiến bọn hắn ăn đan dược xong, liền duỗi lưng một cái chuẩn bị trở về tiểu viện, ai ngờ mấy người này vậy mà lại nhìn chăm chăm vào nàng.

“Khục khục... Trần Nhi, ngươi đời trước tuyệt đối là Thần Tiên!” Bắc Ngạn Phong ho nhẹ một tiếng, che dấu vẻ mặt thất thố của chính mình, liền mất sáng sủa lông lánh nói.

“Tiểu Trần Nhi, ngươi nói nếu là ta say mê ngươi rồi thì nên làm cái gì bây giờ?” Từ Minh khoe miệng câu dẫn ra tạo thành một cái độ cong hoàn mỹ, chớp chớp mắt hoa đào, khuôn mặt tuấn tú nhìn Tà Băng, lời nói giống như giỡn nhưng cũng giống như rất nghiêm túc.

“Hừ, chúng ta là không phải cần phải trở về sao?” Sắc mặt Hoa Thần Dật khó xem hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nói.

“Đi thôi, hồi trở lại tiểu viện đi.” Bắc Ngạn Nghiêng cúi đầu xuống khẽ cười một tiếng, lại ngẩng đầu nói ra, thuận tiện đối với Tà Băng âm thầm giơ ngón tay cái lên, kẻ gây tai họa này, lại một lần nữa nàng tán thưởng Mặc Trần là cái kẻ gây tai họa cấp bậc quá cao đi ah!

Mọi người đi trở về tiểu viện, Tà Băng liền về tới gian phòng của mình, nàng hiện tại nghĩ nên ngủ một giấc thật tốt trước đã.

“Đang đang đang” ba tiếng tiếng đập cửa truyền đến, Tà Băng nghi hoặc nhìn thoáng qua ngoài cửa, nói ra: “Vào đi.”

Chỉ thấy Hoa Thần Dật một mình tiến đến, tìm cái ghế ngồi xuống, Hoa Thần Dật một mực không có mở miệng, chỉ là như vậy lẳng lặng nhìn Tà Băng, đôi mắt ngăm đen lúc này thâm thúy không thôi, lại để cho người không biết hắn suy nghĩ cái gì, Tà Băng nghi hoặc nhìn về phía Hoa Thần Dật, nàng chưa từng có nhận thức qua bộ dạng này của Hoa Thần Dật, Hoa Thần Dật là toàn thân tràn ngập khí tức thương cảm.

“Dật, làm sao vậy?” Tà Băng nghi ngờ hỏi.

“Băng nhi, lần này khi trận đấu kết thúc ta phải trở về gia tộc, có khả năng là sau một thời gian rất dài không thể giúp ngươi, không thể ở bên cạnh ngươi.” Hoa Thần Dật cúi đầu xuống ngừng khi sa sút nói, hắn không muốn rời đi Băng nhi, hắn thật sự chịu không được khoảng thời gian đó, thế nhưng

hắn hiện tại lại không thể không trở về, hắn là Thiếu chủ của Hoa gia, hắn có trách nhiệm của hắn.

Tà Băng nghe nói Hoa Thần Dật phải đi, thoáng cái buồn buồn, cái này là rời khỏi nàng hay sao?

“Băng nhi, ta sau khi trở về sẽ mau chóng xử lý xong sự tình của gia tộc, sau đó tìm người ah.” Hoa Thần Dật ngẩng đầu sắc mặt nghiêm túc nói.

Tà Băng nghe được lời nói của Hoa Thần Dật..., nhìn ánh mắt hắn chân thành không thôi, Tà Băng nở nụ cười: “Khi nào thì đi?”

“Trận đấu chấm dứt chính là ngày phải đi ah.”

“Chiếu cố tốt chính mình, người cầm cái này ah.” Tà Băng xuất ra mười bình Trúc Cơ Đan cùng một ít đan dược chữa thương cứu mạng lần lượt đưa cho Hoa Thần Dật, hai tháng sau Trúc Cơ Đan đầu giả Hoa gia khẳng định cũng sẽ đi, Tà Băng biết rõ chính mình Quân gia cùng Hoa gia là quan hệ bạn bè thân thiết, mười bình cái Trúc Cơ Đan này coi như là thay gia đưa cho Hoa gia ah.

“Cái này...” Hoa Thần Dật cũng không có tiếp những đan dược kia, vừa muốn mở miệng, liền bị Tà Băng cắt đứt.

“Cảm a, đây cũng không phải là tặng cho người, xem như ta thay gia đưa cho Hoa gia gia ah.” Tà Băng đánh gãy lời nói của Hoa Thần Dật..., đem đan dược phóng tới trên mặt bàn về sau, đối với Hoa Thần Dật nói ra.

Hoa Thần Dật nghe được lời nói của Tà Băng..., lại để cho hắn như thế nào cam lòng ly khai khỏi nàng? Nàng tà ác, nàng đậm mực, nàng tàn nhẫn, nhưng là đối với nàng người mà nàng đã nhận định, nàng luôn toàn tâm toàn lực đi giúp đỡ, người nhà của nàng, bằng hữu của nàng, học sinh của nàng, có người nào là không vui vẻ hay sao? Có người nào mà không cảm thấy hạnh phúc ah?

Hoa Thần Dật khước miệng câu dẫn ra, cũng không hề chối từ, tâm niệm vừa động, đem đan dược trên mặt bàn đều thu hồi trong không gian giới chỉ.

“Sau khi trở về ta cũng sẽ không tại học viện gốc thật lâu, chỉ cần bọn hắn có được năng lực nhất định được, ta lập tức sẽ rời đi ah.” Tà Băng thấy Hoa Thần Dật đem đan dược thu về chiếc nhẫn, mới mở miệng nói ra.

“Người định đi nơi nào?” Hoa Thần Dật ngẩng đầu nhìn hướng Tà Băng, hỏi.

“A..., còn chưa nghĩ ra.” Tà Băng cúi đầu xuống, sau nửa ngày mới ngẩng đầu nói ra. Nàng thật đúng là chưa nghĩ ra trạm kế tiếp sẽ đi đâu ah.

“Cẩn thận, có người!” Hoa Thần Dật bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn lên nóc phòng, đối với Tà Băng thấp giọng nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Ngu Xuân Tử Vong Học Viện.

Tà Băng nhìn nhìn nóc phòng, khước miệng câu dẫn ra, muốn đối với bọn họ dùng tán hồn phần? Cái chết tiết Tử Vong học viện này thật đúng là tương bọn họ vẫn như năm trước, dần sao! Cứ hiển nhiên như vậy hạ độc bọn hắn.

Ha ha, muốn hạ độc bọn hắn, không trả giá đâu thì không bị trả giá ak?

Tà Băng đưa mắt liếc nhìn Hoa Thần Dật một cái, hai người đi ra cửa phòng, trên nóc nhà mấy người tự cho là mình che dấu rất tốt, cũng không có quá để ý Tà Băng cùng Hoa Thần Dật đi ra ngoài, bọn hắn chỉ cần đem tán hồn phần vung đến trên giường hoặc bên gối có thể của tất cả người dự thi của Áo Tập Tử học viện. Tà Băng và Hoa Thần Dật ra cửa đối với bọn họ mà nói là việc làm rất tốt ah.

Tà Băng cùng Hoa Thần Dật nhìn xem mấy người theo nóc phòng nhảy xuống, đồng dạng như con mèo tiến vào gian phòng của mọi người, Tà Băng trong đôi mắt hiện lên một tia ác thú vị, khước miệng cười tà tà, đối với Hoa Thần Dật nói ra: “Dật, giúp ta đem bọn họ đều bắt lại ah.”

Hoa Thần Dật mặc dù không biết Băng nhi muốn làm gì, nhưng không ngại hắn hiểu được Tà Băng ý xấu, cái này ngẫu nhiên là tà ác Băng nhi...

Gật gật đầu, Hoa Thần Dật phi thân đem mấy người của Tử Vong học viện toàn bộ bắt được để ở trước mặt Tà Băng, Tà Băng xem mấy người trên mặt đất không thể nhúc nhích không thể nói chuyện, chậm rãi, Thất Thái lưu ly sáng bóng theo Tà Băng trong đôi mắt toát ra, âm thanh Tà Băng bắt đầu biến thành đầu độc không thôi: “Dem chai thuốc bột này rơi tại bên gối mỗi người ở học viện của các người, nhớ kỹ đêm nay các người đã cho chúng ta hạ độc rồi, trở về đi.”

Tà Băng nói xong liền lôi kéo Hoa Thần Dật lách mình đã đến một bên, mấy cái Hắc y nhân ánh mắt có chút ngốc tiết phi thân về tới Tử Vong học viện.

“Bọn hắn như vậy trở về không có vấn đề a?” Hoa Thần Dật hiện tại đối với Tà Băng đột nhiên biến thái đã thành thói quen, chỉ là có chút lo lắng những

người này giống như có lẽ đã bị Tà Băng khống chế.

“Không có việc gì, bọn hán chỉ cần đem thuốc bột vung hết về sau, sẽ khôi phục bình thường.” thuật thôi miên của Tà Băng hoàn toàn có thể tùy ý khống chế, căn bản không cần lo lắng.

“Băng nhi, ngươi cho bọn hán là thuốc gì à?” Hoa Thần Dật nháy mắt mấy cái nghi ngờ hỏi.

“Aha ha ha, trận đấu ngày đó sẽ biết...” Tà Băng lựa chọn lòng mảy, tà ác nói, Từ Vong học viện dám cho bọn hán hạ độc, lần này không cho bọn hán hảo hảo trừng phạt sao được.

“Ngươi ah, tốt rồi, ngươi nghỉ ngơi đi, ta cũng phải đi về rồi.” Hoa Thần Dật sùng nịch nhìn Tà Băng, vừa cười vừa nói.

Tà Băng gật gật đầu, đi vào gian phòng của mình, mấy ngày nay năng xác thực là thật mệt mỏi. Hoa Thần Dật đứng ngoài cửa phòng của Tà Băng lẳng lặng nhìn hồi lâu, sau đó khước miệng câu dẫn ra quay trở về gian phòng của mình.

Ngay tại thời điểm Hoa Thần Dật rời đi, nơi hẻo lánh có nam tử áo tím tà mị bất đắc dĩ lắc đầu cười khổ một tiếng, nhìn thoáng qua Tà Băng phía sau cửa, mới quay người ly khai.

Mà bên kia mấy người của Từ Vong học viện vây quanh ở tiểu viện trong một cái phòng cùng đội đồng bạn trở về báo tin tức. Tuy Hồn Lực của bọn họ cùng Áo Táp Tư học viện không sai biệt lắm, nhưng là nếu là thật giao chiến cùng bọn hán, nói thật thì Từ Vong học viện thật sự không bằng Áo Táp Tư học viện! Cho nên mới phải áp dụng phương pháp nửa đêm đi tới hạ tán hồn phần.

Bọn hán không biết là, lần này phương pháp không chỉ là không có thành công, mà là ăn trộm gà bắt thành còn mất nắm gạo ah!

Mấy người nghe được ngoài cửa có động tĩnh, lập tức thần kinh căng cứng lên, đang nhìn đến đồng bạn của mình đi vào cửa, mấy người mới thở dài một hơi, bọn hán an toàn trở lại rồi, còn mặt mũi tràn đầy sắc mặt vui mừng, xem ra nhiệm vụ hán là hoàn thành viên mãn!

“Như thế nào đây?” Một gã hắc y đội viên vội vàng hỏi.

“Sự tình rất thuận lợi, bọn hán cũng đã ngủ chết rồi, chúng ta rất dễ dàng liền đem thuốc bột đưa vào gian phòng của bọn hán.” Trong đó một gã bị Tà Băng thôi miên qua nam tử, đã hoàn toàn không thấy trong đôi mắt ngốc tiết, mấy người bọn hán hiện tại biết rõ chỉ là bọn hán thuận lợi đem nhiệm vụ hoàn thành!

Bọn hán không biết là chính mình đã bị Tà Băng cho bản thân phải đi rất thuốc bột vào mỗi cái gian phòng của Từ Vong học viện...

Mấy người nghe được sự tình rất thuận lợi, tảng đá lớn trong nội tâm coi như là rơi xuống, mặc dù có chút nghi hoặc tại sao lại có thể hoàn thành thuận lợi như vậy, bất quá cái này nghĩ cách cũng rất nhanh bị việc sắp sửa thắng lợi cho thay thế, cần chi quản hán tại sao lại thuận lợi như vậy? Chỉ cần thành công là tốt rồi?

Từ Vong học viện lúc này mọi cử động tại thần niệm của Tà Băng đều bày ra, xùy cười một tiếng, thu hồi thần niệm, cái chết tiết Từ Vong học viện này cùng Dương Không học viện bề ngoài giống như cũng không có gì khác nhau, bất quá thực lực hơi cường chút ít mà thôi, Tà Băng cũng có chút buồn bực, cái chết tiết Từ Vong chi thành này rõ ràng là một tòa khắp nơi tràn ngập giết chóc cùng huyết tinh, vì cái gì đệ tử trong học viện đi ra mỗi một cái đều là âm hiểm xảo trá còn tự cho mình là đúng ah?

Ngẫm lại bọn hán cũng thật sự là ngu ngốc, năm trước lợi dụng Từ Mạt Nhi hạ độc Áo Táp Tư học viện, năm nay lại vẫn chuẩn bị hạ độc, là nên nói bọn hán quá thông minh hay vẫn là nói cảm thấy Áo Táp Tư học viện quá dân? Sẽ liên tục hai năm thua cuộc cùng một chỗ giống nhau sao ??

Tà Băng khước miệng câu dẫn ra, lắc đầu, nằm xuống, hay vẫn là hảo hảo ngủ một giấc a.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt đã đến trận đấu của Áo Táp Tư học viện cùng Từ Vong học viện.

Mọi người của Áo Táp Tư còn là một bộ dáng lười nhác, mà Từ Vong học viện lúc này là đã cảm thấy tuyệt đối sẽ thắng, mỗi người trên mặt nhẹ nhàng cười, đối với bọn họ mà nói, đã trúng tán hồn phần rồi thì Áo Táp Tư học viện đã không đáng để ở trong lòng ah.

Bắc Ngạn Nghiêng và mấy người Hoa Thần Dật liếc nhau, đồng thời lộ ra một cái dáng tươi cười, nhìn lại bộ dạng hôm nay của Từ Vong học viện, buồn cười buồn cười...

Cái lão giả chủ trì kia nhìn đồng hồ, đi lên đài thi đấu, cao giọng nói ra: “Vòng thi đấu đoàn thể trận thứ 5, Áo Táp Tư học viện đối chiến Từ Vong học viện, thỉnh đệ tử dự thi của hai bên lên sân khấu!”

Lời theo lão giả rơi, mấy người Hoa Thần Dật cùng Từ Vong học viện dự thi đi về hướng đài thi đấu.

“Từ Vong học viện, Hồn Thánh cấp chín bốn gã, Hồn Tôn cấp một một gã, Hồn Tôn cấp hai một gã.”

“Áo Táp Tư học viện, Hồn Thánh cấp bảy hai gã, Hồn Thánh cấp tám một gã, Hồn Thánh cấp chín một gã, Hồn Tôn cấp một một gã, Hồn Tôn cấp hai một gã.”

Đối mặt với đội trưởng của Từ Vong học viện chính là bộ dạng của Hoa Thần Dật lãnh khốc đậm mạc lại để cho nữ tử dưới đài cơ hồ điên cuồng, đại

lục đệ nhất thiên tài, đệ nhất mỹ nam cũng không phải là do đòi hỏi mà ra!

Hắc y đội trưởng chứng kiến danh tiếng đều bị Hoa Thần Dật cướp đi, không khỏi lạnh lùng hừ một tiếng, hẳn hôm nay sẽ hảo hảo sỉ nhục cái gọi là cuồng ngạo đại lục đệ nhất thiên tài!

Hoa Thần Dật căn bản cũng không có biết cái tự cho là đúng của hắc y đội trưởng này, vẫn lui về bên người mấy người Tử Minh, ánh mắt lãnh khốc nhìn xem người của Tử Vong học viện.

“Trận đấu, chính thức bắt đầu!” Lão giả ra lệnh một tiếng lui về phía sau.

Hoa Thần Dật không có động, cũng không nói gì, bộ dạng Tử Minh còn là một bộ lười biếng tà mị, Bắc Ngạn Phong thì tựa hồ có tâm sự cau mày, Lâm Phong quyết miệng nhìn Ngọc Tinh bên cạnh, Ngọc Tinh Ngọc uyển còn là một bộ trong trẻo nhưng lạnh lùng, mấy người là thấy thế nào đều không giống như là đến tham gia trận đấu ah!

Nhưng nếu là người sáng suốt liếc một cái là có thể nhìn ra, bọn hắn đứng thành một đội hình hoàn toàn không chệch vào đâu được, tìm không thấy một tia nhược điểm, thậm chí mấy người của Tử Vong học viện căn bản là tìm không thấy nơi để ra tay!

Mấy người của Tử Vong học viện cảm thấy đã không thể kéo dài được nữa, đưa mắt liếc qua một cái về sau, sáu người cùng một chỗ phóng xuất ra Hồn Lực, chuẩn bị triệu hoán hồn sủng của chính mình, đối với Áo Tạt Tử học viện một lần tiến công nhanh! Trực tiếp chấm dứt trận đấu! Bọn hắn muốn là như thế nhưng hiện thực thì ngược lại a...

“Chuyện gì xảy ra? Đội trưởng?” Một đội viên áo đen không ngừng cảm lấy cổ của mình, đối với phía trước đội trưởng có chút ít gian nan nói.

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Áo Tạt Vs Tử Vong

Mà đội trưởng phía trước tựa hồ so với hắn còn muốn khó chịu hơn, không ngừng vò đầu bứt tai, nhìn nhìn lại những đội viên khác cùng bọn họ vậy mà đều là giống nhau cảm giác, toàn thân chẳng những ngứa không thôi, còn nhìn không được muốn... Muốn...

“PHỐC...” Phía trước đội trưởng là tại một cái nhìn không được, một cái tiếng sấm lớn liền phóng ra, hết lần này tới lần khác lúc này toàn bộ cảnh thi đấu làm tất cả mọi người còn chưa có lấy lại tinh thần, bốn phía là trạng thái yên tĩnh đến cực độ, cái này một tiếng vang thật lớn là lập tức đem tất cả suy nghĩ của mọi người kéo trở lại.

“PHỐC...” Lấy lại tinh thần Lâm Phong thoáng cái bật cười, cái Mặc Trần này không phải là được đã hữu hiệu a?

Dưới đài mọi người thấy người trên đài không ngừng gãi ngứa còn không ngừng phát ra “PHỐC PHỐC” thanh âm, đều là nhìn không được cười ha ha, cái chết tiết Tử Vong học viện này ngày hôm không phải là ăn phải đồ ăn gì đi à nha? Ha ha... *(tác dụng của thuốc giống giống như xuân dược ak)*

Chứng kiến một màn kịch tính như thế, mấy người Hoa Thần Dật chỉ im lặng nhìn thoáng qua Tà Băng, ánh mắt chưa từng dời đi, bất quá, là hắn rất ưa thích Tiểu Băng nhi Tà ác như vậy!

Mặt khác vài tên dự thi của Tử Vong học viện cũng là trên người cảm giác ngứa không ngừng, muốn nhìn xuống con ngứa và đỉnh chỉ cái cổ khí ham muốn kia của chính mình, mấy người đều sắc mặt đỏ bừng, cảm hận không thôi, bọn họ đều là thiên kiêu công tử, ai có chịu được vũ nhục lớn như vậy? Có ai dám từng trước mặt mọi người mà làm mất mặt họ như thế qua đâu? *(Puz : Thì giờ có Băng tỷ ời đó kakakakaka)*

Ghê tởm hơn chính là, vậy mà bọn hắn căn bản là không biết là có chuyện gì đang xảy ra! Hạ được? Tử Vong học viện bọn hắn có thể chưa từng có nghe nói qua loại được khiến người toàn thân ngứa, muốn phóng ra! Không phải là bị người hạ độc, cái này là chuyện gì xảy ra ah? !

Mấy người trên đài luống cuống, mấy người dưới đài thì choáng váng, mà ngay cả mấy cái viện trưởng trên đài cao cũng sùng sốt, Tử Vong học viện là đang làm cái gì đây này?

“Ha ha, ta nói Tử Vong học viện các ngươi mỗi ngày đều suy nghĩ làm sao hạ độc người khác, lần này không phải là không cẩn thận đem độc dược ăn vào trong bụng chính mình a!” Lâm Phong ha ha cười, chỉ vào mấy người đối diện đang chật vật không thôi, sắc mặt đỏ bừng của Tử Vong học viện trào phúng mà nói.

“Các ngươi! Các ngươi, nhất định là các ngươi hạ độc!” Trong đó một vị đội viên của Tử Vong học viện mặt mũi tràn đầy cảm hận chỉ vào mấy người của Hoa Thần Dật kêu lên.

“Com có thể ăn vậy, lời nói thì tuyệt đối không thể nói vậy ah.” Bắc Ngạn Phong nghe đến lời nói của Tử Vong học viện..., cau mày nói.

“Không phải các ngươi thì là ai? Khẳng định chính là các ngươi!” Đội trưởng của Từ Vong học viện cũng phần nộ nói, trách không được hẳn cảm giác, cảm thấy có chút không đúng, vì cái gì mấy người Áo Tập Từ học viện có thể hạ độc họ dễ dàng như vậy? Vì cái gì mấy người Áo Tập Từ học viện lại không bị hạ được, không thấy mất đi Hồn Lực chứ?

Sự thật hiện tại bày ở trước mắt, ngày đó bọn hắn hạ độc mấy người của Áo Tập Từ học viện là đã thất bại, và bị bọn họ hạ được ngược lại, vẫn còn đặc chí, bọn hắn quả thực chính là, quả thực chính là đồ ngu ngốc mà! Lại không thể đem sự tình đêm đó nói ra, ăn trộm gà bắt thành còn bị mất nắm gạo ah, hiện tại bọn hắn so với ăn hết thuốc đắng còn muốn khổ hơn ah!

Tà Băng nhìn bọn hắn, trào phúng cười cười, cho dù biết là chúng ta hạ độc thì sao? Có bản lĩnh thì nói ra à? Cho dù nói ra đó cũng là chính các ngươi tự làm tự chịu ??Nói ra chỉ có mà mang nhục ??

”Trận đấu của các ngươi còn có thể tiếp tục không?” Cái chủ trì lão giả kia nhìn xem hai bên giằng co, nhìn nhìn lại trên đài cao mấy người bất động thanh sắc lại sống cả gọn sống, kiên trì đi đến trước hỏi.

“Không sao cả.” Hoa Thần Dật lạnh lùng nói ra ba chữ, mấy người Từ Minh cũng gật đầu, một bộ đáng nhàn nhai.

“Đánh, đương nhiên phải đánh!” Đội trưởng của Từ Vong học viện hừ lạnh một tiếng, cố gắng khắc chế chính mình đang thất thố, lớn tiếng nói.

“Đáng? Các ngươi xác định?” Từ Minh khước miệng tà mị cười, nhìn xem mấy người đối diện khiêu mi hỏi.

“Xác định!” mấy người của Từ Vong học viện hiện tại hận không thể giết mấy người đối diện nhàn nhai! Trận đấu, bọn hắn đương nhiên nếu đánh, không đánh tức là bỏ đi quyền thi đấu? Người của Từ Vong học viện chưa từng có làm việc như thế! Bọn họ là hèn hạ, bọn họ là vô sỉ, nhưng bọn hắn còn có tôn nghiêm, còn có tôn nghiêm của mình!

Nhìn đến đây, người ở dưới đài cũng không khỏi có chút động dung rồi, Từ Vong học viện có thể là một trong bốn đại học viện vẫn có là có chỗ làm cho người khác kính nể!

Tà Băng nhẹ gật đầu, cũng không có ý định tiếp tục khó xử Từ Vong học viện rồi, nhẹ nhàng vỗ tay phát ra tiếng, khước miệng câu dẫn ra, nếu là trận đấu kết thúc như vậy, cho dù thắng, Áo Tập Từ học viện cũng sẽ không thừa nhận, thắng là phải làm cho người ta không chỉ là khẩu phục mà ngay cả tâm cũng phải phục.

Ngay tại cái búng tay của Tà Băng vừa dứt, sử thống khổ của mấy người Từ Vong học viện lập tức biến mất, cái thống khổ này đến nhanh đi cũng nhanh, mấy người hiện tại thật là sờ không được ý nghĩ, dù cho vừa mới xác định là Áo Tập Từ học viện giờ trò quỷ, nhưng nếu quả thật chính là bọn hắn hạ được, thì tại sao không lợi dụng loại tình huống này mà làm cho học viện mình thua trận ak?

Nếu như không phải bọn hắn, cái thống khổ mới vừa kia cũng quá kì quái a? Mấy người bây giờ là triệt để sờ không được đầu óc, bất quá hiện tại xác thực không phải là thời điểm để suy nghĩ, đã không có thống khổ rồi, bọn hắn chỉ cần có thể bình thường phát huy cũng có thể là đối thủ của mấy người Hoa Thần Dật một trận chiến thực lực!

Hoa Thần Dật chứng kiến mấy người đối diện hiện tại đã khôi phục, quay đầu nhìn Tà Băng mỉm cười, Hoa Thần Dật khước miệng câu dẫn ra, Băng nhi luôn biết rõ ý nghĩ của mình, bọn hắn Áo Tập Từ học viện sẽ không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, bọn hắn thánh đường càng sẽ không đánh mất đi kiêu ngạo của chính mình mà đi tiến hành trận đấu không công bình này.

Hoa Thần Dật nhìn về phía đối diện Đội trưởng của Từ Vong học viện đã điều chỉnh tốt đội hình, như vậy trận đấu này, hiện tại liền bắt đầu ah!

Từ Minh cùng mấy người Bắc Ngạn Phong cũng đang nhìn Từ Vong học viện trước mắt mà nhận xét rằng bọn người này là không có giống Dương Không học viện đàn như vậy, mà bọn hắn thực sự là tương xứng với danh tự là đội ngũ cường đại!

Hai phe liếc nhau, lập tức phóng xuất ra Hồn Lực của mình, cái này không là vòng đầu tiên của đoàn thể thi đấu, thế nhưng mà không thể không nói, hôm nay chính là mọi người nhất rung động một lần, lúc trước xuất hiện cái kia lại để cho người ta dở khóc dở cười một màn, còn có thể lần nữa giữ vững tinh thần, quả nhiên người của Từ Vong học viện là để cho người ta phải bội phục! Còn về Áo Tập Từ học viện cường đại là để cho người ta thần phục!

Hồn Hoàn màu xanh lá cùng mấy cái Hồn Hoàn màu xanh, thực lực của hai bên lập tức tăng vọt, nhưng là hai bên lại lựa chọn chiến pháp bảo thủ, bởi vì đối thủ của bọn họ là thập phần cường đại, bọn hắn không được phép đem thực lực của mình toàn bộ bộc lộ ra ngoài.

“Bắt đầu!” Đội trưởng của Từ Vong học viện đem nói ra!

Bắc Ngạn Phong lúc này đã hoàn thành Hợp Thể, Tà Băng cũng là lần đầu tiên chứng kiến hồn súng của Bắc Ngạn Phong, dĩ nhiên là một con thần thú Huyết Hổ, Hợp Thể sau đích Bắc Ngạn Phong hai mắt huyết hồng, màu tóc cũng lập tức biến thành huyết hồng, mọi người chỉ nghe một tiếng hổ gầm cực lớn phảng phất từ chân trời truyền đến, Bắc Ngạn Phong một tiếng hổ gầm đề cao chính mình phương khí thế, dẫn đầu hướng phía Từ Vong học viện nhào tới!

Chứng kiến Bắc Ngạn Phong vọt tới, bên này Từ Vong học viện lại không chút sợ hãi, trong đó một gã khế ước thú là hổ đội viên Hợp Thể sau cũng là ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng, đón nhận Bắc Ngạn Phong! Hai người hổ quyền lập tức trên không trung đụng nhau, Bắc Ngạn Phong lại bỗng nhiên biến quyền vi đao, hổ đao bên trên bén nhọn lưỡi dao sắc bén uốn lượn, hai tay hướng phía đối thủ đầu Chop tới!

Cái Tử Vong đội viên kia chứng kiến hồ trào đang đánh đến đầu của mình, lập tức lách mình rồi hướng về sau lui, hấn thua!

Lúc này đội viên của Tử Vong chứng kiến đồng đội của mình sắp bị thương, trực tiếp xông tới, lại bị Lâm Phong cho đánh lùi trở về!

Ngọc Tinh cùng Ngọc Uyển hiện tại hoàn toàn là hai cái đáng yêu nhưng lại vô cùng nguy hiểm miêu, hai người liếc nhau, theo “Meow...” Một tiếng, hai người lập tức đã vọt tới sau lưng Bắc Ngạn Phong, mèo cào giống như chộp vào trên thân người chuẩn bị đánh lên Bắc Ngạn Phong!

Mà bây giờ, một đạo kim quang bỗng nhiên hiện lên, lưỡng Đạo Hồn kỹ đã sắp đánh vào lồng ngực của Ngọc Tinh Ngọc Uyển, lúc này Ngọc Tinh Ngọc Uyển một cước đá văng đội viên bên cạnh của Tử Vong học viện, hai người “Meow!” Một tiếng cũng đã đem thân thể thu nhỏ lại mấy lần tránh ra cái lưỡng Đạo Hồn kỹ này! Sau đó hai người mở to miệng lộ ra hai cái răng nanh có chút dữ tợn, thẳng tắp hướng phía mấy người của Tử Vong học viện đánh tới!

Ngay tại hiện tại, hai bên đều không có ra tay hai người lập tức động, Hoa Thần Dật cùng Tử Minh hai người độ phối hợp có thể nói là cao nhất, đối diện hai vị Hồn Tôn của Tử Vong học viện!

Bốn cái Hồn Tôn rốt cục xuất thủ, nhưng là bốn người lại không ai sử dụng Hồn Thú Hợp Thể!

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Thiên Thành Đối Chiến Hồn Sư

Bốn người đồng thời phóng thích hồn kỹ cường đại của mình, lập tức, “Oanh ầm ầm” vài tiếng sâu sắc vang lên, Hồn Lực màu xanh nháy mắt đã bao phủ toàn bộ đài thi đấu, không thể không nói, bốn người dù chỉ là Hồn Lực tinh khiết va chạm nhưng cũng không phải người bình thường có thể chịu đựng được! Thực lực của Hồn Tôn quả nhiên không phải Hồn Thánh có thể so sánh đâu ah!

Khi ánh sáng màu xanh tan đi, mọi người mới thấy rõ tình hình trên đài lúc này, chỉ thấy hai bên đã tách ra, Mấy người của Áo Tạt Tư học viện là bị tổn thương mà Hồn Lực lại dùng hết, nhưng là hết thấy sáu người đều là thẳng tắp đứng tại trên đài thi đấu, không ai ngã xuống!

Mà sáu người của Tử Vong học viện, trước mắt đứng lên chỉ có hai cái Hồn Tôn, còn lại là bốn cái Hồn Thánh Cấp chín đã hoàn toàn ngã trên mặt đất, rõ ràng đã mất đi sức chiến đấu! Mà hai cái gã Hồn Tôn kia bộ dạng lúc này cũng không nên xem, quần áo tóc tai cũng là vô cùng mất trật tự. .

Hai phe so sánh, thắng bại lập tức đã được phân biệt, nhưng là lúc này không ai mở miệng, bởi vì trận đấu quy định là người của đối phương hoàn toàn ngã xuống về sau mới tính toán thua, nếu không trừ phi đối phương chính mình nhận thua, như vậy trận đấu nhất định phải tiếp tục đánh, cho đến khi nào một bên hoàn toàn ngã xuống!

“Nhận thua đi, hai người các ngươi không thắng được đâu!”

Hai người đối diện Hoa Thần Dật nghe được âm thanh lãnh khốc của hắn, hai người nhìn nhau, chứng kiến trong mắt lẫn nhau rất kiên định, cho dù đánh không thắng cũng muốn dùng hết một phần khí lực cuối cùng của mình, mắt nhìn đồng đội trên mặt đất, hai người gật gật đầu, gọi ra Hồn Thú của mình, Hợp Thể!

Hợp Thể sau hai người lập tức khiến cho bản thân có hồn kỹ mạnh nhất hướng phía đối diện mấy người của Hoa Thần Dật đánh tới, thua thì đã có sao? Bọn hắn lấy hết toàn lực, bọn hắn nhất định sẽ không hối hận!

Mấy người Hoa Thần Dật chứng kiến hai người đối diện đầy mắt kiên định, âm thầm bội phục đồng thời cũng liền bề bọn phóng ra vòng phòng hộ bọn của chính mình, sử dụng hồn kỹ cùng hai người đụng nhau tại không trung!

Phanh! Phanh!

Theo hai tiếng trầm đục, Tử Vong học viện không còn có thành viên nào có thể đứng lên mà tiếp tục chiến đấu!

Trận đấu của Áo Tạt Tư học viện cùng Tử Vong học viện, đã kết thúc!

Lão già mắt nhìn tình hình trận đấu, đi lên đài thi đấu, tuyên bố: “Vòng thi đấu đoàn thể thứ năm chấm dứt, người thắng trận Áo Tạt Tư học viện! Buổi chiều chính là cuộc tranh tài thứ sáu giữa Hồn Sư học viện cùng Thiên Thành học viện!”

Mấy người của Hoa Thần Dật đi xuống đài thi đấu, liền mỗi người ăn vào một viên khôi phục đan cùng chữa thương đan, trận đấu hôm nay tuy nhìn như là thắng lợi rất dễ dàng, nhưng là trong đó nguy hiểm lại giống như cực cao, sáu người giờ phút này là hoặc nhiều hoặc ít đều bị thương, dù sao Tử Vong học viện thực lực cũng là rất cường!

“Chúng ta bây giờ trở về nghỉ ngơi, buổi chiều còn phải tới quan sát trận đấu của Hồn Sư học viện cùng Thiên Thành học viện, trận này chính là cường và cường đụng nhau có lẽ sẽ rất đặc sắc!” Bắc Ngạn Nghiêng nhìn mấy người đã ăn vào đan dược rồi nói ra.

Mấy người nhẹ gật đầu, liền hướng phía tiểu viện đi đến, vừa ăn vào đan dược thì Hồn Lực của bọn hắn giờ phút này đã khôi phục, nhưng là vẫn bị thương nên vẫn là phải hảo hảo mà nghỉ ngơi một phen!

Trở lại tiểu viện mọi người giờ phút này cũng có chút mệt mỏi, liền qua loa ăn cơm, rồi trở về gian phòng của mình nghỉ ngơi, chữa thương chữa thương.

Thời điểm mà mọi người ở đây trở về phòng, không ai chú ý tới ánh mắt ghen ghét của Từ Mạt Nhi vung chạy ra khỏi tiểu viện...

Trận đấu buổi chiều rất nhanh đã đến, lúc này mọi người bên Tà Băng đã không còn là bộ dạng có mệt mỏi giống như buổi sáng, mà mỗi người là tinh thần sáng khoái đi tới đấu trường, ngày mai sẽ là cuộc tranh tài cuối cùng của bọn hắn, buổi chiều nếu có thể biết được kỹ năng của Hồn Sư học viện, như vậy trận đấu ngày mai của bọn hắn cũng không có gặp khó khăn ah.

Thời điểm mọi người đi đến đài thi đấu, hai bên học viện đã đứng ở trên đài, hai phe đội ngũ chỉnh tề mặt đối mặt đứng đấy.

“Hồn Sư học viện, bốn gã Hồn Thánh Cấp chín, một gã Hồn Tôn cấp một, một gã Hồn Tôn cấp hai!”

“Thiên Thành học viện, bốn gã Hồn Thánh Cấp chín, một gã Hồn Tôn cấp một, một gã Hồn Tôn cấp hai!”

Nghe được bọn hắn báo đăng cấp. Mọi người Hoa Thần Dật nhủ mày, năm nay ba đại học viện là dốc toàn bộ lực lượng ah, nhưng là có đôi khi đăng cấp Hồn Lực cũng không thể đủ đại biểu cho thắng và bại!

Hai phe thực lực ngang bằng, ai muốn thắng đều không có dễ dàng, Hồn Sư học viện hỗn hợp kỹ “Lôi sáng lóng lánh” cùng Thiên Thành học viện “Sắc trời chi nhận”, đều là một cái cường đại kỹ năng để cho hai bên đau đầu, hơn nữa hai bên đều không có tìm được phương án có thể ứng đối!

Mấy người Hoa Thần Dật nếu là không có Tà Băng chế tác ra kính râm, muốn đá bại Hồn Sư học viện thật không phải là một chuyện dễ dàng!

Rất nhanh, Thiên Thành cùng Hồn Sư hai bên đối chiến, Thiên Thành học viện lúc này đã là cuộc tỷ thí cuối cùng rồi, hai trận trước là giống như Áo Tạt Tư học viện toàn thắng, cho nên giờ phút này Thiên Thành học viện đã không có bất kỳ băn khoăn, mỗi người đều là dùng Hồn Thú Hợp Thể, đem mặc mạnh nhất của mình mà thể hiện ra!

Hồn Sư học viện vốn là muốn lưu một chút át chủ bài, nhưng khi sáu người chứng kiến Thiên Thành học viện cường đại cũng không dám khinh thường, lập tức triệu hồi ra chính mình Hồn Thú, Hợp Thể!

Dưới đài mọi người giờ phút này là rất hưng phấn, đây mới thực sự là chiến đấu! Chính thức xuất toàn lực cho vòng thi đấu đoàn thể! Cả hai đại học viện là cường và cường đụng nhau, bọn hắn không kích động cũng không được!

Hai phe đội viên thân thủ nhất nhanh nhẹn hai vị nữ đồng thời phi thân lên, hai đạo thân ảnh uyển chuyển trên không trung đụng nhau, lập tức riêng phần mình sau lưng đội viên cũng lập tức động, trận thi đấu không ngừng phát ra những hồn kỹ cường đại, không ngừng lóng lánh uy lực của Hồn Lực!

Chiến đấu kịch liệt tại trên đài thi đấu tiến hành, người ở dưới đài không có lấy một người đi hoan hô, không có người vỗ tay, tất cả mọi người nhìn không chuyển mắt xem hai bên trên đài đang càng đánh càng kịch liệt, mười hai người, mười hai người cường đại, mười hai tuấn nam mỹ nữ cường đại, bọn hắn chiến đấu để cho mọi người quên đi mọi thứ, trong mắt chỉ có thân ảnh bọn hắn tiêu sái mà lại kịch liệt!

“Trận đấu này, rất có thể sẽ là không phân thắng bại...” Suy nghĩ một cái chớp mắt về sau, Tà Băng sâu kín mở miệng nói ra, hai phe xác thực đều là thập phần cường đại, trận đấu của bọn hắn kết cục tuyệt đối sẽ là một hồi thế hoà không phân thắng bại! Tất cả có lẽ chỉ có thể dựa vào vòng thi đấu cá nhân rồi!

Nhưng là, thi đấu cá nhân? Tà Băng sẽ không khuyếch đại nói mình nhất định sẽ cướp lấy quán quân, nhưng là bọn hắn muốn từ rong tay của nàng đem danh dự của Áo Tạt Tư trên đại lục lấy đi là chuyện không thể nào xảy ra! Nàng Quân Tà Băng sẽ không thua!

“Thế hoà không phân thắng bại, có lẽ thật là thế hoà không phân thắng bại...” Bắc Ngạn Nghiêng cảm thán một tiếng, rồi cúi đầu thở dài, sau đó con mắt có chút sáng lên, quay người đối với Tà Băng nói ra: “Mặc Trần, vòng thi đấu cá nhân là nhờ vào ngươi ah!”

Tà Băng khoe miệng câu dẫn ra, nhẹ gật đầu, hay vẫn là câu nói kia: “Ta sẽ không đem vinh dự của Áo Tạt Tư học viện tặng cho bất luận kẻ nào!”

Nàng Hồn Lực không cao, người của Áo Tạt Tư học viện cũng biết, vị này năm nay mới xuất hiện đích thiên tài Mặc Trần, thánh đường đội phó, hiện tại chỉ là một cái mười lăm tuổi Hồn Thánh cấp hai, nếu không nói đến tuổi của nàng, thì xác thực đăng cấp Hồn Lực của nàng đối với những người thi đấu bên trên mọi người mà nói là thực không có cao!

Nhưng là mọi người trong thánh đường đều biết rõ, nếu là xem thường cái thiếu niên áo trắng lười nhát này, như vậy ngươi, nhất định sẽ... Thua rất rất là thảm!

Chương 67: Áo Tạt Tư Đồi Chiến Hồn Sư

Mà trận đấu rung động nhân tâm này quả nhiên như Tà Băng dự đoán, cuối cùng nhất vẫn là hòa nhau! Hai cái hồn kỹ tuyệt đối cường đại này va chạm đã gây ra trận cuồng phong đối chiến này!

Chứng kiến cuộc thi đấu chấm dứt, Tà Băng quay đầu đối với Hoa Thần Dật nói ra: “Dật, lúc các ngươi giao chiến cùng Hồn Sư học viện nhất định phải nhớ mang kính râm, hồn kỹ hỗn hợp đoàn thể của bọn hắn so với trận đầu ba người kia thì triển cường đại hơn quá nhiều, bất quá bọn hắn nắm chắc lớn nhất cũng chỉ là một cái hồn kỹ này mà thôi. Con át chủ bài đã bị lộ rồi. Các ngươi nên cẩn thận”

“Ân, hồn kỹ của bọn họ xác thực rất cường đại, bất quá chúng ta chỉ cần khắc chế một chiêu này của bọn hắn, có lẽ đã nắm chắc được sáu phần là thắng!” Hoa Thần Dật không phải người thích khuyếch đại, không phải người ba hoa hắn đã nói thắng thì nhất định có thể thắng.

“Bây giờ trở về mà hào hào chuẩn bị một chút, ngày mai là vòng cuối cùng của vòng thi đấu đoàn thể, chúng ta phải tranh thủ để 3 trận đều là toàn thắng!” Bắc Ngạn Nghiêng cười cười, đối với mọi người nói ra, năng đối với thực lực của Hoa Thần Dật cùng mấy người Từ Minh xem như là hiểu rõ, xem hết trận đấu của Hồn Sư học viện, nàng cũng không cho rằng bọn họ không có phần thắng! Huống chi còn có kính râm do chính Tà Băng làm ra để khắc chế Hồn Sư học viện.

Mấy người gật gật đầu hướng phía tiểu viện mà đi, trên đường vừa vận dụng phải vừa mấy người của Hồn Sư học viện, đội trưởng của Hồn Sư học viện khiêu khích nhìn thoáng qua Hoa Thần Dật, mà đội trưởng này lại bị Hoa Thần Dật lơ đi rồi...

Đội trưởng kia chứng kiến chính mình bị Hoa Thần Dật lơ đi, oán hận nắm chặt nắm đấm, trận đấu ngày mai! Bọn hắn nhất định phải thắng trở lại! Hồn Sư học viện bồi dưỡng ra tinh anh không người nào là tham sống sợ chết?

Thời gian phẳng phất trôi qua rất nhanh, trong nháy mắt đã đến trận đấu ngày hôm sau, kế tiếp Thiên Thành cùng Hồn Sư học viện là một cuộc tranh tài làm cho người chờ mong nhất đã sắp kéo ra màn che!

Áo Tạt Tư học viện đối chiến Hồn Sư học viện!

Trước hết có Thiên Thành học viện là thành tích tốt nhất chính là thắng liên tiếp hai trận cùng một trận hoà, đứng thứ hai là Áo Tạt Tư học viện thắng liên tiếp hai trận, tất cả mọi người đang không ngừng suy đoán, hôm nay Áo Tạt Tư học viện có thể hay không thắng liên tiếp ba trận! Dù sao thành viên dự thi của Áo Tạt Tư học viện cũng không phải đơn giản đấy!

Lúc Tà Băng cùng mấy người của Hoa Thần Dật đi đến sân thi đấu, liền đã lấy được tất cả mọi người nhìn chăm chú, nhưng bọn họ vẫn như trước bộ dáng lơ đãng như lúc ban đầu.

Đi đến vị trí ngồi của chính mình, Bắc Ngạn Nghiêng lần nữa dặn dò nói: “Các ngươi đã chuẩn bị kính râm xong chưa? Còn có Giải Độc Hoàn? Trận đấu này định phải coi chừng, Hồn Sư học viện nếu là đột nhiên lại toát ra một cái cường đại hồn kỹ, nhất định không nên hoảng hốt, kịp thời tìm được phương án ứng phó, Hoa Thần Dật, ngươi là đội trưởng, mọi thời khắc đều không thể buông lỏng cảnh giác!”

Hoa Thần Dật nghiêm túc nhẹ gật đầu, thân làm đội trưởng của thánh đường, hắn hiểu được địa vị của chính mình có bao cao và có bao nhiêu trách nhiệm!

“Cố gắng lên!” Tà Băng lộ ra một cái đáng tươi cười chói mắt, đối với sáu người sắp sửa dự thi nói ra.

Mấy người bị đáng tươi cười sáng ngời của Tà Băng làm hoa mắt, trong nội tâm đồng thời toát ra một cái ý nghĩ, không thể thua, chính là vì một cái đáng tươi cười như vậy cũng không thể thua! Mà cái nụ cười này cũng lắc lư tâm không ít người. Từ Minh không được tự nhiên, Văn Á cúi xuống khuôn mặt nhỏ nhắn đã hồng hồng. Chớ đừng nói chi đến Hoa Thần Dật cùng Bắc Ngạn Phong đã biết rõ Tà Băng thân phận rồi.

Bắc Ngạn Nghiêng cũng là ngây ngẩn cả người, lấy lại tinh thần bắt đầu nhìn Tà Băng một chút, cái thiếu niên áo trắng này làm sao lại như là kẻ gây tai họa thế này? !

Tà Băng không hề biết lúc mình biểu hiện lơ đãng chỉ là một cái cổ vũ, lại gieo xuống cho mình hoa đào nhiều như vậy!

Mấy người của Hoa Thần Dật nhẹ gật đầu, kiên định nhẹ gật đầu, trận đấu này hắn hội tận cố gắng lớn nhất! Nghe đến lão giả nói chuyện về sau, mấy người nhìn nhau cười cười đi lên đài thi đấu, cuối cùng này một cuộc tranh tài, bọn hắn đều đem hết toàn lực!

Tà Băng nhìn bóng lưng của sáu người, bỗng nhiên có loại dự cảm bất hảo, lắc đầu, bọn hắn có lẽ có thể đối phó ah.

“Ha ha, tỷ tỷ, ta hôm nay lại có thể kiếm một khoản lớn!” Tà Băng trong đầu bỗng nhiên truyền đến âm thanh của Tiểu Từ, nghe nói như thế, Tà Băng chính là bó tay rồi, cái Tiểu Từ này mấy ngày nay dựa vào sòng bạc của trận đấu mà kiếm được không ít, lần này khẳng định lại đem toàn bộ cược Áo Tạt Tư học viện thắng rồi!

“Tiểu Tử, người xác định học viện của chúng ta có thể thắng?” Tà Băng đuôi lông mày nhảy lên, đối với Tiểu Tử truyền âm nói.

“Nhất định sẽ thắng nha, Tiểu Tử là cuộc đến mười vạn từ kim tệ đây này! Ha ha...” Tà Băng trong đầu truyền đến ảnh hưởng là thấy được cái Tiểu Tử kia hai mắt màu tím sáng long lánh lên, khoe miệng còn nhiều lấy vật thể khả nghi tí... tách, phăng phắt đã chứng kiến chính mình thắng đến rất nhiều từ kim tệ rồi!

Tà Băng khẽ cười một tiếng, không hề ngôn ngữ, nhìn về phía đài thi đấu, trận đấu đã muốn bắt đầu.

“Hồn Sư học viện, bốn gã Hồn Thánh cấp chín, một gã Hồn Tôn cấp một, một gã Hồn Tôn cấp hai!”

“Áo Tạt Tư học viện, Hồn Thánh cấp bảy hai gã, Hồn Thánh cấp tám một gã, Hồn Thánh cấp chín một gã, Hồn Tôn cấp một một gã, Hồn Tôn cấp hai một gã.”

Theo hai gã đội trưởng chính là tự báo thực lực của đội mình, và bây giờ trận đấu này chính thức đã bắt đầu!

“Chinh thể Hợp Thể!”

“Cả đội triệu hoán ra hồn thú, Hợp Thể!”

Đồng thời hai đạo mệnh lệnh giống nhau theo trong miệng đội trưởng của hai phe truyền ra, sau đó không ngừng triệu hoán ra hồn thú để Hợp Thể, lúc này vốn là tuần nam mỹ nữ của Áo Tạt Tư học viện càng là một cái bộ hình dáng khác! Mà ngay cả Tà Băng cũng không khỏi kinh diễm một cái!

Hoa Thần Dật khế ước hồn thú chính là một con Ngân Lang thần thú, cái Tà Băng này thời điểm năm tuổi đã biết rõ, lại không nghĩ Hợp Thể xong Hoa Thần Dật lại sẽ là, như thế, như thế đấy...! Hoàn mỹ không tỳ vết, khuôn mặt tuyết mỹ, con mắt tinh mịch màu đen giờ phút này càng là sáng ngời không thôi, vốn là sở hữu một bộ tóc đen huyền giờ đây biến thành màu bạc, áo đỏ bay múa càng thêm hiển lộ rõ ràng! Như thế cao quý, lại là như thế cuồng dã!

Tiếp sau đó chính là Từ Minh yêu mỹ, Từ Minh vốn là thuộc về nam tử tà mỹ, làm cho Tà Băng không thể tưởng được là như thế này một cái yêu nghiệt nam tử khế ước hồn thú lại là... Cừu Vĩ tiên hồ! Vốn là Từ Minh tà mỹ giờ phút này toàn thân để lộ ra chính là vô hạn yêu mỹ, quả thật là mỹ nhãn như to!

Bắc Ngạn Phong Hợp Thể sau toàn thân tràn ngập sức bật, Hồ Vương khí thế lập tức phi thăng! Lâm Phong khế ước thú là một con Hoàng Kim Sư Tử, cùng Bắc Ngạn Phong uy nghiêm không thôi! Còn có hai vị đáng người uyển chuyển miêu nữ Ngọc Tinh cùng Ngọc Uyển, sáu người bây giờ là triệt để làm hấp dẫn tầm mắt của công chúng!

Đối diện sáu người tuy nhiên giống nhau là tuần nam mỹ nữ, nhưng là so về đặc sắc với mấy người của Hoa Thần Dật thì lại kém không ít, trong đó một gã nữ tử đầy mắt xinh đẹp hiện lên một tia âm vụ, trực tiếp sử xuất một cái hồn kĩ đối với Ngọc Tinh cùng Ngọc Uyển mà đập tới! Mọi người tại đây chỉ có hai người Ngọc Tinh Và Ngọc Uyển là Hồn Lực thấp nhất!

Nhưng là cô gái này không biết là, quả hồng mềm cũng không nhất định là dễ bóp nát đấy!

Ngọc Tinh cùng Ngọc Uyển không có né tránh hồn kỹ của nữ tử kia, mà hai người là khinh thường nhìn thoáng qua nữ tử, đồng thời hô: “Mèo rít gào Cừu Thiên!” Theo âm thanh của hai người rơi xuống đất, sau lưng xuất hiện hai con mèo giương nanh múa vuốt, “Meow!” Một tiếng liền đem hồn kỹ của nàng kia đánh cho tan!

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Trận Đấu Tiến Hành

Đột nhiên đánh tan cái hồn kỹ của nàng kia về sau, Ngọc Tinh và Ngọc Uyển không lùi mà tiến tới, “Meo meo” tiếng mèo kêu không ngừng truyền đến, hai người phối hợp hoàn toàn là không thể bắt bẻ vào đâu được, từ nhỏ đôi song sinh này cùng nhau lớn lên ăn ý hoàn toàn hơn dự đoán của Hồn Sư học viện. .

Nàng kia giờ phút này đã bị Ngọc Tinh và Ngọc Uyển mèo cào cùng mèo đấm có chút chật vật rồi! Ngay tại lúc hai người chuẩn bị đem nữ tử triệt để đá xuống đài thi đấu, nữ tử lúc này khoe miệng lại lộ ra một tia vui vẻ không dễ dàng phát giác được! Trong ánh mắt đề lộ ra đến chính là xem thần quang kẻ đàn!

Ngọc Tinh không có chú ý tới, nhưng Ngọc Uyển lại đem thần thái của nữ tử này nhìn tinh tường, trực giác nói cho nàng biết, các nàng có phiền toái, không đợi nghĩ nhiều, nàng lập tức túm lấy cánh tay hướng Ngọc Tinh thối lui về phía sau!

Chỉ thấy khoe miệng của nữ tử nhất câu, đầu lưỡi bỗng nhiên ở bên trong miệng chui ra, dài đến mấy mét đem Ngọc Tinh và Ngọc Uyển một mực vây ở

bên trong, cô gái này chỉ mỗi nàng là có kỹ năng, lừa dối quán!

Ngọc Tinh và Ngọc Uyển lúc này tuy có khăn trang, nhưng thực sự là không thấy cuống quýt, bởi vì bọn nàng không phải hai người riêng lẻ, mà các nàng là một cái đoàn đội!

Quả nhiên, lúc này một đạo Hồn Lực màu tím lập tức đã đánh vào nữ tử lừa dối kia, theo Hồn Lực màu tím bay đi, Từ Minh yêu mị đã xuất hiện ở bên cạnh hai người, mà cái nữ tử của Hồn Sư đoàn kia thu hồi đầu lưỡi đồng thời sâu sắc nhổ một bãi nước toan máu tươi! Nữ tử lau huyết nơi khóe miệng, lạnh lùng nhìn Từ Minh!

“Cô nàng, không nên nhìn ta như vậy nha, ta có người yêu mến rồi...” Từ Minh vẫy vẫy tóc của mình, khẽ vuốt nhẹ mái tóc dài của mình, bộ dáng kia là yêu nghiệt đến như thế nào ah!

Nữ tử lúc này quả thật bị Từ Minh yêu tinh cho một cái chớp mắt đã thất thần ra rồi! Nhưng là rất nhanh liền hồi phục, nhìn thoáng qua chính mình những thứ khác đồng đội giờ phút này cũng còn tự nhiên ứng đối, nữ tử cũng không nóng nảy, khóe miệng câu dẫn ra, vù mị đối với Từ Minh yêu tà nói ra: “Vây là người cảm thấy người ưa thích người đẹp đâu này? Hay vẫn là ta mỹ đâu này?”

Từ Minh kĩ lưỡng nhìn xem, rồi nói ra: “Cô nàng này, người có biết hay không, trên cái thế giới này có một loại người đi ra ngoài có thể sẽ hù chết được người ta đó nha? !”

Nghe được hai người đối thoại tất cả mọi người đều cười rộ lên, mấy người của Hoa Thần Dật bắt đầu dĩ cười cười, Từ Minh nói chuyện thật đúng là không để cho người ta mặt mũi ah! Người ta tốt xấu gì thì cũng được tính là một mỹ nữ ah!

Mà người của Hồn Sư học viện giờ phút này trong lòng lại bắt đầu chửi bậy rồi, nữ nhân này, đến thi đấu mà lại đi câu dẫn nam nhân! Không thấy được bọn hán đã ứng phó không xuê sao? Năm người vậy mà đấu không lại bốn người của Áo Tập Tư học viện! Nữ nhân này quả thực là ngu xuẩn! Còn không mau tới cùng bọn họ xuất ra hỗn hợp hồn kỹ!

Nữ tử nghe được lời nói của Từ Minh vốn là sừng sốt một chút, sau khi đã minh bạch hán ý tứ trong lời nói, nữ tử mặt mũi tràn đầy phẫn nộ, lại bị một đạo tiếng la cắt đứt!

“Người còn không qua đây, không thấy được chúng ta đã duy trì không được sao?” Đội trưởng của Hồn Sư đoàn vừa đánh lui hồn kỹ của Hoa Thần Dật, liền hướng về phía nàng kia hô! Còn cảm thấy mặt mặt không đủ sao?

Nữ tử nghe được lời nói của đội trưởng..., hung hăng tròn mắt nhìn liếc Từ Minh, không tình nguyện phi thân về trong đội ngũ của Hồn Sư học viện! Từ Minh nhún nhún vai cùng Ngọc Tinh và Ngọc Uyển lui về đội ngũ của mình!

Lúc này hai bên đánh nhau đã tạm thời đình chỉ, mấy người của Hồn Sư học viện liếc nhau, rồi nhẹ gật đầu, chuẩn bị xuất ra hỗn hợp kỹ năng “Lôi quang chiếu rọi”!

Hoa Thần Dật khóe miệng câu dẫn, vung tay đánh ra một cái búng tay vang dội, sáu người sau lưng đồng thời lộ ra dáng tươi cười, có một chút tương niệm, trong chớp mắt mọi người đã hiện lại với một cái kính trên mặt.

“Oa!”

“Trời ạ! Đó là cái gì? Rất đẹp trai ah! Đẹp quá ah!”

Bất luận là người ở dưới đài hay vẫn là trên đài lúc này đều có chút tròn tròn mắt, mãnh liệt kinh diễm biểu lộ tại trên mặt! Nếu như nói vừa mới bắt đầu Hợp Thể mấy người của Áo Tập Tư học viện là có tất cả đặc sắc, mỗi người đều hoàn mỹ không thể tưởng tượng nổi, nhưng mà lúc này đây thì bọn hán hoàn toàn là một cái chính thể.

Mà sáu người bọn hán cải biến duy nhất chẳng qua là trên mắt đeo một cái đồ vật màu đen, nhưng là một cái đồ vật nhỏ như vậy lại làm cho mọi người không thể dời mắt sang chỗ khác được, khốc! Hảo Soái nha! Mỗi người trong đầu của mình đều toát ra hai chữ này!

Tà Băng nhìn sáu người trên đài lóng lánh, không tự chủ mà nghĩ tới các minh tinh câu thể kỷ hai mươi mốt, nếu là mấy người này thay đổi quần áo của hiện đại, thật là khiến người không cảm tưởng được ah!

Đội viên của Hồn Sư học viện cũng không hồ là Hồn Sư công hội trưởng tự mình bồi dưỡng tinh anh, chỉ là một cái chớp mắt đã khôi phục lý trí của mình, theo đội trưởng chính là một tiếng hét to: “Tổ hợp kỹ, lôi quang chiếu rọi!”

“Xôn xao” thoáng một phát toàn bộ đài thi đấu đã bị bạch quang lóng lánh bao phủ! Mấy người của Hồn Sư học viện kêu ngao cười cười, không có ai có thể thoát được lôi quang chiếu rọi của bọn hán, Áo Tập Tư học viện cũng sẽ không ngoại lệ!

Nhưng tại đây là có Tà Băng thì vĩnh viễn không có sự tình gì là nhất định được!

Giờ phút này, mấy người của Hoa Thần Dật hoàn toàn không bị lôi quang chiếu rọi ảnh hưởng, ở một bên trong sương mù khói trắng hành tẩu tự nhiên! Nhìn xem sáu người đối diện âm thầm cao hứng, Mấy người của Hoa Thần Dật nháy mắt ra dấu, bắt đầu làm hình dáng như không thấy được gì, loạn đánh một trận, lúc này đệ tử của Hồn Sư học viện tinh tường nhìn bộ dạng mấy người của Hoa Thần Dật, khinh thường xùy cười một tiếng, Áo Tập Tư học viện? Không gì hơn cái này!

Ngay tại lúc mà mấy người của Hồn Sư học viện muốn đem mấy người của Hoa Thần Dật đập hạ đài thi đấu, lại bị đội trưởng của bọn hắn cho ngăn cản, sắc mặt đội trưởng lúc này quái dị, cảm giác nói không ra lời: “Ta cảm giác, cảm thấy có cái gì không đúng, kỹ năng cuối cùng của Thiên Thành học viện cùng chúng ta liều mạng lại là thế hoà không phân thắng bại! Với tư cách là đệ nhất học viện Áo Táp Tư học viện của đại lục như thế nào lại dễ dàng bị đánh bại như vậy? Hơn nữa các ngươi không biết là cái đồ vật màu đen kia cũng rất quái dị sao?”

“Đội trưởng, ngươi quá đa nghi á... , mấy người dự thi của Áo Táp Tư học viện thực lực cũng không bằng chúng ta, hơn nữa, chỉ bằng cái đồ vật màu đen nhỏ nhoi kia cũng muốn phá hỗn hợp hỗn kỹ của chúng ta? Vậy cũng buồn cười quá a!” Một nữ tử sau lưng khinh thường nhìn xem mấy người của Hoa Thần Dật nói ra.

Đội trưởng kia ngẫm lại cũng thấy thế, hẳn là chính mình quá đa nghi đi à nha, sau khi mấy người sử dụng hỗn hợp hỗn kỹ, thì Hồn Lực đã không còn nhiều lắm rồi, vì thế đạt được mục đích, mấy người cùng một chỗ hướng phía mấy người của Hoa Thần Dật đi đến!

Chúng kiến bọn hắn đi vào, mấy người của Hoa Thần Dật khoe miệng cười dẫn ra! Lại để cho người ta hi vọng đến thời điểm đỉnh phong lại tuyệt vọng như vậy sẽ chơi sẽ vui hơn, không phải sao?

Tà Băng nhìn bộ dạng của mấy người Hoa Thần Dật, nhẹ nhẹ cười , nguyên lai Dật cũng là biết tà ác như vậy à?

Mấy người của Hồn Sư học viện đi vào bên người Hoa Thần Dật, đang định xuất ra Hồn Lực đưa bọn chúng đánh, lại bỗng nhiên trùng to mắt, không thể tưởng tượng nổi xem sáu người trước mặt khoe miệng đang mỉm cười, bọn hắn... Bọn hắn? !

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Vòng Thi Đấu Đoàn Thể, Toàn Thắng!

Chỉ thấy sáu người đối diện hoàn hảo không tổn hao gì khoe miệng mỉm cười nhìn xem bọn hắn? ? Mấy người kia chẳng lẽ không có bị hỗn kỹ mạnh nhất của bọn hắn là “lôi quang chiếu rọi” ảnh hưởng sao?

Mấy người của Hoa Thần Dật nhìn xem đội viên của Hồn Sư học viện đang ngây ngốc, một cái búng tay đánh rớt xuống, một người một cái nhanh chóng chuẩn bị sẵn sàng, theo “Rầm rầm rầm!” Vài tiếng trầm đục, đội viên của Hồn Sư học viện một tên tiếp theo một tên bị đá đã bay đi ra ngoài!

Ở bên ngoài mọi người là đang đợi người của Áo Táp Tư học viện bị đá ra bây giờ là triệt để trọn tròn mắt, mắt thấy người của Hồn Sư học viện từng bước từng bước bay khỏi trận thi đấu, ngã xuống dưới đài thi đấu, trọn tròn mắt, thật là trọn tròn mắt! Hồn Sư học viện cường đại thì ai ai cũng rõ như ban ngày, tuy nhiên trận đấu này bọn hắn lại thua như vậy đấy!

Bạch quang tán đi, giờ phút này trên đài thi đấu chỉ còn lại có Sáu người Hoa Thần Dật, sáu cái khoe miệng mỉm cười, mặt mũi tràn đầy tự tin nhìn đội viên của Áo Táp Tư! Bọn hắn thắng liên tiếp ba trận, thành công rồi!

Ánh mắt Hoa Thần Dật thủy chung tập trung ở trên người Tà Băng đang đứng dưới đài, bất luận cái gì vui sướng đều phải có một cái ánh mắt khẳng định của Tà Băng để cho hắn vui vẻ!

Tà Băng mỉm cười đối với Hoa Thần Dật gật gật đầu, Dật một mực tại cố gắng, nàng đều là biết đến!

Lão già không thể tưởng tượng nổi sau khi lấy lại tinh thần, bước chân có chút bất ổn đi lên đài thi đấu, tuyên bố thành tích cuối cùng!

“Vòng thi đấu đoàn thể cuối cùng đã chấm dứt! Chiến thắng chính là Áo Táp Tư học viện! Hiện tại ta tuyên bố danh sách lần này, Áo Táp Tư học viện, vòng đoàn thể toàn thắng, thắng ba trận! Thiên Thành học viện, hai vòng thắng một vòng hoa! Từ Vong học viện, hai vòng thắng một vòng bại! Hồn Sư học viện, một thắng một bại! Dương Không học viện, một thắng hai bại! Thịnh năm cái học viện này chuẩn bị tốt cho vòng thi đấu cá nhân ba ngày sau!”

“Quả nhiên, cái Dương Không học viện này năm nay cũng đánh vào trận chung kết rồi!” Bắc Ngạn lắng nghe đến thành tích cuối cùng, lắc đầu nói ra. .

“Ha ha, Bắc Ngạn lão sư, chúng ta bây giờ có lẽ cao hứng phải là học viện chúng ta ha, ba trận thắng liên tiếp ah!” Lưu Diệp cũng mặc kệ thành tích của cái Dương Không học viện gì gì đó, bọn hắn Áo Táp Tư học viện thắng liên tiếp ba trận, hẳn có thể không hưng phấn sao?

Vân Á cũng là mặt mũi tràn đầy hưng phấn, học viện bọn hắn vẫn như cũ là năm nay đệ nhất danh! Tuyệt đối đấy! Về phần một mình thi đấu, Vân Á căn bản cũng không có để ở trong lòng, trong lòng của nàng, Tà Băng chính là không gì là làm không được đấy! Là chỉ có thể nhìn lên thần!

Chỉ có Từ Mạt Nhi tại sau lưng oán hận nhìn Hoa Thần Dật nhưng Hoa Thần Dật lại nhìn Tà Băng, Mạt Nhi hận, Mạt Nhi này thật sự thật hận! Vì cái gì tất cả mọi người ưa thích nàng! Vì cái gì tầm mắt của mọi người vĩnh viễn đều tập trung ở trên người của nàng? ! Vì cái gì nàng vừa xuất hiện liền đem sở hữu tất cả sáng rọi của chính mình toàn bộ che hết?

Nàng đáng chết! Nàng đáng chết! ! !

Ánh mắt đậm người rơi vào trên người Tà Băng, Tà Băng bắt đầu dẽ nhún nhún vai, hi vọng nữ nhân này đừng trêu chọc tới mình! Vân Á cũng cảm nhận được ánh mắt của Từ Mạt Nhi, có chút bận tâm nhìn về phía Tà Băng, hi vọng nàng nhất định không có sự tình gì!

Nhìn xem mấy người của Hoa Thần Dật đi xuống đài, Tà Băng mỉm cười cùng mấy người Bắc Ngạn Nghiêng đi đến trước, vòng thi đấu đoàn thể toàn thắng! Mỗi người trong nội tâm đều là cao hứng đấy!

“Ha ha, buổi tối hôm nay chúng ta không say không về như thế nào? !” Bắc Ngạn Nghiêng cao hứng đối với mấy người nói ra.

“Tốt, chúc mừng chúng ta vòng thi đấu đoàn thể toàn thắng, hơn nữa vì vòng thi đấu cá nhân của Mặc Trần phải cố gắng lên!” Bắc Ngạn Phong vỗ tay một cái cũng hưng phấn mở miệng.

Mấy người khác đều là mỉm cười nhẹ gật đầu, một cái thời gian đáng giá chúc mừng, chỉ cần Mặc Trần ở vòng cá nhân thi đấu thắng lợi, như vậy quán quân nhất định là bọn hắn Áo Tập Tư học viện đấy! Mà thực lực của Mặc Trần là mọi người đã rõ! Căn bản là không cần lo lắng nàng sẽ thất bại!

Tà Băng sớm đã nhìn thấu nội tâm của mọi người ! Nàng chính là một cái bắt bại Thần Thoại! Mà trận đấu này chẳng qua là cái thứ nhất đá đặt chân mà thôi!

Mọi người cười cười nói nói về tới tiểu viện, thoáng nghỉ ngơi, liền bắt đầu bắt tay vào chuẩn bị buổi tối tụ hội, mỗi người trên mặt đều là tràn ngập vui vẻ, đương nhiên, phải loại trừ một bên là Từ Mạt Nhi!

Dưới sự nỗ lực mọi người, một cái nho nhỏ đồng lửa đã được chuẩn bị xong, còn có rất nhiều rau quả và thịt, tối nay là ý định khai mở tiệc đồ nướng rồi, Tà Băng hôm nay cũng rất vui vẻ, trực tiếp đem việc khai mở thịt làm luôn!

Màn đêm rất nhanh hàng lâm, trong tiểu viện đã dấy lên đồng lửa, mọi người vòn quanh lấy ngòi ở quanh bốn phía đồng lửa, vui vẻ trò chuyện, nghe đồ nướng của Tà Băng truyền đến trận trận hương khí, nguyên một đám nước miếng đều muốn chảy đi ra, mà ngay cả quanh què Ngọc Tinh và Ngọc Uyển cũng không ngừng nhìn về phía thịt nướng của Tà Băng.

Tà Băng khoe miệng câu dẫn ra, cười nói: “Chờ một chút nha, xong ngay đây.” Nói xong đưa thịt nướng trong tay lật qua, theo ngọc giới lấy ra đồ gia vị nàng tự chế đều vung ở phía trên, ngẩng đầu nói ra: “Chính mình phân ah, ta đã nướng chín rồi!”

Nghe Tà Băng nói đã nướng chín xong, Lưu Diệp cùng Lâm Phong hai cái kẻ dở hơi lập tức chạy vội tới bên người Tà Băng, cầm lấy dao găm mà phân chia thịt nướng ra , bắt quả hai người ngược lại là sau khi cắt xong, trước tiên đưa cho mấy người Bắc Ngạn Nghiêng, cuối cùng mới lưu cho mình, Tà Băng nhìn xem mọi người vui vẻ nở nụ cười.

Hoa Thần Dật cầm trong tay thịt nướng, đưa cho bên cạnh Tà Băng, Tà Băng sừng sốt một chút, cười cười, tiếp nhận thịt nướng của Hoa Thần Dật một ngụm cắn đi lên!

“Ha ha, các người tụ hội thậm chí ngay cả cái lão nhân ta đây đều không gọi ah, còn lại để cho lão đầu ta nghe mùi thơm rồi chính mình lại phải đi tìm ah!” Ngoài cửa đột nhiên truyền đến thanh âm lại để cho mấy người sừng sốt một chút, tụ hội sao có thể đem viện trưởng mà quên mất rồi!

Mấy người vội vàng đứng lên đón tiếp Từ Kinh đang tiến đến, Từ Kinh cũng không phải chú ý cái gì, ha ha cười cười, nói ra: “Tốt rồi, đều ngồi xuống a, ai nướng thịt ah, ta lão đầu là do cái này mà xông đến đấy!”

“Cái thịt nướng này là của thiên tài Mặc Trần chúng ta nướng á, ha ha!” Bắc Ngạn Nghiêng vui vẻ cười cười, cầm lấy một khối thịt nướng lớn đưa cho Từ Kinh, Từ Kinh tiếp nhận thịt nướng cũng thuận thế cùng Tà Băng bọn hắn ngồi lại với nhau, vây quanh trước mặt đồng lửa.

“Mặc Trần ah, người cái thịt này là như thế nào mà nướng đó a, lão đầu ta thật đúng là lần đầu tiên ăn được thứ ngon như vậy ah.” Từ Kinh ăn thịt nướng, cười hỏi Tà Băng.

Tà Băng theo ngọc giới ở bên trong lấy ra mấy bình đồ gia vị nàng tự chế ra, mỗi người một lọ thả vòng mọi người trong về sau, nói ra: “Đây là đồ gia vị tự điều chế của ta, đem thịt đã nướng chín rắc cái này lên thì tốt rồi.”

Mấy người cầm lấy bình đồ gia vị trong tay xem như trân bảo, như thế mỹ vị đồ ăn là bọn hắn yêu nhất ah!

Cười cười nói nói rất nhanh tiến nhập yến hội , Bắc Ngạn Phong ha ha cười cười, đảo mắt nhìn Tà Băng, nói ra: “Tiểu Trần Nhi, có thể hay không ca hát cho chúng ta nghe ah?”

“Đúng vậy a đúng vậy a, Mặc Trần ca hát a?” Lưu Diệp cùng Lâm Phong hai cái người ưa thích tham gia náo nhiệt thoáng một phát liền sôi trào, âm thanh của Mặc Trần để nghe như vậy, ca hát nhất định còn thật là nghe thật tốt đấy!

Tà Băng cười cười, cũng không từ chối, nhớ tới một ca khúc mà kiếp trước nàng rất ưa thích, môi son khẽ mở, hát .

“Trong nháy mắt pháp tắc phá vỡ

Ta là ai là ta Tâm Ma cuồng loạn nhảy múa

Đối với sai ta có thể đôn ngộ

Ác Ma bắt đầu lại để cho chân lý sống lại

Trong sương mù ai tại thấp tổ

Cao nhất vinh quang hưởng thụ cô độc

Dùng phần đầu đi chinh phục

San bằng trong thiên địa phần nộ

Vân lại đám gió đen lại rống không thể để cho ta dừng lại hành trình gió mặc gió, mưa mặc mưa

Đảm nhiệm dưới chân chúng thần cho ta trải thành một đầu anh hùng lộ

Một giọt nước mắt ở nửa đường quay đầu lại ta chỉ có chiến Đấu Chiến đấu

Đầy trời tinh tại trụ lạc về sau ta cầu nguyện chó đi chó đi

Cái kia độ ẩm đã vô pháp giữ lại yêu đã lạnh thấu lạnh thấu

Tâm nguyện của ta cùng người cùng sở hữu cùng một chỗ đến cuối cùng cuối cùng

Trong sương mù ai tại thấp tổ

Cao nhất vinh quang hưởng thụ cô độc

Dùng phần đầu đi chinh phục

San bằng trong thiên địa phần nộ

Vân lại đám gió đen lại rống không thể để cho ta dừng lại hành trình gió mặc gió, mưa mặc mưa

Đảm nhiệm dưới chân chúng thần cho ta trải thành một đầu anh hùng lộ

Một giọt nước mắt ở nửa đường quay đầu lại ta chỉ có chiến Đấu Chiến đấu

Đầy trời tinh tại trụ lạc về sau ta cầu nguyện chó đi chó đi

Cái kia độ ẩm đã vô pháp giữ lại yêu đã lạnh thấu lạnh thấu

Tâm nguyện của ta cùng người cùng sở hữu cùng một chỗ đến cuối cùng cuối cùng” (đây là bài《 mê muội 》của Trương Kiệt)

Một ca khúc theo Tà Băng trong miệng hát ra, nàng tuyệt mỹ khuôn mặt, nhàn nhạt có chút từ tính âm thanh (tức là âm thanh có sức hút như nam châm), bề ngoài thiên hạ khí thế để ở trong lòng mọi người thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Tẩu Hỏa Nhập Ma? !

Thời gian ba ngày trôi qua rất nhanh, đảo mắt đã sắp đến thời gian vòng thi đấu cá nhân bắt đầu rồi!

Mà sáng sớm hôm nay, nhân vật chính của vòng thi đấu lại còn trong phòng không có xuất hiện, mấy người Bắc Ngạn Nghiêng là đội trái đội phải mà không thấy Tà Băng, Lưu Diệp cùng Lâm Phong hai người thiếu chút nữa liền vọt đi vào, nhưng lại bị Hoa Thần Dật cùng Bắc Ngạn Phong cho ngăn cản, chê cười, bên trong chính là Băng nhi, hàng thật giá thật nữ tử ah, sao lại cho hai người các người muốn xông vào liền có thể xông vào!

“Bắc Ngạn lão sư, nếu không người đi vào hô một chút đi. .” Hoa Thần Dật quay đầu đối với Bắc Ngạn Nghiêng nói ra, tại đây thích hợp nhất đi vào chính là nàng rồi.

Bắc Ngạn Nghiêng gật gật đầu, nàng cũng không chú ý, một cái mười lăm tuổi tiểu thí hài, nàng còn không có hứng thú! Bất quá đoạt lấy làm đệ đệ còn có thể, Bắc Ngạn Nghiêng đi đến trước đẩy ra cửa phòng của Tà Băng, đi vào.

“Mặc Trần! Chuyện gì xảy ra? Hoa Thần Dật, Bắc Ngạn Phong mau vào!” Bắc Ngạn Nghiêng vừa mới tiến đến, một âm thanh lo lắng liền hô lên!

Hoa Thần Dật nghe được âm thanh này, trong đầu xôn xao thoáng một phát trở thành chỗ trống! Thân thể càng là nhanh chóng đá văng cửa phòng của Tà Băng mà đi vào! Mà người cùng Hoa Thần Dật nhanh chóng chạy vào không phải Bắc Ngạn Phong, không phải Vân Á, nhưng lại là một thân áo tím Từ Minh, mà ngay cả Từ Minh cũng không thể tin được, vì cái gì nghe được Mặc Trần gặp chuyện không may hắn sẽ lập tức không tự chủ được!

Mọi người nhanh chóng tiến vào gian phòng, chứng kiến người ngồi trên giường khoanh chân, mà gân xanh nổi lên, máu tươi không ngừng phá tan làn da, áo trắng đã nhiễm lên một chút điểm ánh sáng màu đỏ, khuôn mặt xinh đẹp của Tà Băng lúc này càng là tái nhợt vô cùng!

Tại sao có thể như vậy? Mọi người thấy bộ dáng này của Tà Băng, thoáng một phát sốt ruột, Hoa Thần Dật mắt đã là màu đỏ bùng, Băng nhi, Băng nhi giờ phút này là đang thừa nhận cái dạng gì thống khổ?

“Mặc Trần hẳn là thời điểm đột phá làm cho tẩu hỏa nhập ma.” Bắc Ngạn Nghiêng là người đầu tiên khôi phục lý trí của mình, nhìn xem mọi người, nói ra.

“Tẩu hỏa nhập ma? Làm sao có thể?” Vân Á lúc chứng kiến bộ dáng của Tà Băng, nước mắt cũng đã ngăn không được chảy ra, nghe được Bắc Ngạn Nghiêng, lúc này càng là thoáng một phát ngã ngồi trên mặt đất.

Hoa Thần Dật còn có thể nói gì, nhưng là lập tức, cả cái gian phòng đã bị một mảnh bạch quang bao khóa, đợi bạch quang tán đi, mọi người lại ngây ngẩn cả người!

Chỉ thấy vừa rồi bên người Tà Băng bỗng tuếch, lúc này đã nhiều hơn một cái nam tử tựa như thần, nam tử một thân quần áo màu trắng, là kiểu dáng bọn hắn chưa từng gặp qua, nhưng là đơn giản hào phóng, mặc ở nam tử trên người càng là lộ ra cao quý vạn phần! Nam tử một đầu tóc dài màu trắng tùy ý rối tung lên trên bả vai, khuôn mặt tuấn mỹ càng là hoàn mỹ không thể tưởng tượng nổi!

Một người nam tử, như thế nào có thể hoàn mỹ đến tình trạng như thế?

“Là người?”

“Là người?”

Hoa Thần Dật cùng Bắc Ngạn Phong thoáng một phát tự hô lên, là hắn? Mười năm trước cho bọn hắn tiền đưa đan dược cùng công pháp chính là cái tiểu nam hài kia? Mười năm trước có được thực lực khủng bố tiểu nam hài?

Tuyệt Ảnh cảm nhận được Tà Băng gặp nguy hiểm, lập tức rời đi ngọc giới, chứng kiến bộ dạng Tà Băng lúc này, gần đây ôn hòa đôi mắt, lúc này lại là tràn đầy nộ khí! Tiến giai có nàng như vậy tiến đây sao? ! Nghe được âm thanh sau lưng, Tuyệt Ảnh liền đầu đều không có hồi trở lại, ngữ khí thán nhiên nói: “Mặc Trần giữa trưa nhất định sẽ trở lại!”

Sau đó Tuyệt Ảnh ôm Tà Băng vào trong ngực, một hồi bạch quang hiện lên đã quay trở về ngọc giới!

Còn lại những người khác trong phòng có chút kinh hãi xem gian phòng trước mặt đã bỗng tuếch, nếu không là là trên giường trắng nõn kia lại còn có chút vết máu, bọn hắn thật sự tưởng rằng mình đang nằm mơ! Cái nam tử tóc trắng kia vừa xuất hiện, bọn hắn liền cảm nhận được áp lực kinh thiên động địa! Nam tử này đến tột cùng là ai? Tại sao thực lực lại có thể cường đại như thế?

“Xin hỏi là vị tiền bối nào giá đáo?” Một âm thanh hùng hậu truyền đến, vài tên lão giả nhao nhao đáp xuống tiểu viện, vừa mới còn cảm nhận được áp lực nếu là Hồn Tôn trở xuống thì sẽ không có cảm giác gì, nhưng là Hồn Lực càng cao, thừa nhận uy áp lại càng nghiêm trọng, nhất là mấy người viện trưởng bọn hắn, hội trưởng, mấy người hợp lực mới thật không dễ dàng chống cự ở một tia áp lực!

Đợi đến áp lực biến mất, lập tức tìm tới, thực lực như vậy tuyệt đối là một gã tiền bối siêu cấp! Bọn hắn cũng không dám lãnh đạm!

“Viện trưởng, các tiền bối, mới xuất hiện làm bọn chúng ta đây cũng không rõ ràng lắm là ai.” Bắc Ngạn Nghiêng đối với mấy người xoay người cung kính thi lễ một cái sau mở miệng nói ra.

“Vừa mới là có chuyện gì xảy ra?” Từ Kinh có chút nghi hoặc nhìn học sinh của mình, trong nội tâm bỗng nhiên bay lên dự cảm bất hảo, như thế nào không thấy nha đầu? Chẳng lẽ...

Bắc Ngạn Nghiêng nhìn Từ Kinh bên cạnh các vị tiền bối, có chút tâm thần bất định nói: “Buổi sáng Mặc Trần là tiến giai tẩu hỏa nhập ma, chúng ta còn không có làm tỉnh tường tình huống, một gã nam tử đã đem Mặc Trần cho mang đi, hơn nữa nói Mặc Trần giữa trưa sẽ trở lại.”

“Cái gì? Nam tử kia có hay không nói hắn là người nào? Cái gì cùng Mặc Trần quan hệ?” Từ Kinh nghe xong nha đầu bị người thần bí mang đi, thoáng một phát sốt ruột, hoàn toàn đã mất đi chi sắc uy nghiêm của thường ngày!

“Viện trưởng, nam tử kia có lẽ cùng Mặc Trần rất quen thuộc, chúng ta hãy đợi chút đi, đợi Mặc Trần trở lại chúng ta sẽ hỏi.” Lúc này là Ngọc Tinh thanh tỉnh mở miệng nói ra.

Từ Kinh nghe được lời nói của Ngọc Tinh... , nhẹ gật đầu, cũng chỉ có thể chờ đợi, sau đó đối với mấy vị trưởng lão bên người nói ra: “Tiền bối có lẽ chính là nam tử, hiện tại hẳn là không có vấn đề gì rồi, các người về trước đi chuẩn bị cho trận đấu hôm nay. Ta phải hiểu thoáng một phát tình huống.”

Mấy vị lão giả nghe được lời nói của Từ Kinh... , nhao nhao nhẹ gật đầu, quay người rời đi, đấu trường bên trên không thể không có bọn hắn. Mấy người sau khi rời đi, Bắc Ngạn Nghiêng đem sự tình từ đầu tới đuôi kể cho Từ Kinh, Từ Kinh sắc mặt lập tức thay đổi! Nha đầu kia, vậy mà vượt cấp? ! Từ Kinh tại Áo Táp Tư đại lục lâu như vậy, tình huống như thế nào đều gặp, nghe Bắc Ngạn Nghiêng giảng thuật hẳn tự cơ bản xác định cái bằng nha đầu này là tấn cấp rồi!

Từ Kinh lắc đầu, bắt đầu đi nói: “Nha đầu hẳn là vượt tấn cấp rồi, nếu là nói nam tử kia cùng Mặc Trần nhận thức... , chúng ta liền không cần lo lắng rồi, đợi nàng trở lại a, ta đi trước đến sân thi đấu, buổi chiều trận đấu nếu Mặc Trần không về kịp thì Hoa Thần Dật sẽ tham gia! Cho dù Mặc Trần trở lại, thân thể có lẽ sẽ rất suy yếu.”

Hoa Thần Dật nhẹ gật đầu, hẳn không có vấn đề, chỉ cần Băng nhi không có việc gì là tốt rồi.

Mà bây giờ Tà Băng, tại ngọc giới bên trong thừa nhận lấy áp lực cực lớn cùng thống khổ, chân nguyên hùng hậu hoàn toàn không nghe sai sử ở trong kinh mạch của nàng mạnh mẽ đâm tới, một bên Tuyết Ảnh ôm Tà Băng vào trong ngực, không ngừng lợi dụng lực lượng của mình đến trấn an Hồn Lực của Tà Băng.

Tuyết Ảnh mắt màu lam là nồng đậm đau lòng, hẳn hoàn toàn có thể giúp Tà Băng ngăn chặn lại Hồn Lực của nàng, nhưng là như thế sẽ trở ngại nàng tu luyện, Tuyết Ảnh không thể làm như vậy, hẳn chỉ có thể giúp Tà Băng trấn an, trấn an cái Hồn Lực không nghe lời kia!

Tiểu Từ ngồi xổm ở một bên, từ nhãn nhìn chăm chăm vào tỷ tỷ đang thống khổ, nước mắt màu tím không ngừng theo khóe mắt mà chảy ra... Hẳn là lần đầu tiên chứng kiến tỷ tỷ như thế thống khổ, như thế yếu ớt.

Ngoại giới mấy người của Hoa Thần Dật cũng không có đỡ hơn, một mực canh giữ ở trong phòng Tà Băng, cùng đội bộ dáng Tà Băng hoàn chỉnh lười biếng của nàng, cười đối với bọn họ nói, nàng không có việc gì.

Mười giờ rồi, không có trở lại... .

Giữa trưa mười hai giờ, như trước không thấy cái thân ảnh màu trắng kia.

Hai giờ chiều, trận đấu đã sắp muốn bắt đầu, vẫn là không thấy Tà Băng... .

Mọi người cẩn thận mỗi bước đi đến đấu trường, đã đến lúc thi đấu, Bắc Ngạn Nghiêng mới quay đầu hướng Hoa Thần Dật nói: “Thần Dật, một hồi không được phân tâm, Mặc Trần sẽ không có chuyện gì đâu.”

Hoa Thần Dật thu hồi ánh mắt của chính mình, nhẹ gật đầu, Băng nhi hiện tại không thể tới, hẳn nhất định phải thay nàng thắng được trận đấu!

Trở lại chỗ ngồi, nghe đến lão giả tuyên bố danh sách trận đấu: “Áo Táp Tư đối với Chiến Hồn Sư! Thành đội viên hai bên lên sân khấu!”

Hoa Thần Dật đứng người lên, lúc muốn đi hướng đài thi đấu, lúc này một đôi tay trắng nõn mảnh khảnh chắn trước mặt Hoa Thần Dật, chỉ nghe một đạo âm thanh thanh thúy trên choker truyền đến: “Nếu là trận đấu của ta, đương nhiên vẫn là tự mình đi tham gia nha.”

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Tà Băng Vs Tuyết Táp

Nghe thế âm thanh thanh thúy, đảo mắt chứng kiến cái áo trắng bông bành kia cười hi hi, mọi người thấy bộ dạng của nàng hoàn hảo vô khuyết là nói không nên lời, Vân Á vốn là đã gạt bỏ đi nước mắt, giờ phút này lại theo gương mặt chảy ra.

Hoa Thần Dật chứng kiến thiếu niên ở trước mắt, quen thuộc khuôn mặt, âm thanh quen thuộc, áo trắng quen thuộc, nhận xuống mình muốn đem nàng ôm trong ngực, nhẹ nhàng nhắm nghiền hai mắt, che dấu đầy mắt cảm xúc, lần nữa mở mắt ra, xem thiếu niên ở trước mắt, mở miệng: “Người, không có việc gì là tốt rồi.”

Là, nàng không có việc gì là tốt rồi, trong lòng của hắn thế gian vạn vật đều so ra kém một cọng lông tóc của nàng!

Tà Băng nhìn xem bộ dáng lo lắng của mọi người, đáy lòng âm áp đồng thời cũng mang theo rất nhiều áy náy, lại để cho bọn hắn lo lắng đến như thế.

“Ta không sao.” Xem bọn hắn, Tà Băng áy náy cười cười, thở khẽ ra ba chữ kia, lại để cho mọi người tâm thoáng một phát bình ổn trở lại.

Nghe được lão giả trên đài thi đấu lần nữa nói ra tên của mình, Tà Băng đối với mọi người gật gật đầu, quay người đi về hướng đài thi đấu.

Trên đài cao Từ Kinh chứng kiến Tà Băng an toàn trở lại, đáy lòng một tảng đá coi như là rơi xuống đất rồi, nha đầu không có việc gì là tốt rồi.

Tà Băng cảm nhận được ánh mắt của lão sư Từ Kinh, đối với Từ Kinh cười cười, ý bảo nàng không có chuyện gì, tiếp tục hướng phía bục thi đấu mà đi lên trên.

Tà Băng đứng tại trên đài thi đấu, nhìn đối diện người của Hồn Sư học viện còn chưa đến, nghi hoặc nhìn về phía lão giả, nếu là nàng không có đoán sai..., hôm nay người dự thi của Hồn Sư học viện hẳn là Tuyết Táp à nha?

Lão giả bất đắc dĩ mắt nhìn đội ngũ Hồn Sư đang ở dưới đài, lão giả định hô lên một lần nữa, chưa kịp nói thì đã có một giọng nói đã cắt đứt.

“Đối thủ của ta, quả nhiên là ngươi!” Mang theo âm thanh từ tính vui vẻ rơi xuống, lúc này đối diện Tà Băng đã xuất hiện một vị hắc y nam tử tuyệt sắc. Tư thái vẫn như cũ là có chút lười biếng, trong đôi mắt lộ ra cũng vẫn như cũ là một thị thiên hạ, nam tử này, vì cái gì khi chứng kiến bộ dáng, Tà Băng cảm thấy có chút quen thuộc?

“Đích thật là ta.” Tà Băng ngữ khí đậm đặc, Tuyết Táp, cái nam tử này là lần thứ nhất làm cho nàng cảm giác được nguy hiểm! Không thể phủ nhận, nam tử trước mắt là rất cường, thật sự rất cường! Nhưng là Tà Băng muốn chính là một cuộc chiến đấu như vậy! Vừa vận thử xem thực lực của nàng vừa mới tiến giai!

“Không hổ là người được Tuyết Táp ta đề vào mắt! Chỉ nửa tháng không thấy, đã tấn thăng đến Cửu giai Hồn Thánh!” Tuyết Táp liếc thấy thực lực Tà Băng bây giờ, hơn nữa cũng hiểu rõ lúc này khí tức của Tà Băng cũng bất ổn, hẳn là vừa mới tiến giai còn chưa kịp vững chắc!

Nghe được lời nói của Tuyết Táp..., Tà Băng sùng sốt một chút, trước mắt nam tử vậy mà có thể liếc một cái đã nhìn ra thực lực của nàng, đúng vậy, thông qua lần này tấn cấp, Quy Nguyên Phần Thiên Quyết của nàng đã luyện đến tầng thứ sáu! Hồn Lực cũng tăng lên tới Cửu giai Hồn Thánh!

Nhưng là dưới đài hết thảy mọi người nghe được câu này, toàn bộ sân bãi lúc này lập tức yên tĩnh trở lại! Bọn hắn vừa mới nghe được cái gì rồi hả? Cửu giai Hồn Thánh? Bọn hắn nhất định là nghe lầm đúng hay không? Mấy tháng trước dương danh thiên hạ Mặc Trần mười lăm tuổi Cửu giai Hồn Tông, giờ phút này đã là Cửu giai Hồn Thánh rồi hả?

Một cấp bậc vượt qua, đối với người bình thường mà nói, ít nhất cũng muốn mười năm! Mà cái Mặc Trần này vậy mà chỉ mấy tháng thời gian đã tăng lên một cấp bậc? Cuối cùng là ở đâu xuất hiện cái quái vật này đây ah?

Trong ánh mắt mọi người lúc này đối với Tà Băng đã không hoàn toàn là hâm mộ, nỗi người bên trong con mắt thoáng hiện hơn nữa là kính sợ! Một cái mười lăm tuổi Cửu giai Hồn Tông, mọi người chỉ biết nói chuyện, hâm mộ thoáng một phát thiên phú của nàng! Nhưng là một cái mười lăm tuổi Cửu giai Hồn Thánh hoàn toàn là không giống với lúc trước!

Nếu như một người thiên phú so với người bình thường muốn tốt rất nhiều, sẽ gặp ghen ghét! Nhưng là nếu là thiên phú của nàng đã lại để cho người chỉ có thể nhìn lên..., như vậy mọi người là chỉ biết hâm mộ cùng kính sợ!

Nhưng đâu đó lại có ánh mắt ghen ghét: “Tấn cấp như vậy mà ngươi không chết?” (Đó mọi người là ai nói ah).

“Vừa vận dùng ngươi tới thử xem thực lực của ta vừa mới tiến giai.” Tà Băng nhàn nhạt ngữ khí nói ra những lời này, cũng không nói gì nữa!

Tuyết Táp cũng giật mình, nàng chẳng lẽ cũng không biết sợ sao? Minh có thể liếc nhìn ra thực lực của nàng, đương nhiên có thể không uổng phí khí lực đem nàng đánh bại! Mà trong giọng nói của nàng lại đậm đặc không thấy chút nào khản trương, còn có chiến ý mãnh liệt như vậy!

Một cái đối thủ đáng giá tôn kính! Nếu là bắt đầu hứng thú, đến trước khi tán thưởng, mà bây giờ Tuyết Táp lại là hoàn toàn đặt Tà Băng ở vị trí rất cao, một cái đối thủ đáng giá để hắn coi trọng, đáng giá để hắn tôn kính!

“Tiểu Tử! Hợp Thê!” Tà Băng nhìn thoáng qua Tuyết Táp, đã tiến hành Hợp Thê! Đây là Tà Băng lần thứ nhất sử dụng Hợp Thê, đủ để nói rõ Tà Băng đối với trận đấu này rất coi trọng và cũng là tôn trọng đối với Tuyết Táp!

Ánh sáng tím kịch liệt bao phủ ở Tà Băng, đối diện Tuyết Táp nhưng lại không có chút nào động tĩnh, một đôi tròng mắt ở bên trong chỉ có đối diện “Thiếu niên”. Nha đầu, ngươi là người đầu tiên từ khi Tuyết Táp ta sinh ra đến bây giờ để vào trong mắt!

Ánh sáng tím tán đi, hết thảy mọi người ánh mắt đều tập trung vào một chỗ, con mắt đều không rời khỏi dù chỉ một cái!

Trong mắt Tuyết Táp cũng hiện lên một tia kinh diễm, chỉ thấy Tà Băng đối diện lúc này đã hoàn thành Hợp Thê, vốn là thiếu niên Thiên Thần áo trắng tuyệt sắc, lúc này lại như thế, như thế đây...rất...rất giống...Yêu nghiệt nha! Chiến giáp lụa mỏng màu tím bao vây lấy dáng người thon dài của thiếu niên, mái tóc cũng biến thành một màu tóc tím phiêu dật, hai con ngươi đen nhánh lúc này càng là long lánh lấy màu tím mờ hoặc lòng người.

Hợp Thê xong Tà Băng hoàn toàn phá vỡ hình tượng từng đã là thần! Lúc này Tà Băng nhất cử nhất động đều ảnh hưởng đến ánh mắt của mọi người.

“Chống trời Từ Long trầm!” Theo Tà Băng một tiếng hét to, một đầu màu tím hư ảnh theo sau lưng Tà Băng hướng phía Tuyết Táp bay đi!

Tuyết Táp lúc này cũng không né không tránh, mắt nhìn hư ảnh càng ngày càng gần, khẽ cười một tiếng, trực tiếp nhảy dựng lên, tay trái biến thành thành quyền, một cái dùng lực, liền đánh tan hồn kỹ này của Tà Băng!

Cái hồn kỳ thú nhất này của Tà Băng xem như thăm dò thực lực của Tuyết Táp, trước mắt Tuyết Táp quả nhiên như nàng sở liệu, là cái nhân vật có thực lực siêu cường!

“Thứ thú nhất của Quy Nguyên Phần Thiên Quyết: Vũ Roi Đốt Hoa!” Đối với Tuyết Táp, Tà Băng hoàn toàn không thể ẩn dấu thực lực, bởi vì người trước mặt không phải là đối thủ nhỏ nhỏ của nàng.

Chứng kiến Tà Băng sử dụng một chiêu này, ánh mắt Tuyết Táp mới bắt đầu biến thành ngưng trọng, kỹ năng Hồn Thú đối với hắn hoàn toàn là không có có ảnh hưởng, nhưng là trước mặt chiêu này hoàn toàn không phải hắn có thể khắc chế được rồi đây!

“Tuyết Lạc thiên hạ!” Tuyết Táp nhìn xem càng ngày càng gần vô số giọt mưa đậm cùng cánh hoa, không thể không sử dụng hồn kỹ của chính mình, hồn kỹ bông tuyết đầy trời của Tuyết Táp cùng hồn kỹ của Tà Băng đụng nhau và rồi “Phanh!”

Tà Băng chứng kiến Quy Nguyên Phần Thiên Quyết thứ nhất cùng đối phương liều mạng lại là ngang tay, không khỏi đối với thực lực của Tuyết Táp lần nữa tán thưởng, Hồn Đế phía dưới người có thể tiếp được cái hồn kỹ Vũ Roi Đốt Hoa này của nàng là lúc đáng không có mấy, mà cái Tuyết Táp này lại là một trong những người đó!

“Quy Nguyên Phần Thiên Quyết thứ hai: Tàn Vũ Mặc Hương!” Quy Nguyên Phần Thiên Quyết phân làm mười ba tầng, cùng tám thức! Mỗi một tầng tăng lên đều là một cái vượt bậc, mỗi thức uy lực so với trước kia càng là cường đại gấp 10 lần! Quy Nguyên Phần Thiên Quyết tầng cuối cùng là cái gì thực lực không có ai biết! Mà ngay cả người chế ra Quy Nguyên tử cũng chỉ là tu luyện tới tầng mười hai!

Tàn Vũ Mặc Hương so sánh với Vũ Roi Đốt Hoa, vốn là cường đại hơn nhiều, nhưng là bên trong ẩn chứa Hồn Lực lại cường đại kinh người! Thiếu chút nữa rút sạch Hồn Lực của Tà Băng!

Tàn Vũ Mặc Hương mới xuất hiện, tất cả mọi người nghe thấy được một cỗ nhân nhật Mặc Hương, theo mùi thơm dày đặc nồng hậu, một giọt, không hẳn là hàng ngàn hạt mưa trắng tấp theo trong tay Tà Băng phát ra xông về hướng Tuyết Táp! Tàn Vũ, Tàn Vũ, đây cũng là Tàn Vũ sao?

Tuyết Táp nhìn hàng ngàn hạt mưa bay về phía mình, chau mày, hẳn rõ ràng cảm nhận được bên trong ẩn chứa một Hồn Lực cường đại, lại liếc mắt nhìn Tà Băng sắc mặt có chút tái nhợt, Tuyết Táp thực không rõ, vì một cái trận đấu này mà lại dốc sức liều mạng sao?

Tuyết Táp không biết là, Tà Băng đã từng nói qua sẽ giúp lão sư lấy cho bằng được quán quân, nàng tự nhất định sẽ lấy được!

Tuyết Táp nhìn xem giọt mưa tới gần, liền khiến cho hồn kỹ mạnh nhất của bản thân để chấm dứt trận đấu này! Ai ngờ Tuyết Táp vừa mới chuẩn bị mở miệng nói ra hồn kỹ lại bị một giọng nói làm cho kinh trụ!

“Đã đủ rồi, Tuyết Táp!” Một đạo âm thanh từ tính của tự nhiên theo bên người Tà Băng truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Siêu Cường Tà Băng!

“Đã đủ rồi, Tuyết Táp!” Một đạo âm thanh từ tính của tự nhiên theo bên người Tà Băng truyền đến.

Tuyết Ảnh khơi gọi lên khoe miệng, toàn bộ vòng thi đấu lúc này tràn ngập tư vị nồng đậm hưng phấn.

Cái này... Đây là có chuyện gì? Tất cả mọi người nhìn trước mắt trận đấu này vừa mới bắt đầu còn nồng hậu mùi thuốc súng dày đặc, giờ đây bởi vì một cái nam tử xuất hiện cứ như vậy đã chuẩn bị xong?

Chấm dứt? Thật sự có thể chứ?

“Ca, người cùng nàng?” Tuyết Táp chứng kiến hai người đã biết rõ nhất định hai người này là đã ký kết khế ước, không thể tin được ca ca mình vốn là người không đem người khác để vào mắt vậy mà lại cùng nhân loại ký kết khế ước? Dù cho nha đầu này trước mặt là cái nhân loại rất không tệ, thế nhưng mà tôn nghiêm của bọn hắn như thế nào lại có thể cho phép bọn họ cùng nhân loại ký kết khế ước?

Tuyết Ảnh nhẹ gật đầu, nhìn thoáng qua Tà Băng, khoe miệng câu dẫn, cùng Tà Băng ký kết khế ước, hắn chưa từng có hối hận qua... Ngược lại hắn lại nghĩ là rất may mắn khi hắn có thể cùng Tà Băng ký kết Thượng Cổ khế ước, cái tánh mạng này phải có nàng mới xem như là một cái tánh mạng nguyên vẹn.

Tuyết Táp chứng kiến bộ dạng này của ca ca, thập phần không thể tưởng tượng nổi, từ nhỏ hắn cùng ca ca lớn lên, lần thứ nhất chứng kiến ca ca như thế ôn nhu, tuy nhiên ca ca mắt màu lam luôn như thế ôn hòa, nhưng là thủy chung không ai có thể được cặp anh mắt màu lam như biển kia để vào mắt.

Mặc Trần, cái tiểu nha đầu này có cái dạng gì mị lực, có thể cho ca ca đối đãi đặc thù như thế? Đây là lần đầu tiên Tuyết Táp đối với một nhân loại sinh ra hứng thú nồng hậu. Cái nha đầu này bị hấn để vào mắt, hấn muốn hảo hảo nhận biết xem thực lực thực sự của nàng là như thế nào.

”Trận đấu này các ngươi còn muốn tiếp tục không?” Lão giả thật sự nhìn không được rồi, không thể không tiến lên hỏi thăm ba người này, trận đấu này sẽ không cứ như vậy chấm dứt à?

“Không cần.”

“Tiếp tục!”

Âm thanh của Tuyết Táp cùng Tà Băng đồng thời vang lên, nhưng hai cái đáp án lại là giống y hệt nhau. Tuyết Táp cho rằng hai người hiện tại trận đấu này đã không có bất cứ ý nghĩa gì rồi, mà Tà Băng lại là muốn thử xem thực lực trước mắt của nàng, mặc dù biết rõ mình không thể thắng, nàng cũng thực muốn tiếp tục trận đấu này, cùng đấu trận này cùng Tuyết Táp, hiện tại cũng đã không chỉ đơn thuần là trận đấu của học viện rồi, nàng muốn nói cho Tuyết Táp, cho dù thực lực bây giờ của nàng là rất yếu, nhưng là một ngày nào đó nàng sẽ cùng Tuyết Ảnh sóng vai!

Tuyết Táp có chút kinh ngạc nhìn về phía Tà Băng, nàng biết rõ đánh không lại chính mình, vì cái gì nàng còn muốn tiếp tục trận đấu này đây này?

Tuyết Táp không hiểu, Tuyết Ảnh lại là hoàn toàn có thể cảm giác được nội tâm của Tà Băng, cái nha đầu này, vì cái gì nàng luôn lại để cho người nhìn không được mà muốn bảo vệ, nhìn không được muốn đi đến mà hảo hảo yêu thương nàng.

Tuyết Táp mắt nhìn Tà Băng, cười cười, nhún nhún vai, nói ra: “Tốt, nếu ngươi đã muốn tiếp tục trận đấu, chúng ta cứ tiếp tục, lại để cho ta nhìn ngươi có tư cách gì làm mà cùng ca ca ta kí kết khế ước!”

Tà Băng không có trả lời, chỉ là quay đầu đối với Tuyết Ảnh lộ ra một cái dáng tươi cười an tâm, nhìn về phía sắc mặt Tuyết Táp đã trở nên ngưng trọng, trận đấu này, nàng nhất định sẽ không thua...

Giờ phút này trên đài cao mấy vị lão giả mặt mũi tràn đầy kinh hãi! Nam tử này... Nam tử này...

“Cái này... Lúc này... Siêu Thần Thú?!” Hội trưởng Hồn Sư công hội chăm chăm nhìn vào Tuyết Ảnh rất lâu, mới lớn tiếng hô lên! Một tiếng này, lại để cho tất cả mọi người thoáng cái im lặng, Siêu Thần Thú? Trong truyền thuyết Siêu Thần Thú? Cái Mặc Trần này lại có một vị Siêu Thần Thú kí kết khế ước?!

Từ Kinh nhìn Tà Băng, lắc đầu cười, lão sư như mình thật đúng là không đủ tư cách ah, nha đầu kia lại có con át chủ bài như thế mà sợ là còn hơn cả thế!

“Cái gì những cái Siêu Thần Thú rác rưởi kia mà cũng dám cùng ca ca ta so sánh?” Những người khác không dám nói lời nào, Tuyết Táp có thể không làm gì họ, nhưng cái câu “những cái Siêu Thần Thú rác rưởi kia cũng có thể cùng chúng ta so sánh” của Tuyết Táp?

Đã để cho mọi người vốn là ngốc nghếch đi rồi nhưng lần nữa lại choáng váng, Siêu Thần Thú tại trong miệng hấn vậy mà trở thành rác rưởi? Cái này cũng quá kiêu ngạo đi à nha?

Tà Băng khước miệng câu dẫn, nhìn thân ảnh Tuyết Táp, bỗng nhiên một âm thanh vang lên cùng âm thanh rỗng ngậm theo trong miệng Tà Băng truyền đến! Phi thân tiến lên, Tà Băng biến thành trào bay thẳng đến Tuyết Táp, Tuyết Táp nhìn thoáng qua long trào của Tà Băng, con mắt đều không nháy mắt một cái, trực tiếp tay không nghênh đón, quyền trào đụng nhau lập tức, hai người liền lần nữa tách ra!

Tà Băng con ngươi đảo một vòng, Tuyết Táp như thế không để ý hồn kỹ của chính mình, thì ra là thế...

“Tiểu Tử, biến ảo!” Tà Băng mệnh lệnh một tiếng, Tiểu Tử đã huyền hóa thành một cái dao găm màu tím xinh đẹp!

Cầm lấy dao găm màu tím trong tay, Tà Băng khí thế càng thêm tăng vọt rồi! Nếu hồn kỹ của Hồn Thú đối với Tuyết Táp người vô dụng, như vậy ta không sử dụng hồn kỹ của Hồn Thú đâu? Ta sẽ cùng ngươi đấu mà không cần hồn thú ah.

Tuyết Táp chứng kiến Tà Băng cùng Hồn Thú hủy bỏ Hợp Thể, tán thưởng nhìn thoáng qua Tà Băng, tiểu nha đầu này vậy mà có thể trong thời gian ngắn như vậy tìm được ưu khuyết của chính mình, đúng là một nha đầu thông minh ah!

Tà Băng cầm dao găm, trực tiếp lựa chọn tiến lên cùng Tuyết Táp chiến đấu cận thân (đánh với nhau bằng kiếm hay gì gì đó, mà không dùng đến hồn thú cùng hồn kỹ)! Cái thế giới này hồn kỹ là lợi hại, cũng là không thích hợp dùng cận thân mà chiến đấu! Nếu bàn về cận chiến, tại Áo Tập Tư đại lục, nàng Quân Tà Băng tự xưng thứ hai, không ai dám xưng đệ nhất!

Không thể không nói, Tà Băng càng là thoáng cái đã bắt được nhược điểm của Hồn Sư! Nhưng là người đối diện lại không phải một cái Hồn Sư nha!

Tuyết Táp nhìn Tà Băng lựa chọn cùng hấn cận thân chiến đấu, đáy mắt có một tia thất vọng, biết rất rõ ràng hấn là Đệ đệ của Tuyết Ảnh, càng nên biết hấn không phải nhân loại! Năng lực chiến đấu cùng năng lực phòng ngự căn bản không phải nhân loại có thể so sánh được đâu! Lựa chọn cùng chính mình chiến đấu cận thân, nếu không là đối với thực lực của mình hoàn toàn tín nhiệm, thì cái kia chính là đồ đàn! Tại hấn xem ra, trước mắt tiểu nha đầu không biết là muốn gì đây!

Tuyết Táp nhìn thoáng qua Tuyết Ảnh, ca ca của hấn vậy mà không có ngăn cản, chẳng lẽ ca ca cùng nha đầu kia tiếp xúc cùng nhau thời gian dài cũng

ngốc theo sao, thật là làm hấn choáng váng ah?

Tuyết Ánh đối với đệ đệ của mình cười cười, hoàn toàn không có ý tứ ngăn cản, Băng nhi cận chiế hấn là rất hiểu rõ, hấn đã từng biết qua công kích của nàng xảo trá như thế nào ah, làm cho người ta phải nểm mùi đau khổ ah.

Tuyết Táp nhìn lướt qua công kích bên người Tà Băng, một cái quẹo trái muốn né tránh công kích của Tà Băng, nhưng mà không nghĩ tới Tà Băng trước mặt này, bỗng nhiên chuyển đổi địa phương công kích, hướng phía cổ họng của hấn mà đi! Tuyết Táp bị Tà Băng đột nhiên chuyển đổi có chút gấp!

Địa phương khác ngược lại không sao cả, cái cổ họng này là một trong mấy chỗ nhược điểm trí mạng của hấn! Tuyết Táp vội vàng bụm lấy cổ họng tránh ra, còn chưa có kịp ra tay phản đòn, Tà Băng lại hạ một đạo công kích đánh tới! Mà mục tiêu lần này là —— dưới nách! Đồng dạng là vị trí trí mạng của con người ah!

Tà Băng tuy nhiên không biết nhược điểm của Tuyết Táp, nhưng là căn cứ kinh nghiệm kiếp trước của nàng, chỉ cần là thân thể con người, như vậy những cái nhược điểm trí mạng kia đồng dạng đều là giống nhau!

Tuyết Táp vừa tránh ra dao găm của Tà Băng, né tránh dưới nách của mình, không nghĩ tới dao găm của Tà Băng lại không có ý hướng lấy dưới nách mà đi, thẳng tắp địa hướng phía sườn trái của hấn mà đâm tới!

Đã đâm trúng Tuyết Táp sườn trái, Tà Băng cũng không có dừng lại trong tay công kích, mà là trực tiếp quay người hướng phía Tuyết Táp hậu tâm đâm tới!

Hiện tại Tuyết Táp mới biết được vì cái gì mà ca ca của mình không có ngăn cản! Tại đây là liên tục công kích xảo trá đến, hấn liền một tia cơ hội hoàn thủ đều không có! Không để ý tới miệng vết thương bên sườn trái, vội vàng quay người né tránh công kích của Tà Băng, lại không nghĩ rằng chưa kịp né tránh, như cũ đã bị Tà Băng đâm trúng cánh tay!

Ngay sau đó, dao găm của Tà Băng phối hợp với thân pháp xảo trá, không ngừng mà hướng về bộ mặt của Tuyết Táp, trái, phải, cái ót, má, hàu, phần gáy xương sống, phổi, trái tim, dưới nách, bụng, sườn, vĩ chuy vân... vân (chắc là 1 nguyệt đạo nào đó, puz hk rõ ah), đợi một tý, rồi nàng hướng bộ vị trí mạng mà đâm tới!

Thời gian không dài, lại nhìn hai người hiện tại, hoàn toàn đã không phải là vừa mới bắt đầu hai người ưu nhã rồi! Tà Băng khá tốt, một thân áo trắng chỉ là có chút mất trật tự, vốn là tùy ý buộc lên tóc dài lúc này đã rối tung lên trên bả vai! Mà Tuyết Táp hiện tại thật là hoàn toàn có chút chật vật rồi!

Chỉ thấy lúc này hắc y của Tuyết Táp đã bị Tà Băng đâm vào mất trật tự, vốn là khuôn mặt hoàn mỹ cũng nhiều hơn một cái mất thâm quang! Chứng kiến đệ đệ trên mặt mất thâm quang, Tuyết Ánh thật là muốn cười, thời gian dần trôi qua Tuyết Táp bắt được công kích của Tà Băng, ánh mắt thập phần khiêu khích nhìn Tà Băng, Tà Băng một cái khó chịu, một quyền liền đánh cho đi lên!

Tuy nói Tuyết Táp toàn thân bị Tà Băng cho đâm tới không ít vị trí mạng, nhưng là hấn là phục hồi như cũ năng lực thật biến thái trên cơ bản đã tốt toàn bộ rồi!

Hai người lúc này đã tách ra, Tuyết Táp cũng sẽ không biết một lần nữa cho Tà Băng cơ hội cận thân! Cùng nha đầu kia cận thân đối chiến, quả thực chính là mình không có việc gì lại đi tìm tai vạ ah!

Tuyết Táp lúc này cũng không để cho Tà Băng cơ hội nghỉ ngơi, vừa tách ra, một cái hòn kỹ lại hướng phía Tà Băng đánh qua!

“Quy Nguyên trảo! Quy Nguyên trảo!” Tà Băng liền hô hai tiếng đưa hai tầng Quy Nguyên trảo! Tuyết Táp đối đãi với hòn kỹ của nàng có thể không dám khinh thường!

Trên người có Quy Nguyên trảo che chở, Tà Băng trực tiếp tiến lên nghênh đón tiếp lấy, hô to một tiếng: ”Độc phẫn rần rết!” Nắm lên một bả bột phấn liền hướng phía Tuyết Táp ném đi!

Tuyết Táp nghe được âm thanh của Tà Băng, lập tức liền lách mình né tránh, tuy nhiên không sợ những độc phẫn này, nhưng là thanh lý còn cần phải có thời gian, nhưng mà hấn lại có cái gì đó lóe lên trong đầu, không lẽ Tà Băng là muốn...! Muốn hấn tránh ra để...! Tuyết Táp vừa rời đi chỗ đứng của chính mình, trong nháy mắt Tà Băng liền đứng trên mặt đất!

“Vô hạn trọng lực!” Tà Băng một cái vô hạn trọng lực liền đặt ở trên người Tuyết Táp, cái kỹ năng này có thể không phải kỹ năng trọng lực, mà là Tà Băng mình ở ngọc giới ở bên trong nghiền cứu trọng lực trận! Trọng lực trong trận trộn lẫn thành trên ngàn trăm tiểu trận, muốn bài trừ cái trọng lực trận này, nếu như là Tà Băng cũng phải cần một khoảng thời gian!

Tuyết Táp cảm nhận được trọng lực trên người mình, đại khái nhìn lướt qua cái trọng lực trận này, biết rõ chính mình trong thời gian ngắn là phá giải không được, cũng không để ý tới trận pháp này rồi, cho dù tăng thêm trọng lực trận thì như thế nào? Hấn vẫn có thể không tổn sức chút nào mà Tà Băng đã bại!

Tuyết Táp hiện tại đã không có có tâm tư cùng Tà Băng tiếp tục đánh, thực lực của nha đầu kia đã đủ để cho hấn đồng ý! Mười lăm tuổi có thể làm được loại tình trạng này, coi như là chỗ của bọn hấn cũng là không có người làm được ah! Nha đầu kia, hoàn toàn chính xác có tư cách làm kẻ ức cùng hấn ca ca!

Cho nên Tuyết Táp liền định trực tiếp chấm dứt trận đấu này, một cái hòn kỹ cường đại bay thẳng đến Tà Băng mà đập tới: “Tuyết Phần Thiên hạ!” Tuyết Phần Thiên xuống, danh như ý nghĩa, hòn kỹ vừa ra, thiêu tẫn thiên hạ!

“Không được tới!” Tà Băng mắt nhìn cái cường đại hồn kỹ này, đối với Tuyết Ảnh bên cạnh hô một tiếng , vội vàng vì chính mình một lần nữa bày ra mấy đạo Quy Nguyên trảo! Nàng là không muốn cái cường đại hồn kỹ này như cũ đánh nát Quy Nguyên trảo của mình, nhưng là nó lại không lưu tình chút nào đập vào trên người Tà Băng!

Tà Băng phun ra một ngụm máu tươi, đã bay ra ngoài, “Phanh!” Một tiếng ngã xuống trên đài thi đấu!

Tuyết Táp mắt nhìn Tà Băng bay ra ngoài, chứng kiến Tà Băng phun ra máu đỏ tươi, ngực như là bỗng nhiên thoáng đau một phát, khó chịu không thôi, nhưng hắn không hiểu, không biết tại sao phải khó chịu, cho nên có chút sốt ruột xoay người đối với lão giả nói ra: “Hiện tại có thể tuyên bố kết quả.”

Lão giả mắt nhìn Tà Băng, nhìn nhìn lại Tuyết Táp, còn không có có mở miệng, nếu như là ở trong 10 giây Tà Băng không có đứng lên thì... , nàng chính là thua!

Tuyết Ảnh nhìn Tà Băng, hận không thể lập tức đem nàng ôm ở trong ngực để phản hồi ngọc giới, nhưng là hắn không thể, Tà Băng kiêu ngạo như thế sẽ không cho phép hắn làm vậy!

Dưới đài mấy người của Hoa Thần Dật móng tay đã thật sâu đâm vào bàn tay, máu tươi tí tách tích trên mặt đất, trận đấu này, bọn hắn nên không để cho Tà Băng tham gia! Chứng kiến trên đài Tà Băng đang bị trọng thương, bọn hắn hi vọng người bị thương chính là mình, mà không phải cái Thiên Thần có chút lười nhác vui vẻ _Tà Băng kia.

Năm giây trôi qua...

Thời gian năm giây trong nháy mắt đã qua đi, tất cả mọi người đứng dưới đài, mỗi người dưới đáy lòng đều vì thiếu niên áo trắng trên đài không ngừng động viên, bao nhiêu người đáy lòng đều là một câu, nàng nhất định sẽ đứng , nhất định sẽ đứng !

Trên đài cao mấy cái lão giả cũng đứng , bọn hắn thấy được cái thiếu niên áo trắng này Hồn Lực cường đại, hồn kỹ cũng cường đại, chiến thuật cận thân cũng thật cường đại, cái thiếu niên áo trắng này như thế nào lại cứ như vậy mà ngã xuống chứ? !

Bảy giây rồi qua...

Tà Băng như cũ không có động tĩnh, sắc mặt tái nhợt nằm trên mặt đất, tựa như một cái không có sinh mạng, là như thế làm cho người ta thật đau lòng...

Tám giây đi qua...

Chín giây cũng đã qua...

10 giây đi qua, mọi người ở đây cho rằng Tà Băng không có khả năng đứng , ngay tại lão giả chuẩn bị tuyên bố Tà Băng thua thì cái kia lập tức động, Tà Băng bỗng nhiên động...

Một tay, một tay nhẹ nhàng ấn lấy mặt đất, hai cánh tay, hai cánh tay chống mặt đất, _Tiểu Tử giờ phút này không cần Tà Băng chỉ thị, trực tiếp hóa thành một cây trường thương chèo chống lấy Tà Băng đứng lên.

Tà Băng có chút lay động thân ảnh, nhìn Tuyết Táp đang đứng đối diện, mỗi chữ mỗi câu nói: “Thua? Ta chưa bao giờ biết rõ cái chữ này viết như thế nào!”

Mọi người thấy thân ảnh thiếu niên ở trước mắt yếu ớt tựa hồ một cơn gió thổi nhẹ liền có thể gục ngã, hốc mắt đều hồng, đã nhận lấy Hồn Lực cường đại như thế, là cái gì đã chèo chống lấy thiếu niên này một lần nữa đứng lên! Chẳng lẽ chỉ vì thắng bại của một cuộc tranh tài?

Trận đấu thắng bại? Không! Không phải! Từ Kinh biết rõ, Hoa Thần Dật biết rõ, Bắc Ngạn Nghiêng biết rõ, Tuyết Ảnh biết rõ, bọn họ cũng đều biết Tà Băng sở dĩ một lần nữa đứng , là do đáy lòng của nàng kiêu ngạo, là tự ái của nàng, càng là nàng đã đáp ứng Từ Kinh, đáp ứng học viện, nàng sẽ không thua! Bất luận kẻ nào cũng không thể theo trong tay nàng cướp đi vinh dự của đệ nhất học viện!

“Tuyết Ảnh, Hợp Thê!” Tà Băng nhìn Tuyết Táp đang đứng đối diện, thản nhiên nói.

Trong nháy mắt, Tà Băng liền hoàn thành cùng Tuyết Ảnh Hợp Thê! Lúc này Tà Băng hoàn mỹ không thể tưởng tượng nổi, vốn là nàng đã hoàn mỹ, giờ phút này Tà Băng áo trắng tóc trắng càng là vô cùng cao quý, chói mắt, đây mới thực sự là Thiên Thần!

Tuyết Táp chứng kiến Tà Băng cùng ca ca của mình Hợp Thê, cái ánh mắt này là triệt để ngưng trọng, hắn ca ca cho dù trọng sinh (sống lại lần thứ 2), thực lực kia cũng không phải hắn có thể ngăn cản, huống chi còn có một thực lực biến thái của tiểu nha đầu này! Thật sự là , sớm biết như vậy thì trực tiếp nhận thua cho rồi!

“Quy Nguyên Phần Thiên đệ tam thức: Vân Quy Vũ Roi!” Hợp Thê xong Tà Băng cũng không có sử dụng hồn kỹ của Tuyết Ảnh, mà là dùng hết chân nguyên của toàn thân phát ra một chiêu cuối cùng này, nàng muốn dùng năng lực của mình để thắng! Đây là một cơ hội cuối cùng rồi, Vân Quy Vũ Roi, Quy Nguyên Phần Thiên đệ tam thức, Tà Băng cũng là lần này tiến giai mới xuất hiện tại trong đầu của Tà Băng!

Vừa mới mười giây đồng hồ trước Tà Băng tại trong óc của mình là học tập Vân Quy Vũ Roi, lúc này là không chút do dự dùng đi ra! Ngay tại giọng điệu cứng rắn của Tà Băng rồi, đây trời mây trắng lập tức tập trung vào sau lưng Tà Băng, trong mây xen lẫn lóng lánh Lôi Điện, theo Tà Băng một tiếng “Đi!” Sau lưng vốn là Vân Hải rục rịch thoáng một phát hướng phía Tuyết Táp bay đi!

Tuyết Táp cảm nhận được cái Vân Hải cường đại này, hần thủy chung muốn trốn tránh nhưng chưa kịp, thì thoáng một phát đã bị đánh bay đi ra ngoài! Mà ngay lúc đó Tuyết Táp vốn là đứng tại biên giới của đài thi đấu, cái này vừa bay, cũng làm cho hần trực tiếp rơi xuống đài thi đấu...

Tà Băng chứng kiến Tuyết Táp bay xuống đài thi đấu, khoe miệng cười dẫn ra, im ắng nhìn thoáng qua Từ Kinh cùng Bắc Ngạn Nghiêng, Hoa Thần Dật, con mắt khép lại hướng Tuyết Táp té xuống, thời điểm sắp rơi xuống đất, cả người ngã xuống một cái màu trắng ôn hòa ôm ấp hoài bão ở bên trong.

Trận đấu, chấm dứt!

Mặc Trần, thắng!

Lần nữa thanh tịnh, đã là xế chiều ngày hôm sau, mở mắt ra, liền chứng kiến bên người là hai thân ảnh thon dài gồm một đỏ một trắng, hai người phát giác được Tà Băng tỉnh lại, thoáng một phát, cảm nước cảm nước, thông tri thông tri, Tuyết Ảnh cảm lấy một ly nước ấm ôm Tà Băng lên, đặt ở bên miệng Tà Băng.

Một cổ ngọt theo yết hầu chảy xuống về sau, Tà Băng mới nháy mắt mấy cái, nhìn xem gian phòng bỗng nhiên xuất hiện một đồng người, lộ ra một cái đáng tươi cười, nói ra: “Ta không sao rồi.”

Trong phòng, Từ Kinh, Bắc Ngạn Nghiêng, Từ Minh, Bắc Ngạn Phong, Vân Á đều đã đến, nguyên một đám mắt đều đã tí ti đỏ, xem xét thì đã biết rõ là bọn họ vì mình mà không có nghỉ ngơi, Tà Băng Tâm ở bên trong ấm áp đồng thời, cũng dặn dò bọn hần: “Ta không sao rồi, các người đều đi nghỉ trước đi. Có chuyện gì buổi sáng ngày mai chúng ta nói sau.”

Mọi người sau khi xác định Tà Băng thật sự không có việc gì, thì mới đi ra gian phòng của nàng, Tà Băng thấy sắc mặt Hoa Thần Dật có chút tái nhợt, nói ra: “Dật, người cũng cần nghỉ ngơi thật tốt.”

Hoa Thần Dật cười cười, gật đầu, quay người rời đi, chỉ là tâm lung kia, lại có vẻ cô tịch cùng tang thương đến nhường nào, thấy thế Tà Băng là một hồi đau lòng.

Hai người chứng kiến tất cả mọi người đã ly khai, một cái lắc mình đã tiến nhập bên trong ngọc giới, mà ở bên trong ngọc giới, một cái nam tử hắc y tuấn mỹ đang khoan chân mà ngồi.

Vừa mới tiến đến ngọc giới, Tà Băng đã thấy được Tuyết Táp, chứng kiến cái con mắt kia của Tuyết Táp còn có chút màu xanh, khoe miệng liền không nhìn được mà cười. Tuyết Táp cảm nhận được có người đến gần, mở to mắt liền chứng kiến đáng tươi cười vô si của Tà Băng, không khỏi thò tay sờ sờ cái quảng thâm nơi con mắt của chính mình, tròng mắt liếc Tà Băng, không biết đánh người là không được đánh mặt sao? (Puz: Woa có zụ đó lun)

“Tỷ tỷ, ô ô... Tỷ tỷ, người hừ chết Tiểu Từ rồi, đừng lại để cho chính mình bị thương được không?.” Vật thể nhỏ nhỏ màu tím nhào vòng trong ngực Tà Băng, nước mắt màu tím theo khoe mắt mà chảy ra không ngừng.

Tà Băng sờ sờ cái đầu nhỏ của Tiểu Từ, nhẹ gật đầu, nói ra: “Tiểu Từ không được khóc, tỷ tỷ không có việc gì, tỷ tỷ cam đoan sẽ không lại để cho mình bị thương, được không?”

“Tỷ tỷ không lừa gạt Tiểu Từ chứ? Thật sự sẽ không lại bị thương sao?” Tiểu Từ nâng đầu lên, hai mắt ngập nước thật to nhìn Tà Băng, tỷ tỷ bị thương lại để cho Tiểu Từ tự trách rất lâu, đều do hần không đủ cường, nếu hần có thể đồng dạng như Ảnh ca..., tỷ tỷ nhất định sẽ không bị thương.

”Một chiêu kia của ta là mới sử xuất một phần Hồn Lực thôi ah.” Tuyết Táp chứng kiến chính mình bị xem nhẹ, trong miệng lâm bầm đứng lên, nếu là hần thật sự muốn thương tổn nha đầu kia, một cái hồn kĩ có thể làm cho nàng hồn phi phách tán!

“Người, người là cái đại phôi đản, người cầm miệng cho ta! Nếu không phải người đã thương tỷ tỷ của ta, tỷ tỷ của ta cũng sẽ không phải hôn mê lâu đến như vậy! Đều là tại người, đều là tại người!” Tiểu Từ nghe được âm thanh của Tuyết Táp thoáng cái liền phát hỏa, nhảy xuống ngực Tà Băng, đối với Tuyết Táp liền gào thét la mắng! Hần không thích cái bại hoại này, ai ôn thương tỷ tỷ thì hần đều không thích!

“Tốt rồi, Tiểu Từ, hần cũng không có chính thức xúc phạm tới tỷ tỷ, không phải sao?” Tà Băng minh bạch trận đấu kia mình có thể thắng lợi hoàn toàn là thuộc về may mắn, dù cho một cái hồn kĩ cuối cùng của nàng rất lợi hại, nhưng là đối với thực lực siêu cấp biến thái của Tuyết Táp mà nói, cũng không có cái gì gọi là thương tổn quá lớn ah!

“Hừ!” Tiểu Từ bắt mồm hừ một tiếng, lại lần nữa về tới trong ngực Tà Băng.

“Tiểu Táp, nàng là người kí kết khế ước với ta, Quân Tà Băng, Băng nhi, hần là tiểu Táp, đệ đệ của ta.” Tuyết Ảnh đi tới hai người mà giới thiệu.

“Quân Tà Băng? Không nghĩ tới thanh danh Mặc Trần lan truyền lớn như vậy dĩ nhiên là mười năm trước chính là Quân gia thiên tài tiểu công chúa?” Tuyết Táp nghe được danh tự của Tà Băng cũng lấp bắp kinh hãi, mười năm trước hần đã được nghe nói danh tự của Quân Tà Băng, nhưng lúc ấy chỉ mới là hài tử năm tuổi thật là không khơi dậy nổi hứng thú của hần, nếu nói là thiên tài thì hần đã gặp quá nhiều rồi.

Nhưng là Mặc Trần cùng Quân Tà Băng hai người giờ phút này liên hệ cùng một chỗ, tự lại để cho Tuyết Táp không thể không kinh ngạc, bất quá lại cảm thấy tựa hồ như vậy thiên phú phát sinh ở trước mặt nha trên đầu người là chuyện đương nhiên sự tình.

“Ta là Quân Tà Băng.” Tà Băng nhàn nhạt ngữ khí hồi đáp.

“Băng nhi, ta muốn ngươi cùng tiểu Táp ký kết khế ước.” Ba người sau khi ngồi xuống, Tuyết Ảnh nói ra ý nghĩ của mình.

“Không được!”

“Không thể...”

Hai đạo âm thanh đồng thời vang lên, nhưng lại không phải là âm thanh của Tuyết Táp, mà là của Tiểu Tử cùng Tà Băng ah. Tiểu Tử như thế nào sẽ đồng ý cái đại phôi dân này cùng tỷ tỷ ký kết khế ước, nghĩ cũng chưa từng nghĩ đến ah! Mà Tà Băng là cảm giác mình đã khế ước cùng Tiểu Tử và Tuyết Ảnh, ít nhất còn chưa có chinh được tâm của Tuyết Táp, nàng là sẽ không đáp ứng đâu.

“Các ngươi vậy mà lại ghét bỏ ta?!” Tuyết Táp nghe được Tiểu Tử phản đối có thể lý giải, nhưng là nghe được Tà Băng phản đối, hẳn thật muốn gio chân múa tay rồi, hẳn còn không có ghét bỏ thực lực của nàng là quá thấp, nha đầu kia lại hét bỏ hẳn? Hừ! Hôm nay cái khế ước này nhất định phải ký! Ký kết xong mình sẽ tự mình giám sát nha đầu kia tu luyện!

“Hãy nghe ta nói, Băng nhi, ngươi nên biết trong cơ thể ngươi Hồn Lực cùng những người khác là bất đồng, ký kết xong đối với việc tu luyện của chúng ta là rất hữu dụng, hơn nữa cùng tiểu Táp khế ước, Băng nhi cũng có thể đột Phá lên tới Hồn Tôn rồi!” Còn có một điểm trọng yếu nhất, mà Tuyết Ảnh không có nói ra, cái kia chính là, có hai người chúng ta ở đây, trong thiên địa không còn có người có thể xúc phạm tới Băng nhi rồi.

Tà Băng vừa mới chuẩn bị nói cái gì, thì Tuyết Táp ở đối diện Tà Băng đã mở miệng trước nói ra: “Ta đồng ý, ngươi không được nói không đồng ý!”

“PHỐC...” Tà Băng bị Tuyết Táp biểu lộ làm vui vẻ, cái Tuyết Táp này còn sợ chính mình ghét bỏ hẳn ah, cường đại như thế trợ thủ, lại từ chối thì mình chính là kẻ điên rồi!

Hai người niệm khẩu quyết, khởi lập bình đẳng khế ước, thuận lợi phủ xuống Thiên Địa quy tắc, khế ước thành lập! Mà lúc này Tà Băng lại là trực tiếp khoanh chân mà ngồi, nàng muốn lên cấp! Nếu để cho người ở ngoại giới chứng kiến, không biết có thể hay không bị đá đến kích chết! Cái này vừa mới lên cấp đến Hồn Thánh Cấp chín ah, bây giờ cái tiểu gia hỏa này lại muốn lên cấp!

Tuyết Táp cùng Tà Băng ký kết khế ước về sau, mặc dù hẳn không có cảm giác được muốn lên cấp, nhưng rõ ràng là cảm nhận được Hồn Lực vận chuyển nếu so với trước kia là nhanh lên gấp ba lần!

Tà Băng lần này lên cấp không thể nghi ngờ chính là biến thái, theo cái kia lông lánh Hồn Hoàn màu xanh, một cái, hai cái, ba cái, cho đến bốn cái lông lánh hồn hoàn sáng lên về sau, mới đình chỉ việc lên cấp lần này! Hồn Tôn cấp bốn!

“Tỷ tỷ, Tiểu Tử cũng muốn lên cấp.” Tiểu Tử nói xong một câu này, liền lâm vào giấc ngủ, tỷ tỷ lần lên cấp này trực tiếp tác động đến Hồn Lực của Tiểu Tử, trải qua lần tấn cấp này, hẳn có thể hóa thành nhân hình rồi, hẳn có thể dùng hình người mà cùng ở bên tỷ tỷ rồi.

“Tiểu Tử muốn tấn cấp thành Siêu Thần Thú rồi.” Tà Băng chậm rãi mở mắt, mắt nhìn hào quang màu tím bên cạnh đang không ngừng vây quanh Tiểu Tử nói ra.

”Hồn Tôn Cấp bốn! Ngươi nha thật là cái triết để biến thái mà!” Tuyết Táp chứng kiến đẳng cấp của Tà Băng, không khỏi lớn tiếng mà hô lên! Nửa tháng trước hai người gặp mặt, nàng là Hồn Thánh cấp hai, giờ phút này trực tiếp là Hồn Tôn cấp bốn, hẳn nhận thức những thiên tài kia cùng cái nha đầu trước mắt này nếu đem so sánh thì quả thực những người kia chính là ngu ngốc!

Tuyết Ảnh trong mắt lại tràn đầy tự hào, Băng nhi vốn là một ngôi sao lông lánh nhất trong thiên địa!

Lúc này ba người đều hơi mệt mỏi, trò chuyện một chút cũng liền ngủ mất rồi, một đêm ngủ dậy, sáng sớm hôm sau, Tà Băng rời đi khỏi ngọc giới, buổi sáng hôm nay nàng còn có một cuộc tranh tài.

Tà Băng bước ra khỏi gian phòng liền chứng kiến mọi người đều ở trong sân chờ nàng.

“Trần Nhi, trận đấu hôm nay, để ta được không?.” Hoa Thần Dật nhìn Tà Băng nói ra, nàng một ngày một đêm hôn mê lại để cho hẳn thiếu chút nữa sụp đổ, không thể lại làm cho nàng gặp nguy hiểm! Tuyết đối không thể!

“Ta đã không có việc gì rồi, không việc gì đâu.” Tà Băng lắc đầu, nàng biết rõ Hoa Thần Dật là sợ mình lại bị thương, nhưng là nàng sẽ không lại để cho chính mình bị thương, chỉ cần không hề đụng độ với biến thái Tuyết Táp, nàng cũng là sẽ không bị thương!

Mấy người chứng kiến thái độ của Tà Băng, cũng biết nàng là nhất định phải tham gia trận đấu rồi, Bắc Ngạn Nghiêng bắt đắc dĩ đối với Tà Băng nói ra: “Mặc Trần, hôm nay đối thủ là Tử Vong học viện, ngươi phải cẩn thận.”

Tà Băng nhẹ gật đầu, sau đó mọi người cùng đi về hướng đài thi đấu, tổng cộng còn hai cuộc tranh tài nữa, một là buổi sáng hôm nay trận đấu của Áo Táp Tử học viện cùng Tử Vong học viện, một cái khác chính là trận đấu của người thắng sẽ cùng Thiên Thành học viện!

Vòng thi đấu khi mọi người vừa nhìn thấy thân ảnh Tà Băng, lập tức yên tĩnh trở lại, lại đột nhiên lớn tiếng hô : “Mặc Trần, cố gắng lên! Mặc Trần, cố gắng lên!”

“Mặc Trần, chúng ta yêu ngươi ah!”

“Mặc Trần, chúng ta vĩnh viễn ủng hộ ngươi!”

Cơ hồ tất cả học viện lúc này đều đứng ở một phương mà ủng hộ Tà Băng, trải qua một hồi trận đấu kia, đáng người Mặc Trần tư thế hiển ngang, khuôn mặt tuyệt mỹ, thực lực cường đại đều đã để cho tất cả mọi người điên cuồng! Mặc Trần, cái tên này, lần nữa cao điệu đi tới tất cả mọi người trong nội tâm! Là thần tượng của ngàn vạn thiếu niên thiếu nữ!

Tà Băng bị cái trận thế này lại càng hoảng sợ, sờ sờ cái mũi nhìn về phía Bắc Ngạn Nghiêng cùng Hoa Thần Dật, đây là có chuyện gì?

“Mặc Trần, một cuộc tranh tài kia, ngươi là triệt để nổi danh rồi, hiện tại ngươi chính là thần tượng trong lòng của tất cả mọi người ah!” Bắc Ngạn Nghiêng ha ha cười, đối với Tà Băng nói ra.

Hoa Thần Dật cũng cười, Tà Băng vốn là phải được người kính ngưỡng đấy!

Mấy người Tà Băng đi tới vị trí của mình, ngồi xuống, xem Tử Vong học viện bên kia ánh mắt đầy khiêu khích, mấy người trực tiếp lựa chọn bỏ qua.

“Mời chúng ta người đại diện của hai đội hôm nay lên đài thi đấu!” Nghe được tiếng của lão giả, Tà Băng đứng lên, đi lên đài thi đấu, coi thực lực của hắn bây giờ, đối với trận đấu ngày hôm nay năng một chút cũng không có để ở trong lòng.

Tử Vong học viện cũng đứng lên một vị hắc y nam tử, nam tử thân cao chừng 2m, trên mặt còn có một vết sẹo thật dài, lộ ra có chút dữ tợn, mà lại để cho Tà Băng thấm thiết cảm nhận được khí tức trên thân nam tử này, đó chính là khí tức của tử vong, là khí tức của sự giết chóc!

So sát khí sao? Tà Băng kinh thường địa hừ lạnh một tiếng, “Xoạt!” Thoáng một phát phóng xuất ra sát khí của mình, lập tức, toàn bộ vòng thi đấu đều tràn ngập nồng đậm sát lực chi khí, còn đối với mặt nam tử kia thì cảm nhận được đã không phải là đơn thuần sát khí rồi, mà đó chính là thực chất sát khí!

Lăng Lê Ác Liệt sát khí khiến cho nam tử hô hấp đều trở nên khó khăn vô cùng, hắn vốn định ở bên trong Luyện Ngục của tử vong, để sát khí hù dọa một chút cái thiếu niên này, lại không nghĩ, thiếu niên này sát khí vậy mà đã thật sự có được chất tính! Cái này tại toàn bộ tử vong chỉ thành có thể làm được cũng không nhiều!

Nam tử lập tức thu hồi sát khí của mình, hắn cũng không muốn còn chưa mở đánh, đã bị khí thế của đối phương cho hù chết!

“Tử Vong học viện, Quý, Hồn Tôn cấp hai!”

“Áo Tạt Tử học viện, Mặc Trần, Hồn Tôn cấp bốn!”

Hai người đồng thời phóng xuất ra Hồn Lực của mình xong...

Tê...

Tất cả mọi người ngược lại hít một hơi khí lạnh, hôm trước Mặc Trần vẫn là Hồn Thánh cấp chín, hiện tại đã lên tới Hồn Tôn cấp bốn rồi hả? Hồn Tôn cấp bốn? ? Coi như là phi cũng không nhanh được như vậy a?

Mọi người vẫn về mắt, nhìn, lại vẫn về mắt, lại nhìn, bốn cái lông lánh màu xanh Hồn Hoàn cứ như vậy thẳng tắp đứng sừng ở trên người của Tà Băng!

“Móa! Lão Tím, choáng nha từ chỗ nào ngươi lại có được một cái đồ biến thái này ah!” Trên đài cao mấy cái lão giả thoáng cái muốn giơ chân múa tay rồi, Hồn Tôn cấp bốn, đây chính là Hồn Tôn cấp bốn ah! Mười lăm tuổi Hồn Tôn cấp bốn ah! ! !

Mặt mũi của Tử Kinh lúc này cũng là tràn đầy kinh hãi, nha đầu kia tốc độ lên cấp, thật sự là... Thật sự là...

Người dự thi của Tử Vong học viện, chứng kiến đẳng cấp của Tà Băng, thoáng một phát ngây ngẩn cả người, không phải nói năng là Hồn Thánh cấp chín sao? Bây giờ lại là Hồn Tôn cấp bốn? Hồn Tôn cấp bốn, cái kia còn đánh gì nữa chứ! So sát khí? Đối phương chỉ cần sát khí thiếu chút nữa lại để cho chính mình hít thở không thông, so thực lực, kém tới 2 cấp, nếu so thì đây quả thực là nói giỡn hay sao? !

Tà Băng lạnh lùng hừ một tiếng, trực tiếp phi thân lên, một cái hồn kĩ liền hướng phía đối diện_Quý đánh tới: “Thứ thứ nhất của Quy Nguyên Phần Thiên —— Vũ Roi Đốt Hoa!”

Nam tử vốn là bị khí thế cùng đẳng cấp của Tà Băng cho hù muốn chết rồi, lúc này chứng kiến đầy trời vũ dâm cùng cánh hoa hướng phía chính mình bay tới, khó khăn lắm mới kịp phản ứng, vì chính mình tăng thêm một cái vòng phòng ngự, liền chuẩn bị triệu hoán chính mình Hồn Thú, nhưng là Tà Băng lại không có cho hắn cơ hội này!

Vũ Roi Đốt Hoa vừa hướng hắn đập tới, Tà Băng cũng một cái lách mình bay đến trước mặt hắn, một cước, chỉ là nhẹ nhàng một cước, còn chưa kịp triệu hoán Hồn Thú hắn đã bị Tà Băng một cước đập rơi xuống đài thi đấu!

Trận đấu, chấm dứt!

Mọi người còn giật mình trước đẳng cấp của Tà Băng không có kịp phản ứng, thời gian nháy mắt trận đấu đã xong? Càng không ngừng nháy mắt thấy trên đài cái áo trắng bồng bềnh tuyệt sắc thiếu niên kia, mọi người chỉ cảm thấy năng là như thế chói mắt! Chói mắt lại để cho mọi người có chút mất mớ không ra.

Sau nửa ngày, Tà Băng không thấy lão già tuyên bố, âm thanh thanh thúy lười nhác nói ra: “Có phải hay không nên tuyên bố kết quả của trận đấu?”

Lão già bị Tà Băng đánh thức, đi đến trước, âm thanh run rẩy nói: “Lần này trận đấu, Áo Tập Tư học viện Mặc Trần thắng! Buổi sáng ngày mai để cho Áo Tập Tư học viện cùng Thiên Thành học viện tiến hành trận đấu cuối cùng để tranh giải quán quân!”

Tà Băng nghe xong lời nói của lão già..., đối với Tử Kinh trên đài cao cười cười, đi xuống đài thi đấu.

Sau đó tại ánh mắt của tất cả mọi người, nàng cùng mấy người Bắc Ngạn Nghiêng đi trở về tiểu viện.

Ngồi ở trong tiểu viện, nhìn bộ dạng mọi người nghiêm túc muốn thăm vấn nàng, Tà Băng bắt đắc dĩ ngồi xuống, đối với mấy người kia nói ra: “Muốn hỏi cái gì cứ hỏi đi.”

“Ngươi tại sao phải tẩu hỏa nhập ma?” Bắc Ngạn Nghiêng hỏi một vấn đề mà mọi người muốn biết nhất.

“Bởi vì ta tu luyện công pháp, lúc ấy tiến giai có chút gấp, cho nên mới phải xuất hiện loại tình huống đó.” Tà Băng có chút áy náy đối với mấy người kia nói ra.

“Cái tóc trắng nam tử kia là ai?”

“Là kẻ ước đồng bọn của ta, Tuyệt Ảnh.”

“Cái nam tử hắc y Tuyệt Táp kia đâu này?”

“Là Đệ đệ của Tuyệt Ảnh.”

“Cái Tuyệt Ảnh cùng Tuyệt Táp kia đều là trong truyền thuyết Siêu Thần Thứ?”

“Thật sự bọn hắn không phải nhân loại, nhưng là cụ thể là cái gì, ta cũng không rõ ràng lắm.”

“Ngươi như thế nào lại đột nhiên tiến giai đến Hồn Tôn cấp bốn?”

“Công pháp đột phá.”

“Ngươi xác định ngươi là người?” Bắc Ngạn Nghiêng có chút yếu ớt hỏi một cái chính mình muốn biết nhất vấn đề, cái Mặc Trần này thật là nhân loại sao? Nhân loại có thể như vậy biến thái đây sao?

“Hàng thật giá thật.” Tà Băng lựa chọn lông mày nói ra, nàng đương nhiên là người rồi, tuy nhiên so người bình thường hơi chút biến thái một chút ah...

“Ta đây không có vấn đề rồi.” Cho dù đạt được câu trả lời của Tà Băng, Bắc Ngạn Nghiêng vẫn là chưa tin nhìn Tà Băng một chút, nàng thật đúng là không tin cái Mặc Trần này là con người ah!

Tà Băng lại nhìn về phía những người khác, những người khác lắc đầu, bọn hắn muốn biết đều bị Bắc Ngạn Nghiêng hỏi xong, bây giờ là xác thực không có vấn đề gì rồi.

Tà Băng cười cười, nói ra: “Ta đây trở về ngủ bù rồi, mấy ngày nay ngủ không ngon, mọi người cũng trở về đi ngủ ngon giấc a.”

Mọi người gật gật đầu, riêng phần mình đi trở về gian phòng của mình, những thiên chi kiều tử này gần đây bị Tà Băng biến thái cho đã kích được không nhẹ, điều này cũng không có thể trách Tà Băng, ai bảo nàng là cường ah?

Tà Băng trở lại gian phòng đã nghe được Tuyệt Táp truyền âm: “Tà Băng, hậu hoa viên của ngươi giao cho ta a, nhiều như vậy bảo bối, ha ha...”

Tà Băng nghĩ đến ngọc giới ở bên trong hậu hoa viên của mình, hoàn toàn chính xác là không ít linh thảo, linh quả, Linh Dược, chỉ là không nghĩ tới đồ vật mà Tuyệt Ảnh không có hứng thú, Tuyệt Táp sẽ như thế cảm thấy hứng thú, liền gật đầu, trả lời: “Tùy ngươi vậy, chỉ cần đừng làm phá hư là được.”

“Ha ha, Tà Băng, ngươi thật sự là quá tốt, ta tuyệt đối sẽ không phá hư đấy!” Tuyệt Táp quyết đoán nói xong một câu này, liền chặt đứt truyền âm, chạy đến hậu hoa viên ôm một đồng bảo bối đi ngủ đây.

Tà Băng cười cười, cảm thụ được khí tức của Tiểu Tử, mới nằm lại trên giường đã ngủ, mấy ngày nay thật đúng là không có được một ngày ngủ ngon, hiện tại muốn hảo hảo mà ngủ bù ah.

Sau khi thức giấc, Tà Băng sáng khoái tinh thần đi ra ngoài cửa, hôm nay là trận cuối cùng rồi, không biết Thiên Thành học viện sẽ phái ai xuất chiến, hi vọng người đến sẽ là lợi hại, đừng như đồng dạng với Tử Vong học viện thua thảm liệt như vậy là tốt rồi.

“Hôm nay một cuộc tranh tài cuối cùng rồi, Băng nhi, cố gắng lên!” Vừa đi ra ngoài cửa liền thấy Hoa Thần Dật đứng tại cửa ra vào, đối với mình nói ra.

“Ân, yên tâm đi, ngươi có phải hay không hôm nay muốn đi?” Tà Băng nhìn bộ dạng của Hoa Thần Dật rõ ràng là có tâm sự, biết rõ hắn là đã muốn rời đi.

“Xem hết trận đấu của ngươi, ta liền phải rời đi...” người của Hoa gia tới đón hắn trở về đã đến ngày hôm qua, hôm nay nhất định phải đi trở về, Băng nhi, chờ ta trở lại!

Tà Băng sững sốt một chút, một lần nữa khôi phục bộ dạng cười hi hi, một quyền đánh vào ngực của Hoa Thần Dật nói ra: “Trở về không được liều mạng như trước ah!”

Hoa Thần Dật gật đầu cười, sau đó chứng kiến tất cả mọi người đã đi ra, mấy người mới cùng một chỗ hướng phía vòng thi đấu mà đi đến.

Lúc đi đến đấu trường, Tà Băng liền phát hiện mọi người của Thiên Thành học viện đang đợi ở ngoài cửa, tựa hồ rất sốt ruột, nhưng là mấy người phía nàg cũng không có ỷ tứ, đi trở về chỗ ngồi của mình, thẳng đến khi nghe đến âm thanh của lão giả, Tà Băng mới đi lên đài thi đấu.

Mà người dự thi của Thiên Thành học viện lại chậm chạp không có xuất hiện, lão giả hô ba lượt, người dự thi của Thiên Thành học viện như cũ cũng không có xuất hiện.

“Thiên Thành học viện, năm phút đồng hồ nữa nếu như không lên sân khấu, coi là bỏ quyền!” Lão giả nhìn người của Thiên Thành học viện nói ra.

“Đã đến, đã đến...” Theo tiếng hoan hô của mọi người ở Thiên Thành học viện, ở ngoài cửa đã thấy một vị áo trắng nam tử tuấn mỹ đến không thể tưởng tượng nổi đi vào.

Tà Băng lúc nhìn đến gương mặt của nam tử này, thoáng cái liền ngây ngẩn cả người, cái khuôn mặt này, cái khuôn mặt này...

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Trận Đấu, Chấm Dứt

Cái khuôn mặt này... Là Mộc Vũ, Mộc Vũ, có phải hay không chính là ngươi?

Ngay tại lúc ánh mắt của Tà Băng rơi vào trên người nam tử kia, nam tử cũng cảm nhận được ánh mắt của Tà Băng, xoay mặt nhìn về phía Tà Băng, cái xem xét này, cả người mạnh mẽ mà khẽ giật mình, nhìn xem thân ảnh trên đài, là khuôn mặt, quen thuộc thần thái, quen thuộc ánh mắt, run rẩy, thân hình nam tử bắt đầu không ngừng run rẩy, bất tri bất giác móng tay đã đâm vào lòng bàn tay, trên đài chính là nàng sao? Là nàng sao?

“Mộc Vũ...” Tà Băng im ắng hai chữ, lại để cho nam tử cả người thiếu chút nữa sập đổ mất, cho dù không âm thanh, chỉ cần cái khẩu hình hô lên chính là tên của hắn, thật là tên của hắn. Nam tử cũng nhận không được nữa cái đậm đặc tưởng niệm kia, lập tức bay đến bên người Tà Băng, thò tay chăm chú ôm Tà Băng tại trong ngực, là nàng, thật là nàng...

Tà Băng như cũ có chút không dám tin địa nhìn xem nam tử đang ôm chính mình, cùng khuôn mặt kiếp trước là đồng dạng, đồng dạng ôn hòa khí chất, Phương Đông Mộc Vũ... Cái đại nam hài này kiếp trước là một mực ngày ngốc ở sau lưng nàng thủ hộ lấy nàng.

Phương Đông Mộc Vũ đem mặt chôn ở càn cổ của Tà Băng, thân thể run rẩy không ngừng, hắn không muốn làm cho Băng nhi chứng kiến hắn một mặt như thể yếu ớt, mười lăm năm rồi, mười lăm năm rồi, hắn không có thủ hộ ở bên người Băng nhi mười lăm năm rồi, Băng nhi, kiếp trước ngươi như thể hiểu thẳng, như thể cô độc, chỉ cần ngươi quay người, ta vẫn tại sau lưng ngươi, mười lăm năm sau chính là hôm nay, như cũ sẽ là đồng dạng, chỉ cần ngươi quay người, ta sẽ tại sau lưng ngươi, như là đã từng như vậy thủ hộ lấy ngươi.

Tà Băng cảm nhận được càn cổ ướt át, hốc mắt cũng hồng, người nam hài này, thẳng ngốc này, vươn tay ôm lấy hắn, thủ hộ sau lưng mình như vậy cũng không bao giờ đổi với mình yêu cầu cái gì, không hỏi báo cần gì vẫn một mực thủ hộ lấy nàng, thẳng ngốc này ah...

“Băng nhi, ta còn có thể tiếp tục thủ hộ ngươi đúng hay không, ta vẫn là có thể đứng tại phía sau của ngươi đúng hay không, ta hay vẫn là có thể ở bên trong miệng của ngươi thốt lên ‘ngốc Mộc Vũ’ đúng hay không...” Âm thanh nghẹn ngào lại xen lẫn nồng đậm sợ hãi, Phương Đông Mộc Vũ hắn rất sợ, sợ Băng nhi nói không, hắn không muốn cái gì, hắn chưa bao giờ yêu cầu Băng nhi hỏi báo hắn cái gì, hắn muốn chỉ là thủ hộ nàng mà thôi, chỉ là nhìn xem nàng, có thể bảo hộ nàng, dù là muốn hắn trả giá tánh mạng, hắn đều không để ý.

“Ngốc Mộc Vũ, ngươi là ca ca của ta, hiểu rõ nhất đại ca của ta.” Tà Băng nhẹ nhàng ôm Phương Đông Mộc Vũ, mảnh khảnh ngón tay giúp Phương Đông Mộc Vũ giảm bớt khí tức đau thương, kiếp trước cái đại nam hài này thủ hộ nàng mười năm, cái này là lần đầu tiên hắn lộ ra một mặt như thể yếu ớt, hắn tại trước mặt của mình vĩnh viễn là như vậy ôn hòa, cho dù công ty gặp đá kích, phụ thân gặp tai nạn xe cộ, tại trước mặt của mình, hắn cho tới bây giờ đều không có lộ ra ưu sầu cùng thương tâm của chính hắn, hết thảy nàng đều biết, thế nhưng mà hắn nhưng lại không biết, như vậy hắn sẽ chỉ làm người càng đau lòng.

Ca ca, là, Mộc Vũ đối với tình cảm của mình, nàng không phải không biết rõ, nhưng là nàng nhưng không cách nào đáp lại tình cảm của hắn.

Phương Đông Mộc Vũ nghe được lời nói của Tà Băng..., biết rất rõ ràng đáp án, nghe được chính miệng Tà Băng nói ra, hắn hay vẫn là ngăn không

được thương tâm, nhìn xuống đáy mắt đau xót, nhẹ gật đầu, ca ca cũng tốt, chỉ cần có thể thủ hộ tại bên cạnh của nàng, thân phận gì cũng có thể.

Thiên Thành học viện người choáng váng, Áo Tạt Tư học viện người choáng váng, các sư phụ choáng váng, khán giả cũng choáng váng, ngày hôm trước là hai cái huynh đệ quen biết nhau (tức là Tuyết Ảnh cùng Tuyết Táp đó), hôm nay vậy là lại xuất hiện cái tình huống này? Cái Mặc Trần này làm sao mà ai cũng đều biết đầu này?

Nhưng mà Phương Đông Mộc Vũ lại không nghĩ buông ra Tà Băng, hẳn thật sự không muốn, cho tới bây giờ vẫn ôm Tà Băng vào trong ngực, hẳn vẫn đang không thể tin được Băng nhi ngay tại trong ngực của hắn, bộ dáng mà ngày đêm hắn tưởng niệm đã bị hắn ôm vào trong ngực, đối với Phương Đông Mộc Vũ mà nói, chỉ cảm thấy hết thảy đều là có một chút không chân thật, rồi lại tốt đẹp như vậy, nếu như đây là một cái mộng..., hẳn thật sự hi vọng vĩnh viễn đều không muốn tỉnh lại.

Tà Băng vỗ vỗ lưng của Phương Đông Mộc Vũ, nhắc nhở: “Mộc Vũ, hôm nay hình như là trận đấu của hai người chúng ta?”

Phương Đông Mộc Vũ lúc này mới biết là chính mình đến đây là làm cái gì, buông Tà Băng ra, cúi đầu xuống che dấu mất tâm tình của mình, lần nữa lúc ngẩng đầu lên, vẫn là một khuôn mặt ôn hòa, hòa với dáng tươi cười cùng ưu nhã khí chất quen thuộc, đứng dậy đối với lão giả nói ra: “Trận đấu này, ta nhận thua.”

Phương Đông Mộc Vũ nhận thua, nếu Mặc Trần là Băng nhi, như vậy..., còn đánh cái gì? Muốn hắn đối với Băng nhi ra tay, còn không bằng trực tiếp giết hắn đi thì tốt hơn.

Tà Băng khoe miệng ngoéo ... một cái, Mộc Vũ thật sự chính là trực tiếp nhận thua, hắn không biết như vậy nhận thua sẽ ở học viện khiến cho công phần sao? Đồng thời Tà Băng trong nội tâm cũng rất ám, mười lăm năm không thấy, Mộc Vũ nhưng lại không có một tia cải biến...

“Thiên Thành học viện nhận thua, các người xác định sao?” Lão giả so người bình thường càng thêm hiểu rõ mười năm này một lần trận đấu đến cỡ nào trọng yếu, cho nên quay người đối với thành viên dự thi của Thiên Thành học viện hỏi.

Mấy người liếc nhau, minh bạch lúc này ngoại trừ Phương Đông Mộc Vũ, đã không có người đủ để cùng Mặc Trần chống lại, một đám người lạnh lùng địa nhìn xem Phương Đông Mộc Vũ, Phương Đông Mộc Vũ lại trực tiếp lựa chọn bỏ qua, trong lòng hắn, không có người nào, không có chuyện gì, có thể so ra mà vượt qua được một sợi tóc của Băng nhi!

Lão giả chăm chăm vào mấy người kia, lại nhìn xem trên đài cao viện trưởng của Thiên Thành học viện, chứng kiến hắn không có phản ứng gì, bất đắc dĩ, mở miệng tuyên bố: “Thiên Thành học viện nhận thức...”

“Nhận thức cái gì nhận thức? ! Bỏ tọa tự mình chiếu cố tiểu tử này!” Một tiếng thanh thúy dễ nghe hung hăng can quấy đã cắt đứt lời nói của lão giả..., chỉ là trong chớp mắt, một cái dáng người Linh Lung, khuôn mặt nữ tử tuyệt mỹ đã đứng ở bên người Tà Băng.

Chứng kiến cái thân ảnh này, trên đài cao mấy cái viện trưởng lập tức đứng, Phương Đông Mộc Vũ cũng phản xạ có điều kiện hộ tại sau lưng của Tà Băng, mà thấy rõ người tới, trong đôi mắt của Tà Băng đã hiện lên một tia ngoan lệ, khoe miệng tà ác địa câu dẫn ra, mười năm không thấy, chúng ta là hay không nên hảo hảo mà tính toán một chút, Thiếu thành chủ của Thiên Thành, Thiên Tâm!

“Tiểu tử, ngươi chính là một thiên tài Mặc Trần? Nhớ kỹ, hung hăng can quấy cũng là muốn xem vốn liếng, bằng không thì ngày nào đó chọc tới người không nên dây vào, chết cũng không biết chết như thế nào!” Thiên Tâm đôi mắt dễ thương nhìn lướt qua Phương Đông Mộc Vũ sau lưng Tà Băng, mặt mũi tràn đầy khinh thường nói, mười lăm tuổi Hồn Thánh cấp chín mà thôi, thực đem mình làm cao nhất rồi sao?

Trước khi đến nàng còn chuyên môn phái người đi thăm dò tư liệu của Mặc Trần, kết quả được đúng là cha mẹ đều là tiểu sơn thôn, một cái thân phận gì đều không có, chỉ có điều thiên phú tốt đi một chút. Xú tiểu tử, hung hăng can quấy cái gì? Bất quá cái bộ dáng này ngược lại thật sự là lớn lên không tệ, nếu là đoạt đi làm cái nam sủng...cũng không tệ ah.

“Thiên Tâm, thu hồi ánh mắt buồn nôn của ngươi!” Phương Đông Mộc Vũ trong đôi mắt không còn nữa chi ý ôn hòa, tràn đầy ngoan lệ khí tức, hôm nay Thiên Tâm ngươi lại dám như vậy nhìn xem Băng nhi!

“Phương Đông Mộc Vũ, đừng tưởng rằng mẫu thân của bỏ tọa nhận thức ngươi làm con nuôi, có thể một nói chuyện cùng ta như thế!” lúc ánh mắt Thiên Tâm thu hồi tại trên người Tà Băng, đảo mắt lạnh lùng nhìn xem Phương Đông Mộc Vũ, bất quá là Đông Phương gia đại thiếu gia mà thôi!

Phương Đông Mộc Vũ vừa muốn nói gì, lại bị một ánh mắt của Tà Băng cho ngăn lại, Tà Băng khoe miệng treo lên vui vẻ đi tới trước người Phương Đông Mộc Vũ, nhìn xem cái này mười năm không thấy Thiên Thành Thiếu chủ, trong giọng nói cũng mang theo vui vẻ nói: “Ngươi là ai?”

Thiên Tâm nghe được lời nói của Tà Băng..., thoáng cái có chút ngại ngùng cả người, thậm chí có người không biết bỏ tọa là ai? Thiên Tâm nói đến thân phận của mình, liền giương lên đầu, kiêu ngạo giống như chỉ Không Tước, nói ra: “Bỏ tọa chính là Thiên Thành Thiếu thành chủ, Thiên Tâm!”

” Thiếu thành chủ Thiên Tâm? Ah, ta đã biết, chính là cái nữ tử ý vào chính mình có chút điểm bối cảnh, có chút thực lực mà lang thang, phá phách không chịu nổi ah.” Tà Băng lặp lại một lần, bỗng nhiên bừng tỉnh đại ngộ nói, nói xong vẫn không quên đem Thiên Tâm từ đầu đến chân nhìn mấy lần, sau đó lại vuốt cằm nói ra: “Àn, xác thực có chút vốn liếng, bất quá chính là ô uế điểm.”

“PHỐC...” Nghe được lời nói của Tà Băng..., Phương Đông Mộc Vũ cười cười, hẳn như thế nào không biết Băng nhi ngẫu nhiên còn có thể hư hỏng như vậy ah, bất quá nàng như vậy so với kiếp trước lãnh huyết vô tình là tốt hơn nhiều...

Tới nơi này người xem trận đấu cơ bản toàn bộ cũng biết Thiên Thành Thiếu thành chủ Thiên Tâm tuyệt sắc có tư thế, lang thang không chịu nổi, nam

sùng vô số, nhưng là thân phận của nàng cùng thực lực là không thể người bình thường có thể đựng vào, cho nên cho dù có người sau lưng có nói gì, cũng không dám như Tà Băng trước công chúng nói ra.

Thiên Tâm nghe được lời nói của Tà Băng ..., khuôn mặt lập tức đỏ bừng, chưa từng có người dám như thế nói với nàng như vậy, có chút điểm bối cảnh? Thiếu thành chủ của toàn bộ Thiên Thành chỉ là có chút điểm bối cảnh ..., Thực lực? Nàng thực lực là Hồn Tôn cấp sáu, mà nói rằng là chỉ là có chút? Vốn liếng? Đại lực đệ nhất mỹ nữ nàng chỉ là có chút vốn liếng sao?

Cuối cùng, cuối cùng... Lại vẫn dám nói nàng bản? ? Thiếu niên này quả thực muốn tìm đường chết ah!

“Ngươi... Ngươi...” Thiên Tâm bị tức đến một câu đều nói không nên lời, chỉ vào Tà Băng cả buổi mới nói ra hai chữ

“Ngươi... Ngươi...” Thiên Tâm bị tức đến một câu đều nói không nên lời, chỉ vào Tà Băng cả buổi mới nói ra hai chữ.

“Ta? Ta biết rõ ta nói rất đúng ah, ngươi cũng thật cao hứng rồi cực có người nói thật có phải hay không?” Tà Băng khinh thường nhìn thoáng qua Thiên Tâm, khoe miệng lại tràn đầy vui vẻ nói ra những lời này.

“Ta... Ta...” Thiên Tâm muốn điên rồi, nàng thật sự muốn điên rồi, nói thêm gì đi nữa, nàng sớm muộn sẽ bị thiếu niên này cho tức chết!

“Nhìn xem, ngươi cao hứng cũng không nên kích động như vậy nha, không cần cảm tạ ta nói ra lời nói thật.” Tà Băng bắt đầu dĩ bụng tay, lại đối với Thiên Tâm đại khí phát phát tay, xem ta thật tốt, cũng không cần ngươi cảm tạ rồi.

“Cảm tạ? Ta như vậy mà lại hảo cảm tạ ngươi!” Thiên Tâm một cái lắc mình muốn hướng phía Tà Băng đá vào.

Tà Băng không nhanh không chậm né tránh, đánh cho cái tạm dừng đích thủ thế, nói ra: “Cái thành chủ này là cái gì ah, ta tại sao phải cùng ngươi đánh? Ngươi là Thiên Thành học viện đệ tử?”

“Đương nhiên là! Ta hôm nay sẽ là đại biểu cho Thiên Thành học viện xuất chiến!” Thiên Tâm sau khi dừng lại, lạnh lùng nói.

“Thiên Thành học viện rõ ràng còn có đệ tử già như vậy? Ah, không đúng, đúng rõ ràng còn nhiều năm linh lớn như thế đệ tử? Cũng không đúng, lại vẫn có người đệ tử như vậy?” Tà Băng mỗi một câu nói, Thiên Tâm sắc mặt muốn biến một phần, cuối cùng nhất là không bao giờ nghe Tà Băng nói chuyện, trực tiếp phóng xuất ra Hồn Lực, một cái hồn kỹ liền hướng phía Tà Băng đập tới!

Tà Băng mắt nhìn Thiên Tâm sử dụng Hồn Lực, không cần tốn nhiều sức vung tay lên, Thiên Tâm hồn kỹ trực tiếp theo gió nhạt nhòa, không phải là bị đánh tan, mà là trực tiếp biến mất, Thiên Tâm chứng kiến một màn quỷ dị này, nháy mắt mấy cái chỉ đem làm chính mình là nhìn lầm rồi, không để ý tới, sau đó hô lên chính mình Siêu Thần Thú: “Cá Trăm Đen, đi ra!” Trước mặt thiếu niên thực lực hoàn toàn chính xác rất không tồi!

Theo một hồi ánh sáng màu xanh hiện lên, một cái Thanh y thanh phát nam tử liền xuất hiện ở bên người Thiên Tâm, nam tử thần thái thập phần trong trẻo nhưng lạnh lùng, đối với Thiên Tâm bên người cũng không để ý tới.

Siêu Thần Thú? Hừ! Tà Băng lạnh lùng hừ một tiếng, cho dù thêm một cái Siêu Thần Thú thì như thế nào? Chỉ cần không phải Tuyết Ảnh cùng Tuyết Táp, phía dưới cấp bậc của Hồn Đế đối với nàng không có bất kỳ uy hiếp!

Tà Băng theo ngọc giới trong xuất ra một đầu thuần trắng quang Trường Tiên, đã người Thiên Thành Thiếu thành chủ chính mình đưa tới cửa, thì cũng dừng trách ta Quân Tà Băng bắt ngươi làm đá đặt chân rồi! Hôm nay ta phải lấy danh tiếng của ngươi, dương ta chi uy!

“Cá Trăm Đen, Hợp Thế!” Thiên Tâm lạnh lùng đối với bên cạnh Cá Trăm Đen quát! Cá Trăm Đen nhìn thoáng qua Thiên Tâm, quay người liền biến mất không thấy. Trong nháy mắt, hai người đã hoàn thành Hợp Thế! Giờ phút này Thiên Tâm xuất hiện lần nữa tại tuyệt mỹ bộ dạng lại tăng thêm vài phần trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Một đôi mắt đẹp lạnh lùng trừng mắt Tà Băng, tựa hồ là đợi Tà Băng hô ra Hồn Thú của bản thân, nhưng là Tà Băng lại không để ý đến ánh mắt Thiên Tâm, cũng không ngừng đầu lên vuốt ve chính mình Trường Tiên, nói ra: “Đối phó ngươi còn không cần bốn công tử triệu hoán đồng bọn!”

Thiên Tâm bị lời nói cùng thần sắc của Tà Băng rõ ràng miệt thị làm cho giận muốn gần chết, hô to một tiếng: “Cá Trăm Đen khắp nước! Đi!”

Hồn Lực cường đại cùng hồn kỹ cường đại hướng phía Tà Băng đập tới, lúc này Tà Băng đem Trường Tiên phóng tại cổ tay của mình lên, phóng xuất ra Hồn Lực của mình, bốn cái lông lánh màu xanh xuất hiện tại tầm mắt của người bên trong, cho dù bọn họ đã từng gặp một lần, lúc này lần nữa tận mắt thấy cái tuyệt thế thiên tài Hồn Lực này, đồng dạng vẫn là một hồi không thể tin!

Thiên Tâm cũng bị Hồn Lực lông lánh trên người của Tà Băng làm cho hoảng sợ, trên tinh báo không phải nói là Hồn Thánh cấp chín sao? Chẳng lẽ tiểu tử này trước kia che giấu thực lực? Nhưng không phải là hấn che giấu thực lực, như vậy tốc độ lên cấp của tiểu tử này thật bất khả tư nghị! Nguyên lai tưởng rằng trận đấu này sẽ rất dễ dàng dành được thắng lợi rồi, đang nhìn đến Hồn Lực của thiếu niên, Thiên Tâm trong nội tâm bỗng nhiên minh bạch hôm nay muốn thắng được trận đấu sợ rằng thật sự có chút không dễ dàng!

Tà Băng áo trắng bay múa, không có trốn đi hồn kỹ của Thiên tâm, ngược lại là một cái tiến lên nghênh đón, ngươi hồn kỹ rất lợi hại phải không? Vậy thử xem cái chiêu này của ta ah! Tà Băng đưa tay, đối với hồn kỹ đầy trời nói ra: “Thu!” Theo Tà Băng roi, cái hồn kỹ khủng bố đầy trời kia của Thiên Tâm tựa như vừa mới đồng dạng biến mất không thấy gì nữa!

Tà Băng khoe miệng câu dẫn ra, ngươi phải ném thử mùi vị bị Hồn Lực của mình vây khốn tư vị a!

“Cá Trăm Đen khắp nước, đi!” vẫn là âm thanh đó, nhưng là do Tà Băng mở miệng nói, do Tà Băng phát ra hồn kỹ! Đầy trời hồn kỹ mới xuất hiện tại chúng tầm mắt của mọi người, chỉ là mục tiêu lần này chính là Thiên Tâm!

Thiên Tâm nhìn xem hướng phát ra hồn kỹ của nàng vọt tới chính mình, vội vàng thu hồi kinh hãi nơi đáy lòng, rất nhanh liền đem hồn kỹ cho đánh tan, đối với chính hồn kỹ của cô ta không có người so với nàng có thể quen thuộc hơn, thời gian vài giây đồng hồ liền hóa giải, nhưng là ở trong vài giây đồng hồ này, Tà Băng đã chuẩn bị xong hồn kỹ của chính mình!

Thiên Tâm vừa mới hóa giải hồn kỹ của chính mình, còn không có kịp phản ứng, Tà Băng đã mang Quang Trường Tiên đã đến trước mặt Thiên Tâm!

“Ba!” Trường Tiên không lưu tình chút nào đánh vào trên cánh tay của Thiên Tâm đang chặt vật che chắn! Ngay tại lúc Trường Tiên rơi vào trên người của Thiên Tâm, lập tức tựa như là vài cái gai đang mọc lên, đem toàn bộ cánh tay của Thiên Tâm đâm vào, huyết nhục mơ hồ!

Thiên Tâm chứng kiến cánh tay của mình biến thành một bộ bộ đáng như vậy, bỗng nhiên hô to một tiếng, không để ý đến đau đớn trên người, muốn làm cho Trường Tiên của Tà Băng phá thành từng mảnh vỡ, mà lúc này Tà Băng đã thu hồi lại Trường Tiên, Trường Tiên giờ phút này đã trở lại trên tay Tà Băng, vẫn là như cũ huỳnh quang màu trắng ánh, một giọt máu tươi đều không có nhiễm lên.

Tà Băng chán ghét huyết tính, kiếp trước chán ghét, kiếp này càng là không thích, nhưng là đối với người đã muốn đưa mình vào tử địa, thì Tà Băng lại là tàn nhẫn, nàng sẽ không bỏ qua bất luận là người hay sinh vật nào nếu có uy hiếp đến chính mình cùng người thân của mình!

“Mặc Trần, ngươi đi chết!” Thiên Tâm đại khái đem huyết ngừng, ăn vào một viên đan dược, lập tức phi thân lên, mặt mũi tràn đầy dữ tợn đối với Tà Băng nói ra.

“Thiên Thành chi tâm! Mau đi cho ta!” Thiên Tâm âm thanh tức giận vang vọng toàn bộ vòng thi đấu!

Thiên Tâm giọng điệu cứng rắn rơi xuống, một con Cự Nhân khủng bố bỗng nhiên xuất hiện tại trên đài thi đấu, Tà Băng nhìn trước mắt cự ảnh màu đen, nhũ mây, thật là đồ vật đáng buồn nôn.

“Ha ha, Mặc Trần, đây là Thiên Thành lợi hại nhất Thiên Thành chi tâm của ta, nếu là ngươi có thể phá nó, bản tọa tự động nhận thua!” Thiên Tâm phi thân đứng tại trên bờ vai của Cự Nhân, từ trên cao nhìn xuống đối với Tà Băng nói ra.

Lợi hại nhất Thiên Thành chi tâm sao? Là cái này đây sao? Tà Băng xùy cười một tiếng, chỉ bằng cái này mà cũng muốn ngăn cản Quân Tà Băng ta? Vài ngày trước có lẽ đối phó Cự Nhân ngươi còn có một chút ít khó khăn, nhưng là hiện tại, nàng là không để vào mắt ah! Tà Băng đem Trường Tiên thả lại trong ngọc giới, lại từ trong lấy ra một thanh loan nguyệt hình dáng Hắc Dao!

Cự Nhân? Tà Băng khoe miệng câu dẫn ra, nói ra: “Trường!” Chỉ thấy thân thể Tà Băng tại trong mắt mọi người là không thể tưởng tượng nổi, Tà Băng là bắt đầu điên cuồng mà trường cao, Tà Băng chứng kiến mình bây giờ so với Cự Nhân là cao hơn một cái đầu, mới ngừng việc trường cao thân thể mình!

Tà Băng cúi đầu xuống, dưới cao nhìn xuống Thiên Tâm cùng cái Cự Nhân kia tựa như con kiến lớn và con kiến nhỏ ah, nháy mắt mấy cái nói: “Vừa nãy còn rất to mồm mà? Vậy bây giờ đâu này?”

Thiên Tâm xem trước mặt Tà Băng mà ngây ngốc ngẩn đầu nhìn Tà Băng, người cũng có thể biến lớn, rồi biến nhỏ hay sao? ?

Người phía dưới lại triệt để choáng váng lun rồi luôn, nếu nói là trước kia Tà Băng là một Thiên Thần người bình thường, vậy bây giờ Tà Băng chính là một Thiên Thần thật sự, tuyệt đối một Thiên Thần!

Tà Băng khinh thường nhìn lướt qua Thiên Tâm, duỗi ra cánh tay mảnh khảnh trắng nõn đem Thiên Tâm đang ngồi trên đầu Cự Nhân làm cho đứng lên, cầm lấy loan nguyệt cự đao, một đao quyết đoán về phía sau, cái đầu lâu của Cự Nhân kia bị Tà Băng lập tức cho cắt xuống, sau đó một cái vung tay đem đầu lâu kia trực tiếp đánh cho nát bấy!

Tà ác đáng tươi cười hiển hiện, cầm lấy loan nguyệt đao đem cái tự xưng là Thiên Thành lợi hại nhất Thiên Thành chi tâm chém thành hai nửa, lại duỗi ra chân, “Phanh!” Một tiếng, cái Cự Nhân kia đã triệt để không có năng lực hành động bất cứ cái gì!

Tĩnh, toàn trường giờ phút này là chết lặng! Tà Băng hôm nay bày ra thực lực hoàn toàn không phải nhân loại có khả năng có được, hoàn toàn vượt ra khỏi tưởng tượng của mọi người! Một người sao có thể có cái tình trạng cường đại đến như vậy? Huống chi vẫn chỉ là một cái thiếu niên mười tám tuổi?

Tà Băng chứng kiến trên mặt đất Cự Nhân rất nhanh hóa thành tro bụi theo gió tán đi, một cái thời gian nháy mắt liền khôi phục thân thể của mình, trực tiếp đem Thiên Tâm đã nát đi năng lực công kích ném xuống đất, Thiên Tâm ngẩn đầu nhìn Tà Băng, trong ánh mắt lộ ra vô hạn phẫn hận cùng sợ hãi!

Tà Băng khoe môi nhếch, đáng tươi cười tà ác từng bước một đến gần bên người Thiên Tâm đang nằm trên mặt đất, “bị người đâm nát dưới chân tư vị sẽ như thế nào đây?” Cái trừng phạt này nếu là so về mười năm trước muốn tánh mạng của nàng thì còn kém quá xa!

Tà Băng khoe môi nhếch, đáng tươi cười tà ác từng bước một đến gần bên người Thiên Tâm đang nằm trên mặt đất, “bị người đâm nát dưới chân tư vị sẽ như thế nào đây?” Cái trừng phạt này nếu là so về mười năm trước muốn tánh mạng của nàng thì còn kém quá xa!

Tà Băng đáng tươi cười xem Thiên Tâm trong mắt là hoàn toàn tàn nhẫn lẫn khát máu Ác Ma, sợ hãi, từ nhỏ đến lớn Thiên Tâm lần thứ nhất sinh ra sợ hãi như vậy, trước mặt thiếu niên quả thực chính là Ác Ma! Có được thực lực càng là thực lực của ma quý!

“Cô nàng, người chính là cái Thiên Thành Thiếu chủ Thiên Tâm? Nhớ kỹ, hung hăng càn quấy cũng là muốn xem vốn liếng, bằng không thì ngày nào đó chọc tới người không nên dây vào, chết cũng không biết chết như thế nào!” Tà Băng xem Thiên Tâm trên mặt đất, khinh thường đem lời nói của trước khi của nàng nói lại một lần nữa. . ., không thiếu một chữ mà ném trả lại cho nàng!

“Mặc Trần, ta sẽ không bỏ qua người cho người!” Thiên Tâm dùng hết khí lực toàn thân mới đứng đứng dậy, chỉ vào Tà Băng đối diện tàn nhẫn nói.

“Ah? Xem ra người là không chịu nhận thua?” Tà Băng cười lạnh một tiếng, không nhận thua? Rất tốt! Tà Băng thôi việc sử dụng Hồn Lực, trực tiếp tiến lên một cước đá vào trên ngực Thiên Tâm! Thiên Tâm, mười năm trước thời điểm người đập ta, có nghĩ tới hay không sẽ có một ngày như vậy?

Một cước đá xuống, Tà Băng lại một chương đánh vào trên bụng Thiên Tâm, mười năm trước mỗi khoản nợ người nợ Quân Tà Băng ta, ta là đều nhớ rất rõ ràng, ngay lúc đó ta không có thực lực, bị người hành hạ! Nhưng là hiện tại, là đến phiên Thiên Tâm người phải trả nợ!

“Còn không phục?” Tà Băng một cước dẫm nát trên ngực của Thiên Tâm, dưới cao nhìn xuống hỏi Thiên Tâm, không phục, hôm nay không đánh đến người chính miệng nhận thua, ta không phải là Quân Tà Băng!

“Có bản lĩnh người thả ta ra!” Thiên Tâm nhổ ra một ngụm máu tươi, trừng mắt liếc Tà Băng nói ra.

Tà Băng khinh thường buông ra chân, lui ra phía sau hai bước, nhìn lên trời, thả người ra thì như thế nào?

Thiên Tâm phẫn nộ đứng người lên, cảm lấy quyền trực muốn xé mở, lại bị Tà Băng một cước cho đá văng: “Như thế nào, Thiên Thành Thiếu thành chủ thua không dám nhận muốn chạy trốn?”

Thiên Tâm nhìn thoáng qua quyền trực bị Tà Băng đá bay ở một bên, thần sắc ngoan độc làm cho nàng cái khuôn mặt vốn là tuyệt mỹ kia giờ phút này là biến hình vận vẹo!

“Mặc Trần, một ngày kia ta Thiên Tâm nhất định phải cho người sống không bằng chết!” Thiên Tâm lại ở tại chỗ này cũng không dám làm quá cái gì, vì nếu làm là tự mình chuốc lấy cực khổ, sử dụng hồn kỹ thuần di của nàng thoáng cái liền biến mất tại trên đài thi đấu.

Nghe được âm thanh của Thiên Tâm, Tà Băng khinh thường bĩu môi, Thiên Tâm, hôm nay ta không thể giết người! Hai năm sau Thiên Thành chi hội, ta Quân Tà Băng nhất định phải cho Thiên Thành của người long trời lở đất! Muốn lấy đi mệnh của Quân Tà Băng ta, cũng phải nhìn xem các người có đủ hay không gánh chịu lửa giận của ta!

“Lão đầu, tuyên bố kết quả!” Tà Băng lạnh lùng lạnh nói, làm cho tất cả mọi người thoáng cái hồi thần lại!

Lão già chỉ cảm thấy trái tim của mình đều muốn nhảy ra ngoài, trận đấu của hai ngày này là một hồi tràng đấu rất khủng bố, lão nhân gia hấn hay vẫn là về nhà thanh thần ổn định an hưởng lúc tuổi già thì tốt rồi, ở tại chỗ này sớm muộn gì cũng có một ngày bị những tiểu biến thái này hù cho chết ah!

Hai chân run rẩy đi đến đài thi đấu, tuyên bố kết quả cuối cùng: “Mười năm một lần học viện bài danh thi đấu, quán quân là Áo Táp Tư học viện! Hai ngày sau tham gia lễ trao giải!” Lão già nói xong cũng trực tiếp lách mình chạy ra khỏi đài thi đấu, khủng bố, quá kinh khủng, lão nhân gia hấn ở chỗ này không nổi nữa rồi.

Lão già tuyên bố sau khi kết thúc, dưới đài không có hoan hô, không có chửi bậy, vẫn như cũ là chết lặng, tất cả mọi người đem ánh mắt dừng lại trên đài, dừng lại ở trên người cái thiếu niên áo trắng kia! Theo trận đấu chấm dứt, tin tưởng rằng hai chữ Mặc Trần này đã lập tức truyền khắp đại lục! Hấn chính là một cái truyền kỳ!

Phương Đông Mộc Vũ chứng kiến thực lực cường hân của Tà Băng, âm thầm cười khổ một tiếng, cho là mình dốc sức liều mạng cố gắng có thể vượt qua nàng, lại không nghĩ rằng bất luận tại thế kỷ hai mươi một hay vẫn là hiện tại ở Áo Táp Tư đại lục, nàng đều là một cái ngôi sao lóng lánh nhất, nàng chính là trời sinh Vương giả!

Tà Băng giờ phút này xác thực quay đầu nhìn về phía Từ Kinh trên đài, im ắng kể ra lý lời hứa của mình, nàng hoàn thành, vinh dự đệ nhất học viện như cũ là thuộc về Áo Táp Tư học viện đấy! Nhìn xem Phương Đông Mộc Vũ bên cạnh, hai người liếc nhau nhẹ gạt đầu.

Tà Băng lại quay người xem dưới khán đài tất cả mọi người ánh mắt là cực nóng, cười khổ một tiếng, lách mình đã biến mất tại trên đài thi đấu, nàng xem như đã minh bạch cái gì gọi là người sợ nổi danh heo sợ mập! Mà lúc này bên tai mấy người Hoa Thần Dật nhưng lại truyền đến âm thanh thanh thúy của Tà Băng: “Ta lập tức chạy về tiểu viện.”

Mấy người nghe được âm thanh Tà Băng, lại quay đầu lại nhìn ánh mắt chung quanh một chút, liếc nhau, mấy người cùng một chỗ lộ ra một cái dáng tươi cười vui vẻ, bọn hấn thắng! Có kinh hi có nguy hiểm trong trận đấu giờ đã chấm dứt, bọn hấn rốt cực lấy được quán quân!

Mà khi Tà Băng biến mất, toàn bộ trận thi đấu là triệt để bạo phát!

“Mặc Trần, hấn quả thực chính là Thiên Thần!”

“Mặc Trần, thần tượng của ta!”

“Trời ạ! Trên thế giới tại sao có thể có người lợi hại và hoàn mỹ đến như thế dao?”

Trước tiên không nói đến trận thi đấu điên cuồng kia, mà là nói về Tà Băng lúc này cùng Phương Đông Mộc Vũ hai người. Hai người lách mình sau khi biến mất, cùng lúc xuất hiện tại một cái cây bên hồ, liếc nhau, hai người ngồi ở bên hồ, hơi gió nhẹ nhàng thổi lật phát qua khuôn mặt của hai người, Phương Đông Mộc Vũ quay đầu nhìn Tà Băng bên cạnh, khoe miệng mỉm cười một mực không có biến mất qua.

Theo nằm xuống đất, Phương Đông Mộc Vũ mở miệng nói ra: “Băng nhi sinh nhật mười tám tuổi ngày đó, ta vì ngại tự tay chuẩn bị lễ vật, gõ cửa, mở cửa nhà ngại, lại không nghĩ một hồi bạch quang hiện lên, sau đó ta hôn mê, thời điểm thanh tỉnh phát hiện mình đã trở thành một cái tiểu nam hài sáu tuổi, thế giới xa lạ, thân nhân cũng lạ lẫm, lúc ấy ta bỗng nhiên không biết mình còn sống tại trên thế giới là vì cái gì, tại một cái không có sự hiện diện của Quân Tà Băng, Phương Đông Mộc Vũ thật không có được cái tín niệm sinh tồn.”

“Một năm thời gian chán chường, năm đó ta bảy tuổi, gia gia đánh vào trên mặt của ta một cái bạt tay, hân nói, nếu đã mất đi tín niệm còn sống, vậy thì cố gắng trở nên mạnh mẽ đem nằng tìm trở lại ah! Lúc ấy trong lòng của ta là cảm giác nói không ra lời, gia gia hân biết rõ, hân biết rõ ta không phải là cháu trai của hân, chỉ là một cái hôn phách của dị giới...”

“Theo cái lời nói kia, ta cố gắng học tập bất luận cái gì có thể cho ta trở nên mạnh mẽ, chỉ hy vọng có một ngày có thể tìm trở lại ý nghĩa để Phương Đông Mộc Vũ ta tiếp tục tồn tại, tiếp tục thủ hộ nằng, bảo hộ nằng. Bốn năm, Quân Tà Băng danh tự vang vọng đại lục, nghe được cái tên này cùng năm tuổi, ta lúc ấy đồng dạng nổi điên đi tìm người này, bất luận hân có phải hay không ngại, ta cũng nhất định phải tìm được hân chứng minh một phen, nhưng là không có, bất kỳ địa phương nào đều tìm không được tin tức của nằng.”

“Lúc ấy ta thiếu chút nữa tuyệt vọng, vì cái gì cho ta hi vọng lại triệt để đánh nát nó đi, Quân Tà Băng người này giống như là gió biến mất, ta không cam lòng, nếu nằng đã ở cái thế giới này, như vậy một ngày nào đó ta sẽ đem nằng tìm cho bằng được, đáp ứng tham gia trận đấu này, chỉ là hi vọng có thể đụng phải nằng, dù cho chỉ có một phần vạn hi vọng.”

“Băng nhi, coi như là hiện tại nằm ở bên cạnh ngại, ta lại như cũ cảm thấy đây là một giấc mộng, nếu như đây quả thật là mộng, không để cho ta đã tỉnh lại có được hay không?” Phương Đông Mộc Vũ quay đầu nhìn Tà Băng bên cạnh, trong ánh mắt là không thể che dấu bộ dáng yếu ớt cùng sợ hãi.

Mà Phương Đông Mộc Vũ mỗi câu nói đều như là kim đâm vào trong nội tâm của Tà Băng, thẳng ngốc này, tên ngu ngốc này, nằng không cảm tưởng giống như cái mười mấy năm qua hân là như thế nào sinh hoạt, nằng cũng thật hối hận lúc ấy tại sao phải phong tỏa tín tức của mình, vì cái gì lại để cho thẳng ngốc này vì mình mà chịu qua nhiều khổ sở đến như vậy.

“Mộc Vũ, xem ta, đây không phải một giấc mộng.” Tại sao phải đối với nằng tốt như vậy? Tại sao phải ngu như vậy? Đáng giá sao? Kiếp trước kiếp này, tại sao phải làm cho ta nhiều như vậy? Tà Băng hốc mắt càng ngày càng ướt át...

“Không phải là mộng, đúng, đây không phải mộng.” Phương Đông Mộc Vũ nghe được lời nói của Tà Băng..., sùng sốt một chút sau đó có chút ngây ngốc vừa cười vừa nói, đảo mắt chứng kiến Tà Băng hốc mắt ướt át, khoe miệng câu dẫn ra, thò tay xoa đôi mắt Tà Băng, nhẹ nói nói: “Đáng giá, vì đơn giản đó là ngại, nên rất đáng giá.”

Hai người cười nói về đủ loại việc ở kiếp trước cùng kiếp này...

“Băng nhi, ta trở lại xử lý hết sự tình ở Thiên Thành, sẽ hồi trở lại tìm ngại, đúng rồi, Thiên Tâm có lẽ chưa có trở về Thiên Thành, ngại phải cẩn thận một chút.” Nhìn đồng hồ, mặt mũi của Phương Đông Mộc Vũ tràn đầy không nỡ đối với Tà Băng nói ra, nghĩ đến cái Thiên Tâm ác độc kia, hân có chút bận tâm.

“Ân, tốt, về phần Thiên Tâm? Hừ, còn không xứng để ta cho vào mắt.” Cũng không phải Tà Băng tự đại, mà là lúc này Thiên Tâm cùng Tà Băng thực là chênh lệch quá nhiều!

Hai người sau khi tách ra, Tà Băng liền về tiểu viện, bay thẳng đến gian phòng của Hoa Thần Dật, mà lúc này gian phòng của Hoa Thần Dật cũng đã trống rỗng rồi, nhìn xem gian phòng chính tề trống trải, Tâm ở bên trong của Tà Băng nói không nên lời, chứng kiến phong thư trên mặt bàn, đi đến trước, cầm lấy.

“Băng nhi, chờ ta.” Không có có dư thừa lời nói..., chỉ là đơn giản bốn chữ, mà Tà Băng có thể từ đó thấy được lúc Hoa Thần Dật ghi bốn chữ này, là phải dùng bao nhiêu khí lực...

Tà Băng xem hết liền dùng lực thi thoảng một cái trang giấy đã hóa thành tro tàn rơi trên mặt đất, Dật, phải cẩn thận... Theo sau đó xoay người đã đi ra ngoài gian phòng của Hoa Thần Dật, hiện tại mọi người có lẽ đều tại gian phòng của Bắc Ngạn lão sư a.

Tà Băng xem hết liền dùng lực thi thoảng một cái trang giấy đã hóa thành tro tàn rơi trên mặt đất, Dật, phải cẩn thận... Theo sau đó xoay người đã đi ra ngoài gian phòng của Hoa Thần Dật, hiện tại mọi người có lẽ đều tại gian phòng của Bắc Ngạn lão sư a.

Đi đến gian phòng của Bắc Ngạn Nghiêng, gõ phía, rồi đi vào, quả nhiên như nằng sở liệu, ngoại trừ Hoa Thần Dật đã ly khai cùng không biết tung tích Từ Mạt Nhi, những người khác tất cả đều ngồi vây quanh trong phòng, chứng kiến Tà Băng đi vào, tất cả mọi người cười rồi đứng lên.

“Ngươi cuối cùng đã về rồi sao? “Quái tài”.” Bắc Ngạn Nghiêng đứng người lên đi đến phía trước kéo Tà Băng đến bên cạnh ngồi xuống, cười hi hi nói.

Tà Băng cười cười, không nói gì, thiên tài? Quái tài? Quý tài? Cái đó nhiều như vậy xưng hô kỳ quái nằng là không có quan tâm ah.

“Mặc Trần, ngại là niềm tự hào của lão sư nha.” Từ Kinh tại vị trí chủ vị bên trên đối với Tà Băng giơ ngón tay cái lên, mặt mũi tràn đầy kiêu ngạo nói, có đồ nhi như thế, không lẽ phải khiêm tốn sao!

Những người khác cũng là ý cười đầy mặt nhìn Tà Băng, nàng đáng người tuyệt mỹ, thực lực cường hãn đã thật sâu lâm vào trong nội tâm của tất cả mọi người!

“Các người có lẽ rất kỳ quái mười năm một lần học viện bài danh thi đấu đến tột cùng là chuyện gì xảy ra a?” Một lát sau, Từ Kinh nhìn xem mọi người, mở miệng nói ra.

Nghe được lời nói của Từ Kinh..., mọi người đều nghi hoặc nhìn về phía Từ Kinh, mà ngay cả Bắc Ngạn Nghiêng cũng không biết, đã từng hỏi viện trưởng, thế nhưng mà viện trưởng lại không có trả lời, hiện tại muốn giải thích sao?

“Vốn là bài danh thi đấu mười năm một lần, cũng không phải như bây giờ lớn nhỏ học viện đều có thể tham gia, mà là chỉ có bốn đại học viện của chúng ta so đấu. Các người nên biết, bốn đại học viện đã có được ngàn năm lịch sử, ngàn năm trước, bốn vị viện trưởng là lúc ấy chính là bốn người cường giả thần cấp, với tư cách cường giả bọn hắn một lòng muốn phân ra cái thắng bại, nhưng bất đắc dĩ bốn người thực lực cơ bản là ngang nhau, một hồi đại chiến giằng co năm ngày năm đêm, cuối cùng bốn người thương định, mỗi người riêng phần mình sẽ thu đồ đệ, lại để cho đồ đệ của mình đến mà so ra cao thấp.” Từ Kinh âm thanh dừng một chút tiếp tục nói.

“Sau đó bốn người khắp nơi thu đồ đệ, theo số lượng của đồ đệ, từ vừa mới bắt đầu một mình dạy học, rồi thành đồ đệ dạy lại đồ đệ, mỗi lần đều muốn chọn ra một đám đệ tử lợi hại đi tham gia trận đấu mười năm một lần, chậm rãi theo thời gian trôi qua, số lượng đệ tử cũng càng ngày càng nhiều, bốn người mới thành lập nên học viện, mà mười năm một lần trận đấu cũng biến thành học viện bài danh thi đấu, chỉ cần lấy được quán quân của bài danh thi đấu, như vậy trong mười năm này tất cả học viện đều phải nghe lời quán quân của trận đấu, cho nên cái mười năm một lần bài danh thi đấu này mới có thể như vậy được coi trọng!”

Từ Kinh sau khi nói xong, cầm chén trà bên người, uống, nhìn lại bộ dạng mọi người đều có chút ngạc nhiên, Từ Kinh cười cười, cái lũ tiểu gia hỏa này, sẽ có một ngày nào đó muốn bay lượn trên bầu trời rộng lớn này ah!

“Thì ra là thế...” Bắc Ngạn Nghiêng nhẹ gật đầu, điều này cũng chính là Áo Tập Tư học viện của bọn họ có thể tùy ý điều khiển học viện khác rồi hả?

Tà Băng thò tay néo néo mi tâm của chính mình, bốn cái người lập ra học viện này bị bệnh tâm thần ah, không nên phân thắng bại như vậy ah, cho dù thắng thì sao? Nếu là một người leo lên vị trí đỉnh phong, nhưng bên cạnh một người có thể nói chuyện đều không có, như vậy người này là thành công hay vẫn là thất bại?

“Hai ngày sau sẽ là lễ trao giải ah, Mặc Trần, việc này giao cho người rồi.” Từ Kinh nhìn Tà Băng, nói ra.

“Ta? Không nên không nên ah...” Làm cho nàng lên đài lĩnh thưởng? Tuyệt đối không được, vừa nghĩ tới dưới đài những cái ánh mắt kia nhìn mình, da đầu của nàng liền một hồi run lên.

“Hoa Thần Dật đi rồi, người chính là đội phó, người không đi thì ai đây? Quyết định như vậy đi!” Bắc Ngạn nghe được Tà Băng cự tuyệt, lập tức đứng người lên nói ra, tiểu tử này nếu không đi, thì đến phiên nàng phải đi rồi, bất luận như thế nào cũng phải làm cho tên tiểu tử này đi lên!

Mọi người nhìn bộ dạng Bắc Ngạn Nghiêng, không khỏi khóe miệng đều câu dẫn, Tà Băng bất đắc dĩ nhẹ gật đầu, nói ra: “Ta đi, ta đi là được rồi chứ gì.” Trước kia như thế nào lại không biết cái Bắc Ngạn Nghiêng này như vậy ưa thích đẩy công việc cho người khác ah!

Sau khi nghe được câu trả lời của Tà Băng, Bắc Ngạn Nghiêng mới thỏa mãn ngồi trở lại chỗ ngồi, một lần nữa khôi phục bộ dạng cười hi hi của chính mình.

Từ Kinh chứng kiến cái tình huống này, lắc đầu nói ra: “Tốt rồi, chính các người nghỉ ngơi thật tốt, những ngày này các người cũng đủ mệt nhọc rồi, hai ngày sau trực tiếp tham gia lễ trao giải quán quân là tốt rồi.”

Mọi người nhẹ gật đầu, sau khi Từ Kinh rời đi, mọi người cũng quay trở về gian phòng của mình, mà Tà Băng sau khi rời đi, ánh mắt Văn Á lại thủy chung đuổi theo bóng lưng của Tà Băng, thiếu niên này, cái thiếu niên này là cái duy nhất đi được vào nội tâm của chính mình, ta có thể nương theo ở bên cạnh người sao? Coi như là dùng thân phận bằng hữu để đi theo bên cạnh người cũng được?

Thời gian hai ngày rất nhanh đã trôi qua rồi, hôm nay tất cả mọi người dậy thật sớm, mọi người nghỉ ngơi và hồi phục trong vòng hai ngày, nên hiện tại là người đầy khoan khoái hướng sân thi đấu mà đi đến, chuẩn bị lấy vinh dự quán quân của Áo Tập Tư học viện bọn hắn!

Từ Mạt Nhi hai ngày không có xuất hiện lúc này cũng là vẻ mặt tươi cười đi theo mọi người, nhưng nụ cười của nàng lại để cho người ta cảm thấy khủng bố như thế nào đó, mọi người ở đây nhìn không tới được ánh mắt ngoan độc của Từ Mạt Nhi đang nhìn lên bóng lưng của Tà Băng, Mặc Trần, cho dù người không cùng ta đoạt Dật ca ca, ta cũng muốn người sống không bằng chết!

Tà Băng cảm nhận được ánh mắt sau lưng, nhún nhún vai, không để ý tới, Từ Mạt Nhi, người tốt nhất đừng tới trêu chọc ta, nếu không..., Quân Tà Băng ta có làm nên cái chuyện gì thì người cũng đừng trách ta ngoan độc.

Lúc mọi người đi đến sân thi đấu, toàn bộ sân thi đấu bây giờ là tiếng người huyền ảo, mà tất cả mọi người đàm luận chủ đề đều là vây quanh một người, mà người kia không ai khác chính là Mặc Trần, cái thiếu niên Mặc Trần này_ tên thiên tài này, thời gian hai ngày đã truyền khắp toàn bộ đại lục, dùng mạo Thiên Thần, thực lực Thiên Thần.

“Đã đến đã đến, Mặc Trần đã đến...” Không biết trong đám người, ai hô lại một tiếng này, mà lúc âm thanh này dừng lại, ồn ào cũng lập tức yên tĩnh trở lại, ánh mắt mọi người đều tập trung vào một vị thiếu niên áo trắng, tập trung trên người của thiếu niên Thiên Thần Mặc Trần!

Yên tĩnh không có tiếp tục được tới năm giây, sân thi đấu đã lần nữa sôi trào !

“Ah! Mặc Trần! Mặc Trần!”

“Mặc Trần! chúng ta yêu người, chúng ta yêu người ah!”

...

Mọi người đều đồng dạng điên cuồng hô to Mặc Trần rồi cũng hướng phía Tà Băng mà chạy tới, chứng kiến cái trận thế này, mấy người Tà Băng liếc nhau, cười khò một tiếng, sử dụng thuật di, lập tức liền đã ở chỗ ngồi vốn của mình, bên trong đều là nhân viên dự thi, cho dù là sùng bái cũng sẽ không giống như bên ngoài điên cuồng đến như vậy!

Vân Á ở phía sau, ánh mắt si mê nhìn Tà Băng đang làm cho cả đại lục nam nữ đều điên cuồng, đáy lòng lại lan tràn cảm giác đắng chát, người ưu tú như vậy, chính mình có tư cách gì đứng tại phía sau của người sao?

Từ Mạt Nhi lần nữa đảo mắt nhìn về phía mọi người như cũ đang điên cuồng mà hô hào danh tự Mặc Trần, ghen ghét, nằng nặt sự ghen ghét, hẳn là cái thân phận gì ah, dựa vào cái gì có nhiều người yêu mến như vậy? ! Dật ca ca, Nhị đệ, viện trưởng, Bắc Ngạn Nghiêng, Bắc Ngạn Phong, tất cả mọi người đều yêu mến nàng, Mặc Trần đến tốt cùng dựa vào cái gì? ! Ghen ghét, nằng nặt ghen ghét đến nổi điên rồi ah!

Theo thời gian trôi qua, sân đấu dần trở lại sự yên lặng vốn có, bởi vì thời điểm trao giải quán quân đã tới rồi.

Bốn vị viện trưởng cùng hai vị hội trưởng, sáu người cùng nhau đi lên đài thi đấu, Từ Kinh từ đó đi ra, nhìn mọi người rồi nói ra: ” Trận đấu dài đến nửa tháng, ngày hôm qua là trận đấu cuối cùng! Hiện tại, ta tuyên bố, trận đấu lần này đứng thứ ba chính là Từ Vong học viện!”

“Đứng thứ hai trận đấu là Hồn Sư học viện!”

Từ Kinh dừng một chút, mới tuyên cái thứ tự bố cuối cùng, “Học viện đứng đầu dành được giải quán quân trong trận đấu này, chính là Áo Tạt Tư học viện, xin chúc mừng các người!”

“Hiện tại mời người của bốn đại học viện lên đài lĩnh thưởng!” Từ Kinh nhìn các học viện dưới đài, mở miệng nói ra, hơn nữa đối với Tà Băng trừng mắt nhìn, bởi vì chính hắn còn không thể không bội phục cái mị lực của đệ tử bảo bối này!

Tà Băng nhìn người bên cạnh, bất đắc dĩ đi lên đài, mà mặt khác ba cái học viện cũng riêng phần mình phái lên một tên đệ tử lên đài.

Bốn người cung kính đối với sáu vị trưởng lão thi lễ một cái, hai tay tiếp nhận chiếc cúp của học viện mình, quay người, bốn người nhìn nhau, không có căm thù, có chỉ là chiến ý bất khuất! Năm sau bọn hắn chắc chắn thắng trở lại!

Mấy người đang định đi xuống đài, nhưng mà vào lúc này, dị biến nổi lên, cát bụi đầy trời lại để cho mọi người đều không thể không nhắm mắt lại! Ngay một khắc này, một cái hi đó thật dài màu trắng lại mọc gai thẳng tắp hướng phía Tà Băng mà bay đi! Tà Băng cảm nhận được có cái gì hướng nàng đánh úp lại, ngay tại lúc đang muốn trốn tránh trong nháy mắt, bỗng nhiên bên tai truyền đến một âm thanh tê tâm liệt phế!

“Không!” Theo âm thanh rơi xuống, một thân ảnh đã nhào vào trên người Tà Băng, sau đó “Xoẹt...” Một búng máu phun tại trên bờ vai của Tà Băng!

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Cái Tư Cách Để Chết Cũng Không Có!

Cảm nhận được khí tức trên người lập tức suy yếu, Tà Băng mở ra một cái Quy Nguyên trảo liền đem toàn bộ sân đấu bao phủ, tiếp theo một cái hồn kĩ đã đem người vừa mới giúp mình đỡ ám khí ở trước mặt!

Lúc này mọi người mới có thể mở to mắt, mà Tà Băng cũng đã nhìn thấy người thay mình ngăn trở ám khí, một thân ảnh uyển chuyển, một nữ tử khỏe miệng đang mỉm cười, sắc mặt tái nhợt, miệng phun máu tươi đang được Tà Băng ôm ở trong ngực.

“Vân Á, Vân Á, người như thế nào rồi?” Tà Băng chứng kiến khí tức của Vân Á ở trong ngực mình càng ngày càng suy yếu, một tay của Tà Băng thì theo ngọc giới lấy ra một đồng đan dược cứu mạng, dốc sức liều mạng đem tất cả đan dược đưa vào miệng Vân Á, tay kia của Tà Băng không ngừng giúp Vân Á bổ sung Hồn Lực.

Sau nửa ngày, Vân Á mới tỉnh lại, mở to mắt nhìn khuôn mặt hoàn mỹ của Tà Băng, khỏe miệng tươi cười là một mực không có biến mất, nhìn Tà Băng, Vân Á nói ra: “Mặc Trần, người không có việc gì, thật tốt quá rồi...”

Vân Á không lo lắng cho mình, cho tới bây giờ trong nội tâm Vân Á muốn chỉ là Mặc Trần, chỉ cần Mặc Trần không có việc gì, chỉ cần Mặc Trần không có việc gì là tốt rồi, chính mình không quan trọng, nếu so sánh thì Mặc Trần người thật sự quan trọng hơn ta.

“Đừng nói chuyện, đừng nói chuyện, ta cho ngươi cái này để giải đi độc tố, đừng nói chuyện.” Tà Băng cảm nhận được Vân Á bởi vì nói chuyện mà sinh mệnh rất nhanh chóng xói mòn, cái mũi chua xót, Vân Á, Vân Á, ngươi là đồ ngọc sao? Tại sao phải ngăn trở ám khí kia cho ta!

Tà Băng không ngừng đưa Hồn Lực vào Vân Á cùng sinh mệnh lực, không ngừng ở trong ngọc giới tìm kiếm những loại đan dược có khả năng khôi từ hồi sinh, nhưng là vô dụng, vậy mà lúc này những đan dược đối với Vân Á một chút tác dụng đều không có! Tà Băng hận, hận mình bây giờ như thế nào lại vô dụng như vậy! Trơ mắt nhìn sinh mệnh của Vân Á đang xói mòn, nàng lại không có một sức lực gì để vãn hồi!

“Mặc Trần, không cần truyền Hồn Lực cho ta nữa, vô dụng, ta có thể cảm nhận được tánh mạng của mình...” Vân Á lấy tay Tà Băng ra, ngẩng đầu nhìn hốc mắt của Tà Băng hồng hồng, trên mặt Vân Á giờ phút này tràn đầy hạnh phúc cùng vui vẻ.

“Ngươi biết không? Cái tánh mạng này có thể chấm dứt ở trong ngực của ngươi, ta... PHỐC... Ta thực, rất vui vẻ.” một câu nói của Vân Á còn chưa nói hết, máu tươi trong cổ họng đã tràn ra, sau đó cười nói với Tà Băng.

“Vân Á...” Tà Băng nhìn Vân Á ở trong ngực, vì nàng lau đi vết máu trên môi, giọng nói có chút nghẹn ngào, nữ tử này, nữ tử này..., Tà Băng giờ phút này đã nói không ra lời. Tại sao lại vô dụng như vậy! Tại sao tất cả đan dược đối với nàng đều không có tác dụng!

“Mặc Trần, nhớ rõ lúc vừa nhìn thấy ngươi, khuôn mặt tuyệt mỹ, thần thái lười biếng để cho ta sững sờ, sau đó lời nói của ngươi hung hăng càn quấy, ngữ khí cuồng vọng để cho ta tức giận, lúc cùng ngươi đối chiến, thực lực của ngươi rất cường, đáng tươi cười đầy ôn nhu, ngươi đối với ta vờ tay muốn kéo ta lại, khi đó, lòng ta đã trầm luân rồi...” Vân Á nhìn Tà Băng, mặt mày là tràn đầy hạnh phúc...

“Chỉ cần nơi nào có ngươi, ánh mắt của ta không thể rời khỏi trên người ngươi, đưa cho ta bánh mì, tặng ta Trường Tiên, cổ vũ cho ta, Mặc Trần, ngươi như vậy, ta làm sao có thể trơ mắt nhìn ám khí hướng ngươi vọt tới, mặc dù ta chết đi, chỉ cần... Ngươi còn sống là tốt rồi...” Vân Á nói xong lời cuối cùng này thì ngữ khí càng ngày càng suy yếu, sinh mệnh thực đã xói mòn càng ngày càng nhanh chóng.

“Vân Á, Vân Á, ngươi có biết hay không... Có biết hay không...” Tà Băng cảm thụ được sinh mệnh của Vân Á, phần hận đánh một quyền trên mặt đất, vì cái gì nàng lại vô dụng như vậy! Vì cái gì Tà Băng ta lại không thể cứu nàng? !!! Nhìn Vân Á, Tà Băng thật sự không đành lòng nói ra bản thân mình sự thật là nữ tử, thế nhưng Tà Băng thật sự không muốn lừa gạt nàng! Một giọt nước mắt, theo khóe mắt của Tà Băng mà chảy xuống...

“Mặc... Trần..., không... đừng khóc, ta, ta không thể nhìn thấy ngươi đập trên đỉnh phong rồi..., ta... Ta...” Vân Á gian nan vờ tay vì Tà Băng mà lau đi nước mắt ở khóe mắt, đôi mắt thật sâu nhìn Tà Băng, nàng chưa bao giờ ở khoảng cách gần như vậy để nhìn nàng, nàng muốn đem đôi lông mày này, đôi mắt này, đôi môi này, đều một mực ghi nhớ ở trong lòng...

Có khả năng, nàng sẽ không còn được gặp lại Mặc Trần nữa...

“Không muốn, Vân Á, ngươi chịu đựng, ngươi chịu đựng ah!” Tà Băng rõ ràng cảm nhận được sinh mệnh của Vân Á đã đến cùng cực, không ngừng vì Vân Á đưa vào Hồn Lực để bảo toàn sinh mệnh của Vân Á, thế nhưng là vô dụng, vẫn vô dụng!

“Ha ha... Mặc Trần, ngươi cũng đừng uống phí khí lực nữa, ám khí mà ta dùng là toàn bộ đại lực chỉ có một cái, trong vòng 10 phút sẽ tan thành mây khói, cho dù ngươi là thần cũng cứu không được nàng!” Từ Mạt Nhi nằm trên mặt đất, nàng hận, hận Vân Á hận cái tiện nữ nhân này lại vì Mặc Trần mà đỡ ám khí, nhưng nhìn thấy Mặc Trần thương tâm, trong lòng của nàng lại vô cùng sáng khoái!

“Tuyệt Ảnh, ta không muốn nghe nữ nhân này nói chuyện!” Tà Băng ôm chặt Vân Á ở trong ngực, ngữ khí lạnh như băng nói.

Tuyệt Ảnh theo ngọc giới đi ra, trực tiếp đem Từ Mạt Nhi đánh cho hôn mê bất tỉnh... Chứng kiến nữ tử Vân Á này vì Tà Băng trả một cái giá lớn như vậy, hẳn không nói gì, chỉ là đi tới sau lưng Tà Băng...

“Mặc... Mặc Trần... Ngươi có thể... Hôn, hôn ta thoáng một cái được không?” Vân Á biết rõ chính mình sẽ không còn được gặp lại nàng, gian nan nói ra một cái yêu cầu cuối cùng này...

Lại một giọt nước mắt theo khóe mắt của Tà Băng chảy xuống, nhẹ gật đầu, thân cúi xuống, ở khuôn mặt tái nhợt của Vân Á mà ấn xuống một nụ hôn, mà lúc này, âm thanh của Vân Á đứt quãng rơi vào trong tai của Tà Băng.

“Ta biết rõ, ta biết rõ... Mặc Trần là cái... Nữ tử, nhưng, nhưng ta vẫn là nhịn không được đã yêu... Mặc Trần, ta, ta...” Ta không hối hận, ta không hối hận yêu mến ngươi, dù cho ngươi là nữ tử, ta không thể giúp gì được cho ngươi, chỉ có... Chỉ có một cái mạng này...

Vân Á nhớ rõ ngày đó mình muốn bên hồ ngồi một lúc, nhưng không ngờ đã thấy một cảnh kia, không dám tin một cảnh kia, thế nhưng mà dù cho biết rõ thì đã sao? Nàng vẫn là đã thật sâu yêu mến cái nữ tử mang tên Mặc Trần này...

Mà lời nói cuối cùng này..., Vân Á là chưa kịp nói ra, thì khóe miệng mỉm cười ngã xuống trong ngực của Tà Băng... Chỉ trong nháy mắt, thân thể Vân Á bắt đầu dần biến mất, cho đến khi hóa thành một vòng bụi mù, theo gió mà bay đi...

Nàng biết rõ, nàng biết rõ chính mình là nữ tử, vì cái gì? Vì cái gì còn muốn... Vân Á, Vân Á!

Tà Băng nhìn hoài bão trong ngực mình trống rỗng, nàng rất muốn khóc, rất muốn khóc lớn một hồi, cho là thực lực của mình bây giờ đã thật tốt, cho là

mình đủ để bảo vệ thân nhân, bằng hữu mà mình coi trọng, nhưng vì cái gì vẫn là phải tro mắt bất lực mà nhìn Vân Á vì chính mình mà chịu cảnh tan thành mây khói? !

Tuyết Ảnh đến gần, ôm Tà Băng vào trong ngực, hẳn là không muốn nàng thương tâm như vậy, vì cái gì chứng kiến người đau lòng, trong nội tâm hẳn sẽ đau nhức như vậy? Hận không thể đem tất cả điều không vui, tất cả chuyện thương tâm của người đều để cho ta thay người gánh chịu. . .

Toàn bộ người trong sân thi đấu đều mở mắt ra đến bây giờ không ai mở miệng nói chuyện, bọn hắn chứng kiến cái nữ tử kia vì yêu mà trả giá tánh mạng, chứng kiến thiếu niên dốc sức liều mạng cứu vẫn nhưng lại bất lực cùng phần hận, chứng kiến nữ tử kia cho dù tan thành mây khói cũng thủy chung mang theo tươi cười, chứng kiến nữ tử biến mất trên người làm thiếu niên nồng đậm bi thương. . .

Tình yêu? Rất nhiều người ở chỗ này đối với hai chữ này đều là coi thường, nhưng là hiện tại, bọn hắn không một người nào là không bị tình yêu của cô gái này làm cảm động, mỗi người hộc mắt đều ướt át, thậm chí có người ngồi xổm xuống không ngừng khóc nức nở, Vân Á, cái nữ tử này vì yêu mà hi sinh cả tánh mạng, sắp được mọi người vĩnh cửu ca tụng.

Hồi lâu sau, Tà Băng đứng lên, trong đôi mắt là một mảnh yên lặng, không có thương tâm, không có phần nộ, trong tròng mắt đen chỉ có chết lặng.

Mà Tuyết Ảnh cũng hiểu được, Tà Băng phần nộ là sẽ có huyết tính, là sẽ có bạo ngược! Nhưng là hiện tại Tà Băng lại yên lặng thì chính là hủy diệt, là hủy diệt hết thảy!

Tất cả mọi người không dám nói lời nào, mà ngay cả người ngồi xổm xuống thút thít nỉ non cũng không dám phát ra bất kỳ âm thanh nào nữa, yên tĩnh, toàn bộ sân đấu lúc này đều yên tĩnh, tất cả mọi người nhìn thiếu niên bên trong sân thi đấu kia, cái thiếu niên kia rõ ràng là yên lặng vô cùng lại làm cho mọi người sắp hít thở không thông. . .

Tà Băng từng bước một hướng Từ Mạt Nhi trên mặt đất mà đi tới, ánh mắt như trước không có một tia biến hóa.

Tà Băng hất tay lên, Từ Mạt Nhi ở trên mặt đất đã tỉnh lại, ánh mắt Tà Băng đang đi tới, bắt đầu điên cuồng mà cười : “Ha ha, nàng đã chết rồi ah, cho dù không thể giết người, ta cũng muốn người thống khổ cả đời! Vân Á nàng là vì người mà chết! Người nhớ kỹ, nàng là vì người mà chết!”

“Nàng hội tan thành mây khói, tất cả đều là bởi vì người, vì người! ! !” Từ Mạt Nhi đứng lên điên cuồng chỉ vào Tà Băng mà hô to, nàng muốn Tà Băng thống khổ cả đời, cả đời!!

Từ Kinh chứng kiến Tà Băng như thế, xoay người qua, không hề nhìn chuyện kể tiếp sẽ phát sinh ở sân thi đấu. . .

Tà Băng ngừng lại, tay vươn cao hướng phía cổ của Từ Mạt Nhi, Tà Băng bóp lấy cổ của Từ Mạt Nhi, ánh mắt tĩnh mịch trống rỗng nhìn chăm chăm vào Từ Mạt Nhi, ngữ khí lạnh lùng nói: “Từ Mạt Nhi, tánh mạng của Vân Á, một ngàn một vạn cái mạng của người cũng không bằng!”

“Cho nên, người đến cả cái chết còn chưa có tư cách!” Tà Băng xem Từ Mạt Nhi trước mặt đã sắp hít thở không thông, sắc mặt xanh xao, từng câu từng chữ nói

“Cho nên, người đến cả cái chết còn chưa có tư cách!” Tà Băng xem Từ Mạt Nhi trước mặt đã sắp hít thở không thông, sắc mặt xanh xao, từng câu từng chữ nói.

“Thả... ta ra!” Từ Mạt Nhi dốc sức liều mạng giãy dụa, đem ánh mắt cầu cứu nhìn về phía sau lưng của tổ gia gia cùng Nhị đệ Từ Minh mặt mũi tràn đầy vô tình của mình, thế nhưng không người nào để ý đến sự cầu cứu của mình, nên nàng phải thật vất vả mới nói ra được ba chữ kia!

“Thả người ra?” Tà Băng lạnh lùng hừ một tiếng, đem Từ Mạt Nhi vung trên mặt đất! Sau đó theo ngọc giới lấy ra một con dao găm, nàng ngồi xổm người xuống

“Từ Mạt Nhi, người yêu nhất chính là cái khuôn mặt này có phải hay không?” Tà Băng cầm dao găm ở trên khuôn mặt của Từ Mạt Nhi mà khoa tay múa chân, thần thái của ánh mắt mà đầy tàn nhẫn và khát máu.

“Không... Không muốn...” Từ Mạt Nhi hung hăng trừng mắt đối với Tà Băng rồi lớn tiếng hô.

”Người nói thử xem nếu ta hủy đi cái khuôn mặt này của người thì sẽ như thế nào đây?” Tà Băng tàn nhẫn nhìn Từ Mạt Nhi.

“Người dám! Ta cho người biết, ta là công chúa được sủng ái nhất ở đế quốc này! Người nếu dám đối với ta bất kính, ta chắc chắn sẽ làm cho người sống không bằng chết!” Từ Mạt Nhi lúc này còn không quên thân phận của mình, nàng là công chúa! Nàng không tin thiếu niên ở trước mắt dám đối với nàng bất kính!

“Công chúa? Ha ha! Chỉ cần Mặc Trần ta muốn, đại lục này có thể lập tức bị ta dẫm nát dưới chân!” Tà Băng khinh thường nhìn thoáng qua Từ Mạt Nhi, đứng người lên mà cuồng vọng nói!

“Tổ gia gia, tổ gia gia, nàng muốn tạo phản ah! Người còn không nhanh chút bắt lại nàng!” Từ Mạt Nhi nghe được lời nói của Tà Băng, lập tức hướng Từ Kinh mà lớn tiếng hô, nhưng là Từ Kinh thủy chung không quay đầu lại, hết thảy đều là do nàng tự làm tự chịu!

“Người bớt nháo đi!” Tà Băng một đao đi qua, cái cầm hợp với đầu lưỡi của Từ Mạt Nhi đã bị gạt sạch rồi! Tà Băng chán ghét nhìn xem màu đỏ của máu tươi, ánh mắt khát máu rơi vào trên người Từ Mạt Nhi: “Có biết hay không, ta đời này ghét nhất chính là huyết tính, chứng kiến nó ta sẽ cảm thấy chán ghét, nhưng hơn nữa là hưng phấn, hưng phấn, người hiểu không?”

“Ah ah ah! !” Từ Mạt Nhi thống khổ lắc đầu mẫn liệt, trước mặt nàng không phải người, không phải người... Chỉ có một mình nàng có thể thấy đôi mắt của Tà Băng lúc này là màu đỏ như máu, bên trong ẩn chứa chính là tử vong, là hủy diệt! Là năng lượng hủy thiên diệt địa!

“Người thật sự không bớt nháo sao?...” ánh mắt của Tà Băng nguy hiểm, nói ra những lời này, mà người nghe được những lời nói này của Tà Băng Từ Mạt Nhi cũng lập tức im lặng, cũng không dám phát ra dù là một chút âm thanh nào nữa.

“Tạo phản sao? Mặc Trần ta đối với quyền thế theo không để vào mắt! Nhưng nếu là không muốn cho ta đem trọn cái đại lục này dẫm nát dưới chân thì đừng bao giờ làm thương tổn thân nhân cùng bằng hữu của ta..., như vậy, cho dù là trả giá bằng tánh mạng, Mặc Trần ta cũng muốn giết hết tất cả những ai đối với bọn họ có uy hiếp dù chỉ là một chút!”

Tà Băng nhìn chân trời xa xôi, liêu lĩnh lãnh khóc đích thoại ngữ, lại làm cho tất cả mọi người thiếu chút nữa quỵ xuống mà cứng bái! Ẩn núp trong bóng tối là Tà Phong và Tà Vũ, nghe được lời nói của Tà Băng, nước mắt rớt cuộc ngăn không được chảy ra, bọn hắn biết rõ, bọn họ cũng đều biết, Tà Băng bồi dưỡng 50 người bọn hắn năm năm, thời gian năm năm lại để cho mỗi người bọn hắn đều đã trở thành bá chủ của một phương!

Mà yêu cầu duy nhất của nàng đối với 50 người bọn họ chính là bảo vệ thật tốt chính bản thân bọn hắn cùng trên dưới Quân gia!

Tà Băng xoay người lần nữa nhìn về phía Từ Mạt Nhi, màu đỏ như máu trong đôi mắt càng ngày càng nghiêm trọng! Vân Á, nghĩ đến Vân Á vì nàng tan thành mây khói, nàng thật muốn, muốn hủy diệt cái thế giới này!

“Ánh mắt của ngươi, ta nhìn rất buồn nôn!” Tà Băng nhìn Từ Mạt Nhi, một đạo lại đi qua đem con mắt máu tươi đầm đìa của Từ Mạt Nhi ra!

Từ Mạt Nhi tiếng kêu thảm thiết cùng khuôn mặt máu tươi đầm đìa làm cho một bộ phận lớn mọi người chịu đựng không nổi chạy qua một bên mà ới...

“Thế nào tay phóng ra ám khí là tay nào? Tay phải?” Tà Băng dùng dao găm đem đầu ngón tay phải của Từ Mạt Nhi một đoạn một đoạn băm xuống dưới! Hoàn toàn không để ý đến tất cả mọi người bên cạnh!

“Không phải chỉ có tay phải? Cái tay trái kia cũng có tham dự?” Tà Băng lần nữa dùng phương pháp đồng dạng đem tay trái của Từ Mạt Nhi từng điểm từng điểm băm xuống dưới!

Từ Mạt Nhi muốn ngắt đi, thế nhưng mà nàng không thể, Tà Băng không cho phép nàng ngắt đi, đan dược tốt nhất làm thần kinh của nàng luôn hoạt động, nàng muốn ngắt đi cũng không thể! Tà Băng không cho nàng chết, nàng vĩnh viễn cũng không thể chết được! Đã từng nói qua rồi, Từ Mạt Nhi nàng cái tư cách để chết cũng không có!

“Mặc Trần, cho nàng thống khoái a!” Từ Kinh cho dù đưa lưng về phía hai người, cũng hoàn toàn biết rõ chuyện gì đang xảy ra, không khỏi quay người đối với Tà Băng nói ra, hắn biết rõ Từ Mạt Nhi không thể tha thứ, nhưng là hiện tại nàng cũng đã chịu quá nhiều thống khổ rồi, cũng nên làm cho nàng thống khoái ah!

Tà Băng nghe đến lời nói của lão sư, không có quay người, chỉ là nhắm mắt lại, cho nàng thống khoái? Thời điểm nàng suy nghĩ muốn giết ta có nhớ hay không muốn cho ta thống khoái? Tà Băng nắm thật chặt nắm đấm của mình! Thời điểm muốn cho Từ Mạt Nhi thống khoái, bỗng nhiên truyền đến một âm thanh tức giận!

“Mạt Nhi, Mạt Nhi người như thế nào đây? ! Ai? Đến tột cùng là ai? !” Một tiếng phẫn nộ bi thảm gầm gừ truyền đến, một người thiếu phụ mặc trang phục hoàng cung đã rơi vào bên người của Từ Mạt Nhi! Cái thiếu phụ này, không phải ai khác, mà chính là mẫu thân của Từ Mạt Nhi, hoàng hậu Lữ Lam của Từ Diệu đế quốc! Mà ở sau lưng Lữ Lam còn đi theo mấy trăm tên cao thủ Hồn Sư!

Từ Mạt Nhi nghe được âm thanh quen thuộc, thoáng cái liền hô to, ra sức muốn hướng phía âm thanh mà đi! Lữ Lam lách mình đem con gái của mình đã huyết nhục mơ hồ ôm vào trong lòng, nàng là con gái duy nhất của Lữ Lam, là một cái bảo bối của Lữ Lam, trước khi đến trận đấu đã ở bên cạnh mình mà làm nũng, nửa tháng không thấy lại trở thành cái bộ dáng này!

Hôm nay Lữ Lam trong cung luôn có cảm giác bất an, hoảng hốt, sợ hãi phát sinh chuyện gì, trên đường chạy đến đây không ngờ lại chứng kiến ‘mệnh bài’(thuộc dạng lệnh bài ah, mà lệnh bài còn người còn, lệnh bài mất người mất ah) của nữ nhi mình đã bị nứt ra, biết rõ lúc này là nữ nhi của mình có nguy hiểm đến tánh mạng, Lữ Lam lập tức mang trăm tên cao thủ của gia tộc cùng trong hoàng cung chạy vội đến đây!

Lại không nghĩ rằng nữ nhi của mình lại trở thành một cái bộ dáng như vậy! Nàng như thế nào lại không tức giận, như thế nào lại không phẫn hận!

“Ai? Đến tột cùng là ai? !” âm thanh của Lữ Lam tê tâm liệt phế lại để cho mọi người ở chỗ này đều chịu không nổi mà cảm động, trên cái thế giới này tất cả mọi người có thể chán ghét Từ Mạt Nhi nàng, cũng có thể hận nàng, nhưng mẹ của nàng thì mãi mãi sẽ không biết đến những điều đó.

“Người! Là người! Có ai ! Cho ta đem hắn băm thành từng mảnh! Ta muốn cho hắn chết không yên lành!” Lữ Lam lúc đảo mắt xem xét tình huống chung quanh cùng Tà Băng ở đối diện đang cầm dao găm đứng sừng ở trên đài thi đấu, liền biết được ai là hung thủ đã hại nữ nhi của mình!

Từ Kinh vừa muốn nói chuyện, lại bị Tà Băng nói trước rồi, Tà Băng lạnh lùng lạnh khinh thường xem trước mặt vài trăm người, thoáng một phát vòn quanh bốn phía, nói ra:” Chuyện này cùng người không có liên quan gì, lập tức ly khai!”

Tà Băng ngữ khí đã gần như là ra lệnh, nhưng là không ai dám nói cái gì, tất cả người đến quan sát của các học viện đều đã thối lui ra khỏi sân thi đấu, người thông minh cũng biết, Tà Băng là không muốn để cho vô số người vô tội phải toi mạng! Mà ngay cả mấy người của Bắc Ngạn Nghiêng cũng bị một ánh mắt của Tà Băng làm cho sợ tới mức lui ra ngoài!

Hiện tại trong sân thi đấu, chỉ còn lại có Tà Băng, Tuyết Ảnh, Từ Kinh, Từ Mạt Nhi cùng Lữ Lam, còn có trên trăm tên Hồn Sư kia!

“Ngươi tại sao phải đối đãi như vậy đối với nữ nhi của ta? !” Lữ Lam nhìn con gái của mình huyết nhục mơ hồ ở mặt và tay, chảy nước mắt mà lớn tiếng đối với Tà Băng hô.

“Kẻ giết người, thì vĩnh viễn phải chịu kết quả là chết! Nàng dám giết chết đi tâm của ta, nếu muốn làm thì tốt nên chuẩn bị là sẽ phải nhận kết quả như ngày hôm nay! Giết người mà Mặc Trần ta để ở trong lòng, nàng ngay cả cái tư cách để chết đều không có!” Thương cảm sao? Tà Băng có, nhưng đối với địch nhân của mình, Tà Băng chưa bao giờ biết rõ cái gì gọi là thương cảm! Mẫu thân thương tâm sao? Dạy dỗ con gái thành ác độc như vậy, thì được xem là cái gì mẫu thân? !

“Ngươi chỉ là một cái dân đen, con gái của bọn cung nếu thực sự muốn giết ngươi thì như thế nào? ! Giết bằng hữu của ngươi thì sao ?, một cái tiện mệnh của các ngươi so ra còn kém hơn cả một sợi tóc của con gái Bồn cung!” Lữ Lam nghe được lời nói của Tà Băng. . . , đứng người lên chỉ vào Tà Băng mà mắng, công chúa tôn quý nhất của đế quốc, hôm nay cho dù là giết hết thấy mọi người thì như thế nào? !

Nghe được lời nói của Lữ Lam. . . , không chỉ Tà Băng nổi giận, mà Tuyết Ảnh cũng nổi giận, mà ngay cả Từ Kinh một mực không nói gì cũng nổi giận! Bọn hần nghĩ sinh mạng của con người là cái gì? ! Đế quốc công chúa là rât giỏi sao?

Tà Băng nghe được Lữ Lam nói nàng là dân đen thì lúc đầu chỉ là phẫn nộ, nhưng lúc nghe được Lữ Lam nói Vân Á là một cái tiện mệnh, Tà Băng sát khí rít cuộc ức chế không nổi, sát khí giờ phút này là nồng hậu dày đặc đã tràn ngập ở toàn bộ sân thi đấu! Mạng của Vân Á, chính là toàn bộ đế quốc của các ngươi so ra cũng còn kém hơn!

“Các ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì, lên cho ta! Đem cái dân đen này phanh thây xé xác cho Bồn cung! Nhanh lên!” Lữ Lam thấy mấy trăm tên Hồn Sư mà nàng mang đến không ai tiến lên, không khỏi mở miệng lớn tiếng quát!

“Các ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì, lên cho ta! Đem cái dân đen này phanh thây xé xác cho Bồn cung! Nhanh lên!” Lữ Lam thấy mấy trăm tên Hồn Sư mà nàng mang đến không ai tiến lên, không khỏi mở miệng lớn tiếng quát!

Mấy trăm tên Hồn Sư nghe được lời nói của Lữ Lam. . . , nguyên một đám đem Hồn Lực của mình phóng xuất ra, rồi lập tức triệu hồi ra Hồn Thú của chính mình tiến hành Hợp Thể! Tà Băng nhìn thoáng qua bọn hần, đáy mắt hiện lên một tia hung ác cùng ánh sáng màu đỏ!

Chính giữa mấy trăm tên Hồn Sư có hai gã Hồn Đế, hơn phân nửa Hồn Tông cùng Hồn Thánh! Hai gã Hồn Đế dẫn đầu hướng phía Tà Băng phóng đi! Tà Băng vừa mới áp chế đi khí tức của mình xuống dưới, lần nữa lại bạo phát ra! Đôi mắt màu đỏ như máu thay thế cho đôi mắt màu đen huyền vốn có, mắt nhìn hai cái gã Hồn Đế kia, Tà Băng trực tiếp phi thân vọt vào trong đội ngũ của trên trăm tên Hồn Sư!

Giết chóc, huyết tinh, kêu thảm thiết, không ngừng từ chỗ trong vòng vây của Tà Băng mà văng ra! Sát! Tà Băng nghĩ đến trước khi chết Vân Á vẫn là đáng tươi cười, thì đã ngăn không được lửa giận, nếu không tại Từ Mạt Nhi, Vân Á cũng sẽ không chết đi như vậy! Nếu như mình sớm chút đem Từ Mạt Nhi giải quyết, Vân Á cũng sẽ không vì mình mà chết như vậy! Hủy diệt! Tà Băng là muốn đem hết thấy những người muốn thương tổn nàng, thương tổn thân nhân của nàng toàn bộ cho hủy diệt! Nàng sẽ không một lần nữa cho những người này cơ hội đi tổn thương thân nhân của nàng, bằng hữu của nàng!

Tuyết Ảnh đứng bên ngoài nhìn Tà Băng tàn nhẫn ở bên trong, trong ánh mắt chỉ là đau lòng, Tà Băng như vậy, lại để cho lòng của hần vô cùng đau đớn, hần tình nguyện chứng kiến Tà Băng đại khai sát giới, hung hăng phát tiết một hồi, cũng không muốn thấy cái gì đau nhức, cái gì khổ sở giấu ở trong lòng Tà Băng. Cho nên Tuyết Ảnh sẽ không có đi ngăn đón nàng, không có đem nàng ôm vào trong ngực, mà là làm cho nàng đi phát tiết! Làm cho nàng đem mọi sự hận thù, đau nhức trong nội tâm của chính mình tất cả đều phát tiết ra!

Sau đó hần muốn đem nàng chăm chú ôm vào trong ngực, nói cho nàng biết, cái này không phải là do nàng sai, Vân Á chết không phải là lỗi của nàng. . . Nói cho nàng biết, có rất nhiều người đều yêu mến nàng, hiểu được nàng, thù hận lấy nàng. . .

Tuyết Ảnh cảm chắc nắm đấm, cố gắng khắc chế lấy xúc động của chính mình, hần cũng hận tại sao mình luôn ở trong ngọc giới mà tu luyện! Vì cái gì không ở bên cạnh Băng nhi mà thù hận nàng! Nếu như hôm nay hần tại đây. . . , có thể sẽ không có việc Vân Á phải chết, có thể cũng không để cho Tà Băng thương tâm cùng áy náy đến như thế? !

Từ Kinh đem tất cả những điều đó đều nhìn rõ ở trong mắt, chợt nhớ tới lão hữu của mình lúc trước có nói qua. . . , hần nói: “Cái cháu gái này của ta, cái gì cũng tốt, nhưng là tuyệt đối không thể để cho người mà nàng quan tâm gặp chuyện không may, cho nên, bản thân chúng ta phải hảo hảo mà tự bảo vệ mình, bởi vì ta cũng không biết, nếu là chúng ta có xảy ra chuyện gì, cháu gái của ta sẽ biến thành bộ dáng gì nữa. . .”

Từ Kinh lúc trước một mực không hiểu vì cái gì người bạn già của mình lúc ấy lại nghiêm túc như thế đối với chính mình nói ra cái vấn đề này, cho tới ngày hôm nay, hần đã hiểu, đứa nhỏ này làm hết thấy cũng là vì thân nhân của nàng, bằng hữu của nàng, nha đầu kia đối với chính mình, còn chưa có đủ chỉ là một yêu cầu nhỏ cho chính mình, chỉ cần thân nhân mình vui vẻ là tốt rồi

Cùng Tà Băng tiếp xúc trong khoảng thời gian này, Từ Kinh đã phát hiện chỉ cần có sự tình xuất hiện tại trên người Tà Băng, đây tuyệt đối là bởi vì người bên cạnh của nàng xảy ra chuyện. . .

Nha đầu kia chưa từng chủ động đi trêu chọc người khác, mà chính là do Từ Mạt Nhi, Tà Băng cũng là một mực tránh né nàng, không muốn xảy ra chuyện cùng nàng, Từ Kinh biết rõ, nếu là Từ Mạt Nhi cùng chính mình không có cái quan hệ này, nếu là xét theo tính tình của nha đầu kia, Từ Mạt Nhi sợ là đã sớm biến mất tại thế gian này rồi.

Nghĩ tới đây, Từ Kinh đột nhiên nghĩ thông suốt cái gì đó, vừa rồi cái nam tử áo trắng không có căn bản nằng, nhưng là cái tầm mắt của nam tử kia cũng đã thật lâu chưa từng có dao động qua, lúc này lại là có dấu hiệu buông lỏng! Tốc độ lên cấp của nha đầu kia có thể nhanh như thế, có lẽ cũng không hoàn toàn là do thiên phú của nha đầu

Từ Kinh lắc đầu, nhìn Tà Băng, Tà Băng như vậy lại để cho Từ Kinh nơi đáy lòng âm ỉ đau đớn...

Lúc này Tà Băng lại là hoàn toàn lâm vào giết chóc đến vô tận ở bên trong! Dem phần nộ cùng áy náy nơi đáy lòng của chính mình, tất cả mà hung hăng phát tiết tại trên người những tên Hồn Sư này! Tà Băng chán ghét huyết tinh, nằng chán ghét giết chóc, không có ai biết nằng chứng kiến bên cạnh mình từng người từng người ngã xuống trong một đồng huyết tinh là có đến bao nhiêu buồn nôn, không có ai biết nằng bây giờ là cỡ nào muốn vứt bỏ hết thảy tìm một nơi yên lặng mà ngồi một hồi!

Thế nhưng mà nằng hiện tại rất hận, hận chính mình không có cách nào cứu được Vân Á! Hận những cái kia muốn chính mình mạng của chính mình! Vì cái gì nằng vẫn là không đủ cường đại? ! Vì cái gì nằng đánh bất lực mà tro mắt nhìn Vân Á tan thành mây khói? ! Ông trời, vì cái gì lại ép ta đi làm một cái người tàn nhẫn cùng khát máu? !

Nằng chỉ là muốn bảo vệ tốt người nhà cùng bằng hữu của mình! Nằng chỉ là muốn bình bình an an mà qua cả đời này thôi ah!

Vân Á chết, làm cho tất cả ủy khuất, tất cả đau xót của kiếp trước cùng kiếp này được giấu ở sâu bên trong nội tâm của Tà Băng đều phát tiết đi ra ngoài bằng hành động tàn nhẫn, ngoan độc!

Mà lần này, đối với Tà Băng mà nói thực sự là một chuyện tốt, nếu Tà Băng lần này có thể đem tâm ma của mình ra, như vậy thực lực của Tà Băng trong tương lai sẽ rất sáng lạng! Nhưng là, nếu như tâm ma của Tà Băng mà không đi ra, như vậy có lẽ từ nay..., từ nay... Tà Băng sẽ nhập vào ma đạo!

Nhưng là, có Tuyết Ảnh ở đây, cho dù Tà Băng có nhập ma đạo, hắn cũng sẽ kéo Tà Băng trở lại! Mà trọng yếu nhất chính là Tuyết Ảnh tin tưởng, tin tưởng người đã kí khế ước cùng hắn, tin tưởng cái lông lánh nhất trong thiên địa _ Quân Tà Băng nằng, nằng nhất định chắc chắn sẽ đem tâm ma của mình hảo hảo mà đem ra!

Theo một đạo cuối cùng rơi xuống, Tà Băng thẳng tắp đưa lưng về phía mọi người, áo trắng có nhiễm một chút huyết sắc, như ưu tư, như đau xót, như phần hận! Giờ phút này là đang từ từ tan ra, theo gió mà bay đi...

Tuyết Ảnh nhìn bóng lưng của Tà Băng, mắt màu lam là nồng đậm đau lòng, Băng nhi, đây là Tâm Ma của ngươi, nhất định phải làm cho nó đi ra!

Mà lúc này, trên sợi tóc của Tà Băng nhiễm lấy một chút vết máu, nhẹ nhàng mờ mắt, con mắt huyết sắc màu hồng, lúc này lộ ra vô cùng yêu dị! Quay người nhìn về phía bên cạnh mình là Từ Mạt Nhi cùng Lữ Lam đang tròn mắt há hốc mồm, Tà Băng khoe miệng câu dẫn ra một cái dáng tươi cười diêm dúa cùng lẳng lơ, nói ra: “Lữ Lam, hoàng hậu tôn quý của Từ Diệu đế quốc, nghĩ kỹ lại xem ngươi thật là muốn chết đến như vậy sao?”

Tà Băng nói chuyện ngữ khí rất là nhạt, nhạt tựa như đang hỏi: “Lữ Lam, ngươi thật sự muốn chết hay sao?”

Lữ Lam nghe được lời nói của Tà Băng..., thoáng cái liền điên cuồng, cho dù liệu cái mạng này của nằng, nằng cũng muốn báo thù cho nữ nhi của mình! Thiên phú của Lữ Lam coi như cũng là rất tốt, 60 tuổi Hồn Tôn Cấp chín, nhưng nếu là ở trước mặt Tà Băng mà nói, nằng vẫn là không chịu nổi dù là một kích!

Tà Băng khơi gọi lên khoe miệng đầy trào phúng, Hồn Tôn Cấp chín? Nằng không có chứng kiến hai cái cái Hồn Đế kia tại trong tay của mình cũng không chịu nổi một kích sao?

Tà Băng không thèm nhìn đến hồn kỹ của Lữ Lam, một cái lắc mình tay của nằng liền ở trên cổ của Lữ Lam, dáng tươi cười tà ác hiển hiện: “Nếu ngươi biết tốt xấu là như thế nào, như vậy thì ngươi sẽ được cùng với con gái của ngươi chịu cảnh sống không bằng chết!”

“Mặc Trần! Ngươi giết nhiều người như vậy, ngươi không sợ sẽ bị trời trừng phạt sao?” Lữ Lam giãy dụa, lớn tiếng đối với Tà Băng quát.

Tà Băng nghe được câu này, nở nụ cười, dáng tươi cười diêm dúa lẳng lơ nói: “Thiên Khiển(tức là trời phạt đó)? Ha ha! Coi như là ông trời muốn trừng phạt ta cũng phải nhìn xem có hay không cái quyền này! Mạng của ta cho tới bây giờ đều là ở tự tay ta nắm giữ thật chắc! Hiện tại, ngươi cũng đi cùng con gái của ngươi a! Ha ha...”

Tà Băng một tay chộp vào chỗ trán của Lữ Lam, thời gian bất quá cũng chỉ trong nháy mắt, Lữ Lam đã toàn thân xụi lơ nằm trên mặt đất, hấp hối chỉ còn lại có một hơi. Chết? Bọn họ không có tư cách để chết! Nằng muốn bọn họ vĩnh viễn phải nằm được cái mùi vị đau đớn tận tâm can là như thế nào!

“Tiểu tử đừng vội càn rỡ!” Nhưng vào lúc này, lại có một giọng nói truyền đến, mà nương theo âm thanh này chính là một đạo hồn kỹ cường đại!

Tà Băng nháy đôi mắt yêu dị, vui vẻ không ngớt, lại có một cái đến đây chịu chết sao?...

Tà Băng tiện tay muốn đem cái Đạo Hồn kỹ này đánh cho tan, nhưng mà Tuyết Ảnh khi nhìn đến hồn kỹ kia đánh tới đã một cái lắc mình ôm Tà Băng tránh ra rồi, người tới là một người cường đại! Đôi mắt màu đỏ như máu của Tà Băng nhìn Tuyết Ảnh, trong hai tròng mắt hoàn toàn không có bất kỳ cảm tình, thế nhưng mà Tuyết Ảnh lại từ trong đôi mắt kia thấy được đau xót đến cùng cực...

Mà Từ Kinh cùng Từ Minh nghe được âm thanh này, đều ngây ngẩn cả người! Đây là, trưởng lão của Từ Diệu đế quốc, đây chính là một gã Thần giai cường giả hàng thật giá thật, chính là Từ Kinh cũng muốn hô cái trưởng lão này một tiếng, ‘lão sư’. Cho nên bọn hắn đều kinh ngạc, như thế nào trưởng

lão lại xuất hiện?

Mà lo lắng càng nhiều nữa chính là an nguy của Tà Băng! Từ Minh biết rõ đối với trận đấu của những người này, hẳn chỉ là một cái Hồn Tôn cấp một căn bản là không xen tay vào được, có thể làm chính là không chút do dự mà lấy ra Hồn Thú cùng bản thân mình Hợp Thể rồi đứng sau Tà Băng, Bắc Ngạn Phong cũng là đồng thời cùng Từ Minh phi thân đã đến bên người của Tà Băng!

Bắc Ngạn Nghiêng ngăn cản mấy người muốn đi lên đài, trận chiến đấu này, không phải bọn hắn có khả năng tham dự đâu! Chứng kiến đệ đệ của mình không chút do dự phi thân lên đài, nàng không có đi ngăn đón, trải qua những ngày quan sát này, nàng đã hiểu được cảm tình của đệ đệ đối với Mặc Trần, chỉ là đệ đệ mình có lẽ còn không rõ ràng lắm! Tuy nhiên đệ đệ yêu một cái nam tử lại để cho chính mình không cách nào tiếp nhận, nhưng người kia nếu là Mặc Trần, thì là không giống nhau. . .

Từ Kinh đứng ở phía trước nhất, Từ Minh, Bắc Ngạn Phong cùng Tuyết Ảnh đứng trước người Tà Băng, Từ Kinh ngưng trọng nhìn áo tím của lão già trước mặt đã rơi xuống đất, nói ra: “Lão sư, chuyện ngày hôm nay không phải đùa nhỏ này sai.”

Từ Kinh đứng ở phía trước nhất, Từ Minh, Bắc Ngạn Phong cùng Tuyết Ảnh đứng trước người Tà Băng, Từ Kinh ngưng trọng nhìn áo tím của lão già trước mặt đã rơi xuống đất, nói ra: “Lão sư, chuyện ngày hôm nay không phải đùa nhỏ này sai.”

“Từ Kinh, người già nên hồ đồ rồi sao? Không thấy được nàng đã nhập ma đạo rồi hả? ! Hôm nay ta phải giết nàng, nếu không, thời điểm ma tính của nàng mà đại phát sẽ không có người nào có thể ngăn lại được!” Lão già áo tím đối với Từ Kinh lắc đầu, lúc chứng kiến con mắt màu hồng của Tà Băng, mặt mũi là tràn đầy lo quốc lo dân rồi.

“Lão sư, đùa nhỏ này là đệ tử của ta, nếu là lão sư cố ý muốn đối phó nàng, Từ Kinh này là phải đắc tội rồi!” Từ Kinh nghe đến lời nói của lão già. . ., lập tức đứng thẳng thân thể, đối với lão già áo tím nói ra. Nha đầu là đệ tử của hắn, càng là cháu gái của lão bằng hữu, càng là bảo bối của Thượng Cổ Quân gia!

“Trưởng lão, muốn giết nàng thì hãy bước qua xác bốn điện hạ!” Từ Minh hộ tống tại trước mặt của Tà Băng, đối với lão già đối diện nói.

Bắc Ngạn Phong mặc dù không có nói chuyện, nhưng là đầy mắt lại rõ ràng nói cho lão già biết là thấy chết không sợ cùng quyết tâm bảo hộ Tà Băng, muốn giết Tà Băng, trước hết giết hắn đi!

“Các người. . . Các người. . .” Lão già nhìn một cái từng là hoàng tử trong hoàng thất (là Từ Kinh), một cái là hiện nay thái tử điện hạ (là Từ Minh), một cái là Bắc Ngạn gia Thiếu chủ (là Bắc Ngạn Phong), lão già tức giận nói không ra lời!

“Chuyện này, chúng ta hội giải quyết!” Tuyết Ảnh chứng kiến ba người hoàn toàn không để ý nguy hiểm tánh mạng đứng tại trước mặt Tà Băng, đánh đấm lòng vì Tà Băng mà vui vẻ, ôm Tà Băng đi tới trước mặt ba người, ngữ khí của Tuyết Ảnh là vô cùng thần nhiên nói.

Thần giai cường giả thì như thế nào? Muốn thương tổn Tà Băng cũng phải hỏi Tuyết Ảnh hắn có đáp ứng hay không. Vào lúc này, Tuyết Táp cũng theo ngọc giới bên trong vọt ra!

Chứng kiến con mắt màu hồng của Tà Băng cùng thi hài chất đầy đất, còn có đối diện mặt mũi tràn đầy căm thù nhìn lão già trước mặt Tà Băng, cũng đại khái đã hiểu rõ là chuyện gì xảy ra rồi, nhưng là làm hắn nghi hoặc chính là, nha đầu kia như thế nào giống như là muốn nhập ma đạo!

“Nếu có thể ngươi mai một ngươi hãy dùng con mắt màu hồng này đi ra ngoài đi ah, thật là xinh đẹp nha!” Cảm nhận được trên người Tà Băng nồng đậm mùi máu tươi cùng khí tức thương cảm, Tuyết Táp chính là muốn giám sát đi hào khí của Tà Băng, bất quá hắn nói cũng đúng nha, con mắt màu hồng của Tà Băng thật là một loại vẻ đẹp diễm dứa lãng lợ cùng kinh thiên động địa!

“Tuyết Táp, ngươi nếu như cùng suy với bọn hắn, ta sẽ không để ý.” Tà Băng đi ra khỏi ôm ấp hoài bão của Tuyết Ảnh, ngoéo . . . một cái khoe miệng, nhìn trên mặt đất huyết tinh tràn trề, nói ra.

Tuyết Táp sờ lên cái mũi, nhìn xem trên mặt đất, hay là thôi đi!

“Lão đầu, muốn mạng của ta sao, nhưng bọn hắn cùng ta là không dự tính rơi xuống Địa Ngục đâu!” Tà Băng đi đến phía trước nhất, nhìn xem lão già áo tím đối diện mà hung hăng càn quấy nói, Ma Đạo? Ta Quân Tà Băng không muốn đi, dù là Ma Quân cũng không dám thu ta!

“Lớn mật, lại dám trước mặt lão phu làm càn rỡ như thế!” Lão già nghe được lời nói của Tà Băng. . ., là thực tức giận rồi, sống mấy ngàn năm, chưa từng có người nào dám nói chuyện như thế đối với hắn! Mà trước lại là một nha đầu muốn nhập ma lại dám nói như thế với mình? Âm chi mình nếu là muốn lấy mạng của nàng, thì phải chuẩn bị rơi xuống Địa ngục sao? !

Tốt! Tốt! Lão phu ngược lại muốn nhìn xem hôm nay đến tốt cùng là ai muốn xuống Địa ngục!

“Lão phu cho ngươi thời gian chuẩn bị, sử dụng kỹ năng mạnh nhất của ngươi, đừng nói lão phu ta lấy lớn hiếp nhỏ!” Lão già áo tím hiện tại chính là tức giận nhưng cũng không tại trước mặt tiểu bối mà mất lễ nghi! Hắn hôm nay ngược lại muốn nhìn cái Mặc Trần này đã giết nhiều người như vậy, thật tò mò không biết nàng sẽ như thế nào mà đưa một tên Thần giai như hắn xuống Địa ngục đây!

“Lão đầu, đã đến Địa Ngục đừng nói ta khi dễ Lão Nhân!” Tà Băng lạnh lùng hừ một tiếng, đối với người đứng phía sau nói ra: “Đều không được ra tay, kể cả Tuyết Ảnh cùng Tuyết Táp!”

Nàng hiện Hồn Lực trong người có hùng hậu bạo ngược, nàng phải đem những cái Hồn Lực bạo ngược này tất cả đều phóng xuất ra ngoài, vừa mới này

còn không biết xử lý những Hồn Lực này như thế nào, hiện tại cái đồng cát miễn phí đã tới để cho mình hảo hảo mà đánh rồi ah! Nếu còn không cần cái bao cát này thì Quân Tà Băng nàng chính là cái kẻ ngu rồi!

Nếu là lão già biết rõ chính mình đường đường là một cái cao thủ Thần giai lại bị một tiểu nha đầu cho là đồng cát miễn phí, không biết lão già có thể hay không trực tiếp thổ huyết mà chết ah!

Con mắt màu hồng của Tà Băng lóe lên, liền phi thân lên: “Thứ thứ nhất của Quy Nguyên Phần Thiên: Vũ Roi Đốt Hoa!” Theo âm thanh của Tà Băng, cái Vũ Roi Đốt Hoa kia là một cái hồn kỹ cường đại liền hướng phía lão già đập tới!

Lão già nguyên lai tưởng rằng chỉ cần tiện tay có thể đem cái hồn kỹ này đánh tan, lại không nghĩ rằng Hồn Lực của hắn vậy mà trực tiếp bị hồn kỹ của Tà Băng cho hấp thu! Lão già lúc này mới là hoảng sợ, thu hồi đầy lòng nghi hoặc cùng kinh hãi, bài trừ đi cái chiêu Vũ Roi Đốt Hoa này của Tà Băng sẽ dùng thời gian không ít!

Mà lão già vừa mới đánh tan hồn kỹ của Tà Băng thì cái hồn kỹ thứ hai của Tà Băng cũng theo sát mà phía lão già đập tới: “Thứ thứ hai của Quy Nguyên Phần Thiên: Tàn Vũ Mặc Hương!” Trần hương khí nương theo một giọt tàn vũ thẳng tắp hướng phía mặt của lão già mà đi!

Lão già không dám xem thường Tà Băng khi phát ra hồn kỹ, lập tức tránh qua một bên, tránh né hồn kỹ của Tà Băng, chỉ là lão già thật không ngờ, cái hồn kỹ này cũng không phải là cố định, mà là phải gặp huyết tinh thì mới thu hồi trở lại! Lão già cố sức mà tránh né, một giọt tàn vũ kia lại ở sau lưng mà truy đuổi! Lão già bất đắc dĩ nhìn cái tàn vũ này, vừa mới chuẩn bị tiếp cái tàn vũ này, hắn ngược lại là muốn nhìn cái tàn vũ này có cái chỗ nào lợi hại!

Lão già cũng là không ngờ lúc này Tà Băng lại xuất ra thêm một cái hồn kỹ cường đại hướng hắn mà đánh: “Đệ tam thức của Quy Nguyên Phần Thiên: Vân Quy Vũ Roi!” Xen lẫn vô số tia chớp cùng tàn vũ vậy mà lập tức hỗn hợp lại với nhau! Điều này khiến Tà Băng cũng có chút nghi hoặc! Thật không ngờ chiêu thức của Quy Nguyên Phần Thiên Quyết lại có thể dung hợp?!

Mà dung hợp sau chính là tàn vũ Mặc Hương cùng Vân Quy Vũ Roi hoàn toàn không giống vừa rồi giọt mưa cùng sấm sét, mà là như một đoàn gió màu xám, cái màu xám kia trên trời vòng vòng, tựa hồ là đang giúp Tà Băng khoe khoang năng lực của mình, sau đó thì một hướng mà đi mà hướng này chính là lão già!

Lão già giờ phút này hoàn toàn là không kịp trốn tránh, cái màu xám này không biết nó là cái gì mà tốc độ lại quá nhanh, thời gian không một cái nháy mắt đến cũng đã đem lão già hoàn toàn vây quanh bên trong, mà mọi người ở bên ngoài lại không nhìn được bên trong là phát sinh cái tình huống gì! Nếu nhìn thấy thì đoán chừng mệnh của bọn hắn có thể nhét được một quả trứng gà!

Chỉ thấy lúc này lão già tại cái không gian màu xám kia, hoàn toàn thừa nhận chính là bên dưới có lửa đốt, bên trên có Lôi Điện, trái có ám khí, phải có nước không ngừng tuôn chảy, hoàn cảnh hoàn toàn bị phong bế! Lão già chỉ có một người lại thừa nhận lấy áp lực của tứ phương, hỏa thì đã sắp đốt áo bào của lão già thành tro bụi, Lôi Điện đem tóc của lão già toàn bộ dựng thẳng, ám khí cũng đem da thịt của lão già làm ra không ít vết thương, tốt nhất chính là bên phải chìm nước rồi, nhưng là lão già tình nguyện ở chỗ này chịu đựng áp lực của tam phương, cũng không muốn tới gần bên phải dù chỉ một chút, vì cái gì ư? Người nhìn xem bên phải là cái gì? Chìm nước kia y như một con mãnh thú sáng bùng 2con mắt nhìn lão già như đồ ăn, lão già không chút nghi ngờ chỉ cần mình hơi tới gần nguồn nước sẽ bị cho là đồ ăn mà nuốt vào bụng!

Lúc này trong nội tâm của lão già thật là có khổ nhưng là nói không nên lời! Hắn vốn là đang bế quan tu luyện, bỗng nhiên cảm nhận được một cỗ khí tức bạo ngược của Ma Đạo rất cường đại, lúc này mới vội vàng chạy tới, lại chứng kiến khắp nơi là hài cốt! Hơn nữa hoàng hậu của đế quốc cũng xui xẻo trên mặt đất! Lúc ấy liền cho rằng là cái thiếu nữ có con mắt màu hồng kia đã nhập ma đạo rồi!

Lúc nghe được nữ tử nói chuyện, đã tình huống cô gái này còn chưa có hoàn toàn nhập ma đạo, không có ý định làm khó xử nàng, ai biết nha đầu kia nói chuyện như vậy làm mình giận, bất quá chính mình muốn cho tiểu bối một bài học mà thôi, ai ngờ chính mình một chiêu còn không có phát ra, còn bị nha đầu kia đánh thành như vậy!

Mà tại mọi người bên ngoài lại là hoàn toàn không biết bên trong xảy ra chuyện gì, chỉ có thể nhìn đến một bóng dáng màu xám không ngừng ở lắc lư!

“Trần Nhi, trưởng lão ở bên trong không có việc gì chứ?” Từ Minh chớp chớp mắt hoa đào, nhìn cái đồ vật màu xám kia, hỏi Tà Băng.

“Không biết, bất quá một người thần cấp cao thủ, ngay cả hồn kỹ của ta đều phá không được, thì cái Thần giai cao thủ kia cũng thật là quá yếu a!” Tà Băng chớp chớp hai con ngươi huyết hồng, sờ sờ cái mũi nói ra, đợi lão nhân kia đi ra, nàng phải hỏi bên trong kia là có cái tư vị gì ah!

“Ta lão đầu từ đương nhiên không có việc gì! Rất tốt!” Áo tím lão già thật vất vả tìm được lối ra chột nghe đến Tà Băng cùng Từ Minh đối thoại, một cái tức giận tự chạy ra! Vừa định dùng chính mình cường đại Hồn Lực suốt Tà Băng cái này không biết đạo kính già yêu trẻ tiểu gia hòa lúc, bỗng nhiên một đạo uy nghiêm hùng hậu âm thanh truyền tới!

“Ai? Là ai dám tôn thương bảo bối của ta?!” Âm thanh uy nghiêm theo chỗ thật xa hỗn hợp có hùng hậu có truyền đến trong tai của tất cả mọi người!

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Ta Chính Là Quân Tà Bằng!

Nghe được âm thanh này Tà Bằng cùng Tử Kinh thoáng cái đã ngậy ngấn cả người, về sau là sừng sốt, tuy nhiên biểu lộ của hai người là không đồng nhất, nhưng trên mặt của hai người đều lộ ra dáng tươi cười vô cùng hưng phấn!

Chỉ trong cái nháy mắt, hai cái lão giả vậy mà cùng lúc xuất hiện tại trước mặt Tà Bằng, chỉ thấy một người mặt mũi là tràn đầy vẻ lo lắng cùng uy nghiêm, còn cái còn lại... Cái còn lại...

Chứng kiến cái lão đầu còn lại tóc cao dựng thẳng lên, quần áo màu tím rách rưới giống như tên ăn mày trên đường, hơn nữa còn kèm theo một vài vết máu, làm cho người ta không thể tưởng tượng được vài phút trước còn là một lão giả cao ngạo, uy nghiêm.

Tử Kinh cùng Tử Minh chứng kiến cái lão giả rách rưới này xuất hiện, sau nửa ngày mới có thể nhận ra, nguyên lai cái Áo Tím trường lão này là vừa mới bị hồn kỹ của Tà Bằng vây khốn? Cái bộ dáng này, thật làm người ta tức cười ah...

Không thể không nói hai người Tử Kinh cùng Tử Minh là bất kính mà là cái Thần giai cường giả này vậy mà lại bị hồn kỹ của Tà Bằng cho vây khốn ah?

Mà lão giả bên kia lại không có chút nào chú ý đến cái lão giả rách rưới cùng hân xuất hiện, mà đôi mắt là hưng phấn lại xen lẫn vô hạn đau lòng nhìn Tà Bằng áo trắng phiêu dật nhiễm lấy một vài vết máu, lúc chứng kiến con mắt Tà Bằng màu đỏ tươi, lão giả trong mắt là không che dấu chút nào phần nộ cùng đau lòng.

Mà Tà Bằng nhìn đến lão giả lập tức huyết trong mắt đã hiện lên một tia hắc quang, không bao giờ che dấu tâm tình của mình, bước nhanh chạy tới lão giả đối diện.

Lão giả chứng kiến Tà Bằng hướng phía chính mình mà chạy tới, vươn tay đem Tà Bằng nắm ở trong ngực, bảo bối của hân, cái nho nhỏ bảo bối kia một mực bị mình ôm vào trong ngực, hiện tại đã lớn như vậy rồi sao...

"Gia gia..." Tà Bằng hai tay ôm lấy lão giả trước mặt, tiếng nói nghẹn ngào hô, kiếp trước nàng chưa bao giờ hưởng thụ qua tình thân, kiếp này bị mọi người người đem làm bảo bối nâng ở trong lòng bàn tay đã qua mười lăm năm, kiếp trước nghe người ta nói, gia vĩnh viễn là người cản gió cho gia đình, người nhà vĩnh viễn là yêu mình nhất, nàng lúc ấy thật sự không hiểu, cũng là xỉ mũi mà coi thường.

"Àn, bảo bối của gia gia ah! Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi..." Vốn là Quân Thương Hải cùng người trong nhà đang tại tiền đường ăn điểm tâm, nẫu thân của Tà Bằng Liễu Tố Ngưng bỗng nhiên từ trong lòng ngực xuất ra mệnh bài của Tà Bằng, mọi người vừa nhìn thấy mệnh bài của Tà Bằng xuất hiện khe hở, tất cả đều sốt ruột đứng lên, biết rõ bây giờ Tà Bằng còn đang tham gia trận đấu mọi người lập tức hướng phía Hồn Sư học viện mà chạy đến!

Mà Quân Thương Hải là thực lực cường hân nhất, dùng tốc độ cao nhất chạy tới, bảo bối của hân như thế nào có thể gặp chuyện không may, bảo bối của hân tuyệt đối không xảy ra chuyện gì... Chạy tới nơi này chứng kiến bảo bối của mình bình an vô sự, hân cuối cùng đã thả lỏng được rồi, không có việc gì, cháu gái bảo bối của hân không có việc gì. Nếu là bảo bối của hân xảy ra chuyện, hân nhất định sẽ làm cho hết thảy mọi người ở đây sống không bằng chết!

"Ai? Là ai lại dám làm bị thương nữ nhi của ta!" Sau đó Quân Như Hải chạy tới, Quân Như Thiên cùng Liễu Tố Ngưng, chứng kiến Tà Bằng đầy người vết máu bị Quân Thương Hải ôm vào trong ngực, biết rõ Tà Bằng không có việc gì đáy lòng đều thở dài một hơi, nhưng nhìn đến áo trắng của Tà Bằng bên trên có vết máu, Quân Như Thiên liền trực tiếp tức giận rồi!

Tà Bằng nghe được âm thanh của phụ thân, thì từ trong ngực Quân Thương Hải mà đi ra, ánh mắt màu đỏ như máu đã không còn có khí chất ôn hòa, lúc này đầy người Quân Như Hải đều là sát khí, về mặt phần nộ của lão ba, còn mẫu thân Liễu Tố Ngưng thì đang ngăn lệ lờ nhòe đôi mắt, Tà Bằng cái mũi ê ẩm, thân nhân của mình đều là sợ hãi mình có việc mà tất cả đều ra sức chạy đến.

"Bằng nhi..." Liễu Tố Ngưng chứng kiến nữ nhi của mình vốn là con mắt màu đen xinh đẹp vậy mà biến thành màu đỏ như máu, nước mắt của Liễu Tố Ngưng thoáng một phát liền chảy ra, nữ nhi của nàng đến tột cùng là phải thừa nhận cái dạng tổn thương gì, một cái phi thân liền đem nữ nhi bảo bối của mình nắm ở trong ngực. Ôm thật chặt nữ nhi của mình, bảo bối của mình.

Quân Như Hải cùng Quân Như Thiên lúc chứng kiến con mắt huyết hồng của Tà Bằng, đáy mắt thật là ngăn không được nồng đậm lửa giận! Đến tột cùng là phải thừa nhận cái dạng gì tổn thương mới có thể đem Tầm Ma ở đáy lòng thích phóng ra! Đến tột cùng là chuyện gì đã xảy ra?!

"Ai làm bị thương cái tiểu biến thái này được chứ? Ai có thể bị thương cái tiểu biến thái này à?!" Mấy người vẫn không nói gì, một đạo âm thanh u oán phản nản truyền ra.

Nghe được âm thanh này, mấy người Quân Thương Hải mới chú ý tới bên cạnh còn có người, lúc đảo mắt nhìn về phía người vừa mới nói chuyện, mấy người liếc nhau, đáy mắt có nghi hoặc, cái người quần áo rách rưới này sao lại như thế nhìn quen mắt ah?

"Lão tử là Áo Tím trường lão!" Áo Tím trường lão chứng kiến ánh mắt của mấy người này nghi hoặc, giờ lên đầu cao ngạo nói.

Ba người lúc nghe được hân nói hân là Áo Tím trường lão, càng nghi ngờ, một cái Thần giai thành danh đã lâu thế nào lại có cái bộ dáng này?

"Lão đầu, bên trong tư vị như thế nào ah?" Tà Bằng trấn an mẹ ruột của mình thật tốt, liền đi đến trước, trong mắt có vui vẻ mà hỏi lão giả, bên trong đến tột cùng là có cái gì? Vậy mà lại để cho một người thần cấp trở thành cái này bộ dáng ah? Xem ra Quy Nguyên Phần Thiên Quyết của chính mình

còn có rất nhiều bí mật mà mình phải tự khám phá ah!

“Hừ! Bên trong tư..tư vị rất tốt!” Áo Tím trường lão nghe được câu hỏi của Tà Băng, thoáng một phát biến thành mặt đỏ tới mang tai, rất tốt, thật là rất tốt ah, chính mình tìm cả buổi mới phát hiện lỗi ra là ở bên phải, trong dòng nước kia, nhìn xem cái trông mắt sáng ngời kia, chính mình dùng tốc độ nhanh nhất từ bên trong trốn thoát, nhưng không ngờ vẫn là bị cắn một cái, nhưng là bị cắn ở đâu thì lão nhân này thật đúng là không rõ ràng lắm!

“A... , xem ra xác thực là rất tốt ah...” Tà Băng vuốt ve cằm của mình, nhẹ gật đầu như có điều suy nghĩ nói.

Tà Băng xem ánh mắt đang mê mang của lão giả, sau đó liền xuất hiện một tấm gương! Lão giả chứng kiến đầu mình bị dựng thẳng cao, toàn thân rách rưới còn hơn một tên ăn mày, ghê tởm nhất là trên mặt của mình, trên mặt, dĩ nhiên là một cái cặp môi đỏ mọng ah?(thì ra là bị cắn ngay mặt ah)

Áo Tím lão giả dùng tay sờ lên mặt của mình, tê... Đau đến lão đầu phải nhủ mày, thoáng một phát liền phản ứng, mẹ đây! Quái vật kia cắn ở đâu không cắn lại cắn mặt của mình? Cái bộ dáng này, thật đúng là như là bị người ta cưỡng gian ah...!

Mà giờ khắc này bên ngoài sân thi đấu, và bên trong sân thi đấu, tất cả đều là ngây ngốc đấy! Mỗi người đều dùng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi mà nhìn Tà Băng, người cầm quyền của Quân gia giờ phút này tất cả đều đứng tại trên đài, mà Tà Băng hô lên cái âm thanh kia gia gia, còn có Quân Thương Hải lại hô lên cái âm thanh kia là Băng nhi, chẳng lẽ... Chẳng lẽ...

Mọi người căn bản không dám suy nghĩ mà là trong đầu đột nhiên xuất hiện đáp án, không là sự thực, đây tuyệt đối không là thật sự...

Thế nhưng mà, tất cả mọi người không phải là người ngu, chẳng lẽ cái thiếu niên thiên tài Mặc Trần này mười năm trước thanh danh vang lớn Quân Tà Băng? ? Không, không đúng, Quân Tà Băng là nữ tử, Mặc Trần là nam tử, nam tử, nữ tử, mọi người nhìn lại khuôn mặt của Tà Băng tuyệt mỹ, lại là một cái không thể tưởng tượng nổi đáp án hiện lên đi ra.

Mặc Trần = nữ tử = Quân Tà Băng = Thượng Cổ Quân gia công chúa thiên tài!

Trời ạ! Đây là một cái tin tức gì đây ah? !

Còn không đợi mọi người tiếp nhận cái đáp án này, một giọng nói lại từ chân trời truyền ra!

“Quân Tà Băng, nguyên lai Mặc Trần người dĩ nhiên là Quân Tà Băng? Ha ha, bốn tọa sẽ ngay tại Thiên Thành chờ ngươi, hai năm sau chính là Thiên Thành chi hội, bốn tọa sẽ bảo thù này!” Âm thanh thanh thúy rơi xuống, một hồi hào quang hiện lên, thân ảnh của Thiên Tâm đã biến mất tại sân thi đấu!

Thiên Tâm một mực trốn ở sân thi đấu đợi cơ hội giết Tà Băng, nhưng sau khi nhìn mọi người của Quân gia xuất hiện, đã biết rõ mình nhất định là không có cơ hội rồi, vì vậy xuất ra quyền trục truyền tống, xé mở rồi quăng xuống ngay tại chỗ đứng của Tà Băng! Không nghĩ tới, Mặc Trần dĩ nhiên là Quân Tà Băng! Quân Tà Băng, mười năm trước, ta giết không được ngươi, mười năm sau ta còn không thể thành công sao! Nhưng là hai năm sau, ta Thiên Tâm sẽ phải cho ngươi sống không bằng chết!

Tà Băng dùng ánh mắt khinh thường nhìn Thiên Tâm đã đào tẩu, một người cả hai lần đều dùng quyền trục để đào tẩu, Quân Tà Băng ta xem thường nàng!

Mà Từ Minh ở một bên, lúc này là nắm chặt nắm đấm run rẩy, đầy mắt là không thể tin và vui vẻ, Mặc Trần dĩ nhiên là mười năm trước thanh danh lan truyền lớn Quân Tà Băng, Quân gia tiểu công chúa Quân Tà Băng!

“Đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra?” Quân Như Hải hiện tại thật vất vả để tâm tình của mình bình phục trở lại, đối với Tà Băng hỏi.

Tà Băng nghĩ đến cái chết của Vân Á, con mắt màu hồng lập tức biến thành yêu tà vô cùng, nhìn thoáng qua trên mặt đất huyết nhục mơ hồ Lữ lam cùng Từ Mạt Nhi, nhàn nhạt đối với mấy người kẻ ra lấy chuyện ngày hôm nay, bình thản ngữ khí, giảng thuật lại sự thật tàn nhẫn, chỉ có nói đến sau khi Vân Á chết, cảm xúc của Tà Băng mới có hơi biến hóa.

Tà Băng nghĩ đến cái chết của Vân Á, con mắt màu hồng lập tức biến thành yêu tà vô cùng, nhìn thoáng qua trên mặt đất huyết nhục mơ hồ Lữ lam cùng Từ Mạt Nhi, nhàn nhạt đối với mấy người kẻ ra lấy chuyện ngày hôm nay, bình thản ngữ khí, giảng thuật lại sự thật tàn nhẫn, chỉ có nói đến sau khi Vân Á chết, cảm xúc của Tà Băng mới có hơi biến hóa.

“Chính là như vậy, người nơi này đều là ta giết...” Tà Băng cuối cùng nói một câu xong, đã rơi vào một cái ôm ấp hoài bão mùi thơm ngát ở bên trong Liễu Tố Ngưng hương Tà Băng mà chăm chú ôm vào trong ngực, Băng nhi, là thân nhân mà nàng coi trọng nhất, Băng Nhi chứng kiến bằng hữu của mình vì chính mình mà chết đi, Liễu Tố Ngưng thật sự không thể cảm nhận được bảo bối của mình trong nội tâm đến cỡ nào tự trách, áy náy cùng thương tâm...

“Băng nhi, cái này không thể trách ngươi, nghe mẫu thân, đây không phải lỗi của ngươi, cô bé Vân Á này chết không phải là lỗi sai của ngươi.” Hiểu rõ hải tử của chính mình nhất không ai qua được mẫu thân, Liễu Tố Ngưng đem Tà Băng ôm vào trong ngực, vuốt ve tóc đen thật dài của Tà Băng, đau lòng đối với Tà Băng nói ra.

“Mẫu thân, có phải hay không Băng nhi cường thịnh thêm một ít, cường đại thêm một ít thì sẽ không còn có việc người ta yêu thương bị tổn thương ah...” Tà Băng đem đầu vùi vào trong ngực của Liễu Tố Ngưng, thân hình run rẩy lộ ra được lúc này đáy lòng của Tà Băng yếu ớt, nàng cũng là người, nàng không phải thần mà có thể chịu đựng được mọi sự đã kích.

“Băng nhi, Băng nhi đã đủ cố gắng rồi, Băng nhi cũng là rất cường đại, người bên cạnh Băng nhi đều là hạnh phúc không phải sao? Coi như là Vân Á nàng lúc rồi đi cũng là cười không phải sao?” Liễu Tô Ngưng vỗ nhẹ lưng Tà Băng, dấu đi nước mắt của mình, cùng Tà Băng đối mặt mà nói. Băng nhi, Băng nhi lúc nào mới có thể vì chính mình mà suy nghĩ đây???

Tà Băng nhìn đôi mắt của mẫu thân Liễu Tô Ngưng, nhẹ gạt đầu, nhắm mắt lại đem yếu ớt của chính mình, tâm tình của mình tất cả đều bài trừ và gạt bỏ đi một bên, một lần nữa mở mắt ra liền khôi phục lại con mắt màu đen sáng ngời! Nàng Quân Tà Băng sẽ không lại lại để cho sự tình hôm nay lại xảy ra một lần nữa! Tuyệt đối sẽ không!

Tà Băng nhìn quần áo của mình, nhú mảy, hai tay ở trước ngực làm thủ hiệu, bất quá trong nháy mắt, Tà Băng đã một lần nữa khôi phục một thân áo trắng vô cùng sạch sẽ...

Mà lúc này bất luận trong sân hay là bên ngoài sân, chứng kiến bộ dạng Tà Băng, tất cả đều ngây ngẩn cả người! Chỉ là bởi vì cái kia trên đài thi đấu vốn là thiếu niên tuyệt mỹ giờ phút này nhưng lại... Mỗi người trong ánh mắt đều hiện lên nồng đậm kinh diễm, mỹ, chưa từng có bái kiến như thế người mỹ đến như thế!

Chỉ thấy lúc này Tà Băng búi tóc chừa ra phần tóc mai, mảy ngài mất phượng, làn da mịn nhẵn như lụa, trắng tựa như ngọc, cái miệng anh đào nhỏ nhắn không tô điểm nhưng vẫn có nét hồng hồng, kiều diễm như tiên, bên cạnh cái má có hai sợi tóc theo gió nhu hòa quất vào mặt làm tăng thêm vài phần mê người, còn có cặp mắt ngăm đen sáng ngời kia, một thân áo trắng thuần khiết, tinh khôi, tựa như chưa hề vượt bụi trần.

Nàng chính là Quân Tà Băng! Quân gia tiểu công chúa Quân Tà Băng! Từ hôm nay trở đi, Mặc Trần sẽ vĩnh viễn biến mất! Che giấu tung tích sao? Nàng không cần nữa! Lúc ấy cái nam trang bất quá là vì thú vị, cũng không muốn bởi vì thân phận của mình mà xảy ra thêm phiền toái, cũng không muốn dùng thân phận Mặc Trần đã làm xảy ra nhiều sự tình như vậy, nàng vì cái gì còn muốn che dấu chính mình chứ?

Tuyệt Ảnh nhìn đôi mắt của Tà Băng một lần nữa biến trở về màu đen, hơn nữa khôi phục chính mình là nữ tử, trong đôi mắt hiện lên chính là kiều ngạo, Băng nhi chính là phải như thế...

Tuyệt Táp lúc này lại là lần đầu tiên chứng kiến Tà Băng mặc y phục nữ nhi, khuôn mặt tuấn mỹ là hiện lên vài phần kinh diễm, đã biết rõ tiểu nha đầu này nếu là thay đổi trang phục nữ nhi tuyệt đối sẽ khuynh quốc khuynh thành, không nghĩ tới lúc chứng kiến, thì vẫn là phải sâu sắc kinh diễm một lúc!

Tà Băng nhìn mọi người đang ngây ngốc, khoe miệng một lần nữa câu dẫn ra một dáng tươi cười khát máu, mắt nhìn Lữ lam cùng Tử Mạt Nhi trên mặt đất, lại nhìn về phía khác mà nói ra: “Tà Phong Tà Vũ, còn không ra?”

Hai người Tà Phong cùng Tà Vũ nghe được lời nói của Tà Băng..., liếc nhau, sờ sờ cái mũi rồi từ trong góc đi ra, chứng kiến Tà Băng thương tâm, bọn hắn rơi lệ; chứng kiến Tà Băng khổ sở, bọn hắn càng thương tâm; nghe được Tà Băng nói nàng muốn trở nên mạnh mẽ bảo hộ thân nhân bằng hữu, trong lòng của bọn hắn là vô hạn đau lòng; chứng kiến đôi mắt Tà Băng một lần nữa biến trở về màu đen, khôi phục y phục nữ nhi, đáy lòng của bọn hắn là kiều ngạo cùng vui vẻ.

Tà Băng chứng kiến hai người trên mặt còn có rõ ràng vết nước mắt, khoe miệng câu dẫn, nàng nhất định sẽ bảo vệ tốt những người này đấy...

Hai người sau khi đi tới, Tà Băng quay đầu lại nhìn về phía trên mặt đất hai người, nói ra: “Tà Phong Tà Vũ, tìm người đem hai người kia đưa đến Tà Ảnh Các cho ta, nhớ rõ nói cho Tà Vũ, phải hảo hảo chiêu đãi các nàng, cũng không được làm cho các nàng chết.”

Người nghe được Tà Băng nói đều có chút khó tin nhìn trên đài thiếu nữ dung mạo như thiên tiên nhưng trong miệng nhỏ ra lời nói vô cùng tàn nhẫn,? Cho dù nàng dùng thân phận là con gái, nàng như cũ cũng không phải là cái gì gọi là người thiện lương! Cảm thương cho người muốn làm hại người bên cạnh nàng Quân Tà Băng, thì phải hảo hảo mà có can đảm gánh chịu hậu quả!

Nhưng mà vào lúc này, bên ngoài sân thi đấu mọi người đã nhận ra thân phận của Tà Phong Tà Vũ, đây không phải... đây không phải... trang chủ cùng phu nhân của Phong Vũ Sơn trang sao? Vậy mà còn phải bị Quân Tà Băng phái đi đây đi kia? Còn có Tà Ảnh Các? Chẳng lẽ Các chủ của Tà Ảnh Các cũng nghe theo Quân Tà Băng sai khiến?

Khùng bó! Bọn hắn bây giờ là thật sự cảm thấy có chút khủng bố rồi! Nếu nói Mặc Trần là Quân Tà Băng, như vậy bọn hắn nhất định sẽ kinh ngạc, khó có thể tin được! Nhưng là Tà Ảnh Các cùng Phong Vũ Sơn trang, hai cái vốn là nỗi danh sát thủ cùng các ngành các nghề khác ở Sơn Trang đều phải chờ đợi mệnh lệnh của nàng thì..., như vậy mọi người thật sự chính là hoảng sợ rồi!

Người thiếu nữ này, cái Thượng Cổ Quân gia tiểu công chúa này, đến tột cùng là có được thực lực đến thế nào? ! Có được thực lực như thế nào? !

Trong nội tâm của tất cả mọi người đều toát ra một cái ý niệm, tuyệt đối không thể cùng thiếu nữ này đối đầu, cùng Quân gia đối đầu! Nếu là cùng nàng đối đầu, kết quả sẽ chỉ có một đó chính là bị diệt!

Tà Băng khoe miệng câu dẫn, cái nàng muốn chính là như vậy! Đã khôi phục thân phận của mình, như vậy nàng muốn nói cho tất cả mọi người, muốn cùng Quân Tà Băng nàng đối địch, cũng phải xem lại cân lượng của bản thân! Nhìn xem chính mình có hay không cái tư cách đó!

“Sự tình hôm nay đến đây là kết thúc! Tất cả mọi người giải tán đi ah!” Tử Kinh nhìn nhìn người chung quanh, đối với mọi người nói ra.

Mắt nhìn mọi người không có động tĩnh, Tà Băng cùng người nhà liếc nhau sau đó đã biến mất tại đài thi đấu, những chuyện khác Tà Phong sẽ xử lý thật tốt ah.

Chứng kiến Tà Băng cùng người nhà đã rời đi, Tử Minh cùng Bắc Ngạn Phong liếc nhau, bất đắc dĩ cười cười, đi xuống đài thi đấu, Quân Tà Băng,

ngươi đến tốt cùng có bao nhiêu mị lực?

Mà mấy cái viện trưởng cùng Từ Kinh một chỗ, lúc này mới lấy lại tinh thần, nguyên một đám lác đầu đi đến bên người Từ Kinh: “Năm nay học viện của các ngươi có một học sinh như vậy, chúng ta phục rồi!”

Từ Kinh nghe được lời nói của mấy người... , khóe miệng giơ lên, mấy cái bằng hữu cũ này chưa từng có ai nghe bọn hắn nói qua phục bất kỳ ai, nhưng là đệ tử của hắn Quân Tà Băng tuyệt đối là có tư cách này!

Thời điểm cái Áo Tím trưởng lão kia nhìn đến bộ dáng của chính mình thì đã sớm phi thân đi ra, cả đời này lão đầu hắn là chưa từng gặp qua sự việc nào làm cho mình mất mặt đến như vậy, về sau thề rằng sẽ không bao giờ đi trêu chọc cái tiểu biến thái này nữa ah!

Trở lại tiểu viện mọi người đã ngồi ở trong phòng của Tà Băng, mà Tuyết Ảnh cùng Tuyết Táp đã về bên trong ngọc giới của mình.

Tà Băng lại rơi vào trong ngực của mẫu thân mình Liễu Tố Ngưng, nhìn xem thân nhân của nàng, trong nội tâm của Tà Băng thật là rất ấm rất ấm, có thể có được yêu thương như thế từ người nhà của mình, nàng quả thật là quá hạnh phúc rồi!

“Băng nhi, ngươi xác định ngươi bây giờ không có việc gì rồi hả?” Quân Như Thiên nhìn con gái của mình đã khôi phục đôi mắt màu đen, vẫn còn có chút lo lắng nói.

“Phụ thân, ta không sao, hừ, cho dù ta muốn nhập ma đạo, Ma Quân còn không dám thu ta đâu này!” Tà Băng sờ sờ cái mũi, giơ lên khuôn mặt nhỏ nhắn liễu lĩnh của mình mà nói. Nàng làm sao có thể sẽ có sự tình gì? Bất quá hiện tại Tà Băng xác thực là có nghi hoặc, ngay từ đầu phát hiện khi đôi mắt của mình thôi miên ai biến thành Thất Thái lưu ly, hiện tại lại trở thành màu đỏ như máu, đến tốt cùng là có chuyện gì ah?

Còn có chiêu thức của Quy Nguyên Phần Thiên Quyết vì sao có thể dung hợp lại? Dung hợp xong thì bên trong là có tình huống như thế nào vậy mà đem Áo Tím trưởng lão một cái đường đường là cao thủ Thần giai thành ra như vậy? Bí mật thật sự của Quy Nguyên Phần Thiên Quyết là cái gì đây?

Hết thầy hết thầy đều chờ đợi Tà Băng nàng đi khám phá, mà muốn làm tình huống điều này, thì nàng phải trở nên mạnh mẽ, chỉ có thực lực cường đại mới có thể đi tìm những bí mật này!

“Băng nhi chỉ cần không có việc gì là tốt rồi, lúc ấy chứng kiến mệnh bài của ngươi có vết nứt, đã đem chúng ta vội chạy tới gặp ngươi muốn chết...” Quân Như Hải cho tới bây giờ lòng vẫn là còn sợ hãi, hắn không cảm tưởng được nếu cái bảo bối này mà xảy ra chuyện gì, Quân gia sẽ đem cái đại lực này biến thành bộ dáng gì nữa!

Người thân của Tà Băng nếu gặp chuyện không may, Tà Băng sẽ điên cuồng, sẽ giết chóc, sẽ hủy diệt! Nhưng là nếu Tà Băng xảy ra chuyện, như vậy, đại lực này tuyệt đối sẽ nổi lên một hồi gió tanh mưa máu! Mọi người của Quân gia từ trên xuống dưới hết thầy đều xem Quân Tà Băng cái tiểu công chúa này làm trung tâm, nếu là nàng gặp chuyện không may thì...

“Gia gia, đại bá, phụ thân, mẫu thân, ta nhất định sẽ bảo vệ tốt chính mình, không ai có thể lấy đi mạng của ta!” Tà Băng trình trọng hướng người nhà của mình cam đoan, không có người, thật sự không có người có thể đi thương tổn tới người mình coi trọng rồi! Ta nhất định sẽ đem tất cả nguy hiểm đều bóp chết trong trứng nước!

“Băng nhi, Thượng Cổ Quân gia là nhà của ngươi, là hậu thuẫn của ngươi! Bất luận ngươi muốn làm cái gì, chúng ta đều ủng hộ ngươi! Không cần lo lắng bất luận là cái hậu quả gì, ta Thượng Cổ Quân gia cũng không phải là quả hồng mềm!” Quân Thương Hải sờ lên đầu của Tà Băng, đối với Tà Băng nói ra.

Thực lực của Thượng Cổ Quân gia, không phải có thể nhận ra ở bề ngoài ah!

“Đúng, muốn tôn thương con gái của Quân Như Thiên ta, chính là muốn chết mà! Cái sự tình của Lữ Lam cùng Từ Mạt Nhi kia, Băng nhi không cần phải lo lắng rồi! Đế quốc bệ hạ cũng không phải là kẻ đần gì, hắn sẽ minh bạch cái gì nặng còn cái gì nhẹ!” Quân Như Thiên muốn sự tình hôm nay là làm lớn lên, dám dùng âm khí ngoan độc như thể ám sát bảo bối của mình hay sao?

Mọi người là mỗi người đều có một cảm nghĩ không giống nhau, nếu là cái ám khí kia không có bị Vân Á ngăn cản mất, mà là trực tiếp đâm tới trên người Băng nhi thì...thì...thật là không muốn suy nghĩ mà.

Rất tốt là Băng nhi không có việc gì, rất tốt là Băng nhi của bọn hắn không có việc gì xảy ra ah!

“Băng nhi, người nhà của cái Vân Á kia ở nơi nào?” Liễu Tố Ngưng nghĩ đến nữ nhi kia vì cứu Băng nhi mà mất đi tánh mạng, trong nội tâm chính là một hồi chua xót, không khỏi mở miệng hỏi.

“Vân Á, nàng là cô nhi, là được phó viện trưởng Tần Đào mang về học viện, nàng...” Tà Băng nói đến Vân Á, nghĩ đến Vân Á lúc rời đi miệng còn mỉm cười, trong lòng của nàng là ngăn không được thương cảm, Vân Á...

Mọi người nghe được Vân Á là cô nhi, đáy mắt đều hiện lên một tia bất đắc dĩ.

“Băng nhi đừng thương tâm nữa, mẫu thân nghĩ hiện tại Vân Á nhất định không muốn nhìn ngươi vì nàng mà có bộ dạng thương tâm như thế.” Liễu Tố Ngưng hiện tại thật sự tưởng tượng là Vân Á yêu Băng Nhi như thế nào, đã biết rõ Băng nhi là nữ hài, còn có thể quên mình mà ngăn tại trước người của Băng nhi...

Tà Băng giờ mắt nhìn lên chân trời, phảng phất đâu đó lại thấy cái nữ tử kia khi đối mặt với mình là luôn xấu hổ, phảng phất lại chứng kiến nữ tử kia lúc ly khai nơi khóe miệng là một nụ cười hạnh phúc.

Người một nhà lần nữa gặp nhau, lại để cho đau xót của Tà Băng đối với Vân Á tăng thêm vài phần, nhưng là cái nữ tử xinh đẹp này vĩnh viễn đã được Tà Băng ghi ở trong lòng.

Thời gian luôn trôi qua rất nhanh, bây giờ sắc trời đã muốn tối, Quân Thương Hải nhìn sắc trời một chút, đối với Tà Băng nói ra: “Băng nhi, chúng ta cũng phải trở về rồi.”

Quân Như Hải cùng Quân Như Thiên cũng là nhẹ gật đầu, một năm một lần thức tỉnh Hồn Lực của gia tộc cũng sắp bắt đầu, gần đây trong tộc xác thực là rất nhiều việc bề bộn, hiện tại biết rõ bảo bối của mình không có việc gì, bọn hắn cũng yên lòng rồi.

“Băng nhi, nhất định phải chiếu cố kỹ lưỡng bản thân mình biết không?” Liễu Tố Ngưng nhìn Tà Băng trong ngực của mình, không quên việc dặn dò.

“Cuối năm ..., ta sẽ cùng đại ca trở về đây.” Không khí ly biệt là bất đắc dĩ, Tà Băng chỉ có thể đối với thân nhân của mình nói ra vài câu như thế.

Mọi người nhẹ gật đầu, đi ra cửa phòng, không hề quay đầu lại Tà Băng, bốn người một cái phi thân liền biến mất ở trước mặt Tà Băng, Tà Băng nhìn phương hướng mọi người rời đi, thật lâu chưa từng có rời mắt qua.

Hồi lâu sau, Tà Băng mới quay người đi về hướng gian phòng của Bắc Ngạn Nghiêng, bọn hắn có lẽ là đang đợi lời giải thích của mình a.

Mà Bắc Ngạn Nghiêng trong phòng, mấy người ngồi cùng một chỗ, xác thực là rất bức mình, ở chung lâu như vậy thậm chí ngay cả giới tính cùng thân phận của Tà Băng là cái gì cũng đều không biết.

“Bắc Ngạn Phong! Người nói cho ta biết, người có phải hay không đã sớm biết rõ thân phận của Tà Băng?” Bắc Ngạn Nghiêng nhìn Bắc Ngạn Phong điềm điềm đáng yêu, vỗ bàn một cái rồi lập tức đứng, lớn tiếng hỏi.

Bắc Ngạn Phong bị Bắc Ngạn Nghiêng hỏi làm cho càng hoảng sợ, nhìn lại rõ ràng mọi người cùng Bắc Ngạn Nghiêng là đang muốn ăn tươi nuốt sống mình, Bắc Ngạn Phong bất đắc dĩ nói: “Ta cùng Dật mười năm trước thì đã nhận thức Băng nhi.”

“Vậy người vì cái gì không nói cho ta biết?” Bắc Ngạn Nghiêng oán hận trừng mắt đệ đệ của mình, vậy mà lại để cho chính mình vì việc giới tính của hắn mà buồn bức lâu như vậy, ai biết đối phương dĩ nhiên là nữ tử, còn là người mình đã sớm nghe nói qua và rất muốn gặp đã lâu Quân gia tiểu công chúa Quân Tà Băng! Nếu sớm chút biết rõ thân phận của nàng ..., mình nhất định giờ hai tay hai chân mà giúp đệ đệ của mình theo đuổi hắn ah! Đáng giận!

”Lúc ấy Băng nhi là dùng thân phận nam nhân xuất hiện, đã biết rõ nàng không muốn bị người khác biết được thân phận của mình, cho nên ta mới ..hìhì.” Bắc Ngạn Phong bất đắc dĩ buông tay, vốn chính là Băng nhi không muốn thì làm sao hắn có thể nói ra ah.

Thời điểm mọi người còn có ý định muốn nói cái gì đó, lại nghe thấy ba tiếng tiếng đập cửa, rồi Tà Băng liền đi đến. Khuôn mặt tuyệt mỹ cùng dáng người lung linh lập tức làm mất của mọi người bị choáng váng...

Sau khi mọi người lấy lại tinh thần, cố ý hừ một tiếng, quay đầu không nhìn tới Tà Băng, bọn hắn tức giận, đã lâu như vậy mà cũng không biết thân phận của Tà Băng.

Tà Băng đi đến trước mặt mọi người, tìm cái ghế thoải mái mà ngồi xuống, chứng kiến bộ dạng của mọi người, khóe miệng của Tà Băng câu dẫn ra, nói ra: “Đối với việc ta giấu diếm thân phận của mình, ta hướng mọi người xin lỗi.”

Mấy người vốn là thân sắc đang nghe Tà Băng nói, nhanh chóng liền thay đổi, sẽ không có một cái nào cường giả sẽ vì một việc nhỏ như vậy mà đi xin lỗi, mà Tà Băng lại...

“Người, tại sao phải xin lỗi?” Ngọc Tinh nhìn Tà Băng, đáy mắt không có một tia thần sắc, nhàn nhạt mà hỏi.

“Bởi vì, các người là bằng hữu của ta.” Tà Băng nhìn thẳng con mắt của Ngọc Tinh mà nói ra, bởi vì ta đem các người cho là bằng hữu của mình, đáng giá để Quân Tà Băng ta kết giao bằng hữu! Cho nên, đối với việc ta giấu diếm mọi người, ta nói xin lỗi.

Đơn giản một câu, lại làm cho trong nội tâm của mọi người tại đây rất vui vẻ, bằng hữu, bởi vì nàng coi chúng ta là bằng hữu!

Tại trong nội tâm của mọi người, Tà Băng đích thật là thuộc về cái loại cao không thể chạm tới được, cái thiên tài tuyệt thế này chỉ có thể nhìn lên ah! Mọi người là chưa từng nghĩ qua sẽ có quan hệ nào khác ngoài quan hệ đội trưởng cùng đội viên, nhưng chính là nhờ một câu nàng đơn giản này của nàng, lại để cho mọi người biết rõ bọn hắn cũng có thể dùng thân phận bằng hữu mà đứng bên cạnh của nàng.

Bắc Ngạn Nghiêng nhìn đệ đệ của mình, rồi lại u oán nhìn thoáng qua Tà Băng, đối với mấy người nói ra: “Viện trưởng cùng những cái viện trưởng đã đi rồi, ngày mai chúng ta cũng xuất phát trở lại học viện rồi, buổi tối nghỉ ngơi thật tốt, sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ xuất phát.”

Bắc Ngạn Nghiêng chứng kiến rõ ràng đội ngũ là thiếu đi ba người, đáy mắt xẹt qua một tia đau xót, cũng liền nhanh chóng che dấu đi, hiện tại nàng biết rõ không có người so ra thương tâm hơn Tà Băng, cho nên chuyện về Vân Á này, hãy để cho mọi người có thể quên hãy quên a!

Mọi người nhẹ gật đầu, liền đi ra khỏi gian phòng của Bắc Ngạn Nghiêng, Tà Băng nhìn mọi người đã trở về phòng, liền lách mình tiến vào ngọc giới!

Tà Băng đi vào ngọc giới, nhìn thoáng qua Tiểu Tử còn ở trạng thái tiến hóa, rồi đi tới dưới cây liễu bên hồ nước, dựa lưng vào cây ngồi xuống. Tà Băng nhắm mắt lại, ở bên trong ngọc giới hoàn cảnh rất đẹp, nhưng nàng thích nhất là cái hồ này, mỗi lần đều cảm nhận được gió mát từng cơn từng cơn nhẹ nhàng thổi qua, trong nội tâm nói không nên lời về cái loại cảm giác này.

Thế nhưng mà lúc này, cho dù ngồi tại nơi mình thích nhất, hưởng thụ cái mà mình cho rằng là thoải mái nhất, nhưng lại không thể làm cho tâm tình của mình bình phục lại, Vân Á, tại sao phải ngu ngốc như vậy. . .

Tuyết Ảnh đứng ở sau lưng của Tà Băng, nhìn toàn thân Tà Băng tràn ngập không khí bi thương, hắn không có tiến lên đem Tà Băng ôm vào trong ngực lúc yếu ớt này, hắn chỉ là đứng tại sau lưng Tà Băng, cùng nàng, lặng lẽ cùng nàng.

Tuyết Táp ở trên cây, nhìn xem ca ca của mình, rồi nhìn lại Tà Băng trên mặt đất, bất đắc dĩ lắc đầu. Hắn không thích không khí bi thương. . .

Tuyết Táp ở trên cây, nhìn xem ca ca của mình, rồi nhìn lại Tà Băng trên mặt đất, bất đắc dĩ lắc đầu. Hắn không thích không khí bi thương. . .

Hồi lâu sau, Tà Băng mới ngẩng đầu, đảo mắt nhìn thoáng qua Tuyết Ảnh đang một mực đứng ở sau lưng cùng mình, Tà Băng cười cười, Tuyết Ảnh, thật sự rất hiểu mình.

Lúc này, Tuyết Ảnh mới đi đến, ngồi ở bên người của Tà Băng, nhìn đôi mắt nhắm đen của Tà Băng, nói ra: “Tà Băng, trên cái thế giới này người yêu thương người rất nhiều, người muốn dùng tánh mạng để bảo vệ người cũng rất nhiều, mà bọn hắn, điều duy nhất muốn chính là người có thể vui vẻ, có thể hạnh phúc. Vân Á, nàng nhất định không muốn nhìn người với bộ dạng bây giờ.”

Chứng kiến mắt màu lam của Tuyết Ảnh lần thứ nhất nghiêm túc như thế, nghe được Tuyết Ảnh nói, Tà Băng nở nụ cười, gật gật đầu, đem ánh mắt chuyển tới trên mặt hồ, Tà Băng nhận nhận ngữ khí vang lên.

“Tuyết Ảnh, đi vào cái thế giới này, ta thật sự rất vui vẻ, có thân nhân, có các người, có bằng hữu, tại cái thế giới cường giả vi tôn này, ta chưa thể chính là cường đại, cường đại và cường đại, cường đại đến không có người có thể uy hiếp được người nhà của ta cùng bằng hữu của ta.”

“Ta vẫn cảm thấy chính mình rất chán ghét huyết tinh, rất chán ghét giết chóc, thế nhưng mà . . . , lại phải làm người tay nhuộm đầy máu tươi của con người.” Tà Băng duỗi ra hai tay trắng nõn, đôi tay này, không biết là dính bao nhiêu máu tươi của người ta, nàng thích sạch sẽ, nàng ưa thích màu trắng sạch sẽ, tánh mạng của nàng ở kiếp trước cùng kiếp này tựa hồ nhất định sẽ dính dáng vào huyết tinh!

“Ta thật không muốn sát hại ai cả, cũng không buông tha cho bất kì ai muốn thương tổn người của ta! Như vậy ta đây, có phải hay không rất đáng giận?” Tà Băng nhìn xem mặt hồ, như là đang hỏi Tuyết Ảnh.

“Thượng Cổ Quân gia hiện tại một cái phế vật đều không có! Tà Vụ cùng năm mươi người kia, mỗi người đều đã có được thế lực của riêng mình! Hoa Thần Dật Bắc Ngạn Phong bọn hắn đều có được đan dược cùng công pháp mà thiên kim cũng khó mà cầu! Đệ tử của quý tộc lớp 6, hiện tại mỗi người đều là thoát thai hoán cốt rồi! Thánh đường từng cái thành viên đều đã có được hồn khí thích hợp nhất của chính mình!” Tuyết Ảnh nghe được lời nói của Tà Băng. . . , không có trả lời rồi lại nói tiếp việc Tà Băng vì thân nhân mà làm

“Nhận được tin tức, thế lực thần bí muốn công kích Quân gia, một mình người suốt đêm điều tra cẩn thận, đem cái thế lực kia tiêu diệt!”

“Biết được tin Tà Ảnh Các của Tà Vụ bị đánh lén, người không để ý sinh bệnh của chính mình, dành lại tổng bộ của Tà Ảnh Các!”

“Nghe đến dong binh đoàn của đại ca ta Quân Tà Bụi lâm vào bẫy, người lại bỏn ba đến rừng rậm đem tất cả nguy hiểm tiêu diệt, đem nhiệm vụ của bọn hắn có thể nhanh chóng thực hiện rồi cẩn thận mà trở về Quân gia.”

“Lăng Tiêu bị người tập kích, thân trúng kịch độc, căn bản lúc đó người không kịp tìm giải dược, đi đến nơi hẻo lánh mà cắt tay mình lấy một chén huyết lớn, dụ dỗ lừa gạt Lăng Tiêu uống giải độc huyết của người. Cho tới bây giờ có lẽ Lăng Tiêu còn tưởng rằng đó là huyết Tiêu Tử a. . .”

“... ”

“... ”

Mà Tà Băng lúc này đã nhắm mắt lại, nàng muốn chỉ là người nàng quan tâm có thể vui vẻ, có thể hạnh phúc. . .

“Băng nhi, xem ta.” Tuyết Ảnh đem hai tay khoác lên trên bờ vai của Tà Băng, lại để cho Tà Băng nhìn thẳng chính mình, sau đó mỗi chữ mỗi câu nói: “Băng nhi, coi như là đây tay huyết tinh, cho dù người là tàn nhẫn khát máu, bên cạnh của người, một mực đều có rất nhiều thân nhân, bằng hữu của người!”

Đương nhiên, còn có ta. . .

Tà Băng biết rõ, Tuyết Ảnh nói nhiều như vậy, chỉ là vì có thể làm cho mình vui đi nỗi thương tâm khi Vân Á mất, Tà Băng đối với Tuyết Ảnh cười cười, nói ra: “Ảnh, cảm ơn người.”

Tuyết Ảnh không có nói cái gì nữa, chỉ cần Tà Băng hiểu rõ là tốt rồi.

Tà Băng cũng không có mở miệng nói gì nữa, hai người cứ như vậy ngồi lặng lẽ bên hồ.

Xa xa Tuyết Táp nghe được lời nói của ca ca mình..., mỗi một câu đều làm hấn đối với cái người đã khế ước _Tà Băng này là ấn tượng tốt lên một phần. Nàng là một cái vì thân nhân, vì bằng hữu làm nhiều chuyện như vậy, sao có thể không đáng có được sự thù hờ của tất cả mọi người?

Ba người mỗi người riêng phần mình suy nghĩ, đã từ từ lâm vào giấc ngủ. . .

Sáng sớm, Tà Băng liền ra ngọc giới, đi đến tiểu viện, mà tiểu viện lúc này vẫn chưa có người nào, Tà Băng tìm một nơi ngồi xuống đợi mấy người Bắc Ngạn Nghiêng đến.

Chỉ chốc lát, một thân trang phục Bắc Ngạn Nghiêng liền đi ra, chứng kiến Tà Băng đang trong sân, Bắc Ngạn Nghiêng khòe miệng ngoéo ... một cái, Quân Tà Băng, thật sự là một cái kẻ gây tai họa ah!

Tà Băng cảm nhận được ánh mắt của Bắc Ngạn Nghiêng, quay đầu đối với Bắc Ngạn Nghiêng cười cười, nói ra: “Nghiêng tỷ.”

Bắc Ngạn Nghiêng thoáng một phát đã bị dáng tươi cười của Tà Băng làm cho ngây ngẩn cả người, cả buổi mới hoàn hồn, có chút bất đắc dĩ trừng liếc Tà Băng, rồi nói ra: “Mặc Trần, không phải, Tà Băng, ngươi có thể hay không lấy cái khăn lụa che khuất đi mặt của ngươi? Cái khuôn mặt này giả nam nhi là vô cùng tuấn mỹ, khôi phục lại nữ nhi, quả thực là...”

Bắc Ngạn Nghiêng đã không có từ ngữ để hình dung dung mạo của Tà Băng rồi, tóm lại, thật là mỹ, mỹ đến không thể tưởng tượng nổi rồi. . .

“Khăn lụa sao? Phiền toái lắm, không thích.” Tà Băng lắc đầu, nàng cái nam trang không phải vì sợ phiền toái, hiện tại đã khôi phục thân phận, Tà Băng cũng không có ý định che dấu cái gì, mặt của nàng cũng không phải không thể gặp người khác ah.

Một hồi, Bắc Ngạn Phong, Từ Minh, Ngọc Tinh Ngọc Uyển, Lâm Phong, Lưu Diệp...đi tới trong sân, không hề ngoài ý muốn, mọi người lại lần nữa bị khuôn mặt tuyệt mỹ của Tà Băng làm hấp dẫn.

Cho đến khi Bắc Ngạn Nghiêng ho khan một tiếng, mọi người mới miễn cưỡng lấy lại tinh thần, đem ánh mắt đặt ở Tà Băng chuyển qua trên người của Bắc Ngạn Nghiêng.

“Tốt rồi, chúng ta đều đã đến đông đủ, vậy bây giờ chuẩn bị một chút, chúng ta liền xuất phát trở lại học viện a!” Bắc Ngạn Nghiêng khôi phục khí thế của lão sư, đối với mấy người nói ra.

Mấy người gật gù đầu, cùng đi ra khỏi tiểu viện, mà lúc này cửa học viện, lại là tập nập người ta, không có nguyên nhân khác, chính là vì Tà Băng, vì thiên tài Mặc Trần thanh danh lan truyền lớn bỗng nhiên khôi phục thân phận chân thật chính là Quân gia tiểu công chúa Quân Tà Băng!

“Đi ra! Quân Tà Băng nàng đã đi ra ah!” Không biết người nào hô một tiếng, mọi người lập tức ra sức hướng phía cửa học viện mà đi vào, ngay tại ngày hôm qua, tin tức thiên tài Mặc Trần chính là Quân Tà Băng đã lan truyền khắp đại lục, hơn nữa mỹ mạo của Tà Băng là được người trực tiếp hình dung trở thành thiên nhân!

Tuyệt sắc vô song! Áo Táp Tư đệ nhất mỹ nữ không phải Quân Tà Băng thì không ai có thể hơn! Mà cái Từ Mạt Nhi kia cùng Lữ lam đã triệt để bị tất cả mọi người phi nhổ!

Tà Băng chứng kiến hoàn cảnh trước mắt mình, nhú mày, đối với Bắc Ngạn Nghiêng nói ra: “Chúng ta thuận đi đi ra ngoài ah!”

Bắc Ngạn Nghiêng nhẹ gật đầu, ý niệm của mấy người khẽ động, liền biến mất ở tầm mắt mọi người. Xuất hiện lần nữa, đã tại biên giới là Quỳnh Trì thành rồi, quay đầu lại mắt nhìn cái thành thị khá lớn này, Bắc Ngạn Nghiêng cười ha ha, lớn tiếng đối với Quỳnh Trì thành hô: “Mười năm sau, chúng ta lại tụ họp tại đây ah!”

Hô xong một tiếng này, liền đối với mọi người cùng Tà Băng nói ra: “Chúng ta đi thôi! Xuất phát!”

Bắc Ngạn Nghiêng là một cái nữ tử rất hào sảng, dám yêu dám hận, nàng ưa thích thì chính là ưa thích, không thích thì chính là không thích, tuy nhiên trận đấu giữa các học viện chính là tàn khốc, nhưng lại chính vì trận đấu giữa các học viện này giúp đệ tử của học viện bọn hắn phải càng thêm ra sức tu luyện! Cho nên, năm sau chúng ta lại tụ họp tại đây ah!

Mấy người nhìn nhau, đi theo sau lưng của Bắc Ngạn Nghiêng, bọn hắn tuy đoạt lại quán quân, nhưng lại mất đi một đồng bọn tốt, Vân Á, nữ tử này bọn hắn đều sẽ không quên, bọn hắn sẽ thay thế nàng hào hào sống sót, hào hào mà lo lắng cho bản thân cùng học viện. . .

Mọi người một đường bốn ba trở về cùng nhau, rốt cục tại buổi sáng của ngày thứ năm, thì đã chạy về đến đế đô, chứng kiến cửa thành của đế đô, mấy người đều nở nụ cười, bọn hắn rốt cục trở lại rồi, mang theo quán quân mà trở lại rồi!

“Chúng ta không cần kinh động những người khác, ta đi tìm viện trưởng, các người trực tiếp hồi trở lại phòng ngủ của riêng mình mà nghỉ ngơi, sáng sớm ngày mai chúng ta tập họp tại thánh đường!” Bắc Ngạn Nghiêng nhìn mọi người, nói ra. Hiện tại nếu để cho đệ tử của học viện biết rõ Quân Tà Băng đã trở lại, thì không biết phải như thế nào mà ngăn cái trận điên cuồng này ah, mấy ngày nay trên đường, cơ bản trong mười câu của mọi người thì tám câu chính là đàm luận về cái Quân gia thiên tài tiểu công chúa Quân Tà Băng này! Lại càng không cần phải nói đó chính là đệ tử của học viện mình rồi!

Mấy người nhẹ gật đầu, hiện tại bọn hắn cần nhất chính là nghỉ ngơi thật tốt. . . Năm ngày qua bốn ba để trở về, bọn hắn cũng mệt mỏi rồi, cuối cùng cũng đã về tới Áo Táp Tư học viện.

Sau đó mọi người một đường chạy vội tới cửa học viện, liền tách ra, mà Tà Băng là thuận đi một cái liền trở về tiểu viện của mình!

Đi đến tiểu viện, thật ngoài ý định của mình, cả cái tiểu viện lại rất sạch sẽ và chỉnh tề đến thần kỳ, Tà Băng có chút nghi hoặc, đẩy cửa phòng ra đi vào, thì hốc mắt của Tà Băng lập tức ôn nhuận .

Chỉ thấy một cái thiếu niên thanh y cầm khăn lau, tại gian phòng của mình mà lau lau chùi chùi, thiếu niên trên mặt còn là vẻ tươi cười, trong đôi mắt thanh tịnh có nồng đậm tường niệm, rất nghiêm túc lau đi lau lại mỗi một hạt bụi trong phòng! Thiếu niên hình như là cảm nhận được ánh mắt của Tà Băng, nghi hoặc xoay người qua...

Cái quay người lại này, thiếu niên trực tiếp liền ngăn cả người, trong tay khăn lau cũng lập tức rơi trên mặt đất, trong ánh mắt thanh tịnh bây giờ là kèm theo vài tia không thể tin được, trong tròng mắt đen rất nhanh bị nước mắt nhồi vào, nước mắt làm thân ảnh của Tà Băng trở nên mờ hồ, thiếu niên dùng sức lau đi nước mắt, lần nữa chứng kiến cái tuyệt mỹ áo trắng Tà Băng kia, thiếu niên thoáng một phát liền bỏ nhào vào trong ngực của Tà Băng, oa một tiếng rồi khóc thật to.

Trở lại rồi, Tà Băng rốt cục đã trở lại rồi, hẳn nghe nói Tà Băng bị người ta ám sát, Vân Á vì Tà Băng mà ngăn trở ám khí đã đi qua thế giới bên kia, hai con người của Tà Băng lại biến thành huyết sắc, Tà Băng giết chết, Tà Băng tàn nhẫn, Tà Băng thương tâm, Tà Băng khổ sở, lòng của hắn cũng thật là khó chịu, hận không thể lập tức đến bên cạnh của nàng, nhìn nàng hoàn hảo vô khuyết mà cười cười gọi mình “Tiểu mập mập”.

“Tư Hiên, không khóc, ta không sao, thật sự không có việc gì rồi.” Tà Băng chứng kiến bộ dạng của Tư Hiên thương tâm khổ sở, thay hắn lau đi nước mắt.

Quân Tư Hiên nước mắt đã lưng tròng nơi khóe mắt thời điểm vừa muốn nói cái gì, bỗng nhiên ngoài cửa truyền đến một âm thanh lo lắng!

“Tư Hiên, không tốt rồi không tốt rồi! Bọn hắn đánh đến rồi!” Theo âm thanh này vang lên, một cô thiếu nữ đã phá cửa mà chạy vào!

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Áo Táp Tư, Ta Nhất Định Bảo Vệ Rồi!

Thiếu nữ kia vốn là thần sắc lo lắng khi phá cửa vậy mà thời điểm bây giờ là sừng sờ mà đứng ở cửa ra vào, nàng nhìn thấy cái gì đây ah? Đây là, đây là...

Tà Băng vỗ vỗ lưng của Quân Tư Hiên, ngừng đầu đối với thiếu nữ đứng ở cửa ra vào cười nói: “Như thế nào, Tâm không nhận ra ta rồi hả?”

Tư Tâm nghe được âm thanh của Tà Băng, đôi mắt liền ướt lệ, dùng tay che miệng của mình, không thể tin được nhìn thiếu nữ trước mặt tuyệt mỹ, với khuôn mặt quen thuộc, đôi mắt quen thuộc, chỉ có điều thay đổi chính là một thân nữ trang chứ không phải là nam trang.

Lão sư... Thầy của nàng trở lại rồi...

Sự tình cùng thân phận của nàng tại trận đấu sớm đã truyền khắp đại lục, mà đệ tử của quý tộc ban 6 cũng đối với chuyện này mà mở một hội nghị, lấy được kết luận là, bất luận lão sư là ai, là thân phận gì, là nam hay là nữ, thì đều là thầy của bọn hắn! Là cho bọn hắn thêm một cơ hội có thể ngăn cản đầu với thiên hạ!

Lúc này Quân Tư Hiên đã lau khô nước mắt, bình tĩnh đứng tại bên người của Tà Băng nhìn Tư Tâm đi tới, giọt nước mắt và sự yếu ớt của hắn chỉ ở trước mặt Tà Băng mà thể hiện.

Tà Băng chứng kiến nước mắt của Tư Tâm, đi tới bên người Tư Tâm, vỗ vỗ cái đầu nhỏ của nàng, vừa cười vừa nói: “Không khóc ah..., vừa mới này không phải nói là ai đánh đến đó sao?”

Tư Tâm vừa nghĩ tới mục đích của chính mình tới đây, vội vàng lau khô nước mắt, đối với Tà Băng nói ra: “Lão sư, Tư Hiên, Tây Môn Vũ bọn hắn cùng bọn người của Tư Diễm Nghĩa lại đánh nhau ah, Tư Diễm Nghĩa bọn hắn cũng dám nói, dám nói...”

Tư Tâm bưng kín miệng của mình, phảng phất có tia hối hận khi mình nói gì đó, ánh mắt yếu ớt nhìn về phía Quân Tư Hiên.

Quân Tư Hiên đi đến bên người Tà Băng nói ra: “Từ khi người đi tham gia trận đấu, bọn người của Tư Diễm Nghĩa vẫn đến quý tộc ban 6 mà gây sự, trận đánh lớn có nhỏ có, tổng cộng lại thì đã không ít rồi.”

Tà Băng nghe nói như thế, khóe miệng giãn ra, ngữ khí có chút nguy hiểm nói: “Xem ra lần trước giáo huấn bọn hắn thật đúng là không đủ, không thể để cho bọn hắn ghi nhớ trong lòng ah! Ở nơi nào? Dẫn ta đi!”

Học sinh của nàng hiện tại còn cần nàng che chở, bọn hắn hiện tại còn không có năng lực tốt để bảo vệ chính mình, như vậy, Tà Băng muốn đem học

sinh của nàng một mực bảo vệ tốt! Nàng đã từng nói qua, sẽ không khiến người mình quan tâm bị bất luận cái tổn thương gì!

Từ Tâm bất an nhìn Quân Từ Hiên, bọn họ là không phải là tìm phiền toái đến cho lão sư rồi chứ, lão sư có thể hay không cảm thấy bọn hắn thật sự rất dần, cái gì cũng học không tốt.

Quân Từ Hiên nhìn Từ Tâm, nói ra: “Đẫn đường a.”

Từ Tâm nghĩ cách, Tà Băng cũng ánh mắt của nàng, đi đến trước, kéo tay của Từ Tâm, tại mạch đập dò xét một hồi, nói ra: “Ân, thân thể của ngươi hiện tại đã không có vấn đề rồi, hiện tại phải hảo hảo tu luyện công pháp! Nhớ kỹ, các ngươi, là đệ tử của ta!”

Nhớ kỹ, các ngươi là đệ tử của ta, chỉ cần các ngươi cố gắng, các ngươi quá lo rồi, bất luận các ngươi sẽ trở thành như thế nào nữa, các ngươi đều là đệ tử của ta, là người mà Quân Tà Băng ta quan tâm!

Từ Tâm chứng kiến Tà Băng không quên sức khỏe mình, trong nội tâm thật sự rất vui vẻ, mẫu phi của nàng trong cung là qua đời sớm, cho tới nay đều là nhị ca Từ Minh cùng phụ hoàng là quan tâm nàng, mà khi gặp được thầy của nàng, không chỉ thầy chữa tốt thân thể của nàng, dạy nàng công pháp lợi hại, tìm cho nàng thánh thú khó cầu, Từ Tâm hiện tại ý lại Tà Băng tựa như là ý lại một người đại tỷ, dù cho tuổi của nàng hiện tại so Tà Băng còn muốn lớn hơn một tuổi ah.

“Đi thôi, vừa vặn có dịp đi xem những ngày này các ngươi có lười biếng hay không.” Tà Băng cười cười, liền đi tới trước mặt của Từ Tâm, rồi cùng Từ Tâm, Quân Từ Hiên hướng phía sân huấn luyện Số 3 đi đến. Tuy là nàng nói như thế, nhưng là nàng biết rõ, học sinh của nàng tuyệt đối sẽ không lười biếng, bọn hắn chỉ biết dốc sức liều mạng đi tu luyện! Tựa như bọn người của Tà Vụ!

Tà Băng và hai người bọn hắn dọc theo đường đi, đều không có nói gì, con mắt của Từ Tâm đã hồng lên cả rồi, lão sư không có xảy ra việc gì, mặc kệ là nam nhi hay nữ nhi đều là làm cho người ta phải chói mắt, không thể dời đi tầm mắt khỏi nàng, lão sư cũng không quản xem bọn hắn là sai hay đúng, lão sư cũng tuyệt đối không cho phép bọn hắn bị người khác lăng mạ, sỉ nhục.

Ánh mắt của Quân Từ Hiên cũng một dời theo Tà Băng, hắn chỉ là chỉ muốn nhìn thấy Tà Băng, nếu không trong lòng của hắn sẽ bất an.

Ba người đi một hồi đã tới cửa ra vào của sân huấn luyện Số 3, Tà Băng còn chưa có đẩy cửa vào thì đã nghe được tiếng ồn ào cùng đánh nhau ở bên trong!

“Quân Tà Băng thì cái gì kia chứ? Đại lục đệ nhất mỹ nữ sao? Thực chất theo ta nghĩ thì nàng chính là cái yêu tinh!” Một giọng nữ yêu mị truyền vào trong tai của Tà Băng, yêu tinh? Tà Băng khòe miệng giãn ra, cô gái này có muốn hay không biết một chút về cái gì gọi là yêu tinh ah?

“Con mẹ nó ngươi lập lại lần nữa! Danh tự của lão sư chúng ta ngươi cũng có thể gọi hay sao? Yêu tinh, lão nương hôm nay sẽ cho ngươi biến thành yêu tinh!” Nghe được âm thanh này, Tà Băng nhin không được mà nở nụ cười, tính tình của Đông Phương Tinh thật đúng là càng ngày càng nóng nảy rồi.

“Hãy bớt sàm ngôn đi, các ngươi tiến bộ lên đã rất lợi hại đó sao? Có bản lĩnh thì hãy đánh bại chúng ta ah!” Một âm thanh nam tử lại truyền ra!

“Chê cười, ngươi nghĩ rằng chúng ta đánh không lại ngươi?” Âm thanh cứng rắn của Nam Phong Hiên vừa dứt, bên trong đã truyền đến âm thanh “Đùng đùng (*không dứt*)”!

Tà Băng đi vào sân huấn luyện, cũng không làm kinh động những người khác, một cái liếc mình thì đã yên vị trên xà nhà của sân huấn luyện, hiện tại nàng muốn nhìn thực lực của học sinh nàng cho đến ngày hôm nay đã tiến bộ đến cỡ nào rồi!

Mà xác thực bọn hắn cũng không có phụ lòng kỳ vọng của Tà Băng, trong sáu mươi mấy người thì người có Hồn Lực cao nhất đã bước vào cánh cửa Hồn Tông, thấp nhất cũng chỉ là Hồn Sư cấp bậc ah, nghĩ đến bọn hắn chỉ qua thời gian không bao lâu đã có thể trở thành Hồn Sư xuất sắc rồi!

Mà khi như vậy, Tà Băng cũng có thể yên tâm mà rời đi...

Thời điểm ánh mắt của Tà Băng chuyển hướng Từ Diễm Nghĩa, khòe miệng của nàng lại giãn ra, chẳng lẽ ngươi muốn đi cùng mẫu hậu và muội muội của ngươi? Còn có Thủy Yêu cái vũ mị nữ tử này, nói Quân Tà Băng ta là yêu tinh? Ta đây sẽ cho Thủy Yêu ngươi chính thức biến thành Thủy Yêu!

Chứng kiến Đông Phương Tinh sắp bị một nam sinh công kích, Tà Băng cầm cục đá trên đường mà lúc này tùy ý nhặt lên, ngón tay nhỏ nhắn liền bắn ra, liền đem nam tử công kích Đông Phương Tinh đánh gục rồi! Sau đó, thời điểm những người không ngừng công kích bỗng nhiên ngã sấp xuống đất, một ít người bắt đầu nghi ngờ, giữa ban ngày chẳng lẽ lại gặp quỷ rồi sao?

Từ Tâm mắt nhìn trên xà nhà Tà Băng đang nằm nghiêng, kiêu ngạo cười cười, lão sư thật là càng ngày càng lợi hại...

“Tây Môn Vũ, ngươi thật là nên giảm béo rồi.” Tà Băng chứng kiến thân thể của Tây Môn Vũ mập mạp nhưng cũng tương đối linh hoạt, nếu so về sức nặng thì một mình hắn hoàn toàn có thể hơn sức nặng của hai người khác cộng lại, xác thực là làm cho bản thân trở lên chạm chạp mà! Không khỏi mở miệng nói ra.

Nghe được âm thanh của một giọng nữ thanh thúy dễ nghe, Tây Môn Vũ lập tức ngẩng ngán cả người, hắn không thể tin được là mình đã nghe qua cái âm thanh này ah, theo âm thanh mà nhìn qua, lần này, là ngày đại...

Mà ngay cả người công kích bên cạnh mình Tây Môn Vũ đều không có chú ý tới, Tà Băng bắt đầu đi lén lút, tiếp tục bắn ra một cục đá, nói ra: “Bên cạnh có người công kích ngươi!”

Tây Môn Vũ vẫn là không có phản ứng, những người khác cũng đều nghỉ hoặc theo ánh mắt của Tây Môn Vũ nhìn trên xà nhà của sân huấn luyện, cái này xem xét, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người...

Mỹ! Chính là một chữ, mỹ!

Một thân áo trắng, thiếu nữ này là không hề bị nhiễm bụi ở trần thế, đang nằm nghiêng trên xà nhà, trên mặt tuyết mỹ có một chút lười biếng, sợi tóc tùy ý rối tung trên bà vai mà bay, trong ngón tay mảnh khảnh còn vuốt vuốt cục đá nhỏ nhỏ mà xem trận đấu của bọn hắn.

Lúc này, mọi người thấy mình vừa mới này giống như là diễn kịch cho người khác xem, hào khí của tất cả mọi người đã không giống như lúc đánh nhau, trong sân huấn luyện lập tức đều yên tĩnh trở lại.

Mà lúc này ánh mắt của đệ tử quý tộc ban 6 lại là không thể tin được, nhan sắc của nữ tử kia còn hơn cả Tử Mạt Nhi ah, mọi người hết thấy sau khi lấy lại tinh thần, liếc nhìn một cái đã nhận ra cái tuyết mỹ nữ tử chói mắt trước mặt này là thầy của bọn hắn_Mặc Trần, là lão sư đã cho bọn hắn tái sinh lại một lần nữa_Quân Tà Băng!

“Thất thân làm gì, đem những người này đều đánh thành đầu heo cho ta, rồi đem tất cả ném ra sân huấn luyện!” Tà Băng đối với học sinh của mình cười cười, lại đảo mắt nhìn xem những cái người không biết sống chết kia, nói ra.

Mấy người Tây Môn Vũ nghe được lời nói của Tà Băng..., trước tiên chỉ có thể đem nội tâm kích động của mình cùng nước mắt sắp chảy ra đều đè xuống dưới, trước đem những người đáng ghét này đá văng ra, bọn hắn mới có thể hào hào đối mặt lão sư, hướng phía lão sư mà báo cáo thành tích của chính mình!

Đệ tử quý tộc ban 6 nhìn thấy thầy của mình, nguyên một đám đều xuất ra bản lĩnh lợi hại nhất của chính mình, bọn hắn muốn cho lão sư biết, những ngày này bọn hắn không có lười biếng, bọn hắn là rất cố gắng rất cố gắng mà đi tu luyện.

Giờ phút này tình hình trận đấu vốn là không phân thắng bại, lập tức biến thành quý tộc ban 6 chiếm ở thế thượng phong! Hơn nữa bọn hắn cũng rất nghe lời nói của lão sư..., đánh thành đầu heo! Chỉ hướng phía trên mặt của bọn người kia mà đánh!

Tà Băng nhìn đến đây, liền vui mừng nở nụ cười, xác thực bọn hắn không để cho nàng thất vọng, chỉ trong thời gian mấy tháng ngắn ngủn mà thực lực đã tăng lên nhanh chóng đến như thế, xem ra tình huống hiện tại, không bao lâu bọn hắn sẽ không cần mình bảo vệ nữa rồi!

Người của quý tộc ban 6 bởi vì vội vã muốn cùng với Tà Băng hào hào hàn huyền, nên nguyên một đám dồn hết sức lực đem đệ tử của quý tộc ban 4 đánh thành đầu heo, một phút đồng hồ, trước mặt quý tộc lớp bốn giờ phút này chỉ còn hai người đứng được vì bọn họ không có ra tay là Tử Diễm Nghĩa cùng Thủy Yêu rồi!

“A..., ta giống như nghe được ai nói ta là yêu tinh kia mà...” Tà Băng nhìn Thủy Yêu đứng trên mặt đất, ngón tay dầy nhẹ huyệt Thái Dương của chính mình, như là đang suy nghĩ vừa mới này nghe được ai nói mình là yêu tinh hay sao ấy?

Tà Băng nhìn Thủy Yêu nghe được lời nàng một thoáng sợ tới mức núp ở trong ngực của Tử Diễm Nghĩa, từ lần giáo huấn kia đối với nàng đến nay, nàng đều quên không được, chỉ cần nhìn thấy Tà Băng nàng liền nhớ tới sự tình phát sinh trước kia, nỗi sợ hãi tại đáy lòng của nàng không ngừng sinh sôi.

“Tử Diễm Nghĩa, muốn đến trên chóc ta, ngươi cho rằng ngươi có tư cách sao? Tự cho là mình che dấu rất tốt sao? Thiên hạ to lớn, không có sự tình gì mà Quân Tà Băng ta không biết! Nếu là ngươi không muốn tất cả đồ mà ngươi được sở hữu bị hủy diệt, vậy thì tốt nhất phải biết thông minh ah!” Truyền âm nói với Tử Diễm Nghĩa, ngữ khí của Tà Băng có chút uy hiếp ác liệt, Tử Diễm Nghĩa, nhìn phong thái như là một hoàng tử không làm được việc gì đáng hoàng, nhưng thế lực sau lưng lại hoàn toàn không thể khinh thường!

Tử Diễm Nghĩa, ngươi là người thông minh, nên biết người nào là người ngươi không thể trên chóc, nói đúng hơn là người ngươi muốn trên cũng trên không nổi a!

“Thủy Yêu, ngươi thật sự cảm thấy thân phận của ngươi là không có ai biết hay sao? Thật sự cảm giác chính mình rất thông minh sao? Tức cười! Nói cho ngươi biết gia tộc của ngươi, tại Áo Tập Tự đại lục này không phải là nơi có thể hung hăng can quấy!” Tà Băng sau khi nói xong, ánh mắt lại ngoan lệ nhìn về phía Thủy Yêu, tiếng nói lạnh như băng đã truyền đến trong tai của Thủy Yêu!

Những người khác có chút kỳ quái nhìn về phía ba người Tà Băng, Thủy Yêu và Tử Diễm Nghĩa, vì cái gì mà Tà Băng chỉ liếc hai người, liền làm hai người sợ tới mức mồ hôi lạnh ứa ra, sắc mặt tái nhợt! Nhìn lại sự phụ của mình khoe miệng cười trào phúng, mọi người chỉ cảm thấy thầy của mình thật sự không phải người! Tuyệt đối là thần chứ không phải là người!

Tà Băng không hề để ý tới Tử Diễm Nghĩa cùng Thủy Yêu kinh hãi nói không ra lời, giương mắt nhìn về phía học sinh của quý tộc ban 4, nói ra: “Trở về phòng học!”

Nói xong Tà Băng phi thân một cái từ trên xà nhà rơi xuống, trực tiếp hướng phía cửa lớn của sân huấn luyện đi đến, Tử Diễm Nghĩa, Thủy Yêu, các người biết rõ cùng nhau hợp tác, chính xác là rất thông minh, nhưng là, các người hợp tác, cuối cùng cũng sẽ có một ngày sẽ kết thúc! Mục đích của các người, là không thể nào đạt thành ah!

Quân Tà Băng ta sẽ không cho phép các người tại Áo Tập Tự đại lục hung hăng can quấy! Như ở kiếp trước, cho dù toàn bộ địa cầu bị hủy diệt, mất nàng cũng sẽ không chớp dù chỉ một cái, nhưng là hôm nay, Áo Tập Tự đại lục có thân nhân cùng bằng hữu của ta, cho nên, Áo Tập Tự đại lục, Quân Tà Băng ta bảo vệ rồi!

Mọi người thấy Tà Băng đã đi ra ngoài, liền đi theo Tà Băng hướng phía quý tộc ban 6 đi đến, nhìn xem bóng lưng tuyệt mỹ của Tà Băng, cảm giác duy nhất của mọi người chính là kiêu ngạo, cái Quân gia tiểu công chúa này, thật tự hào khi tuyệt thế thiên tài của đại lục lại là thầy của bọn hắn!

Mà Từ Diễm Nghĩa cùng Thủy Yêu hai người nhìn nhau, đồng thời đều thấy được nỗi sợ hãi trong ánh mắt đối phương, bọn hắn không thể tưởng được, Tà Băng lại cường đại như vậy! Việc tại đấu trường của Tà Băng đã bị người của khắp đại lục tuyên truyền đi mọi nơi! Mà hai người bọn họ lại thủy chung không tin, nhưng là hiện tại, hai người thật sự có chút ít sợ rồi ah!

Hai người nhìn thoáng qua người của quý tộc ban 4 té trên mặt đất, không có nói câu nào, đảo mắt đã biến mất khỏi sân huấn luyện Số 3...

Lúc này Tà Băng chạy tới cửa ra vào của quý tộc ban 6, đẩy cửa ra, chứng kiến cái ghế nằm của chính mình còn lẳng lẳng ở trên bục giảng, cười cười, đi đến ghế nằm của chính mình, liền lười nhác nằm lên, nâng bây giờ là có chút càn lúc là càn lười rồi.

Sau đó Quân Từ Hiên, Từ Tâm cùng mọi người đều tiến vào phòng học rồi ngồi xuống chỗ ngồi của mình, tất cả mọi người không chuyển mắt nhìn chăm chăm vào Tà Băng đang nằm nghiêng trên bục giảng, không nói gì, rõ ràng là có thiên ngôn vạn ngữ muốn đối với thầy của mình kể ra, nhưng là bây giờ, cái gì cũng đều nói không ra miệng...

“Nửa tháng qua, các ngươi đều rất cố gắng, thành tích cũng rất rõ rệt, ta thật cao hứng.” Tà Băng nhìn đệ tử trong lớp, mở miệng nói ra.

Mọi người nghe được một câu nói kia của Tà Băng, lập tức cảm thấy nửa tháng này liệu mạng luyện công, nửa tháng đầy huyết lệ, tại thời khắc này đều biến thành hư ảo, người khác có nói thiên ngôn vạn ngữ so ra đều kém một câu khích lệ, một tiếng tán thành của lão sư!

“Thời gian kế tiếp, ta sẽ từng bước mà dạy các ngươi, thuần thủ, luyện khí, luyện đan, đoạn thời gian trước năng lực của các ngươi chính là rất tốt, nhưng sau này mỗi ngày tu luyện cũng không thể giảm xuống!” Sự cố gắng của tất cả mọi người Tà Băng đều nhìn rõ ở trong mắt, mà bây giờ, Tà Băng cũng muốn bắt đầu dạy thứ mà chính bọn hắn ưa thích!

Nghe được Tà Băng nói muốn dạy bọn họ thuần thủ, luyện khí, luyện đan, mọi người kích động thiếu chút nữa là cười to, bọn hắn rất cực có thể học tập thứ mà chính bọn hắn ưa thích rồi, rất cực có thể hướng phía giấc mộng của mình mà đi tới rồi!

“Các ngươi phải nhớ kỹ, con đường của các ngươi thì các ngươi phải từng bước một mà đi tới! Bất cứ chuyện gì đều không có cái gọi là đường tắt! Các ngươi hiểu chưa?” Tà Băng nhìn mọi người bộ dạng hưng phấn, mở miệng nói ra.

Mọi người sùng sốt một chút, ánh mắt kiên định nhìn về phía Tà Băng, trăm miệng một lời hồi đáp: “Đã hiểu!”

Tà Băng cười cười, nhìn xem mọi người, nói ra: “Hiểu là tốt rồi, hôm nay đều trở về nghỉ ngơi thật tốt! Thời gian Địa Ngục của các ngươi sắp đến rồi... Tan học!”

Nghe được câu nói này, mọi người là đồng loạt lau một bả mồ hôi lạnh, một tháng huấn luyện Địa Ngục kia, đoán chừng cả đời này bọn hắn đều quên không được, bất quá, vì thực lực, bọn hắn duy nhất nghĩ cách chính là phải vượt qua cái thời gian Địa Ngục này thôi!

Tà Băng nói xong, nháy mắt với Quân Từ Hiên một cái, liền đứng dậy hướng phía tiểu viện đi đến, Quân Từ Hiên rất nhanh đã đi theo Tà Băng về phía tiểu viện.

Đến sân nhỏ của Tà Băng, hai người tiến đến gian phòng, ngồi xuống, Tà Băng hỏi: “Từ Hiên, công hội đan dược gần đây như thế nào rồi?”

“Hội trưởng Lăng Yên mặc dù có ý kiến rất lớn, nhưng bất quá vẫn là đem dược liệu trong danh sách kia đều đưa tới, ta cũng cho nàng 100 viên Trúc Cơ Đan, trước mắt còn có nhiều thể lực muốn tìm hiểu cách điều chế của Trúc Cơ Đan! Nhưng là, bọn hắn có nghe cũng không nghe được một chút nhỏ về cách điều chế của Trúc Cơ Đan.” Nói đến đây, Quân Từ Hiên cũng có chút khinh thường rồi, muốn nghe được cách điều chế Trúc Cơ Đan quả thực là phải lao vào đầm rồng hang hổ ah!

“Ha ha, không cần để ý tới bọn họ, Lăng Yên đưa dược liệu tới thì trực tiếp đưa cho Lăng Tiêu.” Tà Băng cười cười, nếu là một thương nhân chân chính, thì như thế nào lại đem phương pháp kiếm tiền của chính mình giao cho người khác ah, thật là chê cười mà!

“Tà Băng, ngươi phải tự chiêu cố kỹ lưỡng chính mình.” Quân Từ Hiên nhìn Tà Băng hồi lâu, mới nói ra một câu nói kia.

Tâm của Quân Tà Băng thật ám áp, đối với Quân Từ Hiên nói ra: “Nên chiêu cố tốt chính bản thân của mình là ngươi, Từ Hiên, có lẽ ta sẽ không ở học viện bao lâu nữa ah, có lẽ đợi đến đấu giá chấm dứt, ta sẽ rời khỏi học viện rồi, còn ngươi phải hảo hảo ở chỗ này học tập ah...”

Tà Băng lời còn chưa nói hết, đã bị Quân Từ Hiên cắt đứt, nghe được Tà Băng phải đi, lập tức liền đứng người lên, lo lắng nhìn Tà Băng: “Ngươi muốn đi đâu? Đi bao lâu? Có trở lại hay không?”

Quân Từ Hiên không biết Tà Băng sẽ đi nơi nào, hắn biết rõ hắn không thể đi theo nàng, hắn biết rõ thực lực của hắn không đủ, đi theo Tà Băng cũng chỉ trở thành vật vướng bận, cho nên, hắn sẽ không cầu được đi bên cạnh Tà Băng, hắn chỉ là muốn biết rõ nếu lần này nàng ly khai thì mất bao lâu mới có thể gặp lại nàng?

Tà Băng chứng kiến đáng vẻ lo lắng của Quân Từ Hiên, đứng người lên, đem Từ Hiên trở về chỗ ngồi, mới lên tiếng: “Từ Hiên, lần này ly khai, tuy không biết lúc nào sẽ trở lại học viện, nhưng là, cuối năm ta sẽ trở về gia tộc đấy.”

“Vậy ngươi chuẩn bị đi nơi nào?” Quân Tử Hiền lo lắng Tà Băng sẽ đi Thiên Thành tìm Thiên Tâm, cho nên mới hỏi.

“Yên tâm đi, ta bây giờ sẽ không đi Thiên Thành, ngươi nên biết Tiểu Tử là một Tử Kim Cự Long, ta đã đáp ứng mẹ ruột của hắn, sẽ mang theo Tiểu Tử tìm bọn hắn, ta muốn đi xem Hồn Thú chi linh là như thế nào.” Ngữ khí của Tà Băng nhàn nhạt vang lên, Tháp Toa, năm đó ta nói tối đa là mười năm ta sẽ đem theo Tiểu Tử đến Hồn Thú chi linh!

Mười năm, nàng sẽ không nuốt lời! Hồn Thú chi linh, nàng muốn đi xem ah!

“Hồn Thú chi linh? Sương trắng dày đặc đến cùng cực? Tà Băng, cái này quá nguy hiểm, bao nhiêu cao thủ muốn đi tìm bí mật của Hồn Thú chi linh, kết quả tất cả đều có đi mà không có về, ngươi muốn đi sao? Làm sao có thể đi nơi nguy hiểm như thế?” Quân Tử Hiền sốt ruột nói, Hồn Thú chi linh thật sự quá nguy hiểm ah!

“Yên tâm đi, ta sẽ cẩn thận, với lại không phải là còn có Tiểu Tử đó sao.” Không nói đến thực lực của Tà Băng, Tiểu Tử thực chất chính là cháu trai của một trong bá chủ ở Hồn Thú chi linh!

Quân Tử Hiền biết rõ nếu Tà Băng đã quyết định, thì sẽ không có người nào có thể thay đổi, cũng không thể ngăn trở được, đối với Tà Băng nói ra: “Cái nơi này, ngươi nhất định phải thật cẩn trọng.”

“Àn.” Tà Băng nhẹ gật đầu. Sau khi hội đấu giá chấm dứt, thì Tiểu Tử cũng tiến hóa xong rồi.

“Cái Tà Băng kia ngươi nghỉ ngơi đi, ta hồi trở lại ký túc xá đây.” Quân Tử Hiền biết rõ hiện tại Tà Băng nhất định rất mệt mỏi, Tà Băng cũng không chậm trễ, đứng dậy nói ra.

Tà Băng cười gật đầu, nhìn Quân Tử Hiền sau khi rời đi, sau đó ngã xuống giường liền ngủ mất rồi, nàng thật sự là rất mệt mỏi...

Thoải mái một giấc ngủ, khi tỉnh giấc Tà Băng liền đứng dậy hướng phía thánh đường mà đi đến, hiện tại Tà Băng đi trên đường là không chút nào dừng lại, trực tiếp thuận đi đến cửa ra vào của thánh đường.

Đẩy cửa trở ra, bên trong trống trơn, vốn tưởng rằng ở đây không có người, nhưng là khi đi vào Tà Băng, mới nhìn đến phó viện trưởng Tần Đào đang ngồi ở thánh đường, Tà Băng cũng nhìn thấy phó viện trưởng Tần Đào trên mặt sáng lóng lánh.

Có cảm giác như có người tiến đến, Tần Đào vội vàng quay người, lau khô nước mắt, khôi phục lại thần sắc của mình, mới cười xoay người, chứng kiến Tà Băng đi vào, nói ra: “Nha đầu, như thế nào lại tới sớm đến như thế?”

Tà Băng chứng kiến thần sắc khổ sở của phó viện trưởng Tần Đào, đáy lòng ngăn không được đau nhói, nàng biết rõ, phó viện trưởng Tần Đào là xem Vân Á như nữ nhi ruột thịt của mình, Tà Băng trở lại, điều không dám nhất chính là đối mặt với phó viện trưởng Tần Đào, lúc Tà Băng ngẩng đầu nhìn phó viện trưởng Tần Đào, cái mũi vừa chua xót.

” Tần lão sư, thực xin lỗi...”

“Cái xin lỗi này, ta đã tiếp nhận, đứa nhỏ Vân Á này, mà thôi, mà thôi, không nói. Nha đầu, phải sống cho thật tốt, sống luôn cả phần của Vân Á...” Phó viện trưởng Tần Đào nói xong một câu cuối cùng thì nước nơi khóe mắt đã lần nữa chảy ra, không muốn nói cái gì nữa, khoát tay áo, rồi đi ra khỏi thánh đường.

Tà Băng nhìn bóng lưng của phó viện trưởng Tần Đào thê lương cô tịch, nhắm mắt lại không hề nhìn, xoa xoa cái mũi của mình, tìm một chỗ ngồi xuống...

Rất nhanh, Bắc Ngạn Nghiêng cùng viện trưởng Tử Kinh, còn có phó viện trưởng Lưu Dục cùng đi vào thánh đường, lúc ba người chứng kiến Tà Băng ngồi ở trên ghế nhắm mắt lại, rõ ràng là sùng sốt, sau đó ba người liếc nhau, cười cười, nha đầu kia, quả thật là một kẻ gây tai họa ah!

Lông mi của Tà Băng nhẹ nhàng run rẩy, sau đó liền mở ra hai con ngươi đen huyền, chứng kiến ba người hướng phía nàng đi tới, đứng lên, nói ra: “Lão sư, Lưu lão sư, Bắc Ngạn lão sư.”

“Ngồi xuống đi, một hồi nữa mọi người sẽ tới.” Sau khi Tử Kinh đối với Tà Băng nói xong, ba người ngay tại bên người của Tà Băng ngồi xuống.

Sau khi ngồi xuống, Tà Băng liền mở miệng nói ra: “Lão sư, đợt đợt đấu giá lần này chấm dứt, ta phải ly khai khỏi học viện, đi tìm nơi mà rèn luyện bản thân rồi.”

“Rèn luyện bản thân? Định đi nơi đâu?” Tử Kinh nghe được lời nói của Tà Băng..., cũng không có ngoài ý nghĩ của mình.

“Sương trắng dày đặc.” Tà Băng vừa nói địa điểm xong, ba cái người vừa mới ngồi xuống xong liền đứng lên, bọn hắn không phải già rồi nên lỗ tai bị hư sao, sương trắng dày đặc? Nói đùa gì vậy?

“Băng nha đầu, lão đầu ta cũng không dám xông vào sương trắng dày đặc, ngươi tốt nhất là nên đổi cái địa phương đi ah!” Lưu Dục nhìn Tà Băng mà nói.

“Đúng vậy, Mặc Trần, ngươi không biết rất nhiều cường giả đến chỗ đó đều là có đi mà không về đấy sao?” Bắc Ngạn Nghiêng không có đi qua cái nơi gọi là sương trắng dày đặc, nhưng nàng là nghe nói cái nơi này là sương mù dày đặc đến khủng bố! Hiện tại chợt nghe Tà Băng muốn đi sương trắng dày

đặc để rèn luyện bản thân, có thể không kinh ngạc sao?

Tà Băng nghe được lời nói của hai người..., cũng không có trả lời để thuyết phục, mà là đưa mắt nhìn sang Từ Kinh.

Từ Kinh nhìn thật sâu vào mắt Tà Băng, như là thấy được đây là cái một cái quyết tâm trọng đại, đối với Tà Băng nói ra: “Nhất định phải cam đoan về an toàn của mình!”

Tà Băng đã biết rõ Từ Kinh đã đáp ứng, gật đầu cười, đối với ba người nói ra: “Ta sẽ bảo vệ tốt chính mình.”

Lưu Dục cùng Bắc Ngạn Nghiêng còn muốn nói gì, lại bị một ánh mắt của Từ Kinh ngăn lại, nha đầu Băng nhi này nếu đã quyết định, thì có lẽ không ai có thể làm lung lay. Bọn hắn chỉ cần xác định nàng sẽ không xảy ra sự tình, là tốt rồi.

Một hồi sau, thành viên khác của thánh đường đã ngo ngoe đi đến, nhìn về phía ánh mắt của Tà Băng, có rất nhiều người kinh diễm, có rất nhiều người hâm mộ, có rất nhiều người bình thản, có rất nhiều người phẫn hận, mà khi Tà Băng đối với những ánh mắt của bọn hắn, là không có đáp lại bất kỳ cái gì.

Những cái ánh mắt phẫn hận kia đều là vì Vân Á, Tà Băng cúi đầu xuống, dấu đi thần sắc nơi đáy mắt, ngẩng đầu lên lại như trước ánh mắt bình thản.

“Hôm nay tập hợp mọi người ở chỗ này, cũng không có chuyện trọng yếu gì, học viện bài danh thi đấu đã chấm dứt, chúng ta cũng thành công lấy được quán quân, hi vọng trong thời gian kế tiếp mọi người có thể cố gắng tu luyện, không được buông lỏng dù chỉ một chút.” Lưu Dục với tư cách là lão sư phụ trách của thánh đường, lúc này đứng đối mặt với mọi người nói ra.

“Mặt khác, hôm nay chúng ta lại một lần nữa tuyên ra đội trưởng cùng đội phó của thánh đường, mọi người có thể tự mình làm hoặc là đề cử nhưng phương thức quyết định đội trưởng cùng đội chính là ‘đấu’.” Lưu Dục dừng một chút, nói tiếp.

Nghe được những lời này của Lưu Dục, thành viên của thánh đường thoáng một phát liền ngây ngẩn cả người, tuyên đội trưởng cùng đội phó? Hoa lão đại dự định tốt nghiệp sao? Cái Mặc Trần kia, không phải là Quân Tà Băng chứ? Nàng không làm đội phó sao? Mọi người không ngừng quay đầu lại nhìn khuôn mặt không biểu tình của Tà Băng.

“Hoa Thần Dật đã xin tốt nghiệp, Quân Tà Băng hai tháng sau sẽ đi tìm nơi để rèn luyện bản thân, các người hiện tại cùng nhau thương lượng, 10 phút sau nói cho ta biết đáp án.” Lưu Dục chứng kiến thần sắc của mọi người đã biết rõ bọn hắn đang suy nghĩ gì, giải thích đại khái một chút, liền đi xuống đài.

Lưu Dục vừa đi xuống đài, dưới đài lập tức sôi trào, tin tức này đối với bọn họ mà nói xác thực là đủ bạo phát rồi! Một đồng nhỏ liền cùng nhau thương lượng.

Nhưng mà vào lúc này, hai người Từ Minh cùng Bắc Ngạn Phong lại đồng thời đi tới bên người Từ Kinh, nói ra: “Ta muốn xin tốt nghiệp.”

Nói xong hai người sững sốt một chút, nhìn về phía đối phương, không nghĩ tới đối phương vậy mà lại lựa chọn giống mình như thế, lý do của bọn hắn rất đơn giản, hảo huynh đệ Hoa Thần Dật đi rồi, mà bây giờ Tà Băng cũng muốn đi, bọn hắn ở lại chỗ này đã không còn bất kỳ ý nghĩa gì nữa rồi.

Từ Kinh nghe được lời nói của hai người..., nhẹ gật đầu, cũng không có gì kinh ngạc, tựa như việc hắn biết rõ Tà Băng sẽ rời đi học viện, hắn cũng biết Tà Băng vừa đi, hai người kia nhất định cũng sẽ đi: “Các người tốt nghiệp ta phê chuẩn rồi.”

Hai người mắt nhìn Tà Băng, cười cười, đi qua một bên rồi ngồi xuống.

Hai người mắt nhìn Tà Băng, cười cười, đi qua một bên rồi ngồi xuống.

10 phút rồi qua rất nhanh, Lưu Dục đi lên trên đài, hỏi: “Các người thương lượng xong chưa?”

Dưới đài mọi người liếc nhau không nói gì, cuối cùng Lưu Diệp đứng dậy, nói ra: “Theo ta, hai người Lưu Diệp cùng Lâm Phong đảm nhiệm đội phó và đội trưởng của thánh đường có được hay không?”

Lưu Dục sau nói ra, chứng kiến người ở dưới đài đều gật đầu, đã nói: “Vậy thì từ hôm nay trở đi, Lưu Diệp cùng Lâm Phong được bổ nhiệm làm đội phó, đội trưởng của thánh.”

Lưu Dục trong nội tâm kỳ thật đã có chọn được đội trưởng của thánh đường chính là cái Quân gia Quân Từ Hiến kia, đứa nhỏ này vốn là toàn tài rồi, cũng không biết Quân gia là như thế nào lại có thể bồi dưỡng được nhiều thiên tài như vậy!

Nếu là hắn biết rõ Quân Từ Hiến toàn tài như vậy tất cả đều là Tà Băng bồi dưỡng, không biết cái miệng của Lưu Dục này có thể há to đến bao nhiêu!

“Những thứ khác cũng không có việc gì rồi, mọi người có thể giải tán.” Lưu Dục nói xong, liền đi xuống đài.

Tà Băng nghe được Lưu Dục nói có thể giải tán, liền hướng mấy người cáo biệt, đi ra thánh đường, nghĩ đến cái bảy đệ tử kia, Tà Băng khóe miệng liền câu dẫn.

Đi đến cửa ra vào của quý tộc ban 6, nàng đẩy cửa đi vào, liền ngồi ở ghế nằm, nhìn xem phía dưới đệ tử đang ngồi, Tà Băng nói ra: “Ta muốn các người hãy chuẩn bị tốt, hiện tại, dựa theo từng tiểu đội mà đứng vững thành hàng.”

Nghe được lời nói của Tà Băng..., mọi người lập tức đứng lên, đứng thành bốn cái tiểu đội chỉnh tề, bốn cái đội trưởng đứng ở phía trước nhất, đội chỉ thị của Tà Băng.

“Từng tiểu đội làm thành một vòng tròn, khoanh chân ngồi xuống!” Tà Băng tiện tay đem tròn cái phòng học bày ra một cái kết giới, rồi lên tiếng.

Theo lệnh của Tà Băng, mọi người đã rất nhanh làm thành bốn cái vòng, khoanh chân ngồi xuống. Tà Băng chứng kiến bọn hắn động tác nhanh, gọn, lẹ mà không khỏi cảm than, nhẹ gật đầu, sắc mặt nghiêm túc nói: “Hiện tại ta muốn trực tiếp đem công pháp truyền thụ vào trong đầu của các ngươi, trong lúc truyền thụ thì bất luận là kẻ nào đều đem linh đài bảo trì Không Minh cho ta!”

Trực tiếp đem công pháp truyền thụ vào đầu của bọn hắn? Trong mắt mọi người đều là một hồi nghi hoặc, bọn hắn là chưa từng có nghe nói qua đó a. Bất quá bọn hắn biết rõ lão sư là làm đều tốt đối với bọn hắn, cho nên, hiện tại bọn hắn chỉ cần bảo trì linh đài Không Minh là được rồi.

Tà Băng đi đến Tử Tâm trung tâm của thuần thú đội, khoanh chân ngồi xuống, nói ra: “Thuần thú đội bắt đầu trước, nhớ kỹ bảo trì linh đài Không Minh! Không được kháng cự Hồn Lực của ta.”

Chứng kiến bọn người Tử Tâm sau khi gật đầu, Tà Băng mới nhắm mắt lại, kế tiếp, trên người Tà Băng bắt đầu tản mát ra hào quang của Thất Thái sắc, theo hào quang càng ngày càng chói mắt, đem tròn cái thuần thú đội vây quanh tại hào quang bảy màu ở trong!

Lúc này Tà Băng đang đem một bộ công pháp tu luyện và tâm pháp thuần thú cùng một chỗ phong ấn trong đầu của đội viên thuần thú sư, những công pháp này sẽ theo thực lực của bọn hắn tăng lên mà coi bỏ một tầng rồi một tầng phong ấn.

Bọn người Tử Tâm rõ ràng cảm thấy có cái gì đó đang tại trong óc của mình không ngừng xoay tròn, khi đã rõ đây là công pháp mà lão sư truyền thụ cho mình, liền buông ra sự phòng ngự của mình, mà tiếp thu.

Đại khái cũng một phút đồng hồ trôi qua, thời gian dần qua thì hào quang bảy màu dần lui xuống, hóa thành một cái lưu quang tại bên người Tà Băng vờn quanh một vòng, sau đó mới biến mất không thấy gì nữa, Tà Băng mở to mắt, chứng kiến đám người Tử Tâm đã đang hấp thu công pháp, nhẹ gật đầu, hướng phía luyện khí đội mà đi tới.

Lúc này, người của ba cái tiểu khác nhìn cái một màn này thần kỳ, hai mắt không dám nháy một cái, cho đến khi chứng kiến Tà Băng đứng người lên, mới hoàn hồn, thầy của bọn hắn tuyệt đối tuyệt đối không phải là người!

Kế tiếp, đội luyện khí, đội luyện đan, cùng Hồn Sư đoàn, mỗi một tiểu đội, Tà Băng đều dùng phương pháp đồng dạng mà để phong ấn vào trong đầu của bọn họ! Tà Băng đứng người lên, chân có chút như nhũn ra, vượt vượt huyết Thái Dương của chính mình, nhìn các học sinh của mình đang hấp thu công pháp, Tà Băng đi đến ghế, nằm lên trên, nhắm mắt lại để khôi phục lại Hồn Lực của mình, Tà Băng thật không ngờ cái đám tiểu tử này vậy mà sớm chút đem rút sạch Hồn Lực của mình...

Nhìn xem sắc trời, Tà Băng biết rõ mọi người cũng phải hấp thu công pháp, liền đứng lên, tại trên bảng đen viết xuống mấy chữ sâu sắc: “Buổi sáng ngày mai tập hợp tại sân huấn luyện Số 3!”

Viết xong, liền rời khỏi phòng học, trở lại tiểu viện của mình, đuổi cái lưng đang mỏi của mình, liếc mắt nhìn thấy vài đệ tử đã hấp thu xong công pháp đang lẫn lộn trong tiểu viện của mình, nàng khẽ cười một tiếng, rồi cũng nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Kỳ thật bọn hắn hiện tại chỉ cần có công pháp thì chính mình có thể tu luyện rồi, mà Tà Băng lại lo lắng, trước khi nàng đi, nàng nhất định sẽ làm cho mọi người nắm giữ được đến cái gì gọi là tiêu chuẩn để có thể cường đại! Mà cái huấn luyện này cũng sẽ không giống như cái huấn luyện thể năng mà quý trước kia, mà là trợ giúp bọn hắn hiểu rõ công pháp của mình cùng tâm cảnh của bọn hắn!

Nửa tháng thời gian, Tà Băng mang theo mọi người cùng một chỗ tu luyện, cùng nhau chơi đùa, cùng nhau nấu cơm khi đi dã ngoại, cùng nhau cảm thụ phong cảnh thiên nhiên, lĩnh ngộ triết lý nhân sinh, mở rộng tâm cảnh cho bọn hắn, cùng bọn họ luyện đan, luyện khí, thuần thú, có lẽ có thể nói hoàn toàn là mang theo mọi người đi chơi nửa tháng!

Trong thời gian nửa tháng này, Hồn Lực của tất cả mọi người mặc dù không có bay lên bao nhiêu, nhưng là trong lòng của bọn hắn, tâm cảnh của mỗi người đều so với Hồn Lực của mình cao hơn một cấp độ, cái này đối với tương lai tu luyện của bọn họ là cực kì hữu ích!

Hơn nữa đối với luyện đan, luyện khí cùng thuần thú, ba cái này thì phải đòi hỏi kĩ năng, nhưng bây giờ mọi người cũng là thập phần nắm giữ rất tốt rồi, chênh lệch chỉ là tinh thần cùng độ thuần thực thôi!

Nửa tháng huấn luyện cứ như vậy chấm dứt, ngồi ở trong phòng học của quý tộc ban 6, khỏe mắt của Tà Băng mỉm cười nhìn đệ tử phía dưới, nàng hiện tại có thể yên tâm rồi đi rồi, cho dù nàng không ở chỗ này, sau này những học sinh này tu luyện cũng sẽ là một đường thuận lợi đấy!

Tà Băng cũng chưa nói cho bọn hắn biết rõ nàng sẽ rời đi, có lẽ là trong nội tâm không đành lòng a, vẫn là có ý định dùng phương pháp nguyên thủy nhất, để lại một phong thư, rồi...chạy đi...

“Nửa tháng ở bên nhau, ta cảm thấy các ngươi đều rất không tồi, tu luyện tâm tình càng là ngoài dự liệu của ta, các ngươi chỉ cần dựa theo công pháp trong đầu mà đi tu luyện cùng học tập là tốt rồi. Tốt rồi, hôm nay đến đây thôi ah.” Tà Băng vẫn nhìn khuôn mặt của mọi người, mỗi một khuôn mặt tươi cười nàng đều nhớ ở trong lòng của mình, gấp mặt lần nữa không biết là vào lúc nào, chính các ngươi phải tự cố gắng!

Đệ tử của quý tộc ban 6 rõ ràng cảm nhận được hào khí của Tà Băng có chút không đúng, nhưng là mọi người cũng không có hỏi, tất cả mọi người không có nghĩ qua, Tà Băng sẽ rời đi học viện, bọn hắn đã đi ra khỏi phòng học, càng không nghĩ đến, thời gian để một lần nữa tương kiến đúng là rất xa

xôi!

Tà Băng cố nén trong nội tâm của mình để không bỏ, đi ra phòng học của quý tộc ban 6, nhìn thoáng qua phía sau cửa có khắc bốn chữ to “quý tộc ban 6”, cũng không quay đầu lại xoay người rời đi, qua hội đấu giá đêm nay, nàng sẽ trực tiếp lên đường.

Tà Băng không có hướng phía tiểu viện đi, mà là trực tiếp đi ra Áo Táp Tư học viện, ra học viện, Tà Băng đã thuận di đến nơi ở của Lăng Tiêu, trên danh nghĩa là sắp tổ chức hội đấu giá lần thứ XX, chứng kiến thân ảnh của Tà Vụ cùng Lăng Tiêu, cười cười cùng hai người đi đến phòng cao thượng ở tầng cao nhất là tầng năm.

“Tà Băng, hôm nay chúng ta tuyệt đối có thể kiếm một khoản lớn, ha ha!” Lăng Tiêu bây giờ là càng ngày càng có đủ tư chất của thương nhân, trở nên vô cùng gian trá cùng yêu ...tiền! Vừa đến vào phòng cao thượng liền đối với Tà Băng nói ra.

“Hừ, hai nữ nhân kia ta ném ở Trùng Quật (là trong hố toàn côn trùng, bò cạp, rắn rết...) rồi.” Tà Vụ đối với Lăng Tiêu hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nói.

Tà Băng nhìn hai người hai dạng tính cách, bất đắc dĩ cười cười, nói ra: ”Hội đấu giá tối nay chúng ta cần phải chuẩn bị nhiều, hiện tại thể lực trên khắp đại lục tất cả đều tụ tập tại đế đô, chúng ta phải cẩn thận chút ít!”

Tà Vụ nhẹ gạt đầu, nói ra: “Ta đã sắp xếp xong xuôi.” Loại sự tình này không cần chính bọn hắn là có thể an bài thật tốt.

“Đúng vậy a, ngày hôm qua Vụ hắn đã đem toàn bộ lực lượng chạy đến lúc sau đế đô, tin tưởng buổi đấu giá tối hôm nay sẽ không có vấn đề gì!” Lăng Tiêu đóng cửa một cây quạt màu trắng, ra dáng nói.

Tà Vụ nhìn bộ dạng của Lăng Tiêu, nhìn cũng không thêm nhìn Lăng Tiêu, liền đi tới bên người Tà Băng ngồi xuống. Lăng Tiêu trừng mắt liếc Tà Vụ, thực không nể tình gì ah.

“Ân, vậy là tốt rồi, hội đấu giá chỉ còn nửa canh giờ nữa sẽ bắt đầu rồi, thông tri bọn hắn để cho khách nhân vào bàn a.” Tà Băng nhìn sắc trời một chút, đối với Lăng Tiêu nói ra.

Lăng Tiêu nhẹ gạt đầu, đi ra cửa bên ngoài, đưa quân sự tới, nói hai ba câu, lại lần nữa về tới gian phòng trang nhã.

“Buổi đấu giá hôm nay, nhất định rất điên cuồng!” Lăng Tiêu nghĩ đến những thể lực này vì Trúc Cơ Đan mà điên cuồng đến đỉnh điểm, liền nhịn không được muốn cười, Trúc Cơ Đan chỉ là Tà Băng dạy cho bọn hắn một loại đan dược đơn giản nhất! Cơ bản năm mươi người bọn hắn cùng Tà Băng đều biết luyện chế!

“Trúc Cơ Đan, quá nghịch thiên.” Tà Vụ không nhiều lời lắm, chỉ nói ra sáu cái chữ lại nhắm ngay trọng điểm mà nói, đối với Áo Táp Tư đại lục chưa có người tiếp xúc qua Trúc Cơ Đan, thật là quá nghịch thiên rồi!

Ba người nói chuyện, cười đùa vui vẻ trong nửa canh giờ, thì tất cả thể lực cũng đã vào bàn rồi, phòng cao thượng thì chiếm đầy người, chỗ ngồi trong đại sảnh cũng là chật ních! Toàn bộ năm tầng cũng chỉ có bọn người Tà Băng là ở một cái phòng cao thượng!

Chỉ nghe “Đỉnh!” Một âm thanh thanh thúy truyền ra, ngọn đèn trên võ đài lập tức sáng lên báo hiệu cho việc hội đấu giá bắt đầu, một nữ tử có dáng người uyển chuyển đi ra, nữ tử cười dịu dàng nhìn mọi người dưới đài, mở miệng nói ra: “Phi thường cảm tạ mọi người tới tham gia hội đấu giá lần này, ta lần này là người chủ trì hội đấu giá hôm nay, như vậy hiện tại, không làm tốn nhiều thời gian của mọi người, bây giờ sẽ đem ra vật phẩm đầu tiên để bán đấu giá.”

Âm thanh của nữ tử rơi xuống, trên đài cao một ngọn đèn vật phẩm sáng lên, rồi từ từ tắt hẳn! Nữ tử đi đến trên đài cao, mở ra vật phẩm đang được đắp một khăn lụa màu đỏ, chỉ thấy một cái giống như Dạ Minh Châu màu tím, nhân nhật từ sắc hết sức xinh đẹp!

“Đây là do Tử Thạch tự nhiên mà hình thành ra Cực phẩm Dạ Minh Châu, hi vọng mọi người ưa thích không nên bỏ qua ah, có thể mua được thứ mình thích, cũng có thể làm đồ trang trí ở trong nhà, đều là lựa chọn không tệ ah, giá khởi điểm là 5000 từ kim tệ! Mỗi lần tăng giá không thể ít hơn 500 từ kim tệ, cạnh tranh bắt đầu!” Âm thanh thanh thúy của nữ tử quanh quẩn tại toàn bộ phòng đấu giá.

“5500 trăm!” Một người nam tử từ giờ lên bài, âm thanh liền truyền ra.

“Vị tiền sinh này ra 5500 trăm, còn có hay không người ưa thích cái Dạ Minh Châu này ra giá hơn? 5500 trăm một lần!” Nữ tử lời còn chưa nói hết, đã bị một giọng nói khác cắt đứt!

“Sáu ngàn!” Một âm thanh của nữ tử vang lên!

“Sáu ngàn lần một!”

“Bảy ngàn!”

“Tốt, vị phu nhân này ra bảy ngàn, còn có người nào muốn tiếp tục tăng giá? Như vậy, bảy ngàn một lần, hai lần, ba lần! Thành giao! Chúc mừng vị phu nhân này, chờ chút chúng ta sẽ đem cái Dạ Minh Châu này đưa qua cho ngài!” Nữ tử cười cười mà nói!

Sau đó lại liên tục đấu giá một ít hồn khí, các loại Hồn Thú, làm Tà Băng cảm thấy buồn ngủ...

Mà ngay tại thời điểm con mắt của Tà Băng đã nhắm lại, thì lại chợt nghe âm thanh của nữ tử: “Vật phẩm này, Giám định sư của chúng ta cũng không thể hiểu rõ nó đến tột cùng là vật gì, nhưng là Giám định sư có thể khẳng định, đây là một vật trời ban, một bảo vật, đối với nó, không nắm chắc, không biết trước giá! Người trả giá cao thì có được nó!”

Nghe thế, Tà Băng liền hứng thú, giương mắt hướng phía dưới đài nhìn nhìn, không phải chứ, cái vừa nhìn này, cả kinh Tà Băng lập tức đứng người! Cái vật phẩm đầu giá này dĩ nhiên là...

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Giúp Người Giết Đến Tận CỬ Thiên!

Tà Băng không thể tin được khi nhìn tám vài đồ nhấc lên là một cái hộp màu đen, dĩ nhiên là nó, Tà Băng ra sức ngăn chặn nội tâm hưng phấn pha chút kích động cùng nghi hoặc của mình, một lần nữa quay người đối với Lăng Tiêu bên cạnh nói ra: “Phải lấy bằng được cái vật này cho ta!”

Lăng Tiêu cùng Tà Vụ chứng kiến phản ứng của Tà Băng cũng đã chuẩn bị xong bằng giá, bọn hắn chưa bao giờ chứng kiến một vật phẩm lại có thể làm Tà Băng giật mình cùng đề ý đến như thế, tự nhiên sẽ hiểu rõ phải giúp Tà Băng lấy bằng được vật phẩm này!

Hiện tại tâm tư của Tà Băng đều tập trung ở cái hộp màu đen kia, đó là một bí mật mà kiếp trước nàng không thể coi bỏ được, mỗi lần nàng gặp điều gì có nguy hiểm đến tánh mạng, đều không biết vì sao khi tình lại đều ở một nơi bình an kế bên cái cái hộp này, kiếp trước nàng dù dùng mọi cách cũng không thể đem bí mật của cái hộp cái này lôi ra được, mà ngay cả mở cái hộp ra nàng đều không có làm được!

Vốn tưởng rằng kiếp này sẽ không gặp lại cái hộp này, không nghĩ tới lần đầu giá này lại xuất hiện, người đã lần nữa đi đến bên cạnh của ta, bất luận người là ai, đến tột cùng có bí mật gì, ta nhất định sẽ một tầng một tầng mà vạch trần cái khăn che mặt thần bí của người!

Lúc này thì đã bắt đầu cạnh tranh rồi, Lăng Tiêu cũng không có sót ruột ra giá, mà là đợi những người khác, đúng lúc này, một âm thanh vang lên.

“500 từ kim tệ!” Trong đại sảnh một âm thanh của nam tử vang lên, ánh mắt của Tà Băng nhìn nam tử kia không nói gì, cái hộp này đối với Tà Băng mà nói đích thật là vô giá, cái hộp đã một vài lần cứu vãn tánh mạng của mình, đây là vật không thể dùng tiền mà cân nhắc đấy.

“Một ngàn từ kim tệ!” âm thanh của nữ tử mua được Dạ Minh Châu lần nữa vang lên.

“5000!” Trên lầu hai một âm thanh của nam tử trung niên truyền ra.

“Một vạn!” Giá tiền vô cùng nhanh được tăng lên gấp đôi, có lẽ bọn hắn cũng không biết cái hộp đen trước mặt là cái vật gì, nhưng là đã được Giám định sư xem xét kỹ lưỡng là có một bí mật gì đó!

Lúc này, Tà Băng đối với Lăng Tiêu nhẹ gật đầu, ý bảo hắn bắt đầu hô giá, Lăng Tiêu chứng kiến Tà Băng đối với hắn như vậy, hướng phía cái nút của ghế lô đập giá thêm một cái, âm thanh đã truyền ra: “Mười vạn từ kim tệ!”

Nghe được căn phòng ở tầng năm báo giá, người ở chỗ này đều kinh ngạc, Ngọc Mãn Lâu đầu giá hội rất nhiều, nhưng chưa từng có nhìn thấy qua năm tầng tiếp đãi khách qua đường, mà ngay cả hoàng thất cùng mấy đại gia tộc bất qua cũng chỉ được an bài ở lầu bốn mà thôi!

Năm tầng, đây là lần đầu tiên xuất hiện khách nhân! Bên trong đến tột cùng là người nào? Mà người này chẳng lẽ không phải tới mua Trúc Cơ Đan hay sao? Vậy mà bỏ ra mười vạn từ kim tệ đi mua một cái hộp không biết là cái gì?

Mấy người ra giá lúc trước, lúc này âm thanh cũng đã không thấy rồi, bất luận tầng năm đến tột cùng là người nào, cũng không phải bọn hắn có thể chiêu chọc nổi đấy!

Lại có một âm thanh nam tử truyền ra, hơn nữa là theo một cái gian phòng ở lầu bốn phát ra: “Hai mươi vạn từ kim tệ!”

“50 vạn!” Lăng Tiêu châm chọc cười cười, muốn cùng ta cạnh tranh đồ vật dành tặng cho Tà Băng sao?

Tà Băng mắt nhìn căn phòng ở lầu bốn, hỏi: “Người ra giá lúc này là ai?”

“Là gia tộc Nam Phong.” Âm thanh của Tà Vụ một chút cũng không có ôn nhu nói ra.

Tà Băng nhẹ gật đầu, không có nói chuyện, là gia tộc Nam Phong Hiên?

“60 vạn!” gia tộc Nam Phong tiếp tục tăng giá!

“Một trăm vạn!” âm thanh của Lăng Tiêu đã có chút lạnh như băng rồi, lại dám cùng mình tranh giành?

Nghe được Lăng Tiêu báo giá, lúc này không còn có âm thanh nào, lúc này hai cái lão giả cùng một thanh niên của Nam Phong gia tộc sắc mặt là rất khó coi rồi, thanh niên là mặt mũi tràn đầy không cam lòng, hai cái lão giả sắc mặt cũng không nên xem, cái người ở tầng năm này đến tột cùng là ai, vậy mà không để mặt mũi cho Nam Phong gia bọn hắn!

“Phòng số 1 ở Năm tầng ra giá một trăm vạn, còn có ai muốn ra giá cao hơn? Như vậy, một trăm vạn lần một, một trăm vạn lần hai, một trăm vạn lần ba! Hiện tại cái vật vô danh này là vật của khách nhân ở phòng số 1 tầng năm! Chờ một chút sẽ đem nó đưa qua!” Theo một âm hưởng của tiếng chùy vang lên, việc đấu giá cái hộp cũng chấm dứt!

Ngay tại lúc này, trên đài một trận đèn “Xôn xao” thoáng một phát toàn bộ sáng, thấy vậy nữ tử khẽ cười nói: “Tin tưởng mọi người hôm nay tới đây, cũng là vì vật phẩm —— Trúc Cơ Đan này mà đến! Mọi người có lẽ đã hiểu được tác dụng của Trúc Cơ Đan, hoàn toàn chính xác, nó có thể cho một người không thể tu luyện Hồn Lực lập tức biến thành thiên tài! Hiện tại chính là đan dược nghịch thiên _ Trúc Cơ Đan xuất hiện!”

Người chủ trì vừa mới dứt lời, hai lão giả đã đi đến trên đài, theo trong không gian giới chỉ lấy ra một cái bình nhỏ, năm cái bình lớn đặt ở trên mặt bàn.

“Hiện tại mọi người nhìn được chính là Trúc Cơ Đan, mỗi một bình nhỏ là hai mươi khóa Trúc Cơ Đan, bình lớn là 50 khóa, bình nhỏ giá quy định một trăm triệu từ kim tệ! Bình lớn giá quy định từ 200 triệu từ kim tệ! Hiện tại chúng ta bắt đầu đấu giá cái bình nhỏ duy nhất này, mỗi lần tăng giá không thể ít hơn 1000 vạn từ kim tệ!” Người chủ trì giới thiệu phương thức đấu giá của Trúc Cơ Đan, liền bắt đầu trận đấu giá tranh đoạt điên cuồng này!

“Một trăm triệu một ngàn!” Tất cả mọi người đang nhìn đến Trúc Cơ Đan trong nháy mắt liền tự bộc phát, sự biến hóa của quý tộc ban 6 đã nổi tiếng khắp đế đô, bọn hắn tất cả đều nhìn rõ ở trong mắt, cái đan dược này, đối với bọn họ mà nói quả thực quá nghịch thiên!

“Một trăm triệu 5000!”

“200 triệu!”

“Ba trăm triệu!”

Theo giá tiền càng ngày càng cao, đèn ở lầu hai, lầu ba đều lục tục thay phiên nhau mà ngo ngoe sáng, nhưng mà lầu bốn lại như cũ không có động tĩnh!

“1 tỷ!” Rất nhanh giá tiền đã là trên trời rồi 1 tỷ từ kim tệ, trời ơi thật là quá dọa người rồi!

Đúng lúc này, đèn của lầu bốn lập tức sáng lên, có chút âm thanh giả nua truyền ra: “Hai tỷ!”

Giá tiền tăng lên gấp đôi, xem ra cái lão giả lầu bốn này là tình thế bất buộc! Mà giá tiền ra tại là hai tỷ từ kim tệ, người hô giá cạnh tranh cũng giảm bớt đi, càng có không ít người hướng phía nhà mình mà chạy về, bọn hắn nhất định phải về nhà lấy tiền, không có người nào nghĩ đến giá cả của Trúc Cơ Đan lại cao như thế!

“Hai tỷ 500triệu!” Một cái đèn ở phòng khác của lầu bốn cũng sáng lên, một âm thanh của nam tử có chút uy nghiêm truyền ra.

Tà Băng nghi hoặc nhìn về phía Lăng Tiêu, Lăng Tiêu mở miệng nói ra: “Đó chính là đế quốc bộ hạ, Từ Đế!”

Tà Băng nhẹ gật đầu, nguyên lai là đế quốc bộ hạ ah, cái Từ Đế này, Tà Băng đối với hắn ấn tượng vẫn là rất không tồi, tuy nhiên chưa từng gặp mặt, nhưng là mạng lưới tình báo của nàng cũng cho nàng biết cái Từ Đế này là một cái người uy nghiêm khí phách vô cùng! Nghĩ đến cái bộ hạ này cũng biết sự tình của hoàng hậu cùng con gái của hắn, đến bây giờ cũng không thấy hắn tỏ bất kì cái thái độ gì.

Người ở lầu bốn vốn chuẩn bị ra giá, nghe được âm thanh của Từ Đế, cũng buông tha cho việc tiếp tục tăng giá, dù sao nơi này là đế đô, là thiên hạ của hắn, nhưng là lần sau, bọn hắn sẽ không nhượng bộ rồi!

Cứ như vậy, bình Trúc Cơ Đan thứ nhất bị đế quốc bộ hạ Từ Đế dùng hai tỷ 500 triệu từ kim tệ mà mua, đúng là cái giá trên trời ah!

Cạnh tranh kế tiếp của Trúc Cơ Đan càng là lợi hại, giá để mua là ba mươi tỷ, ba mươi tỷ 600 triệu, bốn mươi tỷ, năm mươi tỷ, sáu mươi tỷ, vân... vân,! Mà một cái phòng ở lầu bốn thủy chung không có mở miệng, tựa hồ là chờ đợi một lọ đầu giá cuối cùng ah!

“Lăng Tiêu, cầm 100 khóa Trúc Cơ Đan đưa cho gia tộc Đông Phương tại căn phòng ở lầu bốn.” Tà Băng quét mắt trên lầu bốn, liền đối với Lăng Tiêu nói ra.

Lăng Tiêu mặc dù có chút nghi hoặc, lại cũng không nói gì, nhẹ gật đầu, liền đi ra khỏi phòng, tự mình cầm 100 khóa Trúc Cơ Đan hướng gia tộc Đông Phương ở lầu bốn đi đến.

Lăng Tiêu gõ cửa, đạt được sự đáp lại của bên trong, đẩy cửa ra, đi vào. Người ở bên trong không nhiều lắm, chỉ có hai vị lão giả cùng một thiếu niên, ba người chứng kiến Lăng Tiêu đi vào đều có chút nghi hoặc, bọn hắn có lẽ không biết người này ah!

“Xin hỏi, người có phải.” Hai vị lão giả cũng không có mở miệng, vị thiếu niên kia, lúc này đứng người lên cười, đối với Lăng Tiêu hỏi.

“Chủ thượng của ta kêu ta đem nó đưa cho các ngươi.” lúc này mặt của Lăng Tiêu là không biểu tình gì có thể đem đi so sánh cùng với Tà Vụ, đem một trăm viên Trúc Cơ Đan ở trong bình đem ra đặt ở trên mặt bàn.

“Đây là...” Trong đó một vị lão giả tựa hồ đã tường tượng được cái đồ vật bên trong bình, có chút không thể tin mà hỏi.

“Bên trong là 100 viên Trúc Cơ Đan.” Lăng Tiêu tiếp nhận lời nói của lão giả..., gọn gàng dứt khoát nói.

“Cái gì?!” Một vị lão giả khác nghe được lời nói khí phách của Lăng Tiêu..., nội tâm rốt cuộc muốn cũng không thể bình tĩnh được, 100 viên Trúc Cơ Đan? Đưa cho bọn họ? Chủ thượng của nam tử này...rốt cuộc là ai ah.

“100 viên Trúc Cơ Đan?” Thiếu niên kia như là nghe không rõ vậy, vuốt vuốt cái lỗ tai đối với Lăng Tiêu hỏi.

“Đúng, 100 viên Trúc Cơ Đan, các ngươi nên cất kỹ, ta phải đi về trước rồi.” Lăng Tiêu sau khi nói xong, liền chuẩn bị quay người rời đi.

“Đợi một chút, người trẻ tuổi, có thể nói cho lão phu biết chủ thượng của ngươi là ai hay không? Vì sao phải tặng gia tộc Đông Phương của ta?” Lão giả đối với Lăng Tiêu hỏi.

“Có thể một lần xuất ra 100 viên Trúc Cơ Đan tặng ngươi thì còn ai vào đây? Về phần vì sao phải tặng cho gia tộc Đông Phương của ngươi, ta cũng không rõ.” Lăng Tiêu nói xong câu đó đã trực tiếp đi ra khỏi phòng của gia tộc Đông Phương.

Ba người của gia tộc Đông Phương có chút không thể tiếp nhận nhìn cái bảo bối đang ở trước mặt bọn họ, mà còn 100 viên!

“Là nàng, là Mặc Trần, chủ thượng của bọn hần chính là Mặc Trần, lão sư của quý tộc ban 6!” Thiếu niên kia vỗ đầu một cái, đối với hai vị lão giả lớn tiếng nói.

“Là nàng? Thì ra là Quân gia tiểu công chúa, Quân Tà Băng?” Trong đó một vị lão giả cũng biết cái Trúc Cơ Đan này là do Quân gia tiểu công chúa Quân Tà Băng, chỉ là nghi hoặc vì sao phải đưa bọn hần?

Một vị lão giả khác thì ra là gia chủ của gia tộc Đông Phương, là gia gia của Phương Đông Mộc Vũ_Phương Đông Phong! Phương Đông Phong cầm lấy Trúc Cơ Đan, nhân nhặt mở miệng nói ra: “Các ngươi đã quên thời điểm ở trận đấu, của Vũ nhi cùng nàng sao? Ta nghĩ nguyên nhân của nàng chính là Vũ nhi a.”

Phương Đông Phong nghĩ đến cháu của mình Phương Đông Mộc Vũ, trong nội tâm là có cái tư vị nói không nên lời, mặc dù biết linh hồn bên trong thân thể này không phải là cháu trai của hần, nhưng là hần vẫn như cũ cho rằng đó chính là cháu trai yêu thương của mình, đứa nhỏ Vũ nhi này, hiện tại hần là tìm được ý nghĩa để hần tiếp tục sống sót a!

Lúc này Lăng Tiêu đã về tới căn phòng ở năm tầng, đối với Tà Băng nói ra: “Tà Băng, đồ vật đã đưa tới, đoán chừng bọn hần cũng đã đoán được thân phận của ngươi rồi.”

Tà Băng gật gật đầu, cười cười, nói ra: “Ngồi xuống nghỉ ngơi đi, hội đấu giá còn lại một bước cuối cùng thôi, chỉ còn lại một lọ thôi ah.”

Dưới đài tiếng gọi giá vẫn còn tiếp tục, một lọ Trúc Cơ Đan cuối cùng này giá cả đã bị tăng lên tới ba mươi tỷ rồi!

“Sáu mươi tỷ!” Trong rạp vẫn không ngừng kêu giá tranh đấu, mà bây giờ một giọng nói lại theo trong đại sảnh truyền đến! Cái báo giá này... tầm mắt của mọi người đều bị hấp dẫn!

Chỉ là một cái nữ tử tuyệt mỹ đang cầm một cái mã số bài, chứng kiến cô gái này, Tà Băng liền cau mày, lập tức lại khơi gọi lên khoe miệng, rất có tiền hay sao?

“Tám mươi tỷ!” âm thanh thanh thúy của Tà Băng truyền ra!

Nữ tử dưới đài nghe được âm thanh này, đáy mắt hiện lên một tia hung ác, tiếp tục kêu giá: “Một trăm tỷ!”

“Hai trăm tỷ!” Âm thanh của Tà Băng có chút miễn cưỡng lần nữa vang lên.

“Ba trăm tỷ!” Nữ tử oán hận nói.

“Năm trăm tỷ!” Có tiền sao vậy thì để ta đào một chút! Tà Vụ cùng Lăng Tiêu nhìn Tà Băng cố ý tăng giá, lại nhìn nữ tử, đáy mắt của hai người đều thoáng hiện vài tia vui vẻ.

Mà một ít thế lực lớn khác cơ bản đều đã có được Trúc Cơ Đan, nghe được giá tiền hiện tại như thế, cũng không có tiếp tục tranh đấu.

“Tám trăm tỷ!” Ánh mắt của cô gái lúc này đã có chút trống rỗng nhìn căn phòng của Tà Băng.

“Chín trăm tỷ!” Tà Băng nói xong, một ánh mắt sắc bén liền quét về phía nữ tử! Dám đối với nàng mà sử dụng thuật thôi miên sao?

Dưới đài nữ tử lúc này vội vàng nhắm mắt lại, nếu là nàng chậm thêm một ít đoán chừng đôi mắt liền bị phé đi! Sau đó mở to mắt, trực tiếp mở miệng kêu giá: “Một ngàn tỷ!”

Nghe được nữ tử báo giá, tất cả mọi người không khỏi hít và một hơi, một ngàn tỷ!

Tà Băng đối với Tà Vụ cười cười, không lên tiếng nữa! Một ngàn tỷ, xem ra gia tộc của các ngươi thật là rất thừa tiền nha.

“Bây giờ còn có người muốn tiếp tục ra giá hay không? Một ngàn tỷ lần một, một ngàn tỷ lần hai, một ngàn tỷ lần ba! Thành giao!” Người chủ trì hội đấu giá khẽ cười nói, giải quyết dứt khoát!

Mà bây giờ, đã có người đưa sang cho Tà Băng cái hộp đen kia, ngay tại lúc cái hộp đen tiếp xúc với Tà Băng, lập tức chột bộc phát ra một hào quang bảy màu làm chói mắt sau lại lập tức biến mất không thấy gì nữa! Một lần nữa biến trở về là một cái hộp màu đen!

Chú ý tới biến hóa này hai người Lăng Tiêu cùng Tà Vụ liếc nhau, trong mắt bọn họ, chỉ cần Tà Băng không có gặp nguy hiểm là tốt rồi.

Tà Băng nhìn xem cái hộp trên tay, nhẹ nhàng dùng ngón tay vuốt ve, nó hẳn là vật duy nhất mình coi trọng ở kiếp trước à nha, cái hộp này đến tột cùng người là có cái bí mật gì?

Lúc này hội đấu giá đã chấm dứt, trên cơ bản tất cả mọi người đã rời khỏi Ngọc Mãn Lâu, về tới chỗ ở của chính mình mà đi nghiên cứu đồ vật vừa mới thu được ah.

Tà Băng chứng kiến mọi người đã rời đi, liền đứng dậy đối với Tà Vụ cùng Lăng Tiêu nói ra: “Ta lần này đi cũng không biết lúc nào sẽ trở lại, có sự tình gì không giải quyết được thì hãy cùng nhau tự thương lượng ah, tóm lại, đều hảo hảo bảo vệ mình cho ta!”

Lăng Tiêu cùng Tà Vụ gật gật đầu, cũng không nói lời nào, bọn hắn cũng đã biết sự tình Tà Băng muốn đi Hồn Thú chi linh, bọn hắn biết chắc một khi Tà Băng đã quyết định là không thể nào thay đổi, cho nên, điều duy nhất bọn hắn có thể làm là ủng hộ nàng, giúp nàng thủ hộ tốt Quân gia!

“Đi đây!” Tà Băng nói xong hai chữ này đã biến mất tại phòng, nàng thật sự không thích cái hào khí ly biệt.

Tà Băng một cái lác mình đã đi ra đế đô, Tà Băng đuổi cái lưng một cái, Hồn Thú chi linh, Quân Tà Băng ta đến rồi! Tháp Toa, lão bằng hữu của ta! Ngay tại thời điểm Tà Băng chưa kịp nói gì nữa, bỗng nhiên cảm thấy khí tức của Tiểu Tử, đảo mắt Tà Băng đã tiến vào ngọc giới!

Chứng kiến Tiểu Tử đã tiến giai hoàn tất bên trong ngọc giới, đang ở bước cuối cùng của việc biến hóa, Tuyết Ảnh cùng Tuyết Táp cũng cảm nhận được không khí vui mừng của Tiểu Tử, cũng đều chạy tới bên người Tiểu Tử!

“Tiểu Tử muốn biến hóa rồi.” Tuyết Ảnh chứng kiến Tiểu Tử, liền đối với Tà Băng nói ra.

Tuyết Ảnh vừa mới dứt lời, chỉ thấy hào quang màu tím lập tức hiện ra, rồi liền biến mất không thấy gì nữa, lập tức xuất hiện chính là một cái thiếu niên nho nhỏ mặc áo tím, thiếu niên xem bất quá cũng chỉ mười một mười hai tuổi, tóc dài màu tím phiêu đảng ở sau ót, khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn có vẻ non nớt, lúc này thiếu niên mở mắt ra, là một cặp mắt tựa như bảo thạch màu tím xinh đẹp, thoát tục.

Lúc đôi mắt của thiếu niên chuyển tới trên người Tà Băng, trên mặt lập tức xuất hiện vài tia hưng phấn, thoáng một phát liền nhào tới trong ngực của Tà Băng: “Tỷ tỷ, Tiểu Tử thành công rồi, Tiểu Tử rốt cục hóa thành hình người rồi!”

Tà Băng sờ sờ tóc dài màu tím mềm mại của Tiểu Tử, nói ra: “Ân, Tiểu Tử của chúng ta đã thành công rồi.”

Tiểu Tử cười cười, từ trong ngực của Tà Băng đi ra, chạy đến bên hồ nhìn bộ dáng của mình, quả nhiên rất là tuần tú ah! Lại chạy đến bên người Tà Băng, giơ lên cái đầu nhỏ xinh đẹp của hắn, đối với Tà Băng hỏi: “Tỷ tỷ, Tiểu Tử có đẹp trai hay không? So với Ảnh ca ca còn đẹp trai hơn đúng hay không?”

“Vâng, Tiểu Tử của chúng ta so với Ảnh còn đẹp trai hơn.” Tà Băng cười vỗ vỗ đầu của Tiểu Tử nói ra.

“Ảnh ca ca, Tiểu Tử hiện tại so với ngươi còn đẹp trai hơn ah!” Tiểu Tử nhìn mặt Tuyết Ảnh cười cười, kiêu ngạo nói.

“Thời đi người ơi... nếu là so đẹp trai thì ngươi còn chưa có qua bốn đại gia ta ah!” Tuyết Táp hất lên tóc của mình lên, bộ dạng tự kỷ cùng Tiểu Tử nói!

“Ngươi cái tên xấu xa này, ta không cùng ngươi nói chuyện!” Tiểu Tử thế nhưng mà lại rất thù dai ah!

“Tiểu Tử, không thể nói như vậy rồi, biết rõ không?” Tà Băng chứng kiến hai người này là có chút bất đắc dĩ mà nói, Tiểu Tử một mực nhớ kỹ một thù à Tuyết Táp đã thương Tà Băng, mà Tuyết Táp cũng là một cái rất thân kinh nha, lại thích cùng Tiểu Tử đối nghịch. Bất quá đây cũng là một cái phương thức để hai người ở chung a!

“Hừ!” Tiểu Tử mân mê cái miệng đối với Tuyết Táp hừ một tiếng, Tuyết Táp cũng không chút nào yếu thế đối với Tiểu Tử hừ một tiếng!

“Tiểu Tử biết rõ tỷ tỷ hiện tại là muốn đi đến nơi nào hay không?” Tà Băng nhìn xem hai người, khóe mắt mỉm cười hỏi Tiểu Tử.

“Ân? Tỷ tỷ phải ly khai học viện rồi hả?” Tiểu Tử nghe được lời nói của tỷ tỷ..., thoáng một phát liền đem phiền muộn bay đi, giơ cái đầu lên hỏi Tà Băng.

“Tỷ tỷ hiện tại muốn đi Hồn Thú chi linh ah, đi gặp thân nhân của Tiểu Tử.” Tà Băng nói ra những lời này, vốn tưởng rằng Tiểu Tử sẽ rất vui vẻ, lại không nghĩ con mắt của Tiểu Tử lập tức biến thành sương mù mịt mờ, thấy nước mắt của Tiểu Tử muốn chạy ra ngoài.

“Tỷ tỷ không cần Tiểu Tử sao? Muốn đem Tiểu Tử trở về sao?” Tiểu Tử bỏ nhào vào trong ngực của Tà Băng, tiếng nói nghẹn ngào, tỷ tỷ không thích hán sao?

“Đồ đàn! Tỷ tỷ như thế nào lại không cần Tiểu Tử đâu này, Tiểu Tử không nhớ mẹ ruột của mình sao? Chỉ là mang Tiểu Tử về thăm nhà một chút thôi ah.” Tà Băng nhìn Tiểu Tử đang úy khuất trong ngực của mình, mở miệng giải thích nói.

“Thật vậy chẳng? Tỷ tỷ thật sự không phải không cần Tiểu Tử sao?” Tiểu Tử ngẩng đầu, nước mắt màu tím ngập nước nhìn Tà Băng.

“Ân, sẽ không đâu.” Tà Băng cười cười, chi cần không phải Tiểu Tử yêu cầu ở lại Hồn Thú chi linh, nàng tuyệt đối sẽ không vứt bỏ Tiểu Tử ah!

Tiểu Tử lúc này mới yên tâm, nhớ tới mẹ ruột của mình Tháp Toa vào mười năm trước, Tiểu Tử cũng là rất tưởng niệm ah, nhưng là hán vẫn là rất thích tỷ tỷ.

Tà Băng nhìn khí trời ngoại giới đã tối, nghĩ nghĩ, liền ngay tại ngọc giới mà đi ngủ một giấc, cho dù là sự tình gì vẫn là sáng sớm ngày mai hãy nói ah.

Tà Băng cùng mọi người bên trong ngọc giới liền đi ngủ ah, mà lúc này mọi người của quý tộc ban 6 lại tràn ngập thương tâm, âm thanh nức nở nghẹn ngào không ngừng truyền ra, 67 học sinh bất luận nam hay nữ giờ phút này tất cả đều chảy ra nước mắt, nửa tháng huấn luyện chấm dứt, tất cả bọn hán ở cùng một chỗ với nhau, vậy mà bọn hán vừa đi ra ngoài một chút khi trở lại phòng ngủ, thì trên đầu giường mỗi người đều có để lại một bức thư của Tà Băng để lại.

Bên trong chính là an bài cho bọn hán về thời gian tu luyện nào là tốt nhất và phải nghi ngơi như thế nào, và một câu nói ‘Ta tin tưởng các ngươi’, giờ phút này mỗi một người ở dưới đáy lòng đều xuất hiện một câu nói: cố gắng lên, phải cố gắng lên để không phụ lòng mong đợi của lão sư!

Mà Quân Tử Hiến lúc này, lại ngồi ở trong sân, trong tay cầm bức thư của Tà Băng lưu lại, con mắt thanh tịnh nhìn hướng chân trời. . .

Sáng sớm hôm sau, Tà Băng đi ra khỏi ngọc giới, Tiểu Tử vừa biến hóa thực lực còn phải điều chỉnh lại một lúc!

Nếu là đi từ đê đồ đến sương trắng dày đặc ít nhất cũng phải cần nửa tháng, Tà Băng cũng không vội, vừa đi trên đường vừa vui đùa, nhìn ngắm phong cảnh, mà dung mạo của Tà Băng lại làm cho người đi đường không khỏi ngước nhìn, nhưng chính cô ta lại chẳng muốn che giấu đi khuôn mặt của mình.

Nửa tháng lộ trình, mà Tà Băng phải đi hai tháng mới tới sương trắng dày đặc, áo trắng bông bành, xem trước mặt là một mảnh sương trắng bao phủ, khoe miệng câu dẫn ra, sương trắng dày đặc, để cho Quân Tà Băng ta nhìn xem Hồn Thú chi linh ngươi là như thế nào, là có cái gì bí mật gì!

Sương trắng dày đặc, quả nhiên là sau khi đi vào thì cái gì đều nhìn không được rồi, con mắt của Tà Băng nhắm lại, lần nữa mở ra thì đôi mắt ấy cũng đã biến thành Thất Thái lưu ly tản ra sáng bóng, sương trắng đối với Tà Băng đã hoàn toàn không có ảnh hưởng gì.

Lúc này, Tà Băng cũng nhìn rõ tình huống bên trong của cái sương trắng dày đặc này, nếu không có sương trắng bao phủ, thì đây cũng chỉ là một mảnh rừng rậm, nhưng là một mảnh rừng rậm vô cùng tĩnh mịch, ít nhất hiện tại Tà Băng còn không có cảm nhận được khí tức của bất kì sinh mệnh nào!

Khắp nơi ở sương trắng dày đặc này đều là có một ít hải cốt, động vật cũng có mà nhân loại cũng không phải là không đâu ah! Tà Băng lúc này có chút nghi hoặc, nơi này có hải cốt của động vật, vậy thì chứng minh tại đây không phải là không có sinh vật sinh sống, cái sương trắng dày đặc này đến tột cùng là có bí mật gì đây ah?

Tà Băng xuất ra một con dao găm đem cò cây trước mặt đang ngăn cản đường đi tất cả đều chém, thẳng tắp theo bên trong sương trắng dày đặc mà đi đến, vừa đi ra một đoạn đường, Tà Băng đã nghe được một mùi máu tươi nồng nặc, có huyết tinh, chính là có sinh mạng, Tà Băng theo hướng phát ra mùi máu tươi mà phi thân tới!

Nhưng mà thời điểm Tà Băng đến, thì mùi huyết tinh lại bỗng nhiên mất đi, tựa như cho là không tồn tại, Tà Băng nhú mày, nàng rất chán ghét chuyện mà nàng không nắm giữ được ở trong tay mình! Tà Băng chứng kiến mùi huyết tinh đã tìm không thấy, liền chuẩn bị trở về tiếp tục đi vào bên trong, lại không nghĩ lúc con mắt vừa quét đến một nơi, lập tức sáng !

Chỉ thấy một kẻ bên một tảng đá lớn, là một cái cây có hoa màu đỏ đang sinh trưởng thập phần đẹp đẽ, tại bên trong sương trắng dày đặc này, hoa có rất nhiều, nhưng là bên cạnh cái hoa hồng này lại không có một tia sinh khí, chỉ có một tảng đá bên cạnh mà thôi, đây chẳng lẽ là Yêu Hoa mà trong sách đã có ghi lại?

Yêu Hoa, có thể xem như là Hoa Trung Chi Vương, nhưng lại Hoa vương tà ác nhất, không giống Mẫu Đan quý phái, Hoa Sen thanh nhã, Yêu Cơ mị hoặc, Hoa Hồng xinh đẹp, tất cả các hoa cũng có thể hóa thành nhân hình, nhưng là chỉ có duy nhất Yêu Hoa là không thể, bởi vì nếu là Yêu Hoa tu luyện thành người, nàng vốn có thực lực vô cùng tà ác hoàn toàn có thể hủy diệt thiên địa!

Hơn nữa, một vạn năm Yêu Hoa chỉ có thể sinh trưởng một cây! Vạn năm sau Yêu Hoa sẽ héo tàn, Yêu Hoa mới lại một lần nữa sinh tồn. . .

Tà Băng đối với cái Yêu Hoa này là thập phần hứng thú, là hoa đại biểu cho tà ác sao? Tà Băng khoe miệng câu dẫn ra, đi đến bên cạnh Yêu Hoa, dừng nhìn cái đóa Yêu Hoa này tuy là không lớn, nhưng ít nhất cũng có tu vi đến ba ngàn năm!

“Yêu Hoa, nói thật, ta đối với ngươi thật sự rất có hứng thú! Vạn năm qua duy nhất chỉ có một cây sao?” Ngự khí của Tà Băng nhàn nhạt tại bên cạnh Yêu Hoa mà vang lên.

Mà Yêu Hoa lại như những đóa hoa bình thường khác, không có bất kì phản ứng nào, chỉ có khi gió nhẹ thổi qua, mới có thể loay hoay nhẹ nhàng một

chút.

“Không nói lời nào? Ai, vậy thì thật đáng tiếc, vốn là ta còn muốn giúp ngươi hóa thành hình người ah?” Tà Băng đối với Yêu Hoa lắc đầu, muốn đứng dậy rời đi.

Đúng lúc này, một đạo âm thanh yêu mị lại vang lên: “Ngươi là làm thế nào biết ta có phải là Yêu Hoa hay không?”

Tà Băng nghe được âm thanh này, mới xoay người lại, nhìn Yêu Hoa, cười cười, nói ra: “Tánh mạng của Yêu Hoa chỉ có một vạn năm, ngươi hiện tại tu vi ít nhất cũng đã ba ngàn năm rồi, thời gian chỉ còn có bảy ngàn năm, ngươi định sẽ ở chỗ này chờ chết?”

Tà Băng hiểu rõ câu chuyện của Yêu Hoa, không khỏi cười nhạo thể gian này thật dối trá! Hoa mẫu đơn thật sự rất cao quý sao? Hoa Sen thật sự là trong bùn mà không nhiễm bùn hay sao? Yêu Hoa là thật sự tà ác không chịu nổi hay sao? Nói trắng ra là bọn họ sợ hãi thực lực trong cơ thể của Yêu Hoa a!

Có lẽ là chưa từng có người nào sẽ cùng một đóa hoa thương lượng, lại càng không có người sẽ cùng một đóa Yêu Hoa mà hợp tác, ngữ khí của Yêu Hoa đã không có lãnh đạm, chỉ là có chút thê lương: “Bảy ngàn năm? Đúng vậy a, thời gian chỉ còn có bảy ngàn năm.”

Trí nhớ của Yêu Hoa đều là được truyền thừa xuống, đóa Yêu Hoa thứ nhất hóa thành nhân hình, tất cả trí nhớ của nó đều là cô độc, tịch mịch, một người sinh tồn một vạn năm, sau đó héo tàn, trí nhớ được truyền thừa đến đời sau.

Yêu Hoa, Yêu Hoa, sao mà thê lương...

“Ngươi không phải người của thế giới này đúng không?” Yêu Hoa tuy là hoa bên ngoài rất bình thường, nhưng là Tà Băng tựa hồ có thể cảm nhận được Yêu Hoa là không cam lòng với cuộc sống hiện tại.

Nghe được lời nói của Yêu Hoa..., Tà Băng sửng sốt một chút, sau đó gật đầu nói: “Kiếp trước của ta hoàn toàn chính xác là không phải người của thế giới này.”

“Quả nhiên, cái Áo Tạt Tư đại lục này không ai là không biết danh tiếng của Yêu Hoa này.” Âm thanh của Yêu Hoa có chút tự giễu, lại để cho đáy lòng của Tà Băng vì nàng khổ sở.

“Theo như sách vở ghi lại, Yêu Hoa, tà ác chi Vương, đời thứ nhất Yêu Hoa hóa thành nhân hình, khi tà ác bộc phát, thiếu chút nữa đem tam giới hủy hoại chỉ trong chớp lát, cuối cùng là bị cao thủ của tam giới vây giết, đem đi phong ấn! Vĩnh viễn không được hóa thành nhân hình!” Tà Băng đem cái đoạn được sách sử ghi lại kia nói ra.

“A, bọn họ là ghi như vậy đấy sao?” Yêu Hoa trào phúng nói, các Yêu Hoa nàng, coi như là vĩnh viễn không thể hóa thành nhân hình, cũng sẽ không cúi đầu!

Không đợi Tà Băng nói chuyện, Yêu Hoa hỏi: “Muốn nghe câu chuyện của nhất tộc Yêu Hoa chúng ta hay không?”

Tà Băng không nói gì, tại bên cạnh Yêu Hoa mà ngồi xuống, Yêu Hoa cũng rút nhỏ thân thể của mình, hóa thành một đóa hoa bình thường.

Ngữ khí nhàn nhạt có chút oán giận vang lên: “Yêu Hoa, Mẫu Đơn, Hoa Sen, Yêu Cơ, Hoa Hồng, chính là năm cái Vương giả trong các loài hoa, năm đóa hoa cùng một chỗ tu luyện, cùng nhau chơi đùa, cùng một chỗ mà phát triển.”

“Năm đóa hoa trải qua hơn mười vạn năm tu luyện, rốt cục cũng hóa thành nhân hình, trong các nàng thì Yêu Hoa là nhỏ nhất, nhưng cũng là có được thực lực lợi hại nhất, tướng mạo cũng là xinh đẹp nhất trong các nàng, bốn người khác mỗi người đều có những đặc sắc riêng, mà Yêu Hoa lại sở hữu tất cả ưu điểm của cả bốn người.”

“Yêu Hoa rất đơn thuần, luôn cho rằng nàng cùng bốn cái tỷ tỷ đó sẽ bảo vệ lẫn nhau mà sống, cùng nhau vui đùa, cùng nhau vượt qua những nguy hiểm, cho đến một ngày kia có một người nam tử xuất hiện, phá vỡ tình cảm của năm người. Nam tử ưa thích ăn mặc trường bào màu trắng, ánh mắt luôn ôn hòa vô cùng, khóe miệng cũng luôn có những tia tươi cười thoải mái.”

“Yêu Hoa khi nhìn đến nam tử này lập tức đã động tâm, một lòng cũng đã rơi vào tay của nam tử kia rồi, mà nàng lại đơn thuần xinh đẹp cũng đã hấp dẫn nam tử này thật sâu, Yêu Hoa cùng nam tử rất nhanh rơi vào bể tình, Yêu Hoa không thể tưởng được tỷ tỷ của mình biết rõ tình cảm của nàng, vậy mà lại cùng một chỗ mà phản đối nàng.”

“Một ngày kia, vào cái lần đầu tiên mà Yêu Hoa phản bác bốn tỷ tỷ của nàng, nàng yêu nam tử này, nàng sẽ không tách ra khỏi hắn, cuối cùng nhất là cùng bốn tỷ tỷ tan rã trong không vui. Nàng như thế nào cũng không nghĩ ra, bốn tỷ tỷ của nàng vậy mà lại thích nam tử kia, buồn cười chính là, bốn người lại cùng nhau vạch ra kế hoạch muốn đem Yêu Hoa đưa vào chỗ chết!”

“Ngày nào đó, bốn cái hoa kia lừa gạt Yêu Hoa đến trận pháp mà các nàng đã bố trí sẵn, mà Yêu Hoa ngây ngốc còn tưởng rằng tỷ tỷ của nàng đã tha thứ và cũng đã đồng ý việc nàng cùng nam tử kia ở chung một chỗ, cho đến khi nàng rơi vào trận pháp thì bốn người kia lại lộ ra các nàng diện mục dữ tợn, các nàng nói từ nhỏ tựu ghen ghét Yêu Hoa, ghen ghét diện mạo của nàng, ghen ghét diện mạo của nàng, ghen ghét lực lượng của nàng, ghen ghét nàng đơn thuần!”

“Yêu Hoa lúc ấy thật sự ngốc mất, chứng kiến bốn cái tỷ tỷ vịn vịn gương mặt, nàng không ngừng cho rằng các tỷ tỷ tại trêu chọc nàng chơi, các nàng nói không là thực, thẳng đến các nàng mở ra trận pháp muốn đẩy, đưa nàng vào chỗ chết thời điểm, nam tử cuối cùng nhất chạy đến đem Yêu Hoa cứu,

mà nam tử lại bị trận pháp đánh trúng, ngay tại trước mặt Yêu Hoa mà tan thành mây khói...”

“Yêu Hoa chứng kiến người yêu của mình vì cứu mình mà tan thành mây khói, khí tức tà ác giấu ở đâu đó trong cơ thể của Yêu Hoa đơn thuần đã bạo phát, nàng muốn hủy diệt, nàng muốn đem tất cả đồ vật đều hủy diệt, nàng muốn cho tất cả mọi người vì người yêu của nàng mà chôn cùng.”

“Bốn cái Hoa vương liên thủ cũng không phải là đối thủ của Yêu Hoa, mà khi Yêu Hoa phóng thích tà khí yêu mà cũng lập tức dẫn đường cho cao thủ của tam giới, bốn Hoa vương này lấy lý do tiêu diệt Yêu Hoa mà tụ tập cao thủ, cuối cùng đã đem Yêu Hoa phong ấn, vĩnh viễn không được hóa thành hình người!”

Yêu Hoa mỗi khi truyền thừa, thì ngoại trừ một câu chuyện bí ẩn này, những thứ khác đều là vạn năm sinh hoạt trong cô độc cùng tủi nhục.

“Yêu Hoa, ngươi, hiện tại cảm thấy hận sao?” Ngươi hận bọn hắn sao? Hận bọn hắn đem Yêu Hoa các ngươi phong ấn, hận bọn hắn để cho các ngươi trọn cuộc đời phải chịu cảnh cô độc?

“Hận? Ta không hận, nếu là thế gian đều dối trá như vậy, thì có thành hình người cũng không cảm thấy vui chi bằng giống như bây giờ, sống một mình, thì có cái gì không tốt? Nhưng là, nếu Yêu Hoa ta có thể hóa thành hình người, ta chắc chắn sẽ vì nhất tộc Yêu Hoa của mình mà lấy lại công đạo!” Yêu Hoa thật sự là không hận, nàng không phải là cái Yêu Hoa đơn thuần tổ tiên kia.

Nghe được Yêu Hoa trả lời, Tà Băng nở nụ cười: “Yêu Hoa, ngươi có muốn hóa thành người không?”

Nghe xong câu chuyện của Yêu Hoa, trong nội tâm của Tà Băng lập tức toát ra một cái ý nghĩ, phải trợ giúp Yêu Hoa nhất tộc, nàng muốn giúp Yêu Hoa nhất tộc giết đến tận Cửu Thiên! Đã muốn, vậy thì làm! Bốn cái Hoa vương sao? Chỉ trách cái sự tình này là bị Quân Tà Băng ta gặp được!

“Ngươi có điều kiện gì?” Yêu Hoa tuy chưa có tiếp xúc qua nhân loại, nhưng cũng là hiểu rõ việc vô công bất thụ lộc, cho nên đối với Tà Băng hỏi.

“Điều kiện? Chờ ta nghĩ kỹ rồi nói sau, hiện tại ngươi chỉ cần trả lời ta, ngươi có muốn hay là không?” Tà Băng đứng người lên, sắc mặt có chút nghiêm túc hỏi, nàng muốn trợ giúp Yêu Hoa, cũng phải xem xem người ta có đáp ứng mình hay là không không phải?

“Muốn!” Yêu Hoa không chút do dự nói ra ý nghĩ của mình, nhất tộc Yêu Hoa của các nàng như thế nào lại không muốn hóa thành hình người, tuy nhiên cũng không tin người trước mặt nàng, cái người mà so với Yêu Hoa nàng còn muốn mỹ hơn rất nhiều là thật sự có năng lực trợ giúp nàng!

“Tốt! Như vậy Quân Tà Băng ta, chắc chắn giúp ngươi, giúp nhất tộc Yêu Hoa giết đến tận Cửu Thiên!” Nghe được Yêu Hoa trả lời, Tà Băng ngẩng đầu nhìn bầu trời, nói ra cái thoại ngữ lãnh khốc cuồng vọng này, Yêu Hoa, mối thù của ngươi, Quân Tà Băng ta nhất định can thiệp rồi!

Yêu Hoa xem cái người trước mặt này bỗng nhiên trở nên khí thế vô cùng, không khỏi có chút tin tưởng nàng thật sự sẽ cởi bỏ được phong ấn của Yêu Hoa nhất tộc! Tà Băng cũng đã là tâm tâm của Yêu Hoa thật sâu rung chuyển, Yêu Hoa nhất tộc vốn dĩ là vô cùng đơn thuần đấy.

Các nàng hết thảy đều rất đơn giản, Yêu Hoa nàng hiện tại chỉ biết là thiếu nữ trước mặt là thật tâm muốn trợ giúp nàng, trợ giúp Yêu Hoa nhất tộc của nàng, chỉ cần như vậy là đủ rồi!

“Yêu Hoa, ta hiện sẽ giúp ngươi cởi bỏ phong ấn, ngươi chuẩn bị xong rồi chứ?” Thời điểm Tà Băng vừa nghe Yêu Hoa nói, đã dò xét phong ấn ở trên thân thể của nàng, mà cái phong ấn này vừa lúc là Tà Băng đã từng gặp một cái trận pháp y như vậy, bằng không thì..., có lẽ nàng thật là không có cách nào giải quyết được cái phong ấn này.

“À? Hiện tại có thể?” Yêu Hoa có chút không dám tin, cường giả của tam giới hợp lực lại phong ấn nàng mà chỉ bằng sức một người thật sự có thể dễ giải trừ? Xác định là thật sự có thể giải trừ sao?

Tà Băng đối với nghi vấn của Yêu Hoa, không nói gì, trực tiếp duỗi ngón tay chạm vào Yêu Hoa một cái, nói ra: “Như thế nào đây? Cảm giác thế nào ah?”

Ngay lúc tay Tà Băng chạm vào Yêu Hoa thì Yêu Hoa lập tức cảm giác được lực lượng trong cơ thể mình bắt đầu tuôn ra, lúc này nàng mặc dù có hoài nghi, nhưng đối với sự tình mà Tà Băng có thể làm cho mình hóa thành hình người càng thêm tin tưởng, không khỏi nói ra: “Cần ta làm như thế nào?”

“Khôi phục bản thể của ngươi được không!” Tà Băng biết rõ bản thể của Yêu Hoa nhất định sẽ thập phần khổng lồ, khôi phục bản thể, phong ấn mới có thể giải trừ.

“Vậy ngươi đứng xa một chút.” Yêu Hoa sau khi nói xong, cảnh hoa bắt đầu nhanh chóng sinh trưởng, Tà Băng cũng đã tưởng tượng đến Yêu Hoa là khổng lồ như thế nào, cũng không nghĩ ra vậy mà lại khổng lồ như vậy, ngẩng đầu nhìn không đến đỉnh, toàn bộ ánh mắt đều là vô cùng bất ngờ, cảnh hoa cùng là hoa là rất khổng lồ, mà bản thân của đóa hoa cũng đã sinh trưởng điên cuồng ở giữa không trung!

Khá tốt tại bên trong sương trắng dày đặc, thì căn bản ngoại giới là nhìn không được tình huống ở bên trong, nếu người ở bên trên chứng kiến một cái Yêu Hoa sinh trưởng giữa không trung đẹp đến vậy, không biết sẽ phát sinh tình huống gì ah!

Tà Băng cũng có chút trợn mắt há hốc mồm, bất quá rất mau trở về bình thường, xem Yêu Hoa trước mặt còn đang sinh trưởng không ngừng, mở miệng nói ra: “Như vậy là được rồi.”

Yêu Hoa nghe được lời nói của Tà Băng..., liền đình chỉ sinh trưởng, mà lúc này Tà Băng đã phi thân trên không trung, đôi mắt Thái Thái quét mắt từng cái cảnh lá của Yêu Hoa, nàng phải tìm được mắt của trận pháp này nha, sau đó đem cái trận pháp này mà hủy diệt!

Ánh mắt của Tà Băng cuối cùng cũng tập trung vào vị trí trung tâm của Yêu Hoa, tại đây chính là mắt của trận pháp ah!

“Yêu Hoa, ngươi kiên nhẫn một chút, ta sẽ đem mắt trận bài trừ!” Tà Băng nói xong, theo ngọc giới xuất ra dao găm, nhanh chóng đem mắt trận giải trừ mắt. Sau đó theo ngọc giới xuất ra phần hoa đối với Yêu Hoa trước mắt là rất hữu dụng để khôi phục lại cơ thể!

Thời gian từ đầu tới đuôi cũng không mất đến mấy phút, còn trận pháp được phá giải bất quá cũng chỉ là vài giây đồng hồ!

“Yêu Hoa, ngươi trước nên thu nhỏ đi, đem thực lực bên trong cơ thể bình phục trở lại.” Tà Băng phi thân đến không trung đối với Yêu Hoa nói ra.

Yêu Hoa hiện tại đã có chút uể oải rồi, lập tức đem thân thể của mình thu nhỏ lại bộ dáng bình thường, trong cơ thể là bắt đầu mãnh liệt bình phục rồi.

Tà Băng chứng kiến Yêu Hoa đã không có việc gì, cũng khoanh chân làm xuống, vừa mới bài trừ trận pháp mặc dù là chỉ là vài giây đồng hồ, nhưng thần lực cùng Hồn Lực của Tà Băng xác thực đều phải cao cường, nếu không chỉ cần một chút gì đó không đúng sẽ làm cho Yêu Hoa từ vong! Cho nên Tà Băng vừa mới tiêu hao thực lực cũng là phi thường nhiều đấy!

Tà Băng cùng Yêu Hoa phải tu luyện là ba ngày ba đêm để khôi phục lại thực lực bản thân! Thời điểm mà Tà Băng lần nữa mở to mắt, thực lực của Yêu Hoa cũng đã hoàn toàn khôi phục!

Chứng kiến Yêu Hoa so với trước càng thêm đẹp đẽ, Tà Băng nói ra: “Yêu Hoa, ngươi có thể thử xem có thể chuyển hóa thành hình người ah.”

“Tà Băng, nếu ta thật sự thành công, như vậy, nhất định sẽ vì nhất tộc của mình mà lấy lại công đạo, cuộc đời này sẽ vĩnh viễn bạn cạnh ngươi, bảo hộ ngươi!” Ngữ khí của Yêu Hoa kiên định nói, nàng không có bằng hữu, không có tộc nhân, thế gian này nàng chỉ có một mình, hiện tại đã gặp gỡ một cái nữ hài chịu vì chính mình mà cõng bỏ phong ấn như vậy, nữ hài này cũng nguyện ý trợ giúp tộc nhân mình, nàng muốn bên cạnh, bảo hộ nàng ấy thì có gì là không đúng!

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Đánh Người Có Thể Trở Nên Cường Đại

Tà Băng bị Yêu Hoa hù đến chết mắt thôi, cũng không biết nên nói cái gì, mà Yêu Hoa cũng không có tính toán gì sau khi nói xong, liền lặng yên niệm lên khẩu quyết để hóa thành hình người, khẩu quyết vừa niệm xong, thoáng chốc, toàn bộ Bách Hoa của sương trắng dày đặc đều thức tỉnh, Yêu Hoa chỉ Vương đã xuất thế ah!

Lúc này, ở nơi nào đó xa xôi trên tiên cảnh, bốn cái nữ tử có tất cả những đặc sắc của mỹ nữ đang chơi đùa, bỗng nhiên sắc mặt của bốn người kinh hãi đứng lên.

“Yêu Hoa xuất thế, dĩ nhiên là Yêu Hoa xuất thế! Làm sao có thể!” Một cái nữ tử từ mỹ mạo hát tay lên đem hoa cỏ bên cạnh đánh nát rồi hung hăng nói.

“Thật là nàng! Yêu Hoa, 50 vạn năm, vậy mà lại có thể bài trừ phong ấn!” Một cô gái áo lam, tay cầm chén trà nói ra.

Hai nữ tử khác không nói gì, đáy mắt xuất hiện không phải là tia hung ác, không phải sợ hãi, mà là nhàn nhạt có tia áy náy...

Giờ phút này, trước mặt Tà Băng đã xuất hiện một nữ tử áo đỏ đẹp không thể tưởng tượng nổi, nữ tử có sợi tóc màu đỏ làm lộ ra vẻ liêu linh, khuôn mặt tuyệt mỹ lộ ra vẻ cao quý, còn có một đôi mắt yêu tà nhưng lại thanh tịnh vô cùng, không hổ là làm cho bốn cái Hoa vương kia đều phải ghen ghét!

“Tà Băng, ta, ta thật sự thành công rồi!” Yêu Hoa không thể tin được khi nhìn bộ dáng hóa thành hình người của mình, cao hứng như đứa bé mà nói.

“Yêu Hoa, chúc mừng nha.” Tà Băng nhẹ gật đầu, đối với Yêu Hoa mà nói.

Yêu Hoa đang muốn cùng Tà Băng nói cái gì đó, hai người lại đồng thời nghe thấy được một mùi máu tươi mãnh liệt, liếc nhau, hai người phi thân hướng phía phát ra mùi máu tươi mà bay đi!

Hai người càng đi về phía trước, mùi máu tươi lại càng ngày càng nghiêm trọng, đúng lúc này, Yêu Hoa lại bỗng nhiên kéo Tà Băng lại, mặt mũi tràn đầy vẻ kinh hãi nói ra: “Chạy mau! Cái này không phải chúng ta có thể đối phó được ah!”

Tà Băng lúc này lại bị một màn trước mặt làm cho kinh hãi, một câu cũng nói không nên lời! Như thế nào lại như vậy, tại sao có thể có đồ vật như vậy...?!

Chỉ thấy cái đồ vật trước mặt hai người so với cây đại thụ có thể che trời còn muốn cao hơn, đúng là một cái quái vật khổng lồ ah, quái vật kia có thể

xem như trên một đại tinh tinh lớn nhất trên địa cầu này, nhưng là một đôi mắt huyết sắc và trong mắt là tràn đầy điên cuồng cùng bạo ngược, trước mặt của nó là từng đồng thi hài huyết nhục, khoe miệng còn nhỏ xuống từng giọt huyết tinh, răng nanh dài nhọn lại có màu của huyết tinh lộ ra bên ngoài.

“Không tốt rồi, nó phát hiện chúng ta!” Yêu Hoa biết rõ hiện tại hai người muốn chạy trốn cũng trốn không thoát rồi, Tà Băng không biết quái vật kia là gì, nhưng Yêu Hoa nàng tại sương trắng dày đặc sinh sống đã trên ba ngàn năm như thế nào lại không biết? Quái vật kia là thoát ly khỏi tam giới, Bất Tử và Bất Diệt, năng lực phòng ngự cùng công kích là cực kỳ cường hãn, đúng là thật xui xẻo khi gặp được nó ah!

“Nó là vật gì?” Tà Băng nhìn quái vật kia, chán ghét nhũu mày, như thế nào mùi máu tươi lại nặng như vậy, sát khí nồng hậu như thế ah?

“Không biết, nhưng là ta biết rõ nó là thoát ly tam giới, hơn nữa Bất Tử và Bất Diệt!” Yêu Hoa đem thực lực của chính mình tăng lên tới chỗ cao nhất, hôm nay là tránh không được một hồi ác chiến rồi!

Nghe được lời nói của Yêu Hoa... , Tà Băng cũng nhũu lông mày lại, thoát ly tam giới sao? Bất Tử và Bất Diệt sao? Trên đời còn có loại quái vật này sao?

Quái vật chứng kiến Yêu Hoa trước mặt đã tăng thực lực đến hùng hậu nhất đúng là một cái nhân loại mới lạ ah, nước miếng màu xanh lá ào ào từ miệng ở bên trong chảy ra, hai người kia đối với nó mà nói, chính là một cái thuốc bổ cùng đồ ăn tốt nhất!

Quái vật đi phía trước bước một bước đã đến trước mặt Yêu Hoa cùng Tà Băng, xuất ra móng vuốt của nó rồi hướng phía Yêu Hoa cùng Tà Băng đánh tới!

Yêu Hoa cùng Tà Băng lại không ngốc, như thế nào sẽ để cho móng vuốt của con quái vật đáng buồn nôn này đụng phải vô người của mình, Tà Băng nắm Yêu Hoa lại rồi một cái thuận di liền thoát ly khỏi ánh mắt của quái vật đó! Mà Tà Băng lại không có lợi dùng thuận di để đào tẩu, bây giờ nàng đối với cái quái vật này hứng thú rất đậm ah, một cái đồ vật thoát ly tam giới sao? Nàng ngược lại muốn nhìn nó có cái chỗ lợi hại gì!

Yêu Hoa là hoàn toàn biết rõ hai người bọn họ không có khả năng thoát khỏi ánh mắt của con quái vật kia, chứng kiến giờ phút này con quái vật đang tìm kiếm, Yêu Hoa không có lãng phí một tia thời gian, hai tay ở trước ngực khoa tay múa chân một cái hết sức phức tạp rồi một âm thanh dễ nghe vang lên: “Thiên chi Yêu Hoa, Yêu Hoa chi thiên, Yêu Hoa đốt quán! Đi!”

Yêu Hoa khẽ kêu một tiếng, hai tay lập tức xuất hiện vô số cành hoa của Yêu Hoa, hướng phía quái vật đánh tới, Yêu Hoa đốt quán, là một trong những kỹ năng tà ác của Yêu Hoa, chỉ cần bị cành hoa này đâm vào thân thể, như vậy thực lực của đối phương sẽ bị cành cành hoa của Yêu Hoa hút lấy đến khi cạn kiệt!

Tuy nhiên hiện tại Yêu Hoa chỉ có thực lực ba ngàn năm có thể coi như là không tệ, nhưng là so với cái quái vật đã thoát ly tam giới này còn kém quá xa, quái vật kia nhìn cũng không nhìn chiều thức của Hoa Yêu, duỗi ra móng vuốt thoáng một phát đã đem cành hoa của Yêu Hoa cầm ở trong tay!

Mà đúng lúc này, Tà Băng đã phi thân đến bên người quái vật đó, xuất ra Loan Nguyệt Dao ở bên trong ngực giới, hướng móng vuốt của quái vật mà chém tới! Quái vật đến trốn tránh đều lười biếng, tùy ý cho đao của Tà Băng chém ở cánh tay của mình!

Mà Vô Dịch Loan Nguyệt Dao của Tà Băng khi va chạm vào quái vật, chỉ trong nháy mắt, vậy mà “Ba!” Thoáng một phát vỡ vụn trở thành nhiều mảnh! Tà Băng nhũu mày, năng lực phòng ngự của quái vật kia quả nhiên là biến thái! Dem Loan Nguyệt Dao trong tay ném trở lại ngực giới, lại lấy ra tấm lụa trắng, cứng rắn không thì nhuyễn kiếm đấy!

Hiện tại Yêu Hoa cũng đã thu hồi cành hoa của mình lại, chiều này đối với quái vật kia căn bản là không có một chút tác dụng! Yêu Hoa lớn tiếng đối với Tà Băng hô: “Tà Băng, ngươi ngăn chặn nó trong vòng năm phút, ta phải chuẩn bị một cái chiêu thức khác!”

“Không có vấn đề!” Tà Băng đối với Yêu Hoa cười cười, đảo mắt nhìn con quái vật kia, thì đáy mắt đã tràn đầy ý chí chiến đấu! Lụa trắng hát lên hướng đầu quái vật mà bay tới! Mà quái vật kia tựa hồ đối như nếu ai sử dụng vũ khí đều sẽ không có đề ở trong lòng, mà đối với cái lụa trắng này, lại rõ ràng nhất là có chút sợ hãi!

Hoặc nói là, nhược điểm của nó là ở trên cổ ah!

Nghĩ như vậy, Tà Băng khoe miệng câu dẫn ra, không tiếp tục đánh cùng người, chỉ là muốn tìm được nhược điểm của người, như vậy khoảng cách thắng lợi cũng không bao xa rồi!

Nhưng là lần này, Tà Băng lại nghĩ lầm rồi! Ngay tại lúc mảnh lụa trắng quấn chặt lấy cái cổ của quái vật, quái vật cũng chẳng có sợ hãi, mà ma tính bỗng nhiên đại phát! Đôi mắt có màu đỏ như máu lập tức bị không khí của tử vong thay thế! Quái vật hiện tại toàn thân tàn nát ra đã không phải là huyết tinh cùng sát khí như vừa rồi, mà là khí tức của tử vong, là vô cùng nồng đậm khí tức tử vong!

Mà mảnh lụa trắng của Tà Băng khi khí tức của con quái vật đó cái biến lập tức biến thành tro tàn! Trong đôi mắt Tà Băng lúc này mới xuất hiện tia ngưng trọng, quái vật kia hoàn toàn là so xa hơn trong tưởng tượng của nàng, nó là lợi hại hơn rất nhiều! Cũng không hề lấy ra vũ khí trong ngực giới nữa, mà là đem Hồn Lực của mình phóng xuất ra! Bốn cái Hồn Hoàn màu xanh lông lánh sáng lên.

”Thứ thứ hai của Quy Nguyên Phần Thiên Thức: Tàn Vũ Mặc Hương!” Tà Băng trực tiếp sử dụng Thứ thứ hai của Quy Nguyên Phần Thiên Quyết Thức, hơn nữa tàn vũ(những hạt mưa nhỏ) lần này so với trước kia mạnh hơn không chỉ gấp mười lần, nhưng đồng thời bên trong ẩn chứa Hồn Lực cũng nhiều gấp 10 lần! Hủy hoại năng lực càng mạnh hơn nữa!

Tốc độ của tàn vũ đã không phải là bình thường tốc độ có thể so sánh với tốc độ ánh sáng đấy! Chỉ với thời gian trong nháy mắt, mà tàn vũ đã vọt tới cái

ót của con quái vật kia! Mà thực lực của tàn vũ không có chút nào để cho Tà Băng thất vọng, ngay lúc va chạm vào cái ót của con quái vật kia, lập tức hóa thành gai nhọn hoắt chui vào bên trong đầu lâu của con quái vật ấy!

Quái vật bị một cái hồn kỹ này của Tà Băng làm cho thật sự tức giận, ngửa mặt lên trời quát to một tiếng, một cái bàn tay liền hướng phía Tà Băng đập đi, Tà Băng lập tức lách mình ly khai chỗ đó, ngay tại lúc Tà Băng vừa rời đi, thì chỗ nàng đang đứng vừa rồi đã trở thành một mảnh tro tàn!

Thực lực của quái vật kia thật sự là cực kỳ lợi hại!

Tà Băng nhú nhú mảy, tàn vũ chui vào đầu của quái vật, nhưng vẫn không có một tia phản ứng? Đang lúc Tà Băng chuẩn bị phát ra thức thứ tư, thì âm thanh của Yêu Hoa bỗng nhiên truyền ra: “Tà Băng, mau tránh ra!”

Nghe được lời nói của Yêu Hoa... Tà Băng thuận di một cái đã đến bên người của Yêu Hoa, chỉ thấy toàn thân Yêu Hoa lúc này đều là một mảnh sáng màu đỏ, sau khi Yêu Hoa hét lớn một tiếng, tất cả ánh sáng màu đỏ lập tức hướng phía quái vật mà bay vọt đi!

Tà Băng cảm nhận được kỹ năng này của Yêu Hoa ẩn chứa một lực rất lớn, lòng còn sợ hãi trực tiếp kéo tay Yêu Hoa thuận di đi, chỉ ít cũng phải thuận di một trăm dặm mới dừng lại! Yêu Hoa, không hổ là có được thực lực hủy thiên diệt địa! Kỹ năng bên trong lại để cho Tà Băng cũng cảm nhận được cái gì gọi là sợ hãi!

Tà Băng cảm nhận được kỹ năng này của Yêu Hoa ẩn chứa một lực rất lớn, lòng còn sợ hãi trực tiếp kéo tay Yêu Hoa thuận di đi, chỉ ít cũng phải thuận di một trăm dặm mới dừng lại! Yêu Hoa, không hổ là có được thực lực hủy thiên diệt địa! Kỹ năng bên trong lại để cho Tà Băng cũng cảm nhận được cái gì gọi là sợ hãi!

Ngay lúc hai người vừa mới dừng lại, quái vật liền “Hống!” một tiếng, giống như một tiếng nổ mạnh vang lên, tất cả những đồ vật bên cạnh đã bắt đầu hóa thành hư ảo. Trên không trung, Tà Băng nhìn chiều thức của Yêu Hoa lại có thể mang đến sự hủy hoại lớn như thế, thậm chí có một chút trợn mắt há mồm! Thực lực của cái Yêu Hoa này cũng quá kinh khủng a!

“Yêu Hoa, một chiêu này của ngươi cũng quá cường hãn a!” Tà Băng không khỏi líu lưỡi, sắc mặt có chút trắng bệch, quay đầu đối với Yêu Hoa hỏi.

“Một chiêu này là quá cường hãn, nhưng hậu quả để lại cũng không nhỏ, Tà Băng, ta muốn khôi phục lại cũng phải tốn một thời gian không phải ngắn, sự an toàn của ta sẽ giao cho ngươi rồi nha.” Yêu Hoa nháy mắt mấy cái với Tà Băng, vừa cười vừa nói.

Tà Băng thấy được đáy mắt của Yêu Hoa là vô cùng mệt mỏi mà thân thể của Yêu Hoa lúc này là rất yếu ớt, thời điểm muốn lấy ra một viên đan dược đưa cho Yêu Hoa, bỗng nhiên bị một tiếng hô giận dữ làm kinh hãi đến nỗi đánh rơi đan dược trong tay trên mặt đất!

Trong tiếng hô ẩn chứa một lực lượng rất rất cường đại, thời điểm mà Yêu Hoa ở bên cạnh nàng không chịu nổi nữa sắp té ngã, Tà Băng thò tay đem Yêu Hoa ôm vào trong ngực, trực tiếp truyền âm cho Tuyết Táp: “Tuyết Táp, giúp ta chiếu cô tốt cho nàng!”

Nói xong liền đem Yêu Hoa đưa vào bên trong ngọc giới! Lúc này Yêu Hoa đã không còn chút sức lực nào để chống cự nữa rồi, trở lại ngọc giới mới là phương pháp tốt nhất! Dem nàng giao cho Tuyết Táp sẽ tương đối yên tâm hơn.

Sau đó Tà Băng cũng chưa kịp giải thích với Tuyết Táp, trực tiếp phi thân đến phía trên con quái vật, xem xét một lúc, Tà Băng lại một lần nữa ngây ngẩn cả người!

Chỉ thấy con quái vật kia vốn là vô cùng khủng bố rồi, lúc này nó lại càng trở nên khủng bố đến không thể tưởng tượng nổi! Cả người của con quái vật đều biến thành màu đỏ như máu, tròng trắng trong đôi mắt vốn là màu trắng nhưng lúc này cũng biến thành màu đỏ như máu, toàn bộ đôi mắt của nó giờ này đều là một mảnh màu đỏ, đến nỗi không thể nhìn thấy con ngươi đâu cả! Bên trong ánh mắt đó chính là vô tận huyết tính!

Tà Băng biết rõ con quái vật kia hẳn là ma tính đại phát triệt để rồi! Một chút cũng không do dự lập tức sử dụng hồn kỹ hướng phía con quái vật kia mà đập tới!

“Thức thứ ba của Quy Nguyên Phần Thiên Thức: Vân Quy Vũ Roi!” Một tiếng của Tà Băng vừa hô to, hồn kỹ Vân Quy Vũ Roi cường đại liền từ sau lưng Tà Băng hướng phía con quái vật kia mà đập tới!

Con quái vật kia nhìn hồn kỹ của Tà Băng, huyết sắc trong con mắt cũng không có một tia cảm xúc, trực tiếp giẫm chặn tại chỗ tiến lên nghênh đón hồn kỹ của Tà Băng! Mà giờ phút này Tà Băng lại phát ra thức thứ hai của Quy nguyên phần thiên thức của mình, Tàn Vũ Mặc Hương! Tà Băng thủy chung nhớ rõ hai cái hồn kỹ này nếu hợp lại cùng một chỗ đã làm cái trường lão áo tím Thần giai kia bị vây ở bên trong!

Lúc này đây, hai cái hồn kỹ này cũng một lần nữa hợp lại với nhau, chỉ thấy một cái vật gì đó màu xám đem con quái vật kia trực tiếp bao khóa ở bên trong! Lúc này Tà Băng mới tỉnh tượng chuyện xảy ra ở bên trong ah!

Chỉ thấy bên trong có hỏa thiêu, có ám khí, có Lôi Điện, nhưng ngoài ý muốn của Tà Băng nhất dĩ nhiên là trong nước như là có một con quái vật? Không thể không nói, Tà Băng chứng kiến hết thấy mọi việc nên lúc này thật là sợ ngây người, hai cái hồn kỹ hợp lại, lại có thể làm xuất hiện một không gian khủng bố đến như vậy!

Trách không được cái trường lão áo tím kia lại bị thành ra cái bộ dáng kia, nếu là Tà Băng bị vây ở chỗ này, đoán chừng nàng cũng sẽ không cảm thấy dễ chịu đâu ah!

Con quái vật bị nhốt ở bên trong, hoàn toàn không thấy Lôi Điện, hỏa thiêu cùng ám khí, một đôi mắt một mực chăm chăm nhìn vào trong nước có hai

đôi mắt tỏa sáng, con quái vật kia quả thật là đã được nhìn đồ vật kinh khủng ah!

Bây giờ Tà Băng là thật sự rất nghi hoặc, trong nước kia chính xác là quái vật chứ không phải chỉ là nước mà cái quái vật trong nước kia đến tột cùng là vật gì? Tại sao lại xuất hiện ở bên trong kỹ năng của nàng? Mà quái vật kia có thể hay không đi ra một cái không gian độc lập ah?

Rất nhanh, con quái vật trong nước liền vì Tà Băng mà giải tỏa nghi hoặc, đôi mắt màu đỏ như máu của con quái vật hiện lên. Lắc mình một cái, lộ ra nguyên trạng của nó, vượt quá sự đoán trước của Tà Băng, vốn cho là cái con quái vật kia chính là một cái con vật gì đó rất ghê gớm, nhưng không ngờ dĩ nhiên lại là một bộ dáng thập phần mỹ mạo Mỹ Nhân Ngư? ! Cái Mỹ Nhân Ngư kia phảng phất có chú ý tới ánh mắt của Tà Băng, nó đối với Tà Băng lộ ra cái mỉm cười, rồi lại dùng một đôi mắt đẹp nhưng chứa đựng sự chán ghét nhìn về phía con quái vật kia!

Đuôi cá hất lên, liền đem con quái vật kia ngã vào trong nước! Ở bên ngoài, nàng chỉ là một Hồn Thú bình thường, nhưng là trong cái không gian màu xám này, nàng chính là lão đại! Ngoại trừ chủ nhân Tà Băng của nàng đang ở không gian bên ngoài, chỉ cần nàng không muốn thả người, thì không có bất kỳ ai có thể không thể nào xuất ra được cái không gian này!

Quái vật là bá chủ của cả lục địa này, nhưng nếu là trong nước, nó chính là một không ra gì ah! Con quái vật khi lọt và không gian này thì đã mất đi lợi thế chớ nói chi đến là ở trên địa bàn của Mỹ Nhân Ngư mình!

Nhưng quái vật cũng không hồ danh là thoát ly tam giới, là một đồ vật Bất Tử Bất Diệt! Cho dù trong nước, nó cũng không có thấy chút nào gọi là yếu thế! Lực lượng hùng hậu không ngừng bình chương bên trong không gian màu xám kia, đồng thời cũng không ngừng việc công kích tới Mỹ Nhân Ngư!

Mỹ Nhân Ngư trong nước chính là thập phần trơn trượt, quái vật công kích lợi hại đến đâu thì sao ?, Người mãi mãi cũng đánh không lại Mỹ Nhân Ngư ah !

Tà Băng đứng bên ngoài nhìn Mỹ Nhân Ngư cùng quái vật đang chiến đấu. Nhìn Mỹ Nhân Ngư ra tay tuy tà ác nhưng lại vô cùng mỹ. Đây mới thực sự là mỹ nữ của dã thú ah!

Tà Băng tựa hồ không lo lắng an nguy của Mỹ Nhân Ngư, mà tìm một nơi thoải mái để ngồi xuống xem trận đại chiến này! Kiếp trước chỉ có thể ở trên tivi mới chứng kiến được mỹ nữ dã thú này, hiện tại có chân chân thật thật mà nhìn cho rõ, nếu như không để ý tí mỹ thì thực có lỗi với bản thân của mình ah!

Tà Băng nhìn hai con quái vật đang đánh nhau ở bên trong cũng là thập phần hăng say! Con mắt của Tà Băng đều chưa có nháy mắt qua dù chỉ là một lần khi nhìn trận đấu của hai con quái vật kia, thỉnh thoảng còn phát ra vài âm thanh tán thưởng, hai cái con quái vật này quả thật là quá cường hãn rồi!

Hai cái quái vật này chiến đấu, đồng thời lại để cho Tà Băng học được không ít hồn kỹ, Mỹ Nhân Ngư cũng tựa hồ là tu luyện theo kỹ năng của Quy Nguyên Phần Thiên Quyết, nàng sử dụng mỗi một chiêu đều là chiêu thức của Quy Nguyên Phần Thiên Quyết! Hơn nữa so với Tà Băng khi đánh đối thủ còn thuần thục hơn nhiều, lực hủy hoại so với Tà Băng lại là càng lớn!

Cái Mỹ Nhân Ngư này, tuyệt đối không phải là đơn giản! Bây giờ Tà Băng có cảm giác rằng bí mật bên người của mình tựa hồ càng ngày càng nhiều rồi, cái hộp đen kia đến bây giờ đều mở không ra, bí mật của ngọc giới nàng cũng chưa có khám phá xong, còn có bí mật của Quy Nguyên Phần Thiên Quyết, hiện tại lại xuất hiện cái thực lực cao không thể tưởng tượng nổi của Mỹ Nhân Ngư ở trong chiêu thức của Quy Nguyên Phần Thiên Quyết!

Bất quá cái này cũng có ý tứ lắm ah? Một ngày nào đó nàng sẽ đem tất cả những bí mật này đều khám phá sạch sẽ! Còn phải tìm được chủ nhân của ngọc giới, chính mình còn chưa từng gặp mặt sư phụ để hỏi một chút có phải chính là hân bày ra cái trò quỷ để nàng xuyên việt hay không ah!

Hiện tại, nàng phải thu thập con quái thú này!

“Mỹ Nhân Ngư, ta biết rõ ngươi có thể nghe được lời nói của ta ..., cảm ơn ngươi vừa rồi dạy bảo, hiện tại đem quái vật kia phóng xuất được hay không ?, để cho ta lấy hân mà luyện tập, thời điểm đánh không lại, nhờ ngươi trở lại giúp đỡ ta ah?” Tà Băng chứng kiến Mỹ Nhân Ngư làm mẫu các chiêu thức, tựa hồ đã hiểu rõ rất nhiều, nhưng là cần nhất vẫn là luyện tập thực chiến ah!

“Khanh khách, tiểu oa nhi, ngươi có thể bảo ta là Ngư tỷ tỷ, ngươi đã nghĩ cùng với quái vật kia đánh nhau để luyện tập, ta đây tại sao lại không thành toàn cho ngươi ah? Nhưng là, quái vật kia có thể thật sự không dễ dàng mà thu thập ah, mà thôi, lần đầu gặp mặt, tỷ tỷ ta cũng không có vật gì tốt để tặng cho ngươi, cái này xem như là quà tặng cho ngươi a!” Mỹ Nhân Ngư nghe được lời nói của Tà Băng ..., âm thanh thanh thúy liền tại trong đầu của Tà Băng mà vang lên.

“Khanh khách, tiểu oa nhi, ngươi có thể bảo ta là Ngư tỷ tỷ, ngươi đã nghĩ cùng với quái vật kia đánh nhau để luyện tập, ta đây tại sao lại không thành toàn cho ngươi ah? Nhưng là, quái vật kia có thể thật sự không dễ dàng mà thu thập ah, mà thôi, lần đầu gặp mặt, tỷ tỷ ta cũng không có vật gì tốt để tặng cho ngươi, cái này xem như là quà tặng cho ngươi a!” Mỹ Nhân Ngư nghe được lời nói của Tà Băng ..., âm thanh thanh thúy liền tại trong đầu của Tà Băng mà vang lên.

Sau đó một cây lam lăng sa liền bay đến trên tay của Tà Băng, Tà Băng cầm lam lăng sa trong tay lập tức cảm thấy Hồn Lực của mình bắt đầu lưu động một cách nhanh chóng, ở bên trong cái lam lăng sa này ẩn chứa năng lượng hủy diệt so với năng lượng của dải lụa trắng ít nhất cũng cao hơn gấp 10 lần! Nàng không khỏi nghi hoặc nhìn về phía Mỹ Nhân Ngư.

“Đây chính là bảo vật lam lăng sa của tộc Biển Yêu Vương chúng ta, tiểu oa nhi, ngươi cần phải cố gắng tu luyện nhiều hơn, chờ ngươi có năng lực đem phong ấn của Áo Tập Từ đại lục đánh vỡ, ta sẽ ra ngoài tương kiến cùng ngươi, hơn nữa vì ngươi mà giải đáp một ít nghi vấn, nhưng hiện tại là ngươi phải đối phó với nó a!”

“Đúng rồi, quái vật kia tuy trời sinh là có tính huyết tính, nhưng bản tính cũng là không xấu! Thực lực lại cao cường, nếu có thể ngươi nên thu làm trợ thủ, đối với thực lực của ngươi mà nói là rất hữu dụng! Nếu không thể thu phục, thì liền rời đi ah không nên ở đây cùng nó dây dưa!”

Sau khi nói xong Mỹ Nhân Ngư cười cười, liền thu hồi không gian màu xám và biến mất ngay trước mặt của Tà Băng!

Mà Tà Băng vẫn còn nghi hoặc lời nói cuối cùng của Mỹ Nhân Ngư..., quái vật kia cũng có bí mật gì hay sao? Tà Băng nhìn bộ dạng con quái vật kia, thật sự là không nổi cái hứng thú muốn thu phục được hần, thối đánh trước rồi nói sau ah, nếu thật sự không thu phục được thì mình sẽ thuận đi để rời khỏi cái sương trắng dày đặc này ah!

Lúc này con quái vật kia đã bị Mỹ Nhân Ngư lừa lừa làm cho tình trạng hiện tại là có chút kiệt sức, lúc mở mắt ra thấy được Tà Băng, nó cũng không giống như lúc vừa mới bắt đầu có địch ý, mà là nhìn lướt qua Tà Băng, muốn quay người rời khỏi, cũng không muốn cùng Tà Băng tiếp tục dây dưa ah!

Tà Băng chứng kiến con quái vật này không thêm để ý tới mình mà đã rời đi rồi, nhìn xem bóng lưng con quái vật là có chút quái gở, Tà Băng tựa hồ có chút xúc động, không khỏi mở miệng đối với cái bóng lưng của quái vật kia nói ra: “Nếu ngươi cảm thấy cô độc..thì có thể tới tìm ta ah!”

Thân thể của con quái vật rõ ràng có một chút ngơ ngác, nhưng nó cũng không quay đầu lại mà lại biến mất ngay tại trước mặt của Tà Băng. Tà Băng cảm lam lã sa trong tay, khoe miệng liền câu dẫn ra, đứng dậy quay trở về bên trong ngọc giới!

Vừa đi vào ngọc giới Tà Băng đã chứng kiến Yêu Hoa cùng Tuyết Táp đang đấu võ mồm ah, nhưng lại không thấy thân ảnh của Tiểu Tử cùng Tuyết Ảnh đâu cả.

Trong nội tâm của Tuyết Táp, là không thể phủ nhận, nếu nói về “mỹ” thì hần đã gặp không biết là bao nhiêu người, nhưng Tà Băng là người thứ nhất để cho hần thừa nhận dung mạo là Thiên Hạ Vô Song(cả thiên hạ không có người thứ hai), mà lúc này Yêu Hoa lại xuất hiện trước mặt hần với dung mạo đơn thuần nhưng lại không kém phần xinh đẹp, nếu so với Tà Băng mà nói là không thể bằng nhưng đối với tất cả các nữ tử khác thì nếu nàng đứng thứ hai thì không ai có thể dám nói rằng mình là đệ nhất ah!

Hiện tại năng lượng của Yêu Hoa còn chưa có khôi phục, vừa bị Tà Băng đưa về ngọc giới, thì đã rơi vào một cái ô áp ôn hòa, giường mắt liền thấy một khuôn mặt tuấn mỹ cùng một đôi mắt miệt thị thiên hạ vô cùng, mà lúc nam tử nhìn đến khuôn mặt của Yêu Hoa thì lại trực tiếp đem Yêu Hoa ném xuống đất!

“Nữ nhân, ngươi làm gì hướng trong ngực của ta mà chạy vào ah?” Tuyết Táp tức giận nhìn mỹ nữ áo đỏ đối diện nói ra.

“Ta còn chưa nói ngươi đã chiếm tiện nghi của ta đây này!” Yêu Hoa dù một chút cũng không kém thế, cho dù hiện tại lực lượng của ta chưa có khôi phục, ngươi cũng đừng tưởng sẽ dễ dàng mà khi dễ được ta!

“Ta, ta chiếm tiện nghi của ngươi???, Đại tỷ ah, ngươi nói cho rõ ah, là ngươi hướng vào ngực của ta mà chạy vào ah” Tuyết Táp nói xong còn dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Yêu Hoa, phảng phất lại có nghi vấn rằng tướng mạo của Yêu Hoa là không đủ để cho hần phải cực khổ đi chiếm tiện nghi đây này đâu ah!

Yêu Hoa chứng kiến ánh mắt của hần đang trên người của mình mà nhìn chung quanh, hừ lạnh một tiếng quay đầu liền chứng kiến Tà Băng, đã làm cho ánh mắt nàng trở lên vui vẻ ah, Yêu Hoa thoáng cái liền vọt tới trước mặt Tà Băng, nhìn trái rồi lại nhìn phải xác định rằng Tà Băng là không có việc gì, mới mở miệng hỏi: “Tà Băng, ngươi không sao chứ, con quái vật kia đâu rồi ah?”

Tà Băng gật gật đầu, đảo mắt nhìn Tuyết Táp, cười khanh khách nói: “Ta không sao, con quái vật kia đã đi rồi ah, bắt quá ta cảm giác được hai người các ngươi tuy bề ngoài giống như là không hợp nhưng lại giống như là...phụ thê mới cưới ah!”

“Ai cùng nàng như phụ thê ah!”

“Ai cùng hần như phụ thê ah!”

Trăm miệng một lời lại theo trong miệng của hai người mà nói ra cùng một lúc, sau đó hai người lại mãnh liệt trừng liếc đối phương! Mắt đã bắt đầu to lên mà trừng lẫn nhau ah!

“Không tệ không tệ, ăn ý đến mười phần ah.” Tà Băng vỗ vỗ tay, đôi mắt đẹp của nàng là tràn đầy trêu tức mà nhìn hai người, không tệ không tệ, tuấn nam cùng mỹ nữ, đúng là tuyệt phối nha!

Nghe được lời nói của Tà Băng..., hai người trừng mắt liếc đối phương, lại đem ánh mắt quay lại trên người của Tà Băng. Tuyết Táp nói ra: “Tiểu Băng băng, Tiểu Tử là rất tức giận nha, thật vất vả mới có thể hóa thành hình người, ngươi lại không mang theo hần đi ra ngoài chơi.”

Tà Băng nghe được rằng Tiểu Tử tức giận, cũng thật bất đắc dĩ ah, không phải nàng không muốn mang theo Tiểu Tử đi ra ngoài ah..., mà Tiểu Tử là cái quý nghịch ngợm ah lại cộng thêm hần không cho phép bắt luận kẻ nào đối với chính mình bất kính, trên đường chỉ hơn một tháng, lại làm hại Tà Băng bị người ta đuổi giết vài chục lần ah!

Tiểu tử này không phải phé đi cái vật quý của nam nhân, thì là phé đi cái ánh mắt của các cô gái khi nhìn Tà Băng, mỗi một lần Tà Băng muốn nói Tiểu Tử không nên như vậy nữa thì hần đều mở to đôi mắt ngập nước của mình mà ủy khuất nói: “Ai bảo bọn hần lại nhìn tỷ tỷ như vậy, Tiểu Tử muốn phải bảo vệ tỷ tỷ mà.”

Nghe nói như thế, trong lòng của Tà Băng lại là yêu thương hần hơn ah, đợi đến thời điểm Tiểu Tử thật sự đã phé đi quá nhiều người, mới bất đắc dĩ đem

Tiểu Tử trở về ngọc giới, bằng không thì... haiz... , cái đại lục này cũng biết sẽ bị Tiểu Tử này phế đi biết bao nhiêu người à nha?

Hết thầy điều đó vẫn là do dung mạo của Tà Băng thật sự thật đẹp mà ra ah.

Yêu Hoa còn không có nhìn thấy Tiểu Tử cùng Tuyết Ảnh, chỉ mới vừa thấy được cái người đáng ghét Tuyết Táp này rồi ah, cho nên một đôi mắt xinh đẹp của nàng là tràn ngập nghi vấn: “Tà Băng, bây giờ chúng ta đang ở nơi nào ah?”

Yêu Hoa nhìn cảnh sắc xinh đẹp chung quanh một chút cũng là một nơi có linh khí của thiên địa ah, lúc này mới chú ý tới việc mình là không biết ở nơi nào đây ah?.

Tuyết Táp nhìn bộ dáng của Yêu Hoa đầy nghi hoặc, mở miệng cười cười nói ra: “Hiện tại mới chú ý tới vấn đề này, người nói người có phải rất ngu ngốc hay không ah?”

“Người mới là ngu ngốc đấy! Ta không cùng người nói chuyện nữa, không cùng người nói chuyện! Tà Băng?” Yêu Hoa quay đầu lại trừng mắt liếc Tuyết Táp, rồi lại nhìn về phía Tà Băng.

“Đây là không gian độc lập bên trong ngọc giới của ta, đúng rồi, Yêu Hoa, ta mang người đi đến cái nơi này, có lẽ đối với năng lượng trong cơ thể của người mà nói là có tác dụng khôi phục rất lớn ah.” Tà Băng nhìn Yêu Hoa rồi nói.

“Oa, Tà Băng, sớm biết người có không gian độc lập như vậy, chúng ta cũng không cần cùng cái quái vật kia đánh nhau làm chi ah!” Hiện tại Yêu Hoa mới kịp phản ứng, lúc ấy nếu trực tiếp cùng Tà Băng trở về ngọc giới, thì cũng không cần cùng con quái vật kia đại chiến một trận rồi!

“Đánh người có thể trở nên cường đại ah!” Tà Băng đi lên phía trước khoát tay áo, ngữ khí nhàn nhạt nói ra năm cái chữ này.

Đánh người có thể trở nên cường đại? Nàng như thế nào không có phát hiện đánh nhau có thể trở nên cường đại hơn ah? Yêu Hoa cũng không có đi truy cứu vấn đề này, đi theo Tà Băng đến phía trước. Sau lưng Tuyết Táp chứng kiến phương hướng mà Tà Băng đang đi, thoáng một phát liền nóng nảy, đuổi theo mà nói: “Tiểu Băng băng, người không phải muốn dẫn nữ nhân này đi đến địa bàn của ta a?”

Hậu hoa viên của Tà Băng từ lúc Tuyết Táp vừa mới đến ngọc giới thì đã được quy định sẵn là của hắn rồi ah, xem phương hướng mà nàng đang đi, rõ ràng chính là muốn hướng phía địa bàn của mình mà đi ah! Chứng kiến hai người phía trước không có một cái để ý tới chính mình, Tuyết Táp sờ sờ cái mũi đi theo sau lưng của hai người.

Hậu hoa viên của Tà Băng từ lúc Tuyết Táp vừa mới đến ngọc giới thì đã được quy định sẵn là của hắn rồi ah, xem phương hướng mà nàng đang đi, rõ ràng chính là muốn hướng phía địa bàn của mình mà đi ah! Chứng kiến hai người phía trước không có một cái để ý tới chính mình, Tuyết Táp sờ sờ cái mũi đi theo sau lưng của hai người.

Mới vừa đi tới hậu hoa viên đã nghe được cái hương hoa thấm vào đến tận ruột gan kia, mà năng lượng của Yêu Hoa từ lúc bước vào hậu hoa viên là bắt đầu tự vận chuyển rồi, nơi này, quả thực là nơi mà nàng có thể hảo hảo mà tu luyện! Đề xuống đây lòng hưng phấn của chính mình, nhìn Tà Băng đang ở phía trước, trong tâm của Yêu Hoa là vô cùng ảm áp.

“Yêu Hoa, nơi đây là nơi thích hợp nhất để người tu luyện ah?” Tà Băng quay người đối với Yêu Hoa hỏi.

“Ân ân, nơi đây rất thích hợp ah, ta nghĩ rằng nếu mình có thể ở chỗ này mà tu luyện một thời gian thì đã không cần phải bỏ đến mấy ngàn năm như trước đây thì có thể khôi phục lực lượng cường đại của Yêu Hoa nhất tộc rồi!” Yêu Hoa nói đến đây thì trong nội tâm hưng phấn đến không thể tưởng tượng được, nàng chỉ có khôi phục thực lực cường đại mới có thể vì tổ tiên của nàng mà báo thù, vì Yêu Hoa nhất tộc mà lấy lại công đạo!

“Ah, nữ nhân này muốn tại địa bàn của ta mà tu luyện sao? Như vậy thì sao được chứ!” Tuyết Táp nghe xong đoạn đối thoại của hai người, nhất thời lớn tiếng nói. Nữ nhân này nếu ở địa bàn của hắn thì hắn làm sao có thể ở chỗ này mà ngủ ah, nam nữ thụ thụ bất thân ah!

“Hừ, hôm nay Yêu Hoa ta nhất định phải ở chỗ này rồi nha!” Một đôi mắt xinh đẹp của Yêu Hoa nhìn Tuyết Táp, một tay thì chống nạnh, Yêu Hoa ta chính là phải tu luyện ở đây rồi ah, người có thể làm gì ta nào?

Tà Băng nhìn hai người mà ý cười đầy mặt, phi thân rồi đi, bắt quả lại xấu xa mà để lại một câu: “Hai người các ngươi chính mình tranh đi ah, gặp lại sau nha.”

Tà Băng còn muốn mau mau đến xem Tiểu Tử cùng Tuyết Ảnh là đang làm gì đó, hai người này làm gì mà đều không đi ra hoan nghênh bằng hữu mới Yêu Hoa ah, Tiểu Tử vẫn còn tức giận hay sao?

Tà Băng cảm nhận được hai người đó đang ở tại bên hồ, liền phi thân một cái đã đến bên hồ, chứng kiến hai người đang nằm ở trên đồng cỏ, Tà Băng khò miệng câu dẫn ra, đi đến bên người bọn hắn nằm xuống. Tà Băng cười nói: “Nhìn hai người các ngươi thật là nhàn nhã đấy.”

“Hừ hừ.” Tiểu Tử tuy nhiên bất mãn hừ hừ hai tiếng, bất quá thân thể lại không ngừng hướng phía bên người của Tà Băng mà di chuyển, rõ ràng chính là những người kia đã dùng ánh mắt đáng chán ghét nhìn tỷ tỷ của mình, tỷ tỷ vì cái gì lại không muốn hắn đi theo ah.

Tà Băng bắt đầu đi cười cười, vỗ vỗ đầu của Tiểu Tử, nói ra: “Tiểu Tử, sao lại còn giận với tỷ tỷ như vậy ah? Từ giờ tỷ tỷ sẽ không để người ở lại ở ngọc giới nữa có được hay không?”

Nghe được lời nói của Tà Băng..., mắt to màu tím của Tiểu Tử lập tức liền sáng lên: “Thật sự?”

“Thật sự.” Tà Băng gật gật đầu, cười cười, còn nói thêm: “Bất quá, cũng không được động thủ loạn xạ như thế nữa.”

Tiểu Từ liền vội vàng gật đầu, sau đó liền trực tiếp bỏ nhào vào trong ngực của Tà Băng mà vui vẻ làm nũng, Tuyết Ảnh lại ở một bên không có nói chuyện, cười cười đem Tiểu Từ từ trong ngực của Tà Băng mà lôi ra, nói ra: “Tiểu Từ, ngươi không muốn tỷ tỷ vì ngươi mà làm quần áo sao?”

“Đúng vậy, đúng vậy, tỷ tỷ, ta cũng muốn có một bộ quần áo giống như Ảnh ca ca ah, thật sự rất đẹp trai nha.”

Tiểu Từ nâng quần áo màu trắng vô cùng thoải mái của Tuyết Ảnh lên, mắt to màu tím đã bắt đầu long lánh lên rồi, nếu hắn có thể mặc vào thì chắc sẽ đẹp trai hơn rất nhiều ah...

Tà Băng khẽ động, một thân quần áo xinh đẹp màu tím liền xuất hiện ở trước mặt Tiểu Từ, Tiểu Từ vui vẻ cầm lấy quần áo màu tím thoải mái mà mặc vào ah, tự kỷ giờ đầu lên hất lên tóc, đối với Tà Băng cùng Tuyết Ảnh nói ra: “Như thế nào đây? Tiểu Từ có đẹp trai hay không?”

Tà Băng cùng Tuyết Ảnh liếc nhau, gật đầu cười, Tiểu Từ ăn mặc y phục này, thật sự là rất đẹp nha.

Sau đó Tiểu Từ đứng trước tấm gương mà không ngừng nhìn xem hình dạng của mình, ngay từ lúc Tiểu Từ hóa thành hình người đến nay, trên mặt hồ là đã có thêm một cái gương ah, nếu Tiểu Từ không phải ở bên người Tà Băng, thì nhất định là ở trước mặt tấm gương ah.

Tà Băng cũng là có chút hoài nghi, sẽ không phải là tất cả Từ Kim Cự Long đều giống như Tiểu Từ người hay tự kỷ, tự yêu chính mình ah!

“Đúng rồi, hai người các ngươi đã thấy Yêu Hoa chưa?” Tà Băng nhớ tới hai người kia có lẽ còn chưa có nhìn thấy Yêu Hoa, liền hỏi.

“Ah, tỷ tỷ nói cái nữ nhân xấu rất kia ah, ta cùng Ảnh ca ca đã bãi kiến rồi ah.” Tiểu Từ loay hoay với bộ y phục của mình xong rồi lại phát tay nói ra, Tiểu Từ ấn tượng đối với Yêu Hoa vẫn là không tệ ah.

“Tiểu Táp cùng Yêu Hoa, hai người đó là rất có ý tứ đấy.” Tuyết Ảnh nghĩ đến hai người kia lúc nào cũng tranh chấp, đuôi lông mày nháy lên, vừa cười vừa nói, đây là lần đầu tiên chứng kiến đệ đệ của mình lại có một mặt khả ái đến như thế ah. Nữ tử Yêu Hoa này cũng là không có tồi ah.

“Ân, hoàn toàn chính xác.” Tà Băng gật gật đầu, sau đó còn nói thêm: “Ta muốn đi ra ngoài ah, cái sương trắng dày đặc này hắn là không có cái gì đáng xem ah, vẫn là nên xuất phát đi Hồn Thú chi linh a.”

Tuyết Ảnh nhìn Tà Băng cười cười, nói ra: “Cẩn thận một chút, nếu gặp phải điều khó khăn thì hãy gọi cho ta ah, ta đây cũng không phải là vật bài trí đâu ah.”

“Ân, yên tâm đi, Tiểu Từ, ta còn phải đi nha, ngươi thật là đủ mỹ rồi ah?” Tà Băng đối với Tuyết Ảnh nói xong lại quay đầu đối với Tiểu Từ hỏi.

Tiểu Từ nghe được tỷ tỷ phải đi, lập tức đã đến bên cạnh Tà Băng mà lôi kéo tay của Tà Băng, nhưng hắn muốn đi theo tỷ tỷ, vạn nhất ở nơi sương trắng dày đặc có cái gì đó không tốt tổn thương đến tỷ tỷ thì làm sao bây giờ?

Tà Băng nắm lấy Tiểu Từ liền biến mất trước mặt của Tuyết Ảnh chỉ trong vòng chớp mắt ah, Tuyết Ảnh chứng kiến hai người ly khai, một đôi mắt màu lam nhìn qua hồ nước, không biết là suy nghĩ cái gì...

Tà Băng cùng Tiểu Từ ra khỏi ngọc giới, liền một lần nữa trở về sương trắng dày đặc, lúc này sương trắng dày đặc đối với Tà Băng đã không có bất kỳ tác dụng gì, nhưng là đối với Tiểu Từ là ảnh hưởng còn là phi thường lớn ah, Tà Băng xuất ra một cái kính râm màu tím cho Tiểu Từ đeo lên ah.

Tiểu Từ phát hiện tầm mắt của mình thoáng một phát biến thành rõ ràng, thông qua thần niệm chứng kiến trên mặt của mình là có một cái kính râm màu tím xinh đẹp, vui vẻ thâm nghĩ đến việc sẽ hôn một cái lên trên mặt của tỷ tỷ! Cứ như vậy, một cái áo trắng tuyệt mỹ thiếu nữ, bên người mang theo một cái áo tím tóc tím kính râm tím tiểu thiếu niên tại sương trắng dày đặc mà hành tẩu lấy!

“Tỷ tỷ, cái sương trắng dày đặc này tại sao lại có nhiều sương trắng như vậy à?” Tiểu Từ lúc đi ra cũng rất nghi hoặc, sương mù ở cái sương trắng dày đặc này đến tột cùng là từ đâu mà ra ah? Đeo lên kính râm liền phát hiện kỳ thật nơi này và rừng rậm bình thường là không có cái gì khác nhau ah.

“Trước kia nghe gia gia nói qua, cái sương trắng dày đặc này từ khi đại lục thống nhất về sau liền xuất hiện, hơn nữa còn tùy lúc mà chuyển động, bí mật của sương trắng dày đặc còn không có bị người của đại lục thăm dò ra, bất quá những cái trường bối ở Hồn Thú chi linh kia có lẽ sẽ biết a.” Tà Băng nghĩ nghĩ, hồi đáp.

Muốn đi Hồn Thú chi linh nhất định phải xuyên qua sương trắng dày đặc này mới có thể đến, như vậy bí mật của sương trắng dày đặc có lẽ cũng chỉ có bọn hắn hiểu được thôi. Hoặc là nói, cái sương trắng dày đặc này xuất hiện chính là một câu đố ah! Còn có U Minh đảo, cả hai cùng là hai đại hiểm địa ở đại lục, quả nhiên là danh bất hư truyền ah!

“Tiểu Từ, ngươi có cảm giác được khí tức của con người hay không ah?” Tà Băng đi tới liền ngừng lại, nàng giống như cảm thấy được một cỗ khí tức sinh mệnh yếu ớt, là nhân loại đấy! Cái sương trắng dày đặc này như thế nào sẽ xuất hiện nhân loại ah?

Tiểu Từ nghe được lời nói của tỷ tỷ..., cảm giác thoáng một phát, nhẹ gật đầu, hắn cũng cảm thấy. Hai người theo cảm giác hướng phía có khí tức sinh mệnh yếu ớt này mà đi đến.

Chỉ chốc lát, hai người thật đúng là tìm được một người, hắn là một cái thanh niên của dòng binh, trên người thanh niên cũng không có bất kỳ vết thương

nào, nhưng là sinh mệnh lực đã sắp đình chỉ, Tà Băng dùng một chút rồi lại đi tới bên người thanh niên ấy.

Tà Băng dùng Hồn Lực tìm tòi, biết hẳn là linh đánh thuê nên ắc hẳn là bị lạc đường tại sương trắng dày đặc, đã sắp bị chết đói rồi! Tà Băng từ bên trong ngọc giới lấy ra một lọ đan dược, lấy ra một viên nhét vào trong miệng của người thanh niên ấy, hơn nữa lấy ra một cái kính râm giúp hẳn đeo lên.

“Tỷ tỷ, ngươi tại sao phải cứu hẳn à?” Tiểu Từ chứng kiến tỷ tỷ lại cho hẳn ăn đan dược rồi lại mang kính râm cho hẳn, có chút khó hiểu mà hỏi.

“Ta muốn biết hẳn tại sao lại xuất hiện ở chỗ này.” Hoàn toàn chính xác, Tà Băng hiện tại muốn biết tại đây như thế nào lại xuất hiện dong binh, chẳng lẽ có người tuyên bố nhiệm vụ là phải tại sương trắng dày đặc này mà hoàn thành hay sao? Còn có linh đánh thuê này như thế nào lại đi đến nơi đây, đã tiếp cận với bên trong của sương trắng dày đặc rồi.

“Ta muốn biết hẳn tại sao lại xuất hiện ở chỗ này.” Hoàn toàn chính xác, Tà Băng hiện tại muốn biết tại đây như thế nào lại xuất hiện dong binh, chẳng lẽ có người tuyên bố nhiệm vụ là phải tại sương trắng dày đặc này mà hoàn thành hay sao? Còn có linh đánh thuê này như thế nào lại đi đến nơi đây, đã tiếp cận với bên trong của sương trắng dày đặc rồi.

Người thanh niên ăn vào đan dược rất nhanh liền tỉnh lại, mở mắt ra liền chứng kiến một cái thiếu nữ mỹ đến không thể tưởng tượng đang cười nhìn hẳn, đầu óc của thanh niên lập tức không hoạt động được rồi ah, tại sao lại có người xinh đẹp đến như vậy?

“Tỉnh?” Tà Băng chứng kiến nam tử đã tỉnh trở lại, liền mở miệng hỏi.

Âm thanh thanh quý của Tà Băng đem suy nghĩ của nam tử kéo trở lại, thanh niên ngơ ngác nhìn Tà Băng, hỏi: “Ta chết rồi sao?”

Hẳn đã chết sao? Không chết thì tại sao lại có thể diện kiến một người đẹp đến như vậy?

“Ngươi muốn chết như vậy ah, hừ, sớm biết như vậy tỷ tỷ đừng cứu hẳn ah!” Tiểu Từ chứng kiến ánh mắt si mê của thanh niên kia đang nhìn tỷ tỷ liền khó chịu.

Thanh niên nghe được lời nói của Tiểu Từ... , ánh mắt đầy nghi hoặc liền đảo nhìn về phía Tiểu Từ, thì lại một lần nữa xác định mình nhất định là chết rồi, áo tím, tóc tím, tử nhãn sao có thể lại là người?

Tà Băng chứng kiến bộ dạng của thanh niên kia, một chương chụp về phía đầu của thanh niên đó, nói ra: “Đừng suy nghĩ, đây là sương trắng dày đặc, ngươi còn chưa có chết!”

Nam tử cảm nhận được đỉnh đầu đau đớn, nghe được lời nói của Tà Băng... , mới nhớ tới chính mình là đang ở bên trong của sương trắng dày đặc ah, thiếu chút nữa là bị chết đói ah! Nghĩ vậy, cái bụng của người thanh niên kia rất phối hợp mà tạo ra tiếng “Xì xào”, thanh niên liền bụm lấy bụng của mình.

Tà Băng cười cười, theo bên trong ngọc giới lấy ra một ổ bánh mì cùng nước đưa cho người thanh niên ấy, thanh niên nghe thấy được mùi thơm trên tay Tà Băng liền ngẩng đầu lên, chứng kiến Tà Băng lần lượt cho mình tất cả, liền nói cảm ơn sau đó thì nhanh chóng ăn như hổ đói ah, nếu là hẳn không ăn... , khẳng định là sẽ chết ở chỗ này nga!

Thanh niên vừa ăn lại vừa uống, chỉ chốc lát, liền thỏa mãn vỗ vỗ bụng của mình, từ khi tiến vào cái sương trắng dày đặc này là chưa hề có ăn no qua ah!

“Ngươi như thế nào sẽ đến sương trắng dày đặc?” Tà Băng chứng kiến nam tử đã ăn xong, không khỏi mở miệng hỏi.

“Chúng ta là tại nhận nhiệm vụ trong công hội, phải tại sương trắng dày đặc này mà tìm kiếm được một loại linh quả có tán ra bảy sắc hào quang, nhưng là trên đường đi, ta bị lạc với bọn họ, chắc hẳn tại bọn họ vẫn còn ở sương trắng dày đặc này mà tìm kiếm ah.” Thanh niên nhớ tới sự việc này, trong nội tâm liền bị ai một chút, bọn họ cùng nhau mà tiến vào sương trắng dày đặc, trên đường dùng dây thừng buộc để phòng ngừa việc đi lạc, hẳn là một cái cuối cùng, không nghĩ tới dây thừng vậy mà lại bị đứt ra, hẳn tìm không thấy những người khác, cũng nhìn không ra được đường đi, chỉ có thể từng bước một mà dựa vào cảm giác ah, hẳn thiếu chút nữa là chết đói tại sương trắng dày đặc rồi ah.

“Ý của ngươi là dong binh đoàn của các ngươi đã đến đây không ít người?” Tà Băng nghi ngờ hỏi.

“Ân, chúng ta tổng cộng đã đến 200 cái dong binh đoàn. Nhưng là tiếp được cái nhiệm vụ ở sương trắng dày đặc này cũng chỉ có ba cái dong binh đoàn!” Nam tử gật đầu trả lời.

“Ba cái dong binh đoàn? Ba cái đó đều tiếp nhận nhiệm vụ? Ngươi là thuộc về cái dong binh đoàn nào?” Cái Thất Thái linh quả kia, nếu Tà Băng đoán không có sai hẳn là một loại quả màu nhiệm, là một loại linh quả có thể khởi tử hồi sinh, nếu loại linh quả này là sinh trưởng ở sương trắng dày đặc này, tại sao ba cái dong binh đoàn kia đều tiếp được nhiệm vụ này? Ít ra thì chỉ kiếm một cái dong binh đoàn tài giỏi nhất thôi ah.

“Bao gồm Thiết Báo dong binh đoàn, Hồng Ba dong binh đoàn, còn có dong binh đoàn của chúng ta chính là Tà Quân dong binh đoàn ah.” Nam tử vừa nói xong, Tà Băng liền lập tức đứng lên!

“Ngươi nói cái gì? Tà Quân dong binh đoàn?” Tà Băng cầm lấy bả vai của thanh niên, lớn tiếng hỏi. Tà Quân dong binh đoàn, đại ca ah, mọi người không biết nguy hiểm sao? ! Nhiệm vụ ở sương trắng dày đặc mà lại đi tiếp nhận? !

Thanh niên bị âm thanh của Tà Băng làm cho càng hoảng sợ, nhẹ gật đầu, nói ra: “Đúng vậy a, Tà Quân dong binh đoàn.”

“Dẫn đội là ai?” Tà Băng nghe được người thanh niên kia lại lần nữa xác nhận, vô cùng lo lắng liền vội vàng hỏi.

“Là Tà Bụi trưởng đoàn của chúng ta, đại tỷ Tà Tư, còn có Tam ca Tà Vân.” Thanh niên tựa hồ cảm thấy được Tà Băng đổi sắc, cũng không dám qua loa, lập tức đem danh tự của ba cái lão đại dẫn đội báo ra!

Nghe được thanh niên nói ra tên của ba người, Tà Băng liền tức giận mà dậm dậm chân, ba người này như thế nào lại biết nguy hiểm mà vẫn cứ vào ah, nếu ở cái sương trắng dày đặc này xảy ra điều gì ngoài ý muốn thì sao đây... Tà Băng quả thực không dám tưởng tượng nữa ah! Nàng hiện tại thực muốn lập tức vọt tới trước mặt của ba người bọn họ, mà đánh bọn hắn một lần!

Cho dù là nhận nhiệm vụ cũng không thể liều mạng như thế ah!

” Trưởng đoàn của chúng ta cùng hai cái trưởng đoàn của dong binh đoàn kia là giống như đánh cuộc ah, ai có thể hoàn thành nhiệm vụ này, người đó là đệ nhất dong binh đoàn!” Thanh niên gãi gãi đầu, đem sự tình mà mình biết đều nói ra.

“Các ngươi muốn ở nơi này mà cùng nhau chết hay sao?” Tà Băng vừa hỏi ra lời này, liền chụp đầu của mình lại, rồi lại trợn mắt há mồm, nàng dù là hỏi nhưng cũng đã rõ được câu trả lời!

“Được rồi, trước tiên nói cho ta biết tại sao các ngươi có thể đi vào cái sương trắng dày đặc này?” Tà Băng phát phát tay, đối với thanh niên đó hỏi, cái gì đều nhìn không rõ, bọn họ như thế nào lại đi vào nơi này được ah!

“Ah, đây là Hồn Thú của lão đại Tà Bụi dẫn đường, nó không bị quấy nhiễu tại nơi sương mù dày đặc như vậy, hơn nữa chúng ta còn được lão đại cho đan dược, sau khi ăn hết có thể tương đối nhìn rõ ràng được phương hướng. Mọi người chúng ta đều cột dây thừng lại với nhau.” Thanh niên đối với Tà Băng không có chút nào giấu diếm, đều nói ra.

“Ai, nói cho ta biết đích đến của các ngươi ở đây là đâu ah!” Tà Băng bắt đầu dĩ thử dài, đã như vậy, bây giờ nàng xác định là đại ca có lẽ là không có việc gì, bởi vì Hồn Thú ở bên trong sương trắng dày đặc này là không có chủ động đi công kích nhân loại!

“Ta còn nhớ rõ lời nói của lão đại, nơi đó giống như là một cái son động ở hướng đông tại sương trắng dày đặc này ah.” Người thanh niên đối với điều đó cũng không phải rất rõ ràng, chỉ là ngẫu nhiên nghe được lão đại nói chuyện, mới biết được.

” Son động ở hướng đông sao?” Tà Băng nhẹ gật đầu, phi thân lên không trung, triển khai thần niệm cường đại của chính mình rồi bắt đầu quét mắt nhìn từng nơi hẻo lánh ở cái sương trắng dày đặc này, thần niệm đảo qua một vài địa phương, lại thủy chung không có phát hiện dấu vết của dong binh đoàn.

Sau nửa ngày, Tà Băng mới mở to mắt, mở miệng nói ra: “Ta đã tìm được bọn hắn rồi, nhưng tình huống của bọn hắn là rất không ổn!”

Tà Băng nói xong, một tay nắm lấy người thanh niên, một tay kéo Tiểu Tử hướng phía mà nàng cảm giác được rồi bay đi, tình huống của đại ca cùng bọn họ thật đúng là...

Tà Băng không thể tin được, nếu là hôm nay nàng không ở chỗ này, đại ca cùng bọn họ sẽ không phải là bỏ mạng ở cái sương trắng dày đặc này rồi!

Tiểu Tử cảm nhận được tỷ tỷ đang rất là gấp gáp ah, liền phóng ra Hồn Lực của mình, giúp tỷ tỷ nắm tên thanh niên đó lên, nhanh chóng phi nhanh!

Khoảng cách với đại ca cùng bọn họ là càng lúc càng gần, Tà Băng có thể cảm nhận tinh tường được khí tức của bọn họ rồi ah! Cho đến khi chứng kiến thân ảnh của bọn hắn, lắc mình một cái, Tà Băng vung tay lên, ánh sáng sáng bóng của Thất Thái lưu ly lập tức đem tất cả mọi người bao phủ tại bên trong!

“Người nào!” Quân Tà Bụi chợt phát hiện chung quanh biến thành hào quang bảy màu, mà mình cũng có thể nhìn rõ ràng mọi thứ rồi, không khỏi đứng người lên rồi sử dụng giọng nói ác liệt mà hỏi!

“Đến đánh người ah!” Một đạo âm thanh với ngữ khí phẫn nộ liền vang lên bên tai của mọi người!

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 79: Người Nào Ngăn Cản Ta, Ta Giết!

Nghe được âm thanh này ba người Quân Tà Bụi, Quân Tà Tư cùng Quân Tà Vân thoáng giật mình một phát, đồng thời trên mặt cũng lộ ra dáng tươi cười đầy hưng phấn, âm thanh này, âm thanh này, không phải là rất quen thuộc với bọn họ sao?, đó là âm thanh của tiểu muội mà bọn họ một mực yêu thương đây sao?

Bất quá lúc ba người nghe được âm thanh của Tà Băng, liếc nhau, sờ sờ cái mũi, biết rõ tiểu muội nhất định là rất tức giận vì bọn họ lại chạy tới sương trắng dày đặc này ah, thế nhưng mà bọn họ cũng không nghĩ tới cái sương trắng dày đặc này thật là khủng bố đến như thế, cho dù có đan dược của Tà

Băng cùng Hồn Thú dẫn đường, bọn hán vẫn là phải lục lọi nửa tháng trời ở bên trong mà chẳng tìm kiếm được gì, muốn đi ra cũng không được hướng chỉ là thực hiện nhiệm vụ, trong nội tâm bọn họ cũng là rất bí ai ah.

“Tiểu muội, người ở đâu?” Tà Tư nhìn đại ca cùng tam đệ hiện tại là không dám nói lời nào, Tà Tư đối với bảy sắc hào quang xung quanh mà hỏi.

“Hừ, ở chỗ này đây!” Tà Băng bay đến trước mặt ba người, đem cái thanh niên sớm đã ngã đi trên đường kia ném trên mặt đất, mặt mũi tràn đầy vẻ giận dữ nhìn ca ca cùng tỷ tỷ của mình! Xem bọn hán xem hiện tại là bộ dạng vô cùng chật vật, đây có còn là ba cái người lúc nào tinh thần cũng phấn chấn hay bay múa sao?

“Chúng ta bị thất lạc một cái đội viên kia chính là người này ah?” Tà Vân chứng kiến người thanh niên trên mặt đất, một phần kinh ngạc nhưng chủ yếu vẫn là muốn chuyển đổi chủ đề tâm tư của tiểu muội bớt căng thẳng ah, nên chỉ vào người thanh niên hỏi.

Nghe được lời nói của Tà Vân... Tà Bụi cùng Tà Tư mới kịp phản ứng, vội vàng đi đến bên cạnh người thanh niên kia, xác định hán chỉ là ngã đi, liền đem người thanh niên ấy đặt ở bên người của một đám đội viên đang chật vật đến không chịu nổi của dong binh đoàn, sau đó ba người cúi đầu đi tới bên người Tà Băng.

Thật không muốn nhìn ba người bọn họ mà, đây còn có phải là Tà Bụi đại khí hào sảng, Tà Tư hoạt bát nóng nảy, Tà Vân công tử lại văn nhã, bọn họ đang đứng trước mặt Tà Băng. Mà bây giờ...

“Đừng nhìn ta, hãy tự xem xem bộ dáng của các người!” Tà Băng tiện tay chém ra một cái gương đặt ở trước mặt ba người, Tà Băng nhìn bộ dạng của ba người bọn họ, trong nội tâm là gần không được một hồi đau lòng, cho dù là đi làm nhiệm vụ cũng phải biết cái gì có thể làm và cái gì là không thể làm ah!

Ba người chứng kiến một tấm gương lớn xuất hiện trước mặt mình, rồi lại chứng kiến sắc mặt khó coi của mình trong gương, ba người là quần áo rách rưới đến không thể tưởng tượng nổi “Ah” một tiếng, cái gì đây, đây là hình dạng của mình sao? Hiện tại bộ dáng thật sự của chính mình thật là...

“Các người cũng hiểu được hiện tại các người là rất chật vật sao? Người người người, các người nhận nhiệm vụ cũng phải chú ý đến tánh mạng của mình ah! Các người còn không biết bên trong cái sương trắng dày đặc này đến tột cùng có cái gì ah! Cho dù các người đối với cái sương trắng dày đặc này vô cùng hiếu kỳ, các người cũng không thể, cũng không thể trực tiếp xông vô như thế ah!” Tà Băng nói xong trông mắt cũng có chút đỏ lên rồi ah, vạn nhất hôm nay nàng không có ở sương trắng dày đặc này, vạn nhất nàng không có gặp được người thanh niên lạc đường này, thì ca ca cùng tỷ tỷ phải làm sao bây giờ?

Thời điểm nàng dò xét mọi người cũng đã phát hiện ra căn bản là mọi người đã không hề ngủ và cũng không hề có đồ ăn ít nhất là sáu ngày sáu đêm rồi ah! Kêu nàng sao có thể không tức giận đây? Sao có thể không lo lắng? Cái này đều là những cái thân nhân mà nàng yêu thương nhất ah!

“Hiện tại đều ngồi xuống ngủ một giấc cho ta, kể cả các người cũng thế, toàn bộ nằm xuống nghỉ ngơi cho ta!” Sau khi Tà Băng đối với ba người nói xong, lại đối với 200 cái đội viên của dong binh đoàn nói ra, bọn hán hiện tại cần nghỉ ngơi, cần đồ ăn ah!

“Các người nghỉ ngơi trước đi, ba người chúng ta sẽ không phát sự tình gì đâu ah.” Tà Vân đối với những người phía sau mình nói xong lại quay đầu đối với Tà Băng nói ra. Tuy hiện tại hán thật là rất đói và cũng rất buồn ngủ, nhưng là muội muội của hán còn tức giận chưa có tiêu nha, hán làm sao có thể đi ngủ ah.

Tà Bụi cùng Tà Tư cũng là nhẹ gật đầu, muốn nghỉ ngơi cũng phải đợi tiểu muội hết giận rồi mới nói sau ah.

“Đều nghỉ ngơi cho ta!” Tà Băng đối với ba người rống lên, rồi một mình liền rời khỏi!

Ba người chứng kiến Tà Băng rời khỏi, khó hiểu liếc nhìn nhau, rồi cũng ngồi xuống, cùng nhau mà đợi tiểu muội xuất hiện, ai ngờ vừa mới ngồi xuống không bao lâu, ba người rất nhanh liền không chịu nổi cơn buồn ngủ đang kéo đến, cũng dựa vào một chỗ liền ngủ mất rồi, gần đây ba người bọn họ thật sự là quá mệt mỏi rồi.

Tà Băng chứng kiến ba người đã ngủ say, những cái đoàn viên kia cũng sớm đã ngủ rồi, mới thở dài, bắt đầu đi lác đác, đi ra khỏi cái không gian bảy sắc mà mình mới bày ra để nhốt một đồng củi khô, rồi lại đi vào, phát tay thả ra một cái bát tô, vo gạo, bọn hán hiện tại đã đói lâu như vậy, không thể ăn đồ vật đầy mỡ, Tà Băng liền nấu cho bọn họ một chút thịt cháo, cùng một ít rau cải.

Vốn tưởng rằng lúc này ba người họ đã ngủ ai ngờ lại mở mắt ra, nhìn cái thân ảnh màu trắng xinh đẹp kia không ngừng nhóm lửa, nấu cháo, hốc mắt của ba người đều ẩm ướt, đây là muội muội của bọn hán, bọn hán từ nhỏ đã nâng muội muội ở trong lòng bàn tay mà che chở yêu thương.

Bọn hán đều hiểu rõ, muội muội của bọn hán tức giận là vì bọn hán chạy tới một trong hai cái đại hiểm địa _sương trắng dày đặc này, tức giận bọn hán đem tánh mạng của mình đặt vào nơi nguy hiểm.

Chứng kiến Tà Băng quay người lại, ba người vội vàng nhắm lại đôi mắt sớm đã ướt át của mình, muội muội như vậy, bọn hán sao có thể không để ở trong lòng mà hào hào yêu thương?

Theo thời gian trôi qua, cháo mà Tà Băng nấu cũng đã chín rồi, hiện tại trong toàn bộ cái không gian bảy sắc này đều tràn ngập một mùi thơm nồng đậm, nghe thấy được mùi vị kia, các đội viên sớm đã ngủ cũng lục tục ngo ngoe tỉnh lại, từng đợt âm thanh “Xì xào” truyền ra.

Tà Băng nhìn cháo đã chín, lại vung tay lên, trước mặt liền xuất hiện 200 cái chén, rồi lại xuất ra 200 cái muỗng, đối với mọi người nói ra: “Các người đói bụng đã lâu, không thể ăn thức ăn đầy dầu mỡ, trước ăn chút cháo, đi ah.”

Sau khi nói xong Tà Băng liền lấy ba chén cháo đi về hướng ca ca và tỷ tỷ của nàng, chứng kiến ba người còn không chịu mở to mắt, tức giận nói: “Còn không mở mắt ra, uống cháo nhanh!”

Lúc này ba người mới mở mắt, bất quá ánh mắt lại né tránh không dám nhìn Tà Băng, ba người tiếp nhận chén cháo trong tay của Tà Băng, cảm tưởng mà từng ngụm từng ngụm uống vào, ở bên trong con mắt đã chứa đầy những giọt nước mắt, sắp sửa rơi xuống. . .

Tà Băng nhìn mọi người đã uống hết cháo, mới lại từ ngọc giới xuất ra mấy bình đan dược nhằm để khôi phục lại thể lực cùng Hồn Lực, đưa cho Quân Tà Bội, nói ra: “Đưa cho bọn họ phân ra ăn vào ah.”

Quân Tà Bội nhẹ gật đầu, cảm đan dược của Tà Băng mà phân phát xuống dưới, thân là trưởng đoàn của một cái dong binh đoàn, lúc này tâm tình của hắn so với bất luận kẻ nào đều chênh lệch, đáy lòng là áy náy rất nhiều, nếu lần này bọn họ không có đựng phải tiểu muội của mình, thì có phải hay không những đoàn viên này đều sẽ cùng hắn tại sương trắng dày đặc này mà một chết hoặc là chết đối. . .

Quân Tà Bội đem đan dược phân phát xuống dưới, mới xuất ra ba viên đưa cho Tà Tư cùng Tà Vân, ba người cùng một chỗ mà uống vào, cảm giác được thân thể của mình đã hồi phục xong, lúc này càng là không dám ngừng đầu nhìn Tà Băng rồi.

Tà Băng nhìn ba người, bất đắc dĩ cười cười, nói ra: “Đại ca, Nhị tỷ, ca ca, các ngươi có biết hay không toàn bộ sương trắng dày đặc này chỉ có một cái dong binh đoàn của các ngươi?”

Thời điểm Tà Băng lợi dụng thần niệm tìm kiếm bọn hắn, đã phát hiện cái sương trắng dày đặc này chỉ có một lũ ngu ngốc bọn hắn mà thôi, nói cách khác, hai cái dong binh đoàn cùng bọn họ đánh cuộc căn bản là không có đi vào nơi này ah !

Thời điểm Tà Băng lợi dụng thần niệm tìm kiếm bọn hắn, đã phát hiện cái sương trắng dày đặc này chỉ có một lũ ngu ngốc bọn hắn mà thôi, nói cách khác, hai cái dong binh đoàn cùng bọn họ đánh cuộc căn bản là không có đi vào nơi này ah !

“Cái gì? Tiểu muội ngươi nói là sự thật?” Quân Tà Bội nghe được lời nói của Tà Băng. . ., trực tiếp đứng người lên không dám tin rồi lớn tiếng nói!

Mặt mũi của Quân Tà Tư cùng Quân Tà Vân cũng là tràn đầy không thể tưởng tượng nổi, sau đó là tràn đầy vẻ giận dữ, bọn hắn dám đùa nghịch với mình sao? Chẳng lẽ bọn hắn lại muốn tánh mạng của dong binh đoàn chúng ta?

“Chỉ có mấy đồ dân các ngươi là tới sương trắng dày đặc này để làm nhiệm vụ!” Tà Băng tức giận trừng liếc ba người, cũng may là nàng đang ở sương trắng dày đặc, cũng may là nàng đựng phải người thanh niên kia, cũng may là nàng gặp được ca ca cùng tỷ tỷ của mình.

“Thiết Bảo dong binh đoàn! Hồng Ba dong binh đoàn! Lần này trở về không chính chết các ngươi ta cũng không phải là đại tỷ của Tà Quân dong binh đoàn_Quân Tà Tư!” Quân Tà Tư nắm chặt nắm đấm oán hận nhìn lên không trung đánh một quyền xuống đất!

“Các ngươi có còn muốn làm nhiệm vụ này?” Tà Băng quay đầu lại hỏi lấy Quân Tà Bội, kỳ thật hỏi cũng không cần phải hỏi, tính cách của đại ca của nàng, nàng như thế nào lại không biết?

Quả nhiên, Quân Tà Bội nhìn thoáng qua khí sắc của các đội viên cũng đã khôi phục lại, ánh mắt kiên định nói: “Đã đi tới nơi sương trắng dày đặc này, lại phải trải qua nhiều khổ sở như vậy, nếu không có thu hoạch gì thì không phải là đã uống công những ngày qua chịu khổ hay sao?

“Đúng, nhiệm vụ này nhất định phải thành công!” Quân Tà Vân miệng nói ra, nhiệm vụ này là nhiệm vụ của cấp độ A, chỉ cần hoàn thành, Tà Quân dong binh đoàn của bọn họ sẽ thăng cấp đến cấp độ A!

Tà Băng liếc mắt, đối với ba người nói ra: “Muốn đi ta cùng các ngươi đi, bất quá những đội viên khác của dong binh đoàn thì không cần phải đi rồi, hiện tại ta dẫn bọn hắn ly khai khỏi sương trắng dày đặc này, một hồi bốn người chúng ta đi tìm linh quả.”

Ba người nghĩ nghĩ, nhẹ gật đầu! Quân Tà Bội quay đầu hướng phía thủ hạ của hắn nói ra:” Hiện tại các ngươi hãy ly khai khỏi sương trắng dày đặc này mà đến cái thị trấn nhỏ ở bên ngoài, nghỉ ngơi cho thật tốt, chúng ta trở lại thì đến đó tìm các ngươi.”

“Không được, trưởng đoàn, chúng ta không phải sợ chết ah, chúng ta cùng đi!” Một thanh niên lớn tiếng nói.

“Đúng, trưởng đoàn, chúng ta không sợ chết!”

” Trưởng đoàn, để cho chúng ta cùng đi a!”

...

Một loạt âm thanh không ngừng vang lên, Quân Tà Bội nghe được lời nói của bọn hắn. . ., ánh mắt lạnh lùng nhìn lướt qua, nói ra: “Các ngươi không sợ chết, nhưng ta sợ các ngươi chết!”

Hắn là trưởng đoàn, chỉ cần một cái quyết định sai thì hậu quả sẽ lớn đến cỡ nào, hắn muốn cả đoàn đội của mình là bình bình an an mà trở về! Tuy là có một đám thủ hạ huynh đệ không sợ chết làm hắn rất cao hứng! Thế nhưng mà hắn sẽ không để cho mọi người đi theo hắn để đem tánh mạng của mình đặt vào nơi nguy hiểm!

“Các ngươi không cần đi theo chúng ta, cái sương trắng dày đặc này các ngươi cũng đã nhìn thấy, bên trong cũng không có gì nguy hiểm, ngược lại nếu

đi quá đông người sẽ dễ dàng bị thất lạc, cho nên các người đi ra bên ngoài chờ đợi là phương pháp tốt nhất, các người hiểu chưa?” Lúc này Tà Băng đứng lên đối bọn hắn nói ra.

Mọi người nghe được âm thanh của ân nhân cứu mạng mình, rồi lại nhìn về thăm mỵ không thể tưởng tượng nổi của vị ân nhân đó, cả đám đều im lặng, những điều này, bọn hắn hiểu, bọn hắn cũng biết tình huống hiện tại là không cho phép quá nhiều người, nhưng là bọn hắn vẫn như cũ muốn đi theo trưởng đoàn mà cùng nhau hoàn thành nhiệm vụ, chỉ bởi vì bọn họ là một cái chính thể.

Tà Băng chứng kiến mọi người gật đầu, cười cười, Tà Quân dong binh đoàn, không phải là hữu danh vô thực ah, rất biết suy nghĩ cho đại cuộc! Sự đoàn kết của bọn hắn, không phải những dong binh đoàn khác có thể so sánh đâu ah! Sau đó Tà Băng đưa cho ba người Quân Tà Bụi ba cái kính râm, quay người liền cùng đoàn viên của Tà Quân dong binh đoàn biến mất không thấy gì nữa!

Lúc này ba người Quân Tà Bụi đã đứng ở bên trong của sương trắng dày đặc này thấy cái gì đều không rõ ah, chỉ có thể dựa vào cảm giác để biết rõ ba người là đang cùng một chỗ. Tiểu Tử bị Tà Băng vứt bỏ khi nhìn thấy ba người như vậy, chứng kiến trong tay ba người cầm kính râm nhưng lại không mang lên, bất đắc dĩ lắc đầu nói ra: “Trong tay các người cầm cái gì kia sao không đeo lên đi ah?”

Ba người nghe được âm thanh của Tiểu Tử lại càng hoảng sợ, bên cạnh bọn họ vẫn có người khác sao?

Chứng kiến ba người còn không có phản ứng, Tiểu Tử đoạt lấy kính râm của ba người rồi đeo lên cho bọn hắn, nói ra: “Mở to mắt!”

Ba người mở mắt ra, chợt phát hiện tầm mắt của mình đã nhìn rõ ràng mọi thứ, không thể tưởng tượng nổi nhìn cảnh sắc chung quanh mình, mới đem ánh mắt quét đến trên người của Tiểu Tử, là một tiểu thiếu niên áo tím tóc tím? Ai vậy à?

Cho tới bây giờ Quân Tà Bụi mới phát hiện ở đây lại có một cái dị loại!

“Ta là Tiểu Tử, là đệ đệ mà tỷ tỷ yêu quý nhất.” Tiểu Tử chứng kiến thần sắc ba người kinh ngạc, tự cho là bọn họ vì thấy mình quá đẹp trai nên mới thế, tóc hất lên đối với ba người giới thiệu.

Ba người Quân Tà Bụi nghe được cái tên Tiểu Tử này chỉ cảm thấy hết sức quen thuộc, nhìn lại áo tím cùng tóc tím của Tiểu Tử, Quân Tà Bụi bỗng nhiên chợt nhớ, lớn tiếng nói: “Người, người là Tiểu Tử? Chính là cái hồn sủng màu tím kia của tiểu muội sao?”

”Hiện tại Tiểu Tử ta là một cái nhân loại rất tuần tú nha!” Tiểu Tử kiêu ngạo ngẩng đầu nói ra.

“Người đã lên cấp trở thành Siêu Thần Thú rồi hả?” Tà Vân chỉ vào Tiểu Tử mà hỏi.

Tiểu Tử không có trả lời, về mặt nhìn qua Quân Tà Vân, không lên cấp hẳn làm sao có thể hóa thành hình người ah, thật là cái đồ đần mà.

Tà Vân bị ánh mắt khinh bỉ của Tiểu Tử nhìn làm mặt có chút đỏ lên, sờ sờ cái mũi, Siêu Thần Thú nha, hẳn như thế nào hội không kích động ah, tuy nhiên Hồn Thú của bọn hắn cũng được công pháp cùng đan dược của Tà Băng mà thành công tiến hóa thành Siêu Thần Thú rồi, nhưng là không nghĩ tới cái nhỏ nhỏ màu tím trong ngực của Tà Băng kia cũng đã tiến hóa rồi.

“Cái này là vật gì? Vậy mà có thể lại để cho tầm mắt của chúng ta nhìn rõ mọi thứ!” Quân Tà Bụi chỉ vào cái kính râm trên mắt của chính mình mà hỏi.

“Đây là tỷ tỷ chế tạo ra, đeo nó lên thì bất luận tại nơi đâu cũng sẽ không thể quấy nhiễu đến tầm mắt của chúng ta.” Nói đến đồ vật mà tỷ tỷ chế tạo, trên khuôn mặt của Tiểu Tử là tràn đầy kiêu ngạo rồi, tỷ tỷ của hắn cái gì cũng biết ah.

Ba người nhìn nhìn xung quanh một xú, tiểu muội của bọn hắn từ nhỏ đã làm cho bọn họ thật sự kinh ngạc rất nhiều rồi, hết thấy sự tình kỳ quái chỉ cần là có tiểu muội của mình tham dự, bọn họ tựu không biết cái gì gọi là kì quái. Tiểu muội của bọn họ thật sự chính là một cái làm cho người ta không ngừng kinh hi ah!

Ngay tại thời điểm bốn người đang cười cười nói nói, Tà Băng cũng đã dẫn người của Tà quân dong binh đoàn đưa ra khỏi sương trắng dày đặc rồi ah, hướng phía chỗ của bọn họ mà trở về nghĩ đến Thiết Báo dong binh đoàn cùng Hồng Ba dong binh đoàn, Tà Băng lạnh lùng hừ một tiếng, ánh mắt trở nên lạnh lẽo ác liệt, năng sẽ để cho bọn hắn hối hận đến chết!

Chỉ chớp lát, Tà Băng liền thấy được thân ảnh của bốn người, sau khi dừng lại bên cạnh của bọn họ, năng đối với bốn người nói ra: “Chúng ta bây giờ phải đi mau các người mau nói cho ta biết về cái sơn động kia a.”

Chỉ chớp lát, Tà Băng liền thấy được thân ảnh của bốn người, sau khi dừng lại bên cạnh của bọn họ, năng đối với bốn người nói ra: “Chúng ta bây giờ phải đi mau các người mau nói cho ta biết về cái sơn động kia a.”

Bốn người nghe được lời nói của Tà Băng ..., nhẹ gật đầu, bây giờ đã có thể nhìn rõ được đường đi, mọi chuyện có lẽ sẽ tốt hơn rồi ah.

Quân Tà Bụi một mực nghi hoặc vì cái gì mà muội muội của mình lại đi tới cái sương trắng dày đặc này, không phải là khi trận đấu kết thúc đã quay trở lại học viện rồi sao? Sự tình lúc ấy của Tà Băng truyền khắp đại lục, ba người bọn họ đương nhiên là cũng biết. Vốn tưởng rằng Tà Băng sẽ trở lại học viện, không nghĩ tới nha đầu kia vậy mà lại chạy tới cái nơi sương trắng dày đặc này ah?

“Tiểu muội, người tại sao lại đến cái nơi sương trắng dày đặc này ah?” Nghĩ đi nghĩ lại, Quân Tà Bụi đối với Tà Băng mà hỏi.

Quân Tà Bụi cùng Quân Tà Vân cũng nghi hoặc nhìn về phía Tà Băng, bọn họ cũng cảm thấy kỳ lạ, tại sao lại ở cái nơi sương trắng dày đặc này mà gặp

được tiểu muội ah.

“Ta phải đi đến nơi cuối cùng của sương trắng dày đặc_Hồn Thú chi linh ah. Mười năm trước đã đáp ứng mẫu thân của Tiểu Tử sẽ đem hắn trở về thăm gia tộc, huống chi ta cũng muốn đi xem truyền thuyết ở bên trong của cái Hồn Thú chi linh này là cái bộ dáng gì đây!” Tà Băng nhìn Tiểu Tử bên cạnh, lại nghĩ tới Tháp Toa, bọn họ nhất định cũng rất nhớ Tiểu Tử a.

“Hồn Thú chi linh? Tiểu muội, người nói giỡn hay nói thật ah!” Tà Tử nghe được lời nói của Tà Băng..., cầm lấy tay của Tà Băng nói ra. Cái tiểu muội này có phải hay không chuyên ưa thích những chuyện kích thích ah?

“Người thấy ta giống nói giỡn hay sao? Nhị tỷ, người thật sự cần phải ra dáng thực nữ một chút ah.” Tà Băng giang tay ra, Nhị tỷ của nàng thật là chưa bao giờ biết rõ hai chữ thực nữ là viết như thế nào ah, đại bá thì ôn hòa, đại nương thì dịu dàng nhị tỷ ah, người một chút cũng không có di truyền của họ ah.

“Thực nữ? Ta là không có một chút hứng thú. Tiểu muội, sau khi hái được Thất Thái quả người vẫn là cùng chúng ta trở về đi ah, Hồn Thú ở Hồn Thú chi linh ghét nhất chính là nhân loại đây.” Tà Tử đối với hai cái từ thực nữ kia là xì mũi coi thường, sau đó vẫn là không muốn muội muội của mình mạo hiểm đi Hồn Thú chi linh, trước kia đã được nghe phụ thân nói Hồn Thú chi linh là tuyệt đối không chào đón nhân loại, hiện tại vào Nam ra Bắc cũng hiểu được không ít sự tình, cho nên đối với việc Tà Băng muốn đi Hồn Thú chi linh nàng là kiên quyết phản đối!

Tuy là trong gia đình có rất nhiều đệ đệ cùng muội muội nhưng nàng là yêu quý duy nhất một cái bảo bối muội muội này, nàng sẽ không muốn muội muội của mình đi nơi nguy hiểm như vậy!

Tà Vân cùng Tà Bội liếc nhau, cũng không nói gì thêm, bởi vì bọn họ hiểu rõ Tà Băng nếu đã ra quyết định gì, thì bất kì ai cũng không thể cải biến, hai người chỉ có thể hi vọng Tà Băng bảo vệ tốt chính mình thôi ah.

Bất quá biết rõ được tính cách của tiểu muội nhìn sẽ tuyệt đối tin không bạc đãi chính mình, hơn nữa muội muội bảo bối của mình cũng không phải là ai muốn khi dễ thì có thể khi dễ ah, ít nhất ba người bọn họ liên thủ cũng không phải là đối thủ của muội muội ah!

Ba người hiện tại không biết là, lúc này thực lực của Tà Băng đã lên tới đẳng cấp mà trên đại lục ai cũng phải cân nhắc xem có nên đụng tới ko ah, thực lực của Tà Băng đã là Hồn Tôn cấp bốn lại thêm mấy chiêu thức biến thái của Quy Nguyên Phần Thiên Quyết, thì cho dù là đụng với cao thủ Thần giai, chắc cũng ở trong tay nàng mà phải chịu cái thiệt thòi rất lớn ah, trường lão áo chính là cái ví dụ điển hình ah!

Huống chi bên cạnh của nàng còn có hai cái thực lực biến thái đến mức không thể nào biết là Tuyệt Ảnh cùng Tuyệt Táp, còn có mỹ nữ Yêu Hoa xinh đẹp nhưng lại rất mạnh có thực lực hủy diệt thiên địa ah, hơn nữa còn có một cái có thể so sánh với đẳng cấp của Thần giai_Tiểu Tử, thực lực như vậy, có gì không đủ để nàng kiêu ngạo tại Áo Tạt Tử đại lục ah?

“Ta sẽ bảo vệ tốt chính mình, các người còn chưa rõ về ta sao, chỉ có ta khi dễ người chứ không có việc người khi dễ ta!” Tà Băng đối với ba người cam đoan nói. Hồn Thú ở Hồn Thú chi linh là rất chán ghét nhân loại sao? Một phần vì ta đã đáp ứng qua Tháp Toa, thì ta lại càng muốn xông vào ah!

Tà Bội cùng Tà Vân nhẹ gật đầu, bọn hắn như thế nào lại không tin thực lực của muội muội mình ah? Nhưng là tục ngữ có câu “Thiên ngoại hữu thiên”, người giỏi còn có người giỏi hơn, huống chi muội muội của bọn hắn chỉ mới mười lăm tuổi! Cho dù là từ trong bụng mẹ bắt đầu tu luyện cũng không chỉ mới tu luyện có mười lăm năm, cùng những cái lão quái đã mấy ngàn năm mấy vạn năm kia thì so như thế nào ah?

“Tuổi chỉ là hư ảo...” Tà Băng nói những lời này, liền lấy tay xoa xoa cổ tay của mình, tại cái nơi cường giả vi tôn này, tuổi tác chính là một cái hư ảo mà thôi, chỉ cần người có được thực lực, như vậy người chính là bá chủ!

“PHỐC...” Mấy người bị bộ dáng của Tà Băng làm cười, tiểu muội của bọn hắn ah.

“Tỷ tỷ, chúng ta muốn tìm Thất Thái quả là cái dạng gì ah?” Tiểu Tử trên đường một mực suy nghĩ về cái Thất Thái quả này, cảm giác, cảm thấy rất quen thuộc, hình như là hắn lúc còn ở trạng thái trong trứng đã nghe mẫu thân Tháp Toa từng nói qua loại linh quả này.

“Màu của linh quả là có bảy sắc, hơn nữa nó còn tản ra hào quang bảy màu mãnh liệt, những thứ khác thì không được rõ cho lắm rồi.” Tà Vân nghĩ nghĩ chính mình tiếp nhiệm vụ, liền đem tự mình biết cho nói ra.

“Linh quả tên là Thất Sắc Tim Sen, nó là trăm năm mới nở hoa, ngàn năm mới kết tâm, vạn năm mới thành quả, nếu là đẳng cấp Hồn Sư sử dụng Thất Sắc Tim Sen này, có thể khiến người đẳng cấp Hồn Lục lập tức gia tăng gấp đôi, nhưng lại không có bất kỳ tác dụng phụ gì, ngược lại đối với thân thể là sẽ cải tạo trở thành người có thiên phú ah.” Tà Băng nhàn nhạt đem tư liệu mà mình tra được trong ngọc giới đối với mấy người nói ra.

“Mạnh như vậy?” Nghe được lời nói của Tà Băng..., ba người Quân Tà Bội đều có chút tròn mắt, cái linh quả này cũng thật sự quá cường hãn rồi!

“Đúng, cho nên, nếu chúng ta tìm được Thất Sắc Tim Sen thì..., các người có thể xuất ra một cái để hoàn thành nhiệm vụ, nhưng nếu là nó quá ít..., tốt nhất vẫn là giữ lại để cho thực lực của Tà Quân dong binh đoàn tăng lên một phen ah” Tà Băng gật gật đầu, nghĩ đến thực lực của Tà Quân dong binh đoàn, nàng liền nhũ nhũ mày lại ah.

Khi đưa bọn hắn trở về, nàng đã phát hiện trong đó phần lớn là đẳng cấp Hồn Tông, Hồn Thánh cũng không có mấy cái, dong binh đoàn của bọn hắn cho dù là đoàn kết, cũng không đủ dùng ah!

Hơn nữa người ở Áo Tạt Tử đại lục đối với Thất Sắc Tim Sen là rất tham! Thất phu vô tội, mang ngọc có tội, ngay từ đầu Tà Băng đã không có ý định để cho Thất Sắc Tim Sen có mặt tại đại lục, dù sao thực lực của bọn họ vẫn là chưa đủ mạnh, cho dù hiện tại bọn họ đã có được Siêu Thần Thủ thì sao

ah!

“Nếu như cái Thất Thái quả này thật là cường đại như vậy, thứ tốt như vậy vẫn là giữ lại chính mình dùng vẫn tốt hơn ah!” Quân Tà Bụi mặc dù là người hào sảng, nhưng là sống cùng tiểu muội của mình nhiều năm như vậy, cái gì nhẹ cái gì nặng trong lòng của hắn rất rõ ràng.

Tà Băng nhẹ gật đầu, nhìn về phía Tiểu Từ bên cạnh đang cau mày, thò tay sờ sờ đầu của Tiểu Từ, nói ra: “Tiểu Từ, làm sao vậy? Có cái gì không đúng?”

Tiểu Từ nghĩ nghĩ, ngẩng đầu, ánh mắt có chút ngưng trọng nói: “Tỷ tỷ, nếu ta nhớ không lầm thì năm đó ta đã cho nghe mẫu thân giống như là đề cập tới sự tình của Thất Sắc Tim Sen.”

Tà Băng nhún mày, ý bảo Tiểu Từ nói tiếp. Nếu là Tháp Toa đã từng nói qua cái sự tình của Thất Sắc Tim Sen này, thì rõ ràng là cái Thất Sắc Tim Sen này hoàn toàn chính xác là có mị lực rồi.

“Lúc ấy mẫu thân hình như là có nói, Thất Sắc Tim Sen là tại hướng đông của sương trắng dày đặc ở trong một cái Thất Sắc Hồ(hồ bảy sắc), hơn nữa Hồn Thú chi linh cùng sương trắng dày đặc là cách xa nhau chỉ ở cái Thất Sắc Hồ ấy, quan trọng nhất là, mẫu thân có nói, ở dưới đáy hồ có một cái quái vật rất lợi hại! Hơn nữa quái vật kia chưa bao giờ chủ động công kích bọn hắn, trừ phi có người muốn ngắt lấy vật mà nó thủ hộ Thất Sắc Tim Sen.”

Tiểu Từ một hơi đem sự tình về Thất Sắc Tim Sen mà mình nghe được đều nói ra, nhìn xem tỷ tỷ của mình, thời điểm hắn nghe mẫu thân nói đến quái vật kia, rõ ràng là cảm nhận được mẫu thân đang run rẩy, sợ hãi.

Quái vật có thể làm cho mẫu thân mình sợ hãi như thế, Tiểu Từ thật sự không hi vọng tỷ tỷ của mình mạo hiểm đụng chạm đến nó!

Quái vật có thể làm cho mẫu thân mình sợ hãi như thế, Tiểu Từ thật sự không hi vọng tỷ tỷ của mình mạo hiểm đụng chạm đến nó!

Tà Băng nhăn nhún mày, nàng có thể cảm nhận được hiện tại Tiểu Từ đang sầu lo, biết rõ bây giờ Tiểu Từ đối với nàng là vô cùng lo lắng, nàng nghĩ nghĩ hồi, rồi đối với ba người Quân Tà Bụi hỏi: “Như vậy mà các ngươi còn muốn đi sao?”

Khi Tà Băng nghe Tiểu Từ nói xong về quái vật kia, nàng là cực kì hiếu kỳ rồi, gần đây vấn đề liên quan tới quái vật Tà Băng đều rất có hứng thú, giống với trước khi đụng phải Yêu Hoa, còn có cái con quái vật to lớn kia, còn có Mỹ Nhân Ngư, hiện tại lại xuất hiện một cái quái vật nữa, nàng là rất muốn đi đấy!

“Đi, sao có thể không đi, cho dù đụng không được tới Thất Sắc Tim Sen thì cũng phải nhìn được nó cho thật kỹ chứ.” Quân Tà Vân nắm chặt nắm đấm, đối với Tà Băng nói ra, hắn là khẳng định phải đi, ít nhất cũng biết rõ muội muội của mình có thể thành công vượt qua Thất Sắc Hồ mà đến Hồn Thú chi linh hay không ?

Quân Tà Bụi cùng Quân Tà Tư cũng nhẹ gật đầu, người của Quân gia cũng không phải là dạng người thấy khó khăn mà lùi bước ah!

Đương nhiên nếu biết rõ gặp nguy hiểm mà còn xông thì chính là kẻ đàn! Cho nên bọn hắn quyết định nhất trí, đi, kiên quyết muốn đi! Bốn người huynh muội bọn họ thật vất vả mới gặp lại nhau, cũng có thể xem đây là đi chơi ah.

Tà Băng khoé miệng ngoéo ... một cái, vung tay lên, nói ra: “Tốt, chúng ta nhau đi xem Thất Sắc Tim Sen cùng cái quái vật thủ hộ này một chút ah!”

Tiểu Từ chứng kiến bốn người đã quyết định muốn đi, chỉ có thể đi theo bên người tỷ tỷ, hơn nữa bọn hắn tiến vào Hồn Thú chi linh cũng phải thông qua cái Thất Sắc Hồ này đấy.

Sau khi mọi người đã xác định xong, cũng không nóng nảy, trên đường đi bọn họ kể cho Tà Băng cuộc sống bên ngoài của bọn họ, có niềm vui, có nỗi buồn, có nguy hiểm cùng kích thích, kiếp sống của dong binh vốn là kích thích vô cùng, không ngừng đứng ở vực thẳm của sự sống và cái chết, bọn hắn cũng đã từng mất đi một bộ số huynh đệ, bọn hắn cũng đã từng bị một đàn sói truy đuổi... , bây giờ ba người Quân Tà Bụi bọn họ là đã thành thực, đồng dạng là cường đại đấy!

Tà Băng nghe được cuộc sống của bọn hắn, có khi khoé miệng câu dẫn ra, có khi lại oán trách bọn hắn không để ý đến an nguy của bản thân.

Tà Băng cũng thỉnh thoảng kể cho bọn hắn về cuộc sống của mình ở học viện, dù cho sự tích của Tà Băng đã truyền khắp đại lục, lúc ba người nghe được trong miệng Tà Băng nói ra những chuyện kia, vẫn là nhìn không được liú cả lưỡi, về sự tình của trận đấu kia ai cũng đều không có nói ra, trong nội tâm mỗi người của Quân gia đều nhớ kỹ một cái tên, cái tên kia chính là Văn Á, cái đã dùng tánh mạng của mình để cứu nữ tử bảo bối của Quân gia bọn họ.

Cười cười nói nói, mọi người đã sắp đi đến bên cạnh Thất Sắc Hồ, nhưng mà vào lúc này, một đạo âm thanh truyền ra nhưng không nghe rõ là âm thanh của nam hay của nữ: “Tại đây không phải là nơi các ngươi có thể tới, kính mong nhanh chóng rời đi!”

Trong âm thanh còn kèm theo uy áp cường đại hướng phía mấy người Tà Băng đè xuống, Tà Băng nhăn nhún mày, vì mọi người mà phóng xuất ra một cái Quy Nguyên Trảo chống đỡ lại một phần uy áp này, Tà Băng mở miệng nói ra: “Chúng ta chỉ là muốn vượt qua cái Thất Sắc Hồ này đến Hồn Thú chi linh mà thôi.”

“Ah? Thật là như vậy? Tiểu nha đầu, nhất cử nhất động của các ngươi đều được hiện ra trong tầm mắt của ta.” Trong âm thanh tràn đầy miệt thị.

“Vậy sao?” Ngờ ngơ của Tà Băng cũng không được thân thiện, mở miệng nói ra. Quái vật kia nói rất đúng ah!

“Các ngươi là muốn nhìn bộ dáng của bản tôn a, càng muốn biết về tòa hoa sen Thất Sắc của bản tôn có phải hay không? Thậm chí còn nghĩ đến việc hái đi Thất Sắc Tim Sen của bản tôn?” Trong âm thanh ngậm lấy chút ít ngữ khí trào phúng đối với mấy người Tà Băng truyền đến.

“Nếu thế thì như thế nào?” Tà Băng lạnh lùng nói, nàng có thể cảm nhận được ở bên trong âm thanh này mang uy áp rất lớn, chính là một cái tuyệt đối cường giả, nhưng là cho tới bây giờ Tà Băng đều là gặp mạnh thì sẽ càng cường! Không quản ngươi là thần hay là ma, ngăn cản đường đi của ta, ta giết!

“Tiểu nha đầu, không nên cuồng vọng như vậy, cho dù bản tôn ngăn cản đường đi của ngươi thì như thế nào?” Âm thanh phảng phất có thể biết được ý nghĩ trong lòng của Tà Băng, trong giọng nói vẫn là như cũ không ai bì nổi, âm thanh miệt thị đối với Tà Băng nói ra.

“Người nào ngăn cản đường đi của ta, ta diệt!” Tà Băng trực tiếp phóng xuất ra Hồn Lực của mình! Không hài lòng sao? Đã không nhường đường cho ta, vậy thì đánh tới khi nào ngươi nhường đường! Nếu không nữa thì, trực tiếp tiêu diệt ngươi để đường đường mà đi qua!

“Người có thể cuồng vọng, nhưng là trước mặt bản tôn còn chưa tới phiên mấy người các ngươi hung hăng cản quấy!” Âm thanh càng nói lại càng lớn, cho đến những lời nói cuối cùng quả thực là rống lên, ít nhất so với uy áp của Tà Băng là không lỏ hơn mấy chục lần hướng phía mấy người Tà Băng mà đè xuống!

Hiện tại mấy người Tà Băng hô hấp đều có chút khó khăn, Tà Băng quay đầu lại nhìn xem ca ca, tỷ tỷ của mình cùng Tiểu Tử, chứng kiến sắc mặt của bọn hắn tái nhợt, nếu uy áp lớn hơn một chút nữa thì... , thì thân thể của mấy người bọn họ sẽ có vấn đề nghiêm trọng! Tà Băng không chút nghĩ ngợi trực tiếp đem ba người Quân Tà Bụi cùng Tiểu Tử đưa đến bên trong ngọc giới!

Thời điểm chỉ còn lại một người Tà Băng, uy áp đã giảm xuống rất nhiều, Tà Băng xuất ra lam lăng sa mà Mỹ Nhân Ngư đưa cho nàng, cảm giác được năng lượng hùng hậu của nó, trực tiếp phi thân đến Thất Sắc Hồ, mà trong mắt của Tà Băng thì Thất Sắc Hồ lại không có một tia sáng nào, mặt hồ chỉ là một mảnh tĩnh lặng.

“Tiểu nha đầu, muốn đi qua Thất Sắc Hồ của ta cũng phải nhìn xem ngươi có hay không tư cách này!” Âm thanh từ trong đáy hồ truyền ra, Thất Sắc Hồ lập tức tỏa ra hào quang bảy màu!

Tà Băng nháy mắt mấy cái, lạnh lùng nhìn về phía hồ: “Nếu như chỉ bằng cái Thất Sắc bình chương này mà muốn ngăn cản đường của Quân Tà Băng ta, ngươi thật đúng là không đủ tư cách ah!”

Thất Sắc bình chương đối với những người khác có lẽ là một chút biện pháp nhỏ đều không có, nhưng là Tà Băng thì khác, thời điểm con mắt của Tà Băng có thể hóa thành Thất Sắc, thì việc Thất Sắc bình chương này đối với nàng mà nói là không có dù chỉ là một tia tác dụng!

“Hừ, cũng không nên nói ầu nói tả, chờ ngươi đánh vỡ cái bình chương này mới có tư cách cùng bản tôn động thủ!” Âm thanh tràn ngập khinh thường, Thất Thái bình chương của hắn cũng không phải là muốn thì có thể đánh vỡ được ah.

Thế nhưng mà hành động kế tiếp của Tà Băng, đem chủ nhân của âm thanh này làm cho dọa sợ!

Chỉ thấy Tà Băng không nói gì thêm, chỉ là lạnh lùng khơi gọi lên khóa miệng của mình, nhìn như là cười, nhưng là trong đôi mắt lại là một mảnh lạnh như băng! Đã như vậy miệt thị ta, không chính ngươi một chút thì ngươi không biết ngươi là ai, có bao nhiêu cân lượng ah!

Cầm lấy lam lăng sa trên tay, hào quang bảy màu lập tức tại trên người của Tà Băng hiện ra! Ngay tại hào quang bảy màu sáng lên, bên hồ Thất Thái bình chương rõ ràng đã mở đi rồi! Mà lam lăng sa trong tay của Tà Băng càng là hóa thành màu xanh da trời hòa với hào quang bảy màu bên người của Tà Băng! Toàn bộ cục diện là mỹ đến không thể tưởng tượng nổi!

Tà Băng xoay người một cái, vung tay một cái, lam lăng sa liền hướng phía Thất Thái bình chương đánh tới!

“Phanh!” Một tiếng, Thất Thái bình chương trên mặt hồ đã bị đánh lên một đạo, Tà Băng xem xét kỹ, đối với cái kia khe hở lại là mãnh liệt một kích! Tà Băng nhíu mày, không nghĩ tới cái Thất Thái bình chương này thật đúng là khó PHÁ...!

Tà Băng là lần đầu tiên muộn, chủ nhân của âm thanh kia đã triệt để sợ choáng váng rồi! Thất Thái năng lượng, trong cơ thể của thiếu nữ này dĩ nhiên là Thất Thái năng lượng? ! Nàng phải.. Nàng phải.. Trên thân của âm thanh kia đã chảy mồ hôi lạnh chất đầy rồi ah, như nàng thật là nàng, vậy hắn hiện tại quả thực chính là đi tìm đường chết!

Ngay tại thời điểm chủ nhân của âm thanh kia sợ hãi, Tà Băng đã phát ra một kích cuối cùng!

“Phanh! Ba!” Hai tiếng âm thanh cực lớn vang lên, Thất Thái bình chương bên hồ đã hoàn toàn bị đánh nát! Khóa miệng của Tà Băng ngoéo ... một cái, nhìn xem mặt hồ một lần nữa khôi phục lại tĩnh lặng, lạnh lùng nói: “Hiện tại ta có tư cách hay không ah? Ngươi có phải hay không có thể hiện thân rồi hả?”

“Hừ! Bản tôn hôm nay tâm tình tốt, chẳng muốn cùng ngươi so đo!” Cái thoại ngữ, này nghe thì có vẻ như là rất có khí thế nhưng có trời mới biết chủ nhân của âm thanh này là thừa nhận lấy cái dạng khủng bố mới có thể đem nó nói ra!

“Vậy sao? Thế nhưng mà hôm nay Quân Tà Băng ta tâm tình cũng rất tốt, thật đúng là muốn cùng ngươi so đo một chút!” Lúc Tà Băng đang nhìn đến Thất Thái bình chương, liền đem nó cùng Thất Sắc Hồn Lực của mình liên hệ lại với nhau, nói không chừng chủ nhân của âm thanh này thật đúng là có thể cung cấp cho mình một chút ít tin tức ah!

“Vậy sao? Thế nhưng mà hôm nay Quân Tà Bãng ta tâm tình cũng rất tốt, thật đúng là muốn cùng ngươi so đo một chút!” Lúc Tà Bãng đang nhìn đến Thất Thái bình chương, liền đem nó cùng Thất Sắc Hồn Lực của mình liên hệ lại với nhau, nói không chừng chủ nhân của âm thanh này thật đúng là có thể cung cấp cho mình một chút ít tin tức ah!

“Ta, ta khuyên ngươi mau nhanh ly khai tại khỏi đây, nếu không thì . . . , thì bản tôn có thể không ngần ngại mà đem ngươi trở thành thuốc bổ mà nuốt vào bụng ah!” Ngữ khí của âm thanh kia có chút sốt ruột nói, nha đầu kia như thế nào còn không đi, muốn cùng ta so tài sao? Ta lại không phải người ngu, chứng kiến ngươi có Thất Sắc Hồn Lực mà vẫn cùng ngươi so tài? Thì cùng với việc muốn chết thì có cái gì khác nhau!

“Vậy sao? Vậy tại sao ta lại cảm thấy ngươi là sợ hãi ah?” Nghe được bên trong âm thanh đã không có sự miệt thị cùng trào phúng như lúc ban đầu, Tà Bãng rõ ràng cảm thấy trong âm thanh kia là có chút run rẩy! Cho nên Tà Bãng rất xác định, hẳn tuyệt đối biết rõ được bí mật bên trong của Thất Sắc Hồn Lực của mình!

“Sợ hãi? Bản tôn sống nhiều năm như vậy, theo không biết hai chữ này viết như thế nào!” Âm thanh chủ nhân đích thật là thập phần cuồng vọng đấy! Nhưng là hẳn biết rõ, cuồng vọng cũng là sẽ đối người đối với sự tình đấy! Nếu không phải Tà Bãng sử dụng Thất Sắc Hồn Lực, hẳn chỉ cần động động ngón tay liền có thể giải quyết cái tiểu nha đầu hung hăng can quấy này!

“Đã như vậy, vậy thì mau đi ra cùng ta đánh nhau một hồi ah!” Tà Bãng bĩu môi, gọi không dám ra mà còn ở đó nói cái gì? Hãy đi ra cùng nàng mà đánh nhau một hồi, thuận tiện hỏi một chút bí mật của Thất Sắc Hồn Lực trong cơ thể nàng!

Nghe được những lời này của Tà Bãng, âm thanh kia lại im lặng, bụm lấy lỗ tai của mình không ngừng rung đùi đắc ý, hẳn không nghe được hẳn nghe không được . . .

Tà Bãng đợi cả buổi cũng không thấy có người đi ra, khóe mắt không còn vui vẻ đối với mặt hồ nói ra: “Không đi ra cũng được, nhiều năm như vậy ngươi tích góp cũng không ít Thất Sắc Tim Sen rồi, coi như là lễ gặp mặt ta, đưa ta mười bảy mươi tám cái là được rồi!”

Ta cũng không tin ta nói như vậy ngươi còn không chịu ra!

Những lời này của Tà Bãng, làm cho chủ nhân của âm thanh kia thiếu chút nữa bị nước miếng của mình nghẹn đến chết! Lễ gặp mặt sao? Mười bảy mươi tám cái? Có trời mới biết trước mắt trong tay hẳn mới có hai mươi cái ah! Đi ăn cướp hay sao? Tiếp tục bị lấy lỗ tai lại, cái gì hẳn đều không có nghe được, cái gì cũng không nghe thấy.

Tà Bãng thấy đối phương vẫn là không để ý tới mình, học bộ dạng của Tôn Ngộ Không trong Tây Du Ký ở kiếp trước, từ bên trong ngọc giới xuất ra một cái trường côn, gian trá cười, không đi ra sao? Ta quấy cho cái Thất Sắc Hồ này không được an bình, để xem ngươi có chịu đi ra không?

Tà Bãng cảm lấy trường côn liền phi thân đến bên hồ, lớn tiếng nói: “Ngươi nếu không ra cũng đừng trách ta sẽ hủy cái hang ổ này của ngươi!”

Âm thanh kia như cũ không có lên tiếng, hẳn như thế nào cũng không tin nha đầu kia có thể hủy cái hang ổ này của hẳn!

“Trường!” Theo một tiếng này, trường côn trong tay của Tà Bãng bắt đầu lớn lên một cách nhanh chóng! Khoảng chừng thời gian nửa khắc đồng hồ mới nghe “Phanh!” Một tiếng!

Sau đó tay của Tà Bãng cầm trường côn mà bắt đầu quấy động, mặt hồ bắt đầu xoáy càng lúc càng mạnh trở nên càng lúc càng lớn! Ngay tại lúc này chủ nhân của âm thanh kia mới cảm nhận được hiện tại Tà Bãng thật sự sẽ hủy hang ổ của hẳn! Không khỏi vội mở miệng nói!

“Ngừng! Ta cho ngươi, ta cho ngươi!” Âm thanh lo lắng truyền vào trong tai của Tà Bãng, Tà Bãng mới đình chỉ không quấy nước nữa! Xem ra một chiêu này của Tôn Ngộ Không hoàn toàn là rất có tác dụng ah!

“Còn không mau lấy ra cái kia?” Tà Bãng cười nhẹ nhàng đối với mặt hồ nói ra.

Ngay tại lúc Tà Bãng nhìn chăm chú ở bên trong hồ, năm cái hào quang bảy màu của Thất Sắc Tim Sen liền từ trên mặt hồ tàn ra! Tà Bãng đem năm cái Thất Sắc Tim Sen cầm ở trong tay, ngoéo . . . miệng một cái, đối với mặt hồ nói ra: “Ta nhất định sẽ tìm đến ngươi để tâm sự, cùng nhau bàn luận về sự tình của cái Thất Sắc Hồn Lực này.”

Âm thanh kia không còn mở miệng, đoán chừng là bị những lời này của Tà Bãng làm chọc giận đến gần chết rồi! Thứ đồ vật ngươi cần ta đã cho ngươi rồi, như thế nào vẫn không buông tha ta chứ?

Hai chữ” bàn luận” của Tà Bãng đã làm cho chủ nhân của âm thanh kia thâm nghĩ mình là ăn no không có chuyện gì làm rồi, lại đi đụng phải một cái nhân vật như thế! Hiện tại chỉ hi vọng nàng hãy quên sự tình mới vừa rồi đi ah.

Khi trở về ngọc giới Tà Bãng liền nhìn thấy ba người Quân Tà Bội cùng Tiểu Tử không ngừng ở bên trong đi tới đi lui, bốn người chứng kiến Tà Bãng đi đến, đôi mắt lập tức sáng ngời chạy vội đến bên người của Tà Bãng, nắm tay Tà Bãng lên rồi bắt đầu kiểm tra tra từ đầu đến chân một lần!

Không có việc gì, mọi người không có việc gì . . .

Tà Bãng chứng kiến cử động của mấy người bọn họ, cười cười, mở miệng nói ra: “Bảo bối mọi người của các ngươi tại sao có thể có sự tình gì được ah?”

Ba người nghe được lời nói của Tà Bãng . . . , vỗ vỗ đầu Tà Bãng một cái, xoa cái khuôn mặt nhỏ nhắn của Tà Bãng hai cái, rồi sùng nịnh nói: “Đúng vậy

a, bảo bối của muội muội của chúng ta sao có thể có chuyện gì đâu ah?”

Thế khi ánh mắt của ba người dời đi chỗ khác đáy mắt lại không có một tia vui vẻ, bọn hắn chỉ cảm giác mình thật vô dụng! Thời điểm nguy hiểm như vậy lại bị muội muội đưa về ngọc giới, làm cho một mình nàng đối mặt với đối thủ cường đại như vậy, ba người là nắm thật chặt nắm đấm của mình!

“Đại ca, các người xem, đây là cái gì?” Tà Băng xuất ra cái năm cái Thất Sắc Tim Sen kia đặt ở trong lòng bàn tay đối với ba người nói ra.

“Cái này... Đây chẳng lẽ là...” Quân Tà Bội xem đồ vật trong tay của Tà Băng, không dám tin mở miệng nói.

“Cái này chính là... Thất Sắc Tim Sen, các người cầm một cái đi hoàn thành nhiệm vụ ah, những thứ khác dùng để tăng thêm thực lực của Tà Quân dong binh đoàn.” Tà Băng đem năm cái Thất Sắc Tim Sen bỏ vào trong tay của đại ca mình là Quân Tà Bội, mở miệng nói ra.

Mấy người Quân Tà Bội cũng không có chối từ, biết rõ tính tình của Tà Băng, bọn hắn chỉ là đem Thất Sắc Tim Sen một mực nắm chặt ở trong tay...

“Hiện tại ta sẽ dẫn các người ra khỏi sương trắng dày đặc này, sau đó sẽ hướng phía Hồn Thú chi lĩnh mà xuất phát!” Tà Băng cười cười, cùng ba người Quân Tà Bội đi ra khỏi ngọc giới, thời điểm đang định phi thân, thì một giọng nói liền truyền ra!

“Ồi!!!, vừa đi ra liền chứng kiến mấy cái nhân loại rất mỹ ah, sương trắng dày đặc này đã thật lâu không thấy được rồi!” Trong âm thanh là tràn đầy yêu mị cùng khát máu.

Mấy người Tà Băng vẫn không nói gì, một đạo âm thanh quen thuộc khác lại truyền ra: “Người là muốn tìm cái chết sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Tiểu Bạch, Ăn Nó Đi!

Nghe được thanh âm này, Tà Băng nghi hoặc nhìn về phía bên hồ, cái quái vật dưới đáy hồ này là có ý gì? Không đi ra cùng bọn hắn đánh nhau, chẳng lẽ lại giúp bọn hắn? Ít nhất Tà Băng không tin quái vật kia lại tốt như vậy, mà lúc trước, cái thanh âm yêu mị kia rõ ràng là muốn ăn tươi bọn hắn? Tà Băng nghĩ tới đây, đôi mắt hiện lên một vòng ánh sáng âm u!

Tà Băng vừa suy nghĩ, thì một cái dáng người siêu bạo, chỉ mặc một bộ sa y, cầm trong tay một bả quạt lông liền đã đi tới chỗ nàng, khuôn mặt của nữ tử này không thể so với Yêu Hoa không chênh lệch bao nhiêu, nhưng căn bản là nàng cùng Yêu Hoa không thể so sánh.

“Ồi!!!, nguyên lai còn có tới hai vĩ đại mỹ nhân ah!” Nữ tử đó tiến lại, chứng kiến Tà Băng cùng Tà Tư, đôi mắt khát máu hạ trên người hai người ngó tới tới, phảng phất ý nghĩ nếu ăn hết hai đại mỹ nhân, chính mình có phải có thể hấp dẫn hơi một chút.

“Ân, nam nhân đây không tệ, bằng không theo bản tôn về làm nam sủng, như thế thấy thế nào?” Nữ tử chuyển ánh mắt hướng Tà Bội cùng Tà Vân, hai người khí suất lăng từ bề ngoài thoáng một cái hấp dẫn ánh mắt của nữ nhân, trong lòng nghĩ cũng không tự chủ nói ra.

“Phi! Người quả thực tới tìm cái chết!” Tà Vân vẫn không nói gì, Quân Tà Bội liền hướng nữ tử lạnh lùng nói, lập tức phóng ra Hồn Lực của mình, lục giai Hồn Tôn! Quân Tà Bội tiến giai nhanh chóng so thiên tài thực sự còn nhanh hơn nhiều! Có đan dược của Tà Băng cùng công pháp nguyên tố, còn có mỗi ngày phải làm nhiệm vụ sống chết ấy tự nhiên lại bộc phát!

Nữ tử khinh thường nhìn Hồn Hoàn trên người Tà Bội, một cái Hồn Tôn nhỏ nhoi cũng vững tưởng chống lại nàng? Hiện tại, người duy nhất khiến nàng đồ kị đó chính là thiếu nữ áo trắng kia, từ này đến giờ thiếu nữ ấy không hề mở miệng, nhưng trong đôi mắt hiện lên sự ác liệt làm cho nữ tử chịu đựng không nổi.

Còn con quái vật dưới đáy hồ vừa mới nói kia nữa, nếu con quái vật này ra mặt trợ giúp bọn hắn thì hôm nay sợ rằng nàng kia là chịu ko nổi rồi. Thực lực của quái vật kia vốn là cùng một đẳng cấp với nàng, nhưng hắn là Thất Thái Hồn Lực lại muốn hơn nàng một bậc!

Quân Tà Bội gọi Siêu Thần Thú của bản thân ra, đã sớm tiến hành Hợp Thể, vừa lúc muốn đem nữ tử buồn nôn này đánh tan hồn kỹ, thì Tà Băng đã đến bên cạnh ngăn cản hắn, chứng kiến thấy ánh mắt khó hiểu của Quân Tà Bội, Tà Băng khí ngữ nhàn nhạt nói: “Đại ca, người không phải là đối thủ của nàng.”

Quân Tà Bội nghe Tà Băng nói, bất đắc dĩ lui trở về, nếu là người khác ngăn lại hắn, hắn đã sớm một cước đạp bay người đó rồi, nhưng người ngăn hắn đó chính là tiểu muội, hắn biết rõ tiểu muội là muốn tốt cho mình, cho nên mới lui trở về.

Đồng thời Quân Tà Vân cùng Quân Tà Tư cũng đã triệu hồi Hồn Thú của mình ra, đã tiến hành kỹ năng Hợp Thể! Nhưng cũng bị Tà Băng ngăn lại, nếu không phải ba người này không đồng ý, Tà Băng nhất định sẽ trực tiếp đem ba người này về ngọc giới, nàng phải cam đoan người thân của mình phải an toàn!

Tà Băng đi đến trước, nghiêng thân, đem hai tay đập ở trước ngực, khinh thường nhìn nữ tử, khí ngữ đậm mạc nói: “Làm Siêu Thần Thủ như ngươi được nhiều người ham muốn như vậy, thật đúng là không dễ dàng, nhưng lại bị nhốt ở sương trắng dày đặc này tư vị rất tốt có phải hay không?”

Tà Băng không nói gì, là vì nàng lợi dụng chính mình siêu cấp sử dụng kỹ năng quan sát nội tâm của nữ tử. Thế mới biết nữ tử này là Siêu Thần Thủ, cơ bản là Cửu Vĩ Hồ Ly, từng ở Ao Táp Tư đại lục hành tẩu cứu theo sở thích mà làm tùy ý, cuối cùng bị một người thần bí phong ấn ở sương trắng dày đặc, mà không ngờ nàng còn có khả năng qua lại chung quanh địa phương Thất Thái hồ!

“Ngươi! Làm sao ngươi biết?” Nữ tử bị Tà Băng nói ra tâm sự, có chút giật mình liền hướng Tà Băng hỏi, nàng như thế nào mà biết mình bị nhốt ở đây?

Nghe nói như thế, ba người Quân Tà Bụi lần nữa cảm thán muội muội của mình, cơ hồ nếu không có nàng họ cũng không hiểu sự tình!

Mà thời điểm tốt để chuẩn bị ra tay thì quái vật ở đáy hồ đã bị Tà Băng làm cho hoảng sợ, nếu Quân Tà Băng thật sự có thể nội tâm của con người, như vậy thời điểm hiện xuất hiện thì tất cả các bí mật đều bị nàng nhìn thấy

Bất quá cho dù như thế, nếu Tà Băng thật sự có nguy hiểm đến tánh mạng, hẳn sẽ lao ra, trong cơ thể nàng nếu là Thất Thái Hồn Lực, dù cho hiện tại không hoàn toàn là đúng, nhưng là nàng đã xác minh thân phận của mình, quái vật dưới đáy hồ cũng không ngờ ngác nhìn nàng bị bóp chết!

Nhưng tất cả các đã kích muốn thừa nhận hay không, trước mặt Cửu Vĩ Hồ Ly nàng đang nâng cao sức mạnh của mình, quái vật dưới đáy chỉ cần bảo hộ Tà Băng nếu có thể là được

Không thể không nói, quái vật dưới đáy hồ là coi thường thực lực của Tà Băng, một tánh mạng con người thì so được bao nhiêu trong yếu, Tà Băng đương nhiên hiểu được điều đó, nàng muốn bảo hộ người thân của mình, bằng hữu của mình, nếu không có cái tánh mạng này, còn nói gì là bảo hộ?

Cho nên, mệnh của Quân Tà Băng, cho dù ngươi là ai đều khó có khả năng lấy đi được! Ông trời cũng không được!

“Ta như thế nào lại không biết?” Tà Băng cười cười, nàng đã từng nói, thế giới này rất lớn, nhưng điều mà Quân Tà Băng muốn biết có thể biết!

“Cho dù ngươi biết thì như thế nào? Bản tôn không thể khai ly khỏi sương trắng dày đặc thì các ngươi nghĩ, các ngươi có thể chạy thoát sao?” Nữ tử sau khi nói xong, thân thể liền biến đổi! Vốn là đôi tai nhân loại, nay biến thành đôi tai rắn cảm nhắt, hàm răng lộ ra vài răng nanh dài, biến đổi lớn nhất là sau lưng có chín cái đuôi lông xù to! Ra đó là hình dạng người thú của Siêu Thần Thủ Cửu Vĩ Hồ Ly!

Mấy người Tà Băng nhìn bộ của Cửu Vĩ Hồ Ly đồng thời nhủ mảy, Cửu Vĩ Hồ Ly này mị hoặc chi thuật vô cùng lợi hại! Mà ngay cả Tà Băng cùng hai nữ tử Tà Tư cũng một chút nữa đều bị nàng mê hoặc! Nhưng vào lúc này, đôi mắt Tà Băng lập tức biến thành Thất Thái lưu ly, một cái nháy mắt, trong mắt, hào quang bảy màu hướng phía Cửu Vĩ Yêu Hồ vọt tới!

Cửu Vĩ Yêu Hồ vội vàng né nhanh qua về phía sau, thu hồi mị hoặc chi thuật của chính mình! Vừa rồi hào quang bảy màu nếu trùng thì chính mình bị mị hoặc chi thuật hại! Hiện tại thu hồi mị hoặc chi thuật, Cửu Vĩ Yêu Hồ mới thấy tốt một chút!

“Trốn? Trong từ điển của ta không có chữ này!” Tà Băng xem Cửu Vĩ Yêu Hồ thu hồi mị hoặc chi thuật, về sau mới lạnh lùng mở miệng nói.

Ánh mắt trống rỗng của Quân Tà Bụi cùng Quân Tà Vân cũng bị câu nói vừa của Tà Băng thoáng một cái sợ tới mức tỉnh lại, thế mới biết chính mình bị trúng mị hoặc chi thuật! Trong nội tâm thầm mắng chính mình tại sao lại thấp như vậy?

Kỳ thực, điều này không thể trách Quân Tà Bụi và Quân Tà Vân, dù sao Cửu Vĩ Yêu Hồ thực lực quá cường hãn, nàng cùng cấp bậc còn chịu không nổi mị hoặc chi thuật, nói chỉ hai người Quân Tà Bụi thực lực kém như vậy!

“Mọi người quay trở về ngọc giới đi. Yên tâm, con tiểu hồ ly này không tổn hại được ta đâu!” Tà Băng đối với sau lưng ba người nói ra, mấy nay trong sương trắng dày đặc mấy người Tà Băng hết đụng quái vật này đến quái vật khác, đúng là một cái bất hòa: con quái vật dưới đáy hồ không đi ra đuổi, hiện tại là muốn mình chết trước đây!

Cửu Vĩ Yêu Hồ này chẳng những muốn ăn nàng cùng Nhị tỷ, lại muốn đem đại ca cùng ca ca làm nam sủng? Nếu Quân Tà Băng không tức giận mà lại nên lời, thì nàng không phải là Quân Tà Băng rồi!

Tà Băng không để cho ba người kia phản đối, trực tiếp đem ba người đưa về ngọc giới, Cửu Vĩ Yêu Hồ này xem xét rõ ràng là một cao thủ khó đối phó, còn không biết là địch hay là bạn của yêu quái dưới đáy hồ, hiện tại nguy hiểm thế này nàng không thể cho người thân của mình ở lại.

Ba người vừa mới gia nhập ngọc giới, thoáng sót ruột, thấy tiểu tử, Quân Tà Bụi lập tức nói: “Tiểu tử, Tà Băng hiện đại gặp nguy hiểm!”

“Cái gì? Tỷ tỷ gặp nguy hiểm?” Tiểu tử nghe lời của Quân Tà Bụi cảm thấy sót ruột, tỷ tỷ gặp nguy hiểm?

“Cái gì? Ngươi xác định?!” Một âm thanh nữ tử truyền ra, thấy Yêu Hoa sót ruột vọt ra, đi theo sau lưng đồng dạng là ánh mắt lo lắng của Tuyết Táp!

Nhưng riêng Tuyết Ảnh lại trực tiếp ra khỏi ngọc giới! Cho dù hấn và Tà Băng là Thượng Cổ khế ước, hẳn biết Tà Băng hiện không gặp nguy hiểm nhưng khi nghe tin, trong lòng không ngăn khỏi lo lắng, Tuyết Ảnh sau khi đi ra ngoài, thấy Cửu Vĩ Hồ Ly cùng Tà Băng ở một chỗ!

Tuyết Ảnh chứng kiến Tà Băng hiện không gặp nguy hiểm, nỗi lo trong lòng tạm để xuống, không có lập tức xông lên trước, mà là thu lại khí tức của mình, không thể không phủ nhận Tà Băng bây giờ rất cường hãn, Tà Băng chính là cần những cuộc chiến đấu như thế này!

Cùng Tà Băng lớn lên nên Tuyết Ảnh có thể nói là hiểu rõ Tà Băng nhất, Tà Băng chính là người gặp loài người mạnh thì tự mình lại mạnh hơn người, hiện tại ở Áo Tạt Tư đại lục ngoại trừ các lão quái vật, cơ bản không có ai gây phiền toái cho Tà Băng, mà những lão quái vật kia cũng không nhân rồi tới tìm Tà Băng gây sự, cho nên trong trận đấu này Tà Băng phải tự chiến đấu, Tuyết Ảnh sẽ không tiến lên trợ giúp nàng!

Nhưng vào lúc này, Yêu Hoa, Tuyết Táp cùng tiểu tử còn có ca ca tỷ tỷ Tà Băng tiến ra khỏi ngọc khối, mà bước ra họ bị Tuyết Ảnh kéo sang một bên, trận chiến này là thuộc về Tà Băng!

Tin tưởng Tà Băng chính là tin tưởng thực lực của nàng có thể chiến thắng trận đấu này! Bất luận kết quả là thắng hay thua, Tà Băng cũng không bỏ qua cái tâm tư tà ác của Cửu Vĩ Hồ Ly! Cái này là do Cửu Vĩ Hồ Ly rửa họa vào thân!

Cửu Vĩ Hồ Ly này vạn lần không nên đem chủ ý đánh vào ba người Quân Tà Bụi, muốn ăn hết ta cùng nhị tỷ, bắt hai ca ca của Quân Tà Băng ta, hôm nay ta sẽ khiến Cửu Vĩ Hồ Ly người không còn một cái đuôi!

Bao nhiêu tu luyện của Cửu Vĩ Hồ Ly đều chứa ở cái đuôi! Muốn lấy mạng của Cửu Vĩ Hồ Ly thì phải chém hết đuôi của chúng!

Lúc này Tà Băng đã chuyển hóa sức mạnh Thất Thái Hồn Lực đi ra, trong tay vũ khí như cũ là lam lăng sa do Mỹ Nhân Ngư tặng, toàn hoàn tỏa hào quang bảy màu, tay Tà Băng cầm một đầu Thất Thái lăng sa, thâm nĩ không thể tưởng tượng nổi!

Còn Cửu Vĩ Hồ Ly cũng không tỏ ra yếu thế, chín cái đuôi không ngừng lay động, những móng tay dài hiện ra màu xanh đen, phốc thân hướng Tà Băng mà chộp tới!

Tà Băng vẫn yên lặng nhìn Cửu Vĩ Hồ Ly hướng móng vuốt về phía mình! Thoát một cái xuất hiện sau lưng Cửu Vĩ Hồ Ly, xuất ra lam lăng sa quấn lấy một đuôi của Cửu Vĩ Hồ Ly, chỉ nghe Cửu Vĩ Hồ Ly “Ah!” Hét thảm một tiếng, nửa cái đuôi đã bị Tà Băng chém rớt xuống!

Nhưng mà nửa cái đuôi đối với Cửu Vĩ Hồ Ly mà nói, không có một chút tác dụng, chỉ thấy Tà Băng cắt đứt nửa cái đuôi trong nháy mắt chúng liền dán lại với nhau! Đối với nàng mà nói, chỉ cần nàng muốn một cái đầu một cái đuôi không có vấn đề gì, như vậy đối với nàng không có tác dụng gì!

Tà Băng chứng kiến cảnh này, cau mày, cái đuôi của Cửu Vĩ Hồ Ly này đúng thật là chắc!

“Haha, tiểu nha đầu muốn lấy một mạng của ta ư? Không dễ như vậy! Tiếp ta một chiêu này, chín yêu hồ tránh!” Cửu Vĩ Hồ Ly sờ lên cái đuôi của mình, nở một nụ cười khát máu, nha đầu kia dám làm tổn thương cái đuôi của mình, theo lời Cửu Vĩ Hồ Ly mà nói..., Cửu Vĩ Hồ Ly hướng một lực tới phóng tới Tà Băng mà đánh!

Ở một bên, mọi người tuyết Ảnh cùng quái vật dưới đáy hồ nhìn thấy hồn lực của Cửu Vĩ Hồ Ly, toàn bộ không khỏi tay nắm thành nắm, hồn kỹ cường đại thế này, Tà Băng có thể ứng phó được không?

Sự thật chứng minh, sự tình gì thì Tà Băng cũng đều xảy ra kì tích! Huống chi kỹ năng trốn tránh của Tà Băng là tốt nhất! Tà Băng nhìn cái hồn kỹ cường đại này, khóe miệng nâng lên, cường đại có thể làm được gì? Người có thể đánh trúng ta thì được, đánh không trúng ta, hồn kỹ cường đại đều vô dụng!

Tà Băng lần nữa né tránh, tránh né hồn kỹ Cửu Vĩ Hồ Ly về sau, đem lam lăng sa thả về ngọc giới, lấy ra loan nguyệt Hắc Dao, tay cầm loan đao tà lạnh như băng thoáng nhìn qua cái đuôi của Cửu Vĩ Hồ Ly, lần nữa đem cái đuôi của nó chặt bỏ một nửa! Sau đó huýt sao một tiếng, trên bầu trời có một con chim bạch điều xinh đẹp bay tới, tại Tà Băng mà cọ xát thoáng bay về sau, ngậm trong mồm cái đuôi của Cửu Vĩ Hồ Ly rồi bay lên trời!

Tà Băng nhìn Cửu Vĩ Hồ Ly cười nhạo, nói ra: “Lần này thì thế nào, không dán chúng lại một chỗ nữa à?”

Lần nữa, Cửu Vĩ Hồ Ly bị Tà Băng chặt đi nửa cái đuôi, cổ nức tức giận trong lòng, muốn khôi phục cái đuôi của mình, vậy mà chứng kiến cái đuôi bảo bối của mình bị một con bạch điều nhỏ xíu tha đi? Nàng như vậy mà bị một con bạch điều làm hỏng đi một cái mạng?

Nàng thề, đợi sau khi hạ nữ ghê tởm kia, nhất định sẽ đem hết bạch điều ở trên thế giới này tiêu diệt!

Đã mất đi một cái mạng cũng như mất đi một bộ phận năng lượng, lúc này rõ ràng không lợi hại bằng lúc trước, bây giờ Tà Băng không lãng phí một tia Hồn Lực, thực lực của Cửu Vĩ Hồ Ly chính xác là rất cường, nhưng nếu đem một cái đuôi cũng như một cái đầu, người có phải còn không lợi hại như vậy?

Cửu Vĩ Hồ Ly đáy lòng khát máu tức giận, nhìn Tà Băng ánh mắt phung trào về sao, toàn bộ con mắt trở nên đỏ bừng, hôm nay nhất định nàng sẽ đem cô gái kia băm thành vạn mảnh! Cửu Vĩ Hồ Ly ngửa mặt lên trời trường rống một tiếng, bay thẳng đến chỗ Tà Băng, Siêu Thần Thú lợi hại nhất không phải kỹ hồn, mà là sức bật của bọn hắn!

Tà Băng chứng kiến Cửu Vĩ Hồ Ly hướng mình đánh tới, nường mày, nắm loan nguyệt đao trực tiếp nghênh đón, thể lực của Siêu Thần Thú luôn hơn người, ngược lại nàng muốn xem cái hơn người ấy có gì đặc biệt!

Cửu Vĩ Hồ Ly lóe móng vuốt của mình, mở cái miệng rộng, lộ ra răng nanh tự muốn cắn Tà Băng một ngụm, Tà Băng cầm loan đao hướng đầu hồ ly đánh tới, người lợi hại? Dám cắn ta, ta chém đầu người xem người có bản lĩnh gì mà cắn ta!

Cửu Vĩ Hồ Ly chú ý tới cách nghĩ của Tà Băng, cười lạnh, đem đầu mình thoát ly khỏi lưỡi đao của Tà Băng, Cửu Vĩ Hồ Ly này không phải người ngu, cắn không được cũng không phiền nhận một nhát đao của người? Nằm mơ ah!

Cả hai bây giờ không ai chiếm thế thượng phong, nhưng tổng thể, Tà Băng đã tiêu diệt một cái mạng của Cửu Vĩ Hồ Ly!

Mà tính nhẫn của Cửu Vĩ Hồ Ly đã bị Tà Băng mài không còn một tia, trực tiếp đem tám cái đuôi hợp lại thành một, muốn xuất ra kỹ năng mạnh nhất của nàng! Sử dụng cái kỹ năng này, cho dù Tà Băng không bị mất mạng, cũng làm cho thân bại danh liệt!

Tà Băng lúc này đã nhận ra sự chuyển biến năng lượng của Cửu Vĩ Hồ Ly, vội vàng phóng ra Quy Nguyên trảo, loan nguyệt đạo lúc này tỏa ra ánh sáng lóng lánh! Cuối cùng trận chiến cũng bắt đầu!

“Cửu Vĩ hợp nhất!” Cửu Vĩ Hồ Ly hét lớn một tiếng, nửa bầu trời biến thành sáng màu đỏ, chỉ thấy cái đuôi Cửu Vĩ Hồ Ly ẩn chứa một sức mạnh cường đại hướng Tà Băng mà đập tới! Mà mặt mũi Tà Băng trào đầy vẻ nghiêm trọng!

Mà lúc này Tà Băng không có động! Trong nháy mắt đối phương đã đem tám cái đuôi hợp lại, Tà Băng trong đầu tràn đầy kỹ năng Quy Nguyên Phần Thiên, thức thứ nhất, thức thứ hai, đệ tam thức, càng không ngừng xoay tròn, hơn nữa Tà Băng còn mơ hồ cảm nhận được Quy Nguyên Phần Thiên Quyết thức thứ tư muốn giải trừ phong ấn!

Nhưng Cửu Vĩ Hồ Ly không bỏ qua cơ hội này, đem kỹ hồn không lồ đánh vào trạng thái mơ hồ của Tà Băng!

Mấy người Quân Tà Bại thấy kĩ hồn hướng Tà Băng mà đánh, thiếu chút nữa là muốn hô lên, lao ra! Lại bị Tuyệt Ảnh cùng tuyết tấp, Yêu Hoa, ba người họ ngăn lại! Hiện tại Tà Băng chỗ tại Thiên Địa cảm ngộ trạng thái, mấy người Tuyệt Ảnh cùng Tà Băng có khế ước nên có thể cảm nhận rõ ràng Hồn lực cùng sinh mệnh lực của Tà băng vượt xa hơn trước nhiều lắm!

Trải qua cảm ngộ lần này, bọn hắn tin tưởng Tà Băng lúc này sẽ mạnh hơn so với lúc trước! Hơn nữa là toàn bộ đều biến hóa!

Cửu Vĩ Hồ Ly dù gì cũng là Hồn Thú tu luyện mấy vạn năm, lại ở Áo Táp Tư đại lục hoành hành lâu như vậy, nàng có thể cảm giác hồn kỹ của Tà Băng không dễ đối phó! Nói cách khác, tuyệt chiêu của nàng là vô địch thiên hạ thế mà Tà Băng có thể phá vỡ!

Cửu Vĩ Hồ Ly không ngừng phát ra hồn kỹ không lồ, nàng nhất định phải lập tức lao tới chỗ Tà Băng, đem Tà Băng đánh bại!

Quái vật dưới đáy hồ lúc này tuyệt nhiên không hề lo lắng, đôi mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm vào kỹ hồn cường đại của Cửu Vĩ Hồ Ly!

Lúc này Tà Băng cũng như bọn Tuyệt Ảnh có cảm giác đồng dạng, cái hồn kỹ không lồ này không thể tổn thương Tà Băng được, ngược lại còn phù hợp có cảm ngộ lần này, chứng kiến cái hồn kỹ mới cảm ngộ, hiện tại bị cái hồn kỹ này vờn quanh, lúc này Tà Băng hoàn toàn rơi vào trạng thái cường thịnh Thiên Địa cảm!

Quy Nguyên Phần Thiên Quyết thức thứ nhất không ngừng ở trong đầu Tà Băng là diễn luyện, sau đó là thức thứ hai, đệ tam thức, không ngừng diễn luyện, không ngừng cất đi, tốc độ chậm đến nhanh, thẳng đến cuối cùng là phi tốc! Ba cái hồn kĩ không ngừng chuyển đổi, rốt cục cũng để Tà băng bắt được điểm kia!

Cửu Vĩ hợp nhất, Cửu Vĩ hợp nhất, Quy Nguyên Phần Thiên Quyết thức thứ tư dĩ nhiên là Top 3 thức hợp nhất sau diễn biến mà đến đây! Tà Băng cảm thụ được trong đầu đã hình thành thức thứ tư, khóe miệng cười sau! Bốn thức này uy lực quả nhiên là biến thái!

Nếu nói Cửu Vĩ hợp nhất là hồn kỹ thập phân cường đại, nhưng Quy Nguyên Phần Thiên Quyết thức thứ tư tuyệt đối so với Cửu Vĩ hợp nhất cường đại cấp 10 lần! Thậm chí thêm nữa...! Hơn nữa Tà Băng cũng phát hiện ra một khuyết điểm, cái thức thứ tư tuy lợi hại, nhưng sau khi sử dụng xong sẽ hao tổn khí lực! Không phải vạn bất đắc dĩ kiên quyết không thể sử dụng!

Nhưng hiện tại, Tà Băng khóe miệng nâng lên, đánh phải mượn người để thử chiêu thức mới vậy Cửu Vĩ Hồ Ly! Ngẩng đầu nhìn hồn kỹ vây quanh chính mình, Tà Băng trực tiếp tiện tay đem hồn kỹ Cửu Vĩ Yêu Hồ đánh tan, lắc một cái liền xong ra ngoài!

Bên ngoài Cửu Vĩ Hồ Ly một mực chờ, chứng kiến Tà Băng xuất hiện, vội vàng phóng ra Cửu Vĩ hợp nhất hướng Tà Băng mà phóng lần nữa: “Cửu Vĩ hợp nhất! Đi!”

Lúc này Tà Băng nhìn lạnh thoáng qua hồn kỹ của Cửu Vĩ Hồ Ly, lắc mình lên không trung, la lớn: “Quy Nguyên Phần Thiên thức thứ tư: ... Chưa nghĩ ra!” Nói xong Tà Băng đã xuất ra chiêu thức mới của mình!

Vốn chứng kiến Tà Băng xuất hiện, tâm mọi người Tuyệt Ảnh đã dễ xuống, nhưng nhìn Cửu Vĩ Yêu Hồ một lần nữa đối với Tà Băng sử dụng hồn kỹ, trong nội tâm bỗng trùng lại! Về sau nghe được Tà Băng sử dụng thức thứ tư, mọi người quái dị nhìn Tà Băng, cái gì gọi là, gọi... Chưa nghĩ ra?

Tà Băng cũng có chút vui vẻ, cùng phiến muộn trong đầu, thức thứ tư uy vũ như vậy, chính mình vẫn chưa nghĩ ra danh tự? Lúc nói ra mới phát hiện, lúc ấy hồn kỹ đã xuất, lại không thể thu hồi, cái loại từ “chưa nghĩ ra” liền trong miệng Tà Băng bật ra!

“Phanh!” Một tiếng vang thật lớn! Dem tất cả mọi người trực tiếp toàn bộ bay lên trời! Tuyệt Ảnh cùng tuyết tấp là lập tức né tránh, nhưng một trong hai người đã lập tức bay lên không trung! Thế nhưng người khổ nhất là quái vật đáy hồ, quái vật nghe được danh tự kia, cảm nhận được một hồn kỹ không lồ thoáng ra trụ tròn tròn mắt, nguồn lực kia cực lớn bạo tạc nổ tung thoáng một phát đem cái quái vật trở lại đáy hồ!

Lúc này, Tà băng xuất ra một khóa đan ăn vào, trực tiếp lách mình vào không trung, Tà Băng cả người choáng váng! Thức thứ tư cũng quá khủng bố~ đi à nha! Chỉ thấy sương trắng dày đặc trong khoảng trăm dặm gần đây không thấy sinh khí! Ngay trước mặt Tà Băng xuất hiện một cái vũng hồ cực lớn!

Lại hướng ở chỗ sâu bên trong cái hầm kia mà xem xét, một cái Cửu Vĩ Yêu Hồ đã hóa thành nhân hình xuất hiện ngay tại trước mặt mấy người Tà

Băng! Mà Cửu Vĩ Yêu Hồ đã không thể nhìn thấy chút nào bóng dáng của mấy người Tà Băng, nhưng nhìn hình dạng của Cửu Vĩ Yêu Hồ, Tà Băng là thấp phần khẳng định cái Cửu Vĩ Yêu Hồ này là bị một chiêu của nàng đánh đến tiền nhập lòng đất rồi ah!

Một chiêu “chưa nghĩ ra” quá cường hãn? Đây chính là tu luyện mấy vạn năm của Siêu Thần Thú Cửu Vĩ Yêu Hồ ah!

Quân Tà Bụi, Quân Tà Vân cùng Quân Tà Tư, ba người muốn há miệng bao nhiêu là có bấy nhiêu! Rốt cục cho tới hôm nay bọn hắn mới biết tiểu muội mạnh tới bao nhiêu! Thậm chí so với gia gia của bọn hắn Quân Thương Hải còn cường đại hơn! Tiểu muội của bọn hắn quả thực tựa là thần ah!

Tuyết Ảnh, tuyết tấp, Yêu Hoa cùng tiểu tử, khuôn mặt bốn người tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi, quá mạnh mẽ! Một chiêu này của Tà Băng cho dù bọn hắn cố chống lại cũng không nhẹ nhõm bao nhiêu so với Cửu Vĩ Hồ Ly! Tuyết Ảnh đem ánh mắt vui mừng hướng tới chỗ Tà Băng, Tà Băng từng ngày phát triển hẳn đều thu trong mắt, lúc này Tà Băng trở nên cường hãn, để lại trong lòng Tuyết Ảnh vì nàng mà vui vẻ!

Vốn tượng trận đấu này hẳn sẽ ra tay giúp nàng, lại không nghĩ rằng Tà Băng chỉ nương theo thực lực của bản thân mà chống lại Cửu Vĩ Hồ Ly! Quân Tà Băng, nàng vốn là cường giả!

Quái vật đáy hồ lúc vất vả leo ra khỏi hồ, xem khung cảnh lúc này không khỏi té xỉu! Còn không có ngờ nàng mạnh mẽ như vậy! Khá tốt, khá tốt chính mình không cùng nàng đối đầu, khá tốt, khá tốt, mình có thể yên tâm mà ngủ rồi...

Tà Băng nhìn dưới đáy hồ to, lắc mình lên không trung, vươn tay ra đồng thời Hồn Lực trong tay xuất hiện, hiện tại Tà Băng muốn đem Cửu Vĩ Hồ Ly cầm sau vào mặt đất!

Nàng không tin Cửu Vĩ Hồ Ly lại dễ chết như vậy! Tà Băng không ưu thích để những gì nguy hiểm tới chính mình lưu lại, đã quyết định hôm nay là ngày chết của Cửu Vĩ Hồ Ly, thì nó sẽ không sống tới ngày mai!

Theo Hồn Lực của Tà Băng, hiện ra một vật thể không rõ hình dạng! Tà Băng ngồi xổm xuống mặt đất nhìn Cửu Vĩ Hồ Ly, nói ra: “Già chết ư? Không vấn đề gì, hiện tại tại sẽ cho ngươi được thỏa mãn, đi chết đi!”

Nói xong Tà Băng xuất Hồn Lực hướng phía Cửu Vĩ Hồ Ly đánh tới, lúc này, Cửu Vĩ Yêu Hồ lại bỗng nhiên mở mắt, một đôi mắt diễm đam đáng yêu nhìn Tà Băng, nói ra: “Bỏ qua cho ta đi, cầu ngươi thả ta đi!”

“Buông tha ngươi? Nếu hiện tại là ta thua, có phải ta đã trở thành một trong số những món ăn của ngươi rồi phải không? Ngươi sẽ bỏ qua cho ta sao?” Tà Băng lạnh lùng nhìn Cửu Vĩ Yêu Hồ dưới mặt đất, buồn cười, buông tha ngươi? Thời điểm ngươi muốn nuốt nàng của tỷ tỷ thì có nghĩ tới hậu quả chưa ?

Tà Băng không để ý đến Cửu Vĩ Yêu Hồ đang đau khổ cầu khẩn, một đuôi bị nàng bỏ xuống! Thẳng đến cái đuôi cuối cùng, Cửu Vĩ Yêu Hồ bỗng nhiên nói ra: “Ta có thể cùng ngươi khế ước, dù gì ta so với Siêu Thần Thú mạnh hơn nhiều!”

“Cùng ta khế ước ? Ngươi có tư cách đó sao?” Tà Băng dừng loan nguyệt đao lại khinh thường nhìn Cửu Vĩ Hồ Ly đang hấp hối, Tà Băng có thể khế ước với nhiều Hồn Thú, ước chừng có thể tạo ra một đội quân Hồn Thú! Nhưng là Tà Băng không có tùy tiện khế ước, trước mắt mới chỉ có Tuyết Ảnh, tiểu tử, Tuyết Tấp cùng Yêu Hoa!

Đối với Tà Băng mà nói, Hồn Thú không nhiều, nhưng quan trọng là tình cảm, nàng cùng Tuyết Ảnh, tiểu tử tình cảm so với tình thân cũng không bằng! Cùng Tuyết Ảnh tiếp xúc, Tuyết Ảnh và Tuyết Tấp là thân tình, mấy người bọn họ hiện tại không ai có thể chia cách!

“Ta không có tư cách nhưng ta cũng có thể cùng bằng hữu ngươi nói chuyện!” Cửu Vĩ Yêu Hồ nghe được lời nói của Tà Băng, thoáng một tút ruột, nàng không muốn chết, tu luyện mấy vạn năm của nàng, nàng thật sự không muốn chết! Cho dù hạ thấp thân phận cùng bằng hữu Tà Băng khế ước cũng được!

“Vậy sao? Đại ca, Nhị tỷ, ca, các người ai muốn có thực lực cường hãn Cửu Vĩ Hồ Ly này?” Tà Băng đối với người thân hỏi.

Quân Tà Bụi cùng Quân Tà Vân không liền nhìn Cửu Vĩ Hồ Ly, khế ước Hồn Thú, tìm kiếm đồng bọn đơn thù không chỉ dựa vào thực lực, chỉ là cái bộ dạng kia khiến cho hai chán ghét! Chớ nói chi là cái con Hồ Ly buồn nôn này

Hai người bọn họ không nói lời nào, tính tình Quân Tà Tư không tốt, trực tiếp tiến lên đạp Cửu Vĩ Hồ Ly một cước, vừa đánh vừa mắng: “Cái con hồ ly này muốn làm khế ước Hồn Thú với chúng ta ư ?! Ngươi làm tổn thương muội muội của ta, ngươi xuất Hồn Lực mạnh như vậy để đối phó muội muội của ta! Lại còn muốn ăn ta! Ngươi vọng muốn ca ca cùng đệ đệ của ta! Ta đánh chết ngươi!”

Mọi người nhìn đại biến thân người đàn bà chanh chua Quân Tà Tư, đều có chút dở khóc dở cười, nha đầu kia thật đúng là khủng bố ah! Thực tế, Tuyết Tấp gặp người phụ nữ mạnh mẽ không ít, bên cạnh là Yêu Hoa là một ví dụ điển hình, nhưng bạo lực như thế này hắn mới gặp lần đầu tiên!

Tuyết Tấp nhìn Quân Tà Tư rồi nhìn Quân Tà Băng, cuối cùng ra kết luận là: Quân gia người, cũng không phải dễ trêu đấy! Nhất là Quân gia nữ nhân!

“Khục khục, Nhị muội, nàng giống như đã tắt thở rồi...” Quân Tà Bụi đến trước Quân Tà Tư nói, nhìn trước mặt đất Cửu Vĩ Hồ Ly này đã sớm chết, bắt đầu đi lắc đầu, Cửu Vĩ Yêu Hồ này cũng không phải là bị đánh chết, rõ ràng miệng sùi bọt mép mà chết!

Miệng sùi bọt mép, rõ ràng là bị Quân Tà Bụi làm cho tức chết đấy!

Quân Tà Tư hừ lạnh một tiếng, lại đạp một cước vào Cửu Vĩ Yêu Hồ, cảm thấy chưa đủ nghiền, chuẩn bị lấy đao ra, chương kiến trước mặt một nhánh

tỏa sáng bên loan nguyệt đào, đối với muội muội của mình cười ngọt, cuối cùng hướng tới cái đuôi Cửu Vĩ Hồ Ly chém!

Sau khi xác định Cửu Vĩ Hồ Ly không còn khả năng hồi sinh, Quân Tà Tư mới thở sâu, xoay người lại không thấy tăm hơi chỉ khí bạo ngược vừa, đi đến bên Tà Băng, đem loan nguyệt đào trả lại cho Tà Băng, ôm lấy Tà Băng, muội muội của nàng, nàng ở trong lòng yêu thương muội muội, về cái tỷ tỷ này không có khả năng không có thực lực đứng trước mặt muội muội để bảo hộ nàng, nhưng mặc kệ Tà Băng cường hãn bao nhiêu, nàng đều là muội muội của mình! Vĩnh viễn là muội muội của mình!

Tà Băng cảm thụ được trên người Quân Tà Tư nồng đậm tình thành, mũi có chút gay gay, ôm lấy Tà Tư, tỷ tỷ của nàng, từ nhỏ đều tỷ tỷ đều đem nàng phòng sau lưng để bảo hộ nàng, tương lại mỗi người không ai biết nó sẽ như thế, nhưng điều duy nhất không thay đổi đó chính là tình thân của họ!

Quái vật đáy hồ vất và lấy lại sự tỉnh táo, vừa thanh tỉnh liền thấy Tà Băng điên cuồng chém cái đuôi của Cửu Vĩ Hồ Ly, lại chứng kiến Tà Tư đánh Cửu Vĩ Hồ Ly, không khỏi nuốt nước miếng, khá tốt, khá tốt chính mình không có cùng nàng đối đầu. . .

Quân Tà Bội cùng Quân Tà Vân liếc nhau, cười cười! Bọn hắn dù muốn can cũng can nổi muội muội của mình biến thái như vậy, lần này trở về phải hung hăng thao luyện lại chính mình cùng đám đoàn viên kia! Ít nhất cũng phải ở Áo Tạt Tư đại lục phát triển dong binh đoàn Tà băng trở nên cường đại! Bọn hắn cùng quân gia đồng dạng là có Tà Băng kiên cố hậu thuẫn

Tà Băng nhìn quái vật đáy hồ, khóe mắt hiện lên vẻ cười, không chịu đi ra? Băng không đợi tới một ngày nào đó tâm tình nàng không tốt, tới đây đi dạo, lại đem người cùng Thất Thái Hồn Lực trợn lẩn à!

Cảm nhận được ánh mắt Tà Băng, quái vật đáy hồ vội vàng rút vào đáy hồ, hắn không phát hiện khóe mắt Tà Băng hiện lên vẻ giắc trá vui vẻ, hắn cái gì đều không phát hiện, cái gì cũng không biết. . .

Tà Băng buông ra Quân Tà Tư, đối với ba người nói ra: “Hiện tại ta đưa các người ra ngoài?”

“Gặp cái gì? Về ngọc giới, người khôi phục Hồn Lực rồi nói sau.” Quân Tà Bội nhún mày, sắc mặt tiểu muội tái nhợt, bọn hắn tuyệt đối không yên tâm, hồn kỹ vừa rồi lợi hại như vậy, ai biết thế để lại dư chứng gì hay không!

Quân Tà Vân cùng Quân Tà Tư cũng nhẹ gật đầu, ít nhất cũng phải đợi hồn lực cùng thân thể Tà Băng hồi phục rồi nói sau.

Tà Băng cảm nhận được mọi người quan tâm tới mình, nhẹ gật đầu, nói: “Chúng ta trở về ngọc giới rồi nói sau.”

Nhẹ gật đầu, mọi người liền quay trở lại ngọc giới, Tà Băng đi vào hướng mấy người đó mỉm cười, liền vội khoanh chân xuống, hiện tại nàng có chút nhịn không được, Quy Nguyên Phần Thiên Quyết thứ tư quả nhiên đem hồn lực của nàng rút hết!

Thứ tư cứ như vậy, thật không biết ba thức còn lại cường hãn tới mức nào, dùng bao nhiêu Hồn Lực, nàng phải có kế sách à, không thể mỗi lần sử dụng liền đem chính mình rút sạch! Cái này cũng quá nguy hiểm a!

Tuyệt Ảnh cùng Tà Băng là kẻ ước Thượng Cổ! Lúc này, chứng kiến Tà Băng từ từ khôi phục lại, ánh mắt hiện lên một tia khổ sở, hắn như vậy lại để cho Tà Băng đối mặt với nguy hiểm, có phải quá vô tình hay không?

Thế nhưng mà có trời mới biết, Tuyệt Ảnh nhìn Tà Băng bị hồn kỹ của Cửu Vĩ Yêu Hồ không lưu tình chút nào hướng tới, trong nội tâm có nhiều đau nhức, nhiều nữa gấp! Có trời mới biết, Tuyệt Ảnh cảm nhận Hồn Lực của Tà Băng không còn trụ được bao lâu, muốn đem Tà Băng ôm lấy trong ngực!

Thế nhưng mà, hắn không có làm như vậy, hắn muốn cho Tà Băng phát triển mạnh mẽ! Muốn cho Tà Băng chính mình cường đại! Mà tính cách kiêu ngạo của Tà Băng cũng không cho phép hắn tiến lên hỗ trợ! Cho nên, Tà Băng phải tự đứng lên cố gắng chính mình trở nên cường đại!

Tà Băng ngồi khoanh chân cũng được hai ngày, trong lúc này, mọi người có bên Tà Băng, không ai rời đi, nhìn sắc mặt tái nhợt của Tà Băng càng ngày càng hồng nhuận phơn phớt, cảm giác được Hồn Lực đang chậm rãi khôi phục, mọi người mới để tảng đá trong lòng xuống!

Thế nhưng mà bọn hắn không có nghỉ ngơi, nghĩ đến lúc Tà Băng thức dậy, là bọn hắn không chịu đi xuống

Hiện tại trong cơ thể Tà Băng, Hồn Lực không chỉ từng bước khôi phục, mà càng từng bước hướng Thất Thái Hồn Lực chuyển hóa, không thể không nói, trận chiến giữa Tà Băng và Cửu Vĩ Hồ Ly nhiều lợi ích không thể giải thích, không nói trước Quy Nguyên Phần Thiên thức thứ tư sẽ xuất hiện, ngay tại lúc này Hồn Lực không sai biệt lắm thì đã chuyển hóa thành Thất Thái Hồn Lực rồi, Tà Băng tin tưởng không bao lâu nữa, có thể hoàn toàn biến thành Thất Thái Hồn Lực!

Thất Thái Hồn Lực đến tột cùng là đại biểu cho cái gì? Phải chăng chiếc hộp đen thủy chung không mở ra là có quan hệ? Phải chăng cùng hào quang bảy màu của quái vật đáy hồ cũng có quan hệ? Nói cho cùng cũng là một thực lực cường đại!

Tà Băng tin tưởng, cuối cùng sẽ có một ngày nàng hiểu rõ những điều nàng muốn biết!

Lúc này Tà Băng đang ngồi khoanh chân, lông mi chớp chớp, sau đó mở đôi mắt xinh đẹp ra, mà con mắt của nàng không phải màu đen, mà là đôi mắt Thất Thái lưu ly, lại để cho mấy người đang canh giữ bên Tà Băng ngây người trước đôi mắt Thất Thái lưu ly.

Tà Băng nháy mắt một cái, đã khôi phục lại đôi mắt đen sáng ngời, nhìn trước mắt là đại ca, tỷ tỷ, ca ca, Tuyệt Ảnh, Tuyệt Táp, tiểu tử cùng Yêu Hoa cả người thần thái tiêu sái, Tà Băng khóe miệng câu dẫn ra, trong nội tâm âm áp lên, không khỏi đối với mấy người nói ra: “Ta không sao rồi, đã khôi phục, các người hiện tại nghỉ ngơi đi!”

Bọn hấn cần nghỉ ngơi, mấy người Tuyết Ảnh thì không có vấn đề gì, nhưng là Quân Tà Bụi, Quân Tà Vân cùng Quân Tà Tư, ba người không thể không nghỉ ngơi! Bọn hấn không có đạt tới tình trạng không cần nghỉ ngơi

Mấy người chứng kiến Tà Băng không có việc gì, nhìn mắt mình quảng thâm, cười cười, cũng mặc kệ địa phương gì, trực tiếp nằm xuống bên Tà Băng, biết rõ muối muối không có việc gì, bọn hấn an tâm. . .

Chứng kiến ba người bọn hấn đã nằm ngủ, Tà Băng lại đối với Tuyết Ảnh nói ra: “Ảnh, cảm ơn.”

Một câu cảm ơn, Tà Băng kì thật hiểu hết mọi chuyện, Ảnh luôn ở đằng sau lưng bảo vệ mình, tựa như lúc này đây, cho dù hấn không có ra tay, nhưng cũng là bảo trì trạng thái tốt nhất tùy thời chuẩn bị xông lên, Tà Băng biết Tuyết Ảnh có nỗi khổ riêng, cho nên, cảm ơn người, Tuyết Ảnh!

Tuyết Ảnh một hồi ngơ ngác, lộ ra nụ cười tuyệt mỹ, không nói tiếng nào, lúc này không cần phải nói cái gì? Nàng hiểu được chính mình có tâm tư là được rồi.

“Tuyết táp, Yêu Hoa, hai người tranh giành địa bàn sao rồi?” Tà Băng nhìn hai cái tuấn nam, mỹ nữ đang trêu đùa.

“Cái kia vốn là địa bàn của bốn đại gia!”

“Vậy bây giờ là địa bàn của bốn tiểu thư!”

Hai người ăn ý trước sau như một, nói xong cả hai liếc mắt trừng đối phương, lại hừ lạnh một tiếng, đem đầu uốn éo đi qua! Cái này là vô lại xấu nữ nhân! Cái này là vô sỉ xú nam nhân!

Tiểu tử ở bên xem hai người trêu nhau “PHỐC” cười một tiếng, lập tức chạy tới bên Tà Băng, ôm cánh tay, hai mắt to tròn cứ như vậy nhìn Tà Băng, đây là lần thứ hai tỷ tỷ hôn mê lâu như vậy, tuy nhiên lần này là tại tu luyện, nhưng trong lòng tiểu tử không ngăn được lo lắng.

Tà Băng cười sờ đầu tiểu tử, nói ra: “Tiểu tử, chúng ta bây giờ đi bắt cá, buổi tối cùng bọn hấn một chỗ ăn cá nướng được không?”

Tiểu tử nghe Tà Băng nói tới cá nướng, đôi mắt lập tức sáng ngời vô cùng, cá nướng ah, khoe miệng có vật thể không rõ chạy ra. Tuyết Ảnh cũng gạt đầu nhẹ, cá nướng, có một khoảng thời gian không ăn tới.

Mà Tuyết Táp cùng Yêu Hoa chưa từng ăn cá nướng, chứng kiến nước miếng của tiểu tử, cùng sắc mặt của Tuyết Ảnh, hai người đồng thời mở miệng hỏi: “Cá nướng là gì? Ăn thật ngon sao?”

Nói xong lại trừng đối phương: “Học theo ta nói chuyện làm gì!”

Ba người Tà Băng lại chứng kiến hai người mắt to mắt nhỏ, bắt đầu dĩ nhún vai, trực tiếp bỏ qua bọn hấn, quay người tới hướng phía bên hồ, đi bắt cá!

Tuyết táp cùng Yêu Hoa chứng kiến ba người rời đi, hừ một tiếng, đi theo sau lưng họ, cái loại sự tình bắt cá sao có thể thiếu bọn hấn.

Năm người tới bên hồ thảnh thơi truyền tới tiếng cười thanh thúy, cùng hai người kia coi việc đối đầu là niềm vui, cãi nhau ầm ĩ đến trưa, cuối cùng cũng bắt cá xong, sau đó mấy người ngồi đó tạo lửa, Tà Băng cũng đứng dậy đi gọi ba người Quân Tà Bụi tỉnh!

Tám người ngồi vây quanh trước đồng lửa, cười cười nói nói, cùng đợi món mới lạ của Tà Băng: cá nướng sốt tươi ra lò, Quân Tà Bụi nghe Tà Băng muốn nướng cá ăn, con mắt ba người tựa sáng, tay nghề của tiểu muội có thể nói là mỹ vị nhân gian ah!

Ngay tại Tuyết Táp cùng Yêu Hoa ăn thử cá nướng của Tà Băng, hết thấy đều là dư thừa, ăn vào trong bụng mới được là chính đạo ah, thật sự là mỹ vị, chưa bao giờ nếm qua mỹ vị thế này à!

Mọi người chơi tới nửa đêm khó khăn lắm mới thiếp đi, sáng sớm hôm sau, mấy người Quân Tà Bụi muốn lên đường rời khỏi sương trắng dày đặc, đội viện Tà Quân dong binh vẫn còn ở thị trấn nhỏ, trong nội tâm bọn hấn có một chút không yên!

Tà Băng đem ba người ra khỏi ngọc giới, tựa đứng dậy hướng phía bên ngoài sương trắng dày đặc bay ra ngoài, nếu không có Tà Băng đưa tiễn, không biết lúc nào ba người mới ra khỏi sương trắng dày đặc.

Mấy người vừa ra khỏi sương trắng dày đặc, chứng kiến Tà Quân dong binh không còn mấy người.

“Lão đại. Lão đại, bọn hấn đều bị bắt đi rồi!” Một thanh niên chứng kiến mấy người Tà Băng xuất hiện, nước mắt lập tức rơi xuống, chạy vội tới trước mặt họ nói.

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Chủ Nhân Ngọc Giới Xuất Hiện

Nghe thế, Quân Tà Trần liền trực tiếp vọt ra, nắm lấy tay thanh niên, lớn tiếng hỏi: “Người nói cái gì? Cái gì bị bắt đi? Người đâu? Vì sao chỉ thấy ba người các người? ! Những người khác đâu?”

Quân Tà Vân và Quân Tà Tư cũng đồng thời hướng tới mặt hai người khác hỏi: “Sao lại thế , làm sao lại bị bắt đi?”

Tà Băng nhìn đến tình huống như vậy, cau mày, đáy mắt hiện lên tia tàn nhẫn, nàng đem người đưa đến trần nhỏ hơn nữa đã dàn xếp tốt cho bọn họ, không nghĩ đến thế lại bị bắt đi? Bọn họ vì cái gì? Trên đại lục hẳn là không ai không biết Tà Quân dong binh đoàn với ba đội trưởng đều là người Quân gia, khẳng định không phải là Quân gia làm , như vậy lại là vì cái gì? Chẳng lẽ là vì nhiệm vụ lần này của Tà Quân dong binh đoàn?

Tà Băng nghĩ tới nghĩ lui, chỉ cảm thấy khả năng bắt đi người của bọn họ chỉ có thể là Thiết Bảo dong binh đoàn và Hồng Tam dong binh đoàn. Nếu thật là bọn họ... Tà Băng nắm chặt quyền, chuyện bọn họ cùng ca ca đánh đổ nàng còn không có tìm bọn họ tính sổ, hiện tại, thế nhưng lại bắt đi người của Tà Quân dong binh đoàn?

Bọn họ hiện tại quả thực chính là muốn chết! Tà Băng tức giận, hậu quả tuyệt đối là rất nghiêm trọng !

“Là một đám hắc y nhân, là hắc y nhân, ba người chúng ta lúc ấy ở trong một cái phòng, nhìn thấy một đám hắc y nhân đem người của chúng ta bắt đi, đội trưởng, mau cứu lấy bọn họ a!” Trong đó một thanh niên lớn tiếng khóc nói. Còn có thể nhìn thấy đáy mắt hẳn là sợ hãi.

“Nam tử hán đại trượng phu, khóc cái gì mà khóc!” Quân Tà Trần kéo thanh niên kia, lớn tiếng quát. Đó là đoàn viên của hắn, hắn có thể không nóng nảy sao? Nhưng là hiện tại sốt ruột có ích lợi gì? Ngay cả bị người nào bắt đi cũng không biết!

“Bọn họ có lưu lại cái gì không?” Quân Tà Vân đối với ba người hỏi, cho dù là bắt người cũng phải có manh mối đi, nếu là cùng bọn họ ba người làm, cũng không thể cái gì cũng không có lưu lại đi? Bằng không thì bọn họ ra sức bắt đi đoàn viên của mình làm gì?

“Bọn họ chẳng lẽ cái gì cũng không có lưu lại?” Tà quân tử cũng vội vàng nói, bị bắt đi đều là tiểu đệ của nàng a! Đừng làm cho Quân Tà Tư ta biết các người là ai, nếu không nhất định ta sẽ cho các người hối hận vì đã đến thế giới này!

Thanh niên nghe được ba người nói, sừng sốt một chút, sau vội vàng lau khô nước mắt, nhớ ra trên bàn trong phòng có cái này! Thanh niên theo không gian giới chỉ lý lấy ra một cái phi tiêu bộ dáng màu đen đưa cho Quân Tà Trần, nói: “Có cái này, ta phát hiện ở trên bàn.”

Quân Tà Trần một phen cầm lấy phi tiêu, nhìn lướt qua, chau mày, hẳn xác định hẳn không biết cái này, càng không cần phải nói là biết nó đại biểu cho cái gì , nghĩ nghĩ, vội vàng đem phi tiêu đưa cho Tà Băng, nói: “Tiểu muội, người xem cái này, người có biết không?”

Tà Băng lấy cái phi tiêu kia, lật xem một lần, xác định chính mình cũng không biết thứ này, nhưng là góc chỗ cuối phi tiêu có một cái đồ án lại hấp dẫn Tà Băng, nhưng đồ án này nó đại biểu cho cái gì? Nhẹ nhàng vuốt ve kia đồ án, Tà Băng hướng sang ba người Quân Tà Trần hỏi: “Các người có biết đồ án này không?”

Quân Tà Trần tiếp nhận phi tiêu, nhìn về phía cái đồ án Tà Băng nói, vừa thấy nó, đáy mắt xuất hiện một tia kinh ngạc, đồ án này, chẳng lẽ là...

Khi hai người Quân Tà Vân và Quân Tà Tư nhìn đến vẻ mặt của Quân Tà Trần, cũng hướng tới cái đồ án kia nhìn lại, khi vừa thấy, ba người cùng nhau ngây ngẩn cả người, đồ án này chính là lúc trước khi bọn họ lọt vào một cái hắc động, ở nơi nào đó đã thấy nó?

Lúc ấy ba người ở hắc động tìm kiếm hồi lâu, đều không có tìm được đường ra ngoài, trong đó ở trong động to nhỏ có rất nhiều đồ án đồ án như vậy, lúc trước ba người cũng không có để ở trong lòng, hơn nữa ở trong động cũng không có tìm được cái gì, chẳng lẽ là vì...

Ba người đồng thời nhớ tới khi bọn họ ở trong động bị một con hồn thú không biết bộ dáng như thế nào đuổi giết, cuối cùng khi chạy đến một mảnh đất hồ, tìm được một hạt châu tỏa sáng, nhưng là bọn họ không có đem hạt châu kia lấy đi, bởi vì bọn họ căn bản không gặp được hạt châu kia.

Đồ án này cùng hạt châu nơi đất hồ kia, có cái gì đó liên quan sao? Chẳng lẽ bọn họ là vì ba người bọn họ xông vào cấm địa của bọn họ? Còn là vì cái hạt châu không biết kia?

Tà Băng nhìn đến bộ dáng ba người, chỉ biết ba người hẳn là đã biết cái gì, không khỏi hỏi:

“Các người là không phải đang nghĩ đến khả năng gì đi?”

Quân Tà Trần nhìn ba huynh đệ của hắn, cũng không phải ngoại nhân, liền đưa chuyện bọn họ lúc trước không cẩn thận rơi vào hắc động từ đầu tới đuôi nói một lần, nói đến thời điểm hạt châu kia, đáy mắt ba người đều là một mảnh nghi hoặc, bọn họ ba người thế nhưng không thể tới gần chỗ hạt châu kia đến năm thước!

Tà Băng nghe xong nhú nhú mày, chẳng lẽ Aucas đại lục này còn có một bí mật như vậy, thế lực bất thành? Chả là bọn họ cũng không nên bởi vì ba người của ca bọn họ xông lăm vào địa phương bọn họ mà bắt đoàn viên của Tà Quân dong binh đoàn a, đã vậy còn lưu lại ba người báo tin !

“Đại ca, các người còn nhớ rõ cái hắc động lúc trước sao?” Tà Băng đối với ba người hỏi, nếu là thật là người chỗ này bắt đi , như vậy nhất định sẽ xuất

hiện tại cái hắc động kia, hắc động hiện tại cũng là manh mối duy nhất của bọn hắn.

“Có thể tìm được đại khái, nhưng cụ thể thì không được rõ lắm.” Quân Tà Trần tự hỏi một chút nói, Quân Tà Vân cùng Quân Tà Tư cũng gật gật đầu, hai người bọn họ cũng nhớ không rõ lắm, chỉ nhớ lúc trước là ở nơi nào ngã sắp xuống.

“Chúng ta đây hiện tại phải đi, về phần ba người bọn họ trước hết hỏi Dong Bình Công Hội chờ chúng ta, nhiều người rất nguy hiểm!” Tà Băng đối với Quân Tà Trần mấy người sau khi nói xong, lại nhìn nhìn ba người của Tà Quân dong binh đoàn kinh hồn chưa định kia nói.

“Ân, hảo! Các ba người các ngươi về Dong Bình Công Hội trước, trong khoảng thời gian này cũng không cần làm nhiệm vụ, hảo hảo nghỉ ngơi chờ chúng ta trở về, yên tâm đi, chúng ta đều không có việc gì!” Quân Tà trần vỗ vỗ bả vai ba người, cười nói.

Ba người hiểu được bọn họ theo sau cũng sẽ liên lụy đội trưởng bọn họ, cho nên ba người gật gật đầu, đối với đội trưởng nói: “Ba vị đội trưởng, nhất định phải mang theo huynh đệ tỷ muội của chúng ta bình an trở về.” Bọn họ hiện tại chỉ có thể ở trong lòng cầu nguyện, nhất định phải an toàn trở về!

Ba người Quân Tà Trần gật gật đầu, bọn họ đương nhiên sẽ an toàn mang theo các huynh đệ trở về!

Tà Băng thân ra bản thân tinh tế trắng nõn hai tay, cao thấp nhìn thoáng qua, có hay không vừa muốn ở trên mặt của ngươi lay động thượng rất nhiều máu tươi? Nhưng là trên chọc thân nhân Quân Tà Băng ta, bọn họ nên chết đứng hay không?

Buông thủ chính mình, ngừng đầu đối với ba người Quân Tà Trần nói: “Việc này không nên chậm trễ, chúng ta hiện tại liền xuất phát!”

ba người gật đầu, nếu đoàn viên bọn họ thật sự tại hắc động kia, thời gian càng lâu tuyệt đối sẽ càng nguy hiểm, cho nên, bọn họ phải phải nhanh đuổi tới đó!

Ba người triệu hồi hồn thú chính mình tiến hành hợp thể sau liền tính phi thân rồi đi, bay đến giữa không trung, đột nhiên ba người phát hiện muội muội của mình thể nhưng có thể chính mình phi hành? Lắc lắc đầu, muội muội bọn họ vốn cái gì cũng đều đã là thần! Hội phi? Không kỳ quái! Cái danh cho dù muội muội có biến thành ba đầu sáu tay, bọn họ chỉ biết nói, nguyên lai muội muội quả thật là thần a!

Bốn người hướng theo trí nhớ của Quân Tà Trần nơi hắc động kia phi đi, chậm rãi Tà Băng mới phát hiện, nơi bọn họ hiện tại muốn đi dĩ nhiên là đỉnh sơn! Đỉnh sơn, là một ngọn núi cao nhất Aucas đại lục, dưới chân núi là thảo nguyên vô hạn, sườn núi dưới là mẫn sơn cây cối, mà sườn núi cao ngoài cùng đã là tuyết trắng Tuyết Sơn!

Không thể không nói đỉnh sơn này chính là một cái đường lớn kỳ tích! Tà Băng tin tưởng, đỉnh sơn nếu là đặt ở thế kỷ 21, tuyệt đối là kỳ cảnh thứ nhất trên thế giới!

“Đại ca, các ngươi làm nhiệm vụ mà lại còn chạy đi đỉnh sơn?” Tà Băng quay đầu đối với bên người hỏi ba người.

“Đừng vậy, lần trước chúng ta muốn đi đỉnh sơn trên núi hái một loại linh thảo, sau liền không cẩn thận tiến vào cái kia hắc động.” Quân Tà Trần gật đầu, lần trước gặp được hắc động, sợ là bọn hắn là ba người khủng bố nhất đã trải qua đi, ít nhất cái cường đại hồn thú kia sẽ không là cái ba người bọn hắn có thể chống lại, nếu không phải trong lúc có đan dược của Tà Băng duy trì cùng trên người mặc áo giáp Tà Băng tạo ra, nói không chừng ba người đã sớm tại hắc động kia cách thí!

Mấy người toàn tốc phi hành, rất nhanh đi đến đỉnh sơn, ngừng đầu nhìn cảnh đẹp trên đỉnh sơn này, bốn người lại không ai có tâm tư đi thưởng thức, một cái lưu yên bốn người đã muốn đến cây cối ở đỉnh sơn!

Quân Tà trần ba người đại khái nhớ lại ngay phương hướng lúc đó, mang theo Tà Băng đi dạo thùy chung không có tìm được địa phương đó, đã muốn sốt ruột đầu có chút đầy đại hân, vậy phải làm sao bây giờ? Tìm không thấy, chung quanh nơi nơi đều là lùm cây, ngay cả một chút không tước đều nhìn không tới, càng đừng nói tới lúc ấy ba người không cẩn thận vào hắc động!

Tà Băng nhìn cứ như vậy mù quáng tìm kiếm cũng không thể dùng, liền đối với ba người nói: “Chúng ta ngay tại nơi này một mảnh chú ý một chút chi tiết địa phương, kia hắc động hẳn là địa phương thập phần bí ẩn, ít nhất mặt trên cũng muốn bị cây cối cấp che lấp đi, sẽ tìm tìm.”

Tà Băng nói xong sau, mấy người liền cùng nhau tìm kiếm lên, Tà Băng lại mở ra tròng mắt thất thái, hai tròng mắt thất hải của nàng hiện tại đã có thể nhìn thấu hết thấy nguy trang, Tà Băng thấy chính mình so với hỏa bnhax kim tinh của Tôn Ngộ Không còn muốn lợi hại hơn! Hết thấy nguy trang đều ở trước mặt Tà Băng mà bại lộ!

Tìm kiếm đại khái có một khắc chung thời gian, Tà Băng bỗng nhiên ngừng lại, ngồi xổm thân mình, nhìn nàng mẫn đất dưới chân, mấy người Quân Tà Trần phát hiện sự dị thường của Tà Băng, không khỏi hỏi: “Tiểu muội, phát hiện cái gì sao?”

Tà Băng không có ngừng đầu, một đôi thất thái đôi mắt thẳng tắp nhìn chăm chú vào một mảnh trên mặt đất, nói: “Địa phương nơi này, có điểm không thích hợp!”

Ba người nghe được Tà Băng nói, cũng ngồi xuống dưới, nhìn trên mặt đất, nhưng ba người căn bản không có phát hiện cái gì không thích hợp, nhưng là đối với lời nói của Tà Băng quả thật không có một tia hoài nghi, nếu tiểu muội nói nó không thích hợp, nó nhất định liền không thích hợp! Ba người bọn họ đối với tiểu muội Tà Băng từ nhỏ chỉ có mù quáng tín nhiệm!

Tà Băng lại nhìn trên mặt đất phía sau, đứng lên, ngừng đầu đối với ba người nói: “Các ngươi tránh ra!”

Ba người biết rõ Tà Bãng hẳn là muốn phá vỡ cái thổ nhưỡng này để nhìn xem bên trong có đồ vật gì, ba người vội vàng tránh ra xa phiến thổ nhưỡng, chăm chú nhìn Tà Bãng. Bọn họ cũng muốn nhìn xem cái địa phương mà Tà Bãng rốt cục có bí mật gì.

Chỉ thấy trong tay Tà Bãng xuất hiện một quả cầu Thất Thái Hồn Lực bằng nắm tay, ngay tại quả cầu Hồn Lực xuất hiện trong nháy mắt, không khí xung quanh Tà Bãng hoàn toàn ngưng lại, cảm giác hít thở không thông đánh úp về phía ba người Quân Tà Trần! Cường hãn! cái này quả cầu Hồn Lực của tiểu muội bọn họ tuyệt đối cường hãn!

Tà Bãng liền tiếp dùng sức đem quả cầu Hồn Lực đập vào cái kia phiến thổ nhưỡng!

“Phanh!” một tiếng nổ vang thật lớn, lá cây bay đầy trời, đất vàng văng tung tóe khắp nơi! Đợi tầm mắt bốn người sau khi khôi phục, chợt nghe một tiếng rống to, sau đó toàn bộ lùm cây đều rung động, mặt đất lắc lư tựa như động đất!

Tà Bãng lúc này mặt mũi tràn đầy sầu khổ, vỗ vỗ đầu, trời ạ! Nàng như thế nào đem người này cấp quên mất rồi! Hồn Thú khổng lồ nhất Đỉnh Thánh Sơn, đỉnh son Cự Mãng! Thứ thân thể đó đường kính vượt qua 100m, dài 300m đại mãng xà! Tại đỉnh Thánh Sơn, đỉnh son Cự Mãng bề ngoài cùng thổ địa không có gì khác nhau! Nhưng là có sự sống a!

Tà Bãng thấy tại mảnh đất này có gì đó không đúng, cho rằng phía dưới là hang động, sẽ có người cho nên mới có sinh khí! Có trời mới biết là nàng đánh trúng đầu của đỉnh son Cự Mãng! Vỗ vỗ trán của mình, ngẩng đầu bất đắc dĩ đối với ba người nói: “Lần này rước lấy phiền phức! Thứ ta đánh hình như chính là đầu đỉnh son Cự Mãng!”

Ba người nghe được lời nói của Tà Bãng..., lập tức có chút dờ khóc dờ cười, tiểu muội của bọn họ cũng thật sự là thật lợi hại, người bình thường tại đây đỉnh Thánh Sơn có thể nói là một năm rưỡi cũng không biết có thể gặp gỡ được đỉnh son Cự Mãng, lần này đã bị tiểu muội của mình cho đụng phải!

“Đỉnh son Cự Mãng sợ cái gì! Chúng ta huynh muội có bốn người còn sợ một cái nhỏ nhỏ mãng xà?” Mắt Quân Tà Vân không ngừng nhìn qua nhìn lại, hừ lạnh nói, đỉnh son Cự Mãng vốn cũng không có cái gì thực lực, duy nhất dựa vào thân thể khổng lồ cùng phòng ngự khủng bố mà thôi!

Bình thường nếu tìm được đỉnh son Cự Mãng Hồn Thú, người ta hất lên liền tự ném người qua một bên rồi, hơn nữa da dày thịt béo, Hồn Thú căn bản không cắn được vào da nó một cm, dần dần cũng không có người nào cùng Hồn Thú đi tìm đỉnh son Cự Mãng gây phiền phức!

“Hiện tại cứu người quan trọng, trước không muốn để ý tới cái này đỉnh son Cự Mãng, rút lui!” Tà Bãng quay đầu hướng ba người nói ra, hiện tại không phải là lúc cùng đỉnh son Cự Mãng giao đầu, trước cứu được người nói sau, về phần cái này đỉnh son Cự Mãng nếu muốn báo thù thì cứ việc đến tìm Quân Tà Bãng nàng a!

Ba người cũng nhẹ gật đầu, trong lòng lo lắng đến an nguy mọi người, nào đâu có tâm tư cùng cái này da dày thịt béo Cự Mãng đi đánh nhau ah!

Nhưng là Quân Tà Tư một câu làm mọi người cho lập tức dừng lại: “Các người xem, chỗ đó không phải cửa vào hang động sao?”

Nghe được Quân Tà Tư lời nói..., ba người nghi hoặc nhìn về phương hướng nàng chỉ, chỉ thấy một cái đen sì âm trầm cửa động hiện ra tại trước mặt mấy người! Quân Tà Trần cùng Quân Tà Vân cũng kích động nói: “Đúng vậy, thật tốt rồi đúng là tại đây!”

Không nghĩ tới cái này đỉnh son Cự Mãng một hồi bạo động, vừa vặn đem cửa vào hang động bại lộ, thật sự là trong họa có phúc a!

Ngay tại bốn người chuẩn bị lách mình tiến hang động thời điểm, cái đuôi to của đỉnh son Cự Mãng đã hướng phía bốn người vung đi qua! Đỉnh son Cự Mãng hiện tại trong nội tâm cũng không phải là một tức giận bình thường, nghĩ đến nó tại Đỉnh Sơn chiếm giữ đã nhiều năm như vậy, theo lý không có bất kỳ sinh vật nào có thể tổn thương được nó rồi! Hôm nay chỉ muốn ngủ một giấc, lại bị người đập vào đầu! Nó có thể không tức giận sao? Nó rất muốn nhìn đến tột cùng là người nào có thể đánh vỡ đầu nó – đỉnh son Cự Mãng!

Chứng kiến cái kia cực lớn cái đuôi, bốn người không chút nghĩ ngợi tự lập tức tránh ra, nếu như bị cái này quất vào người, bọn họ cũng muốn đau một khoảng thời gian! Tà Bãng nhìn thoáng qua trên mặt đất Cự Mãng, đối với Quân Tà Trần ba người nói ra: “Các người trước hết tiến vào hang động, trong động chờ ta, không muốn ra ngoài! Cái này Cự Mãng giao cho ta!”

Hiện tại cũng không phải là cùng Cự Mãng đánh nhau thời điểm, cứu được người cái này Cự Mãng muốn đánh như thế nào cũng có thể! Quân Tà Trần ba người nghe được Tà Bãng lời vừa nói..., đều không có để ý tới, bọn họ làm sao có thể lại để cho một mình muội muội đứng ra bảo vệ mình!

Tà Bãng biết rõ ba người là không thể nào chịu đi vào, bất đắc dĩ chỉ có thể đối với trên mặt đất còn chuẩn bị phát động công kích Cự Mãng nói ra: “Mãng huynh, vừa rồi thật là trong lúc vô tình đập phá đầu của người, hiện tại chúng ta sót ruột cứu người, đến lúc đi ra chúng ta mới đánh có được không?”

Nghe được Tà Bãng lời mà nói..., Quân Tà Trần ba người thiếu chút nữa từ không trung rơi xuống đi, còn có kiểu như vậy cùng đỉnh son Cự Mãng thương lượng hay sao? Chỉ là không cần thận đập phá đầu người ta?

“Mãng huynh, người xác định hiện tại muốn cùng với ta đánh nhau? Ta cứu không được người, sẽ không có tâm tư, không có có tâm tư liền không muốn cùng người đánh! Không muốn cùng người đánh, người tự vĩnh viễn cũng không biết ta cái người đánh vỡ đầu người rốt cục có bao nhiêu lợi hại a!” Tà Bãng cảm nhận được đỉnh núi Cự Mãng tâm tư, không khỏi đối với Cự Mãng làm ra một cái ngưng chiến thủ thế.

Đỉnh núi Cự Mãng tuy là đầu to, nhưng tư duy của nó chỉ tương đương với tiểu hài tử, bị Tà Bãng nói hai câu lừa gạt, gạt chính mình cực lớn đầu, tuy

nhien Tà Băng vẫn thực không biết đến tột cùng đó là đầu hay là cái đuôi á... , nhưng không sao, nàg biết rõ tâm tư Cụ Mãng đã đồng ý!

“Tốt, ta đây đi cứu người trước, cứu người trở ra cùng với người đánh!” Tà Băng ba câu nói tự giải quyết một hồi nguy cơ, sau đó trực tiếp phân thân hướng phía hang động mà đi, mà sau lưng Quân Tà Trần ba người vẫn là đang ngây người, cứ như vậy xong rồi?

“Mau hoàn hồn á... , chúng ta trước đi cứu người!” Tà Băng chứng kiến ba người còn đứng tại nguyên chỗ, không khỏi quay đầu hướng ba người nói, không biết Tà Quân dong binh đoàn thành viên đều thế nào, nơi này không khí đầy đặc khí độc!

Tà Băng theo ngọc giới trong xuất ra một lọ đan dược, đổ ra bốn khóa đưa cho vừa đuổi theo kịp Quân Tà Trần ba người, sau đó chính mình ăn vào một khóa, rồi nói ra: “Tại đây không khí thậm chí có độc tố, đại ca, các ngươi cần thận một chút!”

“Cái gì? Không khí có độc?” Quân Tà Tư không thể tưởng tượng nổi lập lại nói ra.

“Chết tiệt! Không biết bọn hần thế nào!” Quân Tà Vân vung một quyền vào không trung, sắc mặt âm trầm nói!

Quân Tà trần lúc này lại là lạnh lùng nhìn chăm chăm vào đen nhánh sơn động, ngữ khí bình thản nói: “Chúng ta bây giờ đem tiểu muội kính râm đeo lên, trước sau đi vào, chú ý trái phải đường đi dưới chân , bốn người phải theo sát nhau, đã hiểu chưa?”

Quân Tà trần hiện tại khôi phục sắc thái Tà Quân dong binh đoàn đoàn trưởng , bọn hần hiện tại không thể sợ, không thể loạn, chỉ có thể từng bước một đi tìm, trong hắc động quý dị, còn có trong hắc động cái kia chỉ cường đại Hồn Thú, còn có những đồ án khó hiểu không biết là cái gì nữa, khắp nơi đều lộ ra nguy hiểm, bọn hần phải từng bước một cẩn thận đi tới đi!

Quân Tà vân cùng Quân Tà tư nhẹ gạt đầu, mang lên trên kính râm tà băng đã cho, Tà Băng phía trước, Tà Vân cùng tà tư ở bên trong, tà trần đi sau phòng hồ xuất hiện ở phía cửa hang!

Vừa đi vào hang động Tà Băng liền phát hiện những dấu hiệu trên vách tường , đại khái năm mét một chỗ thì có một dấu mũi tên chỉ hướng, Tà Băng chứng kiến cái này, đại khái minh bạch cái này chỉ hướng chính là vì bọn hần mà chỉ đường, Tà Băng cũng không có ngu như vậy, người chỉ ta tiến cùng!

Tà Băng mỗi đi một bước đều biết dùng thần niệm tản ra điều tra không có gặp nguy hiểm sau mới có thể đặt chân, dù sao tại địa phương này không biết sẽ có cái gì nguy hiểm, cẩn thận một chút vẫn tốt hơn! Tà Băng đi tới đi tới, đột nhiên xuất hiện một cỗ mùi tanh, không giống với huyết tinh mùi vị, giống như là mùi cá ương, không khỏi nói ra: “Đại ca, các ngươi có hay không ngửi thấy được một cỗ mùi vị?”

Ba người nghe được Tà Băng lời mà nói... , hít sâu một hơi, nhẹ gạt đầu, Tà Vân nói ra: “Có, một cỗ mùi tanh khó chịu.”

Tà Băng chau mày, mùi tanh, mùi tanh, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì Tà Băng liền phát tay đối với phía trước bên phải thạch bích một quả cầu Hồn Lực đập tới! trào phúng nói: “Tại trước mặt của ta chơi độc, các ngươi còn chưa đủ tư cách!”

Chỉ nghe truyền đến hai tiếng kêu đau đớn, ngay tại hắc động trống rỗng lộ ra một hồi khóc như mưa chạy thực mạng âm thanh thập phần chói tai! Tà Băng nhìn thoáng qua phía phát ra thanh âm, vung tay một cái, hai cái Hắc y nhân đã bị Tà Băng cho hấp đến dưới chân!

Quân Tà Trần ba người chứng kiến trên mặt đất hai người, bội phục tiểu muội, đồng thời thần sắc âm trầm ngồi xổm người xuống đối với hai người hỏi: “Các ngươi đến tột cùng là ai? Đoàn viên của chúng ta: đám bọn họ ở đâu?”

Ngay lúc trên mặt đất hai người liếc nhau muốn tự sát, lại bị Tà Băng tách miệng ra, Tà Băng cười lạnh nói: “Muốn tự sát? Không nói ra tung tích của bọn hần, chết cũng không thể chết!”

Hai người nghe được Tà Băng lời nói... , hừ một tiếng rất có cốt khí xoay đầu qua một bên, trong thần sắc rõ ràng viết, theo các ngươi thế nào, lão tử tự là không nói!

Quân Tà Tư là không có một tia kiên nhẫn, trực tiếp tiến lên túm cổ áo một người trong đó, hô lớn: “Huynh đệ của ta đang ở đâu? Nói mau!”

Tà Băng cũng không có kiên nhẫn, đem Quân Tà Tư trấn an sau đó, Thất Thái lưu ly hai con người nhìn về phía con mắt hai người này, hắc ám thanh âm vang lên: “Các ngươi đem người vừa bắt để ở đâu?”

Hai cái hắc y nhân con mắt rất nhanh trở nên trống rỗng vô cùng, trả lời như máy móc: “Không biết.”

Nghe được hai người trả lời, Tà Băng nhíu mày, xem tới nơi này hai người chỉ là thấp nhất tầng lớp, lại hỏi: “Các ngươi là người nào? Vì cái gì bắt đám người kia?”

“Chúng ta là...” Hắc y nhân vừa mới mở miệng, lại đột nhiên gục người, tắt thở! Tà Băng ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía hang động một cái phương hướng, lạnh lùng nói: “Không quản các ngươi là người nào, nếu là thật sự làm bị thương người của Tà Quân dong binh đoàn, ta Quân Tà Băng nhất định sẽ làm cho các ngươi sống không bằng chết!”

Không hề nhìn hai cái hắc y nhân đã chết trên mặt đất, cũng không cần nhìn đã biết rõ hai người cổ sau là hai thanh phi tiêu màu đen! Vậy mà ở trước mặt nàg giết chết hai người! Rất tốt, muốn chơi trò thần bí sao?

Tà Băng quay người đối với Quân Tà Trần ba người nói ra: “Chúng ta tiếp tục đi xuống dưới!”

Quân Tà Trần ba người lập tức có thể hỏi ra nguyên do như thế nào, vậy mà thoáng một phát chết mất rồi, đáy lòng tức giận là không thể tả được! Trong này đến tốt cùng là người nào, tại sao muốn bắt người của Tà Quân đông binh đoàn bọn hắn?

Bốn người tiếp tục hướng phía hang động đi đến, trên đường đi tại Tà Băng dẫn đường xuống, bốn người không có đụng phải bất luận cái gì cơ quan, một đường không trở ngại đã đến một cái miệng hang phân nhánh, hiện tại bày ở ba người trước mặt chính là bốn sơn động khẩu, Tà Băng đối với ba người nói ra: “Bây giờ là bốn cái cửa động, làm sao bây giờ?”

Bốn người nhìn lẫn nhau, Quân Tà Trần nói ra: “Chúng ta mỗi người một cái cửa động...”

“Không được!” Quân Tà Trần lời còn chưa nói hết, đã bị Tà Băng cắt đứt, tại đây đến tốt cùng tồn tại cái dạng gì nguy hiểm cũng không biết, làm sao có thể để cho ca ca tỷ tỷ tách ra khỏi sự bảo hộ của mình? Tuyệt đối không thể!

Biết rõ Tà Băng là lo lắng cho chính mình ba người, nhưng là ba người vẫn là kiên quyết quyết định muốn tự mình đi vào một cái cửa động!

“Tiểu muội, chúng ta sẽ không có việc gì, cho dù đụng phải nguy hiểm, đánh không lại vẫn có thể chạy được!” Quân Tà Trần đối với Tà Băng nói ra, hắn hiện tại hoàn toàn cũng không dám chắc có thể an toàn vượt qua cái này hang động, nhưng là làm một cái đại ca của bọn họ, Quân Tà Trần phải một mình đảm đương một phía!

“Đúng, chúng ta sẽ không có nguy hiểm!” Quân Tà Vân cùng Quân Tà Tư hai người liếc nhau, cười cười đối với Tà Băng nói ra.

Tà Băng biết rõ hiện tại nói cái gì cũng không thay đổi được ba người quyết định, không khỏi dùng chính mình thần niệm dò xét một lần bốn sơn động, ở trong đó một cái trong sơn động phát hiện một cái cường đại hơi thở tồn tại, Tà Băng không chút do dự đối với ba người nói ra: “Ta đi cái sơn động này, các ngươi cẩn thận!”

Nói xong Tà Băng đã lách mình tiến vào sơn động, Quân Tà Trần ba người cũng tự mình lựa chọn một cái cửa động đi vào!

Ngay thời điểm bốn người hoàn toàn đi vào cửa động thời điểm, tại vị trí bốn người vừa đứng đã xuất hiện hai vị lão giả, lưỡng vị lão giả liếc nhau, đáy mắt không có một tia thần sắc, gật gật đầu biến mất tại bên trong hang động, ý của bọn hắn có lẽ chỉ có chính bọn hắn mới hiểu được a.

Lúc này Tà Băng chân không chạm đất hành tẩu trong sơn động, vì cái gì chân không chạm đất? Nhìn xem trên mặt đất, toàn bộ đều là kim châm sáng loáng, nhưng là những này đối với Tà Băng xác thực là không có một tia tác dụng! Tà Băng cũng không nóng nảy, đi tới nhìn xem bốn phía, trên vách tường có khắc rất nhiều đồ án, hơn nữa là Tà Băng xem không hiểu đồ án, nhưng là Tà Băng cảm giác, cảm thấy những này đồ án bên trong có bí mật.

Một vài bức có chút khủng bố thậm chí người khắc đồ tại Tà Băng trước mắt bày ra, càng xem Tà Băng càng phát ra hiện đồ án đang nói về một người nào đó rất oanh liệt! Nhìn xem một mực xuất hiện đều có một người, nhìn không rõ bộ dáng, nhìn không rõ giới tính!

Nhìn xem không ngừng xuất hiện người này trong đồ án, Tà Băng cảm giác vì cái gì, cảm thấy rất quen thuộc? Nhưng là Tà Băng rất xác định chính mình hai đời tuyệt đối không có nhìn thấy qua người này, cái này không hiểu quen thuộc cảm giác lại từ đâu mà đến?

Không nghĩ ra sự tình Tà Băng liền chẳng muốn suy nghĩ tiếp, lắc lắc đầu tiếp tục xem đồ án, tuy nhiên không biết đồ án bên trong giảng thuật chính là cái gì, nhưng là đáy lòng có một thanh âm nói cho nàng biết, tiếp tục xem tiếp, đem những này đồ án đều nhớ đến trong đầu!

Ngay tại Tà Băng chăm chăm vào một bộ đồ án đến xuất thần thời điểm, một tiếng gào thét truyền vào Tà Băng trong tai! Tà Băng nhún nhún mày, xoa xoa lỗ tai, hô lớn tiếng như vậy làm gì! Vừa mới nhớ được gì đó thì lại trống rỗng rồi!

Có chút cảm giác nhìn về phía phát ra gào thét vật thể không rõ ràng, chứng kiến về sau, Tà Băng ngây người, cái này... Dĩ nhiên là phương đông Hoa Hạ Tín Ngưỡng, ngũ trảo Thần Long? ! Thần rắn, chân thú, ung trảo, đầu ngựa, đuôi rắn, sừng hươu, vây cá, lông lánh màu hoàng kim, Tà Băng lúc này trong nội tâm cảm giác nói không ra lời, cái mũi đau xót (a-xít), hốc mắt cũng muốn ướt át!

Cho dù tại thế kỷ hai mươi mốt, tại Trung Quốc cuộc đời của nàng là như thế nào, nhưng là nàng thủy chung nhớ rõ chính mình là người Châu Á, là thần khí Hoa Hạ dân tộc con dân! Chứng kiến ngũ trảo Kim Long, Hoa Hạ Tín Ngưỡng, Tà Băng giống như là chứng kiến chính mình nội tâm chỗ thân nhân, lòng trung thành, có lẽ có bộ dáng như vậy a.

Đối diện ngũ trảo Kim Long cái kia âm thanh gào thét chính là vì muốn đem Tà Băng đang thất thần suy nghĩ kéo trở lại, bây giờ nhìn đến nàng hốc mắt ướt át, che miệng nhìn mình, ngũ trảo Kim Long không nói gì, nhưng là Tà Băng lại thấy được nó đang cười, nó tại cao hứng!

“Hoan nghênh ngươi, Hoa Hạ người!” Ngũ trảo Kim Long quơ quơ nó cái đuôi to, ngẩng đầu đối với Tà Băng nói ra. Có chút trầm thấp giọng nam, nghe không xuất ra Thần Long ngữ khí, phảng phất nó đã biết rõ Tà Băng giống như là sẽ đến đây.

“Hoa Hạ Thủ Hộ Giả, ngũ trảo Kim Long.” Tà Băng nhắm mắt lại đem suy nghĩ của mình điều chỉnh thoáng một phát về sau, mở ra lợi hại đôi mắt đối với Thần Long hỏi, tại tình huống không biết là địch hay bạn, lộ ra tâm tình của mình, Tà Băng thừa nhận đây là nàng không đúng!

“Không cần như vậy nhìn ta, chúng ta không là địch nhân.” Thần Long chứng kiến Tà Băng thần sắc biến đổi cực nhanh, đáy lòng âm thầm gật đầu, nha đầu kia định lực xác thực rất không tồi, sau đó lại nói tiếp: “Ta đích thật là Hoa Hạ thủ hộ thần thú ngũ trảo Thần Long.”

Tà Băng nghe được Thần Long lời mà nói..., lại có chút nghi ngờ, nếu là Hoa Hạ thủ hộ thần thú, như thế nào chạy đến cái này Áo Tạt Tư đại lục còn ở chỗ này trong hắc động? Chẳng lẽ lại cũng giống như mình xuyên việt mà đến? Trở về không được?

Ngũ trảo Kim Long nhìn xem Tà Băng thần sắc, đã biết rõ nha đầu kia đang suy nghĩ gì, không khỏi có chút bất đắc dĩ đi thẳng vào vấn đề nói: “Ta là tới tìm ngươi.”

Nghe được câu này, Tà Băng càng là nhị hòa thượng không sờ được tóc, đến tìm nàng hay sao? Nhấn nháu mày, hỏi: “Tìm ta? Vì cái gì?”

Ngũ trảo Kim Long gật đầu một cái, nhìn xem Tà Băng, có chút thẹn quá hoá giận nói: “Bởi vì sư phụ của ngươi, chính là ngọc giới nguyên chủ nhân, lại muốn để ta cho ngươi biết, con đường của ngươi còn có rất dài, Áo Tạt Tư đại lục cũng không phải là ngươi tưởng tượng đơn giản như vậy, nếu là bởi vì hiện tại chút thực lực ấy liền tự đại, như vậy hần lão nhân gia sẽ đến chinh chết ngươi đấy!”

Tà Băng nghe được ngọc giới nguyên chủ nhân, thoáng qua một chút kinh ngạc, tuy nhiên đến bây giờ mà nói, Tà Băng có rất nhiều chuyện đều làm không rõ ràng lắm, nhưng Tà Băng thứ nhất nghi hoặc muốn biết nhất đúng là ngọc giới nguyên chủ nhân cũng là sư phụ của nàng rốt cục là người nào? Còn có nàng tại sao phải bởi vì ngọc giới mà xuyên việt?

Còn không đợi Tà Băng mở miệng hỏi, ngũ trảo Thần Long liền vội vàng nói: “Đừng hỏi ta, ta cái gì cũng không biết!”

Tà Băng mới không tin hần cái gì cũng không biết, như cũ mở miệng hỏi: “Sư phụ của ta rốt cục là ai? Còn có, vì cái gì đưa ta đi tới nơi này Áo Tạt Tư đại lục?”

Ngũ trảo Thần Long nghe được Tà Băng lời mà nói... , đáy mắt rõ ràng phát sáng rồi biến mất, sau đó mở miệng nói ra: “Ta không biết, những vấn đề này chờ đến khi ngươi thấy sư phụ ngươi tự mình hỏi hần, ta cái gì cũng không biết.”

Nói xong ngũ trảo thần Long ngẩng đầu quan sát bầu trời, thời gian như thế nào vẫn chưa tới ah, không phải nói chỉ một canh giờ sao? Lão đầu, ta ngũ trảo Thần Long lần sau nếu lại cùng ngươi đánh cuộc, ta tụt, ta tụt, ta sẽ có chết cũng muốn kéo ngươi cùng một chỗ!

Sau đó ánh mắt trốn tránh nhìn thoáng qua Tà Băng đang không có biểu lộ gì, mới thở dài một hơi, thân là ngũ trảo Thần Long, toàn bộ Hoa Hạ dân tộc Tín Ngưỡng cùng thù hận thần thú, thế nhưng mà ai biết nỗi khổ của nó ah, mỗi ngày bị một cái lão đầu buộc lấy cùng đánh cuộc, tốt chưa từng có đánh thắng qua, lúc nào cũng bị lão đầu chỉ huy làm cái này làm cái kia, chạy ngược chạy xuôi đấy!

“Sư phụ để ngươi đến chỉ là nói những lời nói nhảm này hay sao?” Tà Băng nhìn trước mặt rõ ràng không dám nhìn chính mình ngũ trảo Thần Long mở miệng hỏi, nếu là sư phụ của nàng chỉ vì mấy câu nói đó lại để cho ngũ trảo Thần Long chạy tới vì hần truyền lời nói... , Tà Băng thật sự muốn ở trong lòng đánh giá một chút vị sư phụ này của nàng một lần nữa!

“Nói nhảm? Tại sao là nói nhảm đầu rồi, đây chính là lời khuyên, cảnh báo ah nha đầu.” Ngũ trảo Thần Long nghe được Tà Băng nói đó là nói nhảm, không khỏi một bộ trường lão tư thái, lời nói thâm thúy đối với Tà Băng nói ra.

“Được rồi, lời khuyên, cảnh báo, lời khuyên, cảnh báo, ta nhớ kỹ rồi. Sư phụ hần lão nhân gia còn không có chuyện gì khác sao?” Tà Băng khoát khoát tay, lời khuyên, cảnh báo tựa lời khuyên, cảnh báo, cái này tin tức đầu tiên của sư phụ tin tức thật vất vả mới xuất hiện ở trước mặt nàng, chẳng lẽ cứ như vậy hai câu nói thì xong rồi?

“Ah, đúng rồi, còn có, đợi chút nữa sau khi ta đi, ngươi muốn tiếp nhận tại đây khảo nghiệm, nếu là ngươi có thể thông qua khảo nghiệm, như vậy có thể đem đến cho ngươi một cái kinh hỷ không tưởng được! Nếu là ngươi không thông qua khảo nghiệm lời mà nói... , sư phụ ngươi nói về sau đi ra ngoài đừng nói ngươi có liên quan đến lão nhân gia hần, mất mặt ah!” Ngũ trảo Kim Long học lão nhân gia vô sỉ khẩu khí, đối với Tà Băng nói ra.

Khảo nghiệm? Chẳng lẽ nắm lên Tà Quân dong binh đoàn người chính là vì làm cho nàng tiếp nhận cái này cái gì đồ bỏ khảo nghiệm?

“Không phải như ngươi nghĩ, Tà Quân dong binh đoàn có thể tới nơi này cũng coi như vận may của bọn hần, đi qua nơi này cải tạo về sau, bọn hần mỗi người đều trưởng thành là xuất sắc Hồn Sư! nguyên nhân bắt bọn hần cũng xác thực là vì dẫn ngươi tới, hơn nữa sư phụ ngươi cảm thấy ca ca của ngươi tỷ tỷ thực lực quá kém, nên rèn luyện bọn chúng một chút!” Ngũ trảo Thần Long quơ quơ đầu, đối với Tà Băng nói ra. Tuy nhiên những này không phải lão đầu an bài, là mình muốn đùa nghịch những người này, bắt quả mình cũng không phải chỉ đùa nghịch đó a, ít nhất là đem bọn họ trở thành ưu tú Hồn Sư!

Tà Băng tuy là cảm thấy một tia không đúng, nhưng là cũng không có đi nghĩ lại cái gì, cái này ngũ trảo Thần Long đã nói ca ca bọn hần không có chuyện, nàng cũng yên lòng rồi, về phần Tà Băng tại sao phải như vậy tin tưởng ngũ trảo Thần Long lời mà nói... , hần là bởi vì nó là Tà Băng rất kính sợ Hoa Hạ Thủ Hộ Giả a.

Kính sợ, Tà Băng hoàn toàn chính xác rất kính sợ ngũ trảo Thần Long, nhưng là cũng chỉ là kính sợ! Về phần Tín Ngưỡng? Tà Băng nàng kiếp trước kiếp này, chưa từng có bất luận cái gì Tín Ngưỡng, nàng chỉ tin chính bản thân mình!

Ngay tại Tà Băng còn muốn hỏi cái gì thời điểm, một hồi chói mắt bạch quang hiện lên, ngũ trảo Thần Long phóng người lên, biến mất lập tức, lưu lại một câu nói: “Quân Tà Băng, muốn gặp sư phụ của ngươi, liền cố gắng cường đại đứng lên đi!”

Theo thanh âm Phiêu Miểu biến mất, ngũ trảo Thần Long cũng biến mất tại Tà Băng trước mặt, Tà Băng nghe được ngũ trảo Kim Long cuối cùng lời mà nói... , khóe miệng cười cười, cường đại sao? Nàng một mực đều tại cố gắng cường đại, vì thân nhân, vì bằng hữu, cũng vì chính mình, nàng đều phải muốn cường đại, mà bây giờ, chỉ là lại thêm một cái lý do cần cường đại mà thôi.

Hiện tại đã biết được sư phụ tin tức, ít nhất chứng minh sư phụ của nàng hay vẫn là tồn tại đấy!

Mất nhìn về phương hướng ngũ trảo Thần Long biến mất, Tà Băng bắt đầu suy nghĩ còn có cái gì khảo nghiệm? Sư phụ lưu cho nàng khảo nghiệm của?

Thông qua khảo nghiệm còn có cái gì kinh hỷ không tưởng được? Tà Băng buông hết mọi nghi hoặc trong lòng, tiếp tục xem đồ án trên vách tường.

Nhưng vào lúc này, oanh ầm ầm cực lớn thanh âm vang lên, trước mặt tà băng những đồ án như vật thể sống, từ bên trong miệng bắn ra vô số kim châm dừng hẳn lao về phía Tà Băng! Tà Băng ngay tại ngũ trảo Kim Long rời đi thời điểm, liền đề cao tinh thần của mình, thời khắc chú ý chung quanh nơi này cảnh tượng!

Ngay tại kim châm bắn ra một khắc này, Tà Băng đã lách mình tránh qua, tránh né cái kia vô số châm đâm, mà vừa tránh qua một bên Tà Băng, liền lập tức phi thân đã đến đỉnh sơn động! Chỉ thấy Tà Băng vừa đứng thẳng địa phương đã xuất hiện một con nhện thật lớn!

Mà lúc này phía trên Tà Băng tựa vọt xuống vô số ám khí, Tà Băng lách mình nhảy tại trên lưng con nhện, một vòng đón lấy một vòng cơ quan, một khâu thủ sẵn một khâu nguy hiểm! Tà Băng lúc này tình cảnh cũng không có thể rất tốt! Nhưng là duy nhất tốt đi một chút chính là, Tà Băng cũng không có bị thương!

Chỉ là cái này một khâu một khâu cơ quan tựa hồ đoán chắc Tà Băng mỗi lần muốn đáp xuống vị trí, như vậy Tà Băng bây giờ là một cái đầu hai cái đuôi! Nhìn xem đã không có một tia khe hở địa phương, Tà Băng cũng không hề đi tự làm saophá bỏ cái này khó như vậy cơ quan!

Thông minh tổng bị thông minh hại! Bị nhốt một ít thời gian Tà Băng bây giờ là hoàn toàn buông thả nghĩ cách phá giải cơ quan! trực tiếp phóng xuất ra trong cơ thể không lồ Hồn Lực, trong tay ngưng tụ ra một cái thật lớn quả cầu Thất Thái Hồn Lực, hướng phía này sơn động tựa ném đi xuống dưới!

“Oanh!” Một tiếng cả sơn động bị tác khai mở! Nhìn đến không còn có cơ quan xuất hiện tình huống, Tà Băng vỗ vỗ tay, đơn giản như vậy phương pháp nàng vậy mà hiện tại mới nghĩ đến? Thật là dần ah! Sau đó Tà Băng nhìn cũng không nhìn bị chính mình hủy diệt sơn động, thẳng tắp hướng phía phía trước đi đến!

Tà Băng vừa đi ra sơn động, liền lại tiến nhập khác một cái cửa động, nhìn xem cái này hằng hà sơn động, Tà Băng đầu đều mộng! Khảo nghiệm tựa khảo nghiệm, không có việc gì cả nhiều như vậy sơn động làm gì!

Tiến vào cái này một sơn động thời điểm, Tà Băng phát hiện trong lúc này vậy mà yên lặng thần kỳ, không có một chút thanh âm, Tà Băng hướng phía phía trước đi đến, một đường đi xuống cũng không có gì nguy hiểm, lại để cho Tà Băng có chút nghi hoặc.

“Tí tách!” phảng phất như âm thanh giọt nước rơi xuống đất tại đây trống trải yên tĩnh trong sơn động vang lên, nghe được thanh âm này, Tà Băng con mắt sáng ngời, hướng về phía thanh âm phát ra mà đi! Đã có nước, cái này một vòng khảo nghiệm có lẽ ngay tại nước phương hướng!

Tà Băng cũng không có sốt ruột, mà là cũng ở đây trong sơn động quan sát đến những cái kia đồ án, đồ án cùng sơn động lúc trước đồng dạng, miêu tả vẫn như cũ là một vị nào đó khiến cho Tà Băng cảm giác rất quen thuộc nhưng lại là không quen biết người này, một vài bức đồ án Tà Băng trong đầu ghi nhớ, dù cho nàng vẫn không hiểu đồ án đến tột cùng muốn nói cái gì!

Tà Băng không biết là lúc này có vài ánh mắt không có chút nào cảm tình đều đang nhìn chăm chú nhất cử nhất động của nàng! Bất kỳ một thái độ sâu sắc, một cái biểu lộ đều không có buông tha!

Tà Băng càng đi về phía trước, âm thanh nước rơi càng lớn, ngay tại Tà Băng đi đến địa phương có nước rơi, chứng kiến một màn trước mắt làm cho kinh trụ! Tại đây, tại sao có thể có lấy một cái...

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 82: Thuộc Hạ Tham Kiến Tà Chủ

Chỉ thấy trước mặt Tà Băng là một nam tử, chính xác mà nói, là một cái yêu nghiệt nam tử cả người tỏa ra hơi thở lạnh như băng! Tay chân nam tử đều bị thiết liên* thật to vòng quanh người khóa lại, do cúi đầu nên nhìn không rõ gương mặt nam tử, nhưng nhìn theo những sợi tóc hỗn độn đi xuống có thể thấy được góc cạnh gương mặt hoàn mỹ!

(* thiết liên: dây xích sắt)

Đây là lần đầu tiên Tà Băng nhìn thấy một con người có khí chất mâu thuẫn nhưng lại hoàn chỉnh, nam tử mặc y mặc phát, rõ ràng là khí chất lãnh khốc, lại làm cho Tà Băng cảm giác được trong đó ẩn chứa khí chất yêu nghiệt, tuy rằng không có nhìn rõ gương mặt hẳn!

Hơn nữa thời điểm Tà Băng nhìn thấy nam tử, có một cổ cảm giác quen thuộc không thể nói thành lời, giống như Tà Băng nhìn đến một vài bức ảnh giống nhau, tuy là xem không hiểu, nhưng lại có cảm giác rất là quen thuộc, nam tử này, cũng là giống như vậy!

Nam tử dường như cảm giác được ánh mắt của Tà Băng, chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt đen như mực nhìn đến Tà Băng trong nháy mắt ánh mắt sáng rực lên một chút, bỗng nhiên lại âm ỉ!

Nhưng chính là cái liếc mắt này, lại làm cho Tà Băng ôm lấy ngực mình, nơi này, sao lại đau như thế? Vì sao nhìn đến khuôn mặt của nam tử, ánh mắt của nam tử, lòng của nàng lại đau như vậy? Tà Băng nhú mày, đem sự đau đớn kia bỏ đi, mở miệng đối với nam tử hỏi: “Ngươi là ai? Chúng ta quen biết sao?”

Nam tử giống như thật lâu đã không nói gì, nhìn Tà Băng, giật giật môi bạc, nhưng không có nói cái gì, hồi lâu sau, vài từ từ trong miệng nam tử phát ra: “Có lẽ là có quen biết đi.”

Thanh âm của nam tử có chút ám ảnh, nhưng kỳ lạ là rất dễ nghe, thanh âm rất là quen thuộc... Ngươi rốt cục là ai? Có nhận thức sao sao? Tà Băng chút trào phúng nhếch miệng,

“Nhận thức hay không thì có ý nghĩa gì đâu?” Nam tử thanh âm tiếp tục truyền ra, lần này so với thanh âm lúc trước thì dễ nghe hơn, nam tử nhắm chặt đôi mắt, lông mi run rẩy, không biểu hiện thần sắc gì, khiến Tà Băng nhìn không thấu suy nghĩ của nam tử.

Lông mày Tà Băng nhú chặt lại với nhau, nắm đấm cũng gắt gao nắm chặt, nàng không hiểu, vì cái gì trong nội tâm sẽ đối với nam tử này sinh ra mãnh liệt oán niệm, cảm giác quen thuộc càng ngày càng mãnh liệt, mang theo oán niệm càng lúc càng lớn!

Hiện tại Tà Băng cảm giác suy nghĩ của mình muốn nổ tung! Nàng rõ ràng không biết những cái đồ án kia, tại sao lại có cảm giác rất quen thuộc? Nàng rõ ràng không biết nam tử này, đáy lòng oán niệm cùng cảm giác quen thuộc từ đâu mà đến? Nàng là ai? Và là bọn hắn là ai?

Nàng là Tà Tôn! Là hắc bạch lưỡng đạo thể kỷ hai mươi mốt, là lão đại Quân Tà Băng! Nàng là Quân Tà Băng, là tiểu công chúa của Áo Táp Tư đại lục Thượng Cổ Quân gia! Không phải người khác, nàng chính là nàng, là tiểu ngạo quân hùng Quân Tà Băng

Nghĩ không ra vấn đề, toàn bộ vút nó tận trời cao a! Những bí mật này? Đi con mẹ nó bí mật! Hiện tại nàng chỉ muốn bảo vệ tốt người nhà của mình để họ tại Áo Táp Tư đại lục sẽ không bị chịu bất cứ tổn thương gì! Nàng thầm nghĩ sống tiêu dao tự tại qua hết kiếp này, những sự tình phiền lòng đều cắt ra khỏi suy nghĩ của nàng!

Tà Băng ngẩng đầu nhìn nam tử, ngữ khí lạnh lùng chưa từng có, đối với nam tử nói ra: “Ta không cần biết ngươi là ai, bất luận đã từng là quen nhau hay không, hiện tại ta Quân Tà Băng trịnh trọng nói cho ngươi biết, ta không biết ngươi! Còn có phía sau mấy vị cũng xem đã đủ rồi a!”

Tâm trạng Tà Băng lúc này rất kém, chính bản thân nàng cũng không biết vì sao tâm trạng lại kém như vậy, nàng ghét nhất chính là không không chế được tâm trạng của mình! Mấy người đi sau lưng nàng một mực cho rằng nàng không biết sao?

Hiện tại nàng không muốn cùng bọn họ chơi đùa cái khảo nghiệm vô vị này! Về phần sự phụ nói phải thông qua? Đã không muốn động não liên tục tiếp dùng bạo lực giải quyết! Nếu là nàng đoán đúng, mấy người phía sau có lẽ chính là đến kiểm tra khảo nghiệm của nàng, bọn hắn không cho thông qua, vậy thì đánh tới khi bọn hắn cho thông qua mới thôi!

Bình thường tính kiên nhẫn của Tà Băng rất cao, muốn chơi nàng sẽ bồi bọn hắn chơi, nhưng là hiện tại, nàng không muốn chơi! Đối với cái đồ bỏ kinh hi mà sự phụ nói cũng không có tâm tình, giải quyết xong chuyện này nàng liền lập tức đi Hồn Thú chi linh.

Giọng điệu cứng rắn của Tà Băng vừa nói xong, mấy Hắc y nhân đã lách mình tiến đến trước mặt Tà Băng, khuôn mặt vô cảm, ánh mắt lạnh lùng chăm chú nhìn Tà Băng, không ai mở miệng nói chuyện. Tà Băng cũng không có mở miệng, hiện tại điều nàng muốn biết chính là Hắc y nhân này muốn làm gì!

Mấy Hắc y nhân lạnh lùng nhìn Tà Băng, mấy người liếc nhau, một lão giả trong đám người hướng Tà Băng nói ra: “Nếu như muốn muốn thông qua khảo nghiệm, phương pháp đơn giản nhất chính là đã bại chúng ta.”

Lão giả thanh âm thấp phân mấy móc, ngữ khí càng là lạnh đậm, Tà Băng sau khi nghe được nhú nhú mày, những người này sao lại có bộ dạng này? Không có một tia địch sinh khí, tựa như, không có linh hồn...

Mà cái nam tử bị trời nghe đến lão giả lời mà nói..., ánh mắt có chút lo lắng nhìn về phía Tà Băng, hiện tại thực lực của nàng còn quá yếu, có thể thông qua khảo nghiệm sao? Tà Băng cảm nhận được nam tử ánh mắt, nhưng cũng không quay đầu lại nhìn hắn.

Tà Băng nghiêng đầu, vuốt vuốt nắm đấm của mình, đối với mấy người nói ra: “Có bản lĩnh gì liền sử dụng toàn bộ đi a! Cùng tiến lên đi!” Tà Băng chưa bao giờ ưa thích 1 vs 1 đánh, muốn đánh thì bọn hắn cùng tiến lên, giải quyết một lần duy nhất! Dù cho Tà Băng biết rõ thực lực của bọn hắn rất cường hãn!

Mấy Hắc y nhân nghe lời Tà Băng vừa nói xong..., không hề do dự, mấy người bày ra một cái trận pháp đối với Tà Băng mà bắt đầu công kích! Tà Băng hừ một tiếng, nàng hiện tại không dựa vào Tuyệt Ảnh bọn họ, cũng có thể cùng đám hắc y nhân này đánh ngang tay!

Tuyệt Ảnh, Tuyệt Táp, Yêu Hoa cùng tiểu Từ, bốn người hiện tại ở bên trong ngọc giới từng phút từng giây chăm chú nhìn Tà Băng, chỉ cần Tà Băng có một tia nguy hiểm, bọn hắn đều lao ra! Không có người chú ý tới tay của mặc y nam tử bị trời đã thoát ly khỏi khóa sắt, lấy ra một thứ gì phóng trong tay, lần nữa đập lên khóa sắt.

Có thể nói, nam tử này hoàn toàn có thể tùy ý thoát ly khỏi khóa sắt, rời khỏi cái địa phương không thấy mặt trời này, nhưng là hắn không có...

Nam tử giờ phút này cũng khẩn trương chăm chú nhìn xem Tà Băng cùng mấy vị Hắc y nhân đối chiến!

Lúc này, Tà Băng đã đem Hồn Lực của mình điều chỉnh đến trạng thái cao nhất, nhìn xem đối diện có hồn kỹ đánh úp lại, tạo thêm một cái Quy Nguyên

trảo, rồi trực tiếp phi thân lên, tránh thoát Đạo Hồn kỹ kia, Tà Băng không có dừng lại chút nào, Quy Nguyên Phần Thiên Quyết chiêu thức liền xuất ra!

“Quy Nguyên Phần Thiên thức thứ nhất: vũ rơi đốt hoa!” Theo Tà Băng hét lớn một tiếng, hồn kỹ cường đại vũ rơi đốt hoa thẳng tắp theo hướng phía đối diện mấy người mà đi! Tà Băng trước sử xuất thức thứ nhất, liền là vì kiểm tra thực lực mấy vị Hắc y nhân này!

Còn phía trước mấy cái Hắc y nhân chứng kiến chiêu thức Tà Băng đánh tới, thần sắc như cũ không có một tia biến hóa, mấy người liếc nhau, liền một từ cũng không có, một cái quang sáng lóng lánh phát quang liền đem mấy người gắn vào bên trong! Mà hồn kỹ của Tà Băng lúc này cũng đánh vào quang quang sáng phía trước!

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Tà Băng, hồn kỹ vũ rơi đốt hoa hoàn toàn bị ngăn cách tại bên ngoài! Đúng lúc này, mấy người đối diện này không để ý một chút nào đến hồn kỹ của Tà Băng, nguyên một đám ánh mắt ngoan lệ theo hướng Tà Băng sử xuất hồn kỹ!

Mấy người cùng Tà Băng qua lại liễu mạng mấy lần về sau, cũng không thấy song phương có bất kỳ thương vong, bắt đầu đi, Tà Băng tự muốn xuất ra bản thân Quy Nguyên Phần Thiên Quyết thức thứ tư, ngay tại Tà Băng muốn ra tay một khắc này, lập tức, Tuyết Ảnh theo ngọc giới trong đi ra!

Tuyết Ảnh kéo Tà Băng tay, nói ra: “Không cho phép sử dụng thức thứ tư!”

Tên ngu ngốc này, chẳng lẽ không biết Quy Nguyên Phần Thiên Quyết thức thứ tư sẽ lần nữa rút cạn Hồn Lực của nàng sao? Hẳn là người khế ước với nàng cũng không phải dễ trang trí! Như thế nào sẽ trở mặt nhìn Tà Băng lần nữa sử dụng cái thức thứ tư mà hẳn không thích này? Lần trước hai ngày hai đêm mới khôi phục, lúc này đây sẽ là bao lâu a?

Tà Băng chính là lần đầu tiên nhìn thấy khuôn mặt nghiêm túc của Tuyết Ảnh, cảm nhận được suy nghĩ của Tuyết Ảnh, khóe miệng câu dẫn ra, nhẹ gạt đầu, duỗi ra tay của mình phóng ở giữa không trung, nói ra: “Tốt, ta không cần, chúng ta cùng một chỗ đã bại bọn hắn!”

Tuyết Ảnh nghe được Tà Băng lời mà nói ..., thần sắc lúc này mới thay đổi, duỗi tay phải của mình, “Ba!” Một tiếng thanh thúy, hai cánh tay đập đến cùng một chỗ, bọn hắn tự cùng một chỗ đã bại mấy Hắc y nhân lợi hại này!

Tuyết Ảnh vừa xuất hiện, mấy Hắc y nhân đối diện rõ ràng cảm nhận được uy áp khổng lồ đến từ tuyệt thế cường giả kia, trong nội tâm chỉ có một suy nghĩ, nam tử này, cường! Quá mạnh mẽ!

Mà mặc y nam tử chứng kiến Tuyết Ảnh xuất hiện, thần sắc trước là có chút kinh ngạc, sau đó thờ dài một hơi, cuối cùng ánh mắt có chút âm đạm nhìn thoáng qua Tà Băng về sau, cúi đầu.

Tuyết Ảnh cũng chú ý tới cái này mặc y nam tử, giương mắt nhìn lên về sau, đáy mắt hiện lên một tia ngưng trọng, nam tử này thực lực, rất cường hãn, ít nhất cùng mình cũng không kém là bao nhiêu, đến tột cùng là địch là bạn? Hiện tại cần nhất là xử lý mấy Hắc y nhân trước mặt đã!

Vấn đề Mặc y nam tử bọn hắn sẽ thảo luận sau! Trực giác nói cho Tuyết Ảnh biết, nam tử này không đơn giản, hơn nữa có lẽ nhận thức Tà Băng!

Tà Băng chứng kiến bộ dạng của mấy người trước mặt, đã biết rõ trận đấu này thực chất đã không có tiến hành đi xuống tất yếu rồi, Tà Băng kỳ thật cũng rất nghi hoặc, Tuyết Ảnh đến tột cùng mạnh bao nhiêu? Ít nhất đến bây giờ, còn không có nhìn thấy người Tuyết Ảnh không có thể đối phó!

Tà Băng cùng Tuyết Ảnh hiện tại không nghĩ buông tha mấy người trước mặt này, thua cũng phải để bọn họ tâm phục khẩu phục!

Ngay tại hai người muốn cùng một chỗ phát ra hồn kỹ thời điểm, trong đó đối diện một người bỗng nhiên nói ra: “Ngừng!”

Tà Băng cùng Tuyết Ảnh liếc nhau, ngừng lại, nhìn xem đối diện mấy người, chỉ thấy một Hắc y nhân mở miệng nói ra: “Nếu là muốn thông qua khảo nghiệm, phải theo dựa vào thực lực của mình!”

“Ah? Khế ước đồng bọn cũng không thể ra tay?” Không đợi Tà Băng nói chuyện, Tuyết Ảnh tự cười lạnh đối với mấy người nói ra, tại Áo Tạt Tư đại lục, hẳn như thế nào chưa nghe nói qua đánh nhau không thể theo dựa vào chính mình khế ước đồng bọn hay sao?

“Khế ước đồng bọn? Vậy cũng dùng!” Hắc y nhân thần sắc rốt cục đã có một tia biến hóa, mở miệng nói ra.

“Không phải là được rồi!” Cái này mấy người, Tuyết Ảnh thật sự chính là không có để vào mắt, có lẽ khắp thiên hạ, có thể bị Tuyết Ảnh để vào mắt cũng chỉ có mấy cái! Mà trước mặt mấy vị nhưng lại kém đến quá xa rồi, không có một chút tư cách!

Tà Băng khóe miệng nhếch lên một cái, đối với mấy người nói ra: “Các ngươi đã nói như vậy, vậy hãy để cho các ngươi thua tâm phục khẩu phục!”

Hiện tại Tà Băng muốn đã bại đối diện năm người, chỉ có thể sử dụng thức thứ tư, cho dù sau này còn phải khôi phục lần nữa, hiện tại nàng phải để cho bọn họ cam tâm tình nguyện để cho nàng thông qua khảo nghiệm này! Tà Băng muốn cho bọn hắn biết rõ, đầu không có Tuyết Ảnh, nàng vẫn có thể đã bại bọn hắn!

Tà Băng trong ánh mắt kiên định, khiến cho Tuyết Ảnh muốn nói ra lại nuốt trở về, lắc đầu, thờ dài, mà thôi, tính tình Tà Băng hẳn còn không hiểu sao? Hẳn cũng chỉ có thể cam đoan Tà Băng an toàn!

Tà Băng chứng kiến biểu lộ của Tuyết Ảnh, cười cười, cũng không nói gì thêm, có lẽ là không cần nói cái gì a. Chuyển mắt thấy đối diện là mấy cái lão giả, ánh mắt tự trở nên ác liệt!

Mấy người đối diện nghe thấy lời nói của Tà Băng..., đáy mắt hiện lên một tia sai biệt, lại có một chút lãnh đạm, mấy người đem quang sáng vây quanh chính mình cũng cố thêm vài vòng, sau mới ngẩng đầu nhìn hướng về phía Tà Băng!

Tà Băng khép con mắt lại, mở ra một đôi mắt xinh đẹp, về sau trực tiếp phi thân lên, nhìn mấy người phía đối diện, khoe miệng Tà Băng câu dẫn ra. Hét lớn một tiếng: “Quy Nguyên Phần Thiên thức thứ tư: đốt hoa mây tan!”

Hồn kỹ không lờ từ sau lưng Tà Băng tuôn ra, hướng về phía đối diện mấy Hắc y nhân hung hăng địa nện tới! Mà Hồn Lực Tà Băng có lập tức bị rút cạn, ngay cả một chút khí lực để đứng vững cũng không có, liền ăn một khóa đan dược, nhìn về phía đối diện!

Mà cái hồn kỹ của Tà Băng quả nhiên không phụ cô, cô vì nó mà hồn lực bị rút sạch, chỉ thấy hồn kỹ đánh tới quang sáng của mấy hắc y một khắc này, cái phòng ngự quang sáng kiêu ngạo của bọn hắn trực tiếp bị Tà Băng cho nện trở thành những mảnh vỡ!

Mấy vị Hắc y nhân liền trốn như cũng không kịp, đã bị hồn kỹ Tà Băng cho nện nằm trên đất!

Cường! Không thể không nói, Quy Nguyên Phần Thiên Quyết thức thứ tư của Tà Băng quá cường hãn, cường hãn hoàn toàn không có có đạo lý!

Mấy cái Hắc y nhân khó khăn lắm đứng người lên về sau, thần sắc cung kính nhìn về phía Tà Băng, phải tay chưởng, sau đó xuất hiện trước mặt là hai vị hắc y lão giả, đi theo phía sau hơn một ngàn tên Hắc y nhân, đồng loạt hướng phía Tà Băng nửa quỳ xuống, thanh âm vang dội truyền khắp bạch vụ sâm!

“Thuộc hạ, tham kiến Tà chủ!”

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Yêu Nghiệt Lãnh Khốc Mạc

Lần này, Tà Băng bị đem dọa sợ, nhìn trước mặt là cả một tập thể khổng lồ hắc y nhân, lúc này sắc mặt Tà Băng có chút tái nhợt, nhũn mảy, nhàn nhạt đối với hai cái lão giả đứng đầu nói: “Ta muốn biết chuyện gì đang xảy ra.”

Một trong hai lão giả ngẩng đầu, thần sắc cung kính đối với Tà Băng nói ra: “Ngài đã đánh bại năm tinh sứ giả, như vậy từ nay về sau ngài chính là chủ thượng của chúng ta, thỉnh Tà chủ ra lệnh cho chúng ta mục tiêu.”

Tà Băng sắc mặt ngày càng tái nhợt, nhìn lão giả nói: “Ta không phải Tà chủ của các ngươi, các ngươi đều đứng lên đi!”

Chẳng lẽ cái này chính là kinh hi mà sư phụ đã lưu cho mình? Lại để cho mình làm cái gì Tà chủ sao? So với phiền toái còn không khác a!

“Tà chủ, tại thời điểm người đã bại năm Tinh sứ giả, ngươi chính là Tà chủ của chúng ta!” Một vị lão giả khác cũng ngẩng đầu lên nói.

Nhìn biểu lộ của hai vị lão giả, Tà Băng nhũn mảy, ngay tại thời điểm Tà Băng còn muốn nói cái gì đó, bỗng nhiên trong tai Tà Băng truyền vào một giọng nói, mà ngữ khí còn là mướn phân vô sỉ.

“Ha ha, nha đầu, sư phụ ngươi đây, ta sợ ngươi tại Áo Tạp Tư đại lục bị khi si nhục, cố ý vì ngươi mà chuẩn bị những cái này từ si, như thế nào đây? Sư phụ như ta tốt lắm sao? Ha ha, biết rõ ngươi cảm thấy ta rất tốt, cảm ơn cái gì cũng không cần nói rồi, bất quá nghe nói nha đầu ngươi có ừ ừ, đến lúc có thực lực để gặp ta thời điểm, nhớ mang đến hảo tửu, nếu không thì...lão đầu ta có thể sẽ không gặp ngươi! Tốt rồi, ngươi liền an tâm làm chức Tà chủ của ngươi đi a, bọn hắn nhìn thế nhưng mà tuyệt đối trung thành đấy!”

Giọng nói của người này vang lên, tay Tà Băng tự thành nắm đấm, càng nghe về sau nắm đấm càng nắm chặt, nếu là chủ nhân của thanh âm này ở đây mà nói..., tin tưởng Tà Băng sẽ không chút do dự đánh một quyền!

Tuyệt Ảnh ở một bên nhìn đến sắc mặt Tà Băng ngày càng tái nhợt, có chút lo lắng nhìn xem Tà Băng, hiện tại có lẽ Tà Băng nên ngồi xuống khôi phục hồn lực!

Mà Tà Băng bây giờ là đang nhìn trên mặt đất hơn một ngàn Hắc y nhân, nghĩ đến người của Tà Quân dong binh đoàn cùng ca ca tỷ tỷ của nàng, không khỏi mở miệng hỏi, trong thanh âm còn mang theo một chút run rẩy: “Người của tà quân dong binh đoàn mà các ngươi đã bắt hiện ở đâu? Còn có ca ca tỷ tỷ của ta bọn hắn hiện tại như thế nào a?”

“Tà chủ không cần lo lắng, chúng ta bắt các thành viên Tà Quân dong binh đoàn đều đang ở thiên hồ bên cạnh tây kinh phạt tử, Tà chủ ca ca tỷ tỷ cũng đều đang cùng cố thực lực của mình sau khi tiến giai, bọn hắn đều không có bất kỳ nguy hiểm.” một trong hai lão giả đối với Tà Băng hồi đáp.

“Lúc ấy các ngươi tại sao lại bắt người của Tà Quân dong binh đoàn?” Đối với điểm này, Tà Băng thật khó hiểu, nếu là muốn làm cho mình tới nhận khảo nghiệm, vì sao phải bắt người của Tà Quân dong binh đoàn?

“Bởi vì chúng ta chứng kiến Tà chủ ngài đưa bọn hắc trở lại thị trấn nhỏ, hơn nữa sau khi nghe ngóng chính là dong binh đoàn của ca ca tỷ tỷ ngài, Thần Long đại nhân hạ lệnh, đem người của Tà quân dong binh đoàn bắt lại, chỉ để lại ba người báo tin.” Lão già không chút giấu diếm liền đem ngũ trào Thần Long khai ra.

Lúc này Tà Băng mới thực sự tin tưởng, những từ sĩ này theo như lời sư phụ nói rất trung thành, bọn hắc xác thực rất là trung thành, có lẽ nhận lấy cũng không tệ, hơn nữa thực lực rất cao cường a, Tà Băng khoe miệng câu dẫn ra, đối với mọi người nói: “Từ hôm nay trở đi, ta chính là Tà chủ của các ngươi! Hiện tại mang ta đi xem Tà Quân dong binh đoàn cùng ca ca tỷ tỷ của ta! Tà hữu hộ pháp dẫn đường, những người khác đều giải tán đi!”

Sau khi nghe Tà Băng chỉ lệnh, chỉ trong nháy mắt, hơn một ngàn vị Hắc y nhân đã hoàn toàn biến mất, chỉ để lại phía trước hai vị lão già cung kính đứng bên cạnh Tà Băng, nâng quay đầu nhìn hai vị lão già, nói ra: “Mang ta đi!”

Hai vị lão già nhẹ gật đầu, bắt đầu đi trước dẫn đường, Tà Băng cùng Tuyết Ảnh liếc nhau, đi theo sau lưng hai người, mà mặc y tuyệt mỹ nam tử kia, giờ phút này lại ngẩng đầu, nhìn bóng lưng Tà Băng rồi đi, trong ánh mắt tràn đầy đau đớn gãy dựa, hai nắm tay gắt gao xiết chặt!

Tà Băng cảm nhận được ánh mắt sau lưng, nhưng lại cố nén đáy lòng đau đớn không quay đầu lại nhìn hắc, Tà Băng không biết hắc, sẽ không vì bất kỳ người xa lạ nào làm cho tâm tư nằng nặng đảo lộn! Cho nên đối với mặc y nam tử, Tà Băng lựa chọn trốn tránh!

Nhưng Tuyết Ảnh lại quay đầu lại nhìn thoáng qua mặc y nam tử, đem đáy mắt thống khổ cùng giấy dựa còn có hối hận của nam tử toàn bộ đều thu vào mắt, Tuyết Ảnh cau mày, hắc có thể cảm giác được đáy lòng Tà Băng đang đau đớn, lại chứng kiến ánh mắt mặc y nam tử, bọn hắc. . .

Tuyết Ảnh đối với Tà Băng, hắc chỉ hi vọng nàng có thể hạnh phúc, cho dù có người có thể cho nàng hạnh phúc, Tuyết Ảnh đều dùng hết khả năng thủ hộ nàng, sẽ không để cho nàng khổ sở, sẽ không để cho nàng đau lòng, Tà Băng, người đã trốn tránh, vậy chuyện này giao cho ta được không?

Tuyết Ảnh xoay người nhìn thoáng qua mặc y nam tử lần nữa, mới tiến lên cùng Tà Băng đi về phía trước.

Mấy người quanh đi quẩn lại rốt cục đi tới một cái cửa ngầm, chỉ thấy sau khi hai vị lão già đánh ra một cái thủ thế phức tạp, cửa ngầm đã tự động mở ra, hai người đứng chung một chỗ, để cho Tà Băng cùng Tuyết Ảnh đi trước, Tà Băng cùng Tuyết Ảnh nhìn thoáng qua, sau khi đi vào cửa ngầm, ánh mắt thoáng hiện vẻ kinh ngạc

Chỉ thấy trước mặt là một hồ nước mênh mông cùng bãi cỏ, mà tất cả thành viên Tà Quân dong binh đoàn đều đang khoanh chân ngồi ở trên trên hồ nước, ba người phía trước chính là ca ca tỷ tỷ, Quân Tà Trần, Quân Tà Vân cùng Quân Tà Tư!

Tà Băng dùng thần niệm dò xét thấy tất cả mọi người không có gặp nguy hiểm, ngược lại thực lực tăng mạnh, mới an tâm nhẹ gật đầu, quay đầu lại nhìn thoáng qua Tuyết Ảnh, vừa muốn nói gì, sắc mặt tái nhợt nhắm mắt ngất xỉu.

Ngay tại thời điểm Tà Băng ngất xỉu, Tuyết Ảnh đã ôm Tà Băng vào lòng, đối với hai lão già nói: “Các người ở chỗ này thủ hộ bọn hắc cho tốt, Tà Băng hiện tại cần nghỉ ngơi.”

Hai lão già chứng kiến Tà Băng té xỉu, đáy mắt xuất hiện một tia lo lắng, sau khi nghe được Tuyết Ảnh lời nói mới an tâm, biết rõ Tà chủ chỉ là cần nghỉ ngơi, hai người nhẹ gật đầu, người nhà Tà chủ bọn hắc sẽ thủ hộ tốt!

Tuyết Ảnh sau khi chứng kiến bọn hắc gật đầu, lập tức tiến vào ngọc giới, lúc đi ra ngọc giới Tuyết Ảnh liền trực tiếp đi về phía mặc y nam tử, Tà Băng đang trốn tránh, mặc y nam tử đáy mắt gãy dựa cùng đau xót, Tuyết Ảnh muốn vì Tà Băng làm rõ chuyện này, hắc không muốn nhìn thấy Tà Băng đau lòng.

Mặc y nam tử giống như đang đợi Tuyết Ảnh đến, lúc này hắc đã bỏ hết ra thiết liên, ngồi trên tảng đá lớn bên cạnh hồ nước, cúi đầu, những sợi tóc đen có chút rối rắm tùy ý buông xuống, cảm nhận được Tuyết Ảnh đang đi tới, mặc y nam tử mới ngẩng đầu lên.

“Người đã đến rồi.” Âm thanh Mặc y nam tử rất đặc biệt, thanh thúy ả ả chút ám ách, còn có nhàn nhạt từ tính, rất êm tai.

Tuyết Ảnh nghe được nam tử lời mà nói. . . , khoe miệng nhếch lên, nam tử này quả nhiên không đơn giản, Tuyết Ảnh không chút vòng vo, trực tiếp mở miệng nói ra: “Người quen biết Tà Băng, hoặc có thể nói là quen nàng từ lâu.”

Tuyết Ảnh không dùng ngữ khí nghi vấn, mà là ngữ khí khẳng định, hắc dám khẳng định, nam tử này nhất định nhận thức Tà Băng, nhưng là Tà Băng hắc là quên hắc.

“Đúng hay không đúng, có cái gì khác nhau.” Nam tử cười khổ tự giễu, cho dù hắc nhận thức thì như thế nào? Hiện tại đã không có một chút tác dụng không phải sao? Lúc trước chính là lỗi của hắc, làm hại Băng nhi. . .

Hiện tại hắc lại có tư cách gì đi gặp nàng? Có tư cách gì đi nhận thức nàng? Có lẽ tốt nhất chính là Băng nhi quên chính mình a, thế nhưng chứng kiến ánh mắt lạ lẫm của Băng nhi. . . Mặc y nam tử che lòng ngực của mình, vì cái gì ở đây lại đau đến như vậy.

“Là người có lỗi với Tà Băng.” Tuyết Ảnh chứng kiến thần sắc hối hận của nam tử, khoe môi có chút trào phúng, bất luận nam tử này cùng với Tà Băng có quan hệ gì, thì hắc đã từng có lỗi với Tà Băng.

“Đúng là ta có lỗi với nàng.” Mặc y nam tử cúi đầu xuống, đáy mắt không bớt đi đau xót cùng hối hận, tay gắt gao nắm chặt, móng tay đã đâm vào lòng bàn tay, từng giọt máu đỏ tươi chảy xuống mặt đất, hắc làm sao không hận chính mình. . .

“Cho nên mới dùng phương pháp như vậy để trừng phạt chính mình?” Tuyết Ảnh nhìn cái kia vừa thô vừa to khóa sắt, nhàn nhạt đối với mặc y nam tử nói ra.

Mặc y nam tử không nói gì, nhìn thoáng qua khóa sắt, nhìn không ra cảm xúc nơi đáy mắt, nhắm mắt lại, trừng phạt chính mình? Đúng vậy a, đây quả thật là tự mình trừng phạt mình, cho rằng đem chính mình khóa lại, khóa ở gần địa phương Băng nhi đi đến như vậy trong lòng của mình sẽ dễ chịu một ít, lại không nghĩ đến đáy lòng hối hận lại càng ngày càng nặng.

“Ta không biết ngươi cùng Băng nhi khi đó xảy ra chuyện gì, nếu ngươi muốn lưu lại ở cạnh Băng nhi... thì đừng có tiếp tục làm nên sự tình gì có lỗi với Băng nhi, nếu không thì... cho dù dốc hết tất cả, ta sẽ khiến cho ngươi sống không bằng chết.” Tuyết Ảnh nghiêm khắc đối với mặc y nam tử nói, đây có lẽ là Tuyết Ảnh lần đầu tiên nói chuyện nghiêm khắc như vậy.

“Ở lại bên cạnh Băng nhi?” Mặc y nam tử nghe được lời nói của Tuyết Ảnh..., khóe mắt sáng lên, nhưng nhanh chóng thay thế bằng vô tận đắng chát, hần hiện tại có tư cách gì ở lại bên cạnh Băng nhi, trước kia hần có thể dùng thân phận thủ hộ giả để ở cạnh Băng nhi, nhưng bây giờ sao, hần có tư cách gì?

“Ngươi cùng Băng nhi ở giữa sự tình, chính các ngươi giải quyết, còn lại đợi Băng nhi thức tỉnh rồi nói sau, ta chỉ hi vọng, nếu là Băng nhi đồng ý ngươi lưu lại..., ta không muốn chứng kiến ngươi làm bất cứ chuyện gì có lỗi với Băng nhi.” Tuyết Ảnh những lời này, vô tình cùng ngoan lệ, lại làm cho lòng của mặc y nam tử dậy sóng, hần thật sự có thể tiếp tục lưu lại bên cạnh Băng nhi.

Ở lại bên cạnh Băng nhi, ở lại bên cạnh Băng nhi câu nói kia cứ hiện lên trong đầu mặc y nam tử, nếu là hần có thể tiếp tục lưu lại bên cạnh Băng nhi, cho dù Băng nhi không nhớ rõ hần, triệt để quên hần, chỉ cần ở lại bên cạnh của Băng nhi là tốt rồi không phải sao? Hơn nữa Băng nhi đã quên hần cũng càng tốt không phải sao?

Tuyết Ảnh chứng kiến mặc y nam tử thần sắc, khóe miệng nhếch lên một cái, quay người ly khai, nên hỏi hần đã nói, Băng nhi, có thể vì ngươi làm cũng chỉ có những thứ này. Thời điểm Tuyết Ảnh quay lại ngọc giới, ba người Tiểu tử vẫn một mực canh giữ ở bên người Tà Băng.

Lúc này sắc mặt Tà băng đã hồi phục, không có như vừa rồi tái nhợt, Tuyết Ảnh mới thả lòng, lại nghĩ tới cái kia mặc y nam tử, thờ dài, sau đó ngồi xuống cạnh Tà Băng, đôi mắt xinh đẹp màu lam chăm chú nhìn Tà Băng.

Tiểu Tử nước mắt chảy ròng ròng, mấy tháng này, tỷ tỷ của hần liên tiếp không phải bị thương thì là hôn mê, mắt hần thấy nhưng lại không có cách nào tiến lên trợ giúp tỷ tỷ giải quyết những cái nguy hiểm kia, nội tâm tiểu Tử tràn đầy khổ sở, hận vì sao người bị thương không phải là hần, hận người đang hôn mê kia không phải hần.

Tuyết Táp cùng Yêu Hoa không thể yên lặng ở chung, lúc này cũng là yên lặng nhìn xem Tà Băng, không thể phủ nhận, Tà Băng là trung tâm bọn hần, bất luận về sau thay đổi như thế nào, sẽ xuất hiện sự tình gì, Tà Băng đều là trung tâm bọn hần.

Yêu Hoa chứng kiến cô gái xinh đẹp cường đại này đang từng bước từng bước bước tới đỉnh phong, nội tâm nàng cảm kích không cần nói cũng biết, cùng Tà Băng tiếp xúc, thời gian tuy không dài, nhưng cũng đủ khiến cho Yêu Hoa hiểu một người, hiểu rõ trước mắt chính là người quan trọng nhất trong lòng, chính là Tà Băng.

Nàng rất lười nhác, có chỗ dựa vào liền tuyệt không đứng, có ngồi liền tuyệt không dựa vào, có nằm liền tuyệt không ngồi.

Nàng rất lạnh nhạt, tiền tài địa vị không để vào mắt, ngoại trừ người thân cùng bằng hữu thì không ai được nàng đặt vào mắt.

Nàng rất cường đại, bản thân thực lực cường hãn, khế ước đồng bọn cường hãn, còn có tín niệm không bao giờ chịu thua ai!

Quan trọng nhất, nàng coi trọng thân nhân, bằng hữu nhiều hơn tánh mạng của mình, một thiếu nữ như vậy, khiến cho người khác nhìn không được muốn đến gần nàng, nhìn không được muốn đi bảo hộ nàng, thủ hộ nàng, Yêu Hoa là như thế, tuyết táp là như thế, Tuyết Ảnh là như thế, tiểu tử là như thế và những người thân của nàng càng là như thế!

Cho dù Tà Băng nàng cường hãn không cần ai bảo hộ, nhưng bọn hần vẫn muốn ở bên cạnh bảo hộ nàng.

Tà Băng lúc này giống như đang ngủ, nhưng lòng nàng có thể cảm nhận được suy nghĩ của mọi người, nghe được đáy lòng của bọn hần, con mắt Tà Băng ẩm ướt, nước mắt theo khóe mắt đóng chặt chảy xuống.

Nàng không phải không nghĩ đến cảm thụ của bọn họ, nàng chỉ là muốn bản thân mau chóng cường đại, bởi vì hiện tại bên cạnh nàng, ngoại trừ tiểu Tử, Yêu Hoa, tuyết táp cùng Tuyết Ảnh thực lực bọn họ so với nàng cường đại hơn rất nhiều, Tà Băng chỉ là muốn ra sức cường đại, có thể cùng bọn họ sống vai đứng chung một chỗ!

Mấy người Tuyết Ảnh đều thấy được khóe mắt Tà Băng nước mắt rơi xuống, cảm nhận được Tà Băng phát ra khí tức, nhìn đến giọt lệ kia biến thành bọt nước nhỏ trên đất, trong lòng của bọn hần chính là không biết nói gì tư vị, thông qua khế ước, bọn hần có thể cảm thụ được suy nghĩ trong tâm Tà Băng.

Yêu Hoa tuy không có khế ước cùng Tà Băng, nhưng là xuyên thấu qua giọt nước mắt kia có thể cảm nhận tâm của Tà Băng, cái này trong ngành thiếu nữ, sao có thể không làm người khác đau lòng?

Tà Băng lúc này đã khôi phục, mất hết ba ngày ba đêm thời gian, so sánh với lần trước nhiều hơn một ngày một đêm, cũng khiến cho Tà Băng cảm thấy cái này thức thứ tư hiện tại thật sự là không thể thường dùng, nàng nhất định phải tìm một cách giải quyết, bằng không thì sẽ chậm trễ sự tình về sau!

Đôi mắt màu đen lấp lánh như sao mờ ra, nháy mắt mấy cái rồi nhìn mấy người trước mặt mình, chứng kiến thần sắc lo lắng của họ, Tà Băng gãi đầu, cười ha hả, cẩn thận từng li từng tí nói: “Ta hiện tại không có việc gì rồi, các người còn không đi nghỉ ngơi đi àh?”

Chứng kiến Tà Băng bày ra thần sắc vô tội, bốn người đem những lời dự định khi Tà Băng tỉnh dậy sẽ nói ra nuốt vào bụng, mà lúc này, Tuyết Ảnh xuất ra một chén cháo loãng đưa cho Tà Băng, ôn nhu sờ lên đầu Tà Băng, nói: “Ăn chút cháo trước đi, đã ba ngày không có ăn cái gì.”

Cảm nhận được sự quan tâm của bọn hắn, Tà Băng cười cười, gật đầu, kết quả đem cháo của Tuyết Ảnh ăn, vừa ăn xong chén cháo, liền nghĩ đến bọn ca ca tỷ tỷ của mình, không khỏi mở miệng hỏi: “Ca ca ta, hiện tại bọn hắn có sao không?”

“Àn, bọn hắn không có việc gì, chỉ có điều là vẫn còn ngồi trên hồ tu luyện, yên tâm đi.” Nghe được nghi vấn của Tà Băng, Yêu Hoa mở miệng hỏi đáp, hai ngày này nàng cùng tiểu Tử cũng đi vài chuyến nhìn thân nhân của Tà Băng, nhưng lại có hai lão giả tả hữu hộ pháp thực lực siêu cấp cường hãn trông coi, bọn họ có muốn thì cũng không có khả năng xảy ra chuyện gì a.

Biết được bọn hắn không có việc gì, trong lòng Tà Băng mới thả lỏng, nàng có thể cảm giác được, lần này ba người đại ca bọn họ cùng mọi người ở Tà Quân dong binh đoàn nếu họ thức tỉnh mà nói..., thực lực so với trước ít nhất cường đại hơn gấp 10 lần! Thậm chí hơn nữa...! Căn cứ vào điểm này, Tà Băng đối với chuyện ngu ngạo Thần Long bắt người mới xem như bớt giận một chút.

“Hiện tại, bốn người cái người nên nghỉ ngơi cho thật tốt, ta đi ra ngoài xem.” Tà Băng đối với bốn người nói, lại vỗ đầu tiểu Tử, cười cười đi ra ngọc giới, bọn hắn không cần Tà Băng cảm ơn, Tà Băng cũng biết sẽ không đi nói hai chữ này, bọn hắn chỉ thấy, không cần!

Bốn người chứng kiến Tà Băng đã đi ra ngọc giới, cười cười rồi cũng tự mình quay người ly khai. Tuyết Ảnh nhìn bóng dáng Tà Băng đi khỏi, liền nghĩ đến mặc y nam tử kia, thờ dài, lắc đầu, quay người ly khai...

Tà Băng đi ra ngọc giới, liền đi về hướng cửa ngầm vào Thiên Hồ, cửa ngầm mở ra, đi vào về sau, chợt nghe tới hai âm thanh cung kính.

“Tà chủ!” Hai vị lão giả tả hữu hộ pháp nhìn thấy Tà Băng đi vào, cung kính đi đến bên cạnh Tà Băng.

“Hiện tại bọn hắn như thế nào?” Tà Băng chứng kiến ca ca tỷ tỷ của mình còn nhắm mắt lại ở trạng thái tu luyện liền mở miệng hỏi nói.

“Bọn hắn hiện tại đang tiến giai cũng sắp thành công, trước mắt ở vào trạng thái cứng cố, đoán chừng còn cần ít nhất hai ngày mới có thể thức tỉnh.” Một vị trưởng lão cung kính hồi đáp.

Tà Băng nhẹ gật đầu, một lần nữa nhìn về phía hai vị trưởng lão, mở miệng nói ra: “Nhị lão xưng hô như thế nào?”

Hai người nghe được Tà Băng lời vừa nói..., mở miệng nói ra: “Ta là Tả hộ pháp Tả Ứng, hắn là Hữu hộ pháp Hữu Sói.”

“Ứng gia gia, Sói gia gia, khổ cực các người.” Ngữ khí tôn kính hướng hai người nói. Hai vị tả hữu hộ pháp không giống với những tử sĩ khác, hai người này là nhân loại, hơn nữa là thực lực siêu cường hơn các tiên bối Áo Táp Tư đại lục, từ đáy lòng Tà Băng đối với hai người hiện lên phần kính trọng. Nhưng một tiếng “gia gia” thì sao bọn hắn có thể gánh được àh! (bản convert nó ghi là một nên ta cũng chẳng sửa)

“Tà chủ, không thể như thế.” Hai người nghe được Tà Băng xưng hô, vội vàng nhanh chóng khoát tay, trước mắt chính là chủ thượng của bọn chúng, sao có thể gánh khỏi một tiếng này gia gia. Cho dù trước mặt chính là người trong thâm tâm bọn họ thực ưa thích, hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu thiếu nữ thiên tài này!

“Nhị vị gia gia, về sau đã kêu ta Tà Băng đi a, không được không đáp ứng, nếu không ta tức giận...” Tà Băng chứng kiến hai người vội vàng muốn phản đối, nhanh chóng mở miệng nói, ngữ khí còn giống như trẻ con.

Lưỡng vị lão giả nghe được ngữ khí Tà Băng có chút trẻ con, liếc nhau cười cười, bọn hắn dù sao cũng là Chí Tôn cường giả, đối với người thiếu nữ này vừa mới bắt đầu là thương thức, càng về sau lại càng khiếp sợ, lại đối với thiếu nữ kính nể, hiện tại hai người đối với Tà Băng là từ trong thâm tâm ưa thích.

Hai người bọn họ đã được sự phụ của Tà Băng cứu sống, ân nhân cho bọn hắn trọng sinh, cho bọn hắn thiên phú, cho bọn hắn công pháp, yêu cầu duy nhất chính là hi vọng hai người sau này có thể hảo hảo bảo hộ đệ tử ân nhân.

Đệ tử ân nhân là Tà Băng, hai người chỉ cảm thấy là vô cùng may mắn, người thiếu nữ này, hai người bọn họ đều rất ưa thích. Hai người cả đời hơn một ngàn năm không có kết hôn nên cũng đừng nói có hài tử, hiện tại nhìn thấy Tà Băng, trong tâm hai người đem Tà Băng như nữ nhi của mình, thời điểm nghe được Tà Băng nói một câu kia gia gia, hai người mặc dù có chút cảm thấy không dám đương nổi, nhưng đáy lòng thật sự rất ấm.

“Được rồi, hai người lão đầu tử chúng ta cũng không có thân nhân, Tà Băng nếu không ngại lời mà nói..., tự gọi chúng một tiếng gia gia a.” Đôi mắt Tả Ứng yêu thương nhìn Tà Băng nói ra, Hữu Sói cũng gật đầu cười, đáng vẻ tươi cười, hai người bọn họ thật lâu đã không có biểu lộ hòa ái như vậy.

Thù hạ một đoàn đều là một đám mặt lạnh tử sĩ, hai người lão đầu bọn họ nhanh chóng cũng như đám thuộc hạ.

“Ứng gia gia, Sói gia gia, ca ca bọn hắn còn phải phiền toái các người nhiều.” Tà Băng gật đầu cười, nàng rất ưa thích loại hương vị nhàn nhạt thân tình này.

Chứng kiến hai người mỉm cười gật đầu, Tà Băng hướng hai người tạm biệt liền đi ra cửa ngầm, sau khi ra ngoài, Tà Băng gọi ra chính mình bạch điều,

sau khi đem một tờ giấy cột chặt, liền cho phép bạch điều cắt cánh. Rồi Tà Băng liền nhào chồm bước đi, đi tới đi tới, Tà Băng mới phát hiện mình đã đến gần nơi của mặc y nam tử.

Giống như là dẫn dắt, Tà Băng nhieu mày muốn xoay người lại, thế nhưng mà bước chân lại không ngừng sai khiến hướng về phía cái kia mặc y nam tử phương hướng đi đến, mà bên kia mặc y nam tử cảm nhận được Tà Băng tới gần, đáy mắt hiện lên chờ mong, hiện lên khổ sở, ngũ vị tạp trần (ngọt chua cay đắng mặn).

Tà Băng mới đi vào liền nhìn thấy mặc y nam tử ngồi ở trên tảng đá lớn, vẫn là tư thế lúc cùng Tuyết Ảnh gặp mặt, hoặc là nói sau khi Tuyết Ảnh rời đi, mặc y nam tử bảo trì tư thế như vậy đã ba ngày ba đêm rồi, chân có lẽ đã tê rần a, nhưng là hắn không biết, hắn chỉ biết là trong lòng của hắn chính là tưởng nhớ tới người đang cách hắn không xa kia.

Tà Băng đi vào hắn, không biết vì cái gì, lần này chứng kiến hắn, không giống như lần trước chỉ có oán hận, mà là có thêm nhàn nhạt đau lòng, nhìn mặc y nam tử trước mắt có chút chán chường. Con mắt Tà Băng có chút ướt át.

Nàng không thích rơi lệ, cảm giác, cảm thấy nước mắt chính là của kẻ yếu đuối, mà nàng Quân Tà Băng không cần vật như vậy, nhưng là mấy ngày nay, cái mỗi lúc nào cũng ê ẩm, bên người nàng những người này ah...

“Chúng ta đã từng nhận thức đúng hay không?” Tà Băng kỳ thật cũng không muốn nói những lời này, nhưng là những lời này chính là tự động thốt ra, bọn hắn nhất định đã từng nhận thức a, bằng không thì nàng như thế nào sẽ đối với hắn có oán hận, còn có đau lòng như vậy?

“Băng nhi.” Mặc y nam tử chứng kiến Tà Băng trong đôi mắt hiện ra đau lòng, nhìn không được đem Tà Băng ôm vào lòng, đầu mặc y nam tử dựa vào vai Tà Băng, thân thể lại không ngừng run rẩy.

Tà Băng bị cái ôm lạnh như băng nhưng lại mang theo hoài bão nhớ nhung làm hoảng sợ, nhưng không có đẩy ra nam tử, mà cô đem tay mình vòng ra phía sau lưng nam tử, vỗ vỗ giúp hắn bình tĩnh. Hồi lâu, mặc y nam tử mới buông ra Tà Băng, nhìn xem khuôn mặt tuyệt mỹ Tà Băng, môi mím giật giật, thùy chung cũng không nói cái gì.

“Người nhìn rõ ràng, ta không phải Băng nhi mà người nói, hoặc có lẽ là ta, nhưng là ta cũng không nhớ rõ bất luận chuyện gì về người.” Tà Băng lui về phía sau một bước, đối với mặc y nam tử mở miệng nói ra, bất luận đã từng xảy ra chuyện gì, nhưng nàng muốn nói rõ, nàng không biết hắn.

“Ta biết rõ, ta biết rõ người quên ta rồi, nhưng là hiện tại để cho ta lưu lại ở bên cạnh người được không?” Mặc y nam tử nghe được lời nói của Tà Băng, trong nội tâm rỉ máu, ngẩng đầu, mở ra con ngươi mực sắc xinh đẹp chứa đựng thần sắc cầu xin, chỉ vì có thể ở lại bên người Tà Băng.

Chuyện đã xảy ra, một ngày nào đó Tà Băng sẽ nhớ lại, nhưng là hiện tại, để cho hắn ích kỷ một lần ở lại bên cạnh nàng được hay không được? Cho dù một ngày nào đó Tà Băng nhớ lại sẽ đuổi hắn đi, nếu thật sự có lúc đó, hắn sẽ không còn tồn tại...

Hiện tại giữ lại mạng sống, chỉ là vì hi vọng may mắn, hy vọng có được sự tha thứ của Tà Băng, vì tiếp tục thủ hộ nàng, nếu là nàng tức giận muốn hắn rời đi, vậy hắn cũng không còn ý nghĩa để mà sống trên cõi đời này nữa...

Chứng kiến mặc sắc con người tràn đầy đau đớn, cầu xin, ngực Tà Băng lại bắt đầu đau nhức, người, đến tận cùng là ai, vì sao chứng kiến người đau đớn lòng ta cũng sẽ đau... Vấn đề của người, ta nên trả lời như thế nào?

“Ta có thể lưu lại sao? ở bên cạnh người...” Mặc y nam tử thanh âm lần nữa vang lên, đôi mắt là không che dấu chút nào nồng đậm cô đơn, hắn biết rõ Tà Băng sẽ không đáp ứng chính mình, nàng lúc trước, đối với mình là quyết tuyệt như vậy.

Thế nhưng hắn vẫn muốn hy vọng, muốn nghe được đáp án của Tà Băng.

Hồi lâu sau, mặc y nam tử nghe không được Tà Băng trả lời, người tràn đầy cô đơn vô hạn cùng thương cảm, bước chân bắt đầu lui về sau, hắn biết là kết quả sẽ như vậy, hắn biết Tà Băng sẽ không đáp ứng hắn, thế nhưng hiện vì cái gì, trong lòng của hắn lại khó tiếp thu như vậy.

“Về sau không muốn chặt vật như vậy!” Tà Băng nhìn thần sắc nam tử, quay đầu có chút không được tự nhiên nói.

Mặc y nam tử nghe được lời nói của Tà Băng, ngẩng đầu nghi hoặc, mặc sắc con người tràn đầy kinh hãi, cả người đều lộ ra nhiều màu sắc hơn, hắn vừa mới nghe được chính là cái gì? Hắn được hay không được cho rằng Tà Băng đồng ý hắn ở lại bên cạnh của nàng.

“Băng nhi, người đã đáp ứng sao? Ta... Ta có thể ở lại, đúng hay không?” Mặc y nam tử tựa hồ còn có chút không tin, ngũ khí run rẩy nhìn Tà Băng hỏi.

“Nhìn bộ dáng chật vật lúc này của người, ta có thể không lưu người.” Tà Băng nhìn mái tóc đen dài cùng quần áo rối loạn mất trật tự, quệt miệng nói ra. Tà Băng lúc này chỉ là đang tìm cái cớ, kỳ thật bộ dạng của Mặc y nam tử lúc này rất đẹp, có một loại đẹp mất trật tự...

Mặc y nam tử nghe được Tà Băng lời mà nói... kích động muốn hô to, muốn đem tất cả hưng phấn tận đáy lòng của hắn nói cho toàn bộ thế giới biết, nhưng là thiên ngôn vạn ngữ cuối cùng chỉ hóa thành một cái ôm nồng nhiệt, quay người biến mất tại sơn động, sửa sang lại bộ dạng chính mình.

Tà Băng chứng kiến bộ dáng vui vẻ của nam tử, đáy lòng cũng cao hứng, chỉ cần ở bên cạnh nhau vui vẻ là đủ rồi, sự tình đã xảy ra cứ cho đi qua, ít nhất bây giờ Tà Băng nàng còn không biết bọn hắn đã xảy ra chuyện gì, cho dù biết rõ thì đã sao?

Sự tình đã xảy ra cứ cho qua là tốt rồi, cần gì phải một mực ghi ở trong lòng đâu?

Rất nhanh , thân ảnh của mặc y nam tử xuất hiện tại trước mặt Tà Băng, chỉ thấy lúc này mặc y nam tử một thân mặc sắc áo dài sạch sẽ, mực sắc sợi tóc chỉnh tề tùy ý tung bay tại bờ vai nam tử, nam tử có một khuôn mặt hoàn mỹ đến mức tận cùng yêu nghiệt, nếu Tử Minh được xem như tà mị yêu nghiệt, như vậy tướng mạo của mặc y nam tử này so với Tử Minh còn muốn yêu nghiệt gấp 10 lần!

Hơn nữa lúc này toàn thân nam tử tản ra nồng đậm cảm giác hưng phấn, nhưng lại không làm giảm bớt vẻ tà ác bẩm sinh!

Yêu nghiệt cùng lãnh khốc kết hợp! Một cái tổ hợp hoàn toàn không thể ở cùng nhau,nhưng ở tại người của mặc y nam tử lại toát lên vẻ hoàn mỹ!

Mặc y nam tử bước nhanh đến bên cạnh Tà Băng, cười ngây ngô như tiểu hài tử đối với Tà Băng nói ra: “Như vậy có thể sao?”

“Ân, không tệ không tệ, bằng hữu, hân hạnh quen biết, ta là Quân Tà Băng, có thể bảo ta Tà Băng hoặc là Băng nhi.” Tà Băng vui vẻ, cười vỗ vỗ bả vai Mặc y nam tử, tự giới thiệu lấy.

Mặc y nam tử tâm tình lúc này hiển nhiên là rất tốt, sau khi nghe được Tà Băng nói, bật cười học theo độ dạng của Tà Băng, hào sảng vỗ vỗ Tà Băng bả vai nói ra: “Bằng hữu, ta là Mặc, người có thể bảo ta Mặc hoặc là Mặc...” (mặc cười cái kiểu giới thiệu của anh nì...)

Sau khi nói xong hai người liếc nhau ha ha cười lớn, sự tình trước kia cứ như thể trôi qua a! Chúng ta chỉ mới quen, hết thảy một lần nữa bắt đầu! Hết thảy mọi chuyện cứ theo mây trời đi a!

Mặc nhìn dáng vẻ Tà Băng tươi cười thập phần chói mắt, đáy lòng vui vẻ thật không cách nào diễn tả bằng lời nói, Tà Băng, lần nữa đứng ở bên cạnh người, ta nhất định sẽ hảo hảo thủ hộ bên cạnh người, không bao giờ ly khai, không bao giờ ly khai...

“Ha ha, đi, mang người đi gặp đồng bọn của chúng ta!” Tà Băng nghĩ đến Tuyết Ảnh mấy người, về sau bọn họ chính là sống chung một chỗ ,trước tiên đi nhận thức một lần.

Mặc nghe được Tà Băng nói đồng bọn, phản ứng đầu tiên liền nghĩ đến Tuyết Ảnh cái nam tử này cùng hãn các phương diện hoàn toàn tương xứng, Mặc đối với Tuyết Ảnh ấn tượng rất tốt, Tà Băng cũng tin tưởng bọn họ hai người sẽ trở thành hảo đồng bọn, hảo huynh đệ!

Thân ảnh hai người lóe lên liền tiến nhập ngọc giới, vừa đi vào ngọc giới tựu thấy được bốn cặp mắt chăm chú nhìn 2 người, Tà Băng chứng kiến bốn người đều tại, cười cười, đối với mấy người giới thiệu nói: “Đây là Mặc, sau này sẽ là đồng bọn của chúng ta, Mặc, đây là Tuyết Ảnh, Tiểu Tử, Tuyết Táp cùng Yêu Hoa.”

Mặc đi tới gần chứng kiến tổ hợp bốn người gồm hai cái siêu cấp đại suất ca, một cái siêu cấp đại mỹ nữ, một cái siêu cấp tiểu chính thái (*bồ nhí), khoe miệng câu dẫn ra cười cười, hần đi theo Tà Băng ở thế kỷ hai mươi một ngàn người mười tám năm, đối với ngôn ngữ của thế kỷ hai mươi một đều hiểu,khi chứng kiến bốn người này, trong đầu liền xuất hiện mấy câu này.

“Tuyết Ảnh, Tiểu Tử, Tuyết Táp, Yêu Hoa, các người hảo, ta là Mặc.” Mặc nhìn bốn người trước mặt, chính là kinh hãi không ngừng về thực lực siêu cấp cường hãn của Tuyết Ảnh, mà ngay cả thực lực của Tuyết Táp cùng Yêu Hoa cũng là mạnh không thể tưởng tượng nổi! Còn có cái kia Tiểu Tử,sau này thực lực cũng không kém bọn họ!

Ngay tại thời điểm nhìn thấy Yêu Hoa,đôi mắt trũng sâu sắc , có chút không dám tin chỉ vào Yêu Hoa, trong miệng nỉ non nói: “Yêu Hoa, lúc này Yêu Hoa đã hóa thành hình người...”

Mấy người nghe được Mặc nói thầm, điều nghi hoặc nhìn về phía Mặc, hần vậy mà biết rõ Yêu Hoa? Tuyết Ảnh cùng Tuyết Táp căn bản không biết sự tình về Yêu Hoa, về sau vẫn là Tà Băng giảng cho hai người nghe, mà Mặc lại biết rõ sự tình về Yêu Hoa?

“Người biết rõ Yêu Hoa sao?” Yêu Hoa ngay tại thời điểm Mặc xuất hiện, đáy mắt hiện lên một tia kinh diễm bị Tuyết Táp bên cạnh nhìn thấy, bây giờ nghe đến Yêu Hoa vì hưng phấn mà muốn bỏ nhào đến bên người Mặc, Tuyết Táp không chút suy nghĩ liền ngăn cản Yêu Hoa.

Yêu Hoa chứng kiến cái nam nhân đáng ghét này ngăn cản nàng, không khỏi quay người đối với Tuyết Táp nói ra: “Người cái vô lại nam nhân này, ngăn đón ta làm gì!”

Tuyết Táp cũng nghi hoặc vì sao chứng kiến ánh mắt Yêu Hoa đối với Mặc, đáy lòng chính là rất bức bối a, chứng kiến nữ nhân này muốn chạy đến bên người Mặc, không chút nghĩ ngợi liền ngăn cản nàng, Tuyết Táp là nghe hiểu lời Yêu Hoa nói..., hừ hừ một tiếng nói ra: “Ta sợ nữ nhân như người đem xui xẻo đến cho Mặc huynh!”

Yêu Hoa nghe được lời của Tuyết Táp liền trực tiếp đem chuyện Mặc biết về Yêu hoa quảng lên chín tầng trời, quay người lại cùng với Tuyết Táp đấu khẩu, Tuyết Ảnh cùng Tiểu Tử bắt đầu đi nhìn hai người, đi tới bên cạnh Tà Băng, đối với Mặc nói ra: “Mặc, cái gì cũng không nói, người hiểu đấy.”

Tiểu Tử nhìn xem Mặc, hần đối với Mặc cảm giác rất tốt, Tiểu Tử có thể cảm giác được Mặc rất yêu thương tỷ tỷ, cho nên đi đến ngăn cái đầu xinh đẹp, đối với khuôn mặt tuấn mỹ vô cùng của Mặc nói ra: “Ta là Tiểu Tử, ở chỗ này ta chính là đẹp trai nhất , xếp thứ hai là Ảnh ca ca, ân, người nha, tựu miễn cưỡng cho người xếp thứ ba là tốt rồi.”

Về phần Tuyết Táp đáng thương trực tiếp bị Tiểu Tử không để mắt đến, kỳ thật hiện tại Tiểu Tử đối với Tuyết Táp đã không còn địch ý, chỉ là thói quen cái hình thức ở cùng nhau đầu vô mồm mà thôi.

“PHỐC...” Mấy người bị vẻ mặt đáng yêu cùng lời nói đáng yêu của Tiểu Tử làm bật cười .

Mạc nhìn xem khuôn mặt đáng yêu của tiểu tử, thò tay捏捏, nói ra: “Tốt, Tiểu Tử chính là đệ nhất soái ca của chúng ta được không?”

Tiểu Tử đã nhận được đáp án thỏa mãn, hưng phấn nhẹ gật đầu, phát phát tay nói ra: “Xem trọng ngươi rất biết điều, liền không so đo cho ngươi niết khuôn mặt nhỏ nhắn anh tuấn của ta rồi!”

Tà Băng nhìn xem một bên Tuyết Ảnh khỏe miệng luôn tươi cười, Tuyết Táp cùng Yêu Hoa đầu vô mồm, tiếng cười của Mạc và Tiểu Tử, chỉ cảm thấy giờ khắc này chính là rất tuyệt diệu, cả phòng ấm áp, ngọc giới của Tà Băng kể từ khi có mấy người này mỗi ngày đều náo nhiệt.

Mấy người ở bên trong ngọc giới chơi đùa thật vui vẻ tận hai ngày, tia sầu lo nơi đáy mắt của Mạc cuối cùng cũng biến mất, cho dù Tà Băng tức giận muốn đuổi mình đi, có một đoạn hồi ức đẹp này, cuộc đời này là đủ...

Tà Băng phóng xuất ra thần niệm quan sát tình huống của đại ca bọn hắn một chút, cảm giác được mọi người đã sắp thức tỉnh, Tà Băng đối với mấy người nói ra: “Ta đi xem đại ca bọn hắn, thuận tiện xử lý một ngàn người này a.”

Tà Băng chứng kiến mấy người gật đầu, cười cười đi ra ngọc giới liền lập tức phi thân về phía đại ca bọn hắn mà đi. Đi vào cửa ngầm về sau, liền chứng kiến hai vị lão giả còn canh giữ ở bên cạnh mọi người, lòng Tà Băng liền ấm áp, đối với hai người nói ra: “Ưng gia gia, Sói gia gia, các ngươi không cần hao tâm tổn trí như vậy đâu.”

Hai người nghe được Tà Băng lời mà nói..., quay người nhìn về phía Tà Băng, đáy mắt không che dấu chút nào yêu thương, cũng không trả lời vấn đề Tà Băng vừa nói..., mà là nói ra: “Tà Băng, ca ca của ngươi bọn hắn tựu muốn tỉnh.”

Tà Băng nghe được Nhị lão lời mà nói..., có chút bất đắc dĩ, hơn nữa Tà Băng đối với Nhị lão an bài cũng đã làm tốt rồi, Tà Băng chính là hy vọng Nhị lão có thể thật vui vẻ trải qua bình thân sinh hoạt a. Còn không có để Tà Băng tiếp tục nói chuyện, đại ca Quân Tà Trần đang nhắm mắt đã tỉnh.

Sau khi Quân Tà Trần mở ra ánh mắt của mình, liền nhìn xung quanh là tìm kiếm đệ đệ muội muội thân ảnh, chứng kiến Tà Băng an toàn đứng ở đằng kia, Tà Vân cùng Tà Tư cũng khoanh chân ngồi tại bên cạnh của mình, lúc này mới thả lỏng, cảm thụ hồn lực của mình, Quân Tà Trần cả người liền ngốc tại Thiên Hồ!

Mà một bên Quân Tà Vân cùng Quân Tà Tư cũng theo thời gian trôi qua dần thức tỉnh, cơ hồ cùng Quân Tà Trần đồng dạng động tác, chứng kiến chính mình huynh muội mấy người đều bình yên vô sự lúc này mới yên tâm đi dò xét hồn lực của mình, cái này xem xét, cũng sững sờ trở thành tên ngốc!

Mà Tà Quân dong binh đoàn thành viên thực lực không cao nên còn không có thức tỉnh.

Tà Băng chứng kiến ba người bộ dáng ngu ngơ, phi thân đến trước mặt ba người, búng tay một cái vang dội, vừa cười vừa nói: “Thực lực tăng lên có lẽ cao hứng mới đứng a!”

Ba người nghe được Tà Băng lời mà nói..., vẫn còn có chút há hốc mồm, ba người như thương lượng tốt đồng dạng, đồng thời phóng xuất ra chính mình phách lực!

Quân Tà Trần trên người lông lánh ba cái màu lam Hồn Hoàn tượng trưng cho cấp bậc của hắn —— tam giai Hồn Đê!

Quân Tà Vân, Cửu giai Hồn Tôn!

Quân Tà Tư, nhất giai Hồn Đê!

Không thể tưởng tượng nổi, hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi! Cho dù chứng kiến trên người mình lông lánh Hồn Hoàn, mấy người vẫn không thể tin được! chính là như vậy ngu ngốc một giác Hồn Lực liền đạt được loại tình trạng này? ! Khùng bỏ ah!

“Tiểu muội, ngươi véo ta một cái.” Quân Tà Vân nhìn xem Hồn Hoàn trên thân ba người, nhìn lại đối diện khuôn mặt đầy ý cười của Tà Băng, mở miệng nói ra.

Tà Băng liền đến trước mặt Quân Tà Vân, không chút nào thương tiếc liền vươn tay véo một cái thật mạnh trên người Quân Tà Vân! Không véo bọn hắn tựu không thanh tỉnh ah!

“Ah! Tiểu muội, ngươi ác như vậy ah...” Quân Tà Vân bùm lấy chính mình bị Tà Băng véo đến địa phương, thống khổ kêu thảm một tiếng nói ra.

“Hiện tại biết rõ là thật giả rồi hả?” Tà Băng nhìn xem Quân Tà Vân, có chút xấu xa nhưn nhưn lông mày mở miệng nói ra.

Lúc này, ba người mới biết được thực lực của mình tăng lên là thực, bọn hắn bây giờ là thật sự đặt chân vào hàng ngũ đại lực cường giả rồi! Ba người trên mặt tràn đầy hưng phấn cùng tươi cười, cái thế giới cường giả vì tôn này, chỉ có thực lực mới là vương đạo! Thực lực bây giờ tăng lên, bọn hắn có thể không cao hứng sao?

Quân Tà Trần quay đầu lại chứng kiến Tà Quân dong binh đoàn thành viên của mình cũng ở nơi đây, không khỏi mở miệng hỏi: “Bọn hắn...”

“Bọn hắn còn đang ở trạng thái cùng cố thực lực, không lâu sau có thể thức tỉnh.” Hữu Sói nghe được lời Quân Tà Trần vừa nói..., đi lên trước đối với Quân Tà Trần nói ra.

Quân Tà Trần nghe được bọn hán không có việc gì, hơn nữa rất có thể thế lực cũng sẽ tăng lên trên phạm vi lớn, sự hưng phấn trong ánh mắt càng nhiều, hẳn nhất định sẽ đem Tà Quân dong binh đoàn phát triển trở thành đại lục đỉnh cấp dong binh đoàn! Bằng không thì rất xin lỗi lần này thực lực tăng lên!

Quân Tà Trần ba người về sau mới có hơi ngoài ý muốn nhìn về phía Tà Ưng Hữu Sói Nhị lão, cái này hai cái lão già là ai ah, bọn hán tại sao không có bá kiến, hơn nữa ba người bọn hán còn kinh hãi phát hiện, thực lực hai lão già này tuyệt đối so với gia gia của mình còn cường hãn hơn gấp mấy lần!

“Đại ca, hai vị gia gia này là...” Tà Băng lời còn chưa nói hết, chỉ thấy Tà Ưng cùng Hữu Sói đột nhiên cảm thấy cái gì, liền đem Tà Băng mấy người che ở sau lưng, Tà Ưng sáng giọng mở miệng nói ra.

“Người nào! Đi ra!”

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Huynh Đệ, Chờ Lâu Ah!

Nghe được Hữu Ưng thanh âm, Tà Băng mấy người nghi hoặc nhìn theo phương hướng ánh mắt Hữu Ưng đang dừng lại, bốn người dùng thần niệm cảm giác thoáng một phát về sau, liếc nhau cười cười, Tà Băng tiến lên đối với Hữu Ưng cùng Tà Sói đang cao độ cảnh giác nói ra: “Ưng gia gia, Sói gia gia, là người một nhà.”

Sau đó Tà Băng lại không có nhìn về phía bên ngoài, nói ra: “Gia gia, đại bá, phụ thân, đây đều là người một nhà a..., không cần phải sâm nghiêm đề phòng như vậy a!”

Bốn người cảm nhận được khí tức quen thuộc của thân nhân bọn họ, tờ giấy khi trước Tà Băng cho bạch điều đem đi chính là truyền lại cho Quân gia, để cho gia gia bọn hán đến Đình Sơn một chuyến, ngược lại là không nghĩ tới ba người lại lập tức đi tới.

Tà Băng cũng không nói rõ a, nội dung tờ giấy chỉ là “Gia gia, phái người đến Đình Sơn một chuyến.” Ai biết là chuyện gì ah, vạn nhất là có người khi dễ Băng nhi bảo bối của bọn hán thì làm sao bây giờ. Ba người sau khi chứng kiến tờ giấy liền một đường chạy tới.

Tà Băng vừa dứt lời, thân ảnh Quân Thương Hải ba người liền hiện ra, thời điểm ba người chứng kiến Tà Băng bốn người, rõ ràng là sửng sốt một chút, không nghĩ tới bốn cái bảo bối của bọn họ đều ở đây, sau đó lại nhìn về phía Tà Ưng và Hữu Sói, liền cảm giác, hai cái Lão Nhân này tuyệt đối không đơn giản!

“Bốn người các ngươi đều ở đây? Xảy ra chuyện gì sao?” Quân Thương Hải nhìn xem bốn người, đáy mắt tràn đầy thân tình cùng tưởng niệm, lúc trước chỉ thấy Tà Băng, ba người kia liền một năm còn chưa thấy mặt!

Quân Như Hải và Quân Như Thiên nhìn xem nhi tử và nữ nhi bảo bối, hốc mắt hai người cũng đều có chút ướt át, rất lâu không gặp, thật sự rất lâu rồi a...

Quân Tà Trần ba người so với bọn hán cũng không tốt hơn, ba người tại bên ngoài nguyên một đám đều là kiên cường vô cùng, bất luận gặp được bao nhiêu khó khăn, ba người đều sẽ không nói ra một câu, nhưng là tại thời điểm nhìn thấy thân nhân, sở hữu tất cả ủy khuất, phần nợ đã trải qua trong thời gian lịch lãm mấy năm nay, liền bạo phát ra.

Tà Ưng Hữu Sói nhìn đến cảnh người thân gặp mặt. Hai người liếc nhau, thối lui ra khỏi cửa ngẫm, nếu là Tà Băng thân nhân, vậy bọn họ tự nhiên không cần lo lắng cái gì.

“Gia gia, không có xảy ra chuyện gì, ngược lại là có mấy cái tin tức tốt.” Tà Băng đối với Quân Thương Hải ba người nháy mắt mấy cái vừa cười vừa nói, không biết ba người biết rõ đẳng cấp hiện tại của đại ca bọn hán sẽ là bộ dáng như thế nào không biết nữa a?

“Ah? Có cái tin tức tốt gì vậy?” Quân Như Hải điều chỉnh tốt tâm tình của mình, trong thanh âm ôn hòa còn có vài phần hứng thú.

Quân Như Thiên cũng nhíu mày, cái nữ nhi bảo bối của mình lại có cái gì kinh hi cho bọn hán? Bất luận cái gì kinh hi, ít nhất nữ nhi của hán đều làm bọn họ kinh người! Hơn nữa sau khi dọa mọi người xong, còn có thể làm cho người cười vui vẻ đến chết.

“Đại ca, phóng xuất Hồn Hoàn của các ngươi để cho gia gia bọn hán nhìn xem.” Tà Băng hóm hờ cười cười, quay người đối với Quân Tà Trần ba người nói ra, ba người tiến giai tuyệt đối là một cái tốt kinh hi!

Quân Tà Trần ba người liếc nhau, cười cười, đồng loạt phóng xuất ra Hồn Lực của mình, Hồn Hoàn xinh đẹp long lánh lập tức xuất hiện ở trên người bọn hán, đem cái địa phương vốn dĩ đen tối chiếu sáng lên!

Quân Thương Hải ba người vốn dĩ còn không biết là có chuyện gì, bởi vì cho dù bọn hán lại tiến giai cũng không có khả năng giống như tiểu biến thái Tà

Băng thật dọa người, cho nên tuy trong lòng ba người đã có chuẩn bị nhưng cũng không đủ, Hồn Hoàn lóng lánh trên thân ba người Quân Tà Trần khiến cho Quân Thương Hải mấy người triệt để hoa mắt!

Biểu hiện trên người Quân Tà Trần chói mắt nhất ba cái Hồn Hoàn màu xanh da trời, tượng trưng cho hắc cấp bậc, tam giai Hồn Đế! Dĩ nhiên là tam giai Hồn Đế! Năm nay Quân Tà Trần vừa vặn hai mươi lăm tuổi vậy mà đã là tam giai Hồn Đế rồi! Cái này khiến cho bọn hắn thật sự có chút không tiếp thụ được!

Sau đó là trên người Quân Tà Tư một cái Hồn Hoàn màu xanh da trời, nhất giai Hồn Đế! 23 tuổi Quân Tà Tư vậy mà cũng thành công tiến vào Hồn Đế cấp bậc! Không thể tưởng tượng nổi, ba người thật sự cảm thấy quá không thể tưởng tượng nổi!

Mà bây giờ để cho nhất bọn hắn không thể tưởng tượng nổi chính là Quân Tà Vân, người này chỉ lớn hơn Tà Băng hai tuổi, năm nay mới 17 tuổi a, vậy mà cũng đã là Cửu giai Hồn Tôn?

Quân Thương Hải ba người là cảm thấy thật sự có chút bất khả tư nghị! Nếu bọn họ không nhìn lầm mà nói... thực lực lúc trước của ba người chính là thấp hơn hiện tại một giai nha! Cái kinh hi này thật đúng là khá lớn đó a! Sau nửa ngày, ba người đều chưa có lấy lại tinh thần!

Không thể tin được, thật là không thể tin được, hiện tại mấy cái bảo bối của bọn hắn tất cả đều chính thức bước chân vào đội ngũ cường giả đại lục a! Chứng kiến nhà mình bốn cái bảo bối, bọn hắn hiện tại chỉ cảm thấy Quân gia tiền đồ là bừng sáng ah! Có con như thế, còn yêu cầu gì hơn?

Quân Tà Trần ba người đem Hồn Lực của mình thu hồi về sau, Quân Thương Hải ba người mới khó khăn lắm kịp phản ứng, chỉ vào Quân Tà Trần ba người đối với Tà Băng nói: “Bọn hắn như thế nào liền tiến giai nhanh như vậy?”

Tà Băng cười cười, đối với ba người nói ra: “Đó chính là kỳ ngộ của ca ca bọn hắn, còn có sự giúp đỡ của hồ nước này a.”

Đây quả thật là xem như kỳ ngộ của Quân Tà Trần, có một số việc, Tà Băng vẫn là chôn vùi tận đáy lòng là được, dù sao mỗi người đều có bí mật của mình không phải sao? Thần Long cùng sự tình về sự phụ vẫn là càng ít người biết rõ càng tốt.

“Hồ nước này?” Ba người nghe được lời Tà Băng vừa nói... lúc này mới đảo mắt hướng phía Thiên Hồ nhìn lại, chứng kiến đoàn viên dong binh đoàn vẫn đang khoan chân ngồi ở trên thiên hồ, còn không đợi bọn hắn mở miệng, Quân Tà Trần liền mở miệng nói ra: “Đây là chúng ta Tà Quân dong binh đoàn thành viên, đều đang ổn định thực lực của mình.”

Nghe được Quân Tà Trần lời nói... Quân Thương Hải ba người nhẹ gật đầu, muốn mau mau đến xem hồ nước này có cái gì kỳ lạ chỗ, ngay khi bọn họ chuẩn bị bước vào hồ nước, Tà Ưng cùng Hữu Sói hai người đã lập tức ngăn ba người lại.

Ba người khó hiểu nhìn về phía Tà Ưng Hữu Sói, Tà Băng cũng có chút nghi hoặc, hồ nước này có vấn đề gì sao?

“Trong hồ nước này có độc, ăn viên thuốc này vào mới có thể đến gần.” Tà Ưng chứng kiến nghi vấn của mấy người, lạnh lùng mở miệng nói ra. Bên người Hữu Sói cũng đã lấy ra một lọ đan dược từ giới chỉ đưa cho Quân Thương Hải.

Quân Thương Hải nhú nhú mày, hồ nước này còn có cái gì kỳ quái? Hơn nữa ba người đối với Tà Ưng cùng Hữu Sói cũng không phải rất tín nhiệm, Tà Băng đi đến trước, cầm lấy lọ đan dược đổ ra ba khẩu đưa cho Quân Thương Hải ba người, đối với ba người nói ra: “Gia gia, Ung gia gia bọn hắn nói không sai, trong thiên hồ có độc đấy.”

Quân Thương Hải ba người đối với Tà Băng là vô điều kiện tín nhiệm, tiếp nhận Tà Băng trên tay đan dược liền phục dụng, sau đó ba người đi tới gần Thiên Hồ, nhìn xem cái hồ màu xanh da trời xinh đẹp này. Ba người trong mắt đều là sâu sắc kinh hi!

Tà Ưng cùng Hữu Sói, chứng kiến cách làm của Tà Băng, trong lòng hai người rất vui vẻ, điều này nói rõ Tà Băng đối với hai người bọn họ thật sự rất tín nhiệm!

“Cái này, đây chính là Thiên Thủy trong truyền thuyết?” Quân Thương Hải đi vào hồ nước ngồi xổm người xuống quan sát một lúc sau, quay người nhìn về phía Tà Ưng Hữu Sói, mặt mũi tràn đầy không thể tưởng tượng nổi mà hỏi.

Quân Như Hải cùng Quân Như Thiên nghe đến là Thiên Thủy, lòng mày hai người cũng không khỏi nhíu, bọn hắn chưa từng nghe phụ thân nhắc đến thiên thủy, không khỏi cùng quay người nhìn xem Tà Ưng Hữu Sói, hai người bọn họ nhất định sẽ biết đến a!

Tà Ưng nhìn thoáng qua Tà Băng, rồi mới mở miệng nói ra: “Đúng vậy, cái này là Thiên Thủy, có thể tẩy kinh phạt tùy, tăng cường thực lực Thiên Thủy!”

Thiên Thủy, từng có một truyền thuyết, truyền thuyết về Thiên Thủy là ở Áo Tạt Tư đại lục có một vị nữ thần hoàng tính tình nóng nảy cùng khế ước viên cổ đồng bọn đến một đại lục khác cướp từ trong tay một lão giả thực lực phi thường cường đại! Sau đó nhờ có Thiên Thủy trợ giúp rất nhiều người có thiên phú cực kém được tẩy kinh phạt tùy!

Nhưng là về sau Thiên Thủy không còn xuất hiện trong mắt mọi người, theo thời gian dần trôi qua, Thiên Thủy cũng đã bị rất nhiều người quên lãng, mà Quân Thương Hải vừa vặn từng được nghe cha của hắn nói qua tác dụng của Thiên Thủy!

Lúc ấy hắn cảm thấy rất hứng thú đối với Thiên Thủy, vì vậy mới nhớ kỹ các phương diện đặc thù của Thiên Thủy, không nghĩ tới hôm nay có may mắn nhìn thấy Thiên Thủy, hơn nữa còn là một hồ nước không lồ!

Tà Băng cũng là vừa biết rõ tác dụng của Thiên Thủy trong Thiên Hồ, không khỏi có chút kinh ngạc, nói như vậy, cái Thiên Thủy này cùng với Trúc Cơ

Đan của mình không sai biệt lắm? Còn có vị nữ thần hoàng tính tình nóng nảy kia, nếu là có thể nhìn thấy nàng hẳn chắc rất thú vị.

Quân Tà Trần mấy người nghe thế, so với Tà Băng còn kinh ngạc nhiều hơn, bọn hắn tu luyện trên Thiên Thủy này a, khó trách bọn hắn lại tiến bộ thần tốc như thế, kỳ thật bên trong còn nhờ tác dụng của đan dược mà Thần Long cho bọn hắn phục dụng! Nhưng chuyện này không có ai biết.

“Thiên Thủy, Thiên Thủy, Tà Băng, tại đây đến tốt cùng là địa phương nào?” Quân Thương Hải cảm giác được nơi đây không tầm thường, còn có hai lão giả kia hẳn nhìn không ra thực lực, trước hết phải làm rõ những chuyện này đã!

Tà Băng cười cười, đi đến trước, đối với Quân Thương Hải giới thiệu nói: “Gia gia, vị này chính là Tà Ứng, vị này chính là Hữu Sói, trước mắt là của ta là tả hữu hộ pháp.”

Sau đó Tà Băng lại quay người đối với Tà Ứng cùng Hữu Sói giới thiệu nói: “Ứng gia gia, Sói gia gia, đây là gia gia của ta, Quân gia gia chủ, đây là đại bá của ta, còn đây là phụ thân của ta.”

Tà Băng giúp song phương giới thiệu về sau, liền đem ý nghĩ của nàng nói ra, mắt nhìn gia gia của mình, Tà Băng biểu lộ có chút nghiêm túc nói: “Gia gia, ta muốn người thỉnh Ứng gia gia cùng Sói gia gia đến Quân gia chúng ta trở thành cao nhất cung phụng!”

Cao nhất cung phụng, danh như ý nghĩa, thân phận như vậy tại Quân gia gần với Quân gia gia chủ, Tà Băng làm quyết định này cũng là sau khi suy nghĩ kỹ càng, thực lực của Tà Ứng cùng Hữu Sói rất đáng tin, thậm chí còn vượt qua thực lực những tổ tông đã lãnh đời của Quân gia!

Cho nên bọn họ đều xứng đáng làm cao nhất cung phụng, một khi có hai người bọn họ tại Quân gia, Tà Băng tự không cần lo lắng gia tộc sẽ có bất cứ chuyện gì xảy ra, năng tin tưởng, thực lực của Tà Ứng Hữu Sói đủ để bảo vệ Quân gia gia tộc!

Mặt khác Tà Băng cũng là vì Tà Ứng Cùng Hữu Sói hai cái lão giả, nàng hi vọng bọn hắn có thể tại Quân gia thanh thân khoái hoạt trải qua ngày, hai vị lão giả huấn luyện những này tử sĩ thời gian đã lâu như vậy, mỗi ngày sinh hoạt tại cái địa phương không có nhân tình này, Tà Băng hi vọng hai người bọn họ có thể vui vẻ trải qua cuộc sống sau này!

Nghe được lời Tà Băng vừa nói... tất cả mọi người đều ngẩn cả người, sau đó đáy mắt mấy người xuất hiện vẻ mặt ngưng trọng, cao nhất cung phụng cho tới bây giờ Quân gia bọn hắn cũng chỉ có một vị, hiện tại Tà Băng thoáng một phát liền hướng bọn hắn đề cử hai vị cao nhất cung phụng!

Trưởng lão còn dễ nói, nhưng là cao nhất cung phụng mà nói..., cho dù hắn là gia chủ cũng không thể tự quyết định, dù sao bọn họ là một đại gia tộc, cao nhất cung phụng mà nói..., vẫn là cần các trưởng lão đồng ý mới có thể.

Mà Tà Ứng cùng Hữu Sói hai người không nghĩ tới Tà Băng sẽ an bài cho bọn hắn như vậy, để cho bọn hắn đến Thượng Cổ Quân gia làm cao nhất cung phụng, kỳ thật hai người mong muốn nhất chính là bảo hộ tốt cái tôn nữ vừa mới nhận thức này, tuy Tà Băng còn trẻ tuổi thực lực lại không tới, nhưng là so với cường giả chân chính như bọn họ thì thật sự kém quá xa!

“Tà Băng, tại sao phải an bài như vậy?” Quân Thương Hải mấy người biết rõ chuyện gì Tà Băng quyết định đều là trải qua suy tính kỹ càng, mọi chuyện sẽ không đơn giản, nàng nói hai người này có tư cách làm cao nhất cung phụng, như vậy hai người bọn họ nhất định có tư cách!

“Ứng gia gia cùng Sói gia gia thực lực rất đáng tin, hơn nữa ta hi vọng hai vị gia gia có thể khoái hoạt qua ngày.” Tà Băng biểu lộ rất nhật, nhưng là nàng lại làm cho lòng mấy người chung quanh đều rung động.

Quân Thương Hải mấy người là biết rõ Tà Băng làm như vậy vì muốn tốt cho Quân gia bọn hắn, vì Quân gia bọn họ đưa tới hai cái thần hộ mệnh.

Tà Ứng cùng Hữu Sói có chút khó tin nhìn về phía Tà Băng, nha đầu kia như thế nào sẽ biết hai người bọn họ sớm đã chán ghét cái thể giới chém chém giết giết này? Lúc thành thời, hai người cùng một chỗ nói chuyện phiếm thời điểm, thường xuyên hội ước mơ những ngày không vướng bận có thể đánh cờ, câu cá nhàn nhả sinh hoạt.

Mà ngay thời điểm hai người nhìn đến Tà Băng, căn bản cũng không có muốn trải qua bình thân sinh hoạt, bởi vì bọn họ nhìn ra được, nha đầu kia tuyệt đối không phải vật trong ao, cái này Áo Táp Tư đại lục, sau này đại khái chính là bầu trời của nàng rồi, cho nên hai người đã đem ước mơ hi vọng trong tâm của mình tất cả đều gạt bỏ hết, muốn tận tâm bảo hộ cái tiểu nha đầu vừa kêu bọn họ hai tiếng gia gia này a.

Quân Thương Hải nghe được lời Tà Băng vừa nói..., cười cười, đi đến bên cạnh Tà Ứng cùng Hữu Sói, dùng thân phận văn bối mở miệng nói ra: “Hai vị tiền bối, Thượng Cổ Quân gia gia chủ Quân Thương Hải lúc này mời nhị vị đến Quân gia chúng ta trở thành cao nhất cung phụng!”

Tà Ứng cùng Hữu Sói thấy một màn như vậy, không khỏi ngẩn đầu nhìn hướng Tà Băng, cái này là chuyện gì ah, chẳng lẽ bọn hắn lập tức phải đi thượng cổ Quân gia làm cung phụng?

Tà Băng nhìn đến ánh mắt hai người, cười cười đi đến trước, đối với hai người nói ra: “Ứng gia gia, Sói gia gia, các người tự an tâm ở Quân gia trải qua đánh cờ câu cá sinh hoạt a, ta sẽ chiếu cố tốt chính mình đây.”

Hai người vẫn là không đồng ý, vừa muốn nói gì, lại bị Tà Băng một ánh mắt làm cho đánh bại, hai người bất đắc dĩ nhẹ gạt đầu, xem như đáp ứng đến Thượng Cổ Quân gia làm cung phụng rồi, nha đầu kia ah, như thế nào lại để cho hai người bọn họ không thích đâu?

“Đúng rồi, gia gia, còn có một kinh hi đây này.” Tà Băng nháy mắt mấy cái, đối với Quân Thương Hải nói ra.

“Còn có kinh hi? Băng nhi, người hôm nay là muốn hù chết cha của ngươi à?” Không đợi Quân Thương Hải nói chuyện, Quân Như Thiên liền bắt đầu đi

mở miệng đối với Tà Băng nói ra, hôm nay hẳn chính là không nên tới đây, bị nữ nhi của mình làm cho kích động a!

Tà Băng cười cười, nhìn Tà Ưng cùng Hữu Sói ra ý một chút, hai người tiếp thu đến Tà Băng ánh mắt, lập tức hiểu rõ nhẹ gật đầu, theo hai người một cái vỗ tay, phía trước một mảng đất trống trống rỗng liền xuất hiện hơn một ngàn tên hắc y nhân!

Quân Thương Hải cái này uy nghiêm khí phách gia chủ, hôm nay là hoàn toàn đã mất đi uy nghiêm của hắn, trợn mắt há mồm nhìn xem hơn ngàn người vừa xuất hiện, Quân Như Hải cũng đã mất đi dĩ vãng ôn hòa chi sắc, cũng là mặt mũi tràn đầy không thể tin được, bọn hắn cùng đang nghĩ chung quanh nơi này có hơn một ngàn hắc y nhân, sao bọn hắn còn không có phát hiện a?

Mà Quân Như Thiên lúc này lại vừa vặn đưa lưng về phía những cái kia Hắc y nhân, chứng kiến bộ dạng của cha mình và đại ca, không khỏi nghi hoặc xoay người nhìn về phía sau lưng, nhìn xong cũng là ngây ngẩn cả người, từ khi nào lại đến nhiều người như vậy?

“Tham kiến Tà chủ!” Hơn một ngàn cái Hắc y nhân cùng phía trước là năm cái hắc y lão giả, lúc này tất cả đều đối với Tà Băng quỳ xuống, thanh âm vang dội truyền khắp hắc động!

Quân Tà Trần ba người từ khi nghe về Thiên Thủy, miệng ba người vẫn còn đang há hốc, hiện tại lại chứng kiến nhiều Hắc y nhân trước mặt, liền cái cảm cũng muốn rớt xuống đất! Tiểu muội của bọn hắn thật sự rất thích dọa người a! Ba người vừa mới tiến giai nên có chút tự đắc, bây giờ lại bị Tà Băng vô tình đánh bay mất!

Cho dù thực lực của bọn hắn hiện tại cường hãn rồi, nhưng là tại muội muội trước mặt, bọn hắn vẫn như cũ là nhỏ yếu đó a! Cho nên, trở nên mạnh mẽ, cố gắng trở nên mạnh mẽ a!

Quân Thương Hải mấy người nghe được thanh âm này, không khỏi nhìn đến Tà chủ trong ánh mắt của bọn hắn, mấy người vốn cho là Tà chủ kia chính là hai người Tà Ưng, ai ngờ theo ánh mắt xem xét, Tà Ưng cùng Hữu Sói hai người sớm đã một trái một phải đứng ở sau lưng Tà Băng, phương hướng bọn hắn quý lạ chính là bảo bối của bọn hắn Tà Băng!

Nói cách khác Tà Băng là Tà chủ trong miệng bọn hắn? Hơn một ngàn cái hắc y nhân thực lực cường hãn đều quy thuận Tà Băng làm Tà chủ a? Mấy người là cảm thấy càng ngày càng không hiểu rõ về Tà Băng, tựa hồ ngay thời điểm bọn họ cho rằng đã hiểu rõ về bảo bối của mình, lại phát hiện mình tuyệt không hiểu rõ năng!

Nhưng những điều này đối với quân thương hải bọn hắn không trọng yếu. Bọn hắn là thân nhân của Tà Băng, bọn hắn chỉ cần biết rằng đây chính là Quân gia bảo bối bọn hắn, là hắc Quân Thương Hải cháu gái, là hắc Quân Như Thiên con gái cái này là đủ rồi!

“Đều đứng lên đi.” Tà Băng đối với cái chức Tà chủ này thật là rất bất đắc dĩ, tuy danh tự còn có thể, nhưng là năng đối với làm Tà chủ thật là không có hứng thú, hôm nay đem những người này đến, cũng là vì đưa bọn họ tiến nhập vào thế lực của Quân gia!

Tà Ưng cùng Hữu Sói tựa hồ cũng biết suy nghĩ của Tà Băng, hai người cũng không có chút nào phản đối, mấy người bên cạnh Tà Băng bọn hắn đều đã từng gặp, mỗi người so với hai người bọn họ còn muốn cường hãn gấp mấy lần, cho nên an toàn của Tà Băng bọn hắn cũng không quá lo lắng, bọn hắn đáp ứng Tà Băng đến Quân gia làm cung phụng cũng bởi vì có thêm cái lý do này, đã không thể ở bên cạnh bảo hộ thiếu nữ này, vậy bọn họ sẽ giúp Tà Băng bảo vệ tốt Quân gia!

“Gia gia, ta biết rõ chúng ta Quân gia thế lực ngầm rất nhiều, những này tử sĩ bất luận xét trên thực lực hay vẫn là năng lực ẩn nấp tuyệt đối là đứng đầu đây! Những người này sẽ giao cho chúng ta Quân gia rồi.” Tà Băng quay người đối với Quân Thương Hải nghiêm túc nói, Tà Băng lúc đầu còn đang phân vân không biết an bài những người này như thế nào, hiện tại cảm thấy giao cho Quân gia là phương pháp tốt nhất!

Quân Thương Hải nghe được Tà Băng lời vừa nói..., thoáng một phát tựu ngây ngẩn cả người, bảo bối của mình nói cái gì? Muốn đem những người này toàn bộ giao cho Quân gia? Thực lực của những người này tuyệt đối không thể nghi ngờ! Quân Thương Hải trong nội tâm chính là có cảm giác không nói nên lời, có cháu gái như vậy, hắn còn mong cái gì?

Quân Như Hải cùng Quân Như Thiên hai người hôm nay tiếp nhận đã kích thật sự không ít a, trước mặt là rất nhiều tử sĩ thực lực cường hãn, bảo bối của bọn hắn Băng nhi đến tột cùng còn có bao nhiêu bí mật đợi bọn hắn đào móc a? Băng nhi của bọn hắn tuyệt đối là thần!

“Những người này?” Quân Thương Hải đối với Tà Băng hỏi, dĩ nhiên là tử sĩ, mà không phải Hồn Sư...

“Là những tử sĩ Ưng gia gia cùng Sói gia gia đã bồi dưỡng, gia gia, người tự an bài cho bọn hắn đi a!” Tà Băng nói ra những lời này về sau, cười cười, để những người này đến thủ hộ Quân gia tuyệt đối là lựa chọn tốt nhất, có bọn họ ở Quân gia, Tà Băng căn bản không cần lo lắng sự an nguy của Quân gia!

“Tiền bối...” Quân Thương Hải một câu lời còn chưa nói hết, đã bị Hữu Ưng cắt đứt.

“Nếu không chê liền bảo chúng ta một tiếng lão ca a, về sau chúng ta sẽ giúp Tà Băng thủ hộ tốt Quân gia.” Hữu Ưng nghe được Quân Thương Hải gọi tiền bối, mấy nhũu lại, tuy là bọn hắn lớn hơn Quân Thương Hải tám chín trăm tuổi, nhưng gọi là lão ca thì tốt hơn a.

“Tốt! Ưng lão ca, Sói lão ca, bọn họ đều là?” Nếu là lưỡng vị lão giả bồi dưỡng, như vậy rõ ràng nhất những này Hắc y nhân không ai qua được hai người bọn họ rồi, hơn nữa Quân Thương Hải rõ ràng phát hiện mấy vị Hắc y nhân đứng đầu cũng không đơn giản.

“Bọn họ là những tử sĩ chúng ta bồi dưỡng, đứng đầu chính là năm Tinh sứ giả, năng lực thiết lập trận pháp của bọn hắn rất cường hãn, còn lại đều giống nhau là tử sĩ!” Tà Ưng cùng hữu Sói nghe được Quân Thương Hải một tiếng này lão ca tựa hồ thật vui vẻ, liền đối với Quân Thương Hải giới thiệu nói.

Sau đó ba vị lão già cứ như vậy trò chuyện lại với nhau, Quân Thương Hải làm người khí phách uy nghiêm, càng là hào sảng vô cùng, Tà Ưng cùng Hữu Sói cũng đem Quân Thương Hải coi như lão đệ, ba người rất nhanh liền hòa hợp, cùng một chỗ nói xong tu luyện của mình cảm ngộ vẫn...vẫn, đợi một tý a.

Tà Băng nghe được gia gia của mình cùng hai vị gia gia thỉnh thoảng truyền đến cười mờ đáng tươi cười, khoe miệng cong lên, bọn hắn có thể ở chung như vậy, đáy lòng Tà Băng tràn ngập vui vẻ, có Ưng gia gia cùng Sói gia gia ở bên cạnh, tin tưởng thực lực của gia gia nàng cũng sẽ nhanh chóng đột phá!

Tà Băng cùng Quân Tà Trần huynh muội bốn người cũng ngồi xuống cùng Quân Như Hải, Quân Như Thiên hai người trò chuyện, kể lại những chuyện lý thú chính mình chứng kiến khi ở bên ngoài, Quân Như Hải hai người cũng thỉnh thoảng nói sự tình trong nhà, còn có gần đây tuyển ra đến một bộ phận Quân gia tiểu thiên tài, tóm lại là cả phòng hài hòa.

Một hồi, Hữu Sói nhìn thoáng qua thành viên của Tà Quân dong binh đoàn đang ở trên mặt hồ, cười cười, nói ra: “Mấy cái tiểu tử này lập tức muốn tỉnh lại!”

Nghe được Hữu Sói lời vừa nói..., Quân Tà Trần mấy người lập tức đứng lên, bọn hắn cuối cùng cũng tỉnh.

Vừa đứng dậy, trên mặt hồ mọi người chậm chậm mở mắt, nhìn hai bên một chút, nghi hoặc một lúc lâu, mọi người mới cảm giác được mình vốn dĩ không ở trong phòng trọ? Bọn hắn không phải đang ở trong phòng ngủ sao? Đây là nơi nào à?

“Các ngươi đã tỉnh.” Quân Tà Trần ba người lập tức phi thân đến trước mặt của bọn hắn, Quân Tà Trần nhìn xem mọi người rồi mở miệng nói ra.

Mọi người đã nghe được Quân Tà Trần lời vừa nói..., con mắt nhìn chằm chằm vào Quân Tà Trần, sau nửa ngày mới kịp phản ứng: “Đoàn trưởng?”

“Chúng ta đang ở đâu a?”

“Đoàn trưởng? Đây là có chuyện gì a?”

Liên tiếp thanh âm vang lên, Quân Tà Trần bắt đầu nói: “Trước tiên bắt kể đây là nơi nào, kiểm tra thân thể của mình xem có gì bất ổn?” Hiện tại quan trọng nhất là phải biết tình huống của thành viên Tà Quân dong binh đoàn!

Mọi người đối với Quân Tà Trần là tuyệt đối tin phục, nghe được câu này sau liền vội vàng im lặng kiểm tra thân thể của mình.

(tin phục: tin tưởng và phục tùng)

Tà Băng mấy người chứng kiến đội ngũ như vậy, cũng không khỏi nhẹ gật đầu, tại một cái địa phương xa lạ còn có thể lập tức nghe theo lời Quân Tà Trần không chút do dự, không thể không nói, đây đã là một chi dong binh đoàn rất tuyệt rồi! Tà Băng chứng kiến sự đoàn kết của Tà Quân dong binh đoàn, nàng có thể xác định, một ngày nào đó Tà Quân dong binh đoàn tuyệt đối sẽ nổi tiếng trên đại lục!

Tà Quân dong binh đoàn mọi người không kiểm tra thì còn tốt, kiểm tra xong toàn bộ ngay cả người! Trong thân thể hùng hậu Hồn Lực chính là của bọn hắn hay sao? Thiệt hay giả? Không phải là giả dối a? Bọn hắn đang nằm mơ, đúng nhất định là đang nằm mơ, tình huống bọn hắn vẫn là trong phòng ngủ cùng đội đoàn trưởng trở về.

Không người nào dám tin tưởng, thân là dong binh đoàn thành viên chính là sống trên mũi giáo đầu thương, một ngày kia bỗng trên trời rơi xuống một đồng tử kim tệ, thực lực khủng bố thăng cấp, khiến cho bọn hắn thật sự là không thể tin được.

“Cảm giác như thế nào đây?” Quân Tà Trần chứng kiến những người này cũng không có nhúc nhích làm, không khỏi có chút sốt ruột mở miệng đối với mọi người nói.

Nghe được thanh âm này, mọi người lần nữa mở to mắt, chứng kiến vẫn là cái chỗ này, vẫn là ba người đoàn trưởng đang đứng trước mặt của mình, không khỏi xoa xoa mắt, cái mộng này như thế nào còn tiếp tục a?

“Đoàn trưởng, người như thế nào vẫn còn ở trong mộng của chúng ta a?” Một thanh niên vội vàng dụi mắt, đối với Quân Tà Trần ba người hỏi.

“Mộng cái đầu của ngươi ah! Mở mắt ra nhìn xem ở nơi này mà là mộng á!” Quân Tà Trần lách mình một cái, ngay tại đầu thanh niên vỗ một cái, làm cho hắn thanh tỉnh lại!

Thanh niên bị Quân Tà Trần đánh một cái triệt để đập tỉnh, đau, đau? Đầu của hắn vậy mà cảm thấy đau? Trong mộng cũng sẽ biết đau? Không đúng, chẳng lẽ đây không phải mộng? Thật sự? Thanh niên nghĩ đi nghĩ lại đánh một cái lên mặt của mình!

“Ah!” Thanh niên sợ đây là mộng, sử xuất khí lực không nhỏ, tự mình đánh mình liên thông khô kêu lên, lập tức đứng người lên, mặt mũi tràn đầy hưng phấn không dám tin tưởng nói: “Đây không phải mộng? Vậy mà không phải là mộng?”

Nói xong thanh niên liền phóng xuất ra Hồn Lực của mình, lục giai Hồn Thánh! Trước kia hắn chỉ là cấp hai Hồn Tông thôi, bây giờ lại trở thành là lục giai Hồn Thánh! !

Những người khác nghe được thanh niên lời nói nguyên một đám mới phản ứng ra, hung hăng ngắt chính mình một cái, đau a! Nguyên lai cái này thật sự không phải là mộng? ! Thật sự!

Tất cả mọi người thoáng một phát phóng xuất ra Hồn Lực của mình, hơn nữa Hồn Lực thập phần ngang hàng, cơ bản đều trong khoảng ngũ giai Hồn Thánh đến Cửu giai Hồn Thánh! An bài như vậy Tà Băng rất hài lòng, thực lực của đoàn viên tại một cái tuyên lên, sẽ khiến trình độ phối hợp của bọn họ gia tăng hơn, đối với một cái dong binh đoàn mà nói, điều tốt nhất cũng chỉ như thế này thôi a!

Quân Tà Trần chứng kiến thực lực mỗi thành viên tăng lên vượt bậc, so với bản thân bọn họ còn cao hừng hơn nhiều, trong Tà Quân dong binh đoàn của hắn có rất nhiều người không có nhà để về, bây giờ nhìn đến thực lực của bọn hắn tăng lên như thế, tận đáy lòng vì các huynh đệ của mình mà vui vẻ!

Mỗi thành viên của Tà Quân dong binh đoàn cảm thụ sự cường đại Hồn Lực của mình, không khỏi cao hứng ôm lẫn nhau, tại cái thế giới thực lực vi tôn này, thực lực tăng mạnh thực sự không ai dám tin, nhưng hiện tại xác định đây không phải mộng, mà là bọn hắn toàn bộ đều tăng lên, cao hứng vì bản thân đồng thời cũng vì huynh đệ của mình mà cao hứng!

Mọi người Tà Quân dong binh đoàn đều là người một nhà, cho tới bây giờ tuy hai mà một, có thể gặp nhau cùng ở một chỗ, bọn hắn mỗi người đều rất khoái nhạc, trong nhiệm vụ, tuy nguy hiểm lại khó khăn, bọn họ đều là kiên quyết không vứt bỏ, không buông bỏ huynh đệ của mình!

Cho nên tuy thực lực của bọn hắn rất yếu, nhưng là bọn hắn vẫn như cũ cố gắng đã trở thành một cái ưu tú cấp A dong binh đoàn! Thực lực bây giờ tăng lên, tin tưởng bọn họ nhất định sẽ từng bước một càng cường đại hơn! Sóng vai cùng ba người đoàn trưởng, bọn họ càng ngày càng cường đại hơn!

Tất cả mọi người hiện tại tựa hồ đang đắm chìm trong cảm xúc nồng đậm cao hứng, ba vị lão giả cùng Quân Như Hải, Quân Như Thiên cũng bị bọn hắn lây theo, đều cười rất vui vẻ, tựa hồ đang nhớ lại thời trai trẻ của mình, lúc vừa tiến giai xong tâm tình chính là như thế này a...

Thời gian dần trôi qua, đảo mắt đã đến sáng hôm sau, cả đêm cơ bản tất cả mọi người không có ngủ, tất cả dường như suy nghĩ ngây người cả đêm, sáng sớm hôm nay, tất cả mọi người tụ tập tại bên trong hắc động.

Tà Băng nhìn xem gia gia, đại Bá cùng phụ thân của mình, đi đến trước, lần lượt ôm mỗi người một cái, khi Tà Băng đi đến bên cạnh cha mình, ôm cổ người cha thương yêu của mình, mở miệng nói ra: “Phụ thân, phải chiếu cố bản thân cho tốt, còn có mẫu thân, Băng nhi rất nhớ các người.”

Thân thể Quân Như Thiên cứng đờ một lúc, đem nữ nhi bảo bối của mình ôm vào lòng, vỗ nhẹ Tà Băng lưng, nhẹ gật đầu, cũng không nói lời nào, hắn biết rõ nữ nhi của hắn không giỏi biểu hiện cảm xúc, nhưng đối với bọn họ, thân nhân của Tà Băng đều cảm thụ được.

Sau đó Tà Băng đi đến bên cạnh Tà Ứng cùng Hữu Sói, đối với hai người nói ra: “Ứng gia gia, Sói gia gia, hai người các người cũng phải chiếu cố kỹ lưỡng chính mình, Băng nhi biết rõ các người đã chán ghét cuộc sống chém chém giết giết này, tại Quân gia có thể cùng gia gia còn có các vị trưởng lão gia gia, cùng bọn hắn đánh cờ nói chuyện phiếm.”

Đáy lòng hai người đều có một dòng nước ấm chảy qua, cái nha đầu này, tựa hồ chưa từng suy nghĩ cho bản thân mình, aizz, mà thôi, bọn hắn sẽ vì nha đầu kia thù hận tốt gia tộc của nàng, thân nhân của nàng, chỉ cần Tà Ứng Hữu Sói hai người bọn hắn còn ở trên đời này, bọn hắn nhất định sẽ không để ai đụng tới bất cứ người nào của quân gia!

Tà Băng cuối cùng mới đi đến trước mặt của Quân Tà Trần ba người, đối với ba người nói ra: “Đại ca, Nhị tỷ, ca ca, lần sau các người không được chọn những nơi nguy hiểm để làm nhiệm vụ nữa, không có cái gì quý giá hơn sự an toàn của các người a!”

Ba người nhẹ gật đầu, bọn hắn đã biết, trải qua sự tình xảy ra ở Bạch Vụ Sâm, bọn hắn sẽ không lơ đãng như trước nữa, có thể gặp tiểu muội một lần, thế nhưng sự trùng hợp này có bao nhiêu lần a? Bọn hắn sẽ bảo vệ tốt chính mình đấy!

Tà Băng cuối cùng nhìn về phía Quân Thương Hải, nói ra: “Gia gia, cái hắc động này, chúng ta có thể dùng nó làm một cái trụ sở, có thể cho một vài đệ tử của gia tộc tới đây lịch lãm rèn luyện, hơn nữa Thiên Thủy đối với bọn họ cũng là rất hữu dụng đấy!”

Quân Thương Hải nhẹ gật đầu, hắn cũng là có quyết định này, dù sao Thiên Thủy đối với Áo Tạt Tư đại lục sức hấp dẫn quá mạnh mẽ, hơn nữa hắn còn định trở về tìm Hoa lão đầu thương lượng một chút, cái thứ tốt này cũng không thể độc hường.

Tà Băng nhìn trái nhìn phải, cuối cùng thở dài, thủy chung đều phải ly biệt, xoay người không hề ngoái đầu lại nhìn thân nhân của mình, quay người đi vào cửa ngầm, thời khắc cửa ngầm đóng lại, thanh âm của Tà Băng nhàn nhạt, theo gió bay vào trong tai mấy người: “Cuối năm ta sẽ trở về a.”

Quân gia cũng biết Tà Băng không thích không khí ly biệt, Quân Thương Hải mấy người thở dài, đối với Quân Tà Trần bọn hắn nói ra: “Thực lực dong binh đoàn các người tăng lên mạnh, nhưng làm việc không nên lơ đãng, biết không?”

Quân Tà Trần ba người nhẹ gật đầu, bọn hắn biết rõ, bọn hắn nhất định sẽ bảo vệ mình, bọn hắn còn không chưa có giúp tiểu muội thành lập một chi dong binh đoàn đỉnh cấp ở đại lục, bọn hắn nhất định sẽ bảo vệ tốt chính mình đấy!

Quân Thương Hải cùng Quân Như Hải mấy người liếc nhau, đối với Tà Ứng cùng Hữu Sói nói ra: “Ứng lão ca, Sói lão ca, chúng ta bây giờ trở về Quân gia a. Băng nhi, nàng sẽ chiếu cố tốt chính mình.”

Tà Ứng cùng Hữu Sói nhìn về phía cửa ngầm, nhẹ gật đầu, cùng Quân Thương Hải mấy người lập tức biến mất tại hắc động. Mà những cái kia tử sĩ kia tất cả đều biến mất theo thân ảnh mấy người...

Quân Tà Trần ba người cùng bọn họ dong binh đoàn đoàn viên cũng đi ra hắc động, trải qua lần này thực lực tăng lên cường hãn, Tà Quân dong binh đoàn của bọn hắn một ngày nào đó sẽ trở thành đại lục đệ nhất dong binh đoàn!

Tà Băng cảm nhận được bọn hắn đã rời đi, cúi đầu xuống thở dài một hơi, cảm nhận được sau lưng có người đang đứng, Tà Băng cười cười, không

quay đầu lại, nằm ở bên hồ nói ra: “Mạc, có đôi khi trong lòng của ta đối với người có oán hận rất mãnh liệt.”

Sau lưng một thân mặc y tuyệt mỹ nam tử, nghe được Tà Băng lời vừa nói... ,trong con người mặc sắc hiện lên một tia thống khổ,nằm xuống bên người Tà Băng, nhìn xem Tà Băng từ từ nhắm hai mắt cùng gương mặt tuyệt mỹ,trong nội tâm Mạc là không rõ tư vị.

Hắn muốn nói cho Tà Băng biết chuyện lúc đó hắn đã làm, lại sợ sau khi nói ra hắn không thể ở lại bên cạnh Tà Băng. Không ai có thể hiểu nỗi thống khổ của hắn,cũng như hy vọng của hắn.

“Băng nhi, lúc trước, có hai cái thanh mai trúc mã, thân phận của bọn họ cũng chỉ bình thường,từ khi còn bé, trong mắt nam hài cũng chỉ có một mình nữ hài, về sau khi lớn lên trong lòng của hắn càng là chỉ có một cái nữ hài này. Nam hài rất yêu nữ hài, nhưng là nữ hài đối với tình yêu vẫn là mơ hồ.”

“Nữ hài càng ngày càng xinh đẹp, chậm rãi , rất nhiều tâm mắt đều tập trung tại trên người nữ hài, nam hài rất Bá Đạo, hắn muốn đem nữ hài một mực buộc tại bên cạnh của mình, hắn không muốn muốn bất luận kẻ nào chứng kiến vẻ đẹp của nữ hài. Mà nữ hài đối với những người kia cũng không để ở trong lòng, nhưng là nữ hài đối với nam hài, chỉ xem như đại ca của mình.”

“Nam hài cho rằng trừ mình ra sẽ không người nào có thể hấp dẫn được ánh mắt của nữ hài, nhưng cuối cùng lại có một người đi vào trong mắt của nữ hài, hơn nữa người này lại nữ tử, tuy là nữ tử, nhưng là tình cảm của cô gái này đối với nữ hài lại không phải tình tỷ muội.”

“Những việc này nữ hài không biết, nam hài lại rất rõ ràng, nữ hài đối với nàng kia chỉ là như một đại tỷ,so ra thì còn ý lại vào nàng hơn là nam hài, nữ hài cùng nữ tử mỗi ngày đều ở cùng một chỗ, nam hài nhìn thấy nữ hài ngày càng khác xa không còn giống như nàng lúc trước, trong nội tâm lo lắng không cần nói cũng biết.”

“Rốt cục có một ngày, nam hài nhịn không được nữa,dem nội tâm sầu lo của mình cùng với sự lo lắng cho nữ hài quyết định cùng nàng kia tiến hành một trận giao đấu và cuối cùng thành công giết được nàng ta, mà hết thấy lại bị nữ hài chứng kiến được, nữ hài vì báo thù cho nữ tử, không tiếc động thủ cùng nam hài! Nam hài vừa tránh né chiêu thức của nàng vừa giải thích mục đích mà nàng kia tiếp cận nữ hài.”

“Nhưng là nữ hài căn bản không nghe lời của nam hài... ,thậm chí cuối cùng còn vận dụng chiêu thức lợi hại nhất của nàng cùng đồng vu quy tận, muốn chính mình cùng nam hài chôn cùng nữ tử,nam hài chứng kiến hành động của nữ hài, lập tức liền luống cuống, trong thời khắc cuối cùng thì nữ hài bị cha mẹ chế trụ.”

“Nhưng thân thể của nữ hài đã bị hủy diệt, mà cách duy nhất để cứu vãn nữ hài chính là đầu thai chuyển thế, nữ hài mang theo sự oán hận mãnh liệt đối với nam hài mà chuyển thế, nam hài vì đi theo nữ hài, cũng trộm chạy tới nơi nữ hài chuyển sinh, sau đó, nữ hài đến đâu, nam hài liền đi theo đồng thời tự tra tấn chính mình.”

Thanh âm của Mạc rất nhạt,tựa hồ đang giảng thuật một câu chuyện nào đó, nhưng trong nội tâm lại mãnh liệt chấn động,có lẽ cũng chỉ có hắn mới cảm giác được, chuyện xưa của bọn hắn chính là như vậy, còn có vấn đề Mạc không có nói cho Tà Băng, bởi vì đây không phải thời điểm nàng nên biết.

Tà Băng nghe từng câu từng chữ Mạc nói, nàng biết rõ Mạc đang kể lại chuyện xảy ra giữa bọn họ, nàng không nhớ rõ, nàng thật sự không nhớ rõ, nhưng là trong nội tâm nàng như cũ sẽ xuất hiện oán hận cùng đau lòng, oán hận cùng đau lòng hai loại cảm xúc không ngừng ở trong nội tâm Tà Băng lúc ẩn lúc hiện.

“Lúc ấy nữ hài là bị nữ tử khống chế đúng hay không? cô oán hận trong lòng ta là nàng kia lưu lại đúng hay không?” Tà Băng dùng sức đem cô oán hận trong nội tâm đè xuống, khiêu mi đối với Mạc hỏi, cho dù Mạc nói nữ tử kia chính là nàng, nhưng cũng không phải là nàng bây giờ!

Nàng bây giờ là Tà Tôn lãnh khốc cùng ngoan lệ, là Quân Tà Băng lười nhác nhưng cường đại! Không phải cái nữ hài tử đơn thuần đáng yêu như lời Mạc nói! Nghe xong lời Mạc nói... , Tà Băng cũng đã phân tích ra ngay tình huống lúc đó.

Nghe được Tà Băng lời vừa nói... , Mạc rõ ràng có chút khiếp sợ, nhưng hắn lại lắc đầu, nói ra: “Không có, nữ hài cũng không có bị nữ tử khống chế,lúc ấy ta cũng cho rằng như vậy, nhưng là về sau, ta mới biết được, nàng kia đang dùng tính mạng của mình để kéo dài tính mạng của nữ hài...”

Nói đến đây,đáy mắt Mạc tràn đầy hối hận, mạng của nữ tử kia, cứ như vậy kết thúc trên tay của hắn...

Tà Băng nghe được lời Mạc vừa nói... ,ngơ ngác một chút, nhắm mắt lại không nói gì, trước hết để cho nàng sửa sang lại oán hận mãnh liệt nơi đáy lòng

Mạc chứng kiến Tà Băng không nói thêm gì nữa, lại nhắm mắt lại, con người mặc sắc nhìn Tà Băng thật kỹ, đứng lên,chân bước về phía cửa ngầm đi ra ngoài,từng bước chân, trong tâm càng đau đớn,mỗi bước chân bước ra hắn càng cách xa Tà Băng nhiều hơn.

Ngay tại thời điểm chân Mạc bước ra khỏi cửa ngầm, thanh âm Tà Băng truyền ra: “Mạc, người đi đâu?”

Tà Băng vừa đem cô oán hận trong lòng đè xuống, mở mắt ra liền chứng kiến Mạc đã muốn bước qua cửa ngầm, không khỏi mở miệng hỏi.

“Ta...” Mạc không quay đầu lại, hắn không dám nhìn oán hận trong mắt Tà Băng, không dám nghe Tà Băng nói muốn đuổi hắn đi.

“Người cái gì người, Mạc, ta cho người biết, mặc kệ ta có phải là cô bé kia hay không, ta chỉ biết là hiện tại ta đây là Quân Tà Băng, mà người là Mạc,là bằng hữu của ta,là thân nhân ta tán thành!” Tà Băng nhìn bóng lưng Mạc, đã biết rõ hắn đang sợ hãi, cho nên Tà Băng liền nói những lời này với Mạc!

Mạc nghe được lời Tà Băng vừa nói... ,mãnh liệt quay đầu lại, chứng kiến Tà Băng khoe miệng vui vẻ cùng đáy mắt nhìn chăm chú, Mạc nở nụ cười, đáng vẻ tươi cười tuyệt mỹ làm lung lay ánh mắt Tà Băng.

Tà Băng nhìn cửa ngầm, cười cười nói ra: “Chúng ta đi ra ngoài đi, hiện tại đi qua Bạch Vụ Sâm đến Hồn Thủ chi lĩnh.”

Mục nhìn khuôn mặt Tà Băng, khóe miệng cong lên đáng vẻ tươi cười không mất đi, cũng không muốn tiến vào ngọc giới, liền cùng Tà Băng cùng đi ra cửa ngầm, Băng nhi, lần này ta nhất định sẽ thủ hộ tốt ngươi, sẽ không để cho ngươi bị bắt luận cái gì tổn thương.

Hai người ra cửa ngầm đi về hướng cửa động, nhìn xem ánh sáng bên ngoài càng ngày càng mạnh, Tà Băng duỗi cái lưng, rốt cục đã nhìn thấy ánh mặt trời a!

Khi Tà Băng hai người vừa đi ra cửa động, duỗi người tay còn chưa có buông, một cái đuôi to đã hướng về phía Tà Băng vung đi qua!

Chúng kiến cái đuôi to này, Tà Băng cười khò một tiếng, nói ra: “Huynh đệ, chờ lâu ah!”

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Nữ Nhân, Cách Xa Ta Một Chút

Tà Băng nhìn lão đại khổng lồ trước mặt, triệt để im lặng, nàng không nghĩ tới đỉnh son cự mãng lại một mực chờ nàng ở cửa vào hắc động, aizz, không phải chỉ là vô tình đập vào đầu ngươi một cái thôi sao, vì vậy mà đợi ta lâu như vậy á?

Mạc nghe lời Tà Băng vừa nói., cười cười, Tà Băng thật sự đáng yêu giống như trước đây a, Mạc chuyển mắt tới nhìn Cự Mãng trước mặt, đối với Tà Băng nói ra: “Băng nhi, đỉnh son Cự Mãng này còn chưa thành thực, tâm trí chỉ bằng tiểu hài tử hai, ba tuổi thôi, cho nên hấn tích cực như vậy cũng bình thường thôi.”

Tà Băng thề, tuy là thanh âm của Mạc nhàn nhạt, nhưng nàng tuyệt đối nghe được trong đó có chút hả hê, ngẩng đầu trừng mắt liếc Mạc, sau đó lại nhìn về phía đỉnh son Cự Mãng, nói ra: “Mãng huynh, ngươi nghĩ xem nếu chúng ta đánh nhau thì cũng không có ý nghĩa gì a?”

Nghe được lời tà băng vừa nói, đỉnh son cự mãng lập tức vung cái đuôi đánh về phía tà băng, giống như muốn nói, ngươi sao có thể không giữ chữ tín như vậy, nói cứu người xong sẽ đánh với ta, hiện tại lại không muốn đánh? Hừ!

Tà Băng bắt đắc dĩ day thái dương, đỉnh son cự mãng tuy da dày thịt béo, nhưng lại rất đáng yêu, muốn Tà Băng làm tổn thương nó, chút không đành lòng, nhưng nếu cùng nó đánh nhau, sẽ làm lỡ chuyện tình a.

Mạc thấy Tà Băng bắt đắc dĩ, khóe miệng nhếch lên một cái, vừa cười vừa nói: “Băng nhi không muốn đánh cùng nó? Vậy thì giao cho ta a.”

Tà Băng nghe được lời của Mạc..., liền vội khoát khoát tay, đối với mạc nói ra: “Không nên a, ngươi không thể tổn thương nó, Cự Mãng này rất đáng yêu đây a.”

Nhìn bộ dáng của Tà Băng, Mạc ngờ ngác một chút, giống như muốn nói gì rồi lại thôi, mỉm cười bước đến gần cự mãng, không có trả lời Tà Băng..., khi Mạc đến bên cạnh Cự Mãng, Tà Băng cảm thấy cự mãng không có địch ý khi thấy Mạc đến gần a.

Mạc đi đến bên cạnh đỉnh son cự mãng, phi thân lên không trung, vươn tay vỗ đầu đỉnh son cự mãng vài cái, thanh âm cực kỳ êm tai: “Tiểu mãng xà, tỷ tỷ này khi nổi giận rất là khủng bố a, ngươi xác định muốn đánh với nàng sao?”

Đỉnh Son Cự Mãng nghe được lời Mạc nói, đôi mắt cực lớn tỏ vẻ nghi hoặc, liếc nhìn tà băng, tỷ tỷ này nhìn không giống khủng bố chỗ nào...

Tà Băng cũng rất phối hợp, hung hăng trừng mắt liếc đỉnh son cự mãng, một ánh mắt này liền trực tiếp đánh bại đỉnh son cự mãng, đôi mắt lại nhìn về phía Mạc, khi tức trên người ca ca này nó thật sự rất thích a.

“Tiểu mãng xà, mau trở về đi thôi, thương thế của ngươi đã khỏi rồi ah, sau khi quay lại, ta sẽ cùng tỷ tỷ đến thăm ngươi được không?” ngữ khí của Mạc đối với tiểu mãng xà khiến cho tà băng ngạc nhiên có chút khó tin, mạc đối với hồn thú có một cảm giác đặc thù.

Thậm chí nàng còn cảm nhận được hồn thú rất có hảo cảm với Mạc, nhưng Tà Băng cũng không có suy nghĩ gì nhiều, đi lên trước mặt Mạc, Tà Băng cười cười, mặc dù toàn thân là khí chất ngang ngược lại sử dụng ngữ khí dõ daniel con nít nhưng không chút nào mất tự nhiên, Tà Băng không tìm được chỗ nào là không hoàn mỹ.

Đỉnh son Cự Mãng nghe xong lời mạc nói..., cái đầu khổng lồ gật gật, nhìn thoáng qua Tà Băng, một cơn gió thổi qua liền không còn nhìn thấy bóng dáng của đỉnh son cự mãng, Tà Băng ngây người một lúc, Mạc cũng thật lợi hại a, hai câu nói liền giải quyết mọi chuyện?

Mạc chứng kiến đỉnh son Cự Mãng rời đi, khóe miệng cong lên, quay người nhìn Tà Băng, thấy được vẻ mặt Tà Băng là không thể tin được, đi đến bên

cạnh Tà Băng, đáy mắt là vô hạn súng nịch, sờ lên đầu Tà Băng, nói ra: “Đi thôi, chúng ta không phải muốn đi Hồn Thú chi linh sao?”

Tà Băng nhẹ gật đầu, bây giờ nàng phải đi Hồn Thú chi linh, trên đường đi phát sinh nhiều chuyện như vậy, bắt quá thực lực của đại ca bọn hắn tăng lên và sự tình của ung gia gia sói gia gia khiến cho tà băng rất vui vẻ, cười cười, đối với mạc nói: “Mạc, sau này những sự phiền toái về Hồn Thú, giao cho người là tốt rồi!”

Mạc nghe được câu này, cười khổ lắc đầu, tính tình của hắn có lẽ ngoại trừ đối với Tà Băng cùng Cự Mãng, không có bất kỳ sinh vật nào có thể chứng kiến bộ mặt này của mình a! Bất quá khi đối mặt với Tà Băng..., mạc chưa bao giờ biết rõ hai chữ cự tuyệt viết như thế nào, chỉ có thể gật đầu với tà băng: “Không có vấn đề, đều giao cho ta a.”

Tà Băng mỉm cười, hai người trực tiếp phi thân hướng bạch vụ sâm mà đi, lúc này bạch vụ sâm đã không có bất cứ trở ngại gì, hơn nữa Tà Băng còn phát hiện sương mù dày đặc trong bạch vụ sâm không có tác dụng gì đối với mạc, thân phận cùng thực lực của mạc thật không đơn giản a!

Hai người rất nhanh liền đã đến Thất Thái hồ, lúc này đây, Thất Thái hồ không có một tia động tĩnh, cũng không biết là sợ Tà Băng hay là cố ý trốn tránh Tà Băng, tóm lại một mảnh Thất Thái hồ yên tĩnh vô cùng

Tà Băng cũng không có chú ý tới, lúc Mạc nhìn thấy thất thái hồ, đáy mắt xuất hiện tia kinh ngạc, bắt quá Mạc cũng không nói gì thêm, chỉ là nhìn thật sâu dưới đáy Thất Thái hồ, một cái nhìn này, khiến cho quái vật ở dưới đáy hồ toàn thân đổ mồ hôi lạnh, vị lão đại này như thế nào cũng tới đây a?

Trời a! Một mình nàng còn chưa đủ sao, hai vị lão đại này làm sao mà cùng lúc xuất hiện a, quái vật dưới đáy hồ không ngừng lắc đầu, trong miệng lầm bầm bọn hắn nhìn không thấy ta, nhìn không thấy ta, ta cũng nhìn không thấy nhìn không thấy.

Mạc chứng kiến bộ dáng bật tay trộm chuông của quái vật, khóe miệng nhếch lên, đợi khi rảnh rồi, ta cũng nên tìm quái vật dưới đáy hồ tâm sự a.

Tà Băng chứng kiến lần này quái vật dưới đáy hồ không có xuất hiện, nhìn mặt hồ yên tĩnh, mở miệng nói ra: “tiểu quái vật dưới đáy hồ, chờ khi ta từ Hồn Thú chi linh đi ra, chúng ta sẽ hảo hảo tâm sự! Mạc, đi!”

Tà Băng cùng Mạc hai người liếc nhau, trực tiếp phi thân về phía Hồn Thú chi linh đối diện thất thái hồ mà đi, không đi không biết, Thất Thái hồ lại rộng lớn như vậy, hai người bay qua thất thái hồ cũng mất khoảng một phút đồng hồ. (băng băng: lâu quá nhỉ.)

quái vật dưới đáy hồ nghe được hai người đã rời đi, cuối cùng cũng thờ dài nhẹ nhõm, bắt quá trong nháy mắt lông mày nó nhíu lại, Hồn Thú chi linh chưa bao giờ hoan nghênh nhân loại a, bọn hắn sau khi đi vào sẽ không bị một đám quái vật kia thu thập a.

Bất quá nó nhớ tới thực lực của hai người, lại yên tâm, hai người bọn họ không giống như người bình thường có thể dễ dàng bị khi dễ, ít nhất bản thân mình ở trước mặt hai người bọn họ chính là một người đáng thương bị ức hiếp a, ô ô...

Lúc này Tà Băng cùng Mạc đã đến Hồn Thú chi linh, không ngoài dự định nơi đây dĩ nhiên là rừng rậm, hơn nữa vẫn là khu rừng muôn hoa đua nở chìm hót đầy trời, khiến cho người ta cảm giác giống như lạc vào thế ngoại đào nguyên mỹ diệu*, hai người cũng không khỏi nhắm mắt lại hít sâu một hơi, tại đây thật sự rất đẹp, nhưng tại đây cũng chính là nơi tàn khốc nhất, thế giới loài người rắc rối phức tạp, mà thế giới Hồn Thú chính là mạnh được yếu thua, nhưng không giống như loài người lừa gạt lẫn nhau..

*mỹ diệu: tuyệt đẹp và kỳ diệu.

Nơi này, Tà Băng thật yêu thích! Lần đầu tiên đến liền yêu thích!

Mạc nhìn thấy bộ dạng của Tà Băng, biết rằng nàng rất thích nơi này, coi như đã từng quên đi, nhưng một ít gì đó lại thủy chung không có thay đổi...

Tà Băng mở mắt ra rồi bắt đầu dò xét địa hình tại đây, xem xét xong, khóe miệng Tà Băng nhếch lên, bộ cục của cây cối trong rừng rậm là một trận pháp, hơn nữa ở tại Áo Tập Tư đại lục được coi là một trận pháp khó giải a, nhưng mấy cái này đối với Tà Băng mà nói thì vẫn còn quá đơn giản.

Tà Băng nhìn thoáng qua Mạc, nói ra: “Ngũ Hành Bát Quái, có hiểu không?”

Mạc lắc đầu, nháy mắt mấy cái nói ra: “Không hiểu, cho nên không được để cho ta lạc vào bên trong trận pháp nha.”

Tà Băng nghe được lời Mạc vừa nói..., bước một bước trầm nghĩ, không hiểu? Không hiểu vậy làm sao người biết đó là một trận pháp? Đối với Mạc liếc mắt một cái, Tà Băng bay thẳng vào Hồn Thú chi linh, mỗi bông hoa mỗi cọng cỏ cũng đều là vật trí mạng à nha! Cho nên mỗi bước đi Tà Băng đều rất cẩn thận.

Trái lại Mạc đi sau lưng đều là đi vào nơi nguy hiểm nhưng lại giống như đi trên đất bằng, tựa hồ tất cả những nguy hiểm kia nhìn đến nam tử này đều lập tức biến mất, Tà Băng không cần nhìn cũng biết những vật này đối với Mạc mà nói rất đơn giản, hoặc là nói những nguy hiểm này đối với những người bên cạnh Tà Băng: Tuyết Ảnh, Tuyết Táp, Yêu Hoa mấy người mà nói đều rất đơn giản, cho nên Tà Băng mới dốc sức tu luyện, muốn trở nên mạnh mẽ!

Người khác chứng kiến bên cạnh mình có nhiều cường giả thủ hộ, thì mọi chuyện đều ỷ lại dựa dẫm vào bọn họ, nhưng Tà Băng lại không giống như vậy, bất cứ chuyện gì Tà Băng đều không muốn dựa vào người khác, nhưng nếu Tà Băng chỉ là một người chỉ biết dựa vào người khác, tin tưởng bên cạnh của nàng cũng sẽ không có nhiều người một mực ở bên cạnh của nàng như vậy.

Tà Băng vừa định đặt chân lên phía trước, bỗng nhiên bị Mạc giữ chặt, lông mày Mạc nhíu chặt một chút, Tà Băng lúc này mới nhìn đến chỗ nàng định đặt chân vậy có một cây Phệ Hồn hoa, Phệ Hồn hoa không phải đã biến mất trên đại lục rồi sao? Như thế nào lại xuất hiện ở chỗ này?

Tà Băng đối với Mạc cười cười, trực tiếp ngồi xổm người xuống xem xét cái đóa Phệ Hồn hoa này. Phệ Hồn hoa, Tà Băng nhìn thấy theo như ghi chép có ghi đây là một loại hoa có thể thôn phệ linh hồn và hồn lực, không chỉ có thể thôn phệ con người, cũng có thể thôn phệ Hồn Thú, mà lúc ấy loại hoa này cũng bị người trên đại lục hợp sức tiêu diệt sạch sẽ, không nghĩ tới tại đây có thể nhìn thấy Phệ Hồn hoa a!

Tà Băng quan sát một lúc lâu, cũng không thấy cái Phệ Hồn hoa này có bất cứ động tĩnh gì, không khỏi có chút kỳ quái, Phệ Hồn hoa không phải chỉ cần nhìn thấy vật còn sống liền lập tức tấn công sao? Như thế nào không thấy nó công kích chính mình? Tà Băng còn muốn nhìn một chút năng lực của Phệ hồn hoa a!

Tà Băng không biết là, Mạc ở phía sau nàng, đang lạnh lùng nhìn chằm chằm vào cái Phệ Hồn hoa này, tin tưởng chỉ cần cái Phệ Hồn hoa này có bất kỳ động tác, thì cái đóa hoa này liền lập tức bị hủy diệt trước mắt Tà Băng! Mạc cũng không phải là một người nhân từ biết nương tay

“Mạc, cái đóa Phệ Hồn hoa này có chút kỳ lạ a?” Tà Băng quan sát thoáng một phát bốn phía, giống như chỉ là một đóa hoa bình thường, có thể sinh tồn ở chỗ này mà không bị diệt trừ, đóa phệ hồn hoa này chắc phải có điểm gì kỳ lạ?

“Cái đóa Phệ Hồn hoa này, tổng cộng đã cắn nuốt Hồn Thú chi linh tất cả lớn nhỏ hơn một ngàn đầu Hồn Thú, trong cơ thể Hồn Lực thập phần cường hãn, hơn nữa Phệ Hồn hoa đối với Hồn Thú mà nói chính là tuyệt đối thiên địch, không nghĩ tới, người trong Hồn Thú chi linh không có đem cái Phệ Hồn hoa này hủy diệt!” Mạc quan sát một chút cái Phệ Hồn hoa này, rồi mới mở miệng nói ra, mấy cái quái vật trong Hồn Thú chi linh rất dễ dàng tiêu diệt cái đóa hoa này a, như thế nào lại để nó còn tồn tại đến tận bây giờ?

Tà Băng nghe thấy một đóa Phệ Hồn hoa dĩ nhiên lại cắn nuốt hơn một ngàn đầu Hồn Thú, Tà Băng suy tư một chút, cái Phệ Hồn hoa này vốn là đã không còn trên đại lục, nếu là Tà Băng thấy nó cũng không nhận được mà sinh khí, nên đã đụng phải, nhất định phải diệt trừ nó!

Nhưng là phệ đi hồn lực mạnh mẽ trong cơ thể không phải rất đáng tiếc sao?

Tà Băng trông mắt dật dật, bỗng nhiên đôi mắt sáng ngời, đối với Mạc hỏi: “Mạc, ngươi nói, Phệ Hồn hoa sau khi thôn phệ hồn lực có đem chuyển hóa thành hồn lực thực vật thuần khiết không a?”

Mạc nghe xong lời Tà Băng nói... , tựa hồ hiểu Tà Băng muốn làm gì, nghĩ nghĩ nói ra: Trước tiên ngươi hãy để Yêu Hoa đi ra nhìn xem nàng có tiếp nhận những hồn lực này vào cơ thể hay không, nếu là nàng có thể tiếp nhận thì tất cả đều tốt rồi.”

Tà Băng nhẹ gật đầu, gọi Yêu Hoa từ trong ngọc giới ra, Yêu Hoa một thân áo đỏ, xinh đẹp mỹ lệ, tuyệt mỹ khuôn mặt có một chút nghi hoặc nhìn về phía Tà Băng, không biết Tà Băng gọi mình chuyện gì, không khỏi nghi hoặc mở miệng: “Làm sao vậy, Tà Băng?”

Tà Băng nhìn xem Yêu Hoa, cười cười, chỉ Phệ Hồn hoa trên mặt đất, nói ra: “Ngươi biết loại này hoa không?”

Yêu Hoa nhìn theo hướng tay Tà Băng chỉ Phệ Hồn hoa trên mặt đất, xem xét một chút, lập tức nhũn mảy: “Dĩ nhiên là Phệ Hồn hoa? Như thế nào có thể gặp loại hoa này?”

Tại thời điểm Yêu Hoa ở trong Bạch Vụ Sâm đã từng gặp không ít Phệ Hồn hoa, nhưng là đã bị người tiêu diệt toàn bộ rồi a, tại đây như thế nào lại bỗng nhiên xuất hiện một đóa Phệ Hồn hoa? Hơn nữa trong cơ thể cái đóa Phệ Hồn hoa này Hồn Lực dồi dào đến kinh người ah!

“Yêu Hoa, ngươi nhìn xem hồn lực trong cơ thể cái Phệ Hồn hoa này ngươi có thể tiếp nhận được không?” Tà Băng không để cho Yêu Hoa chuẩn bị tư tưởng, trực tiếp mở miệng nói ra ý nghĩ của mình, Phệ Hồn hoa là hoa, Yêu Hoa bản thể cũng là hoa, như vậy hai người Hồn Lực có lẽ có thể dung hợp a?

Nếu như vậy thực lực của Yêu Hoa cũng có thể tăng lên một chút, hơn nữa cũng thành công đem Phệ Hồn hoa tiêu diệt!

Lại không nghĩ rằng Yêu Hoa nhìn thoáng qua Phệ Hồn hoa, đối với Tà Băng nói ra: “Tà Băng, ta có biện pháp khiến cho Phệ Hồn hoa không hề thôn phệ linh hồn cùng Hồn Lực, đem cái đóa hoa này trồng vào hậu hoa viên của chúng ta có được không?”

Tà Băng nghi hoặc ngẩng đầu, khó hiểu nhìn về phía Yêu Hoa, mà ngay cả Mạc cũng có chút nghi hoặc, Yêu Hoa vì cái gì mà muốn giúp đóa Phệ Hồn hoa này a?

Yêu Hoa nhìn đến ánh mắt khó hiểu của hai người, ngẩng đầu có chút bi ai nói: “Cái Phệ Hồn hoa này chính là một cây còn lại duy nhất trên Áo Tạt Tư đại lục, giống như Yêu Hoa lúc trước ở Bạch Vụ Sâm, Tà Băng, Mạc, buông tha nàng đi a.”

Nhìn thấy khuôn mặt Yêu Hoa có chút bi thương, khóe môi hai người giật giật, đều không nói gì thêm, Tà Băng nhìn về phía Yêu Hoa, rồi lại đảo mắt nhìn về phía Phệ Hồn hoa trên mặt đất, nói ra: “Được rồi, nếu đã như vậy, ta sẽ đem nàng trồng vào bên trong ngọc giới.”

Đem Phệ Hồn hoa trồng trong ngọc giới có lẽ cũng là một cái phương pháp tốt, tại bên trong ngọc giới cái Phệ Hồn hoa này muốn thôn phệ cùng thôn phệ không được, nhìn xem mấy người Tuyệt Ảnh thực lực cao cường, cái Phệ Hồn hoa này cũng chỉ có thể thành thành thật thật đứng ở hoa viên thôi.

Yêu Hoa nghe được lời Tà Băng vừa nói... , khuôn mặt lập tức cười tươi như hoa (Băng Băng:chị ấy vốn dĩ là hoa mù), vui vẻ như một đứa bé, đối với Tà Băng nói ra: “Cảm ơn Tà Băng, chúng ta đem nó đi trồng thôi?”

Tà Băng nhẹ gật đầu, đi đến bên cạnh Phệ Hồn, khẽ vươn tay, Thất Thái lưu ly Hồn Lực lập tức theo tay Tà Băng xuất hiện, hướng về phía cái Phệ Hồn hoa nho nhỏ kia trên mặt đất bao quanh lại mà mang đi, Phệ Hồn hoa dường như biết rõ Tà Băng không có ý muốn thương tổn tới mình, không có một

điểm phản kháng,tùy ý Tà Băng đem cả gốc của nó đem lên trên mặt đất.

Sau khi Tà Băng dùng Hồn Lực đem toàn bộ gốc của Phệ Hồn hoa dời trừ lên trên mặt đất, liền cùng Mạc, Yêu Hoa tiến vào ngọc giới,thời điểm mấy người đi đến hoa viên,chỉ thấy tuyết tấp đang nằm trên tàng cây ngủ,thình thoảng trong miệng lẩm bầm một câu: “Nữ nhân chết tiết, tránh xa một chút!”

Yêu Hoa nghe được lời tuyết tấp vừa nói. . . , liền giận đến không chịu nổi, nhưng vì nghĩ đến việc chính yếu nhất lúc này chính là trồng Phệ Hồn hoa này, chỉ có thể cưỡng chế cổ lửa nóng trong lòng,đi theo Tà Băng đến một chỗ thổ địa bên cạnh.

Tà Băng dùng Hồn Lực đem Phệ Hồn hoa gieo trồng tại hoa viên trong ngọc giới, Phệ Hồn hoa tựa hồ cũng rất yêu thích ngôi nhà mới này,cánh hoa màu đỏ xinh đẹp càng không ngừng tại rung rinh, Yêu Hoa chứng kiến Phệ Hồn hoa sinh trưởng một lần nữa, nét tươi cười trên mặt không dứt.

Tà Băng mắt nhìn thấy đã trồng thành công Phệ Hồn hoa, đối với Mạc hỏi: “Ngươi còn muốn hay không cùng ta cùng đi ra ngoài?”

Mạc như thế nào sẽ không muốn? Hẳn hi vọng nhất chính là một mực đi theo bên người Tà Băng. lúc Tà Băng vừa muốn gật đầu đáp ứng,thanh âm tiểu Từ lại truyền ra: “Tỷ tỷ, ta cũng muốn đi ra ngoài á. . . , ta cũng phải ở cùng một chỗ với tỷ tỷ á.”

Âm thanh cứng rắn vừa dứt (ta thấy những nhẽo đúng hơn), một cái tử sắc tiểu suất ca liền hướng phía Tà Băng nhào tới, Tà Băng nhìn tiểu Từ trong ngực, bất đắc dĩ cười cười, nói ra: “tiểu Từ, chúng ta liền cùng đi chứ.”

Về phần Yêu Hoa, Tuyết Ảnh cùng tuyết tấp ba người hiện tại cũng đang không ngừng tu luyện, Tà Băng biết rõ cho dù có hỏi ba người bọn hắn cũng sẽ không cùng nàng cùng đi ra ngoài, cho nên trực tiếp không hỏi, chỉ là đối với Yêu Hoa nói ra: “Yêu Hoa, chúng ta đi ra ngoài trước, các ngươi, càng nhao nhao càng khỏe mạnh. . .”

Tà Băng mắt nhìn Yêu Hoa rồi lại đảo mắt nhìn về phía Tuyết Tấp, ánh mắt vui vẻ chế nhạo Yêu Hoa, Yêu Hoa vẫn không nói gì, một đạo âm thanh giống như nói mở lại như tiếng nói truyền ra: “Nữ nhân chết tiết, cái này là địa bàn của ta nghe hiểu chưa?”

Yêu Hoa nghe được câu này, tia vui vẻ bên trong đôi mắt đẹp hoàn toàn bị lửa giận thay thế, hùng hổ hướng phía tuyết tấp đang ở trên cây đi đến, Tà Băng nhìn hai người cười cười, lập tức cùng Mạc, tiểu Từ đi ra ngọc giới,ba người vừa đi ra ngọc giới, thoảng một phát đã bị cảnh sắc trước mắt làm cho ngây ngẩn cả người!

Địa điểm bọn họ đang đứng cách xa vị trí lúc trước tiến vào ngọc giới cả vạn dặm a! Tà Băng nhú mày, dùng thần niệm dò xét thoáng một phát chung quanh,phát hiện bọn hắn từ phương đông thoáng một phát đã đến phương nam, mà khiến cho Tà Băng im lặng chính là, trong hồn thú chi linh,lãnh địa chính thức của hồn thú chính là ở phương bắc,quả thật đây chính là lại muốn bọn họ chạy trốn ah!

Tà Băng nhìn chung quanh, cảnh sắc như trước thập phần xinh đẹp, chỉ là hiện tại muốn tới gia tộc của tiểu Tím phải mất chút thời gian a, bất quá Tà Băng cảm giác, cảm thấy cái rừng rậm trong Hồn Thú chi linh có chút không đơn giản, thoát một cái đối vị trí đến Tà Băng cũng không thể giải thích.

“Tà Băng, xem ra chúng ta đến phương bắc muốn tốn chút ít thời gian rồi, trong lúc này không thể phi hành.” Mạc bất đắc dĩ nói ra sự thật này, tại đây không thể phi hành, chỉ có thể đi bộ tới phương bắc.

Tà Băng cũng phát hiện chuyện kỳ quái này, giống như hồn lực ở trên không trung liền không nghe sai sử , lác đác, không thể phi hành thì không thể phi hành a, nói không chừng đi tới nơi này còn có thể phát hiện không ít thứ tốt đấy a.

Ngược lại tiểu Từ là lộ ra thập phần hưng phấn, tựa như về đến nhà , hưng phấn nhìn cái này cái kia,chạy chạy, mặt mũi tràn đầy tính trẻ con, thấy vậy tâm tình của Tà Băng cùng Mạc cũng tốt theo , tiểu Từ ngày thơ chất phác thật đã động sâu sắc đến hai người.

“Tỷ tỷ, tại đây đẹp quá ah.” Tiểu Từ vui vẻ chạy đến trước mặt Tà Băng chớp đôi con ngươi màu tím xinh đẹp, to tròn sáng ngời của hắn.

Tà Băng sờ đầu tiểu Từ, nói ra: “ tiểu Từ, nơi này chính là quê hương của ngươi ah,bây giờ chúng ta liền xuất phát tìm mẹ ruột của ngươi được không?”

Tiểu Từ gật đầu cười, Tà Băng cùng Mạc hai người nhìn bộ dáng đáng yêu của Tiểu Từ , tâm tình cũng càng ngày càng tốt, ba người cùng nhau hướng về phương bắc mà đi, trên đường đi thanh âm có chút non nớt của tiểu Từ đều không có dừng lại, líu ríu như một chú chim con khoái hoạt.

“Tỷ tỷ, ngươi xem đây là vật gì à?” tiểu Từ cách hai người một khoảng khá xa xoay lưng lại gọi Tà Băng

Tà Băng cùng Mạc liếc nhau, đi đến bên người tiểu Từ,nhìn theo hướng tay tiểu Từ, hai người chứng kiến một đồ vật cổ quái kỳ lạ, đáy mắt cũng có chút nghi hoặc, bọn hắn giống như cũng chưa từng gặp qua vật này.

Chỉ thấy trước mặt cái kỳ quái đồ vật kia,g giống như một cái tảng đá, ,màu sắc thì giống như màu của cây cối, hơn nữa nhìn kỹ lại, vừa giống như một tiểu chút chút* có tứ chi, nhưng ba người lại không cảm nhận được sinh khí trên người tiểu chút chút này, trong tiềm thức đã cảm thấy cái Tiểu chút chút này không phải sinh vật! Đoán chừng là một cái tảng đá có tướng mạo kỳ lạ.

(* tiểu chút chút: con vật nhỏ)

Nhưng mà tiểu Từ lại nhìn chăm chăm vào nó, chứng kiến thứ này rõ ràng nhúc nhích một chút, Tà Băng cùng Mạc chỉ cần muốn chú ý một thứ gì, như vậy cho dù bất luận nó là cái gì thì nhất cử nhất động cũng không qua khỏi mắt hai người, cho nên cái Tiểu Đồng Tây Cương này vừa tự cho là không có người phát hiện cũng là bị ba người nhìn thấy hết.

Có lẽ thiên tính con người là tò mò a, Tà Băng đi đến trước, ngời xỏm người xuống muốn dò xét cẩn thận cái Tiểu chút chút đang ở bên dưới này, lại không nghĩ mặt Tà Băng vừa tới gần, một thanh âm tự truyền ra.

“Nữ nhân, cách xa ta một chút á!”

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Không Muốn Chết Cút Ngay!

Tà Băng nghe được thanh âm này, chính là ngậy ngậy cả người, đây chính là lần đầu tiên có người muốn mình tránh xa một chút, hơn nữa cái “Người” này còn không biết là cái thứ gì? Đáng giận nhất chính là dám gọi mình nữ nhân? Còn dùng giọng điệu ghét bỏ nói ra những lời này a!

Hừ, để cho ta đi tránh xa có phải hay không? Ta còn càng muốn sờ vào người, Tà Băng duỗi ra tay ngọc thon thon hướng đến cái Tiểu chút chút kia đưa tới, một bên mở miệng nói ra: “Tiểu quái vật, ngươi đến tột cùng là cái thứ gì?”

“Nữ nhân, ngươi bỏ ra á, ta..ta mới không là vật gì, ta..ta nhìn thế nhưng mà chính là Thiên Tài nổi danh đấy à!” Cái Tiểu chút chút kia nhìn thấy tay Tà Băng càng ngày càng tới gần, toàn thân liền bắt đầu sôi hết cả gai ốc, lại nghe đến nàng nói mình là một thứ đồ vật? Tiểu chút chút bắt đầu kêu la .

“Ah, nguyên lai tiểu quái vật ngươi không phải là một món đồ ah.” Tà Băng tràn đầy vui vẻ đối với Tiểu chút chút mở miệng trêu tức nói ra, Tà Băng không nghĩ tới tiểu Từ lại phát hiện ra một cái tiểu chút chút đáng yêu thú vị như vậy a.

“Hừ, nữ nhân, ta mới không cùng ngươi nói nhảm, tốt nhất đừng đụng ta ta!” thanh âm Tiểu quái vật tiếp tục truyền đến, cái kia ngữ khí hung hăng càn quấy cuồng vọng quả thật giống như Tuyết Táp!

Mà đúng lúc này, tay Tà Băng lại bị Mạc kéo trở lại, Mạc cho Tà Băng một ánh mắt, sau đó đi đến phía trước nhìn xem cái vật nhỏ này ngữ khí lạnh lẽo ác liệt mở miệng nói ra: “Thiên Tài, ngươi đến nơi đây là có cái mục đích gì, nói thẳng đi!”

“Ta ta cảm thấy tại đây rất thoải mái, như thế nào đây?” Tiểu quái vật tựa hồ không đem Mạc để vào mắt, tiếp tục cuồng vọng nói.

Mạc nghe Tiểu chút chút trả lời, không có một tia nộ khí, khóe miệng tà ác nhếch lên, đối với Tiểu chút chút nói ra: “Thiên Tài, ngươi có tin hay không ta đem ngươi ném tới đám nữ nhân trong kỹ viện đây a?” (BB: đề tiện, đề tiện a...)

Quả nhiên, Tiểu chút chút vừa nghe đến lời Mạc vừa nói ..., ngữ khí lập tức liền thay đổi: “Cái này chúng ta từ từ thương lượng a? Ta vừa rồi cũng không nói gì nha.”

Tiểu chút chút nói thì nói như thế, trong nội tâm thì không nghĩ như vậy, chờ đó, đợi sau khi ta đem cái phong ấn chết tiệt này cởi bỏ, nhất định đem ngươi ném vào trong đám nữ nhân kia, cảm thụ một chút cái đám nữ nhân điên cuồng kia! Hừ!

Tiểu Từ bước lên trước xem cái Tiểu chút chút, cũng không khỏi ngời xỏm người xuống, chớp chớp mắt to đáng yêu, thanh âm non nớt thanh thúy vang lên: “Tỷ tỷ, nó là cái thứ gì ah, như thế nào còn biết nói chuyện a?”

Nghe được thanh âm này Tiểu chút chút chỉ cảm thấy bên tai thoảng một phát liền thoải mái, không khỏi nhìn về phía Tiểu Từ, cái xem xét này ánh mắt rõ rệt cuộc không dịch chuyển, thật đáng yêu a, một tiểu gia hoa đơn thuần tốt bụng! Hấn thích, về sau theo hấn là chắc rồi! (đọc tới đây ta nghi lão ca này luyến đồng á.....nhưng mờ.....aizzzz)

“Tiểu Từ nhi, ta là Thiên Tài ca ca ah, về sau Thiên Tài ca ca ở cùng một chỗ với tiểu Từ nhi được không?” Bỗng nhiên chuyển biến ngữ khí làm cho Tà Băng cùng Mạc cảm thấy một trận gió lạnh, cái Tiểu chút chút này chẳng lẽ lại vừa ý vô địch đáng yêu tiểu Từ nhà nàng rồi hả?

Tiểu Từ nghe được thanh âm này, hấn tựa hồ cũng không ghét bỏ, đi đến trước, dùng ngón tay chọc chọc Tiểu chút chút, từ sắc trong mắt to tràn ngập nghi hoặc, mở miệng hỏi: “Người là ai à?”

“Thiên Tài ca ca ta thế nhưng rất lợi hại ah, chỉ là hiện tại, hiện tại bị phong ấn...” thanh âm Tiểu chút chút Thiên Tài vừa mới bắt đầu thì tự hào vô cùng về sau lại trở nên thống khổ không thể tả, cái phong ấn chết tiệt này, làm hại tiểu từ nhi nhìn hấn trong bộ dạng này, đáng giận a!

Phong ấn? Tà Băng nghe thấy lời Thiên Tài vừa nói ..., mới bắt đầu dùng thần niệm đánh giá Thiên Tài, ngược lại mới phát hiện cái Thiên Tài này đích thật là bị phong ấn, nhưng là Thất Thái đôi mắt của Tà Băng cũng không nhìn ra được chân thân của Thiên Tài, lúc này Tà Băng mới khơi dậy hết hứng thú của Tà Băng về cái tiểu chút chút này!

Ngay cả đôi mắt thất thái lưu ly của nàng cũng nhìn không ra chân thân của đồ vật, ngược lại nàng thật sự muốn biết chân thân của thứ này tột cùng là cái gì a.

Một bên bên trong mực sắc co ngui của Mạc, tất cả đều sáng rõ trong mắt, Thiên Tài, ta mặc kệ ngui có chú ý gì, nếu là dám có một tia xúc phạm đến Tà Băng, như vậy ta tuyệt đối sẽ khiến cho cuộc sống của ngui “Nhiều màu nhiều sắc” !

Thiên Tài tựa hồ cũng chú ý tới ánh mắt cảnh cáo của Mạc, cũng không thêm để ý cùng Mạc liếc nhau, hấn đối với nữ nhân trước mắt không có hứng thú, nhưng là đối với tiểu Tử nhi của hấn lại rất cường đại hứng thú, cho nên, lo lắng của ngui tất cả đều là vô dụng a!

hai ánh mắt trao đổi ý nghĩ của mình, Tà Băng cùng tiểu Tử hai người tựa hồ nghe thấy được trong đó có mùi thuốc súng, Tà Băng cười cười, đối với Thiên Tài lên tiếng: “phong ấn của ngui ta có thể dễ giải trừ.”

Thiên tài nghe được câu này, ánh mắt lập tức liền thay đổi, nhưng cũng trong nháy mắt, sau đó lại giống như tự giễu cười cười, “Cái phong ấn cường đại này, ta vẫn là người hiểu rõ nhất.”

Trong tiềm thức Thiên Tài cho rằng nữ nhân đều rất yếu đuối nhỏ bé (BB: hờ hờ... thể a gặp tỷ muội thế kỷ 21 chưa nhớ...), cho dù nữ nhân có cường đại cũng nhất định không cường hơn nam nhân bọn họ, cho nên, Thiên Tài tuyệt không tin tưởng cái phong ấn mà hấn mất rất nhiều năm nhưng không coi bỏ được sẽ bị một cái nữ nhân coi bỏ, nếu nói mặc y nam tử bên cạnh coi bỏ, hấn còn có chút tin tưởng.

Tà Băng cảm nhận được cái Tiểu chút chút này đối với chính mình khinh thị, khóe miệng ngoéo một cái, cũng không để ý nhiều, ngay cả Yêu Hoa vừa mới bắt đầu cũng không tin tưởng không phải sao? Hơn nữa cái phong ấn của Thiên Tài cùng với phong ấn của Yêu Hoa phong ấn hoàn toàn không cùng một cái cấp bậc, Tà Băng chỉ cần nhắc tay là có thể giải trừ phong ấn của Thiên Tài.

“Không tin? Như vậy thì sao?” Tà Băng vươn ngọc thủ, một ngón tay liền điểm vào một bộ vị bên trái lưng của Thiên Tài, nơi này chính là mắt trận của phong ấn, Tà Băng hiện tại chỉ cần nhẹ nhàng đưa vào bên trong một chút Thất Thái Hồn Lực, cái phong ấn của Thiên Tài có thể giải trừ nhẹ nhàng.

Thiên tài cảm nhận theo chỗ Tà Băng điểm, lúc này con mắt mới bắt đầu nhìn Tà Băng, tiếp xúc đến đôi mắt đen láy trong suốt của Tà Băng, Thiên Tài chợt phát hiện nữ nhân trước mắt cũng không phải rất chán ghét, ít nhất mắt của nàng lại thanh tịnh sáng ngời.

“Ngui thật sự có thể coi bỏ phong ấn của ta?” Thiên Tài nhìn mắt của Tà Băng, mở miệng hỏi.

“Đương nhiên, bất quá...” Tà Băng nhìn Thiên Tài trước mặt, khóe miệng câu dẫn ra, vừa rồi không phải bảo nàng tránh xa một chút sao? Chứng kiến thần sắc sốt ruột của Thiên Tài, Tà Băng tiếp tục nói: “tại sao ta phải giúp ngui?”

Thiên Tài nghe được Tà Băng chắc chắn, cả người đều cảm thấy hưng phấn vô cùng, lại nghe được câu nói phía sau của Tà Băng..., Thiên Tài âm thầm xoay người qua, đúng vậy a, người ta dựa vào cái gì mà phải giúp hấn? Hấn hiện tại đã không còn là cái kia Thiên Tài từ trên trời rơi xuống lúc trước rồi a...

Tà Băng vốn chỉ là muốn trêu chọc cái Thiên Tài này, ai bảo Thiên Tài vừa mới bắt đầu đối với chính mình không khách khí như vậy, bất quá nhìn đến bộ dáng âm thầm của Thiên Tài, lại cảm thấy vui đùa như vậy có phải hay không quá trốn? Không khỏi đảo mắt nhìn về phía Mạc cùng Tiểu Tử, hai người cũng chỉ là cười nhạt, giống như muốn nói bất luận Tà Băng làm quyết định gì, bọn hấn đều ủng hộ.

Thất Thái lưu ly con mắt của Tà Băng mặc dù không có nhìn ra chân thân của Thiên Tài, nhưng lại nhìn ra tính cách của Thiên Tài, ít nhất hiện tại Tà Băng biết rõ Thiên Tài người này chưa từng có ý xấu gì, hơn nữa lại là một người dám làm dám chịu! Chỉ bằng điểm ấy, Tà Băng liền quyết định giúp hấn coi bỏ phong ấn!

Tà Băng cùng Thiên Tài hai người đều không nói thêm gì nữa, Tà Băng cười cười, nàng tự đánh cuộc một lần, đánh cược chính mình chưa bao giờ nhìn lầm người, cái phong ấn này của Thiên Tài, nàng nhất định giải rồi!

Tà Băng đem Thất Thái Hồn Lực của chính mình chậm rãi đưa vào mắt trận phong ấn của Thiên Tài, Hồn Lực bắt đầu ở trong cơ thể Thiên Tài không ngừng lưu chuyển, Thiên Tài cảm nhận được phong ấn trong cơ thể mình rõ ràng đang buông lỏng, lúc này mới hướng phía tay Tà Băng nhìn lại, chứng kiến Thất Thái Hồn Lực của Tà Băng, liền lập tức ngưng đại, vừa định nói cái gì, lại bị một ánh mắt của Mạc ngăn lại!

Cái phong ấn này của Thiên Tài so với phong ấn của Yêu Hoa chênh lệch quá xa, cho nên đối với Tà Băng mà nói rất là đơn giản, đại khái sau năm phút đồng hồ, Tà Băng đã thu tay về, cùng Tiểu Tử, Mạc ba người hướng lui về phía sau mấy bước nhìn xem Thiên Tài.

Thiên Tài cảm nhận được phong ấn trong cơ thể mình đã giải trừ, đáy lòng hưng phấn không thể tả, cảm kích nhìn thoáng qua Tà Băng, bắt đầu thúc dục lực lượng trong cơ thể mình, hấn rốt cục có thể khôi phục dung mạo ánh tuần cùng lực lượng cường đại của mình rồi!

Chỉ thấy thân thể Thiên Tài bắt đầu lác lác kịch liệt, theo lác lác càng lúc càng lớn, chung quanh người Thiên Tài cũng bị một tầng màu xám năng lượng vây quanh, ngay tại Tà Băng ba người đang nhìn chăm chú, thân thể Thiên Tài bắt đầu lớn lên, kèm theo khuôn mặt thanh tú, thanh sắc con ngui sạch sẽ thanh tịnh, thanh sắc sọc sọc, một bộ trường bào màu xanh bao lấy thân thể thon dài. nhìn bộ dáng của Thiên Tài thì bất quá mười bảy mười tám tuổi, chỉ nhìn đơn thuần tướng mạo của hấn tuyệt đối không nghĩ đến cái cuồng vọng thanh âm vừa rồi là từ trong miệng cái thiếu niên thanh tú này phát ra a.

Dần dần, màu xám năng lượng biến mất, bên trong con ngui màu xanh của thiếu niên tràn đầy hưng phấn, nhìn tay của mình, nhìn lại thân thể của mình, cao hứng ngửa mặt lên trời cười ha ha: “Thiên Tài ta đã trở lại rồi!” (^_^)...)

Nghe được thanh âm này, Tà Băng mới xác định thiếu niên thanh tú sạch sẽ thanh tịnh trước mắt chính là cái hung hăng càn quấy cuồng vọng Thiên Tài, một khuôn mặt thanh tú như vậy, sao lại có tính cách như vậy a? Thật là quá không phù hợp a nha!

Thiên Tài tuyệt đối là một cái tri ân đồ báo (*có ơn tất báo) người, vui vẻ qua đi, chuyện thứ nhất chính là đi đến bên người Tà Băng cung kính cúi người thi lễ một cái, nữ nhân trước mắt này chính là người duy nhất hắn không ghét, lại trợ giúp mình giải khai phong ấn, cái thi lễ này, nàng nhận được!

“Thiên Tài tạ ơn coi bỏ niềm phong chi ân!” Trong giọng nói hoàn toàn đã không có hung hăng càn quấy, chỉ là tình khiết cảm kích.

Tà Băng chứng kiến Thiên Tài cử động, nghe được câu nói của Thiên Tài, khoe miệng câu dẫn ra, cười cười, quả nhiên không để cho nàng thất vọng, cái này Thiên Tài, không tệ!

“Tiện tay mà thôi, không cần nói cảm ơn?” Chứng kiến cái này, Tà Băng liền đi tiến lên đem Thiên Tài nâng dậy, nhàn nhạt vừa cười vừa nói.

Thiên Tài cảm nhận được trong giọng nói Tà Băng không có bất kỳ tia trào phúng, chỉ là nhàn nhạt muốn nói cho hắn biết không cần cảm tạ, Thiên Tài hiểu rõ đứng lên, cảm tạ không phải dựa vào miệng nói, nữ nhân trước mắt mặc kệ hắn đã từng hay hiện tại, đều là nữ nhân duy nhất hắn không ghét.

Hơn nữa hiện tại bên cạnh của nàng có cái tiểu Tử nhi, như vậy hắn sẽ nhất định phải đi theo bên người nàng rồi, vì báo ân, cũng vì tiểu Tử nhi...

“Tiểu Tử nhi, người xem Thiên Tài ca ca rất tuần tú phải không?” Thiên Tài sau khi hướng về phía Tà Băng cười cười, liền trực tiếp quay người lắc lắc tóc xanh, đối với tiểu Tử đang có chút sùng sờ nói ra.

Tiểu Tử nhìn ánh mắt của Thiên Tài cùng lời nói, hừ hừ một tiếng, chạy đến bên cạnh Tà Băng, giữ chặt cánh tay Tà Băng, đối với Thiên Tài lên tiếng: “Tại đây ta chính là đệ nhất soái ca, người cũng không có soái (đẹp trai) bằng ta!”

Thiên Tài nhìn đến bộ dáng khả ái của tiểu Tử, ha ha cười cười, nói ra: “Tốt, tiểu Tử nhi là đệ nhất soái ca, đệ nhất soái (đẹp trai)...”

Tà Băng cùng Mạc càng xem càng không đúng, cái này Thiên Tài đối với tiểu tử động cơ thật không tình khiết a, trong nội tâm Mạc cũng nghi hoặc không thôi, cái Thiên Tài này rất chán ghét nữ nhân hắn đương nhiên biết rõ, chẳng lẽ lại hắn ưa thích... Một cái ý niệm không thể tưởng tượng nổi hiện lên trong đầu, hai người liếc nhau, đem tiểu Tử kéo ra phía sau, Tà Băng đối với Thiên Tài thần nhiên nói: “Thiên Tài, hiện tại phong ấn của người cũng đã giải trừ, người định đi đâu?”

Thiên Tài nhìn đến hai người đem tiểu Tử kéo về phía sau, bất mãn cau lại lông mày, cũng nghe ra Tà Băng ý tại ngôn ngoại, bắt quả hiện tại nha, vì tiểu Tử nhi của hắn, hết thấy đều có thể từ từ thương lượng sao?

“Người giúp ta giải trừ phong ấn, ta muốn đi theo người báo ân.” Thiên Tài mặt không đỏ hơi thở không gấp tự nhiên nói ra những lời này, vốn cũng là thật nha, chỉ ít có 10% là muốn báo ân, 90% mấy cái thứ khác nha, cái này là bí mật rồi...

Nghe được Thiên Tài lời vừa nói..., Tà Băng cùng Mạc im lặng liếc nhau, Mạc nhìn xem khuôn mặt thanh tú của Thiên Tài nói ra: “Thiên Tài, muốn hay không giải thích một chút người lại làm sao đến Áo Táp Tự đại lục?”

Thiên Tài nghe được câu hỏi của Mạc, đáy lòng liền xuất hiện hàng hà lửa giận bay lên! Làm sao tới đến nơi này? Quả thực không thể nói a, sự tình rất là mất mặt mà, không thể nói, không thể nói a...

Nói cái gì? Chẳng lẽ kể chuyện hắn vì đi trộm một khóa đan dược tác dụng có chút nghịch thiên, bị chủ nhân bắt được, hung hăng hành hạ một phen lại đem mình ném ở cái nơi chìm không là phân gà không đẻ trứng này? Mất mặt ah, Thiên Tài hắn nổi danh như vậy lại bị đối đãi như vậy, che mặt, không thể đề cập đến sự tình này a.

Cho dù hắn không nói, nhìn xuyên thấu qua cái khuôn mặt không ngừng thay đổi cảm xúc kia thì Mạc và Tà Băng đã đón được đại khái, một cái tiểu tử bị phong ấn cũng là đáng đời!

“Đi theo chúng ta thì có thể, nhưng là không cho phép nghĩ loạn!” Tà Băng nhìn tiểu Tử đang lộ vẻ nghi hoặc sau lưng, đi lên trước mặt Thiên Tài hung hăng cảnh cáo, tiểu Tử chính là bảo bối đệ đệ của nàng a.

Tiểu Tử nhìn mấy người phía trước, nghi hoặc chớp mắt to, đây là có chuyện gì a? Mà bộ dáng này của tiểu Tử lại rơi vào trong mắt Thiên Tài, lại một lần nữa ngây dại, tiểu Tử nhi thật là đáng yêu!

“Khục khục, không nghĩ loạn, không nghĩ loạn a.” Đôi mắt Thiên Tài rõ ràng thanh tịnh vô cùng, lúc này ở trong mắt Tà Băng cùng Mạc lại là bịa đặt lung tung! Bất quá cái Thiên Tài này rất là có ý tứ đấy a.

Tà Băng nhìn Thiên Tài rồi lên tiếng: “bản thể của người là cái gì?”

“Bản thể? Đây chính là bản thể của ta.” Thiên Tài nhìn xem hình dạng của mình, ngẩng đầu lên kiêu ngạo nói, cái này vốn chính là bản thể của hắn, đây cũng là điểm hắn kiêu ngạo.

Tà Băng biết rõ Thiên Tài không có nói dối, lập tức lại nghĩ tới Tuyệt Táp mỗi ngày đều là kêu gào bốn đại gia, hiện tại lại xuất hiện một cái ta, xem ra ngọc giới của nàng ngày càng náo nhiệt a. Tà Băng nhìn Thiên Tài trước mặt rồi nói thêm: “Hiện tại đã quyết định ở cùng một chỗ với chúng ta, vậy trước tiên nhận thức đồng bọn của chúng ta.”

Tà Băng sau khi nói xong, không để ý đến nghi hoặc của Thiên Tài, đối với Mạc cùng Tiểu Tử nhẹ gật đầu, bốn người cùng trở về ngọc giới, phản hồi ngọc giới sau liền thấy được thân ảnh của Tuyệt Táp cùng Yêu Hoa đang cãi lộn, Tà Băng bắt đầu đi lắc đầu, hai cái người này đều không cần nghĩ ngợi ah.

Ồn ào đi qua hai người chứng kiến Tà Băng cùng Mạc tiến đến còn mang theo một thiếu niên lạ hoắc, không khỏi đồng thời phi thân hướng phía Tà Băng mà đi.

“Tà Băng, lại có đồng bọn rồi hả?” Yêu Hoa nhìn xem Tà Băng đem Thiên Tài mang vào ngọc giới sẽ hiểu gia đình của bọn hắn lại nhiều hơn một phần tử.

“Tiểu Tà Băng, cái tiểu oa nhi thanh tú gầy yếu này là ai à? Bồn đại gia như thế nào còn chưa thấy qua?” Tuyết Táp sau khi đến gần, nhìn trước mặt gầy yếu tựa hồ gió thổi qua sẽ ngã Thiên Tài, đối với Tà Băng hỏi.

Còn không đợi Tà Băng trả lời, Thiên Tài nhìn đến đại suất ca đang tự xưng là bồn đại gia trước mặt, hừ hừ một tiếng, nói ra: “Ta là đại danh鼎鼎 siêu cấp thuộc loại trâu bò Thiên Tài là ta!”

Hai cái người này, trên trán Tà Băng xuất hiện ba đường hắc tuyến, không để ý tới bọn hắn, trực tiếp truyền âm cho Tuyết Ảnh: “Ảnh, chúng ta lại có đồng bọn mới rồi.”

Ảnh rất nhanh hồi âm lại nói hắn lập tức tới ngay, chỉ chớp lát, Thiên Thần áo trắng tóc trắng mắt màu lam Tuyết Ảnh liền từ trời rơi xuống, mỉm cười đi đến bên người Tà Băng, mấy ngày nay Tuyết Ảnh đang tập trung vào trạng thái tu luyện, đối với mấy người khác nhẹ gật đầu, rồi lại nhìn về phía đồng bọn mới mà Tà Băng vừa nói chính là Thiên Tài.

Nghe được thanh âm của Thiên Tài đang cùng đệ đệ Tuyết Táp đấu võ mồm, Tuyết Ảnh cười cười, lại là một cái tiểu gia hỏa đáng yêu, gia đình của bọn hắn bây giờ là càng lúc càng lớn hơn nữa à.

Thiên Tài nói xong một câu, ngay tại thời điểm muốn nhả khí ra mới phát hiện tại đây lại xuất hiện một người, không khỏi đem ánh mắt chuyển qua trên người Tuyết Ảnh, cái này xem xét, Thiên Tài chỉ cảm giác mình hoàn toàn bị khuất phục, nhưng lại không có bất kỳ suy nghĩ lệch lạc, nam tử cao quý trước mặt làm cho không người nào có thể nổi lên bất kỳ ý niệm nào, hắn chính là Thiên Thần, cao không thể chạm tới Thiên Thần.

Tuyết Ảnh khoe miệng cong lên, nhìn xem cái thiếu niên thanh tú đáng yêu này, nói ra: “Thiên Tài, ta là Tuyết Ảnh.”

“Tuyết, ảnh, ta...ta là Thiên Tài...” một câu rất đơn giản, Thiên Tài lại phải nhẫn nhịn một câu rồi mới nghẹn ra được, đối mặt với cái vị thần nam tử này, Thiên Tài liền nhìn thẳng cũng không có dừng khí, giống như chỉ cần liếc mắt một cái chính là kinh hồn nam tử này.

Chứng kiến biến hóa của Thiên Tài, mấy người cũng không ngừng bĩu môi, cái này có phải hay không chính là thiếu niên vừa rồi kêu gào ta ta hả?

Tuyết Ảnh cười cười, gật gật đầu, sau đó đối với Tà Băng nói ra: “Băng nhi, ngươi lại muốn tiến giai phải không?”

Thiên phú tuyệt đối của Tà Băng bọn hắn rõ như ban ngày, vừa mới tiến giai xong Tà Băng lại lập tức muốn tiến giai đến ngũ giai Hồn Tôn rồi, tốc độ như vậy tuyệt đối là vô tiền khoáng hậu*!

(* trước không có, sau cũng không có, tác giả chỉ để là trước giờ chưa có nhưng ta để thành ngữ cho bùi tai ấy mà...hí hí)

Tà Băng nhẹ gật đầu, gần đây nàng đã đến một cái bình cảnh, Hồn Lực đã đầy đủ rồi, nhưng cái cửa này vẫn chưa qua được, mà Tà Băng lại không có gấp, sau Hồn Tôn, tiến giai đều dựa vào kỳ ngộ a, cũng không phải một mực tu luyện là có thể tiến giai.

Nghe được Tà Băng lại muốn lên cấp, tất cả mặt mũi mấy người đều là tràn đầy không thể tưởng tượng nổi, nàng sống trên thế giới này tuyệt đối chính là đến đã kích người khác đấy! Tuyết Táp mấy người hoàn toàn minh bạch, dù cho hiện tại Tà Băng tại trước mặt bọn họ lộ ra rất nhỏ yếu, nhưng nàng về sau, hoàn toàn không thể lường được! Không ai biết nàng có thể sẽ cường đại đến mức nào...

“Hồn Thú chi linh phong cảnh rất tốt, nếu là đã đến bình cảnh, cảm thụ nhiều một chút thiên nhiên, vạn vật sinh lợi, bình cảnh sẽ rất nhanh đột phá.” Tuyết Táp thanh âm nhàn nhạt, lại để cho Tà Băng sau khi nghe được cảm giác hết sức thoải mái.

Tà Băng cũng biết hiện tại muốn tiến giai tập trung tu luyện cũng vô dụng thôi, nhìn màu lam con ngươi của Tuyết Ảnh, mỉm cười gật gật đầu, còn không đợi Tà Băng nói chuyện, Tuyết Ảnh thanh âm lại truyền ra: “Mạc, ngươi trước tiên ở lại ngọc giới, gần đây ta vừa mới đột phá, hai chúng ta giao đấu một chút a, tiểu Tử ngươi cũng lưu lại quan sát, đối với thời điểm tiến giai của ngươi có lợi đấy.”

Tà Băng nghe được Tuyết Ảnh cùng với Mạc đối chiến, thoáng một phát liền hào hứng, còn không có mở miệng nói muốn lưu lại, liền bị Tuyết Ảnh ngăn cản: “Tà Băng, ngươi bây giờ cần thiết chính là đi cảm thụ thiên nhiên.”

Tà Băng biết rõ Tuyết Ảnh là muốn tốt cho mình, nhẹ gật đầu, cười cười liền đi ra ngọc giới, về tới Hồn Thú chi linh, nhìn xem cảnh sắc ưu mỹ của rừng rậm nơi này, Tà Băng thật sự bắt đầu sinh ra một loại cảm giác muốn ở lại chỗ này, không thể phủ nhận, tại đây thật sự rất đẹp...

Một đường hướng phía trước mà đi, Tà Băng không ngừng thưởng thức hoa cỏ cây cối bên cạnh, một mặt cảm thụ phong quang cảnh sắc nơi này, còn có một chút kỳ lạ quý hiếm cổ quái linh thảo, Linh Dược cùng linh quả, giữa đường xá, Tà Băng chính là gặt hái được không ít trân quý linh vật.

Cứ đi như vậy ngừng rồi đi liền một tháng, Tà Băng dùng thần niệm quét qua, liền thấy được phương bắc Hồn Thú chi linh chỗ ở chính thức của Hồn Thú, rốt cục đã tới rồi, Tháp Toa, ngươi có khỏe không?

Tà Băng nhớ tới Tháp Toa, không khỏi có chút nóng vội, trực tiếp rất nhanh đi vào cửa vào hồn thú chi linh hồn thú nơi ở, không nghĩ tới Tà Băng mới

vừa đi tới ngoại giới, một đạo thanh âm già nua liền truyền ra: “Nha đầu, kính xin ly khai Hồn Thú chi linh của chúng ta, tại đây không chào đón nhân loại.”

Bên trong cái thanh âm già nua này cũng không có bất cứ cái gì địch ý, có chỉ là một lời khuyên đối với một cái văn bối, đồng thời là cảnh báo, Tà Băng cũng đánh hơi được ý tứ của lão già, không khỏi đối với phương hướng phát ra thanh âm mở miệng nói: “Tiền bối, ta tới nơi này chỉ là vì tìm kiếm bạn tốt, mặt khác mang khế ước đồng bọn của ta đồng thời cũng là đệ đệ ta Từ Kim Cự Long trở lại gia tộc của hắn.”

Thanh âm già nua rõ ràng “Ồ” một tiếng, tựa hồ suy nghĩ Hồn Thú chi linh bọn hắn cơ bản không tiến vào thế giới của nhân loại, tại sao có thể có bằng hữu là nhân loại? Hơn nữa nha đầu kia lại nói mình khế ước cùng Từ Kim Cự Long?

“Nha đầu, ngươi có cái gì để chứng minh sao?” thanh âm của lão già tiếp tục truyền đến.

Tà Băng nhẹ gật đầu, theo ngọc giới xuất ra Từ Kim Long Lân mười năm trước tháp Toa giao cho nàng, đối với lão già nói ra: “Cái này chính là bằng hữu của ta Tháp Toa đem tặng Từ Kim Long Lân.”

Thời điểm Hồn Thú chi linh lão già nhìn đến cái Từ Kim Long Lân này liền đoán được nha đầu kia có lẽ chính là năm tuổi tiểu cô nương mười năm trước đã cứu được nữ nhi bảo bối Tháp Toa của Từ Kim lão đầu a. Hồn Thú chi linh cơ bản cũng biết Tháp Toa mười năm trước tại thế giới loài người gặp công kích, được một cái năm tuổi nữ hài cứu, Tháp Toa vì báo ân, đem hài tử vừa xuất thế của mình giao cho cô bé kia.

Hồn Thú chi linh người không ai tán thành cách làm của Tháp Toa, nhưng cũng không ai phản đối cách làm của Tháp Toa, Hồn Thú bọn hắn không thích thiếu người khác cái gì, nhất là đối đãi với người có ân cứu mạng.

Tháp Toa đã nói Tà Băng mười năm sau sẽ đến Hồn Thú chi linh, Hồn Thú chi linh không có một ai tin tưởng, nhân loại, trong mắt bọn họ, vĩnh viễn đều là tư lợi, lòng tham không đáy! Hồn Thú chi linh bọn hắn, chán ghét nhân loại, không chào đón nhân loại!

“Ngươi quả nhiên đã đến, trăm ngàn năm qua, ngươi là người thứ nhất khế ước cùng Hồn Thú chi linh thần thú bọn ta, đương nhiên cũng tuyệt đối sẽ là người cuối cùng, nếu ngươi đã đến rồi, vậy tiếp nhận khảo nghiệm của chúng ta a, nếu là ngươi không thông qua khảo nghiệm, chúng ta nhất định sẽ đem Từ Kim Cự Long cùng khế ước của ngươi chặt đứt.” Lão già thanh âm rất du dương, giống như là tiếng chuông hùng hậu, nhìn xem thiếu nữ trước mặt, trong nội tâm lão già vẫn có một tia chờ mong, ít nhất người thiếu nữ này đã qua vòng thứ nhất khảo nghiệm của bọn hắn, thành công vượt qua Bạch Vụ Sâm cùng Hồn Thú chi sâm.

Áo Táp Tư đại lực thần thú rất ít, điểm này không thể phủ nhận, mà dẫn đến nguyên nhân trọng yếu nhất khiến cho hồn thú chi linh không có liên quan đến nhân loại, không muốn cùng nhân loại có khế ước, chính là bọn hắn không muốn trở thành công cụ cho con người.

Khảo nghiệm? Tà Băng khòe miệng nhếch lên, khảo nghiệm mà sư phụ an bài làm cho người nhà và bằng hữu của Tà Băng đều đã nhận được thực lực tăng mạnh mẽ, hiện tại lại là khảo nghiệm của Hồn Thú chi linh? Không vì mình, vì tiểu Từ, nàng cũng muốn đi vào cái khảo nghiệm này của Hồn Thú chi linh một lần.

“khảo nghiệm như thế nào?” Tà Băng bẩm sinh vốn tự tin, tựa hồ bất luận khó khăn gì Tà Băng đều không đặt vào mắt.

Lão già cũng có chút ngây người bởi sự tự tin của Tà Băng, nha đầu kia thật giống như lời Tháp Toa đã nói, không giống những người bình thường, là một người đáng giá để kết giao, hơn nữa tuổi nha đầu kia cùng cấp bậc của hồn lực không tương xứng a, một tứ giai Hồn Tôn mười lăm tuổi, lão nhân gia hẳn ngây ngốc tại thế giới loài người lâu như vậy, cũng chưa từng nghe nói qua có người nào có thiên phú giống nha đầu kia.

“Khảo nghiệm rất đơn giản, chỉ cần ngươi có thể thành công từ cửa vào đi đến vị trí đỉnh núi nơi ở của Từ Kim Cự Long!” Lão già nhàn nhạt nói một câu nhưng bên trong nhưng lại vô cùng nghiêm túc, nghe thì rất đơn giản, chỉ cần đi qua là được, nhưng là phải biết rằng ở bên trong tất cả hồn thú đều rất chán ghét nhân loại, muốn bình an đi qua, lão già lắc đầu, phải xem vận mệnh của nha đầu kia a, lão đầu hắn cũng chỉ có thể bảo trụ tính mạng của nha đầu kia thôi, một thiên tài như vậy, hắn cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn nàng vấp lạc.

Tà Băng nghe thế, có chút đã minh bạch, nếu đã như vậy, Quân Tà Băng nàng sẽ dựa vào thực lực bản thân mình đi vào con đường này, đương nhiên, nếu là có Hồn thú nào không có mắt tìm nàng gây chuyện, nàng cũng không phải là người tốt lành gì, dám gây chuyện trước, thì phải gánh chịu hậu quả!

“Tốt, không có vấn đề.” Tà Băng lắc lắc ngọc giới của mình, mở miệng nói ra.

“Như vậy ngươi có thể tiến vào, mặt khác, nha đầu, nếu Hồn Thú chi linh Hồn Thú ta thua, kính xin nha đầu người không cần tổn thương tánh mạng của bọn hắn.” Lão già chứng kiến ánh mắt của Tà Băng đã biết rõ nha đầu kia không phải một người biết nhân từ nương tay, chỉ là hi vọng nàng không đại khai sát giới tại Hồn Thú chi linh a.

“Nếu là bọn họ không có vượt qua giới hạn của ta, ta sẽ tha cho bọn hắn một mạng.” Tà Băng cũng không có đáp ứng lão già, mà là nói ra giới hạn của mình, chỉ cần bọn hắn chạm đến đến điểm giới hạn, tin tưởng bọn họ liền khóc muốn chết!

Lão già biết rõ đây có lẽ là cam đoan của nha đầu rồi, bất đắc dĩ thở dài, cuối cùng không có nói câu nào.

Tà Băng nhìn thoáng qua phương hướng của lão già, quay người đi vào Hồn Thú chi linh, chuyển đi vào Hồn Thú chi linh của nàng, hiện tại mới chính thức bắt đầu!

Vừa đi vào Hồn Thú chi linh Tà Băng liền cảm thấy mấy đạo cấm thù ánh mắt, Tà Băng lại không để ý tới những ánh mắt này, một bên đánh giá cảnh sắc chung quanh, một bên chậm rãi bước về phía trước, bốn cái chủng tộc trong Hồn Thú chi linh đều có lãnh địa riêng, hiện tại Tà Băng còn chưa tiến vào

lãnh địa của chúng tộc nào, vẫn chỉ ở tại bên ngoài Hồn Thú chi linh.

Những cái ánh mắt căm thù kia luôn dán chặt vào bóng dáng Tà Băng, cho đến khi Tà Băng đi ra khỏi tầm mắt của lão già phạm, từng cái không muốn sống hồn thú đã xuất hiện trước mặt Tà Băng, đẳng cấp thấp nhất là thánh thú, cao nhất cũng là thần thú, Tà Băng nhìn trước mặt lớn nhỏ Hồn Thú, bắt đầu nhún nhún vai, nói ra: “Không muốn chết đều cút ngay cho ta!”

“Nhân loại, chúng ta mới là nên nói những lời này a, khuyên người hãy tranh thủ thời gian ly khai hồn thú chi linh của chúng ta, tại đây không chào đón người!” Một đầu thần thú kim ngọc báo cực lớn nhìn Tà Băng, lạnh lùng mở miệng nói ra.

“Đúng, thời thì mau ly khai Hồn Thú chi linh chúng ta, nếu không nhất định đem người nuốt vào bụng!”

“Hồn Thú chi linh không chào đón nhân loại, ly khai mau lên!”

Từng câu nói tiếp nhau vang lên, nhưng chỉ có một cái ý tứ đơn giản chính là, khiến cho Tà Băng ly khai Hồn Thú chi linh, bọn hắn Hồn Thú chi linh không chào đón bất kỳ nhân loại nào!

Tà Băng trước khi đi vào Hồn Thú chi linh đã biết rõ sẽ xuất hiện tình huống này, không có vẻ ngoài ý muốn, chỉ là nhân nhát liếc bọn hắn, lại mở miệng nói ra: “Ta đáp ứng qua lão già, không tổn thương tính mạng các người, hiện tại nếu không biến mất trước mặt ta, tự gánh lấy hậu quả!”

Chúng thú nghe được Tà Băng lời vừa nói ..., rõ ràng sùng sốt một chút, không nghĩ tới một cái thiếu nữ không quá mười lăm mười sáu tuổi vậy mà đối mặt với mấy trăm đầu thánh thú cùng thần thú, lại vẫn có thể nói ra những lời như vậy..., bất quá chỉ một lúc sau bọn hắn lại nở nụ cười trào phúng, thiếu nữ trước mặt đang cùng bọn hắn nói đùa sao?

Tự gánh lấy hậu quả? Bọn hắn ngược lại là muốn nhìn cái hậu quả gì đây! Áo Tạt Tư đại lục nhân loại là chúa tể, nhưng là tại Hồn Thú chi linh, Hồn Thú bọn hắn chính là chúa tể! Nhân loại dám xuất hiện tại địa bàn của bọn hắn, thì phải chuẩn bị để bọn hắn nuốt vào bụng!

Tà Băng nhìn trước mặt những Hồn Thú này vẫn là không biết sống chết ngăn cản đường của mình, Tà Băng cũng lười động thủ cùng bọn họ, trực tiếp phi thân đến không trung, liền phóng một cái khốn vật trảo: “Khốn vật trảo! Vây lại cho ta!”

giọng điệu cứng rắn của Tà Băng vừa dứt, một đạo cùng loại với Quy Nguyên trảo hồn kỹ của Tà Băng liền hướng về tất cả những Hồn Thú vây lại! Quan sát tình huống phía dưới, Tà Băng mới hạ xuống mặt đất, đi đến bên cạnh khốn vật trảo, đối với Hồn Thú bên trong nói ra: “Lần sau nếu tiếp tục không có mắt tới tìm ta gây chuyện, ta sẽ không chỉ đem nhốt các người lại như vậy đâu!”

Nói xong vỗ vỗ tay quay người ly khai, Tà Băng hiện tại chẳng muốn động thủ, bay thẳng hướng vào bên trong Hồn Thú chi linh!

Ngay tại thời điểm Tà Băng vừa đi, một vị trung niên đã phi thân đến khốn vật trảo của Tà Băng, sau khi đánh giá cẩn thận cái khốn vật trảo này, đáy mắt lộ ra vẻ hiểu rõ, sau đó nhẹ nhàng vung tay lên, cái này khốn vật trảo cũng đã biến mất không thấy gì nữa.

Trung niên nhân nhìn chúng Hồn Thú đang phủ phục trên mặt đất, ngữ khí đậm mạc nói: “Các người tốt nhất nên ở lại ngoại vi, chuyện tình của nhân loại này các người không cần tham dự. Tàn a.”

Trung niên nhân vừa mới dứt lời, trên mặt đất chúng Hồn Thú đã bắt đầu hướng phía bốn phía tán đi, cho đến khi tất cả Hồn Thú đều biến mất không thấy gì nữa, trung niên nhân mới nhìn xem phương hướng Tà Băng đã đi, trong đôi mắt hiện lên một tia tán thưởng, sau đó biến mất tại chỗ không thấy gì nữa.

Lúc này Tà Băng đang dần dần tiến gần vòng trong, cũng là đang tiến gần lãnh địa của Thiên Lang tộc, đối với cái Thiên Lang nhất tộc này, Tà Băng cũng không hiểu rõ lắm, hoặc là nói toàn bộ đại lục đối với Thiên Lang tộc cơ bản cũng không có nắm giữ được nhiều thông tin.

Thiên Lang nhất tộc có thể nói là tổ tiên của lang tộc, loài Sói bắt đầu xuất hiện ở thế giới này, chính là Thiên Lang. Thiên Lang so với các đàn sói khác có nhiều hơn một cái kỹ năng, chính là Tiểu Nguyệt!

Thiên Lang Tiểu Nguyệt, một cường đại kỹ năng khiến cho tất cả mọi người cùng Hồn Thú kiêng kỵ, nhưng mà hồn kỹ lại chỉ có thể sử dụng dưới ánh mặt trăng! Cho nên, ban đêm ở Hồn Thú chi linh có thể nói chính là thiên hạ của Thiên Lang nhất tộc!

Tà Băng từng nghe gia gia nói về cái Thiên Lang nhất tộc này, lúc ấy gia gia du lịch đại lục, may mắn đã gặp một lần, tập thể bày Thiên Lang sử dụng kỹ năng Tiểu Nguyệt! Ngửa mặt lên trời đối với mặt trăng rỗng dài, ánh mặt trăng lập tức biến thành vạn trượng! Tà Băng nhớ rõ lúc thần sắc trên mặt gia gia khi nói đến cảnh này, chỉ có thể nói, Hồn Thú chi linh Tứ đại chủng tộc, không có một cái nào là đơn giản đâu!

Ban ngày ở Thiên Lang Tộc, hoàn toàn có chút tĩnh mịch, Thiên Lang tộc có rất ít Hồn Thú khác ở trên địa bàn của chúng lạc lư, Thiên Lang tộc uy nghiêm của Thiên Lang cũng không phải những cái tiểu hồn thú có thể xâm phạm, hơn nữa Thiên Lang nhất tộc cũng không để cho bọn hắn có cơ hội!

Tà Băng hiện tại đã đi vào lãnh địa của Thiên Lang tộc, phong cảnh cùng bên ngoài đồng dạng ưu mỹ, nhưng là bên trong ẩn chứa nguy cơ cùng huyết tính hướng về phía Tà Băng, cảm nhận được uy hiếp của Thiên Lang nhất tộc, con mắt của Tà Băng cũng không động liền đi thẳng về trước đi.

Nàng chán ghét sự hành tẩu đầy phiền toái, nhưng là muốn đi đến lãnh địa của Tứ Kim Cự Long, phải thông qua Thiên Lang tộc, Hòa Phượng Hoàng cùng Bạch Hồ nhất tộc lãnh địa, hơn nữa Tà Băng cũng muốn biết một chút về truyền thuyết của Tứ đại chủng tộc này.

Thiên Lang ban ngày không hoạt động, nhưng chúng cảm nhận được khí tức của nhân loại, liền lập tức đem căm thù cùng tàn nhẫn của chính mình truyền

đặt cho Tà Bãng, chỉ hi vọng cái nhân loại này có thể tự mình ly khai lãnh địa của bọn nó, nếu không, buổi tối chúng nhất định sẽ xé nát cái người tự tiện xông vào lãnh địa bọn chúng!

Tà Bãng sau khi đi đến trung tâm của Thiên Lang Tộc lãnh địa, trực tiếp phi thân ngồi ở trên một cây đại thụ, thuận tiện từ bên trong ngọc giới xuất ra một cái bánh mì nhân nhĩ ăn, nhìn xem sắc trời đã ngã màu, khoe miệng câu dẫn ra, Thiên Lang nhất tộc, buổi tối hôm nay hãy để cho ta chiếu cố các người!

Tà Bãng trên tàng cây đang nhắm mắt lại, thần niệm cảm nhận được sắc trời đã đen lại, bên tai không ngừng truyền đến tiếng sói tru, Tà Bãng mở mắt, Thiên Lang, các người đã đi ra.

Tà Bãng lại lần nữa thay đổi một tư thế thoải mái, dựa lưng vào cành cây, mở con mắt màu đen to sáng ngời, đợi Thiên Lang tiến đến, nàng biết rõ nàng không cần tự mình đi tìm Thiên Lang, bây giờ Thiên Lang cũng sẽ căn cứ theo mùi của mình mà tìm kiếm đến đây!

Thiên Lang nhất tộc tại Hồn Thú chỉ lĩnh bốn cái trong chủng tộc là một tộc tàn nhẫn nhất, người hay hồn thú chết trên tay bọn họ đều là bị xé thành mảnh nhỏ đấy!

Tiếng sói tru càng ngày càng nhiều, càng ngày càng gần, bất quá trong chớp mắt, chung quanh Tà Bãng đã bị một vòng lớn xanh mơn mơn con mắt vây quanh, Thiên Lang nhất tộc đôi mắt tất cả đều là màu xanh lá, tại ban đêm còn có thể tỏa sáng. Khi bọn họ sử dụng Thiên Lang Tiểu Nguyệt, đôi mắt sẽ lập tức biến thành màu đỏ như máu!

Tà Bãng nhìn đàn sói xung quanh, cũng không có động tác gì, Tà Bãng đang đợi, chờ Thiên Lang Vương của bầy Thiên Lang này xuất hiện, chung quanh Tà Bãng đều là một đám thánh thú, nếu là Tà Bãng không có đoán sai..., một đầu thần thú Thiên Lang đang ở một địa phương không xa nhìn mình.

Địch không động ta không động, chung quanh Thiên Lang là không có được chỉ thị của Lang Vương, cho nên chỉ là không ngừng tru lên, lại không có một con dám đi tới gần Tà Bãng, Tà Bãng cũng lười phải cùng một đám thánh thú động thủ, liền ở trên tàng cây cùng đợi Lang Vương xuất hiện.

Hồi lâu sau, có lẽ là kiên nhẫn của Lang Vương cũng bị Tà Bãng phá vỡ, ngửa mặt lên trời hét một tiếng dài, đối với thủ hạ của mình phát mệnh lệnh bắt đầu công kích!

Tà Bãng nghe một tiếng sói tru hùng hậu xa xua, khoe miệng câu, nhìn đàn Thiên Lang đang không ngừng đến gần nàng, lạnh lùng mở miệng nói ra: “Lang Vương, ta sẽ không giết thủ hạ của người, nhưng nếu các người đã chủ động tới tìm ta, không cho ném chút mùi vị hân là không được!”

Lang vương đứng đối diện nghe được lời Tà Bãng vừa nói... tiếng sói tru một cách khinh thường truyền vào tai Tà Bãng, Tà Bãng cười cười, từ trên cây nhảy xuống, nhìn trước mặt đàn sói khổng lồ, hai tay nhẹ nhàng lắc một cái, trực tiếp lách mình vọt vào trong đàn sói!

Hồn Lực? Không cần! Giống như mười năm trước, bất quá lần này, Tà Bãng cũng không có lấy dao găm ra, trực tiếp tay không có đeo găng tay (*không có vũ khí xịn) cùng đàn sói chiến lại với nhau! Nàng không phải quá tự đại, mà là muốn lợi dụng đám Thiên Lang này rèn luyện cận thân chiến đấu kỹ xảo của mình!

Mười năm này Tà Bãng một mực cố gắng tu luyện Quy Nguyên Phần Thiên Quyết, đem kiếp trước kỹ năng cận thân chiến đấu để qua một bên, hiện tại Tà Bãng muốn đem kỹ xảo kiếp trước toàn bộ đều ôn tập một lần, đàn sói trước mặt chính là bao cát của nàng a!

Tà Bãng thân ảnh màu trắng tuyết mỹ không ngừng bay múa ở trong đàn sói, mà những cái Thiên Lang kia, chỉ cần tiếp cận Tà Bãng trong bán kính nửa mét liền bị Tà Bãng trực tiếp đánh bay, không có bất kỳ một đầu Thiên Lang nào có thể tới gần bên người Tà Bãng!

Tà Bãng thân ảnh tại trong bầy sói hoàn toàn giống như là đang khiêu vũ một cách mỹ diệu, không có một tia chặt vật, không có một tia cổ sức, mà ngay cả cái trung niên nhân vừa mới tỉnh ngủ đến xem tình huống của Tà Bãng đây mắt cũng đã hiện lên một tia kinh diễm!

Tốc độ giải quyết Thiên Lang của Tà Bãng càng lúc càng nhanh, mà số lượng Thiên Lang cũng gia tăng càng ngày càng nhiều! Lại nhìn Tà Bãng lúc này, hoàn toàn không thấy một nét mỏi mệt, mà là đã đắm chìm tại bên trong trận chiến, hơn nữa Tà Bãng không có giết chết một đầu Thiên Lang nào!

Nhưng những Thiên Lang là bị Tà Bãng đánh trúng đều không thể đứng dậy! Lực lượng Tà Bãng hiện tại mạnh mẽ như vậy, cái này chỉ đơn thuần là lực lượng của thân thể a!

Trung niên nhân đây mắt tán thưởng càng ngày càng đậm dày, nha đầu kia thiên phú cùng năng lực, ngay cả hắn cũng nhận không được muốn ghen tị đây này! Không tệ, xác thực là một cái nha đầu không tệ, Hồn Thú chỉ lĩnh bị một cái tiểu nha đầu như vậy đến làm âm ỉ tựa hồ cũng là chuyện tốt.

Tà Bãng vung tay, ra quyền, phi cước, bất kỳ một cái nào động tác đều tiêu sái mỹ diệu phát huy vô cùng tinh tế! Chung quanh đàn sói ngã xuống càng ngày càng nhiều, dần dần, đàn sói đã có chút lực bất tòng tâm, nhưng là không có chỉ thị của Lang Vương, không một đầu Thiên Lang hướng về sau thối lui.

“GR...À...OOOO!!...” Một tiếng sói tru có chút thê lương truyền đến, đàn sói bên người Tà Bãng mới bắt đầu nhanh chóng hướng về sau thối lui!

“Nhân loại! Nói ra mục đích người tới lãnh địa của Thiên Lang chúng ta!” Theo một giọng nói dứt, một đầu uy vũ Thiên Lang Vương đã đứng ở trước mặt Tà Bãng.

Tà Bãng nhìn Thiên Lang Vương trước mặt, diêm dúa lăng ló cười cười, mở miệng nói ra: “Đến xem tuyệt kỹ của các người, Thiên Lang Tiểu Nguyệt.”

Nghe được câu này Thiên Lang Vương lập tức không có đứng vững, thiếu chút nữa ngã xuống đất thổ huyết!

(ta cũng bội phục Băng tỷ....aizz aizz.....)

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Thiên Lang Hoàng Xuất Hiện

Đến để xem tuyệt kỹ Thiên Lang Tiểu Nguyệt của bọn họ? Tuyệt kỹ Thiên Lang Tiểu Nguyệt mà bọn hắn chỉ dùng để đối phó địch nhân xem thử có được không? Cũng không phải diễn hài nha, một nhân loại từ thiên sơn vạn thủy chạy đến Thiên Lang Vương bọn hắn lãnh địa, chính là vì muốn nhìn xem tuyệt kỹ của bọn hắn! Được rồi, Thiên Lang bọn hắn thừa nhận mình đã nhìn thấy nhân loại quá ít.

Tà Băng nhú mày, ngồi trên tàng cây nhàn nhã đối với cực lớn Thiên Lang trước mặt nói ra: “Như thế nào? Tuyệt kỹ của các ngươi không phải Thiên Lang Tiểu Nguyệt?”

Thiên Lang Vương hiện tại rất tức giận, nhân loại bình thường chứng kiến bộ dạng hung mãnh của nó không phải là tranh thủ thời gian chạy trốn sao? Hơn nữa trước mặt còn là một nữ tử àh, còn là một thiếu nữ, trước kia nó gặp nữ nhân, người nào nhìn thấy nó đều là sợ chết khiếp ...

Hiện tại người thiếu nữ này còn dám hoài nghi tuyệt kỹ của Thiên Lang tộc bọn hắn? Thiên Lang Vương không khỏi ngửi khí có chút oán hận nói: “Tuyệt kỹ của chúng ta đương nhiên là Thiên Lang Tiểu Nguyệt!”

“Ah, vậy thì thử làm cho ta xem nào.” Tà Băng tựa ở lưng vào nhánh cây, ngắt một cái lá cây vuốt vuốt, sau đó đối với Thiên Lang Vương nói ra.

Lời Tà Băng vừa nói..., lập tức khiến cho Thiên Lang Vương cùng trung niên nhân trong chỗ tối đều choáng váng, vậy thì thử làm cho nàng nhìn xem? Bọn hắn Thiên Lang nhất tộc tuyệt kỹ lại bị nàng yêu cầu làm cho nàng thử nhìn xem? Làm sao mà có chuyện này a?

“Nhân loại, ngươi không cần được nước lán tới! Uy nghiêm của Thiên Lang tộc chúng ta không tới phiên cái nhân loại nhỏ bé như ngươi được phép khiêu khích!” Thiên Lang nhất tộc người nhìn Tà Băng, lập tức lạnh lùng nói ra!

Tà Băng nghe được Thiên Lang lời mà nói..., cũng không muốn nói cái gì nữa, đứng người lên nhìn Thiên Lang trước mặt, cười cười nói ra: “Vậy là ngươi không có ý định thử cho ta xem rồi hả?”

Tà Băng một thân tâm niệm nếu ngươi không đáp ứng ta liền đánh đến khi nào ngươi đáp ứng mới thôi! Thiên Lang lại để cho Tà Băng biết bọn hắn hiện tại căn bản không thể thương lượng rồi, khoe miệng câu dẫn ra, Thiên Lang Vương, không sử dụng Thiên Lang Tiểu Nguyệt, Thiên Lang ở trước mặt ta được coi là cái gì? !

Tà Băng không đợi Thiên Lang Vương đáp lời, trực tiếp lách mình đánh về phía đôi mắt của lang vương, Thiên Lang Vương chứng kiến cái nhân loại nhỏ này không ngờ thật là lớn mật, dám tại trước mặt Thiên Lang Vương mình can rõ như vậy!

Sau khi tránh thoát công kích của Tà Băng, móng vuốt sói không chút nào thương tiếc liền hướng phía Tà Băng chop tới! Tà Băng khinh thường nhìn thoáng qua móng vuốt của Thiên Lang Vương, xuất ra lam lăng sa mà Mỹ Nhân Ngư đưa tặng bay thẳng đến quần vào người Thiên Lang Vương!

Thiên Lang Vương vốn cho là Tà Băng xuất ra chỉ là một dải lam lăng sa bình thường mà thôi, ai ngờ tại thời điểm bị lam lăng sa quần chặt lấy hắn mới phát hiện cái lam lăng sa này uy lực lại to lớn như thế! Thiên Lang Vương dốc sức liều mạng dùng móng vuốt cùng hàm răng muốn đem lam lăng sa cắn nát, nhưng lại không thành công dù chỉ một chút!

Tà Băng nhìn Thiên Lang Vương bị quần chặt trước mặt, một lần nữa phi thân ngồi trở lại trên cây, lưng tựa thân cây, vừa cười vừa nói: “Hiện tại muốn hay không cho ta nhìn xem Thiên Lang Tiểu Nguyệt?”

Thiên Lang Vương chứng kiến bộ dạng Tà Băng, hừ lạnh một tiếng chuyển đầu đi chỗ khác, cho dù nàng giết mình, cũng sẽ không sử dụng Thiên Lang Tiểu Nguyệt cho nàng xem! Thiên Lang nhất tộc tàn nhẫn huyết tính, nhưng là bọn hắn đồng dạng là ngạo khí vô cùng! Thà chết chứ không chịu khuất phục!

Tà Băng chứng kiến Thiên Lang Vương bộ dáng thà chết chứ không chịu khuất phục, bất đắc dĩ lắc đầu nói ra: “Thiên Lang Vương, ngươi như thế nào không chịu suy nghĩ, nếu các ngươi dùng Thiên Lang Tiểu Nguyệt nói không chừng hiện tại ngươi thua đúng là ta rồi, hiện tại lại thà chết chứ không chịu khuất phục, ngươi nói ngươi có đáng giá hay không ah, liền tuyệt kỹ đều không có dùng đã bị ta vây khốn rồi.”

Nói xong Tà Băng dùng một bộ “Trẻ con không dễ dạy” ánh mắt nhìn Thiên Lang Vương.

Thiên Lang Vương nghe được Tà Băng tựa hồ đang tự hỏi cái gì, con mắt màu xanh lá càng không ngừng chuyển chuyển, cả buổi mới kịp phản ứng,

nàng bây giờ là kích động mình sử dụng Thiên Lang Tiểu Nguyệt a, cho rằng Thiên Lang Vương hẳn là người ngu sao? Tốt xấu gì hẳn cũng là một trong một trăm Lang vương ở Thiên Lang nhất tộc nha!

“Hừ! Ngươi không cần kích ta, hôm nay ta tuyệt đối không sử dụng Thiên Lang Tiểu Nguyệt!” Thiên đôi mắt của lang vương chuyển tới trên người Tà Băng, hừ lạnh nói.

Hết hy vọng a! Cái Thiên Lang Vương Giản liền hết hy vọng a! Tà Băng nhìn Thiên Lang Vương, bụng đầy lửa giận, bất quá trong nội tâm cũng cảm thấy bội phục cái Thiên Lang Vương này, tánh mạng cùng tôn nghiêm, hẳn tại cận kề cái chết cũng không buông bỏ tôn nghiêm, như vậy mới tốt chứ!

Nhưng là đối với một cái liều chết như vậy, Tà Băng lại thật sự rất không thích! Ít nhất 50 người được Tà Băng huấn luyện tất cả đều là tánh mạng trọng yếu nhất! Phải dùng hết mọi biện pháp lưu lại tánh mạng của mình, quân tử báo thù mười năm không muộn!

“nếu ta đợi ở đây hẳn là sẽ có nhiều Thiên Lang chạy tới a,nếu đề cho bọn hắn chứng kiến Thiên Lang vương người bị bắt trước mặt ta thì sẽ mất mặt như thế nào a? ” Tôn nghiêm rất trọng yếu? Nếu tôn nghiêm của ngươi trọng yếu như vậy,bị Thiên Lang Vương khác hay thủ hạ của hắn nhìn thấy thì có phải không rất mất mặt?

“Ngươi...!” Thiên Lang Vương nhìn Tà Băng, cả buổi chỉ nói ra một chữ, nhưng là hôm nay bất luận thế nào, hẳn đều không có khả năng chịu phục tùng, bởi vì hắn là Thiên Lang, là cao ngạo Thiên Lang nhất tộc!

Tà Băng cười cười, thu lại lam lăng sa đang quấn quanh người Thiên Lang Vương, cái Thiên Lang Vương này, rất không tồi! Cái này một phần đối với tôn nghiêm chấp nhất cũng đáng được Tà Băng coi trọng một phen! Cho nên Tà Băng lựa chọn thả hắn, muốn xem bọn hắn Thiên Lang Tiểu Nguyệt, cũng phải để người ta đồng ý, không phải sao? Ép buộc thì không có nghĩa lý gì.

Thiên Lang Vương cảm nhận được trói buộc trên người biến mất, không khỏi nghi hoặc nhìn về phía Tà Băng,cái người này không phải đang ép buộc hắn sử dụng Thiên Lang Tiểu Nguyệt sao? Bây giờ sao lại thả hắn ra? Chẳng lẽ không sợ hắn đi tìm đồng bọn sao?

“Vi sao lại thả ta ra?” Trong lòng suy nghĩ mở miệng nói ra,Thiên Lang Vương hẳn thật sự rất không hiểu cái nhân loại trước mặt này, tay không có đeo găng tay (*không có vũ khí xịn) đánh thủ hạ của hắn đến ngất xỉu,nhưng lại không sát thương bất luận một đầu nào,mà bây giờ đã bắt được mình rồi lại khinh địch thả mình ra?

“Ngươi đã không muốn sử dụng Thiên Lang Tiểu Nguyệt, ta trói ngươi làm gì nữa?” Tà Băng bĩu môi, mở miệng nói ra, thật sự là , người là như thế này, Thiên Lang như thế nào lại như vậy? Trói ngươi để xem tuyệt kỹ của ngươi nhưng ngươi không chịu làm, giờ thả ngươi ra ngươi còn hỏi vì cái gì,cần nhiều lý do như vậy sao a?

“Thế nhưng mà, thế nhưng mà...” Thiên Lang Vương sau nửa ngày cũng không nói được cái gì, hiện tại trong đầu hẳn là loạn vòng vòng tình tiết hình như không phải như vậy à nha?Thiên Lang Vương bọn hắn mang đàn sói vừa xuất hiện, không phải ngươi chết chính là ta vong, nhưng bây giờ là chuyện gì a?

Chính mình mang thủ hạ đến tìm người ta gây chuyện,cái nhân loại này cũng đánh nhau cùng thủ hạ của mình giống bao người khác, nhưng là bất đồng là người này lại không làm cho thủ hạ của hắn từ vong, hơn nữa sau khi bắt mình rồi, còn đem mình đem thả, nàng không phải nên giết mình sao?

Mạnh được yếu thua, cái này là quy tắc sinh tồn ở Hồn Thú chi linh! Ngươi yếu, ngươi chính là thức ăn! hôm nay nếu là Tà Băng thua, như vậy không ngoài dự tính ,hiện tại tuyệt đối nàng chính là thức ăn của đám Thiên Lang này, cho nên trong nội tâm của Thiên Lang Vương,hắn đã thua, nên phải chết!

“Đã thả ngươi rồi, còn ở đây lải nhải cái gì? Chẳng lẽ ngươi còn muốn đem thức ăn đem cho ta sao?” Tà Băng nhìn Thiên Lang Vương trước mặt làm một bộ dạng vô sỉ, trực tiếp tiến lên đạp một cước, mở miệng nói ra!

Thiên Lang Vương bị một cước này của Tà Băng đạp tỉnh, nhìn thoáng qua thủ hạ của mình đã tỉnh lại, hai con ngươi màu lục sáng quắc nhìn Tà Băng thật lâu, ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng, dẫn theo thủ hạ của mình từ bên người Tà Băng rời đi.

Tà Băng nhàm chán ngồi trở lại nhánh cây, nhắm mắt lại,đợi chút nữa có lẽ còn có một trận chiến phải đánh ah, Thiên Lang nhất tộc so với tam tộc khác ưu thế lớn nhất là thành viên của Thiên Lang tộc rất nhiều! Là nhiều lắm, Thiên Lang bên trên có Thiên Lang Vương, trên Thiên Lang vương có Thiên Lang hoàng, trên Thiên Lang hoàng còn có Thiên Lang đế! Nghe nói trên Thiên Lang đế còn có một nhân vật thần bí! Về cái nhân vật thần bí này, cũng chính là mục tiêu lần này Tà Băng tới đây.

Sự tình càng thần bí lại càng thú vị không phải sao? Nghĩ đi nghĩ lại khóe miệng Tà Băng liền nhếch lên,lần này con đường đi Hồn Thú chi linh, hẳn là chưa bao giờ có hoàn mỹ hơn!

Trung niên nhân tại nơi ẩn nấp, nhìn thấy chuyện xảy ra giữa Tà Băng cùng Thiên Lang Vương, hảo cảm đối với Tà Băng liền tăng một phần, cái tiểu nha đầu này quả thật như ngoại giới đồn đãi , không giống phạm nhân, nếu không phải là mình thật sự biết rõ nha đầu kia xác thực là nhân loại, cũng tuyệt đối sẽ nghĩ nha đầu kia là người ở nơi đó! (nơi đó là nơi đâu???..... hồi sau sẽ rõ.. :).)

Tà Băng nhíu mày,cảm thấy từ lúc bắt đầu đã có người theo dõi sau lưng nàng,nhưng là trải qua thần niệm dò xét thì lại thấy không có gì,kỳ quái, quả là kỳ quái...

Trung niên nhân vội vàng thu hồi khí tức của mình, tính cảnh giác của nha đầu thật cao ah, thậm chí ngay cả hắn cũng có thể cảm giác đến. Nhìn xem Tà Băng trên cây, trung niên nhân về tán thưởng nơi đây thật càng ngày càng đậm, như là cảm thấy cái gì, trung niên nhân ánh mắt lóe lên, sau đó biến mất ngay tại chỗ.

Một lát sau, nhắm mắt lại Tà Băng lông mi nhẹ nhàng rung động dưới, sau đó khóe môi mỉm cười, thật là dễ ý mình ah, lần này còn là một Thiên Lang hoàng mang theo ba cái Thiên Lang Vương ra tay rồi, lần này chắc là một lòng muốn biểu diễn Thiên Lang Tiểu Nguyệt cho mình xem rồi ah!

Nếu các người đã nhiệt tình như vậy, buổi tối hôm nay ta đây cố gắng quan sát Thiên Lang Tiểu Nguyệt của các người a! con mắt Tà Băng cũng không có mở ra, khóe miệng nhàn nhạt vui vẻ một mực đều không có biến mất, không thể phủ nhận, hôm nay tâm tình nàng không tệ, có lẽ phải nói trận đánh vừa rồi rất đã ghiền a! (muội phục tỷ lun...)

Lần này số lượng Thiên Lang đến ít nhất cũng phải gấp mười lần lúc này! Chỉ là vòn quanh mấy vòng thì ít nhất cũng có trên trăm vòng, trọn vẹn hơn vạn đầu Thiên Lang bao quanh Tà Băng cực kỳ chặt chẽ tại Thiên Lang tộc lãnh địa!

Tà Băng vẫn như cũ là một bộ dạng sự tình không liên quan ta, khóe miệng mỉm cười bộ dáng nhàn nhã, lúc này ánh mặt trăng xuyên thấu qua rừng cây chiếu vào sợi tóc của Tà Băng đang phiêu dật, tuyệt mỹ khuôn mặt, quần áo trắng tinh, thần thái có chút lười nhác, khiến cho mấy cái “Giống” chỗ tôi đều sáng ngời hoa mắt...

“NGAO...” Một tiếng sói tru thâm hậu vang lên liền hướng về phía Tà Băng truyền đến, lúc này Tà Băng mới mở mắt, sáng chói tinh mâu nhìn xem chung quanh hằng hà rậm rạp chằng chịt màu xanh lá con mắt, sau khi nhẹ nhàng nhìn lướt qua chỗ tối, mới nhìn về phương hướng tiếng tru.

“Thiên Lang hoàng, hoàn toàn chính xác không giống bình thường!” Tà Băng nhìn xem cái đầu màu trắng Thiên Lang lớn nhất cao ngạo đang ngưỡng lên, tán thưởng mở miệng nói ra, Thiên Lang hoàng, cái khí thế này cũng đủ để không phụ lòng tên của hắn!

Ngay tại thời điểm Thiên Lang hoàng muốn phát ra mệnh lệnh bắt đầu công kích, một đạo tiếng hô vang dội của một Thiên Lang hoàng khác truyền đến! Nhưng là trong đạo thanh âm này lại có một ít lo lắng!

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Thiên Lang Cấm Địa? Xông!

Thiên Lang hoàng đối diện Tà Băng dường như rất bất mãn đối với cái thanh âm ngăn cản này, không khỏi một lần nữa ngẩng đầu lên trời thét một tiếng rõ ràng! (ta thế là trong bản chính là thét chứ không phải tru... mấy nàng đừng bắt lỗi ta nhé...) Mà hiện tại Tà Băng có chút mơ hồ, Tà Băng cảm nhận được cái Thiên Lang hoàng đến sau này dường như muốn cứu mình nha, kỳ quái a.

Tiếng sói tru càng ngày càng gần, đàn sói chung quanh Tà Băng cũng vì Thiên Lang hoàng đến sau mở ra một lối đi, nhìn thấy kia cũng là màu lông trắng, uy vũ bất phàm Thiên Lang hoàng đang vội vã chạy đến trước người Tà Băng, nhìn thấy Tà Băng giống như không có chuyện gì, rõ ràng thờ dài một hồi.

Mà cái Thiên Lang hoàng đến sau này lại không có dẫn theo một đầu Thiên Lang nào, dường như là lo lắng chạy tới không kịp thông tri cho thuộc hạ của mình, hoặc là hắn có ý đến một mình, bởi vì Thiên Lang nhất tộc không cho phép trong tộc chém giết lẫn nhau!

“Ngân bạch, người đây là có ý gì, sao lại đứng chắn trước người nhân loại này? Là muốn ngăn cản ta giết nàng sao?” xa xa vọng lại thanh âm phản nộ!

Cái thiên lang hoàng ngân bạch đang đứng bảo hộ trước người Tà Băng nhìn về phía đối diện, trong thần sắc trộn lẫn một chút khinh thường, lạnh lùng mở miệng nói ra: “Cái nhân loại này các người muốn giết là có thể giết sao? Khuyến người bây giờ lập tức mang theo thủ hạ của người trở về!”

Thiên Lang hoàng đối diện chứng kiến ngân bạch trả lời như vậy, cũng minh bạch hôm nay mình muốn hòng dụng (ăn đó chứ k phải... hehe) cái nhân loại này sẽ không dễ dàng, nhưng là vất vả lắm hắn mới nhìn thấy có người tiến vào Thiên Lang lãnh địa, người đẹp thịt ngon như vậy bảo hắn buông tha cho? Không có khả năng!

“Ngân bạch, hiện tại người chỉ có một, mà thủ hạ ta hơn vạn, chính bản thân người mới nên nghĩ kỹ!” Thiên Lang hoàng đối diện dường như đã mất kiên nhẫn, trong giọng nói tràn ngập địch ý nói với Thiên Lang hoàng phía trước tà Băng.

Thiên Lang hoàng ngân bạch trước mặt vừa định muốn nói cái gì đó, lại bị tà Băng từ trên cây bay xuống ngăn cản, Tà Băng đi đến trước mặt Thiên Lang hoàng ngân bạch, khẽ cười nói: “Tuy nhiên không biết người vì cái gì lại tới giúp ta, nhưng là bọn hắn đã muốn ăn ta, vậy thì phải muốn trả một cái giá rất lớn a, người nói có đúng hay không?”

Ngân bạch nghe được lời Tà Băng vừa nói... có chút sửng sốt, nhìn trước mặt không giống như thiếu nữ nhân loại bình thường, ngân bạch âm thầm quyết định, đối với Tà Băng nói ra: “Ta sẽ làm cho bọn hắn toàn bộ lui ra, bọn hắn cũng sẽ sẽ gây ra bất kỳ tổn thương gì cho người, sự tình hôm nay chúng ta tạm thời không đề cập tới, như thế nào?”

Tà Băng biết rõ ngân bạch chính là lo lắng mình sẽ làm thương tổn tánh mạng của Thiên Lang nhất tộc bọn hắn, đừng nói đến mình cũng không tính tổn thương bọn hắn, cho dù hiện tại Tà Băng muốn thu phục Thiên Lang nhất tộc bọn hắn thì như thế nào? Bất quá cái ngân bạch này ngữ khí không kiêu ngạo không siểm nịnh ngược lại là một Thiên Lang hoàng không tệ!

“Tốt, vậy thì giao cho ngươi.” Tà Băng khước miệng nhếch lên, sau khi nói với ngân bạch liền phi thân lên cành cây xem kịch vui, hiện tại nàng cảm thấy rất hứng thú với mục đích của ngân bạch, nàng không tin bản thân mình là một nhân loại chạy tới địa bàn của thiên lang nhất tộc, lại còn có Thiên Lang xuất hiện trợ giúp!

“Hoa râm, ngươi còn không chịu rời đi sao?” Ngân bạch cùng hoa râm trước mặt Tà Băng thì ra là hai cái thân huynh đệ, tình cảm của hai người vẫn rất tốt, ngân bạch có lẽ không muốn vì chuyện này, lại khiến cho đệ đệ của mình bị phạt, càng không muốn chuyện tình của huynh đệ của mình có bất kỳ khe hở nào.

(* thân huynh đệ: anh em ruột thịt...)

Tà Băng nghe được tên của hai người, khước miệng nhếch lên, thân huynh đệ? Hoa râm, ngân bạch, hiện tại nếu là nhân loại chắc chắn sẽ đoán ra quan hệ của hai người, huống chi là Tà Băng cái gia hỏa thông minh đến nỗi nhân thần cộng phần a!

“Ngân bạch vì một nhân loại ngươi liền không nghĩ đến tình huynh đệ!” Hoa râm giọng điệu cứng rắn mở miệng nói ra, Tà Băng ở một bên PHỐC một cái liền bật cười, ngấm lại, một đầu Sói tại trước mặt của ngươi chỉ vào ngươi nói, người này, ta đã muốn, Tà Băng nhìn Thiên Lang đối diện, khước miệng cong cong.

“Hoa râm, hiện tại lập tức rời khỏi!” Ngân bạch rõ ràng đã không muốn cùng hoa râm nói những lời vô nghĩa nữa, cái hoa râm này, chính mình chạy tới bảo vệ thiếu nữ này, chẳng lẽ nhìn không ra thiếu nữ này hiện tại không thể bị tổn thương sao?

ngân bạch hẳn cũng không phải là một tiểu bạch sói lương thiện gì, mà hẳn lại là Thiên Lang nhất tộc Thiên Lang hoàng lãnh huyết ngoan độc, bây giờ hẳn đã triệt để bị đánh bại bởi chỉ số thông minh cấp thấp của tiểu đệ mình! Nếu ngày hôm nay thiếu nữ trước mặt bị một tia tổn thương, như vậy huynh đệ bọn hắn liền đợi bị ném tới cấm địa a!

Nghĩ đến cấm địa, xinh đẹp da lông của ngân bạch cũng đã dựng thẳng, cảm giác duy nhất đối với cấm địa chính là sợ hãi, cực độ sợ hãi, bên trong từng cái sinh vật cũng không phải bọn hắn có thể chống lại, coi như là trưởng lão cùng tộc trưởng trong tộc cũng không dám đánh vào cấm địa!

hoa râm nghe được ngữ khí của ca ca gần như là mệnh lệnh, vốn là có chút tức giận tại thời điểm muốn nói thêm gì nữa, lại bị một đầu Thiên Lang vương bên cạnh ngăn cản, Thiên Lang Vương thực lực mặc dù không có mạnh như hoa râm, nhưng chỉ số thông minh có thể nói vượt qua hẳn.

“Hoa râm lão đại, ta cảm thấy được ngân Bạch lão đại là nhận được cái mệnh lệnh gì mới có thể đến bảo hộ cái nhân loại này, hiện tại nếu chúng ta cứ tiếp tục nữa, đối với chúng ta cũng không có bất kỳ chỗ tốt gì.” Cái đầu Thiên Lang vương bên người Hoa râm tự cho là đã dùng thanh âm rất nhỏ để nói.

Nghe được lời nói của Thiên Lang Vương, lúc này hoa râm mới thu hồi địch ý đầy người, ca ca của hắn bình thường rất thương yêu hắn, hôm nay lại nghiêm khắc với mình như vậy, bình thường chính là người che chở cho hắn nhất lại còn rất ghét nhân loại, hiện tại nếu hoa râm còn không nghĩ ra nguyên nhân trong đó, vậy hắn cũng không phải là chỉ số thông minh thấp, mà hiển nhiên là kẻ đần rồi!

Thanh âm của Thiên Lang Vương kia cũng không được tính là quá nhỏ, Tà Băng không sử dụng một tia Hồn Lực, thanh âm kia cũng rất rõ ràng một chữ cũng không rơi truyền đến tai Tà Băng, nhìn thoáng qua cái Thiên Lang Vương kia, một lũ ngu ngốc.

Thiên Lang hoàng hoa râm nhìn thoáng qua ca ca của mình ngân bạch, lại nhìn một chút cái thiếu nữ đang ngồi trên cây nhàn nhã xem kịch vui, hừ lạnh một tiếng ngửa mặt lên trời thét dài, mang theo một đại bang từ thuộc hạ của mình hướng phía bốn phía thổi lui.

Cho đến khi tất cả Thiên Lang đều lui về, ngân bạch mới quay đầu nhìn về Tà Băng trên cây, ngữ khí đậm đặc nghe không ra một tia tình cảm: “Nhân loại, bất luận mục đích ngươi đi tới hỗn thú chi lĩnh là gì, muốn đi qua Thiên Lang nhất tộc lãnh địa chúng ta, thì phải xông qua Thiên Lang tộc cấm địa, ta muốn khuyên ngươi một câu, sự khùng bô trong cấm địa tuyệt đối không phải một mình nhân loại như ngươi có thể ngăn cản, quay về hay tiếp tục tùy ngươi lựa chọn.”

Tà Băng nghe được lời Thiên Lang hoàng ngân bạch vừa nói..., lông mày nhíu nhẹ, trên khuôn mặt tuyệt mỹ xuất hiện một tia trào phúng, nhìn ngân bạch, cười nói: “Thiên Lang tộc cấm địa không phải là Hồn Thú chi lĩnh cấm địa sao? Muốn ta đi chịu chết? Mệnh lệnh của Thiên Lang để các ngươi thật đúng là tốt với ta a!”

Nhìn sắc mặt Thiên Lang hoàng càng ngày càng đen, Tà Băng lơ đãng tiếp tục nói: “Nếu là ta lựa chọn phản hồi, sau lưng ngươi mấy cái Thiên Lang hoàng kia sẽ cùng tiến lên xé nát ta a? Nhưng là, rất là không may nói cho các ngươi biết, cái cấm địa này, ta nhất định xông vào rồi!”

Trước khi đến đây Tà Băng đã cảm thấy rất hứng thú với cấm địa của Hồn Thú chi lĩnh, hiện tại có cơ hội nhìn xem như thế nào nàng sao phải phản đối a? Tuy Thiên lang để có chút vô si, đợi sau khi nàng ra khỏi cái cấm địa chuyện làm đầu tiên chính là tìm cái Thiên Lang để này, khiến cho hắn tự biểu diễn Thiên Lang Tiểu Nguyệt cho nàng xem! (BB: em thấy chị mới vô si á.... Băng tỷ: *nhếch mép*....fan Băng tỷ: *xách dao*.....)

Ngân bạch nghe được lời Tà Băng vừa nói..., toàn bộ da lông trên người có chút run rẩy, hẳn mang đến tất cả đều là những Thiên Lang hoàng am hiểu ẩn nấp, không nghĩ tới lại bị này thiếu nữ nhân loại nhìn ra? Thiếu nữ này rốt cục là người nào? Ngay cả trong lòng Thiên Lang để của bọn hắn cũng cảm thấy sợ hãi?

Nhìn trước mặt ngân bạch đang phiền muộn, Tà Băng lại không để ý tới, trực tiếp từ trên cây đứng lên, hướng về phía trước mà đi, trên đường sở hữu tất cả Thiên Lang hoàng hoặc là ẩn nấp ở chỗ tối “Giống“, nguyên một đám đều vì Tà Băng mở đường, ánh mắt của người thiếu nữ này, thật là khủng khiếp!

Tà Băng ánh mắt kỳ thật tuyệt không phải khủng bố, bất quá chỉ là luôn mang theo vui vẻ mà thôi, đem bọn họ bị hù đến nỗi không dám tiến lên, Tà Băng cũng thật là bất đắc dĩ, nàng dường như không có khủng bố đến như vậy à? Không khỏi sờ lên mặt của mình, nàng đâu có một bộ dáng hung thần ác sát gì đâu à, hơn nữa, từ lúc bắt đầu Tà Băng còn chưa có thương hại một đầu hồn thú nào trong Hồn Thú chi linh.

Ngân bạch nhìn thân ảnh đã đi thật xa của Tà Băng, tin tưởng nếu là hắn có mặt quần áo, sau lưng hắn tuyệt đối đã ướt đầm rồi, lúc rời khỏi Tà Băng nhìn hắn, tôi nhìn phía chỗ tối kia, cái ánh mắt hiểu rõ hết thảy mọi chuyện khiến cho bọn hắn không tự chủ được cảm thấy sợ hãi!

Tà Băng thông thả đi trên đường, thỉnh thoảng có mấy cái đom đóm bay đến trước người Tà Băng nhảy múa dường như giúp Tà Băng chiếu sáng đường đi, Tà Băng nhìn đom đóm trước mặt, khoe miệng trong lúc lơ đãng liền cong lên, đom đóm, kiếp trước chính là côn trùng nàng rất ưa thích, nàng luôn rất hâm mộ sinh vật nhỏ nhỏ này có một đôi cánh có thể bay lượn, còn có thể tự phát sáng nữa.

Đi đến một chỗ đất trống, cảm giác được không có Thiên Lang nào, Tà Băng chọn lấy một cây đại thụ, trực tiếp phi thân nhảy đi lên, nàng bây giờ, muốn nghỉ ngơi rồi, Tà Băng không có thói quen đi đường suốt đêm, huống chi nàng lại là một người yêu giấc ngủ.

Tìm một chỗ thoải mái trên nhánh cây, liền nhắm mắt lại đã ngủ, Tà Băng ngược lại là tuyệt không lo lắng cho vấn đề nguy hiểm của mình, không nói những Thiên Lang lúc trước hiện tại đã không có là gan dám đến tìm nàng, hơn nữa Thiên Lang tộc lãnh địa có rất ít những Hồn Thú khác, nên rất yên tâm đi ngủ.

Ngay tại thời điểm Tà Băng vừa ngủ, nàng không có phát hiện, bên cạnh của nàng đã xuất hiện một vị khoe miệng mang theo vui vẻ, tóc bạc mắt xanh lá mỹ nam tử, mỹ nam tử nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của Tà Băng, trong ánh mắt không có một chút tạp niệm, nếu có chỉ là nhân nhạ thường thức, như là đối với một kiện tác phẩm nghệ thuật tán thưởng!

Mi mắt Tà Băng giật giật nhẹ, thân hình mỹ nam tử lập tức biến mất tại trước mặt Tà Băng, sau đó mới phát hiện Tà Băng vẫn chưa có tỉnh lại, mỹ nam tử cúi đầu có chút tự giễu cười cười, lại phi thân đến bên người Tà Băng, tay nam tử lại đặt ở cổ Tà Băng siết chặt, cái nhân loại thiếu nữ không giống phạm nhân trước mặt này, vì cái gì lại khiến cho hắn sinh ra cảm giác khát máu... .

Mỹ nam tử dường như đang cố gắng áp chế ý muốn giết chết Tà Băng, con người màu xanh lá nhìn Tà Băng thật lâu, rồi trực tiếp biến mất bên người Tà Băng.

Ngay tại thời điểm mỹ nam tử vừa đi, Tà Băng mới mở mắt ra, vừa rồi khi nam tử đi đến bên người Tà Băng, nàng quả thực là không có phát hiện, nhưng khi sát khí tỏa ra từ người của nam tử, Tà Băng mới cảm nhận được người bên cạnh, nhưng Tà Băng cũng không có mở mắt ra, nàng muốn biết người trước mặt vì cái gì lại sinh ra cảm giác khát máu đối với nàng.

Tà Băng dùng thần niệm quan sát khuôn mặt nam tử, một cái mỹ nam tử so với Tuyệt Ảnh, tuyệt tấp không chút nào chênh lệch, phải nhìn... . nửa nam tử tóc bạc mắt xanh lục lục, Tà Băng đại khái nghĩ đã tới thân phận nam tử trước mặt, có lẽ chính là vị Siêu Thần Thú Thiên Lang đế!

Tà Băng tra được trong tư liệu biểu hiện ra Hồn Thú chi linh Thiên Lang nhất tộc cao nhất một cái Thiên Lang đế, nhưng Tà Băng không cho là như vậy, Thiên Lang tộc tuyệt đối có mấy cái thực lực biến thái lão già, chỉ là không biết bọn hắn ở nơi nào mà thôi!

Nhưng nếu Thiên Lang tộc xảy ra chuyện gì, những người này sẽ toàn bộ xuất hiện, bọn hắn không có khả năng nhìn tộc mình gặp chuyện không may, bất quá Tà Băng cũng không có nhầm chán đến nỗi đi tìm Thiên Lang tộc gây phiền toái, nàng tới Hồn Thú chi linh cũng chỉ vì gặp bằng hữu cũ Tháp Toa mà thôi, và để cho tiều Tử nhìn thấy thân nhân của hắn thôi.

Bất quá giữa đường, nếu là đụng vào cái sự tình thú vị gì, thì không nhất định rồi, giống như Thiên Lang hoàng hôm nay nói đến cảm địa, Tà Băng có hứng thú rất lớn, hơn nữa đối với nhân vật thần bí sau lưng Thiên Lang nhất, nàng cũng rất có hứng thú, đã có hứng thú, không làm rõ nghi hoặc trong lòng nàng thì không được.

Nghĩ đi nghĩ lại Tà Băng đã tiến vào mộng đẹp tìm Chu công đánh cờ đi, lần này Tà Băng nghỉ ngơi không còn người đến quấy rầy, nếu là còn đến nữa, Tà Băng đoán chừng cũng nổi bão rồi! Ngủ một giấc đều khó như vậy!

Một đêm ngủ tốt, Tà Băng mở to mắt, cảm nhận được ánh mặt trời ôn hòa, khoe miệng cong lên, thói quen sinh hoạt ưa thích của Tà Băng chính là loại này, ngủ đến tự nhiên tỉnh, không có việc gì thì phơi nắng, hạ quần cò, nhưng là trong nội tâm Tà Băng cùng tính cách lại không cho phép bây giờ nàng trải qua cuộc sống như vậy, nàng bây giờ đối với cái thế giới này, đối với việc xuyên việt của mình, đối với bí mật trên người, đều có mãnh liệt hứng thú!

Đào mắt nhìn cảnh sắc mỹ lệ chung quanh, đã không có vẻ khảm trương cùng huyết tinh đêm qua, có chỉ là nhân nhạ nắng sớm, gió thổi nhẹ nhàng, cùng một chút hương hoa, Hồn Thú chi linh, Tà Băng thật sự rất ưa thích.

Không hề muốn cái gì, lắc đầu, đứng dậy miễn cưỡng đuổi lưng một cái, lại lần nữa đi về phía trước, tốc độ Tà Băng đi rất chậm, ánh mắt xem xét bốn phía, Hồn Thú chi linh cái khác thì không có, nhưng linh thảo linh quả lại mọc đầy, cơ bản bởi vì không có nhân loại có thể tới Hồn Thú chi linh, cho nên nguồn tài nguyên khổng lồ nơi đây cũng sẽ không có người hái mất, Tà Băng cảm thấy bọn hắn ở chỗ này cũng là lãng phí, nhìn thấy cái hi hữu liền trực tiếp cấy ghép vào ngọc giới, nhìn thấy cái hữu dụng liền ngắt lấy, tóm lại, đến bây giờ mới thôi, bộ sưu tập linh thảo Linh Dược của Tà Băng tuyệt đối so với đan dược công hội còn muốn phong phú hơn!

Lúc này, đôi mắt Tà Băng bị một cây hoa nhỏ màu đỏ trước mắt hấp dẫn, đi đến trước, ngồi xổm người xuống nhìn bông hoa nhỏ trước mặt, khoe mắt Tà Băng toát ra một tia không thể tưởng tượng nổi, thêm nữa lại có cảm giác thân thiết, cái bông hoa nhỏ trước mặt này không xa lạ gì, đúng là thuốc bổ tốt nhất trên địa cầu chúng ta – nhân sâm!

Đây là lần đầu tiên Tà Băng nhìn thấy nhân sâm trên Áo Tạt Tư đại lục, đã từng có ý muốn tìm nhân sâm trên Áo Tạt Tư đại lục nhưng không thể tìm được, lúc ấy là muốn chứng lên cho mẫu thân Liễu Tố Ngưng, hiện tại gặp phải nhân sâm, Tà Băng cảm thấy thập phần thần thiết.

Vươn tay, đem cái gốc nhân sâm này nhẹ nhàng dời ra khỏi đất, vừa nhìn thấy toàn thân nhân sâm, Tà Băng lập tức sợ ngây người! Cái này dĩ nhiên là... Dĩ nhiên là ngàn năm kim tham sâm!

Nhân sâm, có bách niên nhân sâm, ngàn năm nhân sâm, bách niên ngàn tham sâm, ngàn năm ngàn tham sâm, bách niên kim tham sâm, trong đó cao cấp nhất chính là ngàn năm kim tham sâm! Ít nhất tại thế kỷ hai mươi mốt Tà Băng, cho đến khi vào trong ngọc giới mới được nhìn thấy cấp bậc của nhân sâm.

Thật không ngờ có thể phát hiện một cây ngàn năm kim tham sâm ở chỗ này! Trong sách miêu tả, ngàn năm kim tham sâm, sau khi thường nhân ăn vào, có thể sống lâu trăm tuổi! Mà người tu luyện ăn vào, hoàn toàn có thể tăng thực lực lên gấp đôi, hơn nữa có thể cường hóa thân thể mình lên gấp hai lần!

Chứng kiến cái ngàn năm kim tham sâm này, Tà Băng liền nghĩ đến người nhà của mình, muốn vì người nhà của mình luyện chế một ít đan dược, hiện tại đã có cái ngàn năm nhân sâm này, những thứ khác đối với Tà Băng lại rất đơn giản! Đan dược để cho người nhà của nàng đề cao thực lực đã có manh mối!

Tâm tình Tà Băng không khỏi tốt lên, từ ngọc giới lấy ra một cái hộp ngọc tinh mỹ, đem cây ngàn năm kim tham sâm đặt ở trong hộp ngọc, sau khi đóng lại hộp ngọc, sau đó để vào ngọc giới, đứng lên hướng về bên cạnh kim tham gia sâm xem xét, trên sách viết địa phương ngàn năm kim tham sâm sinh trưởng đều có vật bình thường sinh trưởng bên cạnh. Tà Băng muốn nhìn chung quanh xem có cái gì.

Theo ánh mắt Tà Băng, cuối cùng ngừng tại một cây cỏ non, chỉ nhìn một cách đơn thuần thì cọng cỏ non cùng những cọng cỏ non khác không có gì khác biệt, nhưng nếu nhìn kỹ quanh thân cái cọng cỏ non này, có thể phát hiện trên cánh của nó có một đường vân màu xanh da trời.

Tà Băng nhíu mày, thứ này, nhìn sao có cảm giác quen thuộc như vậy? Cỏ non màu xanh lá, có đường vân màu xanh da trời, đây là, chẳng lẽ là Lam U thảo? Nếu như cọng cỏ non trước mắt đúng thật là Lam U thảo, như vậy thành quả thu hoạch ngày hôm nay tuyệt đối có thể khiến cho nàng nhếch miệng cười ngây ngô!

Lam U thảo, là một loài cây rất kỳ lạ, nó tôn trọng sự hoàn mỹ, tại địa phương chỉ cần có một tia khuyết điểm nhỏ nhất, như vậy nó liền tuyệt đối rời đi, một lần nữa tìm đến địa phương hoàn mỹ khác sinh tồn.

Hơn nữa chỉ cần địa phương có nó sinh tồn, tất cả các sinh vật khác ở chung quanh đều sinh trưởng bằng tốc độ kinh người, mà ngay cả Tà Băng bọn hần Hồn Sư hoặc là Hồn Thú tu luyện tại bên cạnh Lam U thảo cũng hoàn toàn có thể đạt tới hiệu quả làm chơi ăn thật!

Nếu là bên cạnh ngàn năm kim tham sâm có Lam U thảo sinh trưởng, như vậy có thể trở thành ngàn năm nhân sâm cũng không cần nghi ngờ, nếu bên cạnh Lam U thảo không có nhân sâm sinh trưởng đến ngàn năm, như vậy Tà Băng mới nghi ngờ.

Tà Băng thò tay nhẹ vỗ về Lam U Thảo nho nhỏ trên mặt, khoe môi nhếch lên đáng tươi cười như tấm gió xuân, Lam U thảo dường như cũng rất ưa thích sự hoàn mỹ của Tà Băng, cánh lá không ngừng lắc lư trên ngón tay thon dài của Tà Băng, toàn bộ cọng cỏ non lộ ra thập phần nghịch ngợm hoạt bát.

Hiện tại Tà Băng muốn đem Lam U thảo cấy ghép vào hậu hoa viên trong ngọc giới, nhưng đối với Lam U thảo trước mắt này, nàng lại không muốn cưỡng ép nó, không khỏi mở miệng đối với Lam U thảo hỏi: “Lam U thảo, nếu là có một địa phương linh khí sung túc và xinh đẹp, ngươi có đồng ý tới đó sinh hoạt không?”

Lam U thảo nghe được lời Tà Băng nói... lập tức đã không có lắc lư, tựa hồ đang tự hỏi vấn đề Tà Băng nói, một lát sau, cọng cỏ nhỏ lại động, một cánh lá nhẹ nhàng quăn quanh ngón tay Tà Băng, như muốn biểu đạt với Tà Băng rằng mình muốn nhìn thấy chỗ kia rồi mới quyết định.

Tà Băng cảm giác được ý tứ của Lam U thảo, hơi gật đầu cười, dùng Thất Thái Hồn Lực đem Lam U thảo nhẹ nhàng bao lại sau đó đứng lên, quay người về hoa viên trong ngọc giới, không có bất ngờ gì xảy ra liền thấy được hai cái thân ảnh đang cãi lộn.

Nhìn hai bóng người một đen một đỏ tuyệt mỹ, Tà Băng cảm thấy hai người kia càng nhìn càng xúng, bằng hữu bên cạnh Tà Băng, từng người đều có vị trí quan trọng trong lòng nàng, nếu tuyệt tấp cùng Yêu Hoa có thể ở cùng một chỗ, trong nội tâm Tà Băng sẽ vì hai người mà cảm thấy cao hứng. Dù nhìn bộ dáng hiện tại của hai người, muốn phát hiện tình cảm của mình thật sự có chút khó khăn.

Lam U thảo trên tay Tà Băng, cảm nhận được sự hoàn mỹ chung quanh, hưng phấn ở trong lòng bàn tay Tà Băng nhảy loạn, tại đây quả thực rất hoàn mỹ! Thật tốt quá!

Tà Băng nhìn Lam U thảo hưng phấn, khoe miệng câu dẫn ra, nàng đã biết rõ Lam U thảo nhất định sẽ ưa thích nơi này mà, nếu nói là một địa phương hoàn mỹ, Tà Băng tin tưởng, hoa viên trong ngọc giới của nàng nếu là xếp thứ hai, tuyệt đối không có chỗ nào dám xếp đệ nhất!

Tuyệt tấp cùng Yêu Hoa cũng ngừng cãi lộn, đi đến trước mặt Tà Băng nhìn cái cọng cỏ non này, tuyệt tấp nghi hoặc nhìn về phía Tà Băng, hần không hiểu nhiều về cây cỏ, có thể biết được những bảo bối trong hoa viên là rất khó rồi.

Yêu Hoa nhìn thấy Lam U thảo, liền kinh ngạc bịt miệng lại, dĩ nhiên là Lam U thảo, cơ hồ đã bị tuyệt chủng Lam U thảo, Yêu Hoa nhìn về khuôn mặt đầy ý cười Tà Băng, không khỏi cảm thán vận khí Tà Băng thật tốt, chính mình là một đóa Yêu hoa duy nhất trên thế giới bây giờ là bạn tốt của Tà Băng, Lam U thảo cơ hồ đã không còn nhìn thấy bóng dáng hiện tại cũng bị Tà Băng mang về ngọc giới.

Nhìn lại hăng hà kỳ trân dị thảo trong hoa viên, Yêu Hoa lắc đầu, Tà Băng đã muốn đem toàn bộ đồ vật hi hữu trên thế giới vợ vét hết.

Tà Băng nhìn thoáng qua hai người, khóe mắt mỉm cười đem Lam U thảo gieo trồng tại mặt đất hoa viên, không ngoài dự tính, ngay tại thời điểm Lam U thảo vừa mới được trồng xuống, chung quanh tất cả các thực vật bắt đầu nhanh chóng sinh trưởng, chứng kiến bộ dạng này, tuyết tấp không thể tưởng tượng nổi mở to hai mắt nhìn Lam U thảo, lại nhìn Tà Băng, nhìn lại yêu hoa, cuối cùng là thực vật gì?

Tà Băng đứng người lên, khi chuẩn bị nói với hai người cái gì đó, thanh âm tiểu Từ có chút lo lắng truyền tới: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ, bọn hần đánh nhau vẫn chưa dứt! Nhanh đi ngăn lại ah!”

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Rốt Cục Đột Phá!

Vẫn còn đánh? Tà Băng nghe xong những lời này, không khỏi nghi hoặc liên trùng hai mắt, chẳng lẽ lại là hai người Tuyết Ảnh và Mạc? Nhớ rõ lần trước lúc Tà Băng rời đi chợt nghe Tuyết Ảnh nói muốn cùng Mạc đánh nhau.

“Mạc cùng ca của ta đã đánh ba ngày ba đêm rồi...” Tuyết Táp nghe được lời Tiểu Từ nói, nhìn lại ánh mắt nghi hoặc của Tà Băng, lắc đầu cười khổ nói. Tại thời điểm Tuyết Ảnh cùng Mạc ra khỏi ngọc giới liền đánh nhau, lúc bắt đầu mấy người Tuyết Táp còn có thể ở bên cạnh theo dõi, về sau hai người càng đánh càng ngang tay, tình hình chiến đấu kịch liệt được trực tiếp đánh bọn họ văng ra ngoài! Bây giờ kêu bọn họ vậy xem, bọn họ tuyết đối sẽ không đi!

Hai người này đánh nhau lực sát thương rất lớn a!

Tà Băng nghe được câu này, cười cười, đối với mấy người nói ra: “Ta đi xem, các ngươi có đi không?”

Tuyết tấp cùng Yêu Hoa nghe được Tà Băng muốn đi, bọn hần đương nhiên cũng muốn đi rồi, có Tà Băng ở đó, căn bản không cần lo lắng sẽ lại bị đánh bay, hơn nữa nói không chừng còn có thể xem một hồi trò hay phải không?

Tà Băng đi đến trước đón lấy thân ảnh của tiểu Từ, nhìn xem khuôn mặt đáng yêu vì lo lắng mà ửng hồng, không khỏi nheo nheo khuôn mặt trắng nõn của tiểu Từ, đối với tiểu Từ nói: “Chúng ta bây giờ sẽ đi xem hai người bọn hần đánh thành bộ dáng gì rồi.”

Tiểu Từ hưng hăng gật đầu, không kịp nói gì liền nắm tay Tà Băng đi về một hướng, mà Thiên Tài đi theo sau lưng tiểu Từ cũng đi theo mấy người, thực lực của Thiên Tài tuy cũng rất cường hãn, nhưng so với mấy người Tuyết Ảnh cùng Mạc thì chênh lệch không ít.

Mấy người Tà Băng đuổi tới nơi hai người đại chiến giờ, hai người bọn họ còn chiến đấu khó phân thắng bại! Chỗ Tà Băng đứng thật xa cũng cảm giác được áp lực cực lớn! Đây là uy áp của tuyệt đại cường giả! Ít nhất đối với Tà Băng mà nói, là lần đầu tiên được xem thực lực cường hãn của Mạc và Tuyết Ảnh!

Lúc này Mạc cùng Tuyết Ảnh đã sử dụng kỹ năng mạnh nhất của mình, nhưng vẫn như cũ phân không phân thắng bại! Hai người thống nhất không sử dụng hồn kỹ cùng Hồn Lực! Hai người bọn hần liền cận chiến! Tà Băng đã từng có kinh nghiệm cận chiến cùng Tuyết Ảnh, tự nhận là đã rất hiểu rõ thực lực cận chiến của Tuyết Ảnh, lại không nghĩ đến, Tuyết Ảnh không có sử dụng hết toàn lực khi cùng nàng đối chiến! Bởi vì nhìn xem chiêu thức cận chiến của Tuyết Ảnh phối hợp với hồn lực cường hãn, căn bản Tà Băng không có thể ngăn cản được!

Tuyết Ảnh thật sự rất cường! Người nam nhân này từ mười năm trước xuất hiện trong cuộc sống của Tà Băng, dường như vẫn luôn là cường hãn vô cùng đấy! Đến bây giờ mới nhìn thấy một người có thể sóng vai cùng Mạc!

Lại nói đến Mạc lúc này, cái tuyệt mỹ nam tử mực y mực phát (y phục đen tóc đen...), có được thực lực không hề chênh lệch với Tuyết Ảnh, trận đấu hồn kỹ của hai người nàng không có chứng kiến, nhưng là chỉ nhìn cách cận chiến đơn thuần lúc này của Mạc thì không phải người bình thường có thể làm được! Coi như là những cái chiêu thức cận chiến xảo trá biến ảo kỳ diệu của Tà Băng tại thế kỷ hai mươi mốt, nếu không phải phối hợp với Hồn Lực cường đại, thì lúc này Tà Băng tuyết đối không phải đối thủ của hai người!

Cận chiến, Hồn Lực! hai cái kỹ năng này, Tà Băng dường như chưa từng có khái niệm đem cả hai kết hợp, sử dụng Hồn Lực liền phối hợp hồn kỹ, lúc sử dụng cận chiến Tà Băng chưa từng nghĩ tới đem Hồn Lực phối hợp! Mà bây giờ, nếu là đem chiêu thức tại thế kỷ hai mươi mốt vốn là xảo trá vô cùng phối hợp cùng Hồn Lực mà nói, thì mọi chuyện sẽ như thế nào?

Tà Băng không hề nhìn hai người đối diện, nhắm mắt lại, trong đầu không ngừng hiện ra thủ pháp chiến đấu sử dụng chiêu thức cận chiến kết hợp với hồn lực của hai người! Chậm rãi tại chung quanh Tà Băng tạo thành một tầng bảo hộ Thất Thái sáng bóng, tiểu Từ chứng kiến tỷ tỷ nhắm mắt lại trên người còn bao vây lấy một tầng Thất Thái sáng bóng, không khỏi nghi hoặc muốn mở miệng hỏi tỷ tỷ.

Mà tiểu Từ còn chưa kịp mở miệng, đã bị Tuyết Ảnh và Mạc vội vàng chạy đến mỗi người kéo một cánh tay ngăn lại, tiểu Từ nghi hoặc ngẩng đầu nhìn

hai người.

“Băng nhi nàng đang cảm ngộ, tin tưởng sau lần cảm ngộ này, nàng sẽ rất nhanh đột phá bình chương.” Tuyết Ảnh nhìn Tà Băng, đáy mắt xuất hiện một tia cao hứng, Băng nhi chính là như vậy, tùy chỗ cảm ngộ, tin tưởng lần này nàng có thể đột phá bình chương.

“Băng nhi rất là thông minh.” Mặc nhìn về phía Tà Băng, nét cao hứng trên mặt cũng là vì Tà Băng.

Mà tuyết tập cùng Yêu Hoa mấy người sau lưng nghe được Tà Băng đang cảm ngộ, không khỏi đối với Tà Băng bội phục càng nhiều, tuy thực lực của Tà Băng ở trong bọn hắn là cái kém cỏi nhất, nhưng là không người nào dám phủ nhận, về sau Tà Băng tuyệt đối sẽ là một vị cường giả siêu việt hơn bất luận kẻ nào!

Thiên phú của nàng, nàng bất khuất, cố gắng của nàng, bọn hắn tất cả đều nhìn ở trong mắt...

Trong đôi mắt Thiên Tài càng hiểu rõ, cái Thất Thái sáng bóng này càng khiến cho hắn càng xác định thân phận của Tà Băng, bởi vì thân phận của nàng, hắn càng phải ở bên cạnh của nàng, vì báo ân, vì bảo hộ tiểu Tử- người giống như đệ đệ của hắn! Đường đi sau này của Tà Băng còn rất dài, còn có thể có rất nhiều khó khăn, tất nhiên hắn sẽ góp một phần của sức lực của mình!

Nhưng mà lúc này cũng chỉ có Mặc chú ý tới ánh mắt kiên định của Thiên Tài, Mặc cũng ở một nơi bí mật gần đó nhẹ gật đầu, Thiên Tài người này sau khi biết thân phận của Tà Băng có thể kiên định tiếp tục ở lại bên cạnh Tà Băng, bất luận mục đích của hắn là gì, hắn cũng đáng giá được bọn họ tôn kính, đáng giá để trở thành đồng bọn của bọn họ!

Hiện tại Thiên Tài, mới được Mặc thật lòng tiếp nhận. Muốn được một người thật lòng tin tưởng rất khó, nhưng cũng thật dễ dàng, chỉ cần một ánh mắt cũng đủ!

Lúc này Tà Băng đang lâm vào một trạng thái kỳ dị, những trong đầu vốn là chiêu thức đã biến mất không thấy gì nữa, mà chuyển biến thành chính là một mảnh Thất Thái đại dương mênh mông, Tà Băng lúc này thể xác và tinh thần đều là một mảnh bình tĩnh, Tà Băng đã khoanh chân ngồi xuống, chung quanh phát ra khí tức bình tĩnh lại khiến cho Tuyết Ảnh, Mặc mấy người đều cảm thấy sáng khoải, không khỏi cũng khoanh chân ngồi ở bên người Tà Băng.

Hiện tại trong đầu và nội tâm Tà Băng đều là một mảnh trống không, Tà Băng cũng không biết mình lâm vào trạng thái như thế nào, nhưng nàng biết trạng thái này đối với mình có lợi chứ không có hại, dùng tâm cảm thụ cái Thất thái đại dương mênh mông hư vô này.

Tại thời điểm Tà Băng đang dùng tâm cảm thụ chợt phát hiện trong cơ thể mình có một hạt châu Thất Thái, hơn nữa lúc này hạt châu Thất Thái dường như chưa tạo thành hình dáng gì, chỉ là một hình dáng mờ ảo, Tà Băng nhíu mày, cái hạt châu là vật gì a?

Tuy là xuất hiện bên trong thân thể của mình, Tà Băng lại cảm thấy cái hạt châu này căn bản không nghe ý niệm của mình! Nói cách khác, nó ở trong thân thể của mình, giống như là một quả bom, Tà Băng tất nhiên là không muốn có sự tình mà mình không thể nắm giữ, nhưng hiện tại cái hạt châu này lại thật sự làm khó Tà Băng.

Không nghĩ ra cách gì thì Tà Băng liền không suy nghĩ nữa, cái hạt châu này, cho dù không nghe mình sai sử, nhưng Tà Băng cũng không có cảm giác được ác ý của nó, bây giờ bí mật trên người nàng càng lúc càng nhiều, mà thôi, nàng tin tưởng một ngày nào đó những bí mật này đều được giải đáp!

Mặc và Thiên Tài, có lẽ đều biết sự tình trước kia của nàng, nhưng Tà Băng không có mở miệng hỏi, Mặc cùng Thiên Tài cũng không mở miệng nói gì, Tà Băng cũng không phải là không muốn biết rõ, mà là có khi thực lực của chính mình còn không có rất mạnh thì biết rõ sự tình đối với chính mình hoàn toàn không có chỗ tốt gì, còn không bằng hiện tại an tâm tu luyện thì tốt hơn.

Đội nàng cường đại, đội thời điểm nàng cường đại đến không ai có thể đánh bại nàng, thì các bí ẩn lập tức sẽ được coi bỏ! Hiện tại, muốn cố gắng tu luyện để bản thân càng thêm cường đại! Hai tay Tà Băng đặt ở trên đầu gối không khỏi gặt gao năm lại.

“Oanh!” Nhưng vào lúc này, Hồn Lực hùng hậu tràn thân dần về tầng bình chương kia hung hăng đập vào, lập tức phá vỡ trở ngại thật lâu rồi chưa vượt qua được!! Năm cái Hồn Hoàn màu xanh lông lánh xuất hiện trên người Tà Băng, thành công đột phá tứ giai Hồn Tôn trở thành ngũ giai Hồn Tôn!

Nhắm mắt lại Tà Băng cảm nhận được Hồn Lực đang chảy khắp cơ thể mình, lông mày lúc này nhíu lại giờ cũng đã giãn ra, bắt đầu củng cố lại hồn lực của mình, tứ giai hồn tôn đột phá lên ngũ giai hồn tôn là một bước ngoặt lớn, có rất nhiều người cả đời cũng không thể vượt qua bước này, Tà Băng do có thiên phú nên cũng chỉ dùng một tháng đã đột phá được!

Tà Băng nhẹ nhàng mở ra đôi mắt lưu ly, trên người hào quang bảy màu cũng biến mất không thấy gì nữa, ngũ giai Hồn Tôn cùng tứ giai Hồn Tôn thực lực quả nhiên là khác nhau rất lớn! Tà Băng cảm giác Hồn Lực sau khi áp súc thì nồng hậu dày đặc không chỉ một lần! Nhìn mọi người đang xếp bằng nhắm hai mắt ngồi trước mặt, khóe mắt Tà Băng lộ ra một tia ôn nhu vui vẻ.

Cũng không có quấy rầy mấy người đang trong trạng thái bình thần, Tà Băng đứng dậy đi tới cái hồ mà nàng thích nhất, ngồi dưới tàng cây, nhìn bạch liên (sen trắng) trong hồ, suy nghĩ không khỏi nghĩ tới Hoa Thần Dật, Mộc Vũ, Tử Hiên, còn có Lăng Tiêu, Tà Vụ bọn hắn hiện tại không biết đang làm những gì?

Tà Băng hiện tại đương nhiên sẽ không biết Hoa Thần Dật đã đi vào Bạch Vụ Sâm, Hồn Thú chỉ linh là một chỗ nguy hiểm, hắn nhất định phải đi vào bảo hộ Băng nhi! Hoa Thần Dật nghe nói chuyện tình xảy ra với Băng nhi trên sân thi đấu sau khi mình rời đi, lòng của hắn đau đớn giống như đao đâm vào, lúc ấy Băng nhi sẽ có bao nhiêu khổ sở bao nhiêu bị thương? Vì cái gì gia tộc của hắn hết lần này tới lần khác gặp chuyện không may ngay lúc đó? Vì cái gì Băng nhi mỗi lần có việc hắn đều không ở tại bên người nàng?

Hoa Thần Dật thật hận, hận chính mình sanh ra ở một cái gia tộc khổng lồ, hận chính mình là thiếu chủ của cái gia tộc cự phách này, hận hắn luôn không thể ở tại bên người Tà Băng, thù hận, trợ giúp nàng, thương yêu nàng! Băng nhi, chờ sau khi ta tìm được người, sẽ không bao giờ nữa rời đi người, sẽ không bao giờ nữa!

Đông Phương Mộc Vũ cũng hướng về Bạch vụ sâm mà đi, nghe nói chuyện đã xảy ra với Băng nhi, nghe nói Băng nhi đi Hồn Tôn chi linh, hắn đã sắp nổi điên rồi! Hắn biết rõ Băng nhi rất cường hãn, bất luận là thế kỷ hai mươi mốt hay là Áo Tạt Tư đại lục, Băng nhi vẫn luôn là Vương giả, nhưng là trong lòng của hắn vẫn ngăn không được lo lắng!

Từ hiên, Lăng Tiêu, Tà Vụ thì tại bất đồng địa phương nhưng lại làm cùng một chuyện, ngồi ở nóc phòng nhìn sao trên trời, dường như chứng kiến ánh sao trên bầu trời, có thể chứng kiến con mắt đen lấp lánh ngôi của Tà Băng.

“Băng nhi, chúc mừng đột phá!” Tuyết Ảnh sau khi tỉnh lại liền đi tới bên người Tà Băng, đôi mắt chứa đầy ý cười nhìn về phía Tà Băng.

“Oa! Tà Băng, người quả thực chính là một vị thần nha!” Tà Băng vẫn chưa trả lời Tuyết Ảnh, một đạo thanh âm hưng phấn truyền đến hai người.

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Chính Là Càn Rõ Như Vậy!

Tà Băng nghe vậy, nghi hoặc nhìn về phía thanh âm phát ra, chỉ thấy Thiên Tài hưng phấn đang nhìn Tà Băng, rồi lại nhìn chính mình như không thể tin được, quả thực không thể tin được, ngồi khoanh chân tu luyện bên cạnh Tà Băng một chút, thực lực trước khi bị phong ấn của hắn đã được khôi phục tám chín phần, Tà Băng nàng quả thực là một vị thần nha!

“Chúc mừng người ah, Thiên Tài.” Tà Băng mắt to quét qua liền biết thực lực Thiên Tài bây giờ so với trước đã cường đại hơn nhiều, không khỏi mở miệng cười, đối với Thiên Tài lên tiếng.

Thiên Tài nghe được lời Tà Băng nói, vô thức xoa xoa mái tóc màu xanh, khuôn mặt trắng nõn thanh tú nhàn nhạt ứng đáp, hắn có phải không quá hưng phấn rồi?

Thiên Tài vừa dứt lời, tiểu Tử mấy người bên cạnh cũng bắt đầu tỉnh lại, ngoại trừ tuyết táp, Yêu Hoa, tiểu Tử cùng Thiên Tài đều đã có tiến bộ rất lớn, không phải thực lực tiến bộ, mà là tâm cảnh tiến bộ!

“Tốt rồi, các người đều không có việc gì là tốt rồi, ta cũng phải đi ra ngoài rồi, Thiên Lang tộc cấm địa, ta muốn đi vào náo động một phen.” Tà Băng nhìn thấy mọi người thức tỉnh, không khỏi mở miệng cười đối với mấy người rồi nói ra.

tiểu Tử cùng Mạc vừa định mở miệng, lại bị Tà Băng ngăn cản: “Hai người các người hãy ở lại ngọc giới, ta sẽ không mạo hiểm đi vào nơi nguy hiểm đâu.”

tiểu Tử cùng Mạc biết rõ Tà Băng sẽ không mang hai người bọn họ đi, bắt đắc dĩ gật đầu, tiểu Tử có thể cảm nhận được tình huống của Tà Băng, gặp nguy hiểm bọn hắn sẽ lập tức tiến lên. Tuyết Ảnh, tuyết táp cùng Yêu Hoa ba người vốn hiểu rõ tính cách của Tà Băng, cũng không có yêu cầu đi ra ngoài, bọn hắn cũng sẽ ở sau lưng thù hận Tà Băng, nhìn Tà Băng trở nên mạnh mẽ!

“Vậy ta liền xuất phát.” Tà Băng cười cười trực tiếp lách mình ra ngọc giới, những người ở trong ngọc giới nhìn Tà Băng rời đi xong liền xoay người đi về chỗ của mình.

Đi ra ngọc giới, Tà Băng nhìn cảnh sắc nơi này, trong đầu không khỏi nảy ra một cái ý nghĩ, bên người nàng không thiếu Hồn Thú, nhưng người nhà cùng băng hữu của nàng thì nên thay đổi Hồn Thú a, tại đây đã có nhiều như vậy, khóe miệng Tà Băng lộ ra một tia gian trá, từ phương xa tới đây rồi mà không mang chút gì về thì quả thật phải xin lỗi với hương thân phụ lão ah!

Hồn Thú chi linh cái gì là nhiều nhất? Đương nhiên là Hồn Thú rồi! Nếu đã nhiều như vậy, ta đây không ngại giúp người nhận lấy, đương nhiên, tại đây Hồn Thú cấp bậc cấp thấp nhất cũng đều là thánh thú, tiếp theo tới đa chính là thần thú, còn Siêu Thần Thú, Tà Băng tin tưởng trong này tuyệt đối rất nhiều!

Tà Băng phát hiện dường như bầu trời ở Hồn Thú chi linh rất mau tối, lúc này mới vừa đi không bao lâu, trời lại tối, đối với Tà Băng một người ưa thích ngủ lười mà nói, khiến cho nàng ban đêm chạy đi là tuyệt đối không thể nào, chọn lấy một cây đại thụ, Tà Băng trực tiếp phi thân lên, tìm một vị trí thoải mái liền nhắm nghiền hai mắt.

“GR...À...OOOO!!!...” Một tiếng sỏi tru rõ to làm Tà Băng từ trong giấc ngủ tỉnh dậy, bắt đắc dĩ mở to mắt, cái Thiên Lang này là có chuyện gì xảy ra, còn muốn tìm mình gây phiền toái? Ai ngờ Tà Băng mở mắt ra mới biết được nguyên lai không phải tìm nàng, mà là một đàn sỏi đang ở phương xa về

minh!(*tụ họp đi sẵn)

Tà Băng dùng thần niệm quét qua, phát hiện dĩ nhiên là một đám Thiên Lang đang bắt con mồi, đã ngủ một giấc nên tinh thần Tà Băng hiện tại rất tốt, cười cười bay thẳng đến bầy Thiên Lang, nàng muốn xem Hồn Thú nào lại dám tiến vào địa bàn của Thiên Lang lúc ban đêm.

Chứng kiến vô số Thiên Lang, da đầu Tà Băng liền run lên, loại động vật quần cư này thật sự là bất đắc dĩ. Tà Băng trực tiếp nhảy lên một cái cây cao nhất, đứng trên đỉnh cây nhìn xuống trận đấu trên mặt đất, ánh mắt Tà Băng vừa nhìn đến cái hồn thú kia, một đôi mắt nhất thời liền nhắm.

Đây là cái quái vật gì? Thân ngựa, tai thỏ, mặt mèo, trên người là một bộ lông màu vàng, Tà Băng thề nàng tuyệt đối chưa từng gặp cái gia hỏa Từ Bất Trượng mà còn khả ái như thế, quái vật kia so với ngựa thì nhỏ hơn một chút, nhưng thực lực người trước mặt này thì so với thiên lang vương tuyệt đối không chênh lệch chút nào!

“khuyến cáo Thiên lang tộc các ngươi lập tức thả người nha cùng tộc nhân của ta ra, nếu không, chính là chết, ta cũng muốn kéo theo Thiên Lang tộc các ngươi!” thanh âm nữ tử thanh thúy mà lạnh lẽo ác liệt quanh quẩn tại toàn bộ Thiên Lang nhất tộc.

Nghe thế Tà Băng ngược lại có chút hứng thú rồi, quái vật kia mặc kệ là vật gì, dám vì tộc nhân của mình một mình xông Thiên Lang nhất tộc, Tà Băng liền rất bội phục, đối mặt với nhiều Thiên Lang như vậy, tâm lòng thấy chết không sờn của nó càng làm cho Tà Băng kính nể!

“Các ngươi vốn là tội nhân của tộc ta, bây giờ ngươi đã chui đầu vô lưới, thì chớ trách chúng ta không khách khí!” Một đầu Thiên Lang hoàng cao lớn lạnh lùng mở miệng nói ra.

“Tội nhân? Thiên Lang tộc các ngươi có gì tư cách nói Vương lang tộc chúng ta là tội nhân?” thanh âm khinh thường của nữ tử lại truyền ra, Thiên Lang tộc có tư cách gì nói Vương lang tộc?

Ah? Vương lang tộc? Tà Băng nhíu mày, cái Vương lang tộc này nghe nói không phải đã bị đã diệt rồi sao? Chẳng lẽ bên trong còn có ẩn tình gì hay sao? Tuy Tà Băng không có hứng thú đối với ân oán giữa các tộc, nhưng cái Vương Lang bắt khuất trước mắt này Tà Băng lại rất có hứng thú.

Bất luận là Thiên Lang tộc hay là Vương lang tộc đều là không muốn cùng nhân loại làm bạn, cái này Tà Băng rất hiểu rõ, muốn được cái gì thì nhất định phải trả giá không phải sao? Khóe miệng Tà Băng câu dẫn ra, đối với vương Lang đang bị bao vây truyền âm “Vương Lang, ta nghĩ ta có thể trợ giúp ngươi.”

Vương Lang nghe được lời Tà Băng nói bên tai, vốn sững sờ một chút, nhưng rất nhanh phản ứng lại, nhìn vô số Thiên Lang trước mặt, cũng không có bất kỳ ngôn ngữ cùng động tác, giống như là không có nghe được lời Tà Băng nói, hoặc là căn bản không có đem lời Tà Băng để ở trong lòng.

“Tình cảnh hiện tại ngươi chắc là người rõ ràng nhất, hoặc là bị bọn hán bắt lấy, hoặc là tự bạo đồng quy vu tận, đến lúc đó hai tộc hoặc là tộc nhân của ngươi đều không có một chỗ tốt, ngươi nên suy nghĩ cẩn thận.” Tà Băng chứng kiến thần sắc Vương Lang không có động tĩnh gì, không khỏi lại truyền âm với Vương Lang.

Lúc này ánh mắt Vương lang mới lập lòe, rồi mới đưa cho Tà Băng ý nghĩ của mình: “Tại sao phải giúp ta? Mục đích của ngươi là gì?”

“Ta đương nhiên là có mục đích, nhưng ta đã cứu ngươi cùng tộc nhân của ngươi không phải sao? Cái thế giới này rất công bình, đạt được một ít thì phải mất đi một ít, ngươi nghĩ xem.” Thanh âm Tà Băng rất lạnh nhạt, thật sự nàng có suy nghĩ đem Vương Lang tộc đến gia tộc cùng thế lực của mình, nhưng nếu bọn họ thật sự không đồng ý thì Tà Băng cũng sẽ không đi cưỡng cầu.

Vương Lang dường như đang do dự, nếu mình bị Thiên Lang tộc bắt được, như vậy kết cục của Vương Lang tộc chỉ có một, chính là diệt tộc! Thiên Lang tộc không cho phép sự tồn tại của Vương lang tộc, Vương lang tộc bọn hán so với Thiên Lang tộc hiểu thấu hơn nhiều! Nhưng số lượng trong Thiên Lang tộc lại hơn Vương lang tộc quá nhiều.

Cho nên, Thiên Lang tộc không cho phép bất cứ cái gì uy hiếp đến Thiên Lang tộc được tồn tại!

Vương Lang biết rõ nói chuyện với nó là một nhân loại, tuy nó chưa có tiếp xúc qua nhân loại, nhưng nghe được lời đồn về nhân loại thì thật sự không ít, nhân loại đều là vì tư lợi, hiện tại nó nên làm cái gì bây giờ? Chẳng lẽ dựa theo câu nói của thế giới loài người “Ngựa chết cho rằng ngựa sống hảo” sao?

“GR...À...OOOO!!!!...” Thiên Lang hoàng tru lên một tiếng mệnh lệnh khiến cho tất cả Thiên Lang chung quanh đều bay thẳng đến căn xé Vương Lang.

Vương Lang cũng không chịu yếu thế chiến đấu cùng Thiên Lang, nhưng Vương Lang cho dù có cường thịnh, song quyền nan địch tứ thủ, thời gian dần trôi qua Vương Lang đã kiên trì không nổi nữa, tốc độ càng ngày càng chậm, vết thương trên người càng ngày càng nhiều, ánh mắt cũng đã có chút xám xịt, nhưng nó không có ngã xuống, cho dù phải dùng một hơi cuối cùng để tự bạo nó cũng sẽ không ngã xuống!

Nhìn tình hình chiến đấu bên dưới, Tà Băng lắc đầu đáng tiếc, nàng đang đợi, đang đợi Vương Sói cầu cứu, nhưng có lẽ Tà Băng đã ý thức được sai lầm của mình, Vương Lang chủng tộc, là một chủng tộc xem tôn nghiêm so tánh mạng còn trọng yếu hơn, chủng cho dù có chết, phải tự bạo cũng sẽ không mở miệng cầu cứu!

Nghĩ đến điểm này, nhìn Vương Lang bên dưới sắp ngã xuống, Tà Băng bất đắc dĩ nở nụ cười phi thân xuống thay Vương Lang chặn một kích trí mạng!

Tĩnh tĩnh Vương Lang, nàng rất thích! Cho dù Vương Lang không cho nàng cứu, hôm nay nàng nhất định phải cứu, giống như Yêu Hoa, Vương lang tộc cũng giống như vậy, nàng nhìn thuận mắt liền muốn cứu!

Ngay tại thời điểm Vương Lang nghĩ mình phải chết, bỗng nhiên một thân ảnh màu trắng hiện lên trước mắt mình, thay mình chặn công kích, chẳng lẽ thân âm mới vừa rồi là nàng truyền đến hay sao? Người tuyệt mỹ như vậy mà nó lại hoài nghi tâm tư của nàng?

“Lại là nguoi, nhân loại! Thiên Lang nhất tộc chúng ta hiện tại không tìm nguoi gây chuyện, cũng thỉnh nguoi không nên can thiệp vào chuyện của Thiên Lang tộc chúng ta!” Thiên Lang hoàng nhìn thấy có thể bắt được cái đầu Vương Lang cuối cùng rồi, lại bị người này ngăn cản, cái nhân loại này không thể đưa tới miệng nó được mà!

“Hoa râm? Cái thế giới này thật sự nhỏ a, lại gặp phải nguoi, chuyện này bảo ta không can thiệp, có lẽ không có khả năng rồi. Cái Vương Lang này, ta muốn!” Tà Băng nhìn Thiên Lang hoàng Hoa râm đối diện đang muốn ăn tươi nuốt sống mình, lạnh lùng cười cười, chỉ vào Vương Lang sau lưng cuồng vọng nói ra.

“Nhân loại, khuyên nguoi lập tức ly khai, nếu không cho dù vi phạm mệnh lệnh, ta cũng muốn xé nát nguoi!” đôi mắt xanh lá của Hoa râm trở nên khát máu vô cùng, nếu nó có thể ăn cái nhân loại trước mắt, thực lực nó tuyệt đối tăng trưởng không chỉ một lần! Nó hiện tại ngược lại hi vọng Tà Băng không thức thời rời đi.

“Hoa râm, muốn ăn ta, cũng phải nhìn xem nguoi có tư cách này hay không!” Tà Băng xi mũi ánh mắt coi thường nhìn hoa râm, kiếp trước kiếp này muốn xé nát nàng, muốn giết nàng rất nhiều, thế nhưng toàn bộ đều lên Thiên đường đi rồi! Tuy nhiên Tà Băng đã từng nói qua sẽ cố gắng không tổn thương hồn thú ở Hồn Thú chi linh, nhưng nếu chạm đến điểm mấu chốt, chẳng cần biết nguoi là ai, liền sẽ bị diệt!

“GR...À...OOOO!!!... Một cái nhân loại nho nhỏ cũng dám can rờ như thế? Nguoi nhìn rõ ràng đây là địa phương nào, nhìn rõ ràng chung quanh của nguoi là cái gì, nơi này chính là Thiên Lang tộc lãnh địa!” Hoa râm ngửa mặt lên trời rống một tiếng dài, khinh thường nhìn về phía Tà Băng, bên cạnh của nó là vô số tiểu đệ, vô số Thiên Lang, chỉ bằng một nhân loại như nàng? Buồn cười!

“Ha ha! Can rờ? Ta Quân Tà Băng chính là can rờ như vậy!” Tà Băng nghe được lời hoa râm nói... không khỏi phóng ra khí thế cường đại của bản thân cuồng vọng mở miệng nói ra, sau đó lại quay người đối với Vương Lang sau lưng nói ra: “Vương Lang, hôm nay ta sẽ cho nguoi nhìn xem ta có tư cách hay không cứu Vương Lang tộc các nguoi!”

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: Ta Không Giết Các Nguoi!

Vương Lang và Thiên Lang nghe được lời Tà Băng vừa nói, tim không khỏi đập nhanh, người thiếu nữ trước mặt dường như chính là cuồng vọng như vậy, bẩm sinh là cuồng ngạo như vậy! lời nàng nói, bất chấp tất cả những nghi hoặc của người khác!

“Hoa râm, cho nguoi một cơ hội, sử dụng hồn kỹ mạnh nhất của nguoi, nếu không nguoi sẽ không còn cơ hội được xuất thủ!” Tà Băng trực tiếp phi thân lên trời, lạnh lùng nói với Thiên Lang hoàng uy vũ cao lớn Hoa Râm

Hoa râm nghe được lời Tà Băng vừa nói, lập tức phản ứng đem sự sợ hãi trong lòng đè xuống, ở địa bàn của Thiên Lang tộc, bọn hắn không cần phải sợ hãi một nhân loại! Nghĩ tới đây, nhìn lại vô số Thiên Lang tiểu đệ bên cạnh, một lần nữa trong mắt hoa râm toát lên vẻ tự tin, cho dù nhân loại này có mạnh như thế nào, chúng ta cũng có thể đè chết người! (lấy thịt đè người đây mà... vô sỉ...)

“Nhân loại, nguoi thật sự muốn cứu Vương Lang?” Con nguoi màu xanh nâu thâm thúy nhìn Tà Băng, thân thể căng cứng, giống như chỉ cần Tà Băng trả lời một câu khẳng định, nó sẽ lập tức xông lên xé nát Tà Băng.

“Ồ tại Thiên Lang hoàng nguoi bị đặc hay sao? Ta lập lại lần nữa, ta không chỉ muốn nó, ta còn muốn tộc nhân Vương Lang tộc!” khóe miệng Tà Băng câu dẫn ra, chỉ vào Vương Lang đang rơi vào trạng thái mơ hồ trên mặt đất, từ trên cao nhìn xuống mở miệng nói ra.

Tà Băng nói như vậy làm tất cả Thiên Lang đang có mặt bị dọa sợ, chưa từng thấy người nào ở địa bàn của bọn chúng mà vẫn còn kiêu ngạo như vậy, chỉ rõ muốn tội nhân của Thiên Lang tộc bọn hắn, hôm nay còn vì Vương lang tộc không tiếc khai chiến cùng Thiên Lang tộc bọn hắn. Lá gan của nhân loại này có phải hay không quá lớn?

Vương Lang trên mặt đất đã ngậy người, nàng vì Vương Lang tộc, một mình đối đầu với bảy Thiên Lang cường đại, đây là vì cái gì? Cho dù nàng thật sự có mục đích với tộc nhân của mình, nếu là những người khác thì sẽ làm như vậy sao? Con người Tà Băng là như vậy, rất đáng giá để Vương Lang tộc bọn chúng đi theo!

“Ha ha, đây quả thực là chuyện buồn cười nhất mà ta đã nghe, nhân loại, nguoi chưa nhìn rõ tình huống hiện tại phải không?” Hoa râm nhìn Tà Băng rồi cười lớn, muốn cướp người của Thiên Lang tộc? Quả thực là đang nói đùa!

“Tình huống? Ha ha! Là thế này phải không?” Tà Băng hừ một tiếng, áo trắng bay phấp phới trong gió, trên khuôn mặt tuyệt mỹ nở một nụ cười trào phúng, Hồn Lực cường đại lập tức phóng ra, năm cái Hồn Hoàn màu xanh sáng chói xuất hiện, không khí chung quanh lập tức bị ngưng kết.

Áp lực, ngay cả Thiên Lang hoàng hoa râu cũng có chút không chịu nổi áp lực cực lớn của Tà Băng, lại càng không cần phải nói đến những Thiên Lang cấp bậc Thánh thú, chỉ có Vương Lang là không cảm thụ được áp lực, Tà Băng trực tiếp đem Vương Lang ngăn cách, nàng muốn cho Vương Lang biết nàng rốt cuộc có thực lực hay không để đi cứu tộc nhân của nó!

ở một chỗ tối, một vị tóc bạc mắt xanh lục mỹ nam tử cảm nhận được Tà Băng áp lực, tay vung lên, chung quanh của hắn đã khôi phục bình thường, màu xanh lá đôi mắt âm lãnh nhìn Tà Băng, khóe miệng lộ ra một nụ cười khát máu, đầu lưỡi khẽ liếm môi mỏng, thiếu nữ trước mắt, vì cái gì có thể khiến cho hắn cảm thấy khát máu?

“Hiện tại các ngươi còn muốn ngăn cản ta sao?” Tà Băng nhìn hoa râu đang đứng cũng khó khăn, lạnh lùng mở miệng hỏi.

“Thiên Lang tộc không có sợ cái chết!” Hoa râu giọng nói rất gian nan, nhưng là trong giọng nói nhưng lại tràn đầy kiên định, Thiên Lang nhất tộc không có một cái nào sợ chết, Thiên Lang tộc uy nghiêm vĩnh viễn đều là đệ nhất!

“Đã như vậy, đừng trách ta không khách khí!” Tà Băng hừ một tiếng, trực tiếp phi thân sử xuất hồn kỹ của mình!

“Quy Nguyên Phần Thiên Quyết, Phần Thiên màn hào quang!” Phần Thiên màn hào quang so với khốn vật trước lúc trước Tà Băng sử dụng còn mạnh hơn nhiều, Tà Băng không phải vạn bất đắc dĩ thì sẽ không giết bất kỳ đầu hồn thú nào ở Hồn thú chi linh, Tà Băng tới đây là tìm kiếm Tháp Toa, vì muốn tiêu diệt tìm được người nhà, Tà Băng không muốn vì việc này lại làm cho Tháp Toa khó xử.

Phần Thiên màn hào quang một khi đã sử dụng, tất cả hồn thú ở đây kể cả vị mỹ nam tử tóc bạc mắt xanh kia cũng bị bao vây lấy, sau đó Tà Băng lại trực tiếp đứng lên, đưa cho Vương Lang bên cạnh một khóa đan dược, sau khi cho nó ăn vào, Tà Băng mới nhìn đến vô số Thiên Lang rồi nói ra: “Vương Lang, ta mang đi, hôm nay ta không giết các ngươi, hi vọng các ngươi có tự mình hiểu lấy, không nên đến trên chọc ta!”

Tà Băng lạnh nhạt nhìn thoáng qua địa phương mỹ nam tử tóc bạc mắt xanh lục nam tử đang ẩn mình, nhìn lại thấy Vương Lang đã đứng lên, cười cười nói ra: “Quyết định muốn đi theo ta đi?”

Vương Lang nghe được lời Tà Băng nói, cúi đầu xuống cười khổ một cái, như bây giờ, nàng còn có lựa chọn khác sao? Sau đó giương mắt, nhẹ gật đầu, giọng nữ tử thanh thúy vang lên: “Bích thanh lúc này đa tạ ân cứu mạng của ngài, nếu ngài cứu ra gia phụ cùng tộc nhân, Vương Sói nhất tộc nguyện quy phục!”

Bích thanh, Vương Lang nhất tộc công chúa, vì cứu phụ, vì cứu tộc nhân không tiếc chuẩn bị tự bạo muốn cùng Thiên lang nhất tộc đồng vu quy tận, hôm nay gặp được Tà Băng, không thể không nói vận khí của nàng tốt, chứng kiến Tà Băng cường đại, tuy áp lực không có cường chế trên người nàng, nhưng cái cảm giác sợ hãi tận đáy lòng khiến cho nàng hiểu thực lực của nữ tử trước mắt không chỉ bao nhiêu đó. Nếu là thiếu nữ này cứu được tộc nhân của nàng, như vậy giá trị của Tà Băng, tuyệt đối đáng được Vương Lang nhất tộc bọn hắn quy phục! Bích thanh rất thông minh, hiện tại nàng chỉ có thể hi vọng ký thác trên người Tà Băng, cứu được, là Vương lang tộc bọn hắn may mắn, cứu không được, nàng chỉ có một ước nguyện đến hoàng tuyền cùng tộc nhân của mình, Thiên Lang tộc sẽ không để cho Vương lang tộc bọn hắn sinh tồn. Đương nhiên, đối với ân cứu mạng của Tà Băng, Bích thanh cũng đã nghĩ đến vật hồi báo.

Chỉ một cái cúi đầu, Bích thanh đã đem hết thầy đều tính toán hết, không thể không nói, nàng xác thực là một Vương lang tộc công chúa thông minh!

Tà Băng cười cười, Vương lang tộc quả nhiên là một chủng tộc Hồn Thú thông minh!

“Chúng ta đi!” Tà Băng phát tay một cái, mang theo Vương Lang đi ra Phần Thiên màn hào quang, sau đó một người một sói lách mình trực tiếp đi ra cái mảnh rừng này, tìm một chỗ yên tĩnh, sau khi Tà Băng tìm cây đại thụ ngồi lên, xem Vương Lang trên mặt đất, Tà Băng lấy ra hai khóa đan dược từ ngọc giới, mở miệng nói ra: “Đem hai khóa đan dược này ăn vào.”

Vương Lang không có một tia do dự, sau khi tiếp nhận đan dược trên tay Tà Băng liền phục dụng.

“Ngươi sẽ không sợ ta đưa cho ngươi là đan dược khống chế ngươi?” Tà Băng khóe miệng câu dẫn ra, trong ánh mắt rõ ràng có chút trên tức.

“Ta không biết ngươi như thế nào, nhưng quan trọng nhất là, loại chuyện này, ta biết ngươi sẽ không làm.” Thanh âm Vương Lang thanh thúy dễ nghe vang lên, tuy nàng chỉ vừa nhận thức Tà Băng, nhưng nàng có thể hiểu rõ, thiếu nữ trước mắt cho dù có ra tay tàn nhẫn giết nàng, cũng sẽ không dùng thủ đoạn hèn hạ ấy với nàng. Đây là trực giác, nhất là trực giác của Vương Lang tộc rất chuẩn, cho nên, người thiếu nữ trước mặt, nàng tin tưởng!

“Ah?” Tà Băng nhíu mày, Vương Sói không kiêu ngạo không siểm nịnh ngữ khí lại dễ cho Tà Băng đối với nàng ấn tượng rất tốt, xem lên trước mặt Vương Sói, bỗng nhiên một cái niệm tưởng theo Tà Băng trong đầu trôi qua, Hồn Thú hóa thành nhân hình đều là cực kỳ xinh đẹp, trước mặt Vương Sói tính cách, nếu là hóa thành nhân hình, cùng đại ca của mình tính cách tựa hồ rất xứng đôi ah.

Vương Lang Bích thanh tâm tư kín đáo, thông minh lanh lợi, đại ca sáng khoái vô cùng, thẳng tính, hai người nếu là... ánh mắt Tà Băng nhìn Bích thanh, khiến cho bộ lông vàng của Vương Lang Bích thanh dựng lên thẳng tắp, thiếu nữ trước mắt đang có chủ ý gì? Vì cái gì nàng có cảm giác lên phải thuyền giặc?

Áo Táp Tư đại lục trường hợp nhân loại cùng Hồn Thú kết hợp có rất nhiều, Hồn Thú chỉ muốn tiến giai thành Siêu Thần Thú, như vậy có thể chủng tộc thông hôn rồi, tại Áo Táp Tư đại lục chuyện này cũng không có cái gì đặc biệt, Tà Băng nhìn Bích thanh, đợi nàng ra Hồn Thú chi linh, nhất định đem Bích thanh giao cho đại ca, ha ha... (*Băng tỷ cũng có một vị phu quân là siêu hồn thú thôi.....)

Bộ dạng Tà Băng tươi cười rất tà ác, tuyệt đối tà ác. Ít nhất trong mắt Bích thanh thì là tuyệt đối không có hảo ý, Bích thanh không thể không lần thứ nhất

hoài nghi trực giác của mình có phải sai rồi hay không?

“Khục khục...” Chú ý tới bộ lông vàng của bích thanh ở đối diện đã dựng đứng thẳng tắp, Tà Băng ho nhẹ một tiếng che dấu chính mình vừa mới thất thần, thế nhưng mà sau một khắc lại nhin không được cười, trước mắt Vương Lang bích thanh cũng quá không chú ý hình tượng à nha, tốt xấu nàng cũng là nữ nhi, bộ lông cứ như vậy dựng thẳng đi lên.

“Bích thanh ah, hình tượng, chú ý hình tượng ah!” Tà Băng cố gắng thu hồi nụ cười, đáy mắt lại tràn đầy vui vẻ, đối với bích thanh nói ra.

“Ngươi, ngươi, hừ! Hình tượng, ở đâu còn có hình tượng ah...” Bích thanh giống như một nữ hài tử đáng yêu, ngữ khí không được tự nhiên hừ hừ một tiếng, nhìn bộ lông dính đầy vết máu của mình, bất đắc dĩ nói.

Tà Băng chứng kiến bộ dáng khả ái của bích thanh, không khỏi cười cười, sau khi dùng thần niệm kiểm tra chung quanh, đối với bích thanh nói ra: “Bích thanh, người gọi ta Tà Băng là tốt rồi, bên cạnh có một cái hồ nước, muốn đi tắm rửa hay không?”

Bích thanh vừa mới bắt đầu vẫn còn do dự xưng hô Tà Băng như thế nào, nay Tà Băng đã nói ra, nghe được có hồ nước, con mắt bích thanh lóe sáng sáng gật gật đầu: “Tà Băng, muốn đi muốn đi a, cái thân này bẩn chết rồi a.” Bích thanh nói xong chán ghét nhìn vết máu trên người mình.

“Tốt, vậy bây giờ chúng ta liền đi qua đi.” Tà Băng nói xong cùng bích thanh một người một sói hướng phía hồ nước mà đi, Tà Băng cũng muốn ngâm mình trong hồ nước.

Tà Băng cùng bích thanh sau khi đến hồ nước, Tà Băng trực tiếp bố trí một cái kết giới chung quanh, ngoại giới không thể nhìn tới hồ nước, cũng đi không thể tiến vào phạm vi kết giới của Tà Băng, bích thanh vừa nhìn thấy hồ nước, hưng phấn trực tiếp nhảy vào, ngụp lặn trong hồ nước một lúc rồi mới trôi lên mặt nước, vừa mở mắt, liền bị cảnh tượng trước mặt làm sợ ngây người.

Chỉ thấy khuôn mặt bích thanh, Tà Băng đã giải khai mái tóc dài để tùy ý tung bay, mái tóc đen nhánh tán loạn trên bờ vai Tà Băng, buông thõng đến tận hông, khuôn mặt tuyệt mỹ, đáng người lung linh, ánh trắng lơ đãng xuống, trăng cảnh trước mặt, coi như là bích thanh, cũng nhin không được muốn chảy máu mũi.

Tà Băng chứng bộ dáng của bích thanh, có chút buồn cười đem khuôn mặt tuyệt mỹ tiến đến trước mặt bích thanh, nói ra: “Bích thanh, bồn tiểu thư mị lực vẫn là rất lớn nha, ha ha.”

“Đâu chỉ rất lớn, quả thực chính là kẻ gây tai họa đỉnh cấp.” Bích thanh nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ tràn đầy vẻ trêu tức, , liếc mắt nói ra.

Tà Băng nghe được lời bích thanh vừa nói ..., ha ha cười cười, lập tức đem quần áo cởi ra, nhảy xuống hồ nước, lại nhìn đã không thấy bóng dáng.

Bích thanh biết rõ Tà Băng đã lặn xuống nước, sau khi đem vết máu trên người rửa đi liền lên bờ, sau khi nhanh chóng đem bộ lông của mình sửa sang lại cho khô mát, liền nằm xuống bên hồ, các nàng lúc nào hành động? Tộc nhân của nàng đợi không được lâu nữa.

Tà Băng đương nhiên biết rõ bích thanh vì cứu tộc nhân mà sốt ruột, nhưng vết thương của bích thanh cùng Hồn Lực phải hoàn toàn khôi phục mới có thể đi, nếu không, bích thanh tới đó, chỉ có chịu chết!

“Xôn xao...” Một tiếng nước tiếng vang lên, bích thanh đương nhiên nhìn một hồi cảnh sắc mỹ nữ đi tắm, bất quá Tà Băng đã lập tức mặc quần áo vào, thấy bích thanh đã hoàn toàn khôi phục, Tà Băng vừa cười vừa nói.

“Xuất phát, chúng ta đi cứu tộc nhân của ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Những Người Cản Đường, Toàn Bộ Diệt!

Nghe được lời Tà Băng nói, bích thanh lập tức đứng dậy, nhìn về phía Tà Băng, có chút lo lắng mở miệng nói ra: “Chúng ta đi như vậy sao?”

Tà Băng nhíu mày, mở miệng nói: “không như thế này thì còn như thế nào nữa?”

Bích thanh thiếu chút nữa té ngã, một người một sói cứ như vậy xông vào Thiên Lang tộc, đi cứu Vương Lang tộc mà Thiên Lang tộc một mực canh chừng? Hơn nữa Thiên Lang tộc chắc chắn đã sớm chuẩn bị, chờ đợi các nàng đi vào, đi như vậy không phải chui đầu vào lưới sao? Thật sự không biết thiếu nữ trước mặt quá tự tin với bản thân mình hay căn bản nàng là một người lỗ mãng đương nhiên bích thanh hiểu rõ Tà Băng tuyệt đối không phải loại thứ hai, như vậy người thiếu nữ trước mặt này, có thực lực rất mạnh làm cho nàng có cảm giác mình có thể xông Thiên Lang tộc sao?

Cảm nhận được tâm tư của bích thanh, Tà Băng cười cười, trong đôi mắt toát ra chính sự tự tin bẩm sinh: “Bích thanh, ta đã đáp ứng ngươi đi cứu tộc

nhân của ngươi, như vậy mặc dù chỗ bọn hắn đang ở là Địa Ngục, ta cũng sẽ đem bọn hắn trở về!”

Nếu đã đáp ứng,nàng tuyệt đối sẽ làm được!

Bích thanh nghe được lời Tà Băng vừa nói..., sự lo lắng trong nội tâm liền bị đè bẹp, người thiếu nữ trước mắt làm cho nàng sinh ra cảm giác, không thể chiến bại! Đi theo nàng, tuyệt đối có thể cứu được tộc nhân của mình! Nàng, chính là như vậy khiến cho người khác tin phục, trong đôi mắt Bích thanh cũng toát ra vẻ tự tin, hôm nay các nàng nhất định sẽ thành công!

Tà Băng cùng Bích thanh một người một sói liếc nhau, cuồng ngạo cười to, hướng về địa phương giam giữ Vương lang tộc mà đi!

Bên kia mười vị Thiên Lang hoàng đã bố trí thiên la địa võng ở chung quanh, hôm nay bọn hắn nhất định phải bắt lấy cái Vương Lang cuối cùng! Còn có cái nhân loại không biết tốt xấu kia, bọn hắn nhất định phải xé nát nàng!

Tà Băng cùng Bích thanh ở thật xa liền cảm nhận được chung quanh nơi giam giữ Vương lang tộc có hằng hà sa số Thiên Lang, Tà Băng nhìn những cái này, quay người hỏi Bích thanh: “Bích thanh, sợ sao?”

“Sợ? Nếu sợ ta đã không một người xông Thiên Lang tộc!” Bích thanh cao ngạo ngẩng đầu, một đôi mắt khinh thường nhìn về phía trước vô số Thiên Lang, Vương lang tộc chưa bao giờ biết cái gì là sợ!

Tà Băng nhẹ gật đầu, cười ha ha, sau đó lạnh lùng đối với Bích thanh nói ra: “Tốt, Bích thanh, những Thiên Lang này giao cho ngươi, ta đi vào cứu tộc nhân của ngươi, nhớ kỹ, trước khi ta đi ra, không được chết! Nếu không, cho dù ta cứu được tộc nhân của ngươi, ta cũng sẽ để cho bọn họ cùng chết với ngươi!”

Không được chết, Tà Băng muốn Bích thanh biết rõ, nàng không được chết! Nếu không hôm nay chính là ngày Vương Lang bị diệt tộc!

Bích thanh nghe được lời của Tà Băng, ngăn người một chút, sau đó nghiêm túc mở miệng nói ra: “Không có nhìn thấy ngươi cứu ra tộc nhân của ta, ta sẽ không chết.”

Tà Băng nhìn Bích thanh thật sâu, quay người đi về phía trung tâm vòng vây, sở dĩ nàng nói với Bích thanh như vậy, vì nàng muốn rèn luyện thực lực của Bích thanh, năng lực chiến đấu hiện tại của Bích thanh quá kém, vừa rồi Bích thanh cùng Thiên Lang tộc chiến đấu Tà Băng đều thu vào trong mắt, hiện tại đúng là cơ hội để Bích thanh rèn luyện thực chiến.

Bất luận Bích thanh có biết hay không suy nghĩ thật sự của Tà Băng, Bích thanh đều liều mạng cho đến khi Tà Băng cứu được tộc nhân của nàng mới thôi! Nàng sẽ không chết, nàng không thể chết được, nàng biết rõ Tà Băng tuyệt đối sẽ nói được thì làm được, vì chính cô ta, vì tộc nhân của nàng, nàng cũng không thể chết...

Lúc Tà Băng phi thân đến giữa vòng vây của bầy Thiên Lang bầy, nàng dùng thần niệm quét qua, liền lập tức quét đến chỗ của Vương lang tộc đang ở, thậm chí khi ở lao thất trong lòng đất, đôi mắt Thất Thái lưu ly không ngừng tìm cửa vào của lao thất, vậy mà nàng không có phát hiện một đôi mắt màu xanh lá vui vẻ tràn đầy khát máu đang ẩn nấp trong một chỗ tối của lao thất mà nhìn nàng.

Thời điểm quét đến một góc vách, đôi mắt Tà Băng sáng ngời, đã tìm được! Không nghĩ tới cửa lao thất lại ở sau lưng một cái Thiên Lang Vương, Tà Băng không cùng cái Thiên Lang này xung đột, trong nháy mắt trực tiếp tiến nhập cửa lao, một mảnh đen nhánh, cái gì cũng không nhìn thấy.

Đôi mắt màu đen của Tà Băng một lần nữa biến thành đôi mắt Thất Thái lưu ly, lúc này mới nhìn rõ ràng, tình huống chung quanh, chỉ thấy bốn phía đều là vách tường màu đen, trên vách tường còn có các đồ án khó hiểu, khắp nơi trong lao thất đều thần bí và quỷ dị, Tà Băng cau mày, chẳng lẽ tại đây còn có cửa ngầm khác?

Con mắt Thất Thái dường như mất đi tác dụng trong lúc này, căn bản không nhìn ra sơ hở gì, chung quanh đều là vách tường đen kịt không kẽ hở, Vương lang tộc bị nhốt ở đâu? Tà Băng nghĩ nghĩ, trực tiếp đi đến trước, đối với tứ phía vách tường gõ gõ, thế nhưng đối lại kết quả là tứ phía tất cả đều là vách tường thực sự, tựa hồ không có bất kỳ cái gì.

Một đôi mắt màu xanh lá đang ở trong chỗ tối liếc mắt khinh thường Tà Băng, chỉ bằng một cái nhân loại nhỏ nhỏ như nàng cũng vọng tưởng muốn mở ra cửa vào Thiên Lang tộc cấm địa? Đúng vậy, tại đây đúng là cửa vào Thiên Lang tộc cấm địa, đúng là nơi mà Tà Băng muốn đi khiêu chiến, hết thảy sự tình đến tột cùng là trùng hợp? Hay căn bản có người đang âm thầm sắp đặt?

Những việc này Tà Băng không biết, chủ nhân của đôi mắt màu xanh lá cũng không biết, không có ai biết rõ.

Tà Băng chăm chú cau mày, đi đến trước, gõ không đi ra, nghe không hiểu, Tà Băng nghĩ tới phương pháp bạo lực nhất, trực tiếp sử dụng hồn kỹ oanh tạc cái vách tường này, chẳng những hồn kỹ khổng lồ không tạo được một khe hở trên vách tường, ngược lại hồn kỹ còn bị vách tường đen mực hút vào.

Tà Băng bắt đầu có chút vội vàng xao động, đáy mắt cũng tia máu, nhìn hoàn toàn không phải bộ dạng bình thường của nàng, đôi mắt xanh lá ở chỗ tối nhìn bộ dạng của Tà Băng, khóe miệng câu dẫn ra, nhân loại này, cũng không có gì đặc biệt! Bị mê trận của cửa vào Thiên Lang cấm địa mê hoặc. (nguyên văn là phần tử táo bạo mê hoặc nhưng ta thấy để mê trận cho dễ tưởng tượng)

Tà Băng cảm nhận được tâm tình của mình có chút không bị khống chế, chăm chú cau mày, thu hồi Hồn Lực trên người, dùng sức đập một quyền vào bức tường đen! Tà Băng là một nhân loại bình thường, dưới tình huống không sử dụng Hồn Lực làm sao có thể không bị thương? Lập tức máu tươi từ năm tay của Tà Băng tuôn ra.

Đau nhức... Bao lâu không có cảm giác đến đau đớn, cảm nhận được đau nhức mãnh liệt trên tay truyền đến, cảm xúc của Tà Băng mới hoàn toàn khôi phục, không chú ý đến tay của mình, tùy ý để máu tươi nhỏ trên mặt đất, đến tột cùng là chỗ nào không đúng? Cảm giác, cảm thấy tựa hồ bắt được cái gì, lại trong nháy mắt không còn có cái gì nữa.

Đến tột cùng là đã quên cái gì...

Cảm giác Đau nhức, cảm giác đau nhức, cảm giác, cảm giác, cảm giác, cảm giác...

Cảm giác? ! Là cảm giác, năng xem nhẹ chính là cảm giác nguyên thủy nhất, đôi mắt Tà Băng sáng ngời, lập tức nhắm mắt lại, dùng tâm cảm thụ chung quanh.

Lúc này chủ nhân đôi mắt màu xanh lá có chút khó tin, bất quá lại cảm thấy đương nhiên, người trước mặt có thể xông vào Thiên Lang tộc lãnh địa, lúc này còn có thể đứng ở chỗ này, có thể lợi dụng cảm giác đau nhức cảm giác tìm về tâm tình của mình, cái nhân loại này, có chỗ xuất sắc của nàng!

Dưới đôi mắt màu xanh tràn đầy kinh ngạc Tà Băng liền nhắm mắt lại từng bước bước về phía bức tường đen bên trái hẻm lách, lúc này chủ nhân đôi mắt màu xanh lá đã quên hết thảy, trong mắt chỉ có thân ảnh Tà Băng đang nhắm mắt lại đi đi lại lại, nhìn Tà Băng vượt vách tường từ từ ngồi xổm người xuống, nhìn ngón tay Tà Băng điểm vào một đồ án hình con mắt trên vách tường, nhìn Tà Băng dùng sức nhấn một cái, nhìn Tà Băng biến mất ở vách tường trước mặt của hắn!

Sùng sốt! Ngây người! Ngốc mắt!

Chủ nhân đôi mắt màu xanh lá thật sự không thể tin được cái nhân loại này lại trong thời gian ngắn ngủi đã tìm được cửa vào, hơn nữa đã bị truyền tống đến Thiên Lang cấm địa? ! Sau đó chủ nhân đôi mắt màu xanh lá thấy hiện lên một tia ánh sáng màu đỏ, đứng dậy đi đến mặt đất Tà Băng vừa đánh một quyền vào, ngón tay thon dài duỗi ra nhiễm phải máu tươi của Tà Băng, đầu lưỡi kêu gọi thè lưỡi ra liếm, môi mím khát máu câu dẫn ra, hương vị quả nhiên ngọt ngào giống như tưởng tượng. Sau đó xoay người một cái biến mất ngay tại chỗ.

Lúc này Tà Băng mở to mắt mới phát hiện chỗ mình đang đứng đã thay đổi, trước mặt là rừng cây màu đen mênh mông âm trầm, màu đen cây cối, đóa hoa màu đen, cộng cỏ non màu đen, cả cái địa phương hiện ra là âm trầm đen kịt, Tà Băng nhíu nhíu mày, đây là địa phương nào?

Nàng không được phép nghĩ nhiều, hiện tại quan trọng nhất là đi cứu Vương lang tộc, bên ngoài bích thành có thể vẫn đang liều mạng đây này! Chuẩn bị phi thân đến một thân cây để dùng thần niệm dò xét Tà Băng, vừa phi lên một gốc hắc thụ, lập tức phản xạ có điều kiện liền nhảy xuống, lại quay đầu nhìn, Tà Băng giật nảy mình, chỉ thấy lá cây màu đen đã khép lại giống như một cái miệng lớn đang muốn nuốt Tà Băng!

Cây ăn thịt người? ! Cái kia hoa, Tà Băng không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía một bông hoa đã mở to miệng, thậm chí trên mặt đất cũng có cộng cỏ non đã khép lại, da đầu Tà Băng da đầu liền run lên, tại đây vậy mà lại tràn đầy cây ăn thịt người, hoa ăn thịt người cùng cỏ ăn thịt người? Trời a! Những vật này không phải đã bị tiêu diệt sao? Vậy mà ở đây lại đây trên mặt đất? !

Tà Băng nhíu nhíu mày, trực tiếp phi thân đến giữa không trung, nhắm mắt lại dụng tâm cảm thụ, một cái địa phương chết người như vậy, Tà Băng không dám xác định Vương lang tộc sẽ hay không hoàn hảo vô sự...

May mà Tà Băng vừa thần niệm quét đến Vương lang tộc bị giam giữ địa phương, chỗ bọn hắn bị giam giữ dường như là một sơn động, hiện tại xác định bọn hắn không có việc gì, tâm Tà Băng mới thả lỏng, vội vàng hướng phía sơn động phi thân mà đi. Nhưng là cây ăn thịt người trên đường có thể sẽ không bỏ qua Tà Băng, đối với bọn họ mà nói Tà Băng là tại chỗ này chính là một món ăn ngon miệng nhất!

Nhìn những cái cây ăn thịt người không biết sống chết chào mình, đáy mắt Tà Băng xuất hiện tia lạnh lùng, lấy hắc loan nguyệt đao đã được nàng chế tạo lần nữa ở trong ngọc giới ra, cường đại Hồn Lực phối hợp với hắc loan nguyệt đao sắc bén thẳng tắp hướng về trước mặt vô số cây ăn thịt người cùng hoa ăn thịt người chém tới!

“Xôn xao... Xôn xao...” Cây cối ngã ầm ầm âm thanh động đất, giống như từng tiếng kêu thê thảm, lúc này Tà Băng đã đại khái biết được đây là nơi nào, là cấm địa, là Thiên Lang tộc cùng Hồn Thú chi lĩnh cấm địa. Bằng không thì, Tà Băng cũng không tưởng tượng được địa phương nào lại có nhiều thực vật ăn thịt người như vậy!

Tại cấm địa, lần sau nàng tuyệt đối sẽ hảo hảo dò xét một phen, nhưng là hiện tại cứu Vương Lang tộc là trọng yếu nhất, những người cản đường, toàn bộ diệt! Những cây ăn thịt người cùng hoa ăn thịt người chống đỡ Tà Băng hoàn toàn chính là tự tìm đường chết, nhưng là Tà Băng không biết, thực vật ăn thịt người, hoàn toàn Bất Tử, trừ phi diệt hết gốc rễ của bọn chúng, nếu không bọn hắn sẽ lập tức sinh trưởng ra!

Hắc loan nguyệt đao giơ tay chém xuống, trên mặt đất là hằng hà là đen rùng rùng cùng đóa hoa, lúc này một thân ảnh màu trắng tuyệt mỹ lộ ra thập phần chói mắt.

Một đường giết đến cuối cùng, tìm được sơn động, Tà Băng trực tiếp phi thân đi vào sơn động, dùng tốc độ nhanh nhất đã tìm được Vương Lang nhất tộc!

“Vương Lang nhất tộc, muốn sinh tồn hay là muốn diệt tộc? !”

(Băng Băng: thật là xin lỗi... đã để mấy nàng đợi lâu... máy tính của ta mới được đem đi bảo hành về.....)

Chương 93: Đủ Uy Nghiêm, Đủ Khí Phách!

Muốn sinh tồn hay là muốn diệt tộc? Nghe được lời Tà Băng nói... toàn bộ thành viên của Vương lang tộc đều sùng sốt một chút, mờ ra đôi mắt có chút tiêu tụy nhìn về phía Tà Băng, nhìn về phía người thiếu nữ không có khả năng xuất hiện ở nơi này, thiếu nữ này là có ý gì? Cứu bọn họ sao? Nhân loại? Ha ha, nghĩ nghĩ bọn hắn lại tự giễu cười cười, nhân loại là cái dạng gì bọn hắn còn không biết đấy sao? Vì tư lợi!

“Nhân loại, ngươi muốn làm cái gì?” Trong đó một đầu màu vàng Vương Lang đứng người lên lạnh lùng nói với Tà Băng.

Tà Băng nhìn đầu Vương Lang uy vũ này, cảm giác đầu tiên hắn là bích thanh ca ca, Tà Băng cười cười, nói ra: “Tôi cứu các ngươi đấy.”

Cứu bọn họ? toàn bộ thành viên của Vương lang tộc bất khả tư nghị ngẩng đầu, mà ngay cả ở một chỗ sâu nhất một đầu Vương Lang cao lớn cũng ngẩng đầu nhìn về phía Tà Băng, đáy mắt hiện lên đều là không tin được, một nhân loại chạy tới Hồn Thú chi linh cấm địa để cứu bọn họ? Đây là chuyện không tưởng cỡ nào.

“Vì cái gì?” Một thanh âm già nua truyền ra, Tà Băng theo thanh âm thấy được cái Vương Lang đang ở chỗ sâu nhất này, cái Vương Lang này chẳng lẽ lại là?

“Vương lang tộc tộc trưởng, ta nói rồi ta tới cứu các ngươi, nếu không muốn bích thanh bị Thiên Lang tộc vây khốn đến chết, thỉnh các ngươi lập tức theo ta đi!” Tà Băng đã xác định thân phận của Vương Lang có thanh âm già nua này, hẳn chính là Vương lang tộc tộc trưởng. ngược lại Tà Băng không có một chút vẻ lo lắng.

“Cái gì? Bích thanh? Nàng như thế nào trở lại Hồn Thú chi linh được?” Vương Lang màu vàng nói chuyện lúc đầu nghe được cái tên bích thanh lập tức sốt ruột, bích thanh sao có thể tùy hứng như vậy, bọn hắn thật vất vả dốc sức liều mạng đem bích thanh đưa ra ngoài, nàng trở lại làm cái gì? Trong nội tâm mỗi người Vương lang tộc đều là một hồi thống khổ lại là một hồi vui vẻ, Vương lang tộc không có một cái nào sợ chết không phải sao?

Vương lang tộc tộc trưởng nghe được danh tự nữ nhi của mình, rốt cuộc không ổn định được, đứa bé này, hắn vẫn sợ nàng một mình trở lại, bây giờ lại thật sự trở lại rồi.

“Nhân loại, nói ra mục đích của ngươi a.” Vương lang tộc tộc trưởng dù sao cũng là tộc trưởng, đương nhiên biết được không có khả năng có người đến cứu bọn hắn mà không có mục đích, nếu là có mục đích, vậy thì cần phải nói rõ ràng vấn đề đó.

“Rất tốt, mục đích của ta, chính là muốn Vương lang tộc các ngươi thần phục!” Tà Băng cũng không phải là người thích vòng vo, trực tiếp mở miệng nói ra, Tà Băng chưa bao giờ làm chuyện vô vị, hơn nữa nếu bọn hắn thần phục đối với Tà Băng mà nói chính là trợ thủ hữu lực bảo vệ người nhà bằng hữu, đối với Vương lang tộc mà nói, Tà Băng cũng là cây cỏ thụ che chở cho bọn hắn!

Vương lang tộc thần phục Tà Băng, Tà Băng bảo vệ tộc bọn hắn không xảy ra việc gì, đây là một cuộc giao dịch công bình.

“Ngươi nằm mơ!” Vương lang tộc tộc trưởng nghe được lời Tà Băng nói, đã trầm mặc, nhưng mặt khác đầu Vương Lang màu vàng lại trực tiếp không nề tình chút nào đối với Tà Băng hừ một phát nói ra.

Tà Băng không để ý đến cái Vương Lang màu vàng kia, đôi mắt nhìn chăm chăm vào Vương lang tộc tộc trưởng đang cúi đầu im lặng, Tà Băng tin tưởng hắn là một cái Vương Lang thông minh, bây giờ trước mắt bọn họ chỉ có hai con đường, diệt tộc hoặc là thần phục!

Giống như Tà Băng suy nghĩ, hiện tại trong lòng Vương lang tộc tộc trưởng thật sự đang rất rối rắm, thần phục, Vương lang tộc từ nay về sau phải trung thành với nhân loại, nếu không, chính là toàn tộc diệt vong! Với tư cách là một đầu Vương Lang cao ngạo, hắn tuyệt đối sẽ lựa chọn tử vong, nhưng là một cái tộc trưởng, việc hắn nhất định phải suy nghĩ chính là an nguy của toàn tộc.

“Ngươi có tư cách gì để cho Vương lang tộc chúng ta phải thần phục?” Vương Lang màu vàng chứng kiến Tà Băng không để ý tới hắn, nhìn thấy suy tư của tộc trưởng, không khỏi mở miệng hỏi Tà Băng, hắn là Thiếu chủ Vương lang tộc, con trai trưởng của tộc trưởng, đương nhiên hắn biết phụ thân của mình đang suy nghĩ gì.

“Tư cách? Ha ha...” Nghe được câu hỏi của Vương Lang, Tà Băng cười ha ha, tư cách sao? Tà Băng tự nhận là nàng tuyệt đối có tư cách khiến cho Vương Lang nhất tộc bọn hắn thần phục! Tà Băng sau khi cười xong, phóng xuất ra uy áp cường đại của mình dung mãnh tràn về phía Vương lang tộc!

Tuy hiện tại đẳng cấp Hồn Lực của Tà Băng không cao, nhưng uy áp của Thất Thái Hồn Lực người bình thường tuyệt đối khó có thể thừa nhận được! Ở đây ngoại trừ tộc trưởng Vương Lang tộc đang cúi đầu trầm tư không có chút phản ứng thì tộc nhân của hắn đều bị uy áp của Tà Băng làm cho sắp ngã quỵ xuống đất.

“Bích thanh đã thần phục ngươi a.” Lúc này, Vương lang tộc tộc trưởng mới ngẩng đầu, dùng ngữ khí khẳng định hỏi Tà Băng.

Tà Băng thu hồi uy áp, gật đầu cười: “Đúng vậy, bích thanh nói chỉ cần có thể cứu Vương Lang nhất tộc các ngươi, như vậy đem toàn tộc thần phục ta.”

Tà Băng không phải người tốt lành gì, lại càng không phải là người cao thượng, nàng nhất định cứu Vương lang tộc, chính là vừa ý sự kiên trì của bọn hắn, sự bất khuất của bọn hắn, sự đoàn kết của bọn hắn, đồng thời Tà Băng cũng không phải đại ác nhân, cứu bọn họ cũng là từ tận đáy lòng không muốn chứng kiến một hảo chủng tộc bị diệt vong, về sau nếu bọn hắn không muốn thần phục, Tà Băng cũng sẽ không ép bách.

“Nếu ngươi có thể thành công cứu Vương Lang nhất tộc chúng ta, như vậy từ nay về sau ngài chính là chủ nhân của Vương lang tộc.” Vương lang tộc tộc trưởng bầu chặt mặt đất, móng tay đã lăm sâu vào trong đất, hai mắt nhắm chặt, ngữ khí run rẩy lại kiên định nói ra những lời này, không có người biết rằng thời điểm Vương lang tộc tộc trưởng ra quyết định này đáy lòng kịch liệt giãy giụa.

“Cái gì? Phụ thân, ngài thật sự...” Cao lớn màu vàng Vương Lang lời còn chưa nói hết, đã bị Vương lang tộc tộc trưởng quát.

“Câm miệng!” sau khi Vương lang tộc tộc trưởng lớn tiếng nói ra những lời này, chứng kiến màu vàng Vương Lang ngoan ngoãn câm miệng, lại đứng thẳng người lên đối với tộc nhân của mình nói ra: “Nếu là nhân loại trước mắt có thể giúp cho tộc ta thoát ly hiểm cảnh, như vậy nàng chính là chủ nhân của Vương lang tộc chúng ta! Bất luận người nào phản đối, giết không tha!”

Bất luận người nào phản đối, giết không tha! Đủ uy nghiêm! Đủ khí phách! Vương lang tộc tộc trưởng, quả nhiên không giống bình thường!

Vốn là những người trong tộc còn muốn nói gì nhưng nghe được lời tộc trưởng vừa nói ..., cũng đều im lặng, sống hay chết? Là diệt tộc là sinh tồn? Là muốn tôn nghiêm hay là muốn tánh mạng?

Thần phục nhân loại cường đại, cũng không được cho là sỉ nhục tôn nghiêm của Vương lang tộc bọn hắn, nếu Tà Băng thật sự có thể cứu Vương Lang nhất tộc bọn hắn, như vậy cái nhân loại này cũng đáng để cho bọn họ thần phục, cho nên, bọn hắn im lặng đáp ứng tộc trưởng.

Khỏe miệng Tà Băng câu dẫn ra, Vương lang tộc, một chủng tộc Hồn Thú thông minh! Nếu là thu phục được bọn hắn, Tà Băng tin tưởng sự an toàn của người nhà và bằng hữu nàng sẽ được đảm bảo tốt.

Mắt Tà Băng mắt nhìn những xiềng xích thô to trên người thành viên của Vương lang tộc, trực tiếp phi thân lên trước, người trong Vương lang tộc chỉ thấy một thân ảnh màu trắng nhoáng một cái, những xiềng xích mà bọn hắn dùng hết toàn lực cũng không mở ra được nhoáng một cái liền được mở ra rồi, nhìn thiếu nữ lung linh trước mặt, Vương lang tộc mọi người đại khái đã đoán chừng được thực lực của thiếu nữ, nhưng bọn hắn không biết được, thực lực của Tà Băng so với bọn hắn đoán chừng còn cao hơn rất nhiều.

“Còn có những thành viên đang bị nhốt ở chỗ khác phải không?” Tà Băng nhìn phía trước chỉ có khoảng chừng 300 đầu Vương Lang, không khỏi có chút nghi hoặc, thành viên Vương lang tộc như thế nào lại ít như vậy? trong mắt Tà Băng hoặc là tư duy của người bình thường tư duy đều sẽ cảm giác được lang tộc là một quần thể sinh hoạt có rất nhiều thành viên hơn hẳn các chủng tộc khác.

“Đại khái còn 500 tộc nhân đang bị giam ở một địa phương khác.” Vương lang tộc tộc trưởng sau khi nghe được lời Tà Băng vừa nói, đáy mắt có chút bi thảm nói.

300, 500, vốn là mấy chục vạn cường đại Vương Lang nhất tộc, lúc này vậy mà chỉ còn lại có 800 cái tộc nhân, rất buồn cười không phải sao? Tỷ lệ như vậy, Vương lang tộc tộc trưởng hẳn còn mặt mũi nào đối diện với tổ tiên Vương lang? Phải chăng đúng như hắn nói, Vương lang tộc vốn là không có thể tồn tại?

“Ở nơi nào?” Còn có 500 cái, Tà Băng quả thật không tưởng tượng được chỉ còn có 500 cái tộc nhân, Hồn Thú chi linh – mạnh được yếu thua, chờ đợi Vương lang tộc chỉ có một con đường, chính là diệt tộc! Vương Lang nhất tộc từ nay về sau tại Áo Tạp Tư đại lục biến mất!

“Chúng ta cũng không biết, lúc ấy đã bị trực tiếp tách ra.” Vương lang tộc Thiếu chủ thì ra là bích thanh ca ca mở miệng nói ra.

Nghe được lời hắn nói, Tà Băng nhú mày, nhìn về phía các Vương Lang chung quanh, gọi Tiểu Tử trong ngọc giới, áo tím tóc tím Tiểu Tử vừa xuất hiện liền cao hứng chạy quanh người Tà Băng, hoàn toàn không có chú ý tới tình huống chung quanh.

“Tỷ tỷ, ngươi rốt cục đã để cho Tiểu Tử ra ngoài à, Tiểu Tử rất nhớ tỷ tỷ ah.” Tiểu Tử vừa đi ra liền ôm Tà Băng khóc lóc kể lể, nhưng đáy mắt to tròn màu tím lại tràn đầy hưng phấn, tỷ tỷ cuối cùng lại để cho hắn đi ra ngoài chơi.

“tiểu Tử, cũng không phải là cho ngươi đi ra để chơi, giúp tỷ tỷ bảo vệ tốt bọn hắn, tỷ tỷ muốn đi cứu những đồng bọn khác của bọn họ.” Tà Băng tiến lên vuốt đầu Tiểu Tử vừa cười vừa nói, Tà Băng đối với đệ đệ đáng yêu hay ý lại của mình, không có chút nóng giận.

Tiểu Tử nghe được lời Tà Băng nói mới bắt đầu chú ý cảnh sắc chung quanh, nhìn xong thoáng một phát mặt liền đỏ lên, tại trước mặt nhiều người hắn lại làm nũng với tỷ tỷ như vậy, không khỏi có chút xấu hổ nhìn tỷ tỷ của mình, sau đó lại vỗ bộ ngực của mình nói ra: “Tỷ tỷ yên tâm đi, hiện tại Tiểu Tử rất mạnh nha!”

Tà Băng cười cười vỗ vỗ đầu tiểu tử, trực tiếp phi thân đi ra sơn động.

Ngay thời điểm tiểu Tử vừa đi ra, thành viên Vương lang tộc cũng đã ngây dại, trước mặt chẳng lẽ là Tử Kim Cự Long? Hay vẫn là Siêu Thần Thú Tử Kim Cự Long? Hơn nữa còn là ở vào thời kỳ đang trưởng thành Tử Kim Cự Long! Con mắt bọn hắn thật muốn rớt ra à? Thế nhưng sự thật chứng minh tiểu Tử đích thật là một trong tứ đại bá chủ của Hồn Thú chi linh – Tử Kim Cự Long nhất tộc đấy!

Lúc này Tà Băng đã đi ra khỏi sơn động, đem thần niệm khuếch đại, bắt đầu tìm kiếm những thành viên khác của Vương lang tộc, thần niệm không

ngừng mở rộng, tuy nhiên lại không có một chút dấu vết, liền một tia khí tức của Vương lang tộc khí tức cũng tìm không thấy, Tà Băng không khỏi nhủ mày, bắt đầu tiếp tục dùng chính mình thần niệm quét ra.

Rốt cục, tại thời điểm Tà Băng không ngừng dùng thần niệm quét lại lần nữa, Tà Băng phát hiện một tia khí tức của Vương lang tộc, vội vàng đuổi theo đạo khí tức này, nhìn những cây ăn thịt hoa ăn thịt ở trước mặt đang rục rịch, Tà Băng cảm ra hắc loan nguyệt đao, trực tiếp phi thân một đường bỏ tới, khá tốt là những cây ăn thịt người sẽ không đổ máu, bằng không thì Tà Băng chính là tuyệt đối giết ra một con đường máu dài.

Rốt cục đến nơi khí tức tồn tại, nhìn chung quanh, Tà Băng không khỏi lại nhủ mày, dĩ nhiên là một bộ lông Vương Lang? trên đầu nổi lên ba đường hắc tuyến, muốn chinh người cũng không cần như vậy à? Tà Băng ngược lại là không tin, nơi này đã có bộ lông của Vương Lang, như vậy có lẽ chứng minh nơi này có sự tồn tại của Vương lang tộc!

Tiếp tục triển khai thần niệm bắt đầu quét, lần này phạm vi đã nhỏ hơn nhiều rồi, bắt đầu sau mấy giây, Tà Băng đã hiểu rõ khỏe môi cong lên, nàng vẫn cho là sẽ là một cái son động khác, khiến cho nàng không để ý đến một địa phương có khả năng khác, cái kia chính là động giả cây ăn thịt người! động giả cây ăn thịt người cùng cây ăn thịt người có điểm bất đồng duy nhất chính là giả cây ăn thịt người không ăn người, có thể giấu người, mà cây ăn thịt người lại là hoàn toàn là ăn thịt người.

Tà Băng cười cười nhìn về phía gần trong gang tấc giả cây ăn thịt người thật lớn, nhìn thấy nó cùng cây ăn thịt người hoàn toàn giống nhau là lá cây miệng lớn, Tà Băng không có một tia do dự trực tiếp nhảy vào trong miệng nó.

Nhảy vào hốc cây Tà Băng, trực tiếp mở ra đôi mắt Thất Thái của mình, nhìn thấy thân cây đen kịt chung quanh, Tà Băng không khỏi có chút cảm thán Áo Tập Tư đại lục thật là thần kỳ, thế kỷ hai mươi mốt mặc dù có dị năng, có võ cổ, nhưng lại chưa từng có những vật kỳ lạ quý hiếm cổ quái này, hốc cây giấu người? Ha ha.

Tà băng càng đi tới, thời gian dần qua khoảng đất trống càng lúc càng lớn, hốc cây ăn thịt người quả nhiên thần kỳ, vội vàng dùng thần niệm hướng phía Vương lang tộc quét đến, trạng thái 500 cái Vương lang này không được khá lắm ah, đen kịt một mảnh, thân ảnh Tà Băng màu trắng ngược lại là lộ ra thấp phần đột ngột, cho nên rất dễ dàng đã bị Vương lang tộc phát hiện.

“Nhân loại?” Một thanh âm rơi vào tai Tà Băng, lúc này Tà Băng đã đứng ở trước người 500 cái Vương lang, nhìn Vương lang tộc đối diện.

“Đúng vậy, ta là nhân loại.” Tà Băng gật gật đầu trả lời. Tà Băng kỳ thật rất không rõ vì sao Hồn Thú chỉ linh đều chán ghét nhân loại như vậy, theo lý thuyết, tại Áo Tập Tư đại lục tuy hình thức nhân loại cùng Hồn Thú ở chung có chút không công bình, nhưng là xét về tổng thể mà nói có lẽ vẫn rất là hòa hài đó a...

“Ta là tới cứu các ngươi đây.” Tà Băng chứng kiến bộ dáng Vương lang tộc nghi hoặc cùng cảnh giác, không khỏi mở miệng nói ra, nàng đến cứu người, nào có nhiều thời gian để nói nhảm như vậy.

“Cứu chúng ta? Nhân loại, ngươi đang nói đùa gì vậy?” Một thanh âm có chút tự giễu truyền đến, muốn một nhân loại đến cứu Vương Lang nhất tộc bọn họ? Ha ha...

“tộc trưởng cùng 300 đầu Vương Lang khác ta đã cứu, nếu các ngươi muốn ở chỗ này chờ chết, ta sẽ không để ý.” Tà Băng không để ý đến ngữ khí của bọn hắn, dù sao tự mình một nhân loại đến cứu bọn họ vốn là một chuyện không thể tưởng tượng nổi.

“Ngươi có mục đích gì?” Một đầu Vương Lang mở miệng hỏi.

Tà Băng nghe được lời Vương Lang vờnào, bắt đầu nhéo nhéo mi tâm, trực tiếp mở miệng nói ra: “Có chuyện gì các ngươi tự hỏi tộc trưởng của mình.”

Nói xong Tà Băng trực tiếp động thủ tháo bỏ xiềng xích trên người bọn chúng, không chờ bọn họ phản ứng liền phóng ra thất thái linh vực của bản thân bao lấy 500 Thiên Lang, mang họ quay trở về son động giam giữ Vương Lang tộc.

Thời điểm Tà Băng trở lại son động, trực tiếp đem 500 đầu Vương lang phóng ra, không chờ bọn họ ôn chuyện, liền vội mở miệng nói ra: “Các ngươi hiện tại Hồn Lực bị khóa, tạm thời có lẽ khôi phục không được, hiện tại thời gian quan trọng hơn, bích thành còn tại bên ngoài, cho nên trước tiên các ngươi tiến vào linh vực của ta, ta mang các ngươi cùng đi ra.”

Tà Băng nói xong, không đợi bọn hắn đáp lời, trực tiếp tiến lên dùng thất thái linh vực đem tất cả Vương lang đang có mặt bao phủ vào bên trong, chuẩn bị đi ra Hồn Thú chỉ linh cấm địa, không nghĩ đến lúc này lại xuất hiện một đầu yêu dị ra tay ngăn cản Tà Băng.

“Địa bàn Thiên Lang tộc, còn chưa tới phiên một cái nhân loại nhỏ nhỏ như thế giương oai!”

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Lại Có Thể Làm Khó Dễ Được Ta?

Thân thể Tà Băng mau chóng lùi về phía sau, tránh thoát chưởng phong đang bay tới, sau đó nhúu mày ngẩng đầu nhìn về chủ nhân của chưởng phong,thời khắc nhìn thấy nam tử này, Tà Băng có chút ngu ngơ, không vì cái gì , chỉ là bởi vì nam tử này chính là Siêu Thần Thủ Thiên Lang để đêm hôm đó, không thể không nói, về bề ngoài của Thiên Lang để thật là tuần mỹ không thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt, đương nhiên, Tà Băng đối với bề ngoài của hắn không có để ý quá nhiều, ngược lại rất hứng thú với vẻ khát máu như có như không và sự hưng phấn nơi đáy mắt của hắn.

“địa bàn Thiên Lang tộc, ta xông vào thì làm sao nào?” Ta cuồng vọng, ta hung hăng can quấy, ngươi có thể làm khó dễ được ta? Thiên hạ to lớn, không có địa phương Quân Tà Băng năng không thể đi, huống chi một cái địa bàn nhỏ nhỏ của Thiên Lang tộc? Nàng chính là giường oai ở đây thì có sao?

Quân Tà Băng chính là cuồng vọng như vậy!

“Nhân loại, ngươi rất cuồng vọng, nhưng nên nhớ nơi này là Hồn Thủ chi lĩnh, không phải là Áo Táp Tư đại lục của ngươi!” Thiên Lang để nghe được lời Tà Băng nói,khóe miệng không khỏi nhếch lên trào phúng,ngươi thiếu nữ trước mặt còn chưa rõ đây là địa phương nào?

Thiên Lang để thật không ngờ Tà Băng lại cuồng vọng như vậy, sau mấy ngày quan sát hắn đối với Tà Băng rất hiểu rõ,Tà Băng chính là một thiên tài vô địch trong các nhân loại, thực lực tại thế giới loài người trong coi như là không tệ , nhưng tại Hồn Thủ chi lĩnh, tại trước mặt Thiên Lang để hắn, cái nhân loại này yếu như một con kiến! Tựa hồ hắn một cước có thể giết chết nàng(thử rồi bik ah a....xem thường tý ấy chỉ có nước ôm hận)

“bây giờ ngươi muốn ngăn cản ta cứu Vương lang tộc sao?” Tà Băng đã đem thành viên của Vương lang tộc đặt ở trong lĩnh vực, cho nên nàng không cần lo lắng an nguy của Vương lang tộc, lui về phía sau một bước,nhúu lông mày, vừa nói chuyện với Thiên Lang để,vừa âm thầm đem Hồn Lực của mình tăng lên tới trạng thái đỉnh phong,chuẩn bị có thể lập tức động thủ!

“Với tư cách Thiên Lang để, ngươi cảm thấy ta sẽ trở mặt nhìn ngươi mang tội nhân của Thiên Lang tộc ta đi sao?” đôi mắt màu xanh lá của Thiên Lang để nhìn chăm chăm vào Tà Băng, tựa hồ xuyên thấu qua làn da của Tà Băng nhìn thấy được dòng máu đỏ tươi đang chảy cuộn cuộn,phần tử khát máu trong người Thiên Lang để điên cuồng nhảy lên. Dư vị giọt máu trước kia của Tà Băng thật là ngon a, Thiên Lang để không khỏi lại liếm liếm bờ môi. Vị rất ngon, không phải sao?

Tà Băng chứng kiến đáy mắt Thiên Lang để không che dấu chút nào sát ý cùng khát máu, nhúu mày, nàng không nhớ là nàng có đắc tội Thiên Lang tộc ah, sát ý cùng khát máu của Thiên Lang để đến tột cùng từ đâu mà đến?

“không cần nói nhiều lời, thuộc hạ gặp chân vương! Vương lang tộc, hôm nay ta phải cứu!” Không hài lòng hơn nữa câu, đã như vậy, đánh rồi nói sau! Vương lang tộc Quân Tà Băng năng nhất định phải bảo vệ rồi!

Thiên Lang để cười lạnh một tiếng, xuất ra khí thế cường đại chỉ có Siêu Thần Thủ mới có: “Ngươi cảm thấy ngươi có tư cách gì đấu cùng ta?”

Tà Băng chỉ cảm thấy áp lực cực lớn đập vào mặt, ép nàng có chút thở không nổi, thực lực của Thiên Lang để quả nhiên so với tưởng tượng của nàng còn muốn lợi hại hơn! Tà Băng vội vàng phóng xuất ra Hồn Lực của mình, Thất Thái Hồn Lực vừa xuất ra, áp lực trên người Tà Băng liền giảm bớt rất nhiều, Tà Băng ngồi thẳng lên, lạnh lùng nhìn về phía Thiên Lang để.

Có đôi khi, đẳng cấp không có nghĩa là tất cả! đẳng cấp của Tà Băng cùng thực lực hoàn toàn là không đồng nhất đấy a!

Thiên Lang để chứng kiến Tà Băng từ từ giải tỏa hết áp lực của mình, chứng kiến thất thái hồn lực trên người Tà Băng,khát máu nơi đáy mắt càng nồng hậu dày đặc , Thiên Lang để hung hăng nắm chặt nắm đấm,phần tử khát máu táo bạo trong cơ thể đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra, Thiên Lang để nhúu mày.

Tà Băng nhìn ra Thiên Lang để dường như đang nhẫn nhịn cái gì,trong lòng nghi hoặc, dường như hắn đang khắc chế sự khát máu trong cơ thể?

“Ah! Quân Tà Băng, hôm nay ngươi nhất định phải chết!” Thiên Lang để dường như cũng chịu không nổi nữa, dùng lực nắm chặt nắm đấm,đôi mắt bị huyết sắc tràn ngập điên cuồng nhìn về phía Tà Băng, Quân Tà Băng,cái tên này hắn cũng không biết là từ đâu chạy tới , dường như trong nội tâm cất giấu một cái tên, một cái danh tự vĩnh viễn cũng không thể quên được.

Khuôn mặt tuyệt mỹ của Thiên Lang để lúc này có chút vặn vẹo, phối hợp với huyết sắc đôi mắt của hắn,cả người tựa như một cái yêu ma khát máu, không đợi Tà Băng nói chuyện, Thiên Lang để trực tiếp duỗi ra đầu ngón tay chụp về phía cổ Tà Băng! Đôi mắt Huyết hồng hung hăng nhìn Tà Băng.

Tà Băng trong nháy mắt né tránh tay của Thiên Lang để, hừ lạnh một tiếng, trực tiếp đem hắc loan nguyệt đao từ trong ngọc giới xuất ra, hướng về cánh tay còn chưa kịp thu hồi của Thiên Lang để bổ tới! Muốn mạng của hắn? Ngắm lại còn có thể! Trong hiện thực quả thực chính là đang nằm mơ!

Lúc Thiên Lang để nhìn thấy hắc loan nguyệt đao trên tay Tà Băng, đáy mắt hiện lên một tia kinh ngạc cùng không thể tin được, sau đó lập tức phản ứng trực tiếp xuất một Đạo Hồn Lực muốn đánh tan công kích của Tà Băng, thế nhưng lực lượng của thất thái hồn lực phối hợp cùng tuyệt thể hồn khí hắc loan nguyệt đao của Tà Băng như thế nào lại để hắn tùy ý muốn đánh tan có thể đánh tan hay sao?

Thiên Lang để thấy một kích không thành, chỉ có thể lách mình né tránh hắc loan nguyệt đao của Tà Băng,đôi mắt nhìn Tà Băng, hiệp một, hai người hoà không phân thắng bại! Thiên Lang để không thể tưởng được một cái nhân loại nhỏ nhỏ lại rõ ràng có thể cùng mình ngang hàng, tuy nhiên hắn chỉ là sử xuất hai phần thực lực!

Tà Băng lúc này cũng đại khái hiểu được thực lực của Thiên Lang để, nàng biết rõ Thiên Lang để lúc này tuyệt đối không có sử dụng toàn lực, Tà Băng

chưa bao giờ xem thường bất luận kẻ nào, huống chi trước mặt vẫn là Hồn Thú chi linh Thiên Lang tộc Thiên Lang đế! Chỉ lấy thân phận Siêu Thần Thú cũng đủ để cho Tà Băng đặt hấn ở vị trí đối thủ.

“Nhân loại, không thể không nói, thực lực của ngươi rất cường, nhưng là trước mặt Thiên Lang đế ta, ngươi vẫn như cũ không thể đỡ nổi một kích!” Thiên Lang đế phi thân đến không trung. Một đôi huyết hồng đôi mắt từ trên cao nhìn Tà Băng, lạnh lùng mở miệng nói ra.

Tà Băng không thích người khác từ trên cao nhìn xuống nói chuyện với nàng, rất không thích, cho nên Tà Băng trực tiếp phi thân đến không trung, bay đến vị trí cao hơn so với Thiên Lang đế, cúi đầu nhìn về Thiên Lang đế phía dưới, mở miệng nói ra: “Có phải hay không không thể đỡ một kích, chúng ta đánh rồi nói sau!”

Thiên Lang đế ngẩng đầu nhìn Tà Băng, cũng một lần nữa phi thân đến phía trên Tà Băng, hừ lạnh một tiếng nhìn Tà Băng phía dưới, tựa hồ so cùng Tà Băng, vĩnh viễn hấn đều phải cao hơn Tà Băng một đoạn!

Tà Băng nhìn cách làm của Thiên Lang đế có chút giống tiểu hải tử, im lặng lắc đầu, duỗi ra ngón tay ngoắc ngoắc Thiên Lang một cái, khoe môi cong lên nói ra: “Có bản lĩnh ngươi đã đi xuống đánh cùng ta, đứng cao như vậy sợ ta đánh ngươi?”

Thiên Lang đế nghe được lời Tà Băng nói, thiếu chút nữa từ trên cao rớt xuống, sợ nàng đánh hấn? Thiên Lang đế hấn từ khi sinh ra đến bây giờ còn không có sợ qua bất luận kẻ nào, bây giờ lại bị một tiểu nha đầu nhân loại cười nhạo? Chê cười, nếu chuyện này truyền đi, Thiên Lang đế hấn còn gì uy nghiêm?

Sợ là bản thân Thiên Lang đế cũng không có phát hiện đôi huyết hồng của hấn một phần đã biến thành màu xanh, lý trí đã khôi phục, trong lúc vô tình phần tử khát máu đã bị đè xuống một nửa, nhưng hiện tại dường như hai người không có phát hiện chuyện này.

Thiên Lang đế hừ lạnh một tiếng, từ trên hạ xuống, đến cùng độ cao của Tà Băng, nhìn Tà Băng, lạnh lùng nói: “Ta đường đường là Thiên Lang đế lại sợ một cái nhân loại nhỏ nhỏ như ngươi? nói giỡn!”

“Ha ha, tiếp tục!” Tà Băng chứng kiến Thiên Lang đế hạ xuống, ha ha cười cười trực tiếp cầm hắc loan nguyệt đao chém về phía Thiên Lang đế.

Thiên Lang đế nhìn thấy hắc loan nguyệt đao sắp chém trúng mình, ánh sáng màu đỏ dần dần lại tràn đầy đôi mắt, đầu lưỡi khẽ liếm bờ môi, trực tiếp vươn tay nghênh tiếp hắc loan nguyệt đao của Tà Băng!

“Phanh!” Một tiếng va chạm cực lớn vang lên, chung quanh cây ăn thịt người, hoa ăn thịt người tung bay đầy trời, lúc này hai người đều không thể mở mắt ra, đôi mắt Tà Băng biến thành Thất Thái con ngươi, nhìn thấy ánh mắt của Thiên Lang đế bị cây ăn thịt người cùng hoa ăn thịt người ngăn trở, xuất ra lam lăng sa Mỹ Nhân Ngư đưa tặng quần quanh người Thiên Lang đế!

Thiên Lang đế cảm nhận được Tà Băng đánh úp lại, đáng người kiện tráng lách một cái liền thoát ra khỏi lam lăng sa, Tà Băng thật không ngờ cái Thiên Lang đế này rõ ràng lại trơn trượt như cá chạch, có thể biến mất tại vòng vây của lam lăng sa.

Tà Băng nhìn Thiên Lang đế trước mặt đã biến mất không thấy gì nữa, không dám có bất kỳ chủ quan, phóng ra thần niệm của bản thân, mắt quét về bốn phía, tinh thần ở trạng thái căng như dây đàn, không thể tưởng được lúc nào Thiên Lang đế lại cho mình một quyền.

Bà vai Tà Băng khẽ động, trực tiếp quay người ra phía sau đá một cước! Muốn đánh lên nàng? Nhưng Tà Băng lại đập vào khoảng không, sau lưng rõ ràng không có cái gì, Tà Băng nhíu mày, trong Thiên Lang tộc chỉ có hấn là có kỹ năng tàng hình, mà ngay cả Thất Thái con ngươi cũng nhìn không ra, trong lúc nhất thời Tà Băng biến thành thế bị động.

Tà Băng không sử dụng mắt của mình nữa, thần niệm cường đại quét ra chung quanh, cái gì cũng có thể cảm nhận được, nhưng duy nhất lại không cảm nhận được hành tung của Thiên Lang đế.

“Ta nói, Thiên Lang đế, mục tiêu của ngươi chính là làm một con rùa đen rút đầu rút cổ?” Tà Băng rốt cục không tìm kiếm nữa, mở ra đôi mắt đen nhánh dễ thương, ngữ khí nhân nhật mở miệng nói ra.

“Ha ha, muốn...” Thiên Lang đế nghe được lời Tà Băng nói vừa muốn mở miệng nói mấy chữ, lập tức liền ngâm miệng lại, không vì cái gì, mà là vì hiện tại hấn đã bị lam lăng sa của Tà Băng siết chặt, nhìn thiếu nữ nhân loại trước mặt đang cười cười, thật rất đáng ăn đòn, Thiên Lang đế thầm nghĩ thật muốn đánh mình, tại sao hấn lại mở miệng nói chuyện a? !

Tà Băng vừa dứt lời liền đợi Thiên Lang đế mở miệng, chỉ cần hấn mới mở miệng, Tà Băng có thể lập tức cảm nhận được phương hướng hấn đang ở, không nghĩ tới Thiên Lang đế lại tin tưởng vào bản thân mình như vậy, dám ngay tại trước mặt Tà Băng mở miệng, vừa vặn bị lam lăng sa của Tà Băng trực tiếp vây khốn.

Tà Băng nhìn Thiên Lang đế trước mặt, đáng cười tà ác xuất hiện, mở miệng nói ra: “Thiên Lang đế, ngươi nói ta có nên giết hay không ngươi a? Ta nói rồi ta sẽ không giết hồn thú trong Hồn Thú chi linh, nhưng nếu không giết ngươi, dường như ngươi lại là thiên địch của ta, ngươi nói, nên làm như thế nào đây?”

Tà Băng có thể cảm giác được, nếu hiện tại không giết hấn, như vậy sau này Thiên Lang đế tuyệt đối chính là một cái đại địch thù, ngay cả Tà Băng cũng không biết tại sao lại xuất hiện ý nghĩ này. Nói ra những lời này chỉ là muốn thử dò xét Thiên Lang đế phải chăng cũng có cảm giác giống như vậy.

“Giết ta? Ha ha, chỉ bằng cái lam lăng sa nhỏ nhỏ này cũng muốn vây khốn ta?” Thiên Lang đế nghe được lời Tà Băng nói, sừng sốt một chút, thiếu nữ này cũng cảm giác giống mình, trực giác của Thiên Lang đế nói cho hấn biết, nếu hôm nay không giết nhân loại này, như vậy ngày sau nàng tuyệt đối là

chính là kẻ địch lớn của hắn! Sau đó vì che dấu ý nghĩ của mình, khinh thường nhìn lam lăng sa trên người mở miệng nói ra.

Thiên Lang đế nói xong trực giác liền chuẩn bị lách mình thoát ly lam lăng sa, ai ngờ lại bị một câu của Tà Băng liền nhanh chóng muốn chết!

“Thiên Lang đế, ta cũng không chỉ dùng lam lăng sa ah.”

Thiên Lang đế nhú mày nhìn thoáng qua người của mình, lập tức hai mắt liền thẳng...

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Tà Băng Đã Xảy Ra Chuyện!

Thiên Lang đế không thể tin được nhìn lam lăng sa quần quanh trên người bên ngoài còn phát ra ánh lửa, Sói sợ cái gì? Lửa! Cho dù Siêu Thần Thú Thiên Lang đế có hóa thành hình người cũng không thể tránh né, lang tộc sợ lửa, nhất là Thiên Lang tộc bọn hắn càng rất sợ lửa. Hắn làm sao lại nghĩ đến lam lăng sa của Tà Băng còn có thể bốc lửa?

Lần này, Thiên Lang đế cả người cũng không dám động, nhìn lửa trên người, cho dù biết rõ vòng lửa này không thể gây thương tổn cho hắn nhưng vẫn không ngăn được run rẩy, màu đỏ nơi đáy mắt sớm đã biến mất không thấy gì nữa, màu xanh biếc đôi mắt hung hăng trừng Tà Băng, lửa, nữ nhân này lại dám phóng hỏa trên người của hắn?

Tà Băng chứng kiến động tác cùng biểu lộ của Thiên Lang đế, thần sắc biểu lộ quả là thể, ở thế kỷ hai mươi mốt đàn sói sợ lửa, đây là thường thức, tại Áo Tạt Tư đại lục Tà Băng chưa từng nghe nói qua lang tộc sợ cái gì, vừa rồi bất quá là một cái thăm dò, kết quả chứng minh là đúng, Thiên Lang tộc quả nhiên sợ lửa.

“Mùi vị của lửa như thế nào?” Tà Băng nhú mày, nhìn đôi mắt màu xanh lá ở đối diện đang phản hận mở miệng nói ra.

“Nếu đem ngươi đặt ở vạn Xà Quật sẽ như thế nào?” Thiên Lang đế lạnh lùng hỏi ngược lại Tà Băng, nhân loại nữ nhân không phải sợ xà sao? cũng như lang tộc bọn hắn sợ hỏa, nếu đem nàng ném tới vạn Xà Quật nàng sẽ có tư vị gì?

“Tàn sát hết người nào ngăn ta!” Trong đôi mắt màu đen của Tà Băng hiện lên một tia ngoan lệ, con đường của nàng nàng muốn đi thẳng xuống dưới, vạn Xà Quật? Nếu những con rắn kia không có mắt, liền toàn bộ xuống Địa ngục a!

Tàn sát hết người nào ngăn ta!

Bảy chữ, đơn giản bảy chữ lại khiến cho lưng Thiên Lang đế toát hết mồ hôi lạnh, người thiếu nữ trước mặt tuyệt đối là một người tàn nhẫn, hoặc là, đối đãi địch nhân của nàng tuyệt đối không lưu tình chút nào đấy! Thiên Lang đế nhìn người thiếu nữ trước mặt lúc này khí phách vô cùng, ngữ khí này, thần sắc này, ánh mắt này, lại khiến cho Thiên Lang đế cảm thấy quen thuộc, đáy lòng càng tuôn ra chiến ý cùng địch ý mãnh liệt chiến ý cùng địch ý!

Thiếu nữ trước mặt, dường như chính là thiên địch của hắn!

“Nếu toàn bộ Thiên Lang tộc chúng ta đều muốn đi ra ngăn cản ngươi mang đi Vương lang tộc thì sao?” Thiên Lang đế dường như còn đang suy nghĩ Tà Băng đối đãi địch nhân cũng không vô tình tàn nhẫn, không khỏi mở miệng hỏi.

“Toàn tộc? Nếu Thiên Lang tộc các ngươi không có mắt, ta không ngại tiễn đưa các ngươi xuống Địa ngục!” Tà Băng lạnh lùng mở miệng nói ra, nàng không muốn trở thành kẻ địch, nhưng nếu Thiên Lang tộc ngăn cản con đường của Tà Băng, nàng cũng không phải là một người thiện lương ngu ngốc!

Thiên Lang đế nghe được lời nói của Tà Băng, đáy lòng bỗng nhiên toát ra một câu, đây mới là Quân Tà Băng, là Quân Tà Băng cuồng ngạo không ai bì nổi! Nàng là ai? Quân Tà Băng, hắn rõ ràng không biết nàng! Hiện tại tận đáy lòng Thiên Lang đế thập phần hiếu kỳ, vì cái gì cái tên này lại xuất hiện tại trong đầu của mình, vì cái gì hắn sẽ sinh ra cảm giác khát máu đối với thiếu nữ trước mặt?

Tiên đưa toàn tộc bọn hắn xuống Địa ngục? Ngươi thiếu nữ trước mặt phải chăng quá mức xem trọng chính mình rồi? Thiên Lang đế không khỏi cười nhạo, Thiên Lang tộc hắn có thể là một trong tứ đại chủng tộc trong Hồn Thú chi linh, một nhân loại nhỏ nhỏ khỏa lác muốn thế nào thì như vậy hay sao?

“Quân Tà Băng, ngươi quá can rồi!” ánh màu đỏ trong mắt Thiên Lang đế lại dần dần tràn đầy, rất nhanh biến thành đôi mắt đỏ thẫm khát máu nhìn Tà Băng, khinh thường mở miệng nói ra, một khắc sau khi Thiên Lang đế nói xong câu đó, Thiên Lang đế đã gãy gập thoát khỏi trói buộc của lam lăng sa.

Tà Băng chứng kiến Thiên Lang đế gãy gập khỏi lam lăng sa, không có một tia kinh ngạc, sau khi thu hồi lam lăng sa sau trực tiếp phi thân thối lui về phía sau tránh thoát hồn lực của Thiên Lang đế! Một cái Thiên Lang đế nếu chỉ đơn giản như vậy bị nàng vây khốn, Tà Băng muốn một lần nữa xem xét lại thực lực của Hồn Thú chi linh! Sự thật chứng minh, Hồn Thú chi linh Tứ đại chủng tộc không có một cái nào là đơn giản nha!

Thiên Lang tộc sợ lửa, bọn hắn làm sao lại không có biện pháp phòng cháy? Nếu là không có, có lẽ Thiên Lang tộc đã biến mất trên thế giới này từ lâu rồi!

“Ha ha, không cần rõ cũng không phải là Quân Tà Bãng rồi!” Tà Bãng ngửa mặt lên trời cười một tiếng dài, tóc đen bay múa, tuyệt mỹ khuôn mặt, thần thái bề ngễ thiên hạ, cuồng vọng, không một ai phát huy một cách vô cùng tinh tế như Tà Bãng!

Một câu Tà Bãng vừa nói xong, trực tiếp phi thân tiến lên, một đạo hồn kỹ cường đại liền phát ra về phía Thiên Lang đế! trận chiến hôm nay không thể không đánh!

“Quy Nguyên Phần Thiên thứ nhất: vũ roi đốt hoa!”

Từ khi thực lực Tà Bãng tiến giai, chiêu thức của Quy Nguyên Phần Thiên cũng cường đại hơn lúc trước không chỉ một lần, vũ roi đốt hoa, cánh hoa bay múa cùng góc độ sắc bén không chút lưu tình hướng phía Thiên Lang đế mà đi. Thiên Lang đế chứng kiến hồn kỹ Tà Bãng phát ra, ánh sáng màu đỏ nơi đáy mắt lóe lên, không trốn tránh, trực tiếp phi thân tiến lên!

“trăm thanh thiên” Thiên Lang đế hô to một tiếng, lấy ra vũ khí của mình, trăm thanh thiên bay thẳng đến hồn kỹ của Tà Bãng mà bổ tới! (*chém trời xanh)

Tà Bãng thật không ngờ Thiên Lang đế lại dùng vũ khí, hơn nữa lại là một thanh đao! Một thanh bảo đao tản ra lục sắc quang mang, không có một chút ngoài ý muốn, hồn kỹ của Tà Bãng bị một đao của Thiên Lang đế phá vỡ!

Sau khi Thiên Lang đế phá vỡ hồn kỹ của Tà Bãng thì không dừng lại, trực tiếp phi thân về phía Tà Bãng, mắt thấy Trăm Thanh Thiên của Thiên Lang đế sắp chém xuống cổ Tà Bãng, mà lúc này Tà Bãng không có động tĩnh gì, không có một động tĩnh nào, đôi mắt đen thăm thẳm chú nhìn Trăm Thanh Thiên trước mặt.

Ngay tại thời điểm Trăm Thanh Thiên đặt trên cổ Tà Bãng, Tà Bãng động, trực tiếp lấy ra hắc loan nguyệt đao từ trong ngọc giới lập tức ra tay ngăn cản Trăm Thanh Thiên của Thiên Lang đế đang ở trên cổ của mình, những động tác liên tục, thân thể Tà Bãng cũng không có nhúc nhích, ngay cả cổ cũng không có lệch ra một chút, các động tác đẹp tuyệt vời!

Thiên Lang đế thật không ngờ Trăm Thanh Thiên của mình lại bị thanh đao màu đen ngăn trở, trong ấn tượng của hắn, Trăm Thanh Thiên chính là vô kiên bất tồi (* không gì cứng rắn mà phá không được), một đao rơi xuống chắc chắn thu hoạch một tánh mạng!

Hắc loan nguyệt đao của Tà Bãng sau khi bị đại tinh tinh phá hủy, trải qua Tà Bãng tự mình luyện chế lần nữa, sớm đã trở thành một thanh hắc loan nguyệt đao tuyệt thế, mà cái thanh hắc loan nguyệt đao này cũng chính là vũ khí Tà Bãng dùng thuần tay nhất!

Hai người giữ vững tư thế được bất quá hai giây, sau đó hai người lập tức tách ra, Tà Bãng tay cầm loan nguyệt đao trực tiếp phi thân tiến lên chiến đấu cùng Thiên Lang Đế! Trăm Thanh Thiên cùng hắc loan nguyệt đao đụng vào nhau, phách lực cường đại ngang hàng, hai hồn kỹ cường đại kinh người so đấu!

Toàn bộ những cây ăn thịt người, hoa ăn thịt người, cỏ ăn thịt người màu đen trong Hồn Thú chi lĩnh cơ hồ đều bạo động, không biết là đang chờ đợi mùi vị huyết tinh hay đang cổ vũ hai người.

“Quy Nguyên Phần Thiên thứ tư: đốt hoa mây tản!”

“Lục trăm Thiên Diệt!”

Hai tiếng hô to truyền đến, lúc này Tà Bãng cùng Thiên Lang đế tài trí khai mở, bộ dáng hai người lúc này thật là chặt vật dị thường, trên áo trắng của Tà Bãng dính vài lá cây màu đen, mái tóc đen bay đã được thả ra, khoe miệng còn dính một tia máu tươi. Mà Thiên Lang đế so với Tà Bãng càng muốn chặt vật hơn, mái tóc ngân bạch bay múa tán loạn, ngân bào đã bị rách vài đường, đôi môi tuyệt mỹ cũng dính một vết máu!

Theo sau tiếng hét của hai người, lưỡng đạo hồn kỹ ẩn chứa lực lượng hồn lực cực lớn hồn lực từ sau lưng hai người phát ra, sau lần so chiêu lúc đầu hai người đã biết rõ hiện tại tiếp tục đánh nhau cũng không có ý nghĩa gì, song phương sau khi tách ra không tự chủ được sử dụng chiêu mạnh nhất của bản thân!

“Phanh!”

“Đông!”

Hồn kỹ của hai người đụng vào nhau, lập tức hai đạo hồn lực cường đại sinh ra một năng lượng cực đại hủy diệt hết thảy, hai tiếng nổ mạnh qua đi, Tà Bãng cùng Thiên Lang đế không có chút ngoài ý muốn lập tức bị đánh bay ra ngoài! Còn chưa kết thúc!

“Hồng!” thanh âm cực lớn tiếp tục vang lên, toàn bộ cấm địa bắt đầu lay động kịch liệt, tất cả cây ăn thịt người, hoa ăn thịt người, cỏ ăn thịt người bắt đầu bạo động, không ngừng có thanh âm vang lên, giống như là thanh âm gào khóc thảm thiết liên tục truyền ra.

Tà Bãng bị Hồn Lực cường đại đụng phải đánh bay ra ngoài, cả người văng vào một gốc cây ăn thịt người, vốn là bị rút sạch Hồn Lực lúc này Tà Bãng lại nhận lấy sự va chạm cường đại, lập tức khế ước cùng mấy người Tuyệt Ảnh đều bị chặt đứt! Hôn mê, Tà Bãng lúc này đã triệt để ngất đi!

Một địa phương khác tình hình của Thiên Lang đế so với Tà Bãng còn tốt hơn một ít, hắn sử dụng Lục trăm Thiên Diệt mặc dù sẽ rút sạch Hồn Lực của

hắn, nhưng chân thân của hắn là Thiên Lang nên bản lĩnh của Thiên Lang tộc không có biến mất, cho nên hiện tại hắn đang mở to hai mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn xem cảm địa của Hồn thú chỉ lĩnh bị Hồn lực của hai người oanh động gần như tan hoang.

Bên trong ngọc giới, Tuyết Ảnh, tuyết táp cùng tiểu Tử, thậm chí còn có Mạc, bốn người cơ hồ là đồng thời che lồng ngực của mình! Đau nhức! Bốn người cảm giác được có gì không đúng, sắc mặt lập tức đại biến, không cảm nhận được khế ước, không cảm nhận được khí tức của Tà Băng nữa rồi! Đã xảy ra chuyện, Tà Băng đã xảy ra chuyện!

Bốn người không ai mở miệng, dùng tốc độ nhanh nhất của bản thân chạy ra ngọc giới, Thiên tài cũng cảm giác được có gì không đúng, đồng thời đi ra ngọc giới, chứng kiến Tà Băng đã ngất đi đang nằm trên mặt đất, từ trong miệng không ngừng chảy ra máu tươi, Tuyết Ảnh mấy người chứng kiến bộ dáng của Tà Băng bộ dáng, lập tức nóng lòng, Tuyết Ảnh dùng tốc độ nhanh nhất đem Tà Băng ôm vào lòng, cảm nhận được cơ thể Tà Băng vẫn còn ấm áp, Tuyết Ảnh mới thả lòng, sau đó mắt ánh lên lửa giận cùng đau lòng, người nào dám tổn thương Băng nhi của hắn như vậy!

Tuyết táp, Mạc, tiểu Tử, Thiên Tài cảm nhận được tánh mạng của Tà Băng hiện tại không có nguy hiểm lòng cũng được thả lỏng, nhưng nhìn đến vết máu trên người Tà Băng và khí tức yếu ớt của nàng, đáy mắt ba người hiện lên lửa giận cùng đau lòng tuyệt đối không kém Tuyết Ảnh, khí tức Tà Băng bây giờ rất yếu, tựa hồ từ lúc cũng có thể...

Không! Không có khả năng! Quân Tà Băng là ai? Là người cuồng ngạo không ai bì nổi! Là người bọn hắn thề chết đi theo! Chết, vĩnh viễn không có khả năng xảy ra trên người của nàng! Tà Băng đã từng nói qua, cho dù nhập ma, Ma Đế cũng không dám thu nàng! Hiện tại, càng không khả năng có người cướp đi tánh mạng của nàng từ trên tay nàng! Vĩnh viễn không có khả năng!

Tuyết Ảnh vội vàng lấy ra đan dược tốt nhất đan dược từ trong ngọc giới đặt vào trong miệng Tà Băng, nhưng mà Tà Băng không hề nuốt xuống, bây giờ khí lực nuốt đan dược nàng cũng không có, một tia thần trí cũng không có, khế ước cùng mấy người Tuyết Ảnh đã bị chặt đứt, hiện tại bọn hắn không thể cảm thụ được tình trạng của Tà Băng!

Năm người nhìn bộ dáng Tà Băng lúc này, hộc mắt năm người đồng thời ướm át, hiện tại bọn hắn hiện tại chỉ hi vọng Tà Băng nuốt xuống đan dược, trước tiên nuốt xuống đan dược...

Tuyết Ảnh cùng Mạc không ngừng đưa hồn lực vào người Tà Băng, trong đôi mắt to tròn của tiểu Tử không ngừng có nước mắt màu tím nhỏ xuống, hắn không muốn khóc, hắn đã đáp ứng tỷ tỷ không khóc, đã đáp ứng tỷ tỷ muốn làm một nam tử hán, nhưng khi nhìn đến bộ dáng tỷ tỷ lúc này, hắn không ngăn được nước mắt của mình.

Trong mắt Tuyết táp thoáng hiện qua hình ảnh Tà Băng đang trêu chọc, Tà Băng cười nhạt, ánh mắt chăm chú của Tà Băng nhìn bọn họ, một cái nhăn mặt một nụ cười tươi của Tà Băng, tuyết táp đối với Tà Băng, vẫn là trạng thái ôn hòa, hắn và Tà Băng không có trải qua cực khổ, càng không có ở chung, phần lớn nguyên nhân lập khế ước cũng bởi vì ca ca Tuyết Ảnh, nhưng hiện tại, tuyết táp mới biết được, chính mình sớm đã đem Tà Băng trở thành đồng bọn, trở thành bằng hữu, trở thành một trong những người quan trọng hơn tính mạng của bản thân!

Thiên Tài nhìn thấy bộ dáng yếu ớt lúc này của Tà Băng, đôi mắt màu xanh lại nhìn về phía chân trời, một Quân Tà Băng cuồng ngạo, đăm đăm mà cuồng vọng Quân Tà Băng, hiện tại lại yếu ớt phảng phất từ thời cũng có thể rời đi, Quân Tà Băng, nếu là người không tính dục, Thiên tài ta nhất định phải dùng tính mạng của ta đổi lấy sự sinh tồn của ngươi! Chỉ mong ngươi có thể bảo vệ tốt tiểu Tử, tiểu đệ đệ đơn thuần đáng yêu này.

Không có ai biết chủng tộc của Thiên Tài lại có một kỹ năng hạng nhất, kia chính là tế mệnh! Chủng tộc bọn hắn có thể dùng mạng đổi mạng bất cứ sinh vật nào! Cái mạng này nếu để cho Quân Tà Băng, Thiên tài hắn tuyệt đối sẽ không có câu nào oán hận! Có đáng giá hay không? Tại trong thâm tâm Thiên Tài, không có gì đáng giá hay không, Quân Tà Băng giải trừ phong ấn cho hắn, càng làm cho hắn tìm được một tiểu đệ đệ đáng yêu tiểu Tử, những cái này, cũng đủ!

Tuyết Ảnh cùng Mạc nhìn thấy Tà Băng không nuốt nổi viên đan dược kia, Tuyết Ảnh cảm nhận được sinh mệnh lực của Tà Băng không ngừng xói mòn, đáy mắt hiện lên một tia kiên định, nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ tái nhợt của Tà Băng ánh mắt có chút trốn tránh, nhắm mắt lại, đem đan dược đặt ở trong môi mọng, tại ánh mắt kinh ngạc của mấy người Mạc, cúi người liền dán môi lên cánh môi đang nhiễm máu của Tà Băng (BB: first kiss trong hoàn cảnh thế này..aizz...thời...đù sao cũng là phu quân mừ...hì hì)

Dùng lưỡi tách môi Tà Băng ra, đem đan dược trong miệng đẩy vào miệng Tà Băng, dùng Hồn Lực nhẹ nhàng phụ trợ đem đan dược trong miệng Tà Băng tiêu hóa, Tuyết Ảnh cảm nhận được mùi thơm ngát trong miệng Tà Băng, đôi mắt màu lam hiện lên một tia áy náy, đứng dậy rời khỏi môi Tà Băng, cảm nhận được được lực bắt đầu phát huy tác dụng, sinh mệnh lực của Tà Băng không hề xói mòn, Tuyết Ảnh mới thở nhẹ một hơi.

Thế nhưng không đợi Tuyết Ảnh nói chuyện, Mạc ở một bên cảm nhận được thân thể Tà Băng không hề chuyển biến xấu, không khỏi đứng dậy đánh một quyền đánh vào khuôn mặt tuyệt mỹ của Tuyết Ảnh: “Ngươi, ngươi dám hôn Băng nhi! Đánh ngươi một quyền, không được hoàn thủ, Băng nhi tính lại nếu biết cũng sẽ đánh ngươi!”

Mạc không phải là một người không hiểu chuyện, nhưng hắn yêu Băng nhi, thời điểm nhìn thấy môi Tuyết Ảnh kề lên môi Tà Băng, nội tâm đau đớn mãnh liệt, cho dù biết rõ Tuyết Ảnh là vì cứu Băng nhi, hắn vẫn không ngăn được đau đớn cùng phẫn nộ! Một quyền này, sau khi đánh xong trong nội tâm vẫn khó chịu vô cùng! (O_o ai kiu anh không nhanh tay hơn)

Tuyết Ảnh không có để tâm một quyền kia của Mạc, đôi mắt màu lam chăm chú nhìn Tà Băng, nàng không thể có bất cứ chuyện gì, tuyệt đối không thể, nếu không thì, hắn nhất định sẽ làm cho toàn bộ đại lục này xuống địa ngục cùng nàng!

“Thiên Lang đế, ngươi rút ra đây cho ta, cuối cùng là xảy ra chuyện gì!” Một đạo thanh âm hùng hậu truyền đến từ chân trời xa xăm!

Chương 96: Máu Chảy Thành Sông Khấp Thiên Hạ

Nghe được thanh âm này, mấy người Tuyết Ảnh đồng thời nhủ mảy, tại thời điểm Tuyết Ảnh chuẩn bị ôm Tà Băng trở lại ngọc giới để chữa thương, không nghĩ tới Tà Băng lại mở mắt, một đôi mắt Thất Thái vốn sáng ngời lung linh, lúc này lại có chút âm đạm, Tà Băng ngay cả khí lực để mở miệng cũng không có, gian nan sử dụng ý niệm truyền đạt cho Tuyết Ảnh suy nghĩ của mình.

Tuyết Ảnh từ ý niệm của Tà Băng biết rõ Tà Băng muốn nhìn Thiên Lang để đã cùng nàng đối chiến như thế nào, còn có thanh âm vừa rồi là ai phát ra, tại đây có bí mật gì, lúc này cấm địa của Hồn Thú chỉ linh là một mảnh hỗn loạn, cây, hoa, cỏ màu đen đã hoàn toàn điên cuồng.

“Không được, người bây giờ phải trở về chữa thương.” Tuyết Ảnh không chút suy nghĩ nghiêm mặt nói, hiện tại Tà Băng bị thương nặng như vậy, tuyệt đối không thể để cho nàng tiếp tục ở bên ngoài mà chậm trễ việc chữa thương.

Trong đôi mắt Tà Băng lại có một tia kiên định khiến cho Tuyết Ảnh sốt ruột, Tuyết Ảnh biết rõ Tà Băng muốn hiểu rõ về bí mật của nơi này, nhưng cũng phải để ý đến thân thể ah, để ý thời gian ah, Mặc ở bên cạnh cũng nhìn ra được chuyện gì.

“Tuyết Ảnh, để Tà Băng xem đi, tính tình của nàng người còn không biết?” Mặc ở bên cạnh nhìn thấy bộ dạng của Tà Băng đã hiểu rõ tâm tư của Tà Băng, hiểu rõ tính cách của Tà Băng nên Mặc không khỏi mở miệng nói với Tuyết Ảnh, có hấn ở đây, Tà Băng tuyệt đối sẽ không có việc, hấn tuyệt đối sẽ không để cho nàng có việc gì.

Tà Băng không có một tia khí lực, tại trong lòng Tuyết Ảnh dùng hết khí lực toàn thân nhẹ gật đầu, Tà Băng phải biết hôm nay đến tột cùng là xảy ra chuyện gì, vì sao hồn kỹ của nàng và Thiên Lang để va chạm lại sinh ra kích lực khổng lồ như vậy, đây tuyệt đối không phải một tình huống bình thường, còn có bộ dạng hiện tại của cấm địa, Tà Băng muốn làm rõ ràng, hơn nữa nàng hiểu rõ thân thể của mình, nàng sẽ không chết, mệnh của Quân Tà Băng nàng, ông trời không mang đi được!

Tiểu Tử cùng Tuyết Táp, Thiên Tài nhìn đến bộ dạng của Tà Băng, đáy lòng đều là đau đớn cực độ...

Mà bên kia Bích Thanh đang đau khổ chèo chống chờ đợi Tà Băng trở về, sau khi cảm nhận được bầu trời dao động mặt đất sáng ngời, Thiên Lang bắt đầu nhanh chóng lui về phía sau, đúng lúc này, một cô gái xinh đẹp tuyệt mỹ mặc áo đỏ mặt mũi tràn đầy lo lắng xuất hiện bên cạnh Bích Thanh, nhắc vai Bích Thanh lên liền lập tức đi về phía cấm địa.

Tà Băng đã xảy ra chuyện! Yêu Hoa cùng Tà Băng mặc dù không có ký kết khế ước, nhưng Yêu Hoa nhìn thấy Thất Thái Hồn Lực cường đại bên kia cùng với trời rung đất chuyển, Yêu Hoa cũng biết được Tà Băng đã xảy ra chuyện, Tuyết Ảnh bọn hấn đang làm gì, Tà Băng làm sao lại xảy ra chuyện!

Yêu Hoa không kịp giải thích cùng Bích Thanh, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới vị trí của Tà Băng, lúc ấy ngay lúc Tà Băng để Bích Thanh ở lại bên ngoài, liền từ trong ngọc giới gọi Yêu Hoa, để cho Yêu Hoa bảo hộ Bích Thanh, cho nên Tà Băng đối với an nguy của Bích Thanh không có chút lo lắng.

Yêu Hoa chăm chú nhủ lại lông mày, cùng thần thái lo lắng, khiến cho Bích Thanh cảm nhận được hình như đã xảy ra chuyện gì, tuy không biết cái nữ tử xinh đẹp này, nhưng trực giác nói cho nàng biết, nữ tử áo đỏ trước mặt đối với nàng không có một tia địch ý, hơn nữa tuyệt đối có quan hệ cùng Tà Băng, hoặc có thể nói chính là người Tà Băng lưu lại để bảo vệ mình. Không thể không lần nữa khích lệ Bích Thanh thật sự thông minh.

Tuyết Ảnh bên này, Tuyết Ảnh ôm lấy Tà Băng, mấy người che dấu khí tức liền hướng về phía đạo thanh âm truyền đến mà đi, mấy người dùng tốc độ nhanh nhất đến nơi, giờ phút này Tà Băng gian nan mở to mắt chứng kiến Thiên Lang để ở trên mặt đất, khóe miệng nhếch lên liền tràn ra một dòng máu tươi đang đối diện với một lão giả.

“Thiên Lang để, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?” Lão giả kia dường như không phát hiện Tà Băng mấy người, trực tiếp mở miệng hỏi Thiên Lang để, giống như Thiên Lang để trong mắt hấn không là cái gì.

“Như người nhìn thấy, chỉ là muốn hủy cái cấm địa này!” Thiên Lang để niền cường vịn vào một cây ăn thịt người ở sau lưng đứng lên, đôi mắt màu xanh lá lúc này có chút sẫm lạnh, trên khuôn mặt tuyết mỹ dính một chút máu tươi, tuy dựa vào cây ăn thịt người, bộ dạng yếu ớt nhưng không mất một chút uy nghiêm nhìn thẳng vào lão giả đối diện.

“Hủy cái cấm địa này? Người có tư cách gì!” Lão giả nghe được lời nói của Thiên Lang để, dường như rất tức giận, thần sắc lại có chút trốn tránh, tựa hồ cái cấm địa này có bí mật không thể cho người khác biết.

Con mắt Tà Băng đã không mở lên được, lại nghe được lời Thiên Lang để, Tà Băng có chút nghi hoặc, Thiên Lang để tuyệt đối không phải là một người tốt, càng sẽ không giúp nàng giấu diếm lão giả này, thế nhưng hấn lại không nói cho lão giả biết là do hai người bọn họ so đấu hồn kỹ so đấu tạo thành là vì sao?

Còn có lão giả rõ ràng trốn tránh, cái Hồn Thú chỉ linh này đến tột cùng có bí mật gì? Chẳng lẽ lão giả này chính là người thần bí đứng sau lưng Thiên

Lang tộc? hiện tại Tà Bãng càng suy nghĩ đầu óc lại càng đau, liền gạt bỏ những điều này đi, vận khí Quy Nguyên Phần Thiên Quyết, Tà Bãng không khỏi cười khổ một tiếng, lần này tổn thương thật đúng là nghiêm trọng trước nay chưa từng có ah.

Mấy người Tuyết Ảnh nhìn hai người đối diện, đáy mắt đều là nồng đậm sát ý, trước mắt chính là người đã thương Bãng nhi sao? Quả thực muốn chết! bây giờ Tuyết táp hiểu rõ vì sao lúc trước sau khi hắn đã thương Tà Bãng, tiểu Tử lại đối nghịch với hắn lâu như vậy, hiện tại, hắn chỉ muốn giết Thiên Lang để trước mắt! Tổn thương Tà Bãng, chỉ có con đường chết!

Lúc này Đông Phương Mộc Vũ cùng Hoa Thần Dật hai người vừa mới tiến vào Bạch Vụ Sâm, tại địa phương khác nhau, đồng thời ôm ngực của mình, như thế nào lại đau nhức như vậy? Chẳng lẽ, chẳng lẽ Bãng nhi... Không, không có khả năng! Hai người lập tức biến mất tại chỗ hướng phía Thất Thái hồ bay đi!

Bãng nhi là người mạnh mẽ như vậy tại sao có thể xảy ra chuyện gì đâu, không có khả năng, không có khả năng. Trong đầu không ngừng tái diễn một câu nói kia.

“Cầm địa, ta đã sớm muốn hủy nó.” Thanh âm ôn hòa của Thiên Lang để truyền ra, một đôi mắt màu xanh lá thâm thúy vô cùng.

Lão giả nghe được lời Thiên Lang để dường như rất tức giận, cái mặt mo già nua tức giận đến đỏ bừng (*ta thế nguyên văn là một tấm mặt mo), hung hăng hất tay áo hỏi Thiên Lang để: “Mới vừa rồi có phải là cùng người khác đối chiến? Là cái nhân loại kia? có giết hay không?”

Mấy người Tuyết Ảnh vừa nghe được lời lão giả, thiếu chút nữa lập tức xông lên trước đem lão giả này đánh tan thành mây khói, Bãng nhi của bọn hắn sao có thể để những thứ rác rưởi này nói giết là giết hay sao? Tà Bãng cảm lấy quần áo Tuyết Ảnh giật nhẹ một chút, ý bảo bọn hắn an tâm một chút chờ đợi vàng. Những người đề nén phần nộ xuống đáy lòng, gắt đầu cười với Tà Bãng, thế nhưng đáy mắt lại không có mỉm cười, chứng kiến thần sắc Tà Bãng tái nhợt vô lực, bọn hắn chỉ muốn hủy diệt toàn bộ Hôn Thủ chi linh!

Tà Bãng vô lực mở to mắt, nàng biết rõ mấy người bên cạnh nàng đều là tuyệt đỉnh cường giả, cũng biết bọn hắn hiện tại rất tức giận trước khi bản thân khai chiến với Thiên Lang để đã ngăn cách tin tức của mình khiến cho mấy người bọn họ không kịp phát giác nguy hiểm của mình, nhưng Tà Bãng thật sự không muốn ý lại bọn hắn, nàng biết rõ mấy người bên người mấy sẽ luôn luôn ở cạnh nàng, chính là vì như vậy, Tà Bãng mới càng cố gắng trở nên mạnh mẽ thêm, càng cố gắng chiến đấu! Tại ranh giới sống chết tằm mà tấn cấp, nàng sẽ không dựa vào bất luận kẻ nào, nàng muốn sống vai cùng bọn họ đứng chung một chỗ!

Đây mới là Quân Tà Bãng, là tất cả mọi người hiểu rõ nhận thức Quân Tà Bãng, nếu là một ngày nào đó nàng dựa vào mấy người bên cạnh để sinh tồn, như vậy nàng cũng không phải là Quân Tà Bãng rồi!

“Nhân loại? Đã chết.” Thiên Lang để không có một chút do dự trực tiếp mở miệng nói ra những lời này, hiện tại hắn không biết Tà Bãng có chuyện gì hay không, nhưng những lời này lại vượt khỏi miệng của hắn, bản thân Thiên Lang để cũng không khỏi cảm thấy kỳ quái, sau đó lại thoải mái, mà thôi, va chạm mãnh liệt như vậy, cho dù không chết tại cầm địa đoán chừng cũng gần mất mạng.

“Chết rồi hả? Chết liền...” lời của lão giả còn chưa nói hết, đã bị một giọng nói đánh gãy!

“Thiên Lang để, cầm địa phát sinh chuyện gì rồi hả?” Một đạo âm thanh nữ tử dễ nghe từ xa phương truyền đến, trong chớp mắt đã xuất hiện ở trong tầm mắt của mấy người Tà Bãng, nữ tử rất đẹp, thật sự rất đẹp, có thể sánh cùng Yêu Hoa, hơn nữa nữ tử đầu đội mũ phượng, mái tóc hỏa hồng bay múa, cô gái này không phải ai khác, chính là Hỏa Hoàng, thủ lĩnh tộc Hỏa Phượng Hoàng nằm gần Thiên Lang tộc nhất.

“Như người thấy, cầm địa đã bắt đầu bạo động.” âm thanh Thiên Lang để lạnh lùng, bên trong không có một tia cảm tình, nhìn Hỏa Hoàng cao quý, thủ lĩnh Hỏa Phượng Hoàng.

Bạo động? Hỏa Hoàng nhíu đôi lông mày tú lệ, nhìn những cây ăn thịt người, hoa cùng cỏ đang ở trạng thái bạo động, dường như nghĩ đến điều gì đáng sợ, ngừng đầu lên thanh âm run rẩy nói với Thiên Lang để: “Cái cầm địa này, cái cầm địa này, không phải đang phong ấn một cái...”

Chẳng lẽ là phong ấn bị đánh vỡ? Nếu là sự thật, trời ạ... Hỏa hoàng quả thực không dám nghĩ, nếu cái kia... Đánh vỡ phong ấn...

Thiên Lang để nghe được giả thiết của Hỏa Hoàng, ánh mắt lập tức ngưng trọng, hắn căn bản không có nghĩ tới sẽ đánh vỡ phong ấn, lúc này lão giả đối diện lại bắt đầu đi lắc đầu, thở dài, xoay người đưa lưng về phía hai người Thiên Lang để cùng Hỏa Hoàng, ngữ khí thâm trầm nói ra: “Tứ tộc chuẩn bị tổ chức ngăn cản lần tai nạn này a, tai nạn này, phúc này họa này...”

Lão giả nói xong quay người biến mất trước mặt mấy người, hắn tất nhiên muốn đi tìm mấy cái quái vật kia nói chuyện một chút.

Tà Bãng nghe đến đó, nghi hoặc trong lòng càng nhiều hơn, phong ấn? Chẳng lẽ thiếu chút nữa bị xung đột giữa hôn kỹ của nàng và Thiên Lang để phá vỡ? Hơn nữa đồ vật bị phong ấn có lẽ tuyệt đối bất thường? Nếu vật này phá vỡ phong ấn tai họa ập đến Áo Tạt Tư đại lục, nàng tuyệt đối sẽ không ngồi yên, bởi vì Áo Tạt Tư đại lục có thân nhân của nàng, bằng hữu của nàng!

“Hỏa hoàng, trước để cho thủ hạ phong tỏa cầm địa, chúng ta bây giờ tách ra, người đi tìm Tử Kim Cự Long nhất tộc, ta đi tìm Bạch Hồ nhất tộc, tuyệt đối không thể để cho đồ vật bên trong đi ra, nếu không thì... thiên hạ này, sợ là muốn máu chảy thành sông rồi...” Thiên Lang để không quan tâm sự tồn vong của thiên hạ, nhưng hắn nhất định phải bảo hộ con dân của hắn, cho nên hiện tại hắn không được phép có bất kỳ ý nghĩ gì. Hắn dường như có thể thấy được cảnh tượng sau này nếu để vật kia đi ra.

“Không có vấn đề, còn vết thương của người...” Hỏa hoàng vừa tới liền phát hiện Hôn lực của Thiên Lang để lúc này đã khô héo, chỉ là dựa vào khiên lực cường đại của Thiên Lang tộc mới có thể đứng tại chỗ này.

Thiên Lang đế lắc đầu, nói với Hòa Hoàng: ” ta không sao, ngươi đi trước tìm Tử Kim Cự Long tộc, ta sẽ tiến về Bạch Hồ tộc.”

Hòa hoàng biết rõ thời gian đợi không được, cũng không nói gì, nhẹ gật đầu biến mất tại trước mặt Thiên Lang đế. Thiên Lang đế nhìn Hòa Hoàng ly khai, trong đôi mắt nhìn lướt qua địa phương mấy người Tà Bãng, vẫn không nói gì, thân thể như điều đứt dây ngã trên mặt đất.

“Chúng ta trở lại ngọc giới chữa thương trước.” Tà Bãng ra sức mở miệng lại không có một điểm thanh âm, nhưng mấy người Tuyết Ảnh cũng biết ý tứ của Tà Bãng, mấy người nhìn thoáng qua Thiên Lang đế trên mặt đất, biết rõ Tà Bãng không hi vọng bọn hắn nhúng tay vào chuyện này, hơn nữa hiện tại quan trọng nhất là tổn thương của Tà Bãng, mấy người lập tức lách mình về tới ngọc giới.

Trở lại ngọc giới, thân thể Tà Bãng rốt cuộc không chịu nổi suy yếu, trực tiếp bất tỉnh trong lòng ngực Tuyết Ảnh, Tuyết Ảnh vội vàng buông Tà Bãng, sau khi để cho nàng khoan chân ngồi xuống, Tuyết Ảnh cùng Mạc liên bắt đầu truyền Hồn Lực vào người Tà Bãng, hai người cảm nhận được hồn lực và kinh mạch trong cơ thể Tà Bãng đang hỗn loạn, trong mắt không nhịn được đau lòng.

Hồn Thủ chỉ lĩnh, tốt nhất các ngươi nên cầu nguyện Tà Bãng không có việc gì, nếu Tà Bãng có một chút tổn thất, các ngươi nên chuẩn bị tốt chờ diệt vong! Mạng của Thiên Lang đế, một ngày nào đó Tà Bãng sẽ đích thân đi lấy, cho dù bọn họ có nồng đậm sát ý với Thiên lang đế, người đã khiến Tà Bãng trọng thương, bọn hắn cũng sẽ không nghịch ý Tà Bãng.

Tà Bãng lúc này đã không có một chút tri giác, cả người hoàn toàn rơi vào trạng thái hôn mê, thậm chí thần niệm cũng ở trạng thái hôn mê, đầu Tuyết Ảnh cùng Mạc đều đầy mồ hôi, đang vì Tà Bãng khơi thông kinh mạch đang hỗn loạn, trấn an Hồn lực trong cơ thể Tà Bãng, nhưng bọn họ không có khả năng áp chế Thất Thái Hồn Lực của Tà Bãng.

Hiện tại ngay cả Mạc cũng không có một chút biện pháp, trong cơ thể Tà Bãng vẫn là Thất Thái Hồn Lực, nhưng là không giống với lúc trước, Mạc vốn hiểu rõ về Thất Thái hồn lực của Tà Bãng bây giờ lại thúc thủ vô sách, hồn lực của Tà Bãng quá cường hãn, hồn lực của hắn và Tuyết Ảnh hai người hợp lực cũng áp chế không nổi hồn lực của Tà Bãng.

Có thể nghĩ, Thất Thái Hồn lực trong cơ thể Tà Bãng đến tột cùng mạnh bao nhiêu. . .

Không có ai biết, tại một địa phương xa xôi, một lão đầu râu tóc bạc phơ đứng trước tấm gương làm bằng mây trắng nhìn cảnh Mạc và Tuyết Ảnh đang áp chế hồn lực của Tà Bãng, lão đầu vừa nhìn vừa sờ râu ria lắc đầu, nha đầu kia, thực lực còn kém như vậy lại cứ cậy mạnh, bất quá lập tức trên mặt lão đầu lại hiện hiện vẻ tươi cười, hắn ưa thích chính là sự cố chấp của nha đầu kia, cùng tín niệm vĩnh viễn không nhận thua!

Sau đó lão đầu vung tay lên, mây trắng biến mất không thấy gì nữa, lão đầu nhìn bầu rượu trong tay, thừa dịp hai cái nha đầu kia còn chưa tìm thấy hắn, còn có thể ăn ngủ uống rượu khỏe khoắn. Nếu không, khóe mắt lão đầu kéo ra, có trời mới biết khi đó sẽ phát sinh chuyện gì. . .

“Ai? Dám làm cho Tà Bãng thụ thương nặng như vậy!” Yêu Hoa vừa tiến vào ngọc giới, liền chứng kiến Tuyết Ảnh cùng Mạc truyền hồn lực vào người Tà Bãng mà mặt nàng đã không còn một giọt máu, Yêu Hoa tuyệt đối là lần đầu tiên chứng kiến Tà Bãng yếu ớt như thế. ở đáy lòng lập tức đau nhói, tức giận hỏi.

“Là Thiên Lang đế! Ta thật muốn lập tức đi giết hắn!” Tuyết táp nắm chặt nắm đấm trên không trung huy vũ một quyền, bọn hắn nhiều người như vậy lại không bảo hộ tốt Tà Bãng, chết tiệt!

Yêu Hoa nghe được là Thiên Lang đế lập tức muốn Bạo Tẩu, bất quá bị Tiểu Tử bên người kéo lại, Tiểu Tử lúc này tuy nước mắt màu tím không ngừng chảy xuống, nhưng trên khuôn mặt non nớt lại không có một chút ngại thẹn, sáng giọng nói, đây là lần đầu tiên Tiểu Tử dùng ngữ khí lạnh như băng để nói

“Thiên Lang đế, tỷ tỷ sẽ giải quyết, Thiên Lang tộc, là của ta!”

Bạn đang đọc truyện *Tà Bãng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 97: Vương Lang Tộc Quy Tâm

Editor: Diệp Băng Băng

Tiểu Tử dường như trong chớp mắt đã trưởng thành, hiện tại ngay cả Tuyết Ảnh, người ở chung Tiểu Tử lâu nhất cũng nhìn không thấu, cho tới bây giờ Tiểu Tử luôn là đáng yêu vô cùng, một tiểu hài tử chưa trưởng thành luôn luôn yêu thích thân thiết với Tà Bãng, mà Tà Bãng cũng một mực bảo hộ Tiểu Tử, không cho Tiểu Tử bị một chút tổn thương.

Hiện tại đôi mắt màu tím của Tiểu Tử vẫn như cũ thanh tịnh vô cùng, nhưng trong đôi mắt màu tím lại hiện ra ánh nhìn lạnh lẽ ác liệt khác với thường ngày, Thiên Lang tộc, Tiểu Tử ta sẽ không bỏ qua bọn hắn, Tiểu Tử hung hăng nắm chặt nắm đấm, tổn thương tỷ tỷ của hắn thì nhất định phải trả giá đắt!

Tiểu Tử luôn xem tỷ tỷ của mình là Vô Dịch, là cường đại, tuy cũng từng bị thương, từng hôn mê, nhưng không giống như lần này, yếu ớt như một em bé, khuôn mặt tuyết mỹ tái nhợt, hô hấp mỏng manh, khiến cho Tiểu Tử mình bạch tỷ tỷ của hắn không phải Vô Dịch, tỷ tỷ của hắn cũng là người, cũng sẽ bị thương, cũng sẽ đau đớn.

Tiểu Tử muốn lớn lên, Tiểu Tử muốn cho tỷ tỷ biết rằng hắn không phải một cái đệ đệ chỉ biết núp dưới cánh của tỷ tỷ, Tiểu Tử phải bảo vệ tỷ tỷ, Tiểu Tử muốn cố gắng bảo hộ tỷ tỷ. Cho nên Tiểu Tử nhất định phải cường đại.

Mấy người Tuyết Ảnh cảm nhận được quyết tâm của Tiểu Tử, đáy mắt không khỏi hiện lên một tia vui mừng. Tiểu Tử đã trưởng thành, về sau hắn vẫn là một Tiểu Tử đáng yêu đơn thuần, nhưng có nhiều thứ đã thay đổi, bên cạnh Tà Băng không có kẻ yếu, cũng sẽ không xuất hiện kẻ yếu, cho dù hiện tại Tiểu Tử còn không phải rất cường, nhưng từ nhỏ đã đi theo Tà Băng lớn lên công pháp hắn tu luyện chẳng lẽ là cấp thấp sao? Từ Kim Cự Long nhất tộc có người nào như Tiểu Tử trong giai đoạn trưởng thành có thể hóa thành nhân hình sao?

Tiểu Tử tuy ưa thích kẻ cận Tà Băng, nhưng hắn không có xao lãng việc tu luyện, Ảnh ca ca rất cường, cường đến nỗi Tiểu Tử không thể cảm nhận được. Về sau xuất hiện tuyết tạp đồng dạng rất cường, cường giống như Ảnh ca ca, thực lực Yêu Hoa cũng càng cường đại, kể cả cuối cùng thực lực Thiên Tài tuy so với Ảnh ca ca kém một chút, nhưng đồng dạng cũng cường hãn vô cùng.

Tỷ tỷ xót xa hắn, hắn biết rõ, nhưng bên cạnh một đám cường giả, Tiểu Tử nhất định phải trở nên mạnh mẽ mới có thể đứng bên cạnh tỷ tỷ, Tiểu Tử nhất định phải cường đại, Tiểu Tử nhìn khuôn mặt tái nhợt của Tà Băng, khoanh chân ngồi xuống bên cạnh Tà Băng, bắt đầu tu luyện.

Yêu Hoa chứng kiến tâm lý Tiểu Tử có thể lớn lên, cũng rất cao hứng vì Tà Băng, chỉ là Tà Băng lúc này lại là không có chứng kiến mặt này của Tiểu Tử, nếu nàng thấy được, có lẽ sẽ lại tự trách a, hiện tại Yêu Hoa ở bên cạnh Tà Băng cũng không còn vì Tà Băng nói giúp nàng báo thù, hiện tại nàng là thật tâm muốn ở cùng Tà Băng, với thân phận một người bạn tốt.

Hiện tại đôi mắt Bích thanh mở to chăm chú nhìn Tà Băng bị Thiên Lang để làm cho bị thương, đều là nàng hại Tà Băng, nàng lúc ấy nên ngăn Tà Băng lại, không cho nàng đi cứu người nhà của mình, Bích thanh càng nghĩ càng hối hận, trong cặp mắt đã tràn đầy nước mắt, Tà Băng hiện tại sẽ ra sao đây?

“Bích thanh, Tà Băng sẽ không có việc gì, trước tiên ngươi nên đi gặp người nhà của mình.” Yêu Hoa chứng kiến bộ dáng của Bích thanh, không khỏi tiến lên nói với Bích thanh, Tà Băng tuyệt đối sẽ không có việc, không có người hoài nghi điều này, Tà Băng đã từng nói qua, mạng của nàng, trời cũng không cảm được!

Trước khi Tà Băng hôn mê đã đem Vương Lang nhất tộc dời từ Thất Thái lĩnh vực sang ngọc giới.

Bích thanh nghe được lời Yêu Hoa nói, quay đầu nhìn về phía Yêu Hoa âm thanh thanh thúy hỏi: “Tà Băng nàng thật sự không có chuyện gì chứ?”

Mấy người nghe được điều đầu tiên Bích thanh quan tâm nhất chính là ân nhân Tà Băng mà không phải người nhà mình, mới nhìn thoáng qua Bích thanh, Bích thanh cũng không biết, chỉ vì một câu nói từ trong nội tâm này vừa xuất hiện, lại làm cho đồng bạn bên người Tà Băng đối với nàng hảo cảm tăng lên một nửa.

Mấy người Tuyết Ảnh cũng không phải người không hiểu chuyện, cũng không bởi vì Tà Băng vì cứu Vương lang tộc mà bị thương liền đi chán ghét Bích thanh, trái lại bọn hắn lại rất thương thức vị công chúa của Vương lang tộc.

“Yên tâm đi, mạng của Băng nhi cho dù hắn là thần hay là ma cũng không cảm đi được!” Mạc nhìn bộ dáng yếu ớt của Tà Băng, nhìn thẳng Tà Băng mở miệng nói ra, mạng của Băng nhi, không ai có tư cách tới lấy.

Bích thanh nhẹ gật đầu, tuy bên ngoài vẫn thờ dài một hơi, nhưng trong đáy lòng đã quyết định, nếu Tà Băng xảy ra chuyện gì, nàng tuyệt đối sẽ dùng tính mạng này để đổi cùng nàng ấy.

“Đi thôi, chúng ta đi xem tộc nhân của ngươi.” Yêu Hoa sau khi nhìn thoáng qua Tà Băng, nói với Bích thanh.

Yêu Hoa tin tưởng, nếu Tà Băng thật sự có chuyện gì, như vậy, đại lục này nên biến mất..

Bích thanh nhẹ giọng trả lời: “Tốt.”

Sau đó Bích thanh theo Yêu Hoa vào ngọc giới rồi theo một cái phương hướng mà đi, vừa mới bắt đầu tiến đến, một lòng đều đặt ở trọng thương trên người Tà Băng, căn bản không có tâm tư đi chú ý lúc này chỗ này là địa phương nào, thậm chí ngay cả hồn lực trong cơ thể mình dần dần khôi phục cũng không biết.

Lúc này Bích thanh mới chú ý tới cảnh sắc trong ngọc giới, một địa phương còn xinh đẹp hơn Hồn Thú chi lĩnh, còn có đập vào mắt linh lực, tại đây là địa phương nào?

Yêu Hoa chứng kiến ngai ngồi của Bích thanh, mở miệng nói ra: “Tại đây xem như chính là một cái lĩnh vực của Tà Băng.”

Bích Thanh nghe được lời nói của Yêu Hoa, ánh mắt liền ánh lên vẻ nghi ngờ, lĩnh vực của Tà Băng? Tuổi nàng còn nhỏ như vậy mà đã có lĩnh vực sao? Không phải cấp bậc Hồn Đế mới có được lĩnh vực sao? Tà Băng thực lực nàng biết rõ a, tuy là mạnh hơn rất nhiều so với người bình thường, nhưng dù sao nàng cũng mới là ngũ giai Hồn Tôn thôi.

Tà Băng rốt cuộc có phải là người không a, Bích Thanh rất hoài nghi về vấn đề này, làm gì có người nào biến thái đến như vậy?

Suy nghĩ của Bích Thanh đều hiện lên hết trên mặt, Yêu Hoa cười cười, vấn đề này, chính cô ta cũng đang tự hỏi mình đó thôi? Người biến thái như thế rốt cuộc là ai? Yêu Hoa tin tưởng, tương lai của Tà Băng tuyệt đối không lường trước được, tiềm lực của nàng, thực lực của nàng, cách làm người của nàng, dung mạo của nàng, bất luận cái gì cũng khiến cho thiên hạ điên cuồng.

Sau khi Yêu Hoa mang theo Bích Thanh đi vào địa phương tộc nhân của nàng đang ở, liền đứng dậy đi ra, quay trở về bên cạnh Tà Băng, mấy cái đại nam nhân sao có thể chiều cổ tốt cho Tà Băng, hiện tại Tà Băng bị thương cũng không giống trước kia tiểu đả tiểu nháo hai ba ngày có thể khôi phục, nàng vẫn nên tới chiều cổ thì tốt hơn.

Lúc này Bích Thanh theo hướng Yêu Hoa chỉ, quả nhiên thấy phụ thân của mình cùng ca ca, còn có 800 thành viên của Vương lang tộc còn sót lại, Vương lang tộc tộc trưởng cùng Thiếu chủ chứng kiến thân ảnh của Bích Thanh, lập tức đứng lên, Vương lang tộc tộc trưởng nhìn con gái đang chạy về phía mình, không khỏi bước nhanh tiến lên đón nhận Bích Thanh.

“Phụ thân, ca ca...” Bích Thanh chứng kiến thân nhân của mình thì không còn kiên cường nữa, từng giọt nước mắt thật to rơi xuống, tuy Bích Thanh kiên cường và thông minh, nàng cũng chỉ như một tiểu hài tử chưa lớn, vẫn là một tiểu công chúa luôn được phụ thân và ca ca nâng niu bảo bọc trong tay, tất cả ủy khuất trong khoảng thời gian này đều theo nước mắt ra đi...

“Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi.” Vương lang tộc tộc trưởng Bích Hoàng há hốc mồm, cuối cùng chỉ nói ra được bốn chữ này, không có việc gì là tốt rồi, bọn hắn hiện tại không có việc gì là tốt rồi.

Thiếu chủ Vương lang tộc Bích Dã nhìn muối muối của mình, con mắt cũng có chút ướt át, tuy thời gian không dài, bọn hắn lại trải qua sanh ly tử biệt, giống như phụ thân nói, không có việc gì là tốt rồi, bọn hắn hiện tại không có việc gì là tốt rồi, còn có thể gặp lại nhau, thật tốt.

“Đúng rồi, Bích Thanh, vị ân nhân của chúng ta đâu?” Vương Lang nhất tộc tuy không phải là chủng tộc thiện lương, nhưng có một điểm hơn hẳn các tộc khác, mà ngay cả Tử Kim Cự Long nhất tộc so ra cũng kém hơn, chính là có ân tất báo.

Không nói đến Tà Băng thì còn tốt, vừa nhắc tới Tà Băng, Bích Thanh vừa mới vất vả ngừng nước mắt lại bắt đầu ào ào chảy xuống: “Tà Băng, Tà Băng nàng bị Thiên Lang để dả thương, bây giờ còn đang hôn mê, ô ô...”

Bích Hoàng cùng Bích Dã nghe được Tà Băng vì cứu bọn họ đã bị Thiên Lang để dả thương đang hôn mê, sắc mặt liền lập tức thay đổi, thực lực Thiên Lang để bọn hắn không phải không biết rõ, tuy thực lực của Thiên Lang để không bằng tộc trưởng Vương lang tộc Bích Hoàng, nhưng người thân bí phía sau hắn quá mức lợi hại, hơn nữa đối với một cái thiếu nữ mà nói, nàng sao có thể thừa nhận công kích của Thiên Lang để?

Tộc nhân của hắn nghe được Tà Băng vì cứu bọn họ mà hôn mê, thậm chí hiện tại còn không rõ sống chết, trong đáy lòng thầm quyết định nếu Tà Băng có thể sống sót, bọn hắn nhất định phải báo đáp cái nhân loại này thật tốt.

Trong nội tâm Bích Hoàng cùng Bích Dã cũng có một quyết định trọng yếu, Bích Hoàng nhìn thoáng qua nữ nhi cùng nhi tử của mình, nhìn lại tộc nhân, một tia sáng hiện lên, Vương lang tộc tộc trưởng đã hóa thành một trung niên nhân khoảng chừng ba mươi tuổi, bộ dáng cũng cực kỳ anh tuấn, toàn thân tràn đầy dã tính, Vương lang tộc chỉ mỗi hắn có dã tính!

Bích Hoàng nhìn tộc nhân của mình rồi nói: “Ta tuyên bố, Vương Lang nhất tộc chúng ta từ hôm nay trở đi sẽ đi theo ân nhân Quân Tà Băng, mọi người có dị nghị gì không?”

Trong ánh mắt Bích Dã đã không còn ngạo khí lúc vừa gặp Tà Băng, hiện tại chỉ là đối với Tà Băng cảm kích cùng tò mò, một nhân loại bởi vì cứu bọn họ mà thiếu chút nữa mất đi tính mạng của mình, người như vậy nếu không có tư cách khiến cho Vương lang tộc bọn hắn đi theo, như vậy cái thế giới này tuyệt đối không có bất kỳ người có tư cách.

“Chúng ta cũng không bất kỳ dị nghị gì.” Tộc nhân của Vương lang tộc đồng thanh nói, thống nhất mở miệng, chứng minh bọn hắn cấp thấp nhất cũng là thần thú!

Hiện tại thành viên của Vương lang tộc không nhiều lắm, nhưng là 800 người thống nhất đều là vượt qua cấp bậc thần thú! Một chủng tộc như vậy, tuyệt đối sẽ làm cho bất kỳ thế lực hay cá nhân nào trên đại lục điên cuồng.

Không có dị nghị, bọn hắn không có bất kỳ dị nghị, vẫn là câu nói kia, Quân Tà Băng đáng giá để bọn hắn đi theo, trọng yếu hơn là, nếu không có Quân Tà Băng, Vương lang tộc bọn hắn có lẽ đã biến mất vĩnh viễn, cho nên, bất luận là báo ân hay là thực lực của Tà Băng, đều đáng giá để bọn hắn đi theo.

Một thế lực chủng tộc khổng lồ cứ như vậy mà quy tâm với Tà Băng đang trong tình trạng hôn mê

Bích Thanh mang theo phụ thân cùng ca ca muốn đến xem thương thế của Tà Băng, ba người mới vừa đi tới bên người Tà Băng, liền thấy được mấy người Tuyệt Ảnh vây quanh bên người Tà Băng, mà Tà Băng đang ở chính giữa tình huống hiện tại dường như rất không tốt.

Đi vào mới nhìn đến, lúc này áo trắng của Tà Băng đã hoàn toàn nhiễm máu tươi, lông mày Tà Băng nhíu chặt! Khóe miệng càng không ngừng rỉ máu! Lập tức...

“Không! Băng nhi!”

“Tỷ tỷ! Ah...”

Vài tiếng kêu tê tâm liệt phế chấn động toàn bộ ngọc giới...

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Hoàn Châu Thảo Cứu Mạng

Editor: Diệp Băng Băng

Chỉ thấy lúc này mạch máu trên người Tà Băng bắt đầu vỡ, máu tươi không ngừng trào ra, quần áo màu trắng đã hoàn toàn bị máu tươi nhuộm đỏ, đỏ xinh đẹp, đỏ chói mắt, đỏ khiến cho tất cả mọi người chảy nước mắt.

Tuyết Ảnh ôm lấy Tà Băng, không ngừng rót hồn lực vào người Tà Băng, rót sinh mệnh lực, Tuyết Táp vào trong hoa viên ngắt lấy vô số linh quả linh dược giúp Tà Băng cầm máu, Mạc ở bên cạnh giống như Tuyết Ảnh đem sinh mệnh lực của mình rót vào người Tà Băng, Tiểu Tử bắt lực ngồi xổm xuống bên cạnh Tà Băng, nước mắt màu tím không ngừng rơi, vì sao hắn không giúp được tỷ tỷ, vì sao hắn không giúp được tỷ tỷ?

Tuyết Táp lấy dược, Yêu Hoa bôi thuốc lên vết thương rách nát của Tà Băng, hốc mắt của tất cả mọi người đều ướt át, không có người mở miệng nói chuyện, ngoại trừ mấy tiếng la tê tâm phế liệt vừa rồi khi chứng kiến mạch máu của Tà Băng vỡ ra, trong lòng của mỗi người đều chăm chú đặt cùng một chỗ, hận không thể đem tất cả thống khổ lúc này của Tà Băng dôi lên trên người bọn họ.

Bích Thanh cùng hai người Bích Hoàng chứng kiến bộ dạng lúc này của Tà Băng, trong nội tâm sinh ra cảm giác áy náy mạnh liệt, ân nhân vì cứu bọn họ, bởi vì cứu bọn họ ah, vánh mắt Bích Thanh đỏ lên vội chạy đến bên người Tà Băng, nàng cũng muốn hỗ trợ, tuy nhiên nàng lại không giúp được gì.

Bích Hoàng cảm thụ qua tình huống của Tà Băng lúc này, trong đầu lóe lên linh quang, nói với mấy người Tuyết Ảnh: “Hiện tại sinh mệnh lực của Chủ nhân đã xói mòn cực đại, huyết dịch không tuần hoàn, Linh Dược cũng không có tác dụng, nhưng ta biết rõ một chỗ có một cây hoàn châu thảo, có lẽ có thể ngừng lại sự xói mòn của sinh mệnh lực của chủ nhân.”

“Hoàn châu thảo? Ở đâu có?” Yêu Hoa nghe được lời Bích Hoàng nói, lập tức ngẩng đầu, phi thân đến trước mặt Bích Hoàng, lo lắng nắm cánh tay to của Bích Hoàng hỏi thăm.

Hoàn châu thảo, một loại linh dược cực kỳ hiếm thấy, chỉ cần còn một hơi thở, ăn vào hoàn châu thảo có thể bảo trụ tánh mạng, hoàn châu thảo không cần huyết dịch tuần hoàn cùng Hồn Lực phụ trợ, hoàn châu thảo vừa phục dụng liền tan ra, dược lực sẽ lập tức lưu chuyển trong người.

Mấy người Tuyết Ảnh tuy không biết hoàn châu thảo là cái gì, nhưng nhìn bộ dạng của Yêu Hoa cũng biết tuyệt đối hữu dụng đối với tổn thương của Tà Băng, ánh mắt chăm chú nhìn Bích Hoàng.

Bích Hoàng chứng kiến sinh mệnh lực của Tà Băng đang xói mòn nhanh chóng, không dám do dự chút nào, trực tiếp mở miệng nói ra: “Trong cấm địa có một địa phương đang phong ấn một quái vật, trong đó có một cây hoàn châu thảo, nhưng từ trước đến giờ không có Hồn Thủ hay nhân loại nào có thể tới gần địa phương phong ấn kia.”

Bích Hoàng nói xong, không khỏi có chút lo lắng, địa phương phong ấn trong cấm địa chưa có bất kỳ người tới gần được, vừa tới đó cũng sẽ bị lực lượng cường đại bắn ngược, cho nên tuy hoàn châu thảo rất trân quý, lại không ai có thể hái được, Bích Hoàng cũng là không có cách nào mới mở miệng đem chuyện hoàn châu thảo nói ra.

Dù sao hiện tại nếu muốn cứu được Tà Băng, tựa hồ không có gì hiệu quả hơn hoàn châu thảo. Hơn nữa mấy người bên cạnh Tà Băng, từng cái đều khiến cho đáy lòng Bích Hoàng dâng lên một cảm giác kính sợ, đó tuyệt đối là cường giả mới có thể khiến cho hắn cảm giác như vậy, nói không chừng bọn hắn có thể cứu Tà Băng. Ít nhất không chế được sinh mệnh lực của Tà Băng không bị xói mòn.

“Chúng ta bây giờ lập tức đi, nhanh!” Yêu Hoa nắm cánh tay Bích Hoàng muốn ra ngọc giới, lại bị Mạc cùng Tuyết Táp ngăn cản.

“Nữ nhân, ngươi lưu lại chiếu cố Tà Băng, chúng ta đi hái dược.” khẩu khí Tuyết Táp tràn đầy bá đạo nói với Yêu Hoa, sau đó cùng Mạc bắt lấy Bích Hoàng lập tức ra khỏi ngọc giới, những người khác cũng không hỏi, thân thể Tà Băng hiện tại không thể kéo dài được nữa! Địa phương phong ấn quái vật? Quân hắn khi gió là địa phương nào, lúc này bất luận kẻ nào không thể ngăn trở con đường bọn hắn hái thuốc!

Tuyết Ảnh nhìn ba người bọn họ ra ngọc giới, không có bất kỳ biểu lộ gì, đôi mắt màu lam vẫn nhìn khuôn mặt trắng bệch của Tà Băng, hiện tại máu của Tà Băng vẫn tiếp tục chảy ra bên ngoài, Tuyết Ảnh một mực rót sinh mệnh lực vào người Tà Băng, thời gian dần trôi qua sắc mặt Tuyết Ảnh cũng trắng dần. Tuyết Ảnh lúc này dường như rất bình tĩnh, nhưng có ai biết sau sự bình tĩnh đó cất giấu cảm xúc như thế nào đâu.

“PHỐC...” Một ngụm máu đen từ trong miệng Tà Băng phun ra, sau đó lông mi Tà Băng run rẩy, bắt đầu kháng cự Tuyết Ảnh vì mình chuyển vận sinh mệnh lực, Tà Băng đối với thân thể của mình không có một tia đau đớn, nhưng lại một mực có thể cảm giác được cường đại sinh mệnh lực liên tục không ngừng chuyển vào người mình, thân thể Tà Băng cũng theo bản năng tiếp nhận sinh mệnh lực của Tuyết Ảnh, nhưng hiện tại Tà Băng giống như đã có ý thức, kháng cự sinh mệnh lực của Tuyết Ảnh.

Tà Băng nàng sẽ không chết, nàng đã từng nói qua, mạng của nàng, vĩnh viễn đều là chính mình nắm giữ, ngay cả ông trời cũng không lấy được! Cho nên nàng sẽ không chết, nàng tuyệt đối sẽ không chết! Nàng càng không thể bởi vì chính mình mà khiến cho sinh mệnh lực của Tuyết Ảnh xói mòn, tuy nàng không thể nhìn là ai chuyển sinh mệnh lực cho mình, nhưng nàng biết rõ nhất định là Tuyết Ảnh.

Tuyết Ảnh cảm nhận được sự kháng cự của Tà Băng, bên trong đôi mắt màu lam tràn đầy ôn nhu, nhưng sau trong sự ôn nhu là nỗi đau đớn lòng, với tay sửa sang lại mái tóc đen của Tà Băng dính đầy máu khô, thanh âm từ tính nói ra: “Băng nhi, người chừng nào mới có thể ích kỷ một chút chỉ nghĩ đến bản thân mình? Lúc nào mới có thể quan tâm đến chính mình?”

Tuy lúc này Tà Băng không nghe được lời Tuyết Ảnh nói, nhưng sâu trong nội tâm có thể cảm nhận được sự đau lòng và lo lắng của Tuyết Ảnh, tuy vậy trong tiềm thức Tà Băng vẫn cự tuyệt sinh mệnh lực của Tuyết Ảnh, chính cô ta sẽ tốt, Quân Tà Băng nàng lúc nào lại chịu chấp nhận số mệnh đâu?

Sự kháng cự của Tà Băng khiến cho Tuyết Ảnh có chút sốt ruột, Thất Thái Hồn Lực cường đại trong cơ thể Tà Băng đang di chuyển cuồng loạn, mà lúc này nàng lại một mực kháng cự sinh mệnh lực Tuyết Ảnh đưa vào người.

Tiểu Từ cũng chú ý tới tình huống lúc này của Tà Băng và Tuyết Ảnh, đi đến bên người Tà Băng bên người, nhìn khuôn mặt của nàng, những giọt nước mắt màu tím một mực tuôn ra không ngừng, rơi trên mặt Tà Băng, tỷ tỷ, người nhất định hảo hảo, nhất định không được vứt bỏ Tiểu Từ...

Tiểu Từ duỗi ngón tay trắng nõn nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt trên mặt Tà Băng, thủy chung không có mở miệng.

Tại thời điểm giọt nước mắt của Tiểu Từ chạm đến gò má của Tà Băng, sự kháng cự của Tà Băng đã giảm đi nhiều, sinh mệnh lực của Tuyết Ảnh tiếp tục được truyền vào, hiện tại Tà Băng cơ bản không có ý thức, chỉ là trong tiềm thức nàng cảm nhận được sự quan tâm cùng đau lòng của mọi người, nàng không biết mình có thể làm cái gì, dường như không kháng cự sinh mệnh lực Tuyết Ảnh truyền vào thì bọn hắn mới an tâm một ít.

Tà Băng bị thương đến nỗi mất đi ý thức là lần đầu tiên, kiếp này kiếp trước, Tà Băng chưa từng để cho ý thức của mình ngủ say, trước nay chưa từng có, nhưng lần này, ý thức Tà Băng đã ngủ thật sâu, Hồn Lực trong cơ thể bạo động, kinh mạch bạo loạn, quả thực chính là rối loạn.

Tuyết Ảnh cảm nhận được Tà Băng không hề kháng cự mình, giúp Tà Băng thanh lý vết máu trên tóc, tiếp theo lại truyền sinh mệnh lực vào người Tà Băng, Tuyết Ảnh cảm thụ thời gian một chút, còn mười giờ, chỉ cần mười giờ, Tà Băng nhất định sẽ không có việc gì rồi, Băng nhi, mười giờ, người nhất định phải kiên trì.

Hiện tại Tuyết Ảnh căn bản không quan tâm đến thân thể và sinh mệnh lực của mình, chỉ cần Tà Băng không có việc gì, chỉ cần Tà Băng không có việc gì là tốt rồi, mười giờ, Băng nhi nhất định sẽ kiên trì đúng hay không? Băng nhi, ta tuyệt đối sẽ không cho phép người có việc, mặc dù phải hủy diệt toàn bộ thiên hạ, cũng không cho phép người có việc gì.

Yêu Hoa chứng kiến một màn trước mắt, nhắm mắt lại, một giọt nước mắt trong suốt theo khóe mắt chảy xuống, Tà Băng không thể có việc, nàng thật sự không thể có việc gì a...

Thiên Tài đã chuẩn bị tốt tế đàn tế mạng của mình, Quân Tà Băng, Thiên Tài hẳn nhất định sẽ không để cho nàng có việc gì.

Lúc này ở ngoại giới Mạc và Tuyết Táp dựa theo hướng Bích Hoàng chỉ dẫn đi vào trung tâm cấm địa, tốc độ của Bích Hoàng trong mắt Mạc và Tuyết Táp thật sự quá chậm, Tuyết Táp trực tiếp xách Bích Hoàng lên, hiện tại bọn hắn phải dùng tốc độ nhanh nhất để hái hoàn châu thảo, bọn hắn đang chạy đua cùng thời gian, cũng là chạy đua cùng tánh mạng của Tà Băng.

Tà Băng không có việc gì, tuyệt đối sẽ không có việc, trong lòng của mỗi người đều không ngừng lặp lại câu nói này.

Tốc độ nhanh nhất đến vị trí phong ấn theo lời của Bích Hoàng, Mạc và Tuyết Táp đồng thời nhủ thầm, tại đây không phải những người kia không thể tới gần, mà là chung quanh có một cái kết giới cường đại, bọn hắn đương nhiên không thể tới gần, nhưng mà kết giới này đối với Mạc thì vẫn còn rất đơn giản.

“Vương lang tộc trưởng, người hãy đợi ở chỗ này, chúng ta sẽ mau trở lại. Mà hoàn châu thảo có hình dạng như thế nào?” Mạc sau khi chứng kiến Tuyết Táp buông Bích Hoàng xuống, liền nói với Bích Hoàng, bên trong đến tột cùng là thế nào hẳn và Tuyết Táp cũng không biết, mang theo Bích Hoàng sẽ có chút phiền phức.

Bích Hoàng cũng biết thực lực của mình căn bản không thể giúp được cái gì, cho dù tại Áo Táp Tư đại lục hẳn cũng chưa có đối thủ, nhưng đối mặt với mấy người bên cạnh Tà Băng, Bích Hoàng vẫn biết rõ sự chênh lệch như thế nào, mở miệng nói ra: “Trong cấm địa toàn bộ thực vật đều là màu đen, bên trong chỉ có hoàn châu thảo là màu đỏ.”

Hoàn châu thảo ở bên trong thật sự rất dễ tìm, trong cấm địa tất cả đều là thực vật ăn thịt người màu đen, chỉ cần nhìn thấy một cây có màu đỏ, thì tuyệt đối chính là hoàn châu thảo rồi.

“Đúng rồi, còn có, tại thời điểm ngắt lấy nhất định phải dùng hồn lực bao phủ cả gốc lẫn ngọn, nếu không nó sẽ biến mất đấy.” Bích Hoàng chứng kiến hai người chuẩn bị đi, nhớ đến tập tính của hoàn châu thảo, liền nói với hai người.

Tuyết Táp và Mạc nhẹ gật đầu, trước mắt chính là linh dược duy nhất có hữu dụng đối với tổn thương của Tà Băng, hai người bọn họ đương nhiên sẽ rất mực cẩn trọng.

Sau đó Mạc tiến lên chém ra một vòng Hồn Lực màu đen, trực tiếp đem kết giới trước mặt xé mở ra một con đường, Mạc nhẹ gật đầu với Tuyết Táp, sau

khi hai người đi vào, kết giới liền lập tức khôi phục lại bộ dạng ban đầu, tựa hồ không có phát sinh một màn vừa rồi.

Ở bên ngoài Bích Hoàng chứng kiến Mạc và vô thanh vô tức tiến vào khu vực bị phong ấn, càng không khỏi thêm kiên định về quyết định của mình, có thể đi theo Quân Tà Băng tuyệt đối chính là may mắn của Vương lang tộc! Sau này, càng chứng minh cách nghĩ của Bích Hoàng chính xác cỡ nào.

Mạc cùng Tuyết Táp mới vừa gia nhập vào trong kết giới, liền cảm nhận được một cỗ khí tức dày đặc mùi tử vong, ánh mắt của Mạc lập tức trở nên lạnh lẽo ác liệt, giống như cảm thấy được khí tức quen thuộc lập tức cảnh giác.

Mà mắt hai người cũng đã nhìn thấy được tại trung tâm chính là gốc hoàn châu thảo màu đỏ xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Chiếu Cố Tốt Bằng Nhi

Editor: Diệp Băng Băng

Chứng kiến gốc hoàn châu thảo màu đỏ xinh đẹp kia, Tuyết Táp liền phi thân lên muốn ngắt lấy nó, nhưng lập tức bị Mạc chặn lại không cho xuống dưới, Mạc cau mày nói ra: “Tuyết Táp, đồ vật trong phong ấn không phải chúng ta có thể đối phó được, nên phải cẩn thận.”

Tại thời điểm Mạc vừa tiến vào đã đại khái đoán được ở đây đang phong ấn vật gì rồi, đáy mắt ngoại trừ nghi hoặc thì vẫn là nghi ngờ, hẳn không thể tưởng được vì sao nó lại bị phong ấn ở tại đây, phong ấn tại đại lục Bằng nhi xuất hiện, đến tột cùng có ẩn tình gì? Còn có lúc trước tại thời điểm hắn và Bằng nhi đối chiến, cái đạo quang mang kia là gì, rốt cục là xảy ra chuyện gì? Hiện tại rất nhiều chuyện Mạc vẫn chưa làm rõ, lúc trước xảy ra chuyện hiểu lầm của hắn và Bằng nhi, nội tình bên trong có rất nhiều điểm đáng nghi, hiện tại hắn vẫn còn chưa hiểu rõ, nhưng có một điểm, chính là bất luận kẻ nào đều không được vọng tưởng muốn thương tổn Bằng nhi. (Bằng Bằng: khả khả.....các nàng tò mò chưa.....ta cũng tò mò đấy ^ ^)

Lần tổn thương này của Tà Băng là lần đầu tiên, cũng tuyệt đối cũng là lần cuối cùng, hắn tin tưởng trải qua lần này Tà Băng sẽ càng thành thực, cũng sẽ biết cách bảo vệ mình, bởi vì Mạc biết rõ, Tà Băng ghét nhất chính là cảm giác không thể điều khiển được thân thể của mình, mà lần này, ngay cả ý thức của Tà Băng cũng ngủ say rồi.

Tuyết Táp nghe được lời Mạc nói, chứng kiến đáy mắt Mạc ngưng trọng cùng nghi hoặc, gật đầu nhẹ, không có mở miệng, hắn cảm giác, cảm thấy Mạc trước mặt không hề đơn giản, thực lực khủng bố tương đương hắn và ca ca, thậm chí còn thần bí hơn ca ca, hơn nữa tựa hồ hắn biết rất nhiều về chuyện của Tà Băng, bất quá những chuyện này Tuyết Táp đều không để ở trong lòng, hắn chỉ cần biết rằng Mạc sẽ không tổn thương Tà Băng, cũng giống như bọn họ đều xem Tà Băng là trung tâm là đủ rồi.

Bí mật? Ai không có? Tuyết Táp cùng Tuyết Ảnh cũng có bí mật, trong lòng mỗi người đều có bí mật của riêng mình.

“Chúng ta nên làm như thế nào?” Tuyết Táp nhìn hoàn châu thảo trước mặt gần trong gang tấc, tuy thần sắc bình tĩnh, nhưng đáy mắt lại hiện lên sự lo lắng, chỉ cần nhìn là thấy rõ, hiện tại sinh mệnh lực của Tà Băng vẫn còn đang xói mòn, Tà Băng là con người, không giống như bọn hắn có được thân thể bất tử.

“Người lui về phía sau, ta đến.” Đáy mắt Mạc hiện lên một vòng sáng âm u, nhìn phong ấn trước mặt, không quay đầu lại đi đến trước nói ra.

Tuyết Táp nghe được lời Mạc nói, mặc dù không có tức giận, nhưng trong đáy lòng vẫn sinh khí một chút lại có chút cảm động, mấy người bọn hắn đều bởi vì Tà Băng mới ở cùng một chỗ, trung tâm của bọn hắn đều là Tà Băng, nhưng có ai dám nói bọn hắn không phải là huynh đệ?

Nhưng bây giờ không có thời gian để cho bọn hắn suy nghĩ đến tình huynh đệ, tình bằng hữu nữa. Tà Băng vẫn đang chờ bọn hắn đem hoàn châu thảo về cứu mạng.

Mạc không nói gì nữa, trực tiếp lách mình bay đến trung tâm phong ấn, từ trên cao nhìn xem phong ấn lần cuối cùng, trong đôi mắt đen thẳm hiện lên sự kính trọng chưa từng có và địch ý mãnh liệt. Hai cái này rất mâu thuẫn, kính trọng, Mạc thực lòng kính trọng vị cường giả bên trong phong ấn, tuyệt thế cường giả! Địch ý, có lẽ cũng chỉ có Mạc tự mình biết là vì cái gì.

“Ta không biết ngại vì sao lại bị phong ấn, cũng không biết ngại ở chỗ này có mục đích gì, nhưng hiện tại ta nhất định phải hái còn châu thảo.” Sau khi Mạc lạnh lùng nói với người trong phong ấn, trực tiếp lách mình muốn đi hái hoàn châu thảo, nhưng tại một khắc tay Mạc sắp chạm vào hoàn châu thảo, “PHỐC...” Mạc lập tức phun ra một ngụm máu tươi, cả người giống như bóng da bị bắn trở về!

Khá may Tuyết Táp ở sau lưng lập tức đỡ Mạc, Mạc đứng lên, lau máu tươi ở khóe miệng, lông mày nhíu chặt, không được, không thể đợi, coi như có phải liều cái mạng này cũng nhất định lấy được hoàn châu thảo quan trọng nhất đối với tính mạng của Tà Băng.

Mạc làm cho Tuyết Táp lui ra phía sau, một lần nữa phi thân tiến lên, không hề nói cái gì, bố trí một kết giới phòng ngự xung quanh thân mình rồi lại

hướng về phía hoàn châu thảo mà đi, Mạc có lẽ đã phát huy hết sức mạnh của bản thân nhưng trong mắt người bị phong ấn thì vẫn rất yếu ớt!

Tuyết táp chứng kiến Mạc lần nữa bị đánh bay, lấy ra hồn khí phòng ngự của mình, phi thân tiến lên hái hoàn châu thảo, đúng lúc này, trong phong ấn bỗng nhiên truyền ra một giọng nói: “Ha ha, muốn đồ vật của Thiên Ma ta, hiện tại các ngươi không có bất kỳ tư cách gì! Cút đi!”

Thanh âm vừa giống nam vừa giống nữ, vừa chính vừa tà, cuồng vọng hoàn toàn không ai bì nổi, hơn nữa coi như là đã phong ấn nó, trong thanh âm ẩn chứa năng lượng khiến cho Mạc và Tuyết Táp đã cố chịu không nổi, Mạc và Tuyết Táp đặt ở Áo Táp Tư đại lục chính là cường giả tuyệt đối, coi như là ở chỗ của bọn hắn thì vẫn là cường giả, nhưng lại không thể chịu nổi một kích của thanh âm này.

Không phải Mạc và Tuyết Táp quá yếu, mà là chủ nhân của thanh âm này quá mạnh mẽ! Cường đại đến nỗi phát tay một cái liền có thể giải quyết tất cả mọi người bên cạnh Tà Băng! Cho nên trên thế giới này còn có rất nhiều người hoặc vật Tà Băng năng không biết. Thiên ngoại hữu thiên, Tà Băng chưa bao giờ xem trọng chính mình, càng chưa từng xem thường người khác, xem thường cái thế giới này!

“Thiên Ma, hôm nay ta nhất định phải lấy hoàn châu thảo!” Mạc nắm chặt nắm đấm gần từng chữ nói với Thiên Ma bị phong ấn, Thiên Ma, quả nhiên là Thiên Ma, chỉ bằng Mạc hiện tại, một hơi của Thiên Ma cũng có thể làm cho hắn tan thành mây khói, Mạc có thể không quan tâm đến mạng của mình, nhưng Băng nhi phải sống sót!

Tuyết Táp cũng đồng thời đứng bên cạnh Mạc, ngẩng đầu lên cao ngạo nói: “Ta không cần biết ngươi là Thiên Ma hay Địa Ma, hôm nay chúng ta nhất định phải lấy hoàn châu thảo!”

Tuyết Táp nói xong, hai người ăn ý mười phần, lần nữa phi thân về phía hoàn châu thảo, thực lực của Thiên Ma đã bị phong ấn, hiện tại hắn cũng chỉ có thể sử dụng năng lượng cường đại quét sạch mọi thứ, cho nên Mạc và Tuyết Táp cũng không phải hoàn toàn không có cơ hội.

Thời gian cấp bách, hai người dắt díu lấy lẫn nhau, phòng ngừa lần nữa bị đánh bay, Thiên Ma trong phong ấn khinh thường nhìn hai cái tiểu bối ở trước mặt của hắn, cho dù hiện tại hắn bị phong ấn, cũng có thể nhắc tay liền giải quyết hai cái tiểu bối này!

Lần lượt bị đánh bại, Mạc và Tuyết Táp nhìn thời gian dần trôi qua, nhìn hoàn châu thảo chỉ gần trong gang tấc, cảm giác vô lực xông lên đầu, hiện tại hai người ngay cả đứng cũng cảm thấy khó khăn, Mạc biết tên của Thiên Ma, cũng hiểu rõ thực lực của Thiên Ma, nhưng chân chính cảm nhận được Thiên Ma thực lực, Mạc mới biết được bản thân mình và Thiên Ma có bao nhiêu chênh lệch!

Hiện tại Tuyết Táp so Mạc còn muốn thảm hơn một chút, thực lực của Tuyết Táp vốn không bằng Mạc, lại nhận lấy đả kích hung hãn, hiện tại chỉ có thể từ bỏ, nhưng hai người đều không chịu buông tha, nhất định phải lấy được hoàn châu thảo, bởi vì bọn họ không thể buông tha tánh mạng của Tà Băng.

“Tuyết Táp, ta ngăn Hồn Lực lại, ngươi đi ngắt lấy thảo được!” Mạc nói xong không đợi Tuyết Táp trả lời, trực tiếp đem Tuyết Táp đặt ở sau lưng rồi đi về phía hoàn châu thảo trước mặt, chính mình đón nhận hồn lực cường đại của Thiên Ma!

Tuyết Táp muốn ngăn Mạc lại, thế nhưng đã không còn kịp rồi, nhìn gốc hoàn châu thảo đỏ chói trước mắt ngày càng gần, Tuyết Táp nhịn xuống xúc động muốn roi lệ, lập tức phóng thích Hồn Lực bao phủ gốc hoàn châu thảo, đúng lúc này.

“Phanh! Hống!” Hai tiếng nổ mạnh truyền ra, mang theo năng lượng khổng lồ đập vào mặt Tuyết Táp, Tuyết Táp lập tức bị đánh bay ra bên ngoài!

“Hai tiểu bối các ngươi quả thực chính là muốn chết!” Thiên Ma gầm lên giận dữ vang lên, năng lượng cường đại gấp hai lần lúc này từ trong phong ấn tuôn trào ra! Cho bọn hắn lao động chân tay bọn hắn không muốn, càng muốn đến tìm đường chết, đã như vậy, tại sao không thành toàn bọn hắn?

“Tuyết Táp, nói với Băng nhi, thiên chi nam, linh chi bắc, sinh tử thiên vận hội.” Sau khi thanh âm của Mạc gần như tê tâm liệt phế truyền đến tai, Tuyết Táp còn chưa kịp nói gì đã bị Mạc nhắc vai quăng ra khỏi kết giới.

Tại thời khắc cuối cùng khi tuyết táp bay ra kết giới, nhìn Mạc thấy chết không sòn cùng ánh mắt không cam lòng và nòng đậm không bỏ được, nhìn hồn lực khổng lồ ập đến bao quanh người Mạc!

Nhìn khẩu hình cuối cùng của Mạc, hắn nói: “Chiều có tốt Băng nhi.”

“Phanh!” ánh mắt Tuyết Táp vô hồn từ trong kết giới bay ra ngoài, thoáng một phát lập tức ngã trên mặt đất.

Mạc, hắn, chết rồi... Cái kia mới cùng bọn họ nhận thức không lâu, nhưng lại hơn hẳn thân huynh đệ, Mạc, cứ như vậy biến mất sao? (*thân huynh đệ: huynh đệ ruột thịt)

Thiên chi nam, linh chi bắc, sinh tử thiên vận hội...

Chiều có tốt Băng nhi...

Hai câu nói, chỉ để lại hai câu nói, hắn cứ như vậy biến mất? Tuyết Táp chưa bao giờ roi lệ, ngay tại thời điểm toàn thân Tà Băng tràn đầy máu tươi phun trào hắn cũng không có roi lệ, nhưng tại một khắc nghe được thanh âm tê tâm liệt phế của Mạc, tại một khắc Mạc đem hắn quăng ra bên ngoài, một khắc nhìn thấy ánh mắt của Mạc, nhìn đến khẩu hình cuối cùng của Mạc, tuyết táp roi lệ, lần thứ hai trong cuộc đời nước mắt chảy ra, lần thứ nhất vì ca ca, lần thứ hai, vì mực, vì Tà Băng.

“Ngươi như thế nào vậy? Còn một vị đâu? Có tìm được hoàn châu thảo...” Bích Hoàng lo lắng chờ đợi ở bên ngoài chứng kiến tuyết táp đi ra, đôi mắt lập tức sáng lên, vội vàng chạy đến bên người tuyết táp hỏi thăm, nhưng khi nhìn đến nước mắt của Tuyết Táp, thanh âm của Bích Hoàng rốt cuộc không

thể nào phát ra được nữa.

Suy nghĩ của Tuyết Táp bị Bích Hoàng cắt đứt, cũng không lau đi nước mắt trên mặt, sau khi được Bích Hoàng vịn đứng lên, nhìn thật lâu kết giới, tay gặt gao nắm chặt lại, máu tươi nhỏ từng giọt rơi trên mặt đất, Thiên Ma, mạng của Mạc, 100 cái như người cũng không trả được!

Tuyết Táp nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, sau đó mở to mắt nhắm vai Bích Hoàng lên liền bay về hướng ngọc giới, trên đường đi, không ngừng có giọt nước rơi trên mặt đất, trong suốt, đỏ tươi, đã không phân biệt rõ là máu tươi hay là nước mắt...

Bích Hoàng cảm nhận được Tuyết Táp toàn thân thương cảm cùng sát khí, không dám mở miệng nói câu nào, hắn không biết bên trong đã xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn đến Tuyết Táp toàn thân đầy máu tươi, còn thiếu một đồng bạn, hắn đã đại khái đoán được một ít, hắn chỉ hi vọng sự tình không phải như hắn suy nghĩ.

Tuyết Táp nhanh chóng phản hồi ngọc giới, liền lập tức phóng xuất ra Hồn Lực của mình đi đến bên cạnh Tuyết Ảnh và Tà Băng, dùng hồn lực đem hoàn châu thảo đặt vào miệng Tà Băng, hoàn châu thảo vừa vào miệng lập tức tan ra, được hiệu cũng tốt kinh người, hiện tại sinh mệnh lực của Tà Băng đã được khống chế không còn bị xói mòn.

Lúc Tuyết Táp vừa tiến vào, mọi người thấy được bộ dạng cùng thần sắc của Tuyết Táp, chứng kiến sau lưng không có thân ảnh của Mạc, chứng kiến ánh mắt hoảng sợ của Bích Hoàng, trong nội tâm mọi người dâng lên sự bất an mãnh liệt.

Chứng kiến Tà Băng đã không còn nguy hiểm, Tuyết Ảnh cũng không có buông ra Tà Băng đang ở trong lòng, đôi mắt xanh lam nhìn Tuyết Táp, nhìn lại bên người Tuyết Táp, trong đôi mắt hiện lên một vòng đau đớn, người đâu? Mạc đâu?

“Mạc... Hắn... Hắn đã chết...” Tuyết Táp chứng kiến thân thể Tà Băng khôi phục, rốt cuộc nhìn không được té quỵ trên mặt đất, thanh âm khàn khàn nói ra năm chữ tê tâm liệt phế...

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Chí Tôn Vương Giả

Editor: Diệp Băng Băng

Nghe được câu này, mắt mọi người lập tức co rút lại, bọn hắn có nghe lầm không? Tuyết Táp vừa nói cái gì? Mạc, nam tử kia, chết rồi sao?

Cái nam tử cao ngạo kia, cái nam tử luôn mặc y bào đen tuyền, tóc dài đen mực tùy tiện xổ qua vai đã biến mất tại thế giới của bọn họ rồi sao? Không người nào dám tin vào sự thật này, bọn hắn chưa từng nghĩ tới sẽ có người nào sẽ rời khỏi, chưa từng nghĩ trong bọn hắn sẽ có người chết đi, cho dù nghe được Tuyết Táp nói, bọn họ cũng không dám tin đã mất đi một đồng bạn?

Không có ai thấy được lúc này từ khóe mắt của Tà Băng chảy ra một giọt nước mắt, giọt nước mắt rơi trong vô thức (*không có ý thức), nước mắt trong suốt chảy theo khuôn mặt Tà Băng rồi rơi trên mặt đất, hiện tại Tà Băng vẫn như cũ không có một điểm ý thức.

Đôi mắt màu lam của Tuyết Ảnh nhìn đệ đệ đang bị thống chết vật, lại nhìn vị trí bên cạnh hắn trống không, Tuyết Ảnh không biết đang tự hỏi cái gì, chỉ biết là trong lòng của hắn rất khó chịu, thật sự rất khó chịu, người duy nhất tương đồng với hắn, cái nam tử luôn mặc hắc bào kia đã...

Tiểu Tử, Yêu Hoa ở cùng Mạc không lâu, bởi vì Tà Băng nên bọn hắn mới quen biết nhau, bọn hắn cường đại giống nhau, cao ngạo giống nhau, miệt thị thiên hạ giống nhau, dường như ông trời đã sắp đặt cho bọn hắn ở cùng một chỗ chiến đấu cùng nhau, cùng nhau phấn đấu, nhưng bây giờ, một người trong số bọn hắn lại...

Hiện tại bọn hắn đã trở thành một chính thể, thiếu đi một đồng bạn, bọn hắn làm sao còn là chính thể?

“Chuyện gì xảy ra?” thanh âm Tuyết Ảnh rất nhạt, nhạt đến nỗi làm cho người khác nghe không ra cảm xúc gì, nhưng mọi người đều cảm nhận được trong lời nói của Tuyết Ảnh ẩn chứa cuồng phong, Tuyết Ảnh càng bình tĩnh, thì càng nguy hiểm.

Hai mắt Tuyết Táp vẫn còn nhắm chặt, nắm đấm hung hăng nện xuống đất, thân thể vẫn quỳ không có đứng lên, từng câu từng chữ kể lại mọi chuyện.

Nhớ lại tình cảnh lúc ấy, nhớ lại hắn và Mạc lần lượt bị đánh bay rồi lại đứng lên, nhớ lại Mạc lần lượt đem hắn ngăn ở phía sau, nhớ lại Thiên Ma cường đại, nhớ lại thanh âm xé ruột gan của Mạc lúc cuối cùng, nhớ lại ánh mắt cuối cùng của Mạc, nhớ lại lời nói cuối cùng của Mạc...

Chiều cổ tốt Băng nhi...

Mạc và Băng nhi chỉ vừa gặp nhau mấy ngày ngắn ngủn, nhưng những ngày này, có lẽ là những ngày vui vẻ nhất trong cuộc đời của Mạc, Mạc không sợ

chết,hắn sợ nhất chính là không được tận mắt nhìn thấy Băng nhi khỏe mạnh , không thể tận mắt nhìn Băng nhi hạnh phúc, đối với hắn, Băng nhi chính là tất cả.(ô ô...cảm động quá ah....)

Chiếu cố tốt Băng nhi, có bọn Tuyết Ảnh ở đây,Mạc biết rõ Băng nhi nhất định sẽ không có việc gì, bọn hắn nhất định sẽ chiếu cố tốt Băng nhi, cho dù không có mình, Băng nhi cũng sẽ sống tốt.

Tuyết Táp không dùng ngữ khí mãnh liệt để thuật lại mọi chuyện,thanh âm trầm trầm không mang một tia cảm xúc nhưng lại khiến tim của mấy người Tuyết Ảnh đập nhanh liên hồi,triệt đề đau lòng, hiện tại, cho dù Mạc đã từng làm chuyện có lỗi với Băng nhi, thì sao? Hắn luôn luôn dùng hành động của mình bày tỏ sự sám hối, luôn luôn thủ hộ Băng nhi đó thôi?

Nghe được lời cuối cùng của Tuyết Táp, tất cả mọi người đều trầm mặc, Mạc buông tha cho tính mạng của mình,dùng chút khí lực còn lại đem Tuyết Táp quăng ra ngoài kết giới, không có một chút Hồn Lực, không có một chút lực lượng,hắn làm sao có thể đối mặt với năng lượng công kích cường đại,kinh thiên động địa như lời Tuyết Táp kể?

Trầm mặc, triệt đề trầm mặc, không có người mở miệng, không có người nói chuyện(*tất nhiên*), thậm chí ngay cả tiếng hít thở cũng không nghe được, hiện tại mấy người bọn họ mới cảm nhận được cái gì gọi là hít thở không thông, đã mất đi một cái đồng bạn bên trong một chính thể,giống như bọn hắn mất đi một cánh tay, đau nhức, hít thở không thông cùng đau nhức.

Bích Thanh và Bích Hoàng căn bản không có nghĩ tới sẽ làm cho Mạc mất đi tánh mạng, khiến cho chủ nhân mất đi một cái hảo đồng bạn, chủ nhân bị thương là vì cứu Vương Lang nhất tộc bọn họ, Mạc tử vong ở cấm địa,hiện tại trong tâm hai người không biết là cái tư vị gì.

Cảm xúc bây giờ của Tuyết Táp thật sự rất không ổn định, Tuyết Ảnh bọn hắn không có chứng kiến tình cảnh lúc ấy như là Tuyết Táp, kể lại mọi chuyện khiến cho Tuyết Táp tái diễn tình cảnh ấy một lần nữa trong đầu,có khác gì đang xát muối vào vết thương của hắn đâu?

Yêu Hoa và Tiểu Tử không ngừng rơi nước mắt, bỗng nhiên Yêu Hoa rất muốn kéo Tà Băng dậy hung hăng đập một trận, hiện tại nếu như Tà Băng không có bị trọng thương, không có hôn mê, Yêu Hoa thật sự muốn nắm cổ áo nàng hỏi một chút.

Nàng có biết địa vị của nàng trong lòng bọn họ như thế nào không, nàng có biết hay không mỗi lần nàng bị thương, người thống khổ nhất là ai?

Nàng có biết hay không bởi vì lần này nàng bị thương, khiến cho bọn họ phải trả một cái giá lớn?

Tuyết Ảnh đem một nửa sinh mệnh lực truyền cho nàng,hiện tại Tiểu Tử đã không còn đơn thuần như lúc trước, Tuyết Táp trọng thương, còn Mạc... sống chết không rõ, nếu là nàng không chặt đứt liên hệ giữa bọn họ thông qua khế ước, nếu là lúc ấy mấy người Tuyết Ảnh có thể lập tức đi ra ngoài, nếu là...

Thế nhưng nào có nhiều nếu là như vậy, hết thảy đã xảy ra, Yêu Hoa đối với Tà Băng, giống như một tỷ tỷ dạy dỗ muối muối không hiểu chuyện của mình, tuy kinh nghiệm lịch duyệt của Yêu Hoa không nhiều, nhưng thông qua truyền thừa trí nhớ của tổ tiên Yêu Hoa, nàng sáng suốt hơn Tà Băng rất rất nhiều.

Cho đến bây giờ mấy người Tuyết Ảnh cũng không trách Tà Băng, vĩnh viễn sẽ không trách Tà Băng, hơn nữa bọn hắn cũng không tin cái nam tử cường đại,Mạc,sẽ chết như vậy? mấy người bên cạnh Tà Băng, ngoại trừ về ngoài Tiểu Tử đơn thuần, những người khác ai không có bí mật? Ai không có sự tình riêng của mình?

Thiên chi nam, lĩnh chi bắc, sinh tử thiên vận hội...

Mạc, ngươi là đang ám chỉ Tà Băng cái gì sao?

Mấy người Tuyết Ảnh nhắm mắt lại, che khuất đau xót nơi đáy mắt, lần nữa mở mắt ra, đáy mắt chỉ có thống hận(*bi thống cùng hận thù*), đối với Mạc là đau lòng, đối với Thiên Ma là hận, đã thương đồng bọn của bọn họ, bọn họ làm sao để cho hắn sống khá giả?

Tuyết Ảnh nhìn sắc mặt tái nhợt của Tà Băng, lại nghĩ tới Tà Băng lúc ấy vì Vân Á hóa thân thành ma, hóa thân thành Tu La, huyết hồng đôi mắt, đáng cười yêu dị làm đau lòng người, không dám nghĩ tới, nếu Tà Băng biết Mạc đã chết,sẽ biến thành cái dạng gì nữa đây trời...

Băng nhi, lúc nào ngươi mới biết, ngươi không phải một người, người cùng chúng ta là một cái chính thể, vĩnh viễn cũng không thể phân tách.

Tiểu Tử đi đến bên người Tà Băng, chứng kiến Tà Băng bị Tuyết Ảnh ôm vào trong lòng, bàn tay nhỏ bé lau đi nước mắt của Tà Băng,mắt to màu tím giờ phút này thâm thúy vô cùng, trong nội tâm Tiểu Tử không ngừng tái diễn một câu.

Tỷ tỷ, Tiểu Tử sẽ không để tỷ tỷ bị thương nữa, sẽ không bao giờ nữa, càng sẽ không để cho người nhà ngọc giới chúng ta lại gặp chuyện không may.

Tiểu Tử đã từng không hiểu chuyện, luôn được tỷ tỷ cùng Tuyết ca ca mấy người bảo vệ, nhưng sau này, hãy để cho Tiểu Tử bảo hộ tỷ tỷ, thủ hộ người nhà của chúng ta được không?

Không có ai biết, Từ Kim Cự Long nhất tộc, là Vương giả nhất mạch truyền thừa chủng tộc, nhưng từ ngàn năm trước cho tới bây giờ, Từ Kim Cự Long nhất tộc chưa từng có cái Cự Long nào có thể sống qua Vương giả truyền thừa, Tiểu Tử từ nhỏ chính là Từ Kim Cự Long tộc mệnh định Long Vương!

Còn có một thân phận không có bất kỳ người nào biết, chính là Vương giả nhất mạch Chí Tôn Vương giả!

Tiểu Tử đem thân phận bí mật này chôn sâu đáy lòng, mệnh định Vương giả, phải tiếp nhận chín mạch truyền thừa, Từ Kim Cự Long tộc không ai có thể sống qua nhất mạch truyền thừa, huống chi là chín mạch truyền thừa, Tiểu Tử không quan tâm sinh tử, nhưng là hắn muốn ở bên cạnh tỷ tỷ.

Mà bây giờ chứng kiến tỷ tỷ đang trọng thương, chứng kiến Tuyết Táp chặt vật, Mạc ca ca tử vong, Tiểu Tử cũng đã không thể chịu được thực lực bây giờ của hắn, hắn muốn trở nên mạnh mẽ, hắn muốn tiếp nhận chín mạch truyền thừa, hắn muốn trở thành Vương giả nhất mạch, Chí Tôn Vương giả! Hắn muốn thủ hộ người tỷ tỷ đã bảo vệ hắn mười năm, thủ hộ người nhà bên trong ngọc giới.

Chín mạch truyền thừa, tên như ý nghĩa, tiếp nhận truyền thừa của chín vị Chí Tôn Vương Giả trong Vương giả nhất tộc, hàng năm truyền thừa một lần, mỗi lần một tháng, tiếp nhận chín lần, muốn chín năm, muốn chịu được chín tháng khoét cốt, xuyên tim, tẩy tinh, phạt tủy, hủy toàn bộ kinh mạch rồi cải tạo...

Bất kỳ một trình tự nào của truyền thừa cũng có thể lấy đi tánh mạng yếu ớt của Tiểu Tử, Tiểu Tử nhìn khuôn mặt Tà Băng, tỷ tỷ, yên tâm, Tiểu Tử sẽ không chết, chỉ là hàng năm một tháng mà thôi, chỉ là một tháng mà thôi, vì tỷ tỷ, những thống khổ kia thì có là gì?

Tiểu Tử biết rõ mỗi tiếp nhận nhất mạch truyền thừa, thực lực của hắn tăng trưởng căn bản không phải là gấp đôi gấp ba, Chí Tôn Vương giả truyền thừa, sao lại có thể đơn giản. Cho nên, tỷ tỷ, Tiểu Tử sẽ cố gắng, sẽ có đủ thực lực bảo hộ tỷ tỷ.

Tuy Tuyết Ảnh không biết Tiểu Tử đang suy nghĩ gì, nhưng hắn lại có thể cảm nhận được sự quyết tâm của Tiểu Tử, đó là nhất định phải cố gắng, nhất định phải bảo hộ Tà Băng.

Tuyết Táp, Yêu Hoa, Thiên Tài, Bích Thanh, Bích Hoàng, đôi mắt mỗi người đều không đành lòng nhìn Tiểu Tử, bọn hắn không muốn nhìn thấy quyết tâm này của Tiểu Tử, nếu là hiện tại Tà Băng có thể tỉnh lại, nếu là hiện tại Tiểu Tử không thương cảm cùng quyết tâm sâu sắc như vậy, tất cả có phải hay không tốt hơn?

Yêu Hoa nhìn xuống đầu xót ở đáy lòng, nhìn Tuyết Táp đang thương tâm gần chết, thần sắc chặt vật, từng bước một đi tới bên người Tuyết Táp, vươn tay đem Tuyết Táp ôm vào lòng, nàng không biết vì cái gì nàng lại làm động tác này, không biết vì cái gì nhìn thấy Tuyết Táp, nam nhân bình thường nàng ghét nhất, thương tâm, trong lòng của nàng lại đau nhức. hiện tại nàng thậm chí phải đè xuống đau nhức trong lòng, giúp Tuyết Táp xoa dịu nỗi đau.

Tuyết Táp cảm nhận được khí tức quen thuộc, cảm nhận được cái ôm ấm áp đầy hoài bão, thân thể vốn là ngờ ngác một chút, nhưng lại không có động, không có mở miệng, chỉ lẳng lặng bị Yêu Hoa ôm vào lòng, trong nội tâm dường như có cái gì đang phát sinh.

Thiên Tài nhìn mấy người trước mặt, nghĩ đến người đệ đệ vô tội của mình, nghĩ đến cái gia tộc không có tình thương kia, dường như đây mới chính là một gia đình ấm áp. Mỗi người bọn hắn ở chỗ này đều rất vui vẻ, rất hạnh phúc, thật là một gia đình ấm áp.

Thiên tài nhìn về phía Tà Băng, nàng, đáng giá để bọn hắn dùng tánh mạng đổi lấy, Thiên Tài đã quyết định, sẽ không lại để cho người coi bỏ phong ấn của hắn, người thiếu nữ giúp hắn lại có một gia đình, sẽ bị thêm một tổn thương nào nữa, cái này chính là hứa hẹn của Thiên Tài. *(mấy anh hứa thì hứa, tỷ ấy vẫn bị thương như thường..)*

Bên trong ngọc giới, khắp nơi tràn ngập khí tức thương cảm, mà ngay cả linh dược, linh hoa trong hoa viên, lúc này cành lá cũng đã rũ xuống, bọn hắn hiện tại cũng ở đang thương cảm sao? Bên hồ gió nhẹ lay động cành dương liễu, bạch liên trong hồ lại không có nở rộ.

Trầm mặc, yên tĩnh, thương cảm, tê tâm liệt phế đau đớn.

Lúc này, ngón tay Tà Băng ngón tay nhúc nhích nhẹ, lông mi cũng nhẹ nhàng rung động, hồi lâu, tại Tuyết Ảnh nhìn chăm chú, chậm rãi mở mắt.

Đó là một đôi, không có bất kỳ cảm tình, huyết đồng...

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Mạc Sẽ Không Chết

Editor: Diệp Băng Băng

Huyết đồng hiện, Thiên Địa diệt!

Lúc này trong đầu tất cả mọi người đều hiện lên câu nói kia, huyết đồng hiện, Thiên Địa diệt, tuy lần trước khi huyết sắc hiện lên trong con ngươi Tà Băng thì thực lực nàng rất cường đại, nhưng lúc đó thần trí của Tà Băng vẫn rõ ràng, mà lúc này, hoàn toàn là một đôi huyết đồng không có một chút tình cảm.

Ánh mắt Tà Băng lăm lăm đau nhói lòng tất cả mọi người, thân thể suy yếu của Tà Băng đứng lên rồi khỏi lòng Tuyết Ảnh, cự tuyệt sự hỗ trợ của Tuyết

Ảnh, huyết sắc trong đôi mắt không có một điểm cảm tình, nhưng đối với mấy người Tuyết Ảnh lại không có địch ý.

Huyết đồng của Tà Băng kinh ngạc nhìn ánh mắt đau thương của mọi người, nhúu nhúu mày, nàng không thích ánh mắt của những người trước mặt, chứng kiến ánh mắt của bọn hắn, nàng rất không thoải mái.

“Các ngươi, thiếu một người.” Tà Băng quét mắt liếc về sau, âm thanh lạnh như băng từ môi bạc truyền ra.

Bọn hắn, thiếu một người, thiếu ai? Nàng không biết. Những người trước mặt là ai? Nàng cũng không biết, nhưng nàng biết rõ những người trước mặt mỗi người không thể bị thương, không thể có việc. Nàng không cho phép những người trước mặt có bất kỳ tổn thương.

Lúc này, không có người nói chuyện, Tuyết Ảnh đứng lên, muốn vịn Tà Băng. Tiểu Tử cũng đi đến trước, nhưng Tà Băng lại không để cho bọn hắn nâng đỡ, nhìn Tuyết Ảnh, nhìn ánh mắt màu lam, ngữ khí lạnh như băng nói: ” Ngồi xuống.”

Ngữ khí nói chuyện của Tà Băng bây giờ, hoàn toàn chính là ngữ khí của một vị thượng giả, trong giọng nói không có mệnh lệnh sắc thái, nhưng hiện tại những lời nàng nói đều chân thật đáng tin, không để cho bất luận kẻ nào hoài nghi đấy!

Mà ngay cả mấy người Tuyết Ảnh cũng vì khí chất toàn thân cùng sự uy nghiêm của Tà Băng chấn nhiếp, Tuyết Ảnh nhìn chăm chú huyết đồng của Tà Băng, khoanh chân ngồi trên mặt đất, sau đó Tà Băng ngồi khoanh chân sau lưng Tuyết Ảnh, hai tay làm một cái thủ thế phức tạp ở trước ngực, một cỗ năng lượng màu xanh lá từ trong tay Tà Băng truyền vào cơ thể Tuyết Ảnh, mà cái năng lượng màu xanh lá này, chính là sinh mệnh lực.

Tuyết Ảnh vì cứu Tà Băng, tổn thất hơn phân nửa sinh mệnh lực, nếu để cho hắn tự khôi phục, ít nhất cũng cần ngủ say nửa năm, mà bây giờ, Tuyết Ảnh cảm nhận được Tà Băng truyền lại sinh mệnh lực cho hắn, lập tức muốn kháng cự. Hắn cũng không dám trực tiếp chặt đứt, hắn sợ Tà Băng sẽ bị cắn trả.

Nhưng Tuyết Ảnh phát hiện, hồn lực của mình đã bị Tà Băng khống chế, thậm chí liền nói không nên lời, Tuyết Ảnh căng thẳng khiến cho Tà Băng ở sau lưng nhúu mày, mở miệng nói ra: “Không nên cử động, ta không sao.”

Sáu chữ, lạnh như băng không có cảm tình, lại làm cho Tuyết Ảnh đề xuống cảm giác không yên lòng, hiện tại Tuyết Ảnh không thể động, không thể nói chuyện, lần thứ nhất cảm nhận được tư vị bị khống chế, thực lực của Băng nhi, sao lại trở nên mạnh đến như vậy?

Thực lực nguyên bản của Tà Băng không là gì so với Tuyết Ảnh, nhưng hiện tại, Tuyết Ảnh lại không có một chút sức lực hoàn thủ trước mặt Tà Băng, đây là cái dạng chênh lệch gì? Hơn nữa ánh mắt Tà Băng còn không có thanh tỉnh, hiện tại rốt cuộc nên giải thích chuyện này như thế nào a?

Tiểu Tử, Tuyết Táp mấy người chứng kiến Tà Băng đưa sinh mệnh lực vào người Tuyết Ảnh, mấy người đều có chút sốt ruột, Tà Băng vừa mới tỉnh lại, sinh mệnh lực trong thân thể vốn không nhiều lắm, làm sao còn dư thừa mà truyền lại như vậy.

Mấy người đi đến trước, muốn đem hai người tách ra, lại phát hiện mình cũng không thể cử động, tất cả đều đã mất đi khống chế hồn lực lẫn thân thể, ánh mắt bắt đầu trở nên có chút hoảng sợ, thực lực của bọn hắn cường đại như thế nào bọn hắn đương nhiên biết rõ, nhưng hiện tại lại hoàn toàn không khống chế được, cần phải có thực lực như thế nào a?

Chẳng lẽ, chẳng lẽ những điều này đều là do Tà Băng tạo thành hay sao? Thực lực của Tà Băng đột nhiên sao lại như thế? Đôi mắt Tà Băng? Trí nhớ Tà Băng? Tà Băng hiện tại đến tốt cùng là làm sao vậy? Thậm chí, nữ tử với đôi huyết đồng lạnh lùng kia có phải là Băng nhi hung hăng can quấy nhưng đại làm biếng của bọn hắn hay không?

Tất cả mọi người bị ý nghĩ của mình hù dọa.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, mười lăm phút, suốt mười lăm phút thời gian, Tà Băng liền thu tay về, sau đó mở miệng nói với Tuyết Ảnh: “Sinh mệnh lực đã khôi phục, hiện tại cần nghỉ ngơi.”

Nói xong Tà Băng không nhìn lại Tuyết Ảnh, mà là đi đến Tuyết Táp đang ở trong lòng Yêu Hoa, huyết đồng nhìn bộ dạng chật vật của Tuyết Táp, nhúu nhúu mày mở miệng nói ra: “Khoanh chân ngồi xuống.”

Yêu Hoa ngẩng đầu nhìn Tà Băng, sau khi cảm giác được mình đã có thể khống chế được thân thể, buông Tuyết Táp ra, đứng lên, Yêu Hoa vẫn cho rằng nàng đã hiểu rõ Tà Băng, nhưng hôm nay nàng mới phát hiện, nàng tuyệt đối vẫn không hiểu rõ Tà Băng trước mặt, Tà Băng làm chuyện gì cũng chỉ vì thân nhân, bằng hữu, đồng bọn. Nàng chỉ để ý người được nàng đặt trong lòng, nàng không cho phép bất luận kẻ nào tổn thương nghịch lân của nàng.

Yêu Hoa thầm nghĩ muốn để cho Tà Băng biết rõ, bọn họ là nghịch lân của nàng, nàng đồng dạng cũng là nghịch lân của bọn hắn.

Mà giờ khắc này, Tà Băng không có bất kỳ trí nhớ, không có bất kỳ cảm tình, nàng vẫn không cho phép bọn hắn có bất kỳ tổn thương, Tà Băng như vậy, bọn hắn như thế nào lại không cam lòng đi theo?

Tuyết Táp không nói gì, khoanh chân ngồi xuống, lần này Tà Băng cũng không có khoanh chân ngồi xuống, trực tiếp phóng xuất ra một đạo hồn lực màu xám, Hồn Lực trực tiếp bao vây quanh người Tuyết Táp.

Mà ngay tại thời khắc Tà Băng phóng ra Hồn Lực màu xám này, thiếu chút nữa Thiên Tài ở sau lưng nàng đã hô to lên, Thất Thái Hồn Lực, huyết đồng, Hồn Lực màu xám, Mặc, mỗi cái một mình xuất hiện đều làm cho Thiên Tài khiếp sợ, nhưng đem tất cả cùng xuất hiện trên một người, một đáp án khủng bố, lập tức xuất hiện trong đầu Thiên Tài.

Nàng, nàng chẳng lẽ là...

Nhưng hiện tại không ai chú ý đến thái độ của Thiên Tài, có quý mới tin, những này tuyệt đối ngay cả Mạc cũng không biết, nếu Mạc có mặt ở lúc này, chứng kiến bộ dạng hiện tại của Tà Băng, nét mặt của hắn tuyệt đối sẽ không khá hơn Thiên Tài chút nào.

Ánh mắt Thiên Tài nhìn Tà Băng bây giờ, là hoàn toàn kính sợ, toàn bộ thế giới người có thể làm cho Thiên Tài hắn kính sợ người không có mấy người, nhưng người thiếu nữ trước mắt, không có thể nói hiện tại người thiếu nữ trước mặt chính là một cái! Một cái từng được Thiên Tài điên cuồng sùng bái đây...

Rất nhanh, Tà Băng liền thu hồi hồn lực, lại nhìn Tuyết Táp vốn rất chặt vật, lúc này đã ngủ say, sắc mặt đã hồng nhuận phơn phớt.

“Hiện tại hắn cần nghỉ ngơi, chiếu cố tốt cho hắn và người nữa.” sau khi nói với Yêu Hoa xong, Tà Băng liền đứng dậy nhìn mấy người khác, huyết đồng nhìn qua một lượt đám người, những người này, nàng không biết là ai, nhưng là thiếu đi một người.

“Các người, thiếu một người.” Tà Băng lại lặp lại câu nói đó, trong bọn họ thiếu đi một người, đi nơi nào?

“Còn một người, hắn, hắn đi ra ngoài rồi, một lát sẽ trở lại.” Yêu Hoa thực sự không muốn nói dối, nhưng Tuyết Táp ngủ rồi, Tuyết Ảnh cũng nghỉ ngơi, Thiên Tài lại đang rơi vào trạng thái ngu ngơ, Tiểu Tử vẫn nhìn chăm chăm thân ảnh của Tà Băng, đương nhiên việc trả lời phải giao cho Yêu Hoa rồi.

“Người nói dối.” thanh âm Tà Băng lạnh lùng, nhìn xem Yêu Hoa mở miệng nói ra. Lời nói dối như vậy, Tà Băng lại không phải người ngu, sao có thể nhìn không ra.

“Còn một người đến tốt cùng đã đi đâu?” Tà Băng đi đến trước cau mày lạnh lùng hỏi Yêu Hoa.

Yêu Hoa nhìn ánh mắt lạnh lẽo của Tà Băng, nghe thanh âm lạnh lùng của nàng, lửa giận trong lòng lại trở dậy, hít sâu một hơi, lui ra phía sau một bước, đem hết khí lực để cho mình nhìn thẳng Tà Băng, nhìn đôi huyết đồng thị huyết(*khát máu) của Tà Băng, Yêu Hoa gần từng chữ: “Mạc, hắn đã chết.”

Câu này vừa dứt, Tà Băng trên người lập tức tản mát ra khí tức từ vong khủng bố, ánh mắt không lưu tình chút nào nhìn Yêu Hoa, chất vấn: “Ai? Đến tốt cùng là ai?”

Trong cơ thể Tà Băng bộc phát ra khí tức từ vong cùng bạo ngược, làm cho Yêu Hoa có chút hít thở không nổi, Thiên Tài cùng Tiểu Tử cố chống đỡ không được bao lâu, Bích Thanh cùng Bích Hoàng đã sớm ngã đi.

Yêu Hoa biết rõ hiện tại Tà Băng căn bản không nhớ được chút gì, hoặc là nói, Tà Băng vẫn còn không có hoàn toàn tỉnh lại, hiện tại Tà Băng rất là nguy hiểm, tuyệt đối bạo ngược, còn có thực lực Tà Băng vừa bày ra, khiến cho Yêu Hoa căn bản không dám nói câu nào.

Tà Băng nhìn về phía Tiểu Tử, ánh mắt trong suốt của Tiểu Tử vẫn luôn nhìn Tà Băng, nhưng từ lúc bắt đầu hắn vẫn không mở miệng nói một lời, đối mặt với ánh mắt Tà Băng, Tiểu Tử vẫn như cũ trầm mặc, hiện tại Tiểu Tử rất muốn bỏ nhào vào trong ngực Tà Băng, nói cho nàng biết Tiểu Tử thực sự rất lo lắng cho nàng, muốn nàng tốt, nhưng Tiểu Tử biết, huyết đồng trước mặt không thích nhìn thấy hắn thút thít ni non, cho nên Tiểu Tử không nói gì, không có mở miệng, vẫn nhìn Tà Băng.

Thời điểm Tà Băng nhìn đến Thiên Tài, trong đôi huyết đồng hiện lên tia nghi hoặc, bắt quá rất nhanh liền biến mất, nàng hoàn toàn không có ấn tượng gì với những người ở chỗ này, vì sao thiếu niên này lại làm cho nàng có cảm giác quen thuộc?

Tà Băng nhìn quanh đại khái cũng biết được sẽ không ai nói cho nàng biết, trong sự nghi hoặc của mọi người, nàng đi đến bên người Tuyết Táp, Tà Băng điểm nhẹ trên đầu Tuyết Táp, sự tình xảy ra giữa Mạc và Tuyết Táp đều xuất hiện trong đầu Tà Băng.

Tà Băng nhìn thân ảnh Mạc, nghe được lời Mạc nói, chứng kiến ánh mắt cuối cùng của Mạc, một giọt huyết lệ chảy xuống, Tà Băng lấy tay lau đi, đây là cái gì? Trong người nàng còn có vậy này hay sao?

Chứng kiến cả người Mạc bị lực lượng cường đại bao phủ lên, trong đôi mắt Tà Băng tràn ngập thị huyết, toàn thân đều là khí tức bạo ngược, đồng thời trong lòng của nàng đang nhỏ máu, đau đến mức ngay cả bước lên một bước nàng cũng không có sức, hủy diệt, hủy diệt...

Tà Băng nắm chặt nắm đấm, ngay tại thời khắc muốn đi ra khỏi ngọc giới, bỗng nhiên, cần cổ đau xót, ngay sau đó liền mất đi tri giác.

Lúc thân ảnh Tà Băng sắp ngã xuống, một đôi tay liền ôm Tà Băng vào lòng, không phải ai khác, chính là ở sau lưng đem Tà Băng đánh bất tỉnh, Tuyết Ảnh, nếu hiện tại để Tà Băng lộ khai ngọc giới, như vậy toàn bộ Hồn Thú chi linh sẽ sinh linh đồ tán...

Rơi vào đường cùng, Tuyết Ảnh chỉ có thể đánh nàng bất tỉnh, muốn làm cho Tà Băng tỉnh táo lại, huống chi, dựa theo hình dung của Tuyết Táp về thực lực của Thiên Ma, Tà Băng đi thì có tác dụng gì? Chẳng lẽ lại bị thương trở lại sao?

“Tà Băng vừa rồi còn không có khôi phục, Mạc, sẽ không chết.” Tuyết Ảnh ôm Tà Băng rồi nói với mấy người, nếu nói ở đây hiểu rõ Mạc nhất, có lẽ chính là Tuyết Ảnh rồi, Tuyết Ảnh nói, Mạc sẽ không chết, như vậy Mạc nhất định sẽ không chết!

Tuyết Ảnh sau khi nói xong liền ôm Tà Băng đi tới cây liễu bên bờ hồ, địa phương Tà Băng thích nhất chính là chỗ này, hắn muốn Tà Băng sau khi tỉnh lại liền nhìn thấy địa phương mình thích nhất đầu tiên. Tiểu Tử cùng Thiên Tài đi theo Tuyết Ảnh tới dưới cây liễu, ngồi ở bên cạnh Tà Băng.

Yêu Hoa nhìn Tuyết Táp đang nằm trên mặt đất, lòng mày hắn còn đang nhíu lại, trong lòng của nàng là cảm giác nói không ra lời, ngồi xuống bên người

Tuyết Táp,ngón tay trắng nõn dài tình tế nhẹ nhàng xoa xoa lông mày của Tuyết Táp.

Ngày hôm sau Tuyết Táp thanh tỉnh lại, ngồi cùng một chỗ với Yêu Hoa bên dưới cây liễu, mấy người ngồi cạnh Tà Băng suốt năm ngày năm đêm.

Năm ngày năm đêm, không có ai nói chuyện, không có người nào di chuyển, tầm mắt mọi người đều tập trung trên người Tà Băng,sắc mặt Tà Băng lúc này vẫn như cũ không có một tia huyết sắc, còn yếu ớt hơn cả em bé.

Sáng ngày thứ sáu,lông mi Tà Băng rung nhẹ , chỉ một cái động tác như vậy,lại làm cho thần kinh mấy người ở đây đều căng cứng, rất sợ lần này Tà Băng tỉnh lại vẫn là đôi huyết đồng, đôi mắt Tà Băng từ từ mở ra, mọi người đều thở hắt ra một hơi,đôi huyết đồng không tình cảm kia đã biến mất,mà đã chuyển thành đôi mắt màu đen có chút mê mang.

Lúc này Tà Băng mới tỉnh táo hoàn toàn, đang nhớ lại chuyện gì đã xảy ra, sau đó nhìn thấy ánh mắt của Tuyết Ảnh, mê mang trong mắt liền biến mất,hiện tại nàng cũng không có chút khí lực để đứng lên.

“Băng nhi, ngươi rốt cục đã tỉnh.”Tuyết Ảnh thở nhẹ, nhìn Tà Băng, mở miệng nói ra.

Câu nói của Tuyết Ảnh cũng chính là lời những người khác muốn nói, Băng nhi, rốt cục đã tỉnh, năm ngày, lại làm cho mọi người cảm thấy phảng phất đã trải qua năm thế kỷ trầm trọng, chậm chạp.

Tà Băng nghe được thanh âm Tuyết Ảnh, ngẩng đầu, nhìn Tuyết Ảnh, Tuyết Táp, Yêu Hoa, Tiểu Tử, Thiên Tài,trong mắt mọi người tràn đầy cao hứng, nhưng Tà Băng càng thấy được tia bi thương thống khổ năm người cố gắng che dấu nơi đáy mắt.

Tà Băng nhắm nghiền hai mắt, không nói gì, nhớ tới lời kia của Yêu Hoa: “Mạc, hắn đã chết.”

Mạc, hắn đã chết, chết rồi...

Đôi huyết đồng của Tà Băng không có nhớ bất cứ chuyện gì, nhưng chuyện Mạc cùng Tuyết Táp bị Thiên Ma công kích, lần lượt té ngã lần lượt đứng dậy , vì mình hái hoàn châu thảo, ánh mắt của Mạc,lời nói của Mạc, Tà Băng nhớ rõ rành mạch, trong đầu quên đi không được.

Lần nữa mở to mắt, Tà Băng ngược mặt nhìn mọi người, gian nan nở một nụ cười tươi tắn, nói ra: “Ta, ta không sao rồi.”

Dù Tà Băng cố gắng che dấu ánh mắt đau xót nhưng mọi người đều thấy được, vành mắt bọn họ đỏ lên nhưng không ai nhắc đến chuyện của Mạc.

“Mạc, hắn sẽ không chết.” Trong mắt Tà Băng hiện lên tín niệm kiên định, hắn sẽ không chết, đây tín niệm đối với Mạc, càng bởi vì sự liên hệ vì diệu giữa Mạc và Tà Băng. Tà Băng biết rõ Mạc không chết, tuyệt đối sẽ không chết.

Nghe được lời nói của nàng,trong mắt mấy người hiện lên một vòng đau xót cùng nghi hoặc, bọn hấn không biết Tà Băng làm thế nào biết được Mạc đã xảy ra chuyện, Mạc, thực sự sẽ không chết sao? Vậy hấn đang ở nơi nào? Có liên quan đến lời hấn nhắn cho Tà Băng sao?

“Thiên chi nam, linh chi bắc, sinh tử thiên vận hội. Mạc lưu cho ngươi .”Tuyết Táp nhìn Tà Băng, mở miệng nói ra.

Thiên chi nam, linh chi bắc, sinh tử thiên vận hội, Mạc, ngươi đang muốn ám chỉ ta gì sao? Là ám chỉ ta tới đó sẽ tìm được ngươi, tìm được những bí mật kia sao?

“Tỷ tỷ.”Tiểu Tử không nhịn được đẩy lòng đau xót nữa, Tiểu Tử biết rõ hiện tại trong lòng tỷ tỷ đang rất đau đớn, có rất nhiều hận, không nhịn được nữa tiến lên ôm lấy Tà Băng, đem đầu đặt ở trong lòng nàng, nước mắt màu tím từng giọt từng giọt rơi xuống mặt đất.

Tiểu Tử cho dù sẽ tiếp nhận Vương giả truyền thừa, cho dù trở thành Chí Tôn Vương giả chính thức, hấn vẫn như cũ ưa thích làm nũng với tỷ tỷ, ưa thích ý lại vào tỷ tỷ.

Tà Băng nhìn Tiểu Tử trong lòng mình, vươn tay nhẹ nhàng vuốt lưng Tiểu Tử, muốn nói với Tiểu Tử rằng nàng không có việc gì, muốn làm cho Tiểu Tử ngừng khóc, thế nhưng nàng lại không nói được cái gì, nước mắt trong suốt chảy xuống, trong lòng Tà Băng thực sự đau quá.

“Đề Tà Băng một mình yên tĩnh một chút đi a.”Yêu Hoa nhìn Tà Băng, lau đi nước mắt, nói với mấy người.

Tà Băng cười với Yêu Hoa,hiện tại nàng rất muốn một mình yên tĩnh một chút.

Mấy người gật đầu, Tuyết Ảnh ôm lấy Tà Băng, đặt Tà Băng dựa lưng vào cây liễu, mấy người liếc nhau, quay người ly khai.

Tà Băng nhìn bóng lưng mọi người ly khai, nước mắt lập tức tràn ra, thu hồi ánh mắt lại,đôi mắt tĩnh lặng như đáy hồ, cánh môi không có một chút huyết sắc khẽ mở, nhưng lại không có phát ra một thanh âm nào.

Nàng cố gắng tu luyện, thành lập thế lực, làm như vậy là để bảo hộ thân nhân, bảo hộ bằng hữu, nhưng bây giờ, Tà Băng nhìn đôi tay mình, đến tột cùng người làm bọn họ bị tổn thương là ai? Là nàng, hết thấy đều là nàng, là nàng không biết lượng sức, là nàng quá quật cường.

Những người bên cạnh nàng chính là nghịch lân của nàng, nàng không muốn bọn họ có bất kỳ tổn thương nào, nhưng nghịch lân của bọn họ không phải là nàng hay sao?

Lúc nàng bị thương, người thống khổ là bọn hắn.

Lúc nàng hôn mê, người thủ hộ bên cạnh nàng suốt ngày đêm là bọn hắn.

Lúc nàng trọng thương, người trả giá tánh mạng là bọn hắn.

Mà nàng, đã mang cho bọn hắn cái gì? Là thống khổ, là tổn thương, thậm chí là mạng của bọn hắn, Quân Tà Băng, người đến tốt cùng đã làm gì.

Luôn mồm nói phải bảo vệ bọn hắn, lại không biết, bọn hắn chỉ muốn nàng có thể bảo vệ tốt chính mình, có thể để cho bọn hắn bảo hộ nàng là đủ rồi.

Hai mắt Tà Băng nhắm lại, không hề nhìn hai tay của mình nữa, mệt mỏi quá, thậm chí bây giờ nàng không biết mình ở đại lục này sinh hoạt có ý nghĩa gì nữa, mười lăm năm, nàng hung hăng can quấy, nàng cuồng vọng, nàng tiêu sái trải qua cuộc sống của mình, tùy ý hưởng thụ tình thân tình bằng hữu.

Hôm nay, Tà Băng thực sự mệt mỏi quá, nhưng nàng không thể chán chường, nàng còn muốn đi tìm Mạc, nàng còn phải trợ giúp Yêu Hoa lấy lại công đạo cho Yêu Hoa tộc, còn có Tuyết Ảnh, Tiểu Tử, nàng còn muốn tìm hiểu bí mật trên người của mình, nàng còn muốn đi tìm chủ nhân của ngọc giới, cũng là sư phụ của nàng. . .

Nghĩ đến khuôn mặt yêu thương của thân nhân, cũng như dáng vẻ tươi cười của bằng hữu, còn có Mạc đã biến mất, Tà Băng liền gạt bỏ đi sự chán chường đầy mắt, Mạc, nhất định phải chờ ta tìm được người.

Tuyết Ảnh, Tiểu Tử, Tuyết Táp, Yêu Hoa, Thiên Tài, chúng ta là một cái chỉnh thể, là một chỉnh thể không thể tách rời, Tà Băng bây giờ không còn là Quân Tà Băng không biết lượng sức như trước kia nữa, Quân Tà Băng nàng là một thành viên trong gia đình này, Quân Tà Băng nàng sẽ không để cho mình lại bị thương nữa, hiện tại Quân Tà Băng nàng đã hoàn toàn lột xác.

Mạc, chờ ta, nhất định phải chờ ta tìm được người, ta cũng nhất định sẽ tìm được người.

Thiên Ma, Quân Tà Băng ta sẽ không không biết lượng sức mà đi tìm người để báo thù cho Mạc, nhưng thời điểm ta đi tìm Thiên Ma, cũng chính là thời điểm Thiên Ma bị diệt vong! Nàng vẫn như cũ rất cuồng vọng, như cũ hung hăng can quấy, Thiên Ma, tất cả những gì Mạc phải chịu, ta nhất định phải bắt người chịu gấp trăm vạn lần!

Tà Băng lau đi nước mắt, ngồi khoanh chân, bắt đầu kiểm tra tình huống thân thể, thực lực, hết thầy đều là thực lực.

Giờ phút này ở một địa phương xa xôi, lão giả râu bạc nhìn Tà Băng đã tìm lại được tự tin, tìm về bản năng, hơn nữa lại càng thành thực, biểu lộ trên mặt lão giả là vui nói không nên lời, nha đầu, tất cả đều là thử thách, may mắn nha đầu đã vượt qua. (* thử thách qua còn Mạc ca của ta đâu.....)

Nha đầu, cố gắng khiến cho bản thân mình mau chóng cường đại a. . .

Sau lưng Tà Băng, mấy người đang yên lặng chăm chú nhìn nàng, lúc này nhìn thấy Tà Băng tỉnh lại, trên mặt đều lộ ra dáng vẻ tươi cười, sau đó tự mình lý khai, sự xuất hiện của Thiên Ma khiến cho bọn họ cảm thấy áp lực nặng nề chưa từng có, phải cường đại, hiện tại bọn họ quá yếu.

Tà Băng cảm thụ được Thất Thái hồn lực hùng hậu trong cơ thể, đang lưu chuyển tự động chữa trị các kinh mạch, mạch máu đã bị tàn phá, Tà Băng vận khởi Quy Nguyên Phần Thiên Quyết bắt đầu chữa trị tổn thương trong cơ thể, lần này bị tổn thương thực sự là quá nặng rồi.

Tà Băng không biết rằng, hiện tại kinh mạch và mạch máu của nàng đang được cải tạo, nói cách khác, hiện tại kinh mạch và mạch máu trong cơ thể nàng so với trước kia lớn hơn không biết bao nhiêu lần.

Hiện tại xem như Tà Băng đã bình tĩnh lại, nhưng sau sự bình tĩnh đó không biết là cuồng phong bão tố gì!

Bên ngoài Ngọc giới, tứ đại chủng tộc của Hồn Thú chi linh đã tụ hội lại một chỗ, toàn bộ Hồn Thú chi linh đều vào trạng thái chuẩn bị chiến tranh, lúc này, Thiên Lang đế, Phượng Hoàng nữ vương Hỏa Hoàng, Bạch Hổ Vương, Tử Kim Cự Long Vương bốn người đã tụ tập lại với nhau.

Về mặt bốn người đều tràn đầy nghiêm túc, tuyệt đối không thể để cho phong ấn đánh vỡ, tuyệt đối không thể, tuy bọn hắn không biết đồ vật bị phong ấn bên trong là gì, nhưng bọn hắn biết đồ vật bên trong tuyệt đối có đủ thực lực hủy diệt toàn bộ Áo Tạt Tư đại lục.

Khuôn mặt tuấn kiệt của Thiên Lang hiện tại vẫn tái nhợt vô cùng, nhưng lực lượng trong cơ thể đã khôi phục, bốn người đang thương thảo nên làm thế nào, thừa dịp quái vật kia còn chưa phá được phong ấn, đem phong ấn củng cố lại một lần nữa.

Không ai ở đây biết được thực lực của Thiên mạnh như thế nào, thủ lĩnh của bốn cái chủng tộc cũng không biết, cho nên, lần này bọn hắn muốn cùng cố phong ấn một lần nữa, tốt nhất muốn chuẩn bị cả việc tế mệnh, chỉ cần một chút sơ sẩy, kết quả chính là Hồn Thú chi linh thậm chí toàn bộ Áo Tạt Tư đại lục đều bị hủy diệt.

“Cái gì, người nói người kia là một thiếu nữ mười lăm tuổi?” Thiên Lang đế vẫn chưa kể xong chuyện, đã bị thanh âm của Tử Kim Cự Long Vương cắt đứt.

“Đích thật là một nhân loại mười lăm tuổi.” Thiên Lang đế nghĩ đến Tà Băng, đầy mắt đã hiện lên một cảm xúc khó hiểu.

Tử Kim Cự Long Vương không nói gì thêm, nhưng trong nội tâm nhưng lại nghiêng trời lệch đất, nếu thật sự là một thiếu nữ nhân loại thì. . ., mười lăm tuổi, hơn nữa lại đến vào lúc này, nói cách khác, nàng rất có thể chính là người mười năm trước cứu được nữ nhi của hắn, người khế ước với cháu của

hắn.

“Bây giờ chúng ta lập tức đi cấm địa chuẩn bị phong ấn.” Từ Kim Cự Long Vương rất cấp bách, Hồn Thú chỉ linh không thể bị hủy diệt trong tay đại ma đầu đó. Hắn càng muốn đi gặp nhân loại kia cùng cháu trai từ khi sinh ra vẫn chưa gặp được.

Bốn tộc sau khi thương định xong, lập tức gọi thủ hạ của mình, đi về phía cấm địa.

Lúc này, Tà Băng thông qua vận chuyển Quy Nguyên Phần Thiên Quyết, toàn bộ tổn thương cơ bản đã tốt hơn nhiều, trải qua lần bị thương này, mặc dù thực lực Tà Băng không có tiến triển, nhưng lần này kinh mạch máu được cải tạo cùng Hồn Lực áp súc, chính là chỗ tốt không thể đo lường cho việc tu luyện sau này của Tà Băng.

“Tỷ tỷ, gia gia cùng nhân mã của ba tộc khác đang trên đường đến cấm địa.” Tiểu Tử cảm nhận được khí tức của gia gia Từ Kim Cự Long Vương cùng số lượng khổng lồ Hồn Thú, liền chạy đến nói với Tà Băng.

Tà Băng mở to mắt, trong con ngươi đen nhánh hiện lên một tia hận ý, Thiên Ma, giết không được ngươi, hôm nay cũng nhất định phải cho ngươi nếm trải trăm ngàn lần thực cốt chi thống!

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Ta Thà Thành Ma!

Tiểu Tử nói xong, mấy người bọn Tuyết Ảnh đã đi đến bên cạnh Tà Băng. Tà Băng đứng lên, đôi mắt đen nhìn chăm chăm mọi người, sau đó khẽ làm động tác chớp mắt để mọi người không nghi ngờ. Tà Băng đứng trước mặt bọn họ, cúi gập người bái lạy. Tà Băng vốn xưa nay chưa xoay người vì bất cứ ai, cũng chưa từng cúi đầu trước bất cứ ai, thế nhưng hôm nay Tà Băng lại chấp nhận bỏ đi tự kiêu của bản thân, quên đi tự ái của bản thân mà khom người trước băng hữu. Mấy người bọn Tuyết Ảnh chăm chú nhìn hành động của Tà Băng, tiếp xúc với Tà Băng lâu như vậy, bọn họ đều rõ Tà Băng xưa nay đều cao ngạo, không chịu cúi đầu, họ thực sự cũng không ngờ tới hiện tại lại...

“Tuyết Ảnh, Tiểu Tử, Tuyết Táp, Yêu Hoa, Thiên Tài, còn cả... Mạc...” Tà Băng ngồi thẳng người dậy, mở miệng nhắc tên cả bọn, khi nhắc tới Mạc, ánh mắt Tà Băng thoáng chút khác lạ, sau đó lại nói “Quân Tà Băng trước kia không biết lượng sức đã mất đi, về sau sẽ không tiếp tục khiến mọi người lo lắng nữa”. Sẽ không tới tới lui lui làm các ngươi vì ta mà lo lắng, khổ sở, bị thương,...

Về sau, Tà Băng sẽ lại cố gắng tu luyện như cũ nhưng nàng tuyệt đối sẽ không coi thường tính mạng của mình, sự an toàn của mình nữa. Tính mạng của nàng không phải chỉ của riêng một mình nàng. Bọn mấy người Tuyết Ảnh nghe được những lời Tà Băng nói thì hết sức vui mừng, Tà Băng cuối cùng cũng đã hiểu được tâm tình của mấy người bọn họ, hiểu được sự lo lắng của họ, như vậy về sau, Tà Băng sẽ không tiếp tục để chính mình bị thương nữa, không đánh lại cũng không liều mạng. Sau này, bọn họ cũng sẽ không cho phép Tà Băng tiếp tục chịu thêm bất cứ tổn thương nào. Còn nhớ khi xưa lúc Tuyết Ảnh cùng Tà Băng định ra khế ước, hẹn ước cả đời đi theo, sống chết có nhau, đó không chỉ đơn giản là một lời thề.

Bọn họ chấp nhận thi lễ của Tà Băng, Tà Băng xoay người cúi đầu thêm lần nữa, cũng là lần cuối cùng. Lúc này đây, nàng vì những lỗi lầm của mình mà cảm thấy vô cùng áy náy trước những băng hữu tốt nhất của mình, nàng biết dù có áy náy nhiều hơn nữa cũng không đem Mạc trở về, nàng muốn hành lễ này để chấm dứt con người trước đây của nàng.

“Mạc, ta nhất định sẽ đem được hắn trở về, hắn chắc chắn chưa chết, bây giờ, chúng ta đi nhìn xem cái Thiên Ma chết tiệt kia ra sao rồi”. Tà Băng ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, dường như mơ hồ có thể nhìn thấy gương mặt anh tuấn của Mạc, nghe thấy cả tiếng nói dễ nghe của Mạc.

Thiên Ma, Tà Băng nắm chặt hai nắm đấm, nàng chưa đủ mạnh, là vì nàng không đủ mạnh nên nàng sẽ không ngốc nghếch chạy tới báo thù cho Mạc, Mạc và Tuyết Táp hai người bọn họ còn không đối phó được Thiên Ma, nếu nàng tùy tiện chạy tới, chẳng khác nào tự tìm cái chết. Thế nhưng hiện tại, Tà Băng mở lòng bàn tay, nhìn cái bình ngọc trong tay, nhếch mép lóe lên tia cười độc ác. Thiên Ma, hãy ném thử Thực Cốt Chi Thống trước đã.

“Băng nhi, hôm nay chúng ta nhận một lễ này của ngươi, sau này gặp khó khăn, chúng ta cùng nhau chia sẻ”. Tuyết Ảnh vốn là người đậm mực vô tình nhưng nay đã có thêm Tà Băng, có tiểu đệ, lại có cả những đồng đội cùng nhau vào sinh ra tử, dù có vô tình đến mấy cũng trở nên hữu tình.

“Sau này gặp khó khăn, chúng ta cùng nhau chia sẻ” Bốn người Tuyết Táp, Tiểu Tử, Yêu Hoa, Thiên Tài nhìn nhau rồi nhìn Tà Băng, cùng đồng thanh nói.

Tà Băng nghe được những lời này, khóe mắt rom róm, miệng rung rung, gật đầu liên tiếp, sau này bọn họ có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu. Bọn họ sẽ trở thành một chính thể thống nhất, không để ai xảy ra chuyện gì. Cho nên bọn họ nhất định sẽ cùng nhau tìm Mạc. Mối thù của Mạc họ nhất định sẽ tháo gỡ.

Ai cũng có quá khứ của riêng mình, nhưng hiện tại có một điều duy nhất không thay đổi đó là họ không còn chỉ có một mình, tương lai dù muôn trùng sóng gió bọn họ cũng không phải một mình đối mặt mà đã có đồng đội cùng gánh vác.

“Bọn hán đã tới cửa vào Cẩm Địa rồi” thần niệm của Tà Băng cảm nhận được người của Tứ đại chủng tộc đã tới, nói xong liền gạt đầu ra hiệu với mấy người còn lại, cùng nhau lách ra khỏi ngọc giới rồi tìm một chỗ ngay tại lối vào cẩm địa để ẩn náu nghe ngóng chuyện tình.

“Tuyệt Táp, ngươi đoán xem Thiên Ma ở bên trong đó mạnh cỡ nào?” Tà Băng nhìn về phía kết giới, nhíu mày, nếu nàng không đoán không lầm thì trước mặt nàng chính là loại kết giới mạnh mẽ nhất, cứng rắn nhất – Thiên Chi Giới. Phải dùng đến loại kết giới này, Tà Băng đến nghĩ cũng không dám nghĩ, rốt cục Thiên Ma thực sự mạnh tới mức nào? Phải dùng Thiên Chi Giới để phong ấn?

Mà Chi Giới mạnh mẽ như thế nào, tuyệt đối không có bất cứ điều gì phải nghi ngờ, cho dù Thiên Ma dùng Hồn Lực to lớn như vậy oanh tạc mà kết giới cũng không hề suy chuyển nửa phân, có thể đoán được là cái kết giới này mạnh cỡ nào.

“Thiên Ma hiện tại bị phong ấn thế nhưng 100 người như ta cũng không bằng hán.” Tuyệt Táp nói không chút khoa trương, hơn nữa hiện tại Thiên Ma dù vẫn bị phong ấn, nhưng chỉ cần dùng một cái phất tay đã khiến hán và Mạc hai người không có chút sức nào phản kháng. Lại càng không cần phải nói, nếu Thiên Ma thoát khỏi phong ấn thì sẽ còn mạnh đến mức nào.

Gấp trăm lần Tuyệt Táp, da đầu Tà Băng không khỏi run lên giần giật, Tà Băng vẫn nhớ trước đây lúc đối đầu với Tuyệt Táp đã cảm nhận được Tuyệt Táp mạnh mẽ thế nào, bây giờ lại khiến cho Mạc biến mất không chút tăm hơi, Thiên Ma mạnh gấp trăm lần Tuyệt Táp, lần đầu tiên Tà Băng cảm nhận được, thế giới này quả không hề đơn giản chút nào.

Tà Băng xưa nay ở Áo Táp Tứ Đại Lục lúc nào cũng vô cùng thuận lợi, dường như chẳng gặp phải chút cản trở nào, càng chẳng gặp kẻ nào mà nàng không dám liều mạng, dù là Trường lão từ bảo đế quốc, Thủ Hộ Giả thân cấp mạnh mẽ cũng đã phải nhiều phen chịu khổ dưới tay nàng. Cho nên lâu dần, Tà Băng cảm thấy người ở Áo Táp Tứ Đại Lục dường như đều rất yếu, bây

giờ mới hiểu nàng chẳng qua chỉ là ếch ngồi đáy giếng mà thôi, thiên ngoại hữu thiên, người mạnh tất có người mạnh hơn, Tà Băng hiện tại chỉ còn cách không ngừng tu luyện để khiến mình ngày càng mạnh mẽ hơn.

Tuyệt Ảnh cũng nhíu mày, gấp trăm lần Tuyệt Táp, hán làm sao lại không hiểu thực lực của tiểu đệ hán, hơn nữa Tuyệt Táp cũng sẽ không dùng những lời như vậy để trêu đùa bọn hán, nói như vậy thì, bọn họ hiện tại lấy cái gì để tìm Thiên Ma báo thù?

“Đến rồi” hai tiếng của Tà Băng làm ngắt quãng suy nghĩ của mọi người, mấy người bọn họ đều nắm chặt hai nắm tay, phải cường đại, nếu ngày bọn họ cường đại, thì ngày hôm nay bọn họ có cần phải né tránh đâu à? Và có thể để cho Mạc không rõ sống chết hay sao? Mạnh mẽ, phải mạnh mẽ lên.

Tà Băng kim nén thù hận trong lòng, nhìn về hướng Tứ đại chủng tộc đang đến gần, đáy mắt Tà Băng thâm thúy, cảm đầu không xa lại gì chính là bốn Siêu Thân Thủ hình người, Thiên Lang đế, Hóa Hoàng, Tứ Kim Cự Long Vương tóc tím mất tím, Bạch Hồ Vương tóc trắng con mắt cũng màu trắng dã, bốn người đều là tuấn nam mỹ nữ, Tứ Kim Cự Long Vương cùng Bạch Hồ nhìn đáng vẻ giống như chỉ mới hai mươi mấy tuổi.

Tiểu Tử nhìn thấy Gia Gia của mình, trong lòng không tránh khỏi có chút cảm giác thân thiết, đó âu cũng là sự gắn kết của huyết mạch. Dường như Tứ Kim Cự Long Vương cũng cảm nhận được cảm giác quen thuộc này, bất giác nhìn về hướng chỗ bọn Tà Băng nhưng nhìn mãi cũng không thấy bất kỳ sinh vật nào, lại cũng chẳng hề có một chút khí tức, Tứ Kim Cự Long Vương liền cho rằng chẳng qua là thương nhớ cháu trai mà sinh ra ảo giác mà thôi.

Kỹ năng ẩn nấp của bọn Tuyệt Ảnh, Tuyệt Táp làm sao có thể để cho Tứ Vương của Hồn Thú chỉ lĩnh phát hiện ra được, đoán chừng muốn phát hiện ra bọn họ cũng chỉ có những lão đại vương trước kia mà thôi.

Tà Băng giơ tay sờ lên đầu Tiểu Tử, thấy Tiểu Tử chỉ mờ to mắt không nói gì, Tà Băng im lặng an ủi Tiểu Tử, lúc này không phải là thời điểm để gặp mặt Tứ Kim Cự Long Vương. Tiểu Tử hiểu ý tứ của tỷ tỷ liền mỉm cười ý nói Tà Băng hãy an tâm.

“Tộc nhân của chúng ta sẽ hợp lực mở ra một khe nhỏ ở kết giới, để bọn hán phụ trách mở ra kết giới, bốn người chúng ta tiến vào trong kết giới để cùng cô phong ấn!” Tứ Kim Cự Long Vương là người có tu vi cao nhất trong bốn người, cũng là người đứng đầu được bọn chấp nhận, Tứ Kim Cự Long Vương bèn tự sắp đặt cho mấy người bọn họ.

“Ừm, không vấn đề gì”. Ba người còn lại cùng đồng thanh, bốn người hít sâu một hơi, hôm nay chỉ có thể thành công, không được thất bại! Nếu thất bại thì có nghĩa là toàn bộ Hồn Thú chỉ lĩnh thậm chí là toàn bộ Áo Táp Tứ đại lục sẽ đồng loạt bị hủy diệt.

“Toàn bộ thành viên của bốn tộc, giữ nguyên đội hình, nghiêm!” Tứ Kim Cự Long Vương phi thân lên không trung, ra lệnh cho toàn bộ người thuộc bốn tộc bọn hán.

Người được mang đến của bốn tộc đều là những tinh anh trong tộc, nhanh chóng giữ nghiêm đội hình của mình, ngẩng đầu chờ mệnh lệnh tiếp theo.

“Ngưng tụ Hồn Lực, bắt đầu!” Theo lệnh của Tứ Kim Cự Long Vương, toàn bộ Hồn Thú của bốn tộc tập tức ngửa mặt lên trời nhất loạt đồng thanh rống lên một tiếng. Bọn Tà Băng ở gần đó nhìn cảnh tượng hào hùng này đều cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Ngay sau đó, Hồn Thú của bốn chủng tộc đều ngưng tụ ra Hồn Lực của mình, Vạn Thú cùng dồn Hồn Lực vào chung một chỗ, cảnh tượng này quả thực hoành tráng vô cùng! Hồn Lực của bọn họ tụ tập chung vào bên trong một quang cầu màu xám, khi Hồn Lực nhiều lên, quang cầu màu xám cũng không ngừng mở rộng.

Đúng lúc Tà Băng có cảm giác là quang cầu màu xám chuẩn bị nứt vỡ thì bỗng nhiên quang cầu chuyển động, bên ngoài quang cầu hiện lên một ánh sáng trắng chói mắt, sau đó, bay vọt về hướng kết giới với tốc độ kinh người, Tuyệt Táp nhìn theo hướng quang cầu bay đi, chớp chớp mắt, hướng đi của quang cầu này chính là chỗ mà trước kia Mạc mở kết giới ra.

Nhìn quang cầu rất nhanh đã đến gần kết giới, Tử Vương của bốn tộc đều vô cùng tập trung, chỉ cần kết giới mở ra một khe hở, bọn hắn sẽ lập tức xông vào, bọn Tà Băng cũng đã chuẩn bị sẵn sàng phi thân vào, dù cho bên trong có nguy hiểm đến mấy bọn họ cũng nhất định phải vào.

Mạc, người có khi nào ở bên trong kia hay không? Hơn nữa, gia gia của Tiểu Tử đã đi vào, nếu bọn họ có bất cứ nguy hiểm gì, Tà Băng sẽ ngay lập tức đưa bọn họ vào trong ngọc giới, gia gia của Tiểu Tử không thể xảy ra chuyện gì.

2m, 1m, khoảng cách của quang cầu với kết giới càng lúc càng gần, 0.5m, đã tiến tới kết giới.

“Bang” Một tiếng vang thật lớn truyền ra, kết giới lập tức nứt ra một khe hở, Tử Vương cùng bọn Tà Băng liền dùng tốc độ nhanh nhất chui vào bên trong kết giới.

Vào bên trong, bọn Tà Băng vẫn tiếp tục không lộ diện mà ẩn nấp vào một bên, lúc này, hiểu rõ thực lực của hai bên mới là quan trọng nhất, đối với bọn họ vào lúc này mà nóng vội thì chẳng có gì ích lợi gì. Biết địch biết ta, bách chiến bách thắng, chỉ ít thì Tà Băng cũng phải hiểu rõ thực lực của Thiên Ma đã.

“Thiên Lang đế, Hòa Hoàng, Hồ Vương, bốn người chúng ta cùng phong ấn mắt trận, chỉ cần cố định mắt trận của phong ấn, nhiệm vụ của chúng ta coi như là hoàn thành.” Tử Kim Cự Long Vương xuất ra trong tay một quang sáng với đủ các loại phù chú, bốn người mỗi người lấy một thứ.

Những phù chú này đều là được truyền lại để phòng ngừa khi phong ấn bị phá giải, chỉ là bọn hắn đều không ngờ cũng có lúc phải dùng tới. Nắm trong tay mình phù chú, bốn người nhìn nhau, khẽ gật đầu, rồi lập tức phi thân đến vây mắt trận ở chính giữa, nhưng Thiên Ma lúc này đã sớm thức tỉnh, làm sao có thể để cho bọn họ lại phong ấn hắn thêm một lần nữa!

“Ha ha, muốn gia cố phong ấn ư? Cũng phải hỏi xem Thiên Ma ta có đồng ý hay không chứ!” Thiên Ma dùng thanh âm nửa nam nửa nữ truyền ra từ bốn phương tám hướng, trong thanh âm ngấm mang theo năng lượng mạnh mẽ, khiến bốn người Thiên Lang cùng bọn Tà Băng đều mê muội một hồi lâu.

Mà năng lượng trong thanh âm cũng không phải Thiên Ma cố ý phóng ra, mà là cường giả, chính là áp lực từ chỗ cường giả, cho dù về mặt hân ôn hòa đứng trước mặt người, cũng sẽ khiến người nhìn không được mà quý lạy thần phục cường giả.

Tuyệt Ảnh nhú mày lại, xuất ra một mảng Hồn Lực trắng bao bọc lấy mấy người, cảm giác mê muội liền biến mất. Thiên Tài bấy giờ trừng lớn hai mắt, khuôn mặt thanh tú đầy vẻ khó tin, Thiên Ma, Thiên Ma, khi nghe Tuyệt Táp nói về Thiên Ma, hắn còn không để tâm đến, nhưng bây giờ đối mặt với thanh âm mạnh mẽ kia của Thiên Ma, Thiên Tài mới thực sự hiểu được, Thiên Ma này đúng thực là Thiên Ma đó.

Thiên Ma, cái tên này từng khiến cho toàn bộ tam giới phải kinh hãi, ánh mắt Thiên Tài có chút lo lắng nhìn thoáng qua Tà Băng, Thiên Ma tại sao lại đi tới Áo Tập Tự đại lục này, tại sao lại bị phong ấn ở nơi này? Còn Tà Băng tại sao lại chuyển thể tới Áo Tập Tự đại lục này, trong đó liệu có ẩn tình gì hay không?

Thiên Tài ngàn vạn lần hi vọng mọi thứ không như hắn suy nghĩ, ngàn vạn lần không nên có bất cứ liên hệ gì tới Tà Băng, vì Thiên Ma không phải là kẻ mà bọn họ có thể trêu chọc! Tuyệt đối không phải là kẻ bọn họ có thể trêu chọc! Gấp trăm lần Tuyệt Táp? Thiên Tài tự mình cười nhạo, thêm cả vạn người bọn họ cũng không sờ tới được góc áo Thiên Ma!

Tà Băng tựa hồ thấy Thiên Tài có chút kỳ lạ, quay đầu nhìn thì thấy đáy mắt Thiên Tài tràn đầy lo lắng cùng sợ hãi, Thiên Tài đang lo lắng cho nàng, Tà Băng cho rằng vì đang ở trong chỗ phong ấn Thiên Ma nên Thiên Tài mới có suy nghĩ như thế.

Tà Băng còn chưa kịp mở miệng hỏi Thiên Tài thì đã nghe thấy một tiếng hô kinh thiên động địa, mấy người giương mắt nhìn lên, chỉ thấy Tử Kim Cự Long Vương sau khi giử mặt lên trời hét lên một tiếng dài, liền phi thân lên trời hiện ra bản thể của chính mình. Bản thể của Tử Kim Cự Long Vương không lồ như một tòa núi lớn, khí phách Long Vương nổi bật!

Sau đó, Thiên Lang đế, Hòa Hoàng, Bạch Hồ Vương cũng cùng hiện chân thân của mình, chân thân của Thiên Lang màu bạc mắt màu xanh lá uy vũ vô cùng, Cửu Thiên Hòa Hoàng thì xinh đẹp tuyệt vời, Bạch Hồ Vương thì phong phạm ngời ngời. Sau khi khôi phục hết chân thân, áp lực dường như không có chút ảnh hưởng đối với họ.

Lúc này, thanh âm của Thiên Ma lại truyền ra, trong thanh âm không có xem thường cũng chẳng hề coi khinh mà chỉ có ngạo nghễ, ngông cuồng “Bốn tên tiểu tử các ngươi cũng muốn phong ấn ta sao? Ha ha, thực là nực cười, Thiên Ma ta đợi giờ khắc này đã quá lâu rồi!”

Sau khi thanh âm Thiên Ma truyền tới, toàn bộ cảm địa bắt đầu sáng bừng lên, trong đó vẫn còn nghe thấy tiếng cười cuồng vọng của hắn, Thiên Ma hắn muốn thoát ra rồi! Ba ngàn năm, Thiên Ma hắn bị phong ấn ba ngàn năm, nay đã sắp trở lại thế gian, hắn muốn đạp cả thế giới này xuống dưới chân mình, muốn khiến những kẻ đã phong ấn hắn chết không yên lành!

“Không xong rồi, Thiên Ma muốn phá tan phong ấn!” Thiên Tài cảm nhận được chung quanh lắc lư bèn lập tức nói với bọn Tà Băng, tuyệt đối không thể để cho hắn phá tan phong ấn, bị kịch ba ngàn năm trước, Thiên Tài thực sự không muốn phải thấy lại lần nữa! Thiên Ma, hắn thực sự là ma quỷ mà!

Tà Băng cùng bọn Tuyệt Ảnh nhìn nhau, không hề do dự, Tà Băng liền đem Tiểu Tử thả vào trong ngọc giới, thực lực của Tiểu Tử hiện tại rất yếu, nếu ở lại chỗ này nhất định sẽ bị thương. Sau đó, mấy người bọn họ liền phi thân bay ra, Yêu Hoa bay về hướng Hòa Hoàng, Tuyệt Ảnh bay tới phía Bạch Hồ Vương, Tuyệt Táp hướng về phía Thiên Lang đế, Tà Băng và

Thiên Tài cùng bay về phía Tử Kim Cự Long Vương. Bốn người Thiên Lang đế nhìn thấy có thứ gì bay về phía mình, không, là những sinh vật, liền nhú mày, trong tình huống này, bọn hắn không biết đối phương là địch hay là bạn, hơn nữa, họ vào trong cảm địa của bọn hắn lúc nào mà không hay biết.

Nhưng khi Thiên Lang để nhìn thấy Tà Băng thì dường như đã hiểu ra, tình huống hiện tại không cho phép bọn hắn mắc sai lầm, bọn Tà Băng hiểu ý đến phối hợp với bọn hắn, chính là vì bọn hắn có phong ấn đầu trong tay, bốn người bọn Thiên Lang để đủ sao cũng yếu hơn so với mấy người Tuyết Ảnh, bọn Tuyết Ảnh đi phong ấn so với bọn hắn thì cơ hội thành công nhiều hơn đến 10%!

Dù là chỉ 10% nhưng so với bọn Thiên Lang để chẳng có chút cơ hội nào thì cũng đã tốt hơn mấy lần.

“Đưa phong ấn đầu cho ta, ta đi phong ấn!” Tiếng nói từ bốn phía đồng thanh vang lên, bọn hắn đi phong ấn, không thành công thì thành nhân.

Chấn động ngày càng dữ dội, tiếng cười của Thiên Ma cũng càng lúc càng thêm cuồng vọng, chẳng coi bọn Tà Băng là gì, hắn đã đợi ba ngàn năm, đợi cho đến hôm nay, lẽ nào lại để cho người khác đến phá rối việc hắn thoát khỏi phong ấn? Thiên Ma hôm nay nhất định phải trở lại nhân gian!

Thiên Lang để nhìn lướt qua phía Tà Băng, không chút do dự đưa phong ấn đầu đang tỏa ánh kim quang giao cho Tuyết Táp – người này mạnh hơn hắn gấp mấy lần, hắn tin rằng lúc này Quân Tà Băng tuyệt đối không phải là kẻ địch.

Ba người còn lại không quyết định như Thiên Lang để, bọn họ lại không biết những kẻ trước mặt là ai, sao dám tin là những người này có thể phong ấn Thiên Ma? Thấy mấy người nọ chần chừ, bọn Tà Băng không có thời gian để nói nhảm cùng mấy người nọ, mắt nhìn thấy phong ấn đang suy yếu bèn không nói thêm gì nữa, trực tiếp động thủ đoạt phong ấn đầu! Thời gian không đủ để cho phép bọn họ tiếp tục nói nhảm nữa.

Thiên Lang để nhìn tình cảnh trước mắt, có chút lo lắng là lớn: “Nàng chính là Quân Tà Băng thực lực của bọn họ mạnh hơn chúng ta!” Thiên Lang để thẳng thắn nói ra thân phận của Tà Băng cùng thực lực của họ, cũng là nói rõ bọn họ không phải người của Thiên Ma.

Bọn mấy người Tử Kim Cự Long Vương nghe Thiên Lang để nói lại nhìn phong ấn đang như muốn bị phá tan ngay lập tức,, bốn người bọn họ ngay cả phong ấn mắt trận cũng không đến được, giờ đây chỉ còn cách tin tưởng mấy người trước mặt mà thôi.

Bọn Tà Băng tiếp nhận Phong ấn đầu xong liền lập tức lách mình bay về phía phong ấn mắt trận, phong ấn đầu phải đồng thời được phong ấn tại bốn cái mắt trận, không được phép có một chút chênh lệch nào về thời gian, bọn mấy người Tà Băng vốn đã phối hợp ын hơn người khác, nhưng ngay lúc bọn họ vừa đến mắt trận, năng lực cường đại lập tức đập vào mặt. Lúc này, bọn Tà Băng mới thực sự cảm nhận được thực lực mạnh mẽ của Thiên Ma, điều này có thể thấy bọn Tà Băng chưa hẳn đã có thể kháng cự nổi! Thiên Tài phản xạ có điều kiện kéo Tà Băng về sau lưng, dùng thân hình to lớn của hắn chặn nguồn năng lượng phóng tới.

Ba người Tuyết Ảnh, Tuyết Táp và Yêu Hoa cũng cảm nhận được tình huống này, khóe miệng ba người đã rỉ máu, trong nháy mắt cả năm người bọn họ đều bị trọng thương! Nhưng bây giờ không phải lúc để họ để ý tới vết thương của mình, bèn lấy ra đan dược mà Tà Băng lúc trước đã đưa, sau khi ăn vào và cảm nhận được Hồn Lực khôi phục bèn lập tức tiếp tục phi thân về phía mắt trận.

Phía sau, bốn người bọn Thiên Lang để cũng không dám có chút khinh suất, cả bốn cùng phi thân đến gần mắt trận, tiếp thêm Hồn Lực cho bọn họ từ phía sau, cùng chống lại cường hãn mạnh mẽ liên tục! Hiện tại bọn họ là người đi chung thuyền, không cần biết trước kia đã từng có mâu thuẫn gì, chỉ muốn cùng nghĩ cách ngăn cản Thiên Ma phá tan phong ấn!

Tà Băng và Thiên Tài cùng lau đi vết máu trên môi, nhìn thấy phong ấn mắt trận đã gần trong gang tấc, hai người dùng hết toàn bộ năng lực của mình cũng không thể tiếp xúc với mắt trận một chút nào, dường như có một đạo phong ấn ngăn trở đường đi của bọn họ, sự thực đúng như là những gì họ nghĩ.

Trước khi bọn hắn tiến đến, Thiên Ma đã dùng năng lực bao vây bốn mắt trận, lúc phá phong ấn, hắn không thể phân tâm để lo lắng cho mắt trận, hắn phải đem tất cả năng lực của mình để tập trung phá phong ấn trước.

Bọn Tà Băng nhìn thấy phong ấn ngày càng suy yếu, Tà Băng không còn thời gian suy nghĩ, liền cắn nát ngón tay mình, rỏ máu đỏ tươi lên phong ấn đầu, máu của Tà Băng vừa thấm vào phong ấn đầu, phong ấn đầu liền bắn ra ánh sáng mãnh liệt, sau đó, Tà Băng dùng tốc độ nhanh nhất của mình, trực tiếp phi thân đem theo phong ấn đầu thấm đẫm máu tươi dán vào chính giữa mắt trận.

Lúc này, thứ dùng để củng cố phong ấn không phải phong ấn đầu mà là máu của Tà Băng, máu của Tà Băng có thể giải độc, lại có tác dụng có thể phá được bất kể kết giới hay năng lực nào. Sau khi Tà Băng dán một cái phong ấn đầu lên, liền nhanh chóng tiếp tục bay về phía bọn Tuyết Ảnh, gần nhất là Tuyết Táp. Đến bên Tuyết Táp, Tà Băng không còn thời gian giải thích bèn đoạt lấy phong ấn đầu trong tay Tuyết Táp, rỏ máu tươi lên và lập tức dán phong ấn đầu lên trên mắt trận.

Tà Băng vừa dán phong ấn đầu lên, năng lực lại phóng ra mạnh mẽ khiến cổ họng Tà Băng phun ra một ngụm máu tươi, Tà Băng liền lau vết máu, không còn thời gian vội vàng bay tiếp về hướng Yêu Hoa, tiếp tục rỏ máu vào phong ấn.

Lúc này, chấn động rõ ràng đã giảm bớt, tiếng cười cuồng vọng của Thiên Ma cũng dần chuyển thành tiếng gào thét phẫn nộ! Áp lực trước mắt đối với bọn Tà Băng đã giảm đi mấy phần, Tà Băng nhú chặt lông mày, hiện tại người duy nhất có thể phong ấn chính là nàng, nàng không thể ngã xuống, chỉ còn một, chỉ còn một phong ấn mắt trận cuối cùng mà thôi.

Tà Băng gất gao nắm chặt nắm đấm của mình, dùng toàn bộ khí lực định bay về phía Tuyết Ảnh, Tuyết Táp nhìn bộ dạng Tà Băng, lòng tràn ngập đau thương, ôm lấy Tà Băng để che chắn phần lớn áp lực cho nàng rồi bay thẳng về phía Tuyết Ảnh.

Tuyết Ảnh thấy Tà Băng tới gần, đôi mắt màu lam tràn ngập xót thương, Tà Băng vừa hạ xuống từ trong lòng Tuyết Táp, bèn cầm lấy phong ấn đầu trên tay Tuyết Ảnh, nhưng lúc này không cần đến máu tươi trên tay Tà Băng nữa, một áp lực cực lớn dội tới ép cho máu tươi trong miệng nàng phun ra, một ngụm máu tươi phun tới trúng phong ấn đầu.

Bốn người Thiên Lang để nhìn thiếu nữ dốc sức liều mạng không tiếc rõ máu để củng cố phong ấn, ai nấy đều không dám tin, con người xưa nay đều ích kỉ, lần đầu tiên bọn hắn nhìn thấy có người dám đem máu của mình, thậm chí là cả tính mạng bản thân ra để củng cố phong ấn như vậy.

Tình hình hiện tại trong cấm địa dường như đã ổn định lại nhưng không ai dám buông lơ cảnh giác, chăm chú nhìn Tà Băng yếu ớt cầm phong ấn đầu cuối cùng đã nhuộm đỏ máu tươi bay về phía phong ấn mất trật. Nhưng ngay chính lúc này, một tiếng gào phẫn nộ truyền ra: “Muốn phong ấn Thiên Ma ta lần nữa, vậy thì cùng nhau xuống địa ngục thôi!”

Giọng điệu nửa nam nửa nữ của Thiên Ma ngập tràn phẫn nộ và căm hận, cùng với thanh âm của Thiên Ma là một loạt những luồng năng lượng mạnh mẽ phóng ra từ tám phương tứ hướng!

Tuyết Ảnh ôm lấy Tà Băng giao phó cho Tuyết Táp rồi cầm lấy phong ấn đầu trên tay Tà Băng định bay về phía mất trật cuối cùng để dán lên, nhưng ngay lập tức Tà Băng kéo tay Tuyết Ảnh “Vô dụng thôi, phong ấn sẽ bị phá vỡ ngay bây giờ rồi!”

Ánh mắt Tà Băng ngậm ngùi, liền lấy ra một ít đan dược nhét vào miệng rồi nói với mọi người “Không muốn chết thì mau qua bên này.”

Cái mất trật phong ấn cuối cùng Tà Băng không thể kịp đi phong ấn được nữa, mất trật phong ấn đã bị năng lượng mạnh mẽ của Thiên Ma hủy hoại hoàn toàn rồi. Hiện tại, bọn Tà Băng chỉ còn cách chuẩn bị thật tốt để nghênh đón ngăn cản Thiên Ma. Lúc này, bọn Tà Băng hoàn toàn có thể trở lại ngọc giới nhưng hậu quả sẽ là cảnh sinh linh đồ thán, bọn Tuyết Ảnh chắc chắn cũng không muốn quay về ngọc giới.

Bọn Thiên Lang để cũng nhanh chóng tới bên bọn mấy người Tà Băng, không ai muốn chạy trốn, ánh mắt ai nấy đều là thấy chết không sợ, hôm nay dù phải tự bạo cũng không thể để Thiên Ma thả ra kết giới.

Thiên Tài đứng cạnh Tà Băng, thấy Thiên Ma sắp phá tan phong ấn bên hồ lớn với mọi người: “Chúng ta không ngăn cản nổi, Thiên ma không phải kẻ chúng ta có thể ngăn cản” Đấy mắt Thiên Tài không chút sợ hãi nhưng nước mắt lại rung rung, Thiên Tài hẳn xưa nay chưa bao giờ sợ chết, nhưng nay những người mà hắn xem như là người nhà kia sắp phải chịu chết, thực lực như Thiên Ma, bọn hắn bây giờ không thể dụng vào hay ngăn cản.

“Ngăn cản không được thì cũng nên thử, chẳng phải thế sao?” Tà Băng không nhìn về phía Thiên Tài, đôi mắt chăm chăm nhìn phong ấn, sẵn sàng tiến lên bất cứ lúc nào.

Hồn Thú có bằng hữu của nàng, có người thân của Tiểu Tử. Áo Tạt Tử đại lục lại còn người nhà của nàng và bằng hữu, cho nên hôm nay, Tà Băng phải ở lại nơi này đến cùng!

Mấy người Tuyết Ảnh cũng không nói gì, chỉ đứng thẳng bên cạnh Tà Băng, dùng hành động để tỏ rõ sự lựa chọn của mình, bọn họ đã từng hứa có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu, sao có thể quên được chứ?

Đương nhiên, Tà Băng đâu phải kẻ ngốc, biết là thua kém quá xa mà vẫn muốn cùng chịu chết với đồng bọn?

Nàng vốn đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần Thiên Ma có thể phá tan phong ấn thì lúc nào cũng có thể đem hắn vào trong ngọc giới. Trong đó, Tà Băng sẽ là trời, dù cho không thể hoàn toàn chế ngự được Thiên Ma, nhưng ít nhất, không có mệnh lệnh của Tà Băng, Thiên Ma vĩnh viễn cũng không thoát được khỏi ngọc giới. Hơn nữa, ở bên trong ngọc giới, Thiên Ma chỉ có thể phát huy 10% thực lực, theo đó mà nói thì việc chế ngự Thiên Ma sẽ rất dễ dàng.

Mọi người nhìn thấy phong ấn trước mặt đã sắp bị phá liền hít sâu một hơi, Tà Băng hô to một tiếng lui ra phía sau, mấy người lập tức phi thân về phía sau, mọi người vừa lui lại không lâu, liền nghe “oanh” một tiếng lớn, phong ấn liền bị phá tan.

“Ha ha ha...” một tiếng cười cuồng vọng vang khắp cấm địa, nguồn năng lượng khổng lồ hắt văng bọn Tà Băng ngã lăn ra mặt đất, toàn bộ cấm địa lúc này phủ một màn sương mù thâm màu máu, bọn Tà Băng nhắm chặt mắt, tai chỉ nghe vọng lại tiếng cười ngao nghe.

“Thiên Ma ta đã trở lại!” Thiên Ma cười dài một tiếng, sau đó ngửa mặt lên trời lớn tiếng nói, hắn đã trở lại, Thiên Ma hẳn đã tự do! Ba ngàn năm trước các ngươi bắt nhai, ba ngàn năm sau Thiên ma ta nhất định phải khiến cả tam giới đều thần phục dưới chân ta!

Màn sương mù màu máu tan dần, bọn Tà Băng mở to mắt nhìn về phía Thiên Ma, ai nấy đều kinh hãi, trước mặt là một tên yêu mị quần áo dính đầy máu, vây quanh hắn là sương mù đỏ thẫm, khuôn mặt xinh đẹp không rõ là nam hay nữ, một lớp lụa mỏng màu máu khoác trên vai, đôi chân thon dài lộ ra khiến người ta ngưỡng mộ, cả người lẫn thanh âm của hắn, không rõ nam hay nữ mà chỉ thấy khí phách cuồng vọng, tuyệt mỹ, khiến người ta không thể rời mắt được, lại khiến người khác không dám đối mặt. Thiên Ma hẳn quả là hoàn mỹ tới mức làm người ta điên cuồng.

Ngay lúc Thiên Ma xuất hiện, mấy người Tà Băng dường như đã mất khi khả năng cử động, giống như khi Tà Băng dùng huyết đồng không chế bọn Tuyết Ảnh trong ngọc giới vậy.

Lúc mấy người Tà Băng nhìn chăm chú về phía Thiên Ma, Thiên Ma cùng lúc vừa quay đầu lại, đôi mắt đỏ màu máu nhìn chăm chăm bọn Tà Băng, ánh mắt không phải khinh thường cũng không hề phẫn nộ, hẳn xưa nay không coi ai ra gì, hẳn chính là ông trời. Là Thiên Ma ngông cuồng!

Lúc này, kẻ hoàn mỹ tuyệt đối đó nhàn nhạt nhìn về phía bọn Tà Băng, môi son xinh đẹp hơi cau lại, vung tay lên, một luồng năng lượng như gió lao về phía bọn Tà Băng. Thiên Ma hẳn chưa bao giờ là người tốt, người trong thiên hạ phụ hắn, hẳn thả làm ma!

Mấy người kia muốn phong ấn hắn một lần nữa? Muốn ngăn cản Thiên Ma hắn? Đã không sợ chết như vậy thì hãy đi chết đi!

Bọn Tà Băng tuy không thể động đậy nhưng vốn Tà Băng đã chuẩn bị trước, dùng ý niệm định thu mọi người vào ngọc giới, ngay lúc Tà Băng chuẩn bị

phản hồi ngọc giới, một thân ảnh to lớn vọt đến từ bên ngoài kết giới, tới chắn trước mặt Tà Băng.

Đạo kinh phong kia của Thiên Ma liền không chút lưu tình đánh thẳng vào vật thể chắn trước mặt Tà Băng.

“Bang!” một tiếng vang lớn truyền ra, thân thể khổng lồ trước mặt Tà Băng ngã gục xuống, sau đó lại gượng đứng lên, tiếp tục chắn trước mặt Tà Băng.

Tà Băng và Yêu Hoa tròn mắt kinh ngạc, kẻ chắn trước mặt bọn họ không phải ai khác mà chính là Đại Tinh Tinh mà họ đã gặp trong Bạch Vụ Sâm, là Đại tinh tinh siêu thoát tam giới, là Đại Tinh Tinh mà Tà Băng đã nói khi nào hắn cô độc có thể đến tìm nàng.

Thiên Ma chứng kiến cảnh Đại Tinh Tinh xuất hiện trước mặt, rõ ràng không thể tin rằng kẻ siêu thoát tam giới kia lại xuất hiện ở đây để trợ giúp cho mấy kẻ nhỏ bé này. Thiên Ma không nói gì. Bỗng nhiên, bên ngoài kết giới lại xuất hiện thêm hai người, một lão gia gia chính là người trước đây đã gặp Thiên Lang đế, còn một người là một tiểu nữ oa xinh đẹp tóc xanh, mắt xanh lục, đích thực là một tiểu cô nương, mà còn là một tiểu nữ oa chưa tới bảy, tám tuổi.

Lão gia gia cùng tiểu nữ vừa đi tới thì thấy một Tinh Tinh cực lớn chắn trước mặt bọn Tà Băng, lão gia gia quay qua nhìn thấy Thiên Ma, hai đồng tử lập tức mở to, ánh mắt ngập tràn sợ hãi. Thiên Ma thực sự đã phá tan phong ấn, chẳng lẽ sự việc ba ngàn năm trước sẽ lại xảy ra một lần nữa hay sao?

Tiểu cô nương ngược đôi mắt màu xanh lá nhìn về phía Thiên Ma, ánh mắt không chút cảm xúc, nhưng ngay khi nhìn thấy Tà Băng thì vội vã cúi đầu, ánh mắt chớp liên hồi, tựa hồ như đang sợ hãi, thế nhưng đáy mắt lại không chút sợ hãi.

Tà Băng nghi hoặc nhìn về phía mấy người nọ, đây là chuyện gì? Đại Tinh Tinh đến giúp nàng, nàng vốn đã không thể ngờ tới, mặc dù Đại tinh tinh không nói gì nhưng Tà Băng biết rõ đại tinh tinh là vì cứu mình nên mới tới nơi này, chẳng cần bất kỳ lý do nào khác, cảm giác của Tà Băng chính là như vậy. Cảm giác của Tà Băng không hề sai, đại tinh tinh tới nơi này hoàn toàn là vì nàng, hắn là sinh vật siêu thoát tam giới, vĩnh sinh bất tử, dù cho tam giới bị hủy diệt cũng không lên quan gì đến hắn, nhưng khi nghe nhân loại này đang ở cảnh địa của Thiên Ma, hắn không chút do dự liền chạy ngay tới cảnh địa. Chẳng vì gì khác, chỉ vì một câu nói kia của Tà Băng: nếu người cảm thấy cô đơn, hãy tới tìm ta!

“Các người cũng muốn đi tìm cái chết sao?” Thiên Ma ngữ khí nhàn nhạt nói, hắn đều không coi mọi người ra gì, đôi mắt màu máu tuyệt đẹp nhìn về phía bầu trời đằng xa, không ai biết Thiên Ma lúc này đang nghĩ gì.

Không ai hay biết, đôi mắt đầm máu đang ngược nhìn bầu trời kia ngập tràn oán hận và bi thương. Hắn là Thiên Ma, chính vì hắn là Thiên Ma nên ngay khi sinh ra đã có huyết đồng chết chóc, chịu đủ mọi âm ức, chịu đủ mọi thống khổ, chịu đủ mọi châm chọc và khiêu khích, khiến hắn từ mạnh mẽ tới độ không ai địch lại được, mạnh mẽ đến mức hủy diệt toàn bộ những kẻ từng tổn thương hắn. Sau này, hắn lại trở thành ma đầu Thiên Ma trên ngàn vạn người, rồi bị 3000 cao thủ bao vây tấn công, phong ấn tại đây suốt ba ngàn năm.

Trời xanh phụ ta, ta thà làm ma!

Thế nhân hại ta, ta lập tức hủy cả thế giới này!

Hắn là Thiên Ma, là một kẻ bị thế nhân bức ép mà thành ma!

“Thiên Ma, hãy buông tay đi!” Lão gia gia đôi mắt đục ngầu nhìn về hướng Thiên Ma, không phải trả lời Thiên Ma, mà là thở dài khuyên nhủ hắn.

“Ha ha ha...” Lão gia gia để mặc Thiên Ma ngẩng đầu ngửa mặt lên trời cười dài trong tiếng cười tràn đầy trào phúng. Ba ngàn năm trước hắn đã từng thề, nếu hắn phá tan được phong ấn, chắc chắn sẽ đập cả tam giới này dưới chân mình! Cứ cho là phải dùng vô số tánh mạng để rải đường, hắn cũng phải từng bước từng bước đi đến đích.

Đã nói hắn là ma đầu, vậy thì hắn sẽ cho thiên hạ biết ma đầu Thiên Ma thực sự là như thế nào!

Hỏi khắp thế gian, ai dám cản ta? Thiên Ma vừa thoát ra, lập tức sẽ hủy thiên diệt địa!

Tiếng cười của Thiên Ma không hiểu sao lại chỉ khiến ai nấy đều cảm thấy bi thương.

Thiên Ma dường như cũng cảm nhận được hào khí xung quanh, đôi huyết đồng nhìn lướt qua mọi người, rồi lại nhắm mắt lại, một thanh âm khí phách cuồng ngạo vang lên: “Trời xanh vứt bỏ ta, ta thà làm ma! Thiên hạ không dung Thiên Ma ta, hủy đi thì có sá gì?”

Tà Băng nghe được những lời của Thiên Ma, thực sự cảm thấy một chí khí phóng khoáng ngút trời, trời xanh vứt bỏ ta, ta thà làm ma! Thiên hạ không dung Thiên Ma ta, hủy đi thì có sá gì?

Một câu nói của Thiên Ma khiến Tà Băng vội phục tận đáy lòng. Tà Băng không biết câu chuyện về Thiên Ma, nhưng nếu như trời xanh phục bạc Quân Tà Băng nàng thì dù có hủy đi thì cũng có sá gì?

Những chí khí phóng khoáng của Tà Băng vừa nhen nhóm thì ngạc nhiên phát hiện những phong ấn trên người đã biến mất, liền quay sang nhìn bọn Tuyết Ảnh, cả bọn đều đã có thể cử động, chỉ có bọn mấy người Thiên Lang đế là vẫn bị giam cầm. Tà Băng cùng bọn Tuyết Ảnh lập tức đứng thẳng dậy!

Thiên Ma nhìn bọn Tà Băng đứng bật dậy, đôi huyết đồng thoáng ngạc nhiên, sau đó, khóe miệng nhếch lên, hóa ra lại vẫn có người cùng suy nghĩ với hắn, liền nhìn thoáng qua bọn Tà Băng, đoạn mở miệng nói: “Thật ngông cuồng! Vì hôm nay các người có thể đứng dậy được, ta sẽ không giết các người!”

Thiên Ma hành sự tùy ý, mới vừa rồi còn muốn giết bọn họ, nhưng nay chứng kiến bọn hán ngang nhiên ngồi ngهنh như vậy thì trong lòng có chút thiện cảm, liền đổi ý không muốn giết nữa!

“Thiên Ma, ta chỉ muốn hỏi ngươi một vấn đề” Tà Băng vốn là người mạnh mẽ, nhìn qua là hiểu hán là người hành sự tùy tiện, hán chán ghét những kẻ yếu ớt, nên Tà Băng mặc kệ tất cả, lấy tư cách của một văn bối hỏi hán.

Thiên Ma không trả lời, chỉ hướng ánh mắt nhìn về phía Tà Băng, ý nói hán đồng ý để Tà Băng hỏi tiếp.

“Lần trước có một nam tử tới nơi này, bị năng lượng của ngươi hút cạn, hiện tại hán. ...” Tà Băng nghĩ đến Mạc, đôi tay không khỏi nắm chặt lại, lúc nhìn về phía Thiên Ma cũng có phần khát máu hơn.

Thiên Ma chẳng coi ánh nhìn khát máu của Tà Băng là gì, sau khi nghe Tà Băng nói thì nhắm mắt lại, tựa hồ như đang tự hỏi điều gì đó.

Lúc lâu sau, Thiên Ma mới nghĩ hoặc hỏi lại: “Ngươi nói tới Thiên Thần, Mạc?”

Bọn Tà Băng nghe lời Thiên Ma nói thì đôi mắt trừng lớn kinh ngạc. Thiên Thần? Mạc? Mạc chính là Thiên Thần?

“Đúng, Chính là nam tử tóc đen hắc bào Mạc.” Tà Băng kìm nén nghĩ hoặc trong lòng, mở miệng nói.

“Được một lão gia gia cứu đi rồi”. Thiên Ma nói đến đây thì ánh mắt xuất hiện một tia tức giận, hán vốn cũng không muốn giết Thiên Thần, không ngờ tới là lại xuất hiện một lão gia gia chẳng tốn chút sức lực nào đã có thể phá tan năng lượng của hán, trước khi quay đi còn giơ ngón giữa tỏ ý khinh bỉ thách thức hán.

Bọn Tà Băng nghe đến đó, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, Thiên Ma hiện tại không có khả năng nói dối, hơn nữa hán cũng không cần phải nói dối, điều này thì Tà Băng hoàn toàn tin tưởng. Thiên Ma chỉ cần một ngón tay cũng đủ giải quyết bọn họ rồi.

“Thiên Ma, ta kính nể ngươi, nhưng khi ngươi thoát ra khiến sinh linh đồ thán, thì dù không xứng là đối thủ của ngươi, ta cũng phải ngăn cản đường đi của ngươi!” Tà Băng bèn tiến lên trước một bước, gần từng tiếng nói với Thiên Ma.

“Ha ha, ngăn cản ta, bất cứ kẻ nào ngăn cản ta đều phải chết!” Thiên Ma cười vang ngạo nghễ đáp.

Cũng là ngữ khí đó, Tà Băng đã từng nói những lời như vậy, dù so ra có thể ít hơn một chút tiêu sái, thiếu đi một phần khí phách.

Tà Băng ngẩng đầu, đôi mắt đen thâm thúy nhìn về phía Thiên Ma, đang lúc định mở miệng nói thì bên tai vang lên một thanh âm uể oải xen lẫn vui vẻ.

“Tiểu Thiên Ma, rõ ràng là dám khi dễ tiểu đồ nhi bảo bối của ta, ta thực là khinh bỉ ngươi vô cùng!”

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103: Sư Phụ Tà Băng

Editor: Diệp Băng Băng

Thiên Ma nghe được thanh âm này, đôi huyết đồng nhìn về phía chân trời, mấy người Tà Băng cũng nghĩ hoặc ngẩng đầu lên nhìn về phía chân trời, tại ánh mắt chờ mong của mọi người, chỉ thấy một lão giả râu tóc bạc phơ tản bộ từ trên trời xuống, chỉ trong chớp mắt, đã đến khoảng không trên đầu bọn họ.

Khuôn mặt trẻ trung như một tráng niên(thanh niên khỏe mạnh), nhìn chung chỉ giống như những lão nhân bình thường (ta thiết bó tay chỗ này nha, khuôn mặt tráng niên, dáng người như người già bình thường, thiết là loạn), thậm chí không có một chút nào giống cường giả, dường như chính là một người bình thường, nhưng không ai dám xem thường lão giả trước mặt này, ngay cả khi Thiên Ma nhìn thấy lão giả, lần đầu tiên trong đôi huyết đồng hiện lên tia ngưng trọng.

Thiên Ma tung hoành tam giới mấy ngàn năm, từ khi bị nhốt đến nay đã ba ngàn năm, chưa từng có đụng phải người nào cường đại như lão giả trước mặt, chỉ cần nhìn sơ, Thiên Ma đã biết rõ hán không thể kháng cự được lão giả trước mặt, nếu nói Thiên Ma chỉ cần một ngón tay là có thể lấy mạng bọn Tà Băng thì cái lão giả kia tuyệt đối cũng chỉ cần nhấc tay là lấy được mạng của hán. Không có chút nào ngoài ý muốn.

“Ngươi là ai?” Đôi mắt yêu mị của Thiên Ma nhíu lại, trong giọng nói vẫn như cũ hung hăng càn quấy cuồng vọng, đối với lão giả hỏi.

“Lão đầu ta chỉ là không nỡ nhìn bảo bối đồ đệ bị khi phụ sỉ nhục nha.” Lão giả nhìn thoáng qua Tà Băng, không có trả lời Thiên Ma, một đôi mắt tràn đầy vui vẻ mở miệng nói ra.

Tà Băng vừa nghe được lời lão già rồi lại nhìn thấy ánh mắt của lão, dường như có một đáp án được miêu tả sinh động, con mắt Tà Băng nhú nhú, lão nhân này, chắc là sư phụ của nàng, thì ra là chủ nhân của ngọc giới nha.

“Đồ nhi ngoan, nhìn thấy vì sư còn không mau hành lễ?” Lão già tựa hồ đã biết Tà Băng đang suy nghĩ gì, không nhìn những người khác, mỉm cười đi đến bên cạnh Tà Băng mở miệng nói ra.

Hiện tại hồn lực trong người Tà Băng đã khôi phục hơn phân nửa, từ lần trước sau khi thương thế lành, tốc độ khôi phục của Tà Băng càng lúc càng nhanh, không những cái tạo kinh mạch cùng mạch máu thì chỗ tốt không chỉ như thế, chỉ là hiện tại Tà Băng còn chưa phát hiện được.

“Người là người sư phụ nào của ta?” Tuy Tà Băng đã đoán được thân phận lão già, nhưng Tà Băng còn chưa có xác định, ngược lại khóe mắt có chút vui vẻ đối với lão già hỏi.

Lão già nghe được lời của Tà Băng, sắc mặt từ mỉm cười lập tức biến thành ủy khuất vô cùng, hảo đồ đệ này của mình vẫn chưa có bái sư nha, sao có thể nhận mình đây, rõ ràng còn hỏi là người sư phụ nào? Lại bắt gặp tia giáo hoạt trên mặt Tà Băng, cái nha đầu đáng yêu kia đang trêu chọc chính mình à?

“Ta là sư phụ duy nhất của ngươi, làm gì còn cái sư phụ nào.” Đôi mắt hồ ly của lão già trợn trắng, ngẩng đầu lên hừ hừ nói với Tà Băng.

“Ách, đã lâu không gặp.” Đôi mắt đen nháy của Tà Băng lúng liếng, nhìn lão già hồ ly trước mặt, đã xác định hẳn chính là chủ nhân của ngọc giới, cũng chính là sư phụ của nàng rồi, nói cho cùng cuối cùng chỉ là một câu nói kia.

Đã lâu không gặp? Lão già vừa nghe được lời nói của Tà Băng, cặp mắt càng trợn trắng cao hơn, nhìn qua nhìn lại thì hình như nha đầu kia còn chưa từng gặp qua hẳn à? Ở đâu đến mà đã lâu không gặp?

“Tốt rồi, nha đầu, ta không đùa ngươi nữa, bằng hữu kia của ngươi bị bằng hữu của lão phu thu làm đồ đệ rồi, khi nào hẳn khôi phục thực lực, hoặc ngươi cố gắng tu luyện để có thể tìm kiếm được hẳn, lúc đó các ngươi mới có thể thấy hẳn, không cần vì tiểu tử kia mà lo lắng.” Lão già rất hiểu tâm tư của tiểu đồ đệ này, biết rõ người nha đầu kia hiện tại lo lắng nhất không ai khác chính là đồng bọn của nàng, lão già mở miệng nói cho Tà Băng biết tình hình của Mạc.

Tà Băng nghe được Mạc không có chuyện gì, nhìn lại trước mặt tuy là bộ mặt hồ ly, nhưng một tia hiền lành cùng nhàn nhạt đau lòng nơi đáy mắt kia Tà Băng vẫn có thể nhìn thấy được, người này, rất quan tâm nàng, đối với nàng tốt, biết rõ những điều này, là đủ rồi.

“Sư phụ.” Tà Băng lui ra phía sau một bước, có chút gật đầu, sắc mặt cung kính đối với lão già hồ.

Tà Băng cũng không có cúi người trước bất kỳ người, dù cho người này là sư phụ của nàng, một lần cúi người duy nhất cũng là một lần cuối cùng, kia chính là đối với đồng bọn ấy này, cũng sẽ không có lần thứ hai.

Lão già nghe được một tiếng sư phụ này của Tà Băng, ánh mắt dường như trở nên có chút xa xưa, lập tức lão già lại biến làm một lão đầu hồ ly, cười tủm tỉm nhìn Tà Băng rồi nói: “Bảo bối đồ nhi, đừng lo lắng, có sư phụ ở đây, ai cũng không thể khi dễ ngươi.”

Một câu, tâm của Tà Băng như sợi dây cung đang bị kéo căng cũng được nói lỏng, có sư phụ ở đây, ai cũng không thể khi dễ ngươi, tựa hồ trong mắt lão già trước mặt, Tà Băng hiện tại chỉ là một đứa bé, lão già giống như một gia gia đang bảo vệ cháu gái của mình.

Đột nhiên Tà Băng nghĩ tới người nhà của mình, nghĩ tới gia gia, nghĩ tới lão ba, mẫu thân, đại bá, đại nương, ca ca nãi nãi, còn có Ung gia gia, Sói gia gia, các trưởng lão trong gia tộc, bọn hắn hiện tại có tốt không?

“Ngươi cũng muốn ngăn đường ta đi sao?” Thiên Ma nhìn lão già, biết rõ chính mình không có cách nào ứng phó lão già, nhưng đáy mắt Thiên Ma lại xuất hiện một tia chiến ý, cho dù hôm nay sinh tử một mạng! Không thể đem tam giới hung hăng dẫm nát dưới chân, như vậy chiến cùng lão già cường đại này một trận, cũng không phí cuộc đời này của Thiên Ma hẳn!

Thiên Ma chính là một người tùy tâm sở dục, chưa bao giờ đặt tánh mạng của mình vào trong mắt, trong mắt hắn, tánh mạng như là con sâu cái kiến, cho dù là tánh mạng của hắn thì cũng vậy, dường như sống đến bây giờ, chính là vì muốn đem tam giới dẫm nát dưới chân, khiến cho những người đã từng khi nhục hắn tất cả đều phủ phục dưới chân của hắn!

Nhưng là cái kia lại có thể thế nào? Cao xử bất thắng hàn (ở trên cao gió lạnh, tức là bản lĩnh cao thì cô độc không có bằng hữu), ba ngàn năm trước Thiên Ma đã cảm thụ qua cái loại tư vị này, quay người nhìn về phía sau lưng, toàn bộ thế giới chỉ có một mình hắn, toàn bộ đỉnh phong cũng chỉ có một mình hắn, ba ngàn năm trước bị phong ấn, nếu hắn toàn lực phản kháng, sẽ thật sự bị phong ấn ở nơi này ba ngàn năm sao?

Thiên Ma, cường hãn như vậy, càng là tịch mịch như vậy.

“Tiểu Thiên Ma, lão đầu ta cũng không có hứng thú quái đản gì mà đi ngăn cản con đường của ngươi nha, hôm nay tới này là vì bảo bối đồ đệ của ta, chuyện của các ngươi, lão đầu ta chẳng muốn quản.” Lão già vừa nghe được lời của Thiên Ma, liền phát phát tay, chuyện của tiểu Thiên Ma này, hẳn mới chẳng muốn quản đây này.

Tam giới đại loạn? Bước trên con đường đầy huyết tinh? Liên quan gì tới lão? Huống chi, tính tình của tiểu Thiên Ma này rất hợp khẩu vị của lão đầu hắn, đến lúc đó hẳn không ở phía sau đập thêm một cước khiến cho tam giới chấn động thì là may rồi!

Hiện tại Thiên Ma bị lời nói của lão già khiến cho có chút choáng luôn, thực lực lão già này mạnh như vậy,vậy mà không ngăn cản mình?

Lão già nhìn ra nghi hoặc của Thiên Ma, cười cười, mở miệng nói ra: “Chỉ cần người trong tam giới chết không hết, cũng không liên quan gì lão đầu ta, bởi vì xem trọng tính cách của tiểu Thiên Ma ngươi, lão đầu ta muốn khuyên bảo ngươi một câu, ba ngàn năm, toàn bộ tam giới sớm đã thay đổi, muốn đem tam giới dẫm nát dưới chân, ngươi bây giờ, còn không có thực lực đó.”

Lời khuyên của lão già đối với Thiên Ma, chính là cảnh báo, hoàn toàn vì muốn tốt cho Thiên Ma, thực lực hiện tại của Thiên Ma, hoàn toàn chính xác rất cường, không có sai, nhưng là cả tam giới, cao thủ nhiều vô số kể, lão già không hi vọng tiểu Thiên Ma hợp ý với mình lại vì sự lỗ mắng của hắn mà biến mất trên cõi đời này.

Hết thấy, đều có định số. Việc lão già có thể làm, cũng không quá đáng chính là làm một người ngoài cuộc, một người đưa giong bên ngoài, bọn hắn mỗi người đều có sứ mạng của mình, đều có con đường của mình, đi như thế nào, đều phải dựa vào chính bọn hắn rồi.

“Làm làm một tuyệt thế cường giả, ngươi như thế nào lại có thể nói ra loại lời này, ngươi chẳng lẽ muốn nhìn toàn bộ đại lục sanh linh đồ thán, nhìn cái ma đầu này hủy hoại tam giới sao?” Cái lão già dẫn theo đại tinh tinh cùng tiểu nữ hải tóc xanh phần nộ mở miệng nói với sư phụ của Tà Băng.

Sư phụ Tà Băng, lão già râu bạc cũng không nhìn lão đầu đang phần nộ gào thét với mình, thanh âm lạnh lùng truyền ra: “Lão phu làm cái gì còn chưa tới phiên một cái nhân loại nhỏ nhỏ đến chỉ huy! Ma đầu? Bọn hắn giết cả nhà ngươi hay là cưỡng gian vợ của ngươi hả? Hơn nữa, cho dù toàn bộ tam giới sanh linh đồ thán thì như thế nào? Liên quan gì ta?”

Lão già râu bạc nói xong, hảo cảm của Tà Băng cái sư phụ này lại tăng trên phạm vi lớn, tuyệt đối cường giả, tuyệt đối tiêu sái, tam giới đại loạn, liên quan gì đến hắn? Ha ha, tốt, Tà Băng cũng nhìn không được nữa tiến lên một bước, lớn tiếng nói: “Thế nhân ngăn cản, liền hủy thế gian này! Tam giới ngăn cản, liền đạp trên một con đường máu mà đi, cuối cùng muốn đem tam giới hung hăng dẫm nát dưới chân!”

Phóng khoáng, khí phách, cuồng vọng, Quân Tà Băng cùng Thiên Ma, đều là như thế!

Thiên Ma thật không ngờ, Tà Băng sẽ mở miệng nói như vậy, đôi con ngươi huyết sắc nhìn thẳng vào Tà Băng, lúc này mới phát hiện, thiếu nữ trước mặt, trong cuộc sống sùng nhĩ, tự tin, cuồng vọng, rất hợp với khẩu vị của Thiên Ma hắn!

“Ngươi, các ngươi sao có thể... Đốt tinh, Bối Bối, tứ Vương, chúng ta nhất định phải tiêu diệt ma đầu kia, không thể để cho hắn đi ra khỏi kết giới! Tuyệt đối không thể! Các ngươi, các ngươi, nhanh lên ah!” Lão già đưa tay chỉ vào Tà Băng mấy người, bị bọn hắn làm cho triệt để kinh trụ, không thể, tuyệt đối không thể lại để cho Thiên Ma đi ra ngoài!

Nhưng là, toàn bộ cấm địa, dường như hiện tại chỉ có một mình lão nhân gia hắn gào thét, đốt tinh tới đây, là vì bảo hộ cái thiếu nữ đã bảo rằng nếu mình cô độc thì đến tìm nàng. Tiểu nữ hải tới đây càng là vì bảo hộ thiếu nữ có Thất Thái Hồn Lực kia.

Tại thời điểm nhìn thấy lão già râu bạc, sư phụ Tà Băng xuất hiện, bọn hắn đã không có bất kỳ lo lắng gì nữa, hướng chi, hiện tại Thiên Ma cũng không có ý muốn thương tổn bọn hắn. Tiểu nữ hải cùng lão già đứng chung một chỗ, vừa vặn bị ánh mắt Tà Băng phát hiện, ngay khi nhìn thấy tiểu nữ hải, trong lòng Tà Băng hiện lên ra một cảm giác quen thuộc, cái tiểu nữ hải phần điều ngọc mài cùng tóc xanh mắt xanh lục này, chẳng lẽ quen biết nàng hay sao?

Tiểu nữ hải cảm nhận được ánh mắt của Tà Băng, lập tức liền nhắm đôi mắt to lại, sau đó đem hai bàn tay nhỏ bé che mặt mình, cái miệng nhỏ nhỏ chu lên lẩm bẩm, nàng không nhìn mình được, không nhìn mình được, không nhìn mình được, không nhìn mình được....

Lúc Tà Băng biết rõ Mạc không có chuyện gì, tâm tình đã hồi phục xong, bây giờ nhìn thấy bộ dạng đáng yêu của tiểu nữ hải, không nhìn được trực tiếp bật cười, tiểu cô nương này, thật đáng yêu giống như Tiểu Từ.

“Bối Bối, đốt tinh, tứ Vương, nhanh đứng dậy để đối phó ma đầu kia ah!” Lão đầu thét lên lần nữa, hiện tại tất cả mọi người nhìn hắn với ánh mắt nhìn một kẻ ngu ngốc, tứ Vương hiện tại vẫn còn bị Thiên Ma giam cầm, tiểu nữ hải Bối Bối cùng đại tinh tinh đốt tinh chưa từng có đem lão nhân này để vào mắt.

“Ah! Phanh!” Một âm thanh thét thăm vang lên, cùng theo đó là âm thanh ngã xuống đất, lại nhìn miệng lão già kia đã phun đầy máu tươi, hấp hối nằm trên mặt đất, một đôi tay oán hận chỉ vào Thiên Ma, trong ánh mắt là hận ý vô cùng mãnh liệt, sau đó con mắt trợn một phen, chính thức ợ ra rắm (BB: nguyên văn đó nha)

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104: Chắc Chắn Phải Cùng Nhau Cạn Ly

Thiên Ma sát phạt quyết đoán, khí phách yêu tà, năng lực siêu phàm, vô cùng cuồng vọng, quả xứng là đệ nhất thiên hạ

Hắn chính là kẻ cao cao tại thượng, chân đạp tam giới chỉ là vấn đề thời gian. Tà Băng tin tưởng rằng Thiên Ma hôm nay, sau này tuyệt đối sẽ lại khiến cho người đời hoảng sợ. Tà Băng lúc này vẫn còn rất nhiều nghi hoặc, nay đã gặp sư phụ mình, không hỏi thì xem sao được?

Lão gia gia râu bạc đương nhiên biết rõ trong lòng Tà Băng có trăm ngàn thắc mắc, thế nhưng giải thích hay không lại là việc của lão mà lúc này thì đương nhiên không còn thời gian để giải thích nữa. Lão nhìn Thiên Ma, đầy mắt tràn đầy tán thưởng, người mà lão gia gia phải để mắt tới không nhiều, Thiên Ma chính là một trong số ít ỏi đó.

“Thiên Ma, ngươi vẫn muốn kiên trì ý niệm của ngươi?” Lão gia gia hỏi Thiên Ma, tuy nhiên trong lòng lão đã biết trước quyết định của hắn. Chỉ là nhìn không được vẫn muốn hỏi hắn, thực ra hiện tại trong lòng lão cũng rất mâu thuẫn.

Để cho Thiên Ma lựa chọn con đường của hắn nhưng lại muốn hắn buông tay, hi vọng hắn buông thù hận, buông hết thảy để làm một người bình thường sống một cuộc sống bình thường, có điều, lão cũng biết rõ là không có khả năng. Thiên Ma sẽ không chọn con đường này. Dù có chết hắn cũng không chọn con đường này.

Lão gia gia trong lòng còn có ý định khác, chính là để cho Thiên Ma đi cùng với đồ đệ bảo bối của mình – Tà Băng, như thế mà nói thì Thiên Ma sẽ có thể cảm nhận được tình bạn, tình thân, Tà Băng cũng sẽ được đảm bảo an toàn, nhưng lão biết rõ là chỉ có mình lão suy nghĩ như vậy mà thôi.

Thiên Ma sẽ không dừng lại vì bất cứ ai. Mục đích của hắn, mục tiêu của hắn, hắn muốn báo thù, hắn muốn cho những người kia phải hối hận, mấy ngàn năm nhục nhã, mấy ngàn năm đuổi giết vây công, ba ngàn năm bị phong ấn, tất cả những điều đó, Thiên Ma nhất định phải trả lại tất cả!

“Chắc chắn phải cho Tam giới này phủ phục dưới chân Thiên Ma ta!”. Thiên Ma vẫn khí phách và ngông cuồng như cũ, mức độ ngông cuồng của hắn, đến Tà Băng cũng không theo kịp.

Lão gia gia râu bạc nghe được lời của Thiên Ma, chẳng hề có thêm một chút mong muốn nào, có lẽ Thiên Ma hắn vốn thế, nếu hắn không chọn con đường này thì đã không phải là Thiên Ma rồi, và cũng không thể ngao ngễ trước thiên hạ như ba ngàn năm trước, chẳng ai dám ngăn Thiên Ma!

“Ngươi đi đi, đường ở dưới chân ngươi, có điều ngươi không nên làm tổn thương người vô tội.” Lão gia gia quay lưng không nhìn Thiên Ma nữa, khẽ thở dài nói, Thiên Ma, ân oán ba ngàn năm, ai đúng ai sai, ngươi hãy tự tìm hiểu đi.

Thiên Ma không ngờ lão gia gia có thể thả hắn đi như vậy, với thân phận của lão gia gia mà thả hắn đi như vậy lại càng khiến hắn thêm nghi hoặc, lão gia gia tựa hồ như đã siêu thoát khỏi tam giới vậy. Thiên Ma tung hoành mấy ngàn năm ở tam giới, chưa bao giờ nghe đến một ai đủ mạnh để hắn phải ngưỡng mộ như vậy.

“Người vô tội? Người không phạm ta, ta không phạm người! Thế nhưng, Thiên Ma ta chưa bao giờ là người tốt”. Thiên Ma lại thêm một điểm giống Tà Băng, hai tính nết, hai tính cách, nếu đối địch sẽ vô cùng tàn nhẫn.

“Quân Tà Băng, ta nhớ kỹ ngươi rồi! Đợi ta thống nhất Tam Giới, đứng trên ngôi cao, nhất định sẽ cùng ngươi nâng chén!” Thiên Ma nói xong thì ngược đời mắt màu máu nhìn Tà Băng, cả nhân loại chỉ có thiếu nữ này đủ khí phách cuồng vọng như hắn!

Thiên Ma tin rằng người con gái trước mắt hắn tương lai sẽ còn mạnh hơn hắn, Thiên Ma vô cùng tán thưởng Tà Băng từ tận đáy lòng.

“Được! Thiên Ma, đợi khi ngươi thống nhất Tam giới, gặp lại ta nhất định phải cùng nhau nâng chén!” Tà Băng phi thân lên không trung, đến trước mặt Thiên Ma, nhìn vào khuôn mặt yêu dị tuyệt mỹ với đôi mắt khát máu, phóng khoáng nói.

“Ha ha ha! Quân Tà Băng!” Thiên Ma thấy Tà Băng đến trước mặt mình, ánh mắt không có chút chán ghét, không có khinh bỉ, cũng không đồng tình, không sợ hãi hay kính sợ mà chỉ có nét ôn hòa nhàn nhạt. Đã vạn năm rồi, đây là lần đầu tiên có người dám đối mặt nói chuyện với hắn như vậy.

“Thiên Ma! Nói phải giữ lời!” Tà Băng tiến đến, giờ tay mình về phía trước.

Thiên Ma nhìn thần sắc của Tà Băng, nét mặt tươi cười, ai nấy đều nhìn ra tâm tình vui vẻ của Thiên Ma lúc này, hắn không chút do dự, duỗi bàn tay thanh mảnh xinh đẹp ra.

“Pa!” hai bàn tay trắng nõn xinh đẹp như nhau cùng đập vào nhau giữa không trung.

Nói phải giữ lời! Đợi hắn thống nhất Tam giới, sẽ đứng trước mặt nàng cùng nhau nâng ly.

Một chương này cũng là ghi nhận tình bạn của Tà Băng và Thiên Ma và cũng là ghi dấu lần gặp mặt đầu tiên của hai con người thần thánh.

Tất thảy mọi người chứng kiến cảnh này, về sau mỗi khi hồi tưởng lại lần gặp mặt đầu tiên của hai cường thần đều không nhịn được nhếch mép cười, trong lòng tràn ngập trí khí phóng khoáng, vĩnh viễn không quên được tiếng cười cuồng vọng của hai bóng người một đỏ một trắng kia.

Lão gia gia và bọn Tuyệt Ảnh thấy vậy cũng bất giác mỉm cười, Băng Nhi lúc nào cũng làm bọn hắn tự hào vô cùng!

Sau khi Thiên Ma và Tà Băng buông tay nhau ra, Thiên Ma chớp con mắt huyết sắc, ngửa mặt lên trời cười ha ha rồi quay người đi, chỉ để lại âm thanh ngập tràn khí phách của Thiên Ma bên tai mọi người.

“Ai dám nắm tay trăm họ, ngao ngễ ngăn ta giữa Tam giới này! Ha ha ha...” Thanh âm cuồng ngạo như còn vang vọng bên tai mọi người thật lâu không tan biến.

Nhìn cái bóng dáng màu đỏ dần biến mất, bọn Tà Băng mới lấy lại tinh thần, khỏe miệng khẽ nhếch lộ ra dáng vẻ tươi cười, Mạc không việc gì lại có thể kết giao với Thiên Ma một cách hào sảng như thế, cảm giác dễ dàng do không rõ Mạc sống chết ra sao cũng dần biến mất.

Sau khi Thiên Ma biến mất, kết giới Cẩm địa cũng dần không thấy gì nữa. Tất cả những cây ăn thịt người, hoa ăn thịt người, cỏ ăn thịt người cũng đều biến mất từ khi Thiên Ma rời khỏi. Sự hiện hữu của chúng là vì Thiên Ma, một khi Thiên Ma đã rời đi, bọn chúng vốn không nên tồn tại ở Áo Tạt Tư đại lục này thì tự nhiên cũng sẽ rời khỏi.

Tất cả mọi người đều lấy lại bình tĩnh, giam cầm trên người bọn mấy người Thiên Lang để cũng dần biến mất, đầu lĩnh bốn tộc cũng đứng lên, một đám người không ai mở miệng, chỉ lẳng lặng nhìn về chỗ Thiên Ma biến mất. Trong đầu ai nấy đều vang vọng câu nói hung hăng can quấy của Thiên Ma trước lúc rời đi.

Hồi lâu sau, Tà Băng quay người nhìn về phía lão gia gia râu bạc, sư phụ của nàng, nàng muốn coi bỏ một phần nghi vấn.

Lão gia gia râu bạc nhìn ánh mắt của Tà Băng, bắt đầu đi lắc đầu, tỏ vẻ thần bí nói: “Nha đầu, hiện tại đừng nên hỏi cái gì hết, biết nhiều đối với ngươi cũng sẽ chẳng tốt đẹp gì, ngươi hãy cứ cố gắng tu luyện để chính mình thêm mạnh mẽ là được rồi”

Tà Băng nghe những lời lão gia gia nói, muốn mở miệng hỏi, lại cứ thế há to miệng, không nói câu nào. Gặp Thiên Ma, gặp lại sư phụ, Tà Băng bấy giờ mới biết được kẻ tưởng là đã mạnh mẽ như nàng hóa ra chỉ là con sâu con kiến nhỏ bé, nàng chẳng còn lý do gì để nói mình mạnh mẽ nữa.

Hóa ra là nàng đã xem thường thế giới này!

Bốn lão vương nghe được đối thoại của hai người, trong lòng đầy những nghi hoặc nhưng không nói gì, thực ra điều bọn họ muốn biết nhất chính là thân phận thực sự của Thiên Ma và của lão gia gia này, thế nhưng bọn họ cũng hiểu rõ, trên đời này có nhiều việc, nhiều người không nên biết rõ thì sẽ tốt hơn.

“Ha ha, nha đầu ngươi có phải đang nghĩ về Tam giới mà Tiểu Thiên Ma nhắc tới?” Lão gia gia râu bạc không để ý có nhiều người đang chăm chú lắng nghe như vậy, cười nói giống như chưa từng nói về Tam Giới với nha đầu kia.

“Theo lời của tiểu Thiên Ma thì Tam Giới chính là Áo Tạt Tư đại lục, cảnh sắc u minh, nơi có cả ba thần. Nha đầu, cuối cùng vẫn phải có sứ mạng của mình, coi bỏ được sự ràng buộc của bí mật thì toàn bộ sứ mạng sau này của ngươi hết thảy đều hiển hiện trước mắt ngươi”. Lão gia gia râu bạc sờ sờ râu mép của mình, nhìn Tà Băng, ánh mắt có chút không đành lòng, hai nha đầu này sứ mạng giống hay khác nhau cũng đều kiên trì rèn luyện, may thay là cả hai đều chưa từng khiến lão thất vọng.

“Sứ mạng?” Tà Băng nhíu mày, ánh mắt có chút nguy hiểm nhìn về phía sư phụ của mình. Quân Tà Băng nàng vốn chỉ sống vì bằng hữu và người thân của nàng, có gì lại có liên quan đến cái thứ gọi là “sứ mạng” chết tiệt kia?

“Ngươi không muốn biết về thân phận của ngươi sao? Không muốn hóa giải quá khứ của ngươi sao? Không muốn biết vì sao ngươi mất trí nhớ? Không muốn biết cái hộp đen là cái gì? Năng lượng Thất Thái là cái gì ngươi cũng không muốn giải?” lão gia gia liền tiếp đặt câu hỏi khiến sắc mặt Tà Băng trở nên trắng bệch.

Sao nàng lại không muốn biết chứ? Nàng dốc sức liều mạng để mạnh mẽ lẽ nào không phải là vì để mở cánh cửa bí mật về thân phận bảo hộ của mình? Sứ mạng? nàng trốn không được nó sao? Đã không thể trốn thì phải đeo lên lưng mà đi tiếp thôi. ...

“Sứ mạng gì?” Tà Băng nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng của mình, quay sang hỏi lão gia gia.

“Nói tại đây sao?” Lão gia gia cười cười, dù biết trong lòng Tà Băng đã tiếp nhận sứ mạng của nàng thì cũng không thể nói vấn đề này tại đây.

Tà Băng nhẹ gật đầu ý nói lão gia gia chờ nàng một chút rồi quay người đi về hướng bốn vị đại vương họ. Tà Băng đi đến trước mặt Từ Kim Cự Long Vương, dừng lại mỉm cười, đoạn gọi to về phía ngọc giới: “Tiểu Từ!”

Tiểu Từ từ bên trong nháy mắt đã đi ra, ôm lấy Tà Băng kiểm tra quanh người nàng một lượt, biết rõ tỷ tỷ của mình chỉ bị thương nhẹ mới yên tâm, ngẩng đầu ngược đôi mắt âm ức nhìn Tà Băng, tại sao tỷ tỷ cứ mỗi lần gặp nguy hiểm lại bắt hắn phải trốn?

Hắn cũng muốn được bảo vệ tỷ tỷ! Tiểu Từ càng mong muốn bản thân mình trở nên mạnh mẽ. Con cháu vương tôn, kế thừa huyết thống, hắn đương nhiên phải thành công.

Tà Băng vỗ đầu Tiểu Từ cười nói: “Tiểu Từ nghe lời, ngươi xem người sau lưng ngươi là ai?”

Tiểu Từ bấy giờ mới cảm nhận được khí tức quen thuộc phía sau lưng, liền quay người thì nhìn thấy Từ Kim Cự Long Vương đã ướt đầm nước mắt tự bao giờ.

“Gia gia!” Tiểu Từ vẫn luôn muốn gặp mặt người thân của mình, nhưng lại không ngờ gặp trong hoàn cảnh này, hết thảy đều vội vàng, hai chữ “gia gia” dường như đã lấy hết khí lực của Tiểu Từ hắn.

“Hài tử, cháu ngoan của ta”. Từ Kim Cự Long Vương đang tay ôm Tiểu Từ vào lòng, Tiểu Từ cũng tựa đầu vào ngực gia gia mình, cái ôm ấm áp tình cảm thân tình này hoàn toàn không giống với khi hắn ôm tỷ tỷ của mình.

Tà Băng nhìn hai người ôm nhau thì mỉm cười đi về phía Thiên Lang đế, Hòa Phượng Hoàng Vương hóa hoàng, Bạch Hổ vương, đoạn nói: “Thiên Lang đế, ta không biết tại sao chúng ta trở thành kẻ thù của nhau, lần này chúng ta vô tình gặp nhau, nhưng trước mặt Vương Lang tộc, chỉ cần ta muốn thì chắc chắn sẽ không để bọn chúng uy hiếp Thiên Lang tộc các ngươi.”

“Chính là ý đó, từ nay nước giếng không phạm nước sông!” Thiên Lang đế nghe được câu nói của Tà Băng thì trong mắt có chút thâm trầm, lát sau ngẩng đầu nói với Tà Băng.

Tà Băng gật đầu sau đó quay sang nói với hai người Bạch Hổ Vương và Hòa Hoàng: “Ta đang trong thời gian khảo nghiệm để tiếp nhận vị trí đứng đầu Hồn Thú, sau lần này, ta nhất định sẽ đến thăm Hòa Phượng Hoàng tộc và Bạch Hổ tộc, lúc đó sẽ cần hai người chỉ giáo nhiều.”

Hòa Hoàng và Bạch Hổ nghe những lời này của Tà Băng cũng nhin không được, nuốt nuốt nước miếng, cô nương này thực lực mạnh mẽ, lại có cả một đám biến thái ở bên, bọn hắn ai dám “chỉ giáo một chút”?

“Vô cùng hoan nghênh!” Hai người đồng thanh đáp lại Tà Băng. Dù sao kẻ đứng đầu Hồn Thú cũng không thể để mất mặt được. Nàng là đang tiếp nhận khảo nghiệm, thế này mà là khảo nghiệm sao? Thiên Ma vốn là kẻ đứng đầu hồn thú, phong ấn siêu cấp, cũng đã là bằng hữu của nàng rồi, còn cần phải khảo nghiệm sao?

“Cảm ơn!” Tà Băng cười đáp lại hai người họ

“Tiểu muội muội, chúng ta có biết nhau hay không?” Tà Băng đi một mạch tới, ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu cùng đôi mắt màu xanh lá của tiểu nữ bên cạnh, ngồi xổm xuống mỉm cười hỏi.

Tiểu nữ Bối Bối nghe được tiếng của Tà Băng liền “A” một tiếng, sau đó phát hiện mình vừa lên tiếng thì lập tức dùng tay che miệng của mình, trong đôi mắt màu xanh lá mở to còn có tia hoảng sợ, Tà Băng lại im lặng nhìn, nàng đã trở nên kinh khủng như thế từ lúc nào vậy chứ?

“Không biết, không biết...” Bối Bối vừa mới mở miệng, ánh mắt Tà Băng lại lóe lên, trong đôi mắt ngập tràn vui vẻ, hóa ra chính là nàng.

“Tên nhóc này, ngươi không biết muốn giấu diếm thân phận thì không thể mở miệng sao?” Tà Băng bỗng nhiên muốn trêu chọc cô bé đáng yêu này. Bối Bối vừa mở miệng không phải dùng thanh âm trẻ con thanh thúy mà là tiếng của tiểu quái vật đã đấu với Tà Băng trong thất thái hồ trước kia.

“A, Bối Bối không nghe thấy, Bối Bối không hề nghe thấy gì cả.” Nhóc Bối Bối đáng yêu vội che lỗ tai mình lại, nàng không nghe thấy bất cứ điều gì cả, không nghe được gì hết. Nàng cũng không biết Tà Băng đang nói gì.

Tiếng nói mềm mại, ngọt ngào lần này đã làm Tà Băng động lòng, bất đắc dĩ cười cười rồi sờ lên tóc Bối Bối, nói: “Vừa rồi không phải ta khi dễ ngươi, được rồi, nghe lời ta, trở về đi.”

Tuy Tà Băng rất thích cô bé này, nhưng hiện nay chính nàng cũng không rõ sứ mạng của bản thân, không biết sẽ đem lại những nguy hiểm gì cho cô bé đáng yêu này, Tà Băng không muốn làm cho cô bé phải theo nàng mà chịu khổ, hơn nữa cô bé này cũng không nhất thiết phải theo nàng.

Lúc Tà Băng đứng dậy muốn rời đi, không ngờ lại bị Bối Bối kéo ống tay áo giữ lại, đôi mắt màu xanh lá đáng yêu nháy nháy mắt, nhếch cái miệng nhỏ nhắn tinh nghịch nói: “Bối Bối nghe được ngươi nói ngươi yêu thích ta, muốn ta ở lại bên cạnh ngươi đây.”

Tà Băng nghe những lời của Bối Bối không kìm được mà bật cười, sao nàng lại quên mất rằng tiểu quái vật đáy hồ kia lần nào cũng có thể nhìn ra được ý nghĩ của nàng chứ, cô nhóc này....

“Xét thấy ngươi yêu thích Bối Bối đáng yêu vô địch ta đây như vậy, như vậy người ta sẽ cố ly khai khỏi Thất Thái hồ mà ta yêu thích nhất để đi theo ngươi.” Bối Bối còn không đợi Tà Băng nói chuyện xong đã trực tiếp nắm lấy cánh tay Tà Băng, bày ra một bộ dáng đáng yêu khiến Tà Băng cũng phải mềm lòng.

Tà Băng vừa đang định nói thì Tiểu Từ đã rời vòng tay của Từ Kim Cự Long Vương và đi đến bên cạnh Tà Băng, chớp chớp con mắt đáng yêu nhìn Tà Băng: “Tỷ tỷ, Tiểu Từ mới đáng yêu nhất, đẹp trai nhất có đúng không?”

“Bối Bối mới là đáng yêu nhất, xinh đẹp nhất đấy.” Tà Băng không nói gì, cô nhóc Bối Bối lập tức phản bác. Tiểu Từ trừng đôi mắt màu xanh lá, hai tay chống nạnh, lớn tiếng nói.

“Ngừng!” Tà Băng thấy hai người chuẩn bị nhào vào nhau liền lao tới đứng chắn giữa hai bọn họ.

Nhìn ánh mắt hai người, Tà Băng liền nói: “Ừ, Tiểu Từ là đẹp trai nhất, Bubu thì xinh đẹp nhất, được chưa?”

“Hai chúng ra ai đáng yêu hơn?” Hai người cùng đồng thanh.

“Đáng yêu? Đương nhiên là ta đáng yêu nhất rồi!” Tà Băng lúc đó tâm tình rất tốt nên vuốt vuốt mũi nói khiến cả hai cũng bất ngờ.

Hai tên nhóc Tiểu Từ và Bối Bối này thật khiến Tà Băng vui vẻ, lại nghĩ tới những việc cần giải quyết về sau, Tà Băng đi về hướng Đại Tinh Tinh vẫn đứng sừng sững bên cạnh, phi thân lên không trung rồi lại nhìn tới Đại Tinh Tinh vừa nãy đã cứu nàng, che chắn cho nàng, Tà Băng cũng rom róm nước mắt.

“Đại Tinh Tinh, ngươi và ta ở bên nhau thì hãy là đồng bọn của chúng ta được không?” Tà Băng đã kịp nói câu này trước khi nhìn thấy bóng lưng cô độc

của Đại Tinh Tinh lúc rời đi giữa màn sương trắng dày đặc. Tà Băng kiếp trước đã nhận hết cô độc, nàng không muốn làm cho bọn họ cũng phải trải qua nỗi cô độc giống nàng.

Đại Tinh Tinh nhìn Tà Băng, trong đôi mắt ánh lên một thoáng mơ màng, sau đó nhẹ gật đầu. Phụ thân hắn từng nói, nếu hắn gặp một người không đáng ghét thì có thể lựa chọn đi theo nàng. Nay hắn đã gặp được người hắn yêu thích, không phải là hắn có thể đi theo nàng sao?”

Tà Băng thấy Đại Tinh Tinh đồng ý thì vô cùng vui vẻ. Đại gia đình Tà Băng hôm nay đã có thêm hai thành viên mới, một Đại Tinh Tinh và một tiểu cô nương, cả hai đều là những người đáng yêu.

Đại Tinh Tinh liền ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng thật lớn, tựa hồ như muốn nói gì đó, rồi duỗi bàn tay cực lớn của hắn, nắm lấy lòng bàn tay Tà Băng. Đại Tinh Tinh liền tiếp phát ra những âm thanh kỳ quái gì đó mà chẳng ai hiểu được, Tà Băng cũng chỉ biết nhắm mắt lại.

Mấy người Tuyết Ảnh thấy thế thì hoảng sợ lo lắng, đây là...

“Đừng lo lắng, Đại Tinh Tinh đang tiến hành nghi thức nhận chủ, đây là cách để tộc Đại Tinh Tinh bọn họ nhận chủ mà, nhà đầu, lại thêm một thể lực lớn, lại thêm nhiều phiền toái đó nha...” Lão gia gia râu bạc vuốt ria mép của mình, vừa mỉm cười vừa bắt đầu lắc đầu.

Biết được đây là nghi thức nhận chủ của Đốt tinh, mấy người bọn họ cũng tạm yên lòng nhưng vẫn không dám buông lỏng cảnh giác, ai nấy đều chăm chú nhìn thẳng vào bàn tay Đốt tinh đang nắm lấy Tà Băng.

Bốn vị vương gia của Hồn thú chi linh đều tròn tròn mắt, hai quái vật mà Hồn thú chi vương như bọn họ cũng không dám trêu chọc nay lại đi theo Tà Băng sao? Hơn nữa, dường như là họ đều rất tự nguyện? Trời, ai có thể nói cho bọn hắn biết thiếu nữ trước mắt cuối cùng là biến thái từ nơi nào đến!

Thời gian dần trôi qua...

“Gra...à...oooooooo!!!!” Bỗng nhiên, đốt tinh ngửa mặt lên trời rống một tiếng dài, một luồng sáng trắng bao vây lấy Tà Băng và đốt tinh.

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105: Đồ Đặc Của Mình?

Editor: Diệp Băng Băng

Mọi người bị một tiếng này của đốt tinh làm cho giật mình, hào quang mãnh liệt bộc phát khiến cho mắt mọi người không thể mở ra được, lúc này có thể không bị một chút ảnh hưởng, vẫn như cũ cười tùm tùm tìm ngoại trừ sự phụ râu bạc thì không có ai khác.

Năm phần, mười phần, hào quang không giảm, ngược lại càng tăng lên rồi...

Một phút đồng hồ, lưỡng khắc chung(khoảng 30'), tại thời điểm trong mắt mọi người đều xuất hiện tia lo lắng, hào quang lập tức biến mất, sau khi mọi người có thể lấy lại tầm mắt, thời gian phẳng phát như ngừng lại trong nháy mắt đó, chỉ thấy trước mặt Tà Băng một thân áo trắng, nhắm mắt lại, bên người phiêu tán hào quang bảy màu, cả người tựa như một nữ thần Thất Thái lung linh.

Mà đốt tinh vốn cao lớn, lúc này đã biến hóa nhỏ lại thành một hầu tử cao bằng Tà Băng, làm cho người kinh ngạc chính là, hắn như là một Thủ Hộ Giả lung trắng tập đứng sau lưng Tà Băng, trên người đốt tinh cũng được bao phủ bởi Thất Thái hào quang.

Bộ dạng hai người, vốn là tuyệt đối không xứng đôi chút nào, nhưng mấy người Tuyết Ảnh chứng kiến cảnh này lại không cảm thấy có chút nào quái dị, dường như đốt tinh cơ bản nên đứng sau lưng Tà Băng như vậy, thân phận là một Thủ Hộ Giả.

Hào quang bảy màu vây quanh Tà Băng cùng đốt tinh theo thời gian dần biến mất, Tà Băng cùng đốt tinh mở mắt, đôi mắt Thất Thái lung linh của Tà Băng xuất hiện lần nữa, đôi mắt của đốt tinh nhìn về phía Tà Băng, đáy mắt ngoại trừ tôn kính thì vẫn là tôn kính.

Đốt tinh hiện tại, chỉ vì Tà Băng mà sống! Chủ nhân sinh, đốt tinh sinh! Chủ nhân vong, đốt tinh vong!

Đôi mắt Tà Băng nhanh chóng biến thành màu đen, đáy mắt hiện lên một vòng hung phấn, ngũ giai Hồn Tôn đỉnh phong! Đăng cấp càng cao, tấn cấp lại càng khó, không nghĩ tới chỉ một nghi thức nhận chủ của đốt tinh lại làm cho hồn lực của mình đạt đến ngũ giai Hồn Tôn đỉnh phong!

Tà Băng quay người, nhìn về phía đốt tinh lúc này chỉ cao bằng nàng, nở một nụ cười tươi: “Đốt tinh, hoan nghênh gia nhập gia đình của chúng ta.”

“Còn có ta, còn có ta nha.” Tiểu Bối Bối thấy Tà Băng không có việc gì, đôi mắt màu xanh lá lóe sáng nhìn về phía Tà Băng, vừa nghe được lời của Tà Băng liền lập tức phi thân đến bên người Tà Băng.

Tuy tiểu Bối Bối còn nhỏ nhưng ngàn vạn lần không nên xem thường tiểu la lị nhìn như đáng yêu vô hại này, nếu không thì... hừ hừ, Vô Dịch tiểu Bối Bối sẽ khiến cho hân rất thảm đấy...

Tà Băng đưa tay ôm tiểu Bối Bối vào lòng, tiểu la lị này thật đáng yêu. Sau đó Tuyết Ảnh, Tuyết Táp, Yêu Hoa, tiểu Từ, Thiên Tài, năm người cũng phi thân đến bên người Tà Băng, tám người cùng nắm tay nhau, đương nhiên, không ai sẽ quên Mạc, chín người, đều là người một nhà! Vĩnh viễn là người một nhà.

Nhìn mấy người trước mặt mình, trong tâm trí Tà Băng hiện ra áo đỏ cuồng vọng – Dật, áo trắng ôn nhu – Mộc Vũ, thanh y đơn thuần – Từ Hiên, áo lam nhẹ nhàng – Bắc Ngạn Phong, còn có Lăng Tiêu, Tà Vụ, năm mươi cái đồng bọn, học sinh lớp quý tộc sáu, bọn hân hiện tại có khỏe không?

Những người kia, mặc kệ tương lai như thế nào, cho dù thay đổi như thế nào, bọn hân vẫn là đồng bọn của Tà Băng, là người nhà của Tà Băng.

Bốn người Thiên Lang để chứng kiến mấy người Tà Băng vẫn cùng nắm tay nhau, chứng kiến đáy mắt bọn họ tràn đầy tình nghĩa, đáy lòng cũng không biết suy nghĩ cái gì, cảm giác duy nhất chính là không ai có thể tách rời bọn hân, bọn hân dường như chính là một chỉnh thể không thể tách rời.

Lão gia gia râu bạc vẫn như cũ là vẻ mặt cười tủm tỉm vuốt râu ria, bảo bối đồ nhi của hân đồ nhi, bất luận là phương diện nào đều không khiến hân thất vọng.

Mọi người buông tay nhau ra, lúc này đây, tình cảm giữa bọn họ đã tăng lên một bậc cao hơn, Tà Băng nhìn về phía tiểu Từ, nói: “Tiểu Từ, đến đây.”

Tà Băng nắm tay Tiểu Từ đi về phía Từ Kim Cự Long Vương, nhìn đôi mắt màu tím uy nghiêm, Tà Băng nói: “Ta chính là người đang tiếp thụ khảo nghiệm ở Hồn Thú chi linh, ta sẽ đi đến lãnh địa của Từ Kim Cự Long Vương.”

Sau đó Tà Băng lại cúi đầu nói với tiểu Từ: “Tiểu Từ, ngươi cùng gia gia đoàn tụ một chút, tỷ tỷ cùng sư phụ trở lại ngọc giới trước, ngoan ngoan nghe lời.”

Tiểu Từ ngoan ngoãn nhẹ gật đầu, Tà Băng cười nhìn về phía Từ Kim Cự Long Vương: “Long Vương, thỉnh giúp ta hướng Tháp Toa vấn an, chúng ta, gặp lại ở Từ Kim Cự Long Vương tộc lãnh địa.”

Tà Băng nói rất khách khí, làm cho Từ Kim Cự Long Vương không thể nói được gì, cái khảo nghiệm này, vốn là do Từ Kim Cự Long Vương nói ra, một nhân loại, nếu không có đủ thực lực, thì làm sao có tư cách khế ước cùng cháu của hân?

Nhưng Từ Kim Cự Long Vương thật không ngờ, cái nhân loại này lại cường hân đến như vậy, bất luận là thực lực của nàng, hay vẫn là một màn nàng dốc sức liều mạng phong ấn, còn có cách đối đãi đồng bọn của nàng, còn có những người khế ước cùng nàng, bất luận là phương diện nào đều làm cho Từ Kim Cự Long Vương bội phục!

Từ Kim Cự Long Vương hiện tại càng tin tưởng câu nói kia của nữ nhi hân, Tháp Toa đã từng nói một câu, tiểu Từ đi theo nàng ấy mới phát triển tốt hơn.

Không tin? Còn có cái gì để không tin hay sao? Toàn bộ Hồn Thú chi linh, có cái Hồn Thú nào có thể ở trong thời kỳ trưởng thành liền trở thành Siêu Thần Thú, hơn nữa còn thành công hóa thành hình người không?

Cho nên hiện tại, Từ Kim Cự Long Vương hoàn toàn không cho rằng cái khảo nghiệm kia còn có tác dụng gì, hiện tại bị Tà Băng nhắc tới, hân cũng không có trả lời, mà phải nói gì đây, người đủ thực lực để có tư cách khế ước cùng Tiểu Từ sao? Không cần tiếp nhận khảo nghiệm? (Ồ vậy đi cho bớt chuyện... cho ta bớt tức ởchap sau này)

Tà Băng cười cười, buông tay tiểu Từ ra, cùng râu bạc lão gia gia, mấy người Tuyết Ảnh liếc nhau, lập tức biến mất tại trong tầm mắt của mọi người, Tà Băng muốn biết rõ ràng, tất cả mọi chuyện rốt cục là như thế nào? Vận mệnh của mình chẳng lẽ thật sự bị người khác nắm giữ hay sao?

Từ Kim Cự Long Vương sau khi cáo biệt cùng Thiên Lang để ba người, liền mang tiểu Từ phi thân rời đi, Thiên Lang để ba người cũng cáo biệt nhau, phi thân rời đi, bên ngoài đại bộ đội còn phải lấy mệnh lệnh của bọn hân, mà hóa hoàng cùng Bạch Hổ Vương muốn chạy về lãnh địa của mình, cảnh cáo tộc nhân vạn lần không được trêu chọc Tà Băng khi nàng đến.

Sau khi tiến vào ngọc giới, mọi người đều tự tìm chỗ ngồi, đôi mắt Tà Băng vẫn ngừng trên người sư phụ râu bạc, lúc này đang ngồi thành thoi ngắm phong cảnh xung quanh, cũng không có mở miệng, nhưng đều đem toàn bộ suy nghĩ của nàng thu vào trong mắt.

Râu bạc lão gia gia cười tủm tỉm mắt nhìn cảnh sắc tuyệt mỹ chung quanh, nói ra: “Chắc chắn, sao trước kia ta không chỉnh sửa ngọc giới một phen nhỉ, hiện tại nhìn đến đây, lão đầu ta thật không muốn đi nữa nha.”

Lão gia gia nói vừa xong, Tà Băng liếc mắt, ngọc giới là nhà của bọn hân, làm sao có thể không tốt, không ấm áp?

“Lão đầu sư phụ, người có phải hay không nên nói về sứ mạng của ta rồi hả?” Tà Băng nhìn dường như lão gia gia không định nói về sứ mạng của mình nên nhìn thẳng lão rồi nói.

Lão gia gia thu hồi nụ cười, sờ sờ chòm râu, khẽ thở dài một cái, nhìn Tà Băng cùng đồng bọn của nàng: “Băng nha đầu, điều cần biết thì sẽ biết, quá trình lịch lãm rèn luyện của ngươi còn rất dài, ta chỉ gợi ý là sứ mệnh của ngươi có liên quan đến cái hộp đen kia.”

Tà Băng nhú mày, lấy cái hộp đen đặt trên tay, đối với cái hộp đen này Tà Băng thật sự bất đắc dĩ, từ tiền thế đến kiếp này, nàng vẫn không hiểu rốt cục

cái hộp đen này là vật gì, chớ đừng nói đến chuyện mở nó ra.

“Mở ra nó? Đương nhiên không có khả năng.” Lão gia gia nhìn cái hộp đen, đáy mắt hiện lên một tia đau lòng, nhưng mấy người Tà Băng đều không có chú ý tới, lão gia gia lắc đầu, không có chìa khóa, thì làm sao mở được cái hộp đen này?

Mấy người Tà Băng nghi hoặc nhìn về phía lão gia gia, ý của hắn là hắn biết rõ mở cái hộp này ra như thế nào sao? Cảm giác của Tà Băng nói cho nàng biết, cái hộp đen là vật rất quan trọng đối với nàng, nhất định phải mở ra nó, có lẽ sau khi mở nó ra, rất nhiều chuyện sẽ minh bạch rồi.

“Người nhìn kỹ mặt ngoài của cái hộp đen.” Râu bạc lão sư phụ nhắc nhở, đến bây giờ mà Băng nha đầu vẫn chưa nắm được một chút bí mật của cái hộp đen, người làm sư phụ như hắn cũng có chút sốt ruột nha.

Tà Băng cúi đầu xuống nhìn cẩn thận mặt ngoài của, dùng tay chà nhẹ ma sát mặt ngoài hộp ngọc, hồi lâu, Tà Băng nhíu nhíu mày, làm như hiểu được cái gì, nhưng lại không dám xác định, ngẩng đầu, đối với lão gia hỏi: “Mười hai con giáp?”

Hoa Hạ 5000 năm truyền thống, Tà Băng vẫn luôn biết rõ Hoa Hạ là một cái quốc gia thần kỳ, Tà Băng không ngừng xem xét, không ngừng ma sát, dần dần phát hiện, bên ngoài của hộp đen, có mười hai chỗ trũng, mà hình dạng chỗ trũng này chính là mười hai con giáp truyền thống.

Râu bạc lão sư phụ nhẹ gật đầu, nói: “Đúng vậy, chính là mười hai con giáp, mà mười hai chỗ trũng này chính là chìa khóa của hộp đen Thiên Tỏa, muốn mở nó, thì phải tìm chìa khóa của nó.”

“Thiên Tỏa? Cái chìa khóa?” Tà Băng nhìn xem những chỗ trũng trên cái hộp đen, trong miệng lặp lại hai từ này, Hoa Hạ cùng Áo Tập Tư đại lục có liên quan gì? Tại sao mình lại tới đây? Hiện tại tất cả đều như bí ẩn rồi loạn như một cái mê cung, vậy khôn Tà Băng ở bên trong.

“Nói đến đây thôi, nha đầu, đường đi tương lai như thế nào, phải xem vận mệnh của người, cái hộp đen này đối với người rất trọng yếu.” Lão giả quay lưng lại, nhìn bầu trời mờ miệng xa xăm, lần nữa nhấn mạnh tầm quan trọng của cái hộp đen, sau đó biến mất trước mặt mấy người Tà Băng.

Nha đầu, đồ đạc của mình, nhất định phải chính mình tìm về, việc lão đầu ta có thể làm cũng chỉ như vậy...

Tà Băng chứng kiến sư phụ của mình rời đi, ánh mắt kiên định nhìn về phương hướng râu bạc lão gia gia vừa biến mất, một ngày nào đó, nàng sẽ cỏi bỏ hết tất cả bí mật trên người nàng. Cái hộp đen Thiên Tỏa, cái chìa khóa, nàng nhất định sẽ mở ra!

Mấy người Tuyệt Ảnh liếc nhau, nhìn xem Tà Băng, mặc dù không có nói chuyện, nhưng trong ánh mắt hiện lên một điều, chính là, con đường tương lai, bất luận gian nan cỡ nào, bọn hắn đều ở cùng một chỗ, bất ly bất khí!

Thiên Tài nhìn cái hộp đen kia, dường như là nghĩ tới điều gì, nhưng Thiên Tài lại không nói gì, giống như lão gia gia đã nói, đường của Tà Băng, phải do chính cô ta tự bước đi. Thiên Tỏa cùng cái chìa khóa Tà Băng sẽ tìm được, tìm về đồ vật thuộc về nàng.

Tà Băng ngẩng đầu cười với mọi người, nghĩ tới Vương Lang nhất tộc vừa được mình cứu, sau khi làm cho bọn Tuyệt Ảnh nghỉ ngơi chữa thương, Tà Băng liền đi về phía Vương Lang nhất tộc.

Tà Băng vừa mới đi đến lãnh địa của Vương lang tộc, Vương lang tộc trưởng Bích Hoàng liền dẫn tộc nhân của mình đi đến trước mặt Tà Băng trước mặt, ngay ngắn cúi người về phía Tà Băng, thanh âm to lớn vang lên: “Vương Lang nhất tộc, tham kiến chủ thượng!”

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Sẽ Không Rời Xa Tỷ Tỷ

Tà Băng vừa nghe thấy câu nói đó thì thấy một nam tử Vương Lang tộc chừng ba mươi tuổi, tả hữu là hai huynh muội Bích Thanh và Bích Dã, sau lưng lại là năm Vương lang màu vàng cao lớn, phía sau lại có chừng 800 tên tộc nhân của lang tộc, lúc này bọn hắn đều tỏ vẻ thần phục Tà Băng.

Tà Băng đi đến phía trước, đưa tay đỡ lấy Bích Hoàng rồi nói với Vương lang tộc: “Mọi người đứng dậy trước đã”.

Tất cả người của Vương lang tộc đều ngồi thẳng dậy nhìn thiếu nữ trước mặt, chủ thượng sau này của bọn hắn lại là một con người bình thường.

Tà Băng nhìn Vương lang tộc nhân nhậm nói: “Từ giờ trở đi, toàn bộ vương lang tộc sẽ không bị áp bức nữa”

Một câu nói nhậm này lại khiến cho toàn thể Vương lang tộc sôi trào, toàn bộ Vương lang tộc đã bị Thiên Lang tộc áp bức mệt mỏi suốt bao lâu nay, bây giờ nghe những lời nói này của chủ thượng Tà Băng thì sao lại có thể không vui? Làm sao lại có thể không kích động?

Bích Hoàng đã biết rõ việc lựa chọn đi theo thiếu nữ trước mặt tuyệt đối không phải là một lựa chọn sai lầm, hắn biết nàng luôn coi những thân nhân có

khế ước với mình giống như là thân nhân của mình vậy. Mà Tà Băng thì bất luận gặp phải chuyện gì cũng không để cho tùy tùng của nàng phải thất vọng.

Tà Băng đã từng nghĩ sẽ để cho toàn thể Vương lang tộc ký khế ước với thủ hạ của mình, nhưng hiện nay, Tà Băng thực sự muốn xem ý kiến của bọn họ thế nào, nếu Vương lang tộc có bất kỳ sự bất mãn nào, Tà Băng tuyệt đối sẽ không miễn cưỡng bọn họ.

Bích Hoảng có thể lãnh đạo cả một bộ tộc, hiển nhiên là không hề ngu ngốc, bèn ngẩng đầu nhìn Tà Băng nói: “Tất cả người trong Vương lang tộc nguyện là bằng hữu với thuộc hạ của chủ thượng”

Nghe được câu nói này của Bích Hoảng, Tà Băng có chút nghi hoặc ngẩng đầu hỏi: “Tại sao?”

Bích Hoảng thoáng nhìn qua hai hải tử bên cạnh mình cùng tộc nhân sau lưng, ngẩng đầu nói: “Vương lang tộc có lẽ nên trở về Áo Táp Tư đại lục. Đương nhiên nếu bằng hữu của chủ thượng muốn ký kết khế ước thì ít nhất phải chịu được ba lượt công kích của chúng ta!”

Đây là yêu cầu duy nhất của Vương lang tộc, bọn họ có thể ký kết cùng với loài người, cũng có thể ký khế ước với loài người nhỏ bé, nhưng người ký khế ước với bọn họ không thể là kẻ yếu!

Tà Băng khẽ nhếch nhếch môi, Vương lang tộc không hổ là chủng tộc được nàng coi trọng!

“Không vấn đề! Trước tiên các người ở lại nơi này tu luyện, ta còn muốn đi xem lãnh địa của Hỏa Phượng Hoàng tộc và Bạch Hổ tộc đã.” Thực lực của Vương lang tộc bây giờ vốn đã hồi phục, tu luyện bên trong ngọc giới thực sự là quá tốt với họ.

“Hỏa Phượng Hoàng và Bạch Hổ tộc? Chủ thượng, nếu là đi đến hai chỗ này thì... phải cẩn thận một chút.” Bích Hoảng nghe Tà Băng nói muốn đi đến hai lãnh địa này thì không khỏi nhún mày nói.

Tà Băng khẽ nhếch mi mắt ý nói Bích Hoảng tiếp tục nói. Phải coi chừng cái gì?

“Hai lãnh địa này không giống với lãnh địa của Thiên Lang tộc. Lãnh địa của Thiên Lang tộc về cơ bản không có những thứ như Hồn Thú. Nhưng lãnh địa của Hỏa Phượng Hoàng tộc và Bạch Hổ tộc lại đầy những Hồn Thú, thậm chí có thể tiến vào trong lãnh địa thì tuyệt đối phải là cường hãn Hồn Thú, rất nhiều Hồn Thú khó giải quyết.” Bích Hoảng nhìn Tà Băng, ánh mắt có chút lo lắng, lãnh địa của Hồn Thú tuyệt đối không giống như vẻ ngoài xinh đẹp của nó, ngược lại, nguy hiểm và cạm bẫy tràn ngập khắp nơi.

Hồn Thú chỉ linh sơ dĩ không có loài người bước vào không đơn thuần là bởi vì những Thủ Hộ Giả cường đại bên trong Hồn Thú chỉ linh mà còn bởi vì bên trong đó có vô số cạm bẫy rình rập. Hồn Thú chỉ linh chán ghét loài người không phải chỉ vì khế ước của loài người, coi Hồn Thú như một công cụ mà còn là cả 1 lịch sử xa xưa.

“Yên tâm đi, ta sẽ chú ý!” Tà Băng mỉm cười, nàng có thể cảm nhận được Vương Lang tộc lo lắng và quan tâm mình, sau đó lại giống như chợt nhớ ra điều gì, vỗ vỗ đầu mình, mấy ngày nay quên băng cả chính sự.

“Đừng rồi, đan dược này các người cầm lấy chia nhau uống, mỗi người 1 ít, sẽ có lợi cho việc tu luyện của các người.” Tà Băng đã từng có một thời gian nghiên cứu về đan dược cho Hồn Thú, và cũng đã từng thí nghiệm, đan dược này thực sự có tác dụng lớn đối với tốc độ tu luyện của Hồn Thú.

Tà Băng trước kia từng nghĩ đến việc đưa đan dược cho Vương lang tộc rồi nhưng hôn mê liền mấy ngày, rồi lại Thiên Ma, thiếu chút nữa quên, may là nay lại nhớ ra.

Bích Hoảng nhận đan dược không chút do dự, lời của chủ thượng chính là mệnh lệnh, không thể có bất cứ phản kháng nào! Đối với Vương lang tộc mà nói, chỉ cần đã nhận là chủ thì bọn họ sẽ tuyệt đối thuần phục!

Sau đó, Tà Băng nhẹ gạt đầu với Bích Thanh và Bích Dã, rồi lập tức lách mình biến mất trước mặt bọn họ. Mấy người bọn Tuyết Ảnh hiện đã bước vào trạng thái tu luyện, Tà Băng cũng không tiện quấy rầy, sau khi ra khỏi ngọc giới bèn đi tới bên Tiểu Tử và Kim Cự Long Vương đang đứng bên ngoài.

“Tỷ tỷ” Tiểu Tử cảm nhận được khí tức của Tà Băng, ngẩng đầu bỏ nhào vào người Tà Băng, giọng nói có chút trẻ con. Hẳn thực sự tỷ tỷ sẽ bỏ hẳn lại cho tộc nhân của hần, dù hần rất thích gia gia, rất nhớ mẫu thân, nhưng hần vẫn thích nhất là tỷ tỷ và việc muốn làm nhất chính là bảo vệ tỷ tỷ.

Tà Băng cảm giác được đáy lòng Tiểu Tử có chút bất an, thăm lắc đầu cười cười, nhẹ nhàng vỗ đầu Tiểu Tử, sao nàng lại không muốn có đệ đệ của mình ở bên chứ? Nàng vốn đã nói trừ phi chính Tiểu Tử muốn ở lại Hồn Thú chỉ linh, bằng không thì không ai có thể mang Tiểu Tử của nàng đi.

Tà Băng để Tiểu Tử đứng đó, đi tới trước mặt Tử Kim Cự Long Vương, không đợi Tà Băng kịp mở miệng, Tử Kim Cự Long Vương bèn cười nói với Tà Băng: “Thực sự cảm ơn người thời gian qua đã chiếu cố Tiểu Tử, nhưng ta muốn Tiểu Tử nhận trách nhiệm Tộc Trưởng đời sau của Tử Kim Cự Long Vương, càng muốn hần không thể chối bỏ thân phận, cho nên...”

Ý tứ của Tử Kim Cự Long Vương đã quá rõ ràng, hần muốn Tà Băng giải trừ khế ước với Tiểu Tử. Tử Kim Cự Long Vương không phải người không phân biệt được ân oán, đối với ân nghĩa mười năm trước của Tà Băng, hần vẫn ghi tạc trong lòng, về sau, với kiến thức và bản lãnh của nàng cùng đồng đội, hần càng không dám nghĩ qua việc muốn bọn họ giải trừ khế ước.

Nhưng ngay khi ôm cháu mình trong lòng, hần vô tình phát hiện ra phía sau cổ Tiểu Tím có chín điểm Long Châu màu tím, điều này có ý nghĩa gì? Không ai hiểu chuyện này hơn Tử Kim Cự Long Vương, cửu mạch truyền thừa, Chí Tôn Vương giả!

Đứa cháu này của hần tuyệt đối không thể lưu lạc bên ngoài! Ân tình của Tà Băng hần sẽ nghĩ cách để trả hết, nhưng đứa cháu này của hần phải trở về

với tộc Tử Kim Cự Long! Chỉ tôn vương giả, không nói trước có bao nhiêu gian nguy trong đó, nếu thành công rồi thì việc tộc Tử Kim Cự Long bọn hắn trở về với thế gian chính là thời khắc này.

Ánh mắt Tà Băng thoáng tia nguy hiểm, Tử Kim Cự Long Vương này, phải hiểu sâu hơn những gì hắn thể hiện ngoài mặt. Cứ nhìn đáy mắt hắn lo lắng như vậy, nhiều dã tâm như vậy, Tà Băng hiểu rõ Long Vương này không phải kẻ càn tình càn nghĩa.

“Cho nên cái gì?” Tà Băng biến rõ còn cố hỏi, nàng thực sự muốn xem Tử Kim Cự Long Vương sẽ muốn cái gì!

“Cho nên, ta muốn ngươi giải trừ khế ước giữa ngươi và Tiểu Tử!” Lời nói của Tử Kim Cự Long Vương có mang theo vài phần là mệnh lệnh. Hắn dường như đã quên mất Tà Băng mạnh mẽ thế nào, quên rằng những người bên cạnh Tà Băng trắng kiện tới cỡ nào.

Tà Băng nhếch mép, không để ý đến Tử Kim Cự Long Vương nữa, cúi đầu xuống, nghi hoặc nhìn Tiểu Tử trong lòng Tử Kim Cự Long Vương cười nói: “Tiểu Tử, ngươi bằng lòng quay về gia tộc của ngươi sao?”

Tin rằng chỉ cần Tiểu Tử gật đầu một cái, Tà Băng dù không muốn cũng sẽ lập tức giải trừ khế ước giữa bọn họ, yêu thương của Tà Băng dành cho Tiểu Tử không thể nói bằng lời, nên chỉ cần Tiểu Tử yêu cầu, nàng chắc chắn sẽ không cự tuyệt.

Tiểu Tử nghe thấy câu hỏi của Tà Băng, đôi mắt to nhìn Tử Kim Cự Long Vương liền thu lại, trong đôi mắt như có lấp lánh ánh nước, tại sao tỷ tỷ lại hỏi hắn vấn đề này, hắn sẽ không rời tỷ tỷ, vĩnh viễn là như thế.

“Tỷ tỷ, Tiểu Tử không muốn xa Tỷ Tỷ, Tỷ Tỷ bảo vệ Tiểu Tử lâu như thế, sau này đổi lại phải để Tiểu Tử bảo vệ Tỷ Tỷ.” Tiểu Tử không nói gì hoa mỹ, chỉ một câu giản đơn như vậy lại khiến cho Tà Băng thấy ấm áp.

Tỷ Tỷ, chín năm, nhiều nhất là chín năm, đợi Tiểu Tử trở thành Chí Tôn Vương giả, Tiểu Tử có thể giống như bọn Tuyệt Ảnh ca ca đứng bên cạnh Tỷ tỷ chứ không phải đứng sau lưng Tỷ tỷ nữa.

“Ừm, Tỷ tỷ luôn có thể bảo vệ Tiểu Tử.” Ánh mắt Tà Băng có chút yêu chiều, muốn chia cách nàng và Tiểu Tử, tình cảm mười năm, nàng làm sao quên, khế ước này, nàng đã từng nói, Tiểu Tử là đệ đệ của nàng, mãi mãi là đệ đệ yêu quý của nàng.

“Hò đồ! Tiểu Tử, đừng quên ngươi là Thiếu chủ của Tử Kim Cự Long tộc ta!” Tử Kim Cự Long Vương nghe được những lời của Tiểu Tử và Tà Băng, lại nhìn thấy tình cảm sâu nặng của Tiểu Tử đối với Tà Băng nên vô cùng nổi giận.

Chí Tôn Vương giả tương lai sao có thể lưu lạc giữa loài người. Quả thực là chuyện hoang đường!

“Gia gia, Tiểu Tử sẽ không giải trừ khế ước với Tỷ tỷ đâu!” Gương mặt vừa bùng bùng của Tiểu Tử thoát chốc thay đổi, ánh mắt lạnh như băng.

Trước kia, Tiểu Tử có thể cảm nhận được tình cảm nhớ mong của Tử Kim Cự Long Vương đối với mình, nhưng Gia gia hiện tại trước mặt hắn dường như chẳng còn chút tình cảm gì nữa. Dã tâm của Gia gia, Tiểu Tử có thể cảm nhận được, Gia gia của hắn đã biết hắn có thân phận là Chí Tôn Vương giả.

Tiểu Tử càng thêm tin tưởng, nếu hắn quay về Tử Kim Cự Long tộc, tiếp nhận hắn chính là chín năm địa ngục, chín năm truyền thừa. Cho đến khi hắn trở thành Chí Tôn Vương giả mới thôi.

Nếu là tỷ tỷ của hắn, Tiểu Tử tin rằng Tà Băng tuyệt đối sẽ không để hắn tiếp nhận cửu mạch truyền thừa, hắn biết rõ trong nội tâm tỷ tỷ, không có gì quan trọng hơn là hắn khỏe mạnh vui vẻ, cho nên hắn sẽ không để Tà Băng biết chuyện này, mà cho dù Tà Băng có biết, hắn cũng nhất định phải kiên trì.

Trở thành Chí Tôn Vương giả chỉ vì bảo vệ tỷ tỷ....

“Ngươi..... nghiệp chương!” Tử Kim Cự Long Vương thấy ánh mắt và lời nói lạnh như băng của Tiểu Tử thì đã không còn kiên nhẫn như vừa nãy, chỉ vào Tiểu Tử nhưng hồi lâu vẫn không nói nên lời, sau đó vung một đạo Hồn Lực đánh thẳng vào Tiểu Tử.

Ánh mắt Tà Băng chợt lóe lên, vội kéo Tiểu Tử ra sau lưng bảo vệ rồi đẩy ra một tảng Quy Nguyên trảo, tiện tay xuất một đạo Thất Thái Hồn Lực đánh về phía Tử Kim Cự Long Vương.

Thực là đã khi dễ Tà Băng nàng quá rồi. Dám làm tổn thương đệ đệ Tiểu Tím của nàng trước mặt nàng sao?

“Bùm”

Hồn lực của hai người đụng vào nhau rồi biến mất không vết tích, nói về Hồn Lực, Tà Băng có thể liều mạng để tương xứng với Tử Kim Cự Long Vương.

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Thiên Lang Tiểu Nguyệt!

Một cái va chạm, lại làm cho đáy mắt Từ Kim Cự Long Vương xuất hiện một tầng sợ hãi! Không nghĩ tới hồn lực của người thiếu nữ trước mặt lại rất hùng hậu! Mấy người bên cạnh Tà Băng quá mạnh mẽ, khiến thực lực vốn có cùng danh tiếng của Tà Băng không được nổi trội! Hiện tại hai người giao đấu với nhau, mới khiến cho Từ Kim Cự Long Vương biết rõ, thực lực của bản thân Tà Băng cũng tuyệt đối cường hãn!

“Từ Kim Cự Long Vương, ta mặc kệ rốt cuộc vì sao ngươi bắt ta và tiểu Từ phải giải trừ khế ước, nhưng chỉ cần tiểu Từ không muốn, vậy thì đừng vọng tưởng!” Tà Băng không muốn cùng Từ Kim Cự Long Vương cãi nhau mà trở mặt, hắn là gia gia của tiểu Từ, còn là phụ thân của Tháp Toa. Nhưng Tà Băng vẫn là tôn trọng ý kiến của tiểu Từ.

Chỉ cần tiểu Từ không đồng ý, như vậy Tà Băng nhất định sẽ không từ bỏ tiểu Từ, tuyệt đối sẽ không!

Tiểu Từ ngẩng đầu nhìn tỷ tỷ của mình, thông qua khế ước, hắn có thể cảm giác được sự mâu thuẫn cùng địa vị của hắn trong nội tâm của tỷ tỷ, mà bây giờ, tiểu Từ đã trưởng thành, tiểu Từ sẽ không để cho tỷ tỷ khó xử, tiểu Từ nhìn sắc mặt tái nhợt của gia gia ở đối diện, tiểu Từ mở miệng nói ra: “Gia gia, ta sẽ không rời xa tỷ tỷ.”

Thanh âm bình thản, ánh mắt kiên định, tiểu Từ không sẽ rời xa tỷ tỷ, nếu thật sự có một ngày hắn phải rời xa tỷ tỷ thì ngày đó chính là ngày tiểu Từ chết...

Chỉ cần hắn còn sống, hắn tuyệt đối sẽ không xa rời tỷ tỷ!

Bỗng nhiên, tiểu Từ có chút hối hận vì đã tới đây, thông qua một ít truyền thừa trí nhớ, hắn cũng có thể mơ hồ hiểu rõ tầm quan trọng của cữu mạch truyền thừa Chí Tôn Vương giả đối với Từ Kim Cự Long nhất tộc, nhưng nếu bởi vì lý do này mà muốn hắn rời khỏi tỷ tỷ, vậy thì hắn tình nguyện không làm cái gì Chí Tôn Vương giả!

Hơn nữa tiểu Từ nghĩ chính mình nắm giữ vận mệnh của mình, ngoại trừ tỷ tỷ, bất luận kẻ nào đều không cần vọng tưởng muốn thay đổi được hắn! Ở cùng Tà Băng mười năm, sự kiêu ngạo của tiểu Từ so với Tà Băng cũng không kém!

“Các ngươi...” Từ Kim Cự Long Vương sắc mặt tái nhợt, muốn chém ra Hồn Lực, thủy chung không có ra tay, trước mặt chính là cháu của hắn, hắn có dã tâm, hắn có khát vọng, hiện tại lại để cho hắn thấy được hy vọng trên người cháu của hắn, hiện tại...

Từ Kim Cự Long Vương thở dài một hơi, quay người rời đi, đưa lưng về phía tiểu Từ cùng Tà Băng hai người mở miệng nói ra: “Khế ước nhất định phải giải trừ, tiểu Từ nhất định phải trở về Từ Kim Cự Long nhất tộc, nếu không...”

Còn lại Từ Kim Cự Long Vương cũng không nói ra, một cái là cháu trai, một cái là ân nhân, một cái là Chí Tôn Vương giả tương lai, một cái là nhân loại! Thân tình? Ân tình? Cái gì nhẹ cái gì nặng?

Tà Băng cùng tiểu Từ hai người nhìn bóng lưng của Từ Kim Cự Long Vương, đột nhiên cái mũi có chút ê ẩm, Tà Băng không muốn làm cho tiểu Từ khó xử, tình huống hiện tại, nàng cũng không biết phải nói như thế nào, việc nàng chỉ có thể làm là đem tiểu Từ ôm vào lòng.

Từ Kim Cự Long Vương có khó xử, có mâu thuẫn, nhưng cảm giác trong nội tâm tiểu Từ không phải cũng là như vậy sao? Thân nhân, tỷ tỷ, muốn hắn phải lựa chọn sao? Mẫu thân, nếu là ngươi, sẽ để tiểu Từ làm như thế nào đây?

Tà Băng sờ lên đầu tiểu Từ, nói: “Tiểu Từ, mỗi người đều có bí mật của mình, Tuyết Ảnh Tuyết Táp có, Yêu Hoa có, Mạc có, Thiên Tài có, tỷ tỷ cũng có, tỷ tỷ muốn nói là, cho dù tương lai có phát sinh bất kỳ chuyện gì, chúng ta vẫn luôn là người một nhà.”

Bí mật, ai cũng có, nhưng hiện tại, tương lai, bọn hắn vĩnh viễn đều là người một nhà...

Đây là chuyện không bao giờ thay đổi.

Tiểu Từ ngẩng đầu nhìn Tà Băng, con ngươi màu tím tràn đầy kiên định, bàn tay nhỏ nắm thật chặt, hắn nhất định sẽ thành công đây! Bất luận quá trình có nhiều thống khổ, tiểu Từ hắn, nhất định sẽ cường đại bảo hộ tỷ tỷ, không lại để cho tỷ tỷ đã bị bất kỳ tổn thương nào nữa.

Tiểu Từ cười với Tà Băng rồi nói: “Tỷ tỷ, mặc kệ tương lai như thế nào, bất luận tỷ tỷ sẽ mạnh bao nhiêu, bất luận tiểu Từ sẽ trở thành bộ dáng gì, tỷ tỷ vĩnh viễn đều là tỷ tỷ của tiểu Từ, tỷ tỷ thân yêu nhất của tiểu Từ.”

Tiểu Từ thật sự không rõ ràng lắm sau khi tiếp nhận truyền thừa thì sẽ biến thành bộ dạng gì, có lẽ, ngang tàng? Có lẽ, tàn nhẫn? Có lẽ, khát máu? Hắn không biết, bởi vì trong truyền thừa trí nhớ, mỗi một thời đại Chí Tôn Vương giả đều là lãnh khốc, ngoan lệ tàn nhẫn!

Hắn sợ hắn sẽ biến thành cái dạng kia, hắn sợ tỷ tỷ sẽ không thích hắn.

Kỳ thật tiểu Từ không cần lo lắng những điều này, sở dĩ mỗi một thời đại Chí Tôn Vương giả đều trở nên lãnh khốc tàn nhẫn, hoàn toàn chính là vì tộc nhân bức bách, Vương giả vô tình, Chí Tôn Vương giả rất vô tình! Không cần hoài nghi gì, nếu tiểu Từ trở lại trong tộc, tuyệt đối sẽ trở thành dạng Vương giả như vậy!

Nhưng là, ở bên cạnh Tà Băng, dưới sự bảo vệ của mọi người, tiểu Tử làm sao có thể trở thành làm một người khát máu vô tình đâu?

Tiểu Tử gần đây rất khác, Tà Băng đương nhiên có thể cảm giác đến, nhưng tiểu Tử không nói, Tà Băng cũng không có hỏi, nàng có thể làm chỉ là nắm tay tiểu Tử, nói cho hắn biết: “tiểu Tử là đệ đệ của tỷ tỷ, điểm này vĩnh viễn không bao giờ thay đổi.”

Tiểu Tử vui vẻ nhẹ gật đầu, vì hắn biết, tỷ tỷ sẽ luôn luôn yêu thương hắn.

“Tiểu Tử, ngươi có muốn trở lại bên trong ngọc giới không? Hiện tại tỷ tỷ muốn đi Hỏa Phượng Hoàng nhất tộc.” Tà Băng biết rõ tiểu Tử rất thích dính tại bên cạnh nàng, cho nên mới mở miệng hỏi, hiện tại nàng muốn đi Hỏa Phượng Hoàng nhất tộc, nhìn bầu trời một chút, thời gian đến giao thừa chỉ còn hơn một tháng.

Thân nhân của nàng, đồng bạn, hơn một tháng, rất nhanh. . .

Nhìn về phương hướng Từ Kim Cự Long nhất tộc lãnh địa, đôi mắt Tà Băng trở nên thâm thúy, bất luận là nguyên nhân gì, chỉ cần tiểu Tử không muốn, bọn hắn cũng đừng hòng có thể làm khó nàng cùng tiểu Tử!

“Tỷ tỷ, tiểu Tử phải về ngọc giới tu luyện.” Nếu là bình thường tiểu Tử tuyệt đối sẽ dính tại bên người Tà Băng, chứ không phải về ngọc giới, nhưng hiện tại tiểu Tử vì chuẩn bị cho việc sắp tiếp nhận truyền thừa lần thứ nhất, nhất định phải củng cố thực lực của mình.

Trong khi truyền thừa, không thể tiếp nhận bất kỳ ngoại lực hỗ trợ nào, đây cũng là điểm nguy hiểm nhất của truyền thừa, hoàn toàn muốn dựa vào chính mình, nếu thành công, thực lực sẽ tăng trên phạm vi lớn, nếu thất bại, nặng thì hồn phi phách tán!

Tà Băng nhẹ gật đầu, nàng không phải là không muốn hỏi tiểu Tử đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra, nhưng nàng biết rõ hiện tại tiểu Tử vẫn chưa muốn cho nàng biết, nàng tin tưởng, chỉ cần đến Từ Kim Cự Long nhất tộc, có lẽ sẽ giải được câu đố này.

Tiểu Tử lách mình tiến nhập ngọc giới, liền khoanh chân ngồi xuống bắt đầu tu luyện.

Toàn bộ Hồn Thú chi linh, lúc này phảng phất chỉ còn lại một mình Tà Băng, nhìn phía chân trời xa xôi, cánh môi Tà Băng hé mở, trong im lặng đang nói thầm gì đó.

Chỉ có nàng biết, nàng nói là: “Mạc, hẹn gặp lại.”

Hiện tại Tà Băng vẫn chưa xác định được câu nói kia của Mạc, thiên chi nam, linh chi bắc, sinh tử thiên văn hội. Cũng không phải là phương hướng để tìm kiếm hắn, những lời này, đến tốt cùng muốn nói đến cái gì? Mạc, ngươi đến tốt cùng muốn nói với ta cái gì?

Tà Băng xoa xoa mi tâm, không sử dụng Hồn Lực, từng bước một hướng phía Hỏa Phượng Hoàng nhất tộc lãnh địa đi đến, đã đáp ứng tiếp nhận khảo nghiệm, Tà Băng sẽ hoàn thành, bất luận cái khảo nghiệm này có ý nghĩa gì, ít nhất, Tà Băng cũng rất muốn kiến thức một phen Từ đại chủng tộc!

Lúc Tà Băng muốn bước ra khỏi lãnh địa của Thiên Lang nhất tộc, trời đã tối, không ngoài ý muốn khi nhìn thấy Thiên Lang để tóc bạc tuyệt mỹ đang nhắm mắt dưỡng thần trên một cây đại thụ.

Thiên Lang để cảm nhận được khí tức của Tà Băng, mở ra đôi mắt tịch tịch màu xanh lục, nhìn Tà Băng, đáy mắt như cũ lóe ra sự khát máu sáng bóng, môi mỏng câu dẫn ra, nói với Tà Băng: “Tuy nhiên ngươi đối với ta mà nói, giống như là một cái địch nhân vốn có, nhưng không thể phủ nhận, ngươi đã cứu Hồn Thú chi linh của chúng ta.”

Tà Băng khiêu mi, không nói, Thiên Lang để có ý gì? Đến cảm tạ nàng? Có khả năng sao?

Trên khuôn mặt hoàn mỹ tuần tú của Thiên Lang để hoàn toàn không có bất cứ địch ý gì, cười khê với Tà Băng, sau đó vỗ tay hai cái.

“NGAO...” Một tiếng sói tru thật to vang lên! Ngay sau đó không ngừng truyền đến tiếng sói tru, xung quanh Tà Băng, một con, hai con, mười con, trăm con, ngàn con, thậm chí hơn vạn con. . .

Lúc này Tà Băng càng nghi ngờ, đây là ý gì? Không cảm giác được địch ý của bọn chúng, nhưng lại vây xung quanh mình, đến tốt cùng Thiên Lang đang làm cái gì.

“Có dám hay không tiến lên?” Thiên Lang để chỉ vào chỗ ngồi trên ngọn cây kế bên mình, có chút khiêu khích hỏi Tà Băng.

Tà Băng nghi hoặc nhìn Thiên Lang để, khóe miệng câu dẫn ra, có gì không dám? Sau đó trực tiếp phi thân đứng ở trên ngọn cây, từ trên cao nhìn xuống, lúc này mới phát hiện Thiên Lang ở xung quanh hơn vạn con nha!

Từ Thiên Lang để, đến mười Thiên Lang hoàng, trên trăm Thiên Lang Vương cùng hàng hà Thiên Lang, Tà Băng lúc này càng thêm nghi ngờ.

Thiên Lang để cũng lập tức phi thân đã đến trên một thân cây, nhìn thoáng qua Tà Băng, đưa tay lên vỗ phát ra tiếng!

“Nhìn rõ nhé!” thanh âm của Thiên Lang để vang lên trong tai Tà Băng, không đợi Tà Băng nói chuyện, lúc này, toàn bộ lãnh địa của Thiên Lang nhất tộc đều là tiếng sói tru thật to!

Theo thời gian chậm rãi trôi qua, ánh trăng sáng tỏ chiếu sáng, tất cả tiếng sói tru trong nháy mắt đều dừng lại. . .

Trong lòng Tà Bãng đã hiểu ra, nhưng cũng không dám tin tưởng, bọn hán chẳng lẽ muốn, Thiên Lang Tiểu Nguyệt? Dùng Thiên Lang Tiểu Nguyệt lúc đầu nàng muốn xem để tiến đưa nàng? Nếu như vậy Tà Bãng hoàn toàn không hiểu nổi rốt cuộc Thiên Lang để muốn làm gì nữa!

“NGAO...” Một tiếng sói tru hùng hậu to rõ vang lên trong màn đêm yên tĩnh, ánh mặt trăng dường như đã nghe được triệu hoán, một đạo ánh sáng liền vọt về phía Thiên Lang hoàng phát ra thanh âm!

Ngay sau đó, “NGAO...” Trên trăm tên Thiên Lang hoàng ngay ngắn hướng ngửa mặt lên trời rống dài, ánh mặt trăng thẳng tắp rơi xuống người trên trăm tên Thiên Lang hoàng. Toàn bộ khung cảnh đồ sộ, xinh đẹp, tuyệt mỹ, khí phách! Tà Bãng đã không còn từ ngữ nào để diễn tả khung cảnh trước mắt nữa!

“NGAO...”

“NGAO...”

Thiên Lang Vương, Thiên Lang tộc nhân, ngay ngắn hướng ngửa mặt lên trời hét dài! Ánh mặt trăng tỏa ra, chiếu sáng toàn bộ Hồn Thú chi linh!

Thiên Lang tộc nhân ngay ngắn sử dụng Thiên Lang Tiểu Nguyệt, từ trước tới nay là lần thứ nhất! Tin tưởng cũng tuyệt đối là một lần cuối cùng! Hơn nữa lần này, không phải là vì ngăn địch, không phải là vì công kích, mà là vì tiễn biệt một nhân loại, loại chuyện này, đừng nói phát sinh, nói ra cũng không có người tin tưởng!

Nhưng lại thật sự đã xảy ra, nhìn phía dưới, Tà Bãng mới biết được, trách không được lúc ấy gia gia nhắc tới Thiên Lang Tiểu Nguyệt thì tim đập nhanh vô cùng kích động, hoành tráng như vậy, khí phách như vậy! Hơn nữa còn phát ra khí thế vô cùng cường hãn!

Thiên Lang đế kiêu ngạo nhìn con dân của hán! Đây chính là Thiên Lang nhất tộc! Cường đại, cao ngạo, Thiên Lang nhất tộc!

“Quân Tà Bãng, Thiên Lang Tiểu Nguyệt, tiễn đưa ngươi ly khai!”

Bạn đang đọc truyện *Tà Bãng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Hai Kẻ Ngư Ngốc

Nỗi khiếp sợ trong lòng Tà Bãng thực không thể diễn tả bằng lời, không thể ngờ Thiên Lang tộc lại dùng cách này để từ biệt nàng, Tà Bãng cong cong khóe miệng, mắt nhìn cảnh vật hùng vĩ phía dưới, sau đó quay người lại nhìn về phía Thiên Lang đế, đôi mắt thâm thúy vô cùng.

“Ngươi, Quân Tà Bãng, là đối thủ đầu tiên mà ta tôn trọng!” Thiên Lang đế ngược đôi mắt màu xanh lá nhìn Tà Bãng đầy khiêu khích, nhưng không phải là chiến đấu ngay bây giờ, mà là tương lai! Hán đội làm rõ bí mật của mình rồi nhất định sẽ cùng nàng đại chiến một lần.

Bởi vì là đối thủ đầu tiên hán tôn trọng nên Thiên Lang đế mới tập trung tộc nhân của mình, dùng Thiên Lang Tiểu Nguyệt đến tiễn biệt Quân Tà Bãng.

“Được lắm!” Cuộc chiến kia của Tà Bãng và Thiên Lang đế, vì Hồn Lực chạm vào nhau nên xem như là ngang bằng, nhưng Tà Bãng hiểu rõ, hiện tại nàng không phải là đối thủ của Thiên Lang đế, vậy thì lần gặp tới, họ sẽ tiếp tục trận chiến chưa kết thúc kia.

“Ha ha ha...” Nghe câu trả lời của Tà Bãng, Thiên Lang đế ngửa mặt lên trời cười một tràng, tiếng cười ngập tràn sự sáng khoái của kẻ đã gặp được đối thủ xứng tầm.

“Ha ha, cảm ơn ngươi, Thiên Lang Tiểu Nguyệt!” Tà Bãng vừa nói xong, liền phi thân rời khỏi, lời cảm tạ vẫn còn vang vọng giữa không trung hồi lâu chưa tiêu tán.

Thiên Lang đế, Quân Tà Bãng, sinh ra đã định là kẻ thù của nhau!

Đi đường ban đêm, cuối cùng, Tà Bãng tới một chỗ vắng vẻ thì dừng lại, tìm được một cây đại thụ, chọn chỗ thoải mái dựa vào và ngồi xuống, khẽ nhắm mắt lại, trong lòng chưa xác định được là đã chạy tới nơi nào.

Dùng cách khuếch tán thần trí của mình để dò xét một vài tình hình xung quanh, cũng may là thần thức của Tà Bãng lúc này vẫn nghe sự điều khiển của nàng và bắt đầu khuếch tán, hướng khuếch tán vô tình lại đúng là vùng sương trắng dày đặc, là Thất thái hồ.

Tà Bãng liền sót ruột, vội khoanh chân ngồi, định thu hồi thần trí của mình lại, nhưng không ngờ tới là thần trí không nghe theo lệnh của nàng mà vẫn tùy ý khuếch tán như cũ, hơn nữa, lại giống như đang tìm kiếm cái gì đó.

Đã không thu hồi lại được, Tà Bãng liền điều động Hồn Lực của mình để ổn định thần trí, ngay khi Tà Bãng không thấy có chút dấu hiệu nào thì bỗng nhiên trong thần thức đột ngột xuất hiện một bóng người, một bóng người vô cùng cuồng ngạo.

Sương trắng theo thần thức tản ra, Tà Bãng lập tức kinh hãi. Cái bóng người cuồng ngạo kia, cái sắc mặt tái nhợt kia, khoe miệng dù còn vết máu vẫn đang đứng thẳng một cách ngông cuồng kia không phải Hoa Thần Dật thì là ai?

Thần thức Tà Bãng tự động thu hồi lại trong nháy mắt, phảng phất giống như tắt thắp vừa rồi chỉ là giấc mộng. Tà Bãng mở to mắt, đôi mắt đen sáng ngời lúc này bỗng ướt, trong Bạch Vụ sâm sương trắng dày đặc như vậy, không biết hắn có gặp nguy hiểm gì không? Hồn thú chi linh đã làm gì hắn sao?

Tại sao lại ngu xuẩn như vậy? Tại sao lòng nàng lại đau đớn đến ngu ngốc như vậy?

Tà Bãng không chút do dự, lập tức phi thân về phía Bạch Vụ Sâm. Hoa Thần Dật, cho dù lúc này tu vi đã lợi hại hơn bao nhiêu, cho dù lúc đó là Tà Bãng nàng nhìn không rõ ràng đi nữa thì tại nơi đó sương trắng dày đặc không nhìn thấy được gì đó, hắn cũng đang gặp không ít rắc rối.

Tà Bãng bay thẳng qua lãnh địa của Vương lang tộc, rồi lại tiếp tục bay qua phía trên Thất Thái hồ. Ngu ngốc, ngu ngốc, Hoa Thần Dật là kẻ địa ngu ngốc! Nàng đã từng nói qua cửa ải này, cuối năm nàng sẽ trở về, có gì còn muốn mạo hiểm đến Hồn Thú chi linh...

Sau khi Tà Bãng bay ra Hồn Thú chi linh, tại nơi sâu thẳm của Hồn Thú chi linh vang lên một tiếng thở dài, nha đầu này, thực sự đã xem nặng tình cảm quá rồi.

Tà Bãng chưa từng nóng vội như hiện nay, nhưng Hoa Thần Dật lúc này đang ở trong màn sương trắng dày đặc kia, dù Tà Bãng nhìn từ xa nhưng đã thấy rất rõ ràng, nếu chỉ lạc đường hay mệt mỏi thì sẽ không xuất hiện Hồn Thú, nhưng lại là một Hồn Thú tương xứng với thực lực của hắn như vậy... (có nghĩa là anh này mới đánh nhau với hồn thú xong đó)

Điều khó nghĩ nữa là Hoa Thần Dật cũng nhất định muốn đi đến Thất Thái Hồ, tiến vào Hồn Thú chi linh, hắn muốn được tận mắt nhìn thấy Tà Bãng không có chuyện gì, chỉ cần nàng không có chuyện gì là hắn an tâm rồi. Trước đây, Hoa Thần Dật không biết rằng Tà Bãng ở trong lòng hắn lại có vị trí như vậy.

Lúc hay tin Tà Bãng tiến vào Bạch Vụ Sâm, đi vào trong Hồn Thú chi linh, lòng đột nhiên nhói đau, khi ấy, Hoa Thần Dật mới biết rõ, đời này kiếp này trong lòng hắn chỉ có Tà Bãng mà thôi. Đã yêu rồi thì cứ oanh oanh liệt liệt mà yêu thôi.

Hắn đã yêu Quân Tà Bãng sao? Hoa Thần Dật vẫn là kẻ cuồng ngạo, khi đã hiểu rõ lòng mình, thì sẽ dùng hành động để theo đuổi người mình yêu. Đương nhiên, hắn cũng sẽ không vì thế mà mang đến bất cứ phiền não gì cho nàng, hiện tại chỉ cần ở cạnh nàng là đủ rồi.

Thế nhưng, vì sao mà cảnh sắc trước mặt lại càng lúc càng mơ hồ? Tại sao hắn đi bộ một hồi thì lão đảo, không duy trì được sao? Không được, sao có thể như vậy? Hắn còn phải đi tìm Tà Bãng, sao hắn có thể ngã tại đây được, không thể....

Hành động của Hoa Thần Dật lúc này hoàn toàn chỉ còn dựa vào suy nghĩ này, nhất định phải tìm được Tà Bãng, nhất định phải xác định nàng không có việc gì, sau đó, sau đó.....

Thân thể Hoa Thần Dật không thể chịu đựng thêm được nữa, ngay khi vừa muốn ngã xuống thì bỗng nhiên ngửi thấy một mùi thơm vẫn thường nhưng nhớ, mùi hương quen thuộc ấy, là Tà Bãng, là Tà Bãng sao?

Hoa Thần Dật cố gắng hết sức mở to mắt, nhìn thấy đúng là Tà Bãng với khuôn mặt tuyệt mỹ ngập tràn lo lắng, khoe miệng bất giác mỉm cười, là mộng sao? Hay là ảo giác?

Bất luận là gì, có thể gặp lại Tà Bãng chẳng phải là đã đủ rồi sao?

“Ngu ngốc!” Tà Bãng ghen ngào thấp giọng nói, sau đó lấy từ trong ngực giới ra một viên đan dược, nhét vào miệng Hoa Thần Dật lúc này đã hôn mê. Tình hình của Hoa Thần Dật lúc này còn nghiêm trọng hơn so với tưởng tượng của nàng.

Hồn Lực trong cơ thể dường như đã khô héo, bên hông có một vết thương thấm máu. Hơn nữa, dường như là đã mất máu quá nhiều vì trên người có rất nhiều thương tích. Tà Bãng quả thực không dám tin là Hoa Thần Dật làm thế nào mà có thể chạy từ Bạch Vụ sâm để đến đây.

Tà Bãng băng bó hết vết thương cho Hoa Thần Dật xong thì đan dược trong người Hoa Thần Dật cũng bắt đầu phát huy tác dụng, Hồn Lực cũng dần dần khôi phục. Tà Bãng lúc này mới cảm thấy an tâm, nàng định đưa Hoa Thần Dật về ngực giới thì thần thức của bà Bãng lại khuếch tán đi ra một lần nữa.

Tà Bãng nhíu mày, hiện tại nàng tựa hồ cảm thấy thần trí mình đã ổn định, vừa này còn giúp nàng tìm được Hoa Thần Dật, nay sao lại?

Tà Bãng ngồi khoanh chân xuống bên cạnh Hoa Thần Dật, tùy ý khuếch tán thần thức, lần này thời gian rất ngắn, ngay khi thần thức lan tràn tới hướng Thất Thái Hồ, Tà Bãng lại nghi nghi hoặc hoặc, đầu óc bỗng thấy mơ hồ.

Bóng áo trắng nhẹ nhàng, mềm mại trong thần thức của Tà Bãng chính là nam tử ôn nhu như ngọc tử nhưng không còn nét bình tĩnh ngày xưa nữa, gương mặt lúc này tràn đầy phẫn nộ và gào thét, trước mặt hắn là một Cự Mãng, thực lực cường đại sắp ép hắn tới đường chết.

Tà Bãng thu hồi thần niệm, hung hăng nắm chặt nắm đấm, đưa Hoa Thần Dật trở lại ngực giới để Tiểu Tử chăm sóc, rồi lập tức phi thân hướng về nơi vừa mới cảm nhận thấy, Đông Phương Mộc Vũ, người cũng là kẻ ngu ngốc!

Thì ra nam tử bóng áo trắng thư sinh kia đúng là Đông Phương Mộc Vũ, là Đông Phương Mộc Vũ đã tới Thất Thái hồ, cũng chính là Đông Phương Mộc Vũ đem Hồn Lực của mình tiêu hao, khô héo đi. Chính là Đông Phương Mộc Vũ kiếp trước lần kiếp này không hề thay đổi, luôn im lặng đứng sau lưng Tà Băng bảo vệ nàng.

Tà Băng dùng tốc độ nhanh nhất để bay tới chỗ Phương Đông Mộc Vũ đang đại chiến với Cự Mãng, xung quanh hai người, Hồn Lực đã bị tan nát không còn rõ hình dáng. Lúc này, đuôi của Cự Mãng đã sắp quét đến người Đông Phương Mộc Vũ.

Nếu đánh trúng Mộc Vũ, nhẹ thì trọng thương, nặng thì chết ngay tại chỗ!

Ánh mắt của Đông Phương Mộc Vũ hiện lên tia nhìn kiên định, Băng nhi, chờ ta, ngàn vạn lần không được xảy ra chuyện, nhất định phải chờ ta...

Phản kích dồn dập! Con người khi ở bên bờ vực sống chết sẽ có khả năng phát ra những năng lượng mạnh mẽ kinh hồn.

“Đừng!” Tà Băng hét lớn rồi lập tức đến bên Đông Phương Mộc Vũ, một tay kéo Mộc Vũ qua, một tay mạnh mẽ phóng Thất Thái Hồn Lực hướng về phía Cự Mãng đang đánh tới.

Đông Phương Mộc Vũ bỗng nhiên giật mình sửng sốt, luồng khí tức quen thuộc này, là Tà Băng, là Băng nhi, là Băng nhi....

Đàn ông không thể dễ dàng rơi nước mắt, nhưng ngay tại thời khắc Mộc Vũ đang tuyệt vọng, lại thấy Tà Băng, thấy người trong lòng mình, Mộc Vũ không kìm được khóc mắt rung rung. Đây là mộng sao? Chia cách cùng nàng mười lăm năm, gặp mặt cũng vội vàng, xa cách lại lâu như thế, Băng nhi, là nàng thật sao?

“Băng..” Mộc Vũ còn chưa nói hết liền bị ánh mắt Tà Băng làm cho e sợ phải im lặng.

“Hãy ăn đan dược này trước, giải quyết xong loài bò sát tiểu tốt này đã rồi nói sau.” Tà Băng có chút bất đắc dĩ và tức giận nhìn Mộc Vũ. Nếu hôm nay không phải thân thức của nàng dẫn dắt thì hai kẻ ngu ngốc này chẳng phải đã mò yên mã đẹp nơi đây rồi sao?

Hai tên ngu ngốc, thực là đại đại ngu ngốc.

Đông Phương Mộc Vũ nhận lấy đan dược từ Tà Băng, không còn vẻ phẫn nộ hay tuyệt vọng như vừa rồi nữa mà chỉ ngập tràn mừng rỡ. Băng nhi không sao, Băng nhi không sao là tốt rồi. Có trời mới biết được khi không có tin tức gì của Tà Băng, trong lòng hắn đã nhói đau tới mức nào. Khi ấy Đông Phương Mộc Vũ hẳn tưởng chừng như sắp chết.

Đông Phương Mộc Vũ, Hoa Thần Dật, hai cái tên ngốc không biết suy nghĩ cho chính mình này, bảo Tà Băng phải làm sao để đối mặt với tình cảm của bọn hắn đây? Trốn tránh? Tà Băng sao có thể không biết đến tình cảm hiện tại bọn hắn dành cho nàng? Nhưng hiện tại nàng chỉ có thể trốn tránh. Bí mật của nàng, con đường tương lai đầy những hiểm nguy, tất thấy những điều đó không cho phép nàng được thảnh thơi để nghĩ tới tình cảm của mình.

Nàng nhắm mắt lại để gạt những suy nghĩ đó đi rồi mở to mắt, nhìn về phía Cự Mãng. Bối Bối rời khỏi Thất Thái hồ, ở đây hắn đã có thứ gì đến cần quấy rối. Cự Mãng nhỏ nhoi đến cần rồi còn chưa tính, sao có thể làm Mộc Vũ bị thương?

“Băng Băng, Băng Băng, đây là Thất Thái hồ, ngươi khiến ta phải rời bỏ... á... một giống bò sát bé nhỏ cũng dám đến địa bàn của Bối Bối ta để càn quấy” Ngay lúc Tà Băng chuẩn bị ra tay thì một âm thanh êm ái, tình tứ vang lên bên tai. Không phải Bối Bối thì là ai?

Dù tâm tình không tốt nhưng nghe được tiếng của Bối Bối cũng đủ khiến cảm xúc của Tà Băng ổn định lại. Nàng chăm chú nhìn Cự Mãng ở phía đối diện, một ngón tay chỉ về phía sau, Bối Bối liền bước ra từ trong ngọc giới, ôm nhào lấy Tà Băng.

Sau đó, nó liền quay đầu khinh khỉnh với Cự Mãng ngừ sắc: “Bối Bối ta mới rời đây vài ngày, cái Thất Thái Hồ này là của ta súc sinh như ngươi có cái gì mà lại dám đến đây càn quấy rồi hả? Hôm nay Bối Bối ta sẽ vì địa bàn của mình mà tiêu diệt loài bò sát nhỏ bé nhà ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109: Nồng Đậm Ôn Nhu

Tà Băng thấy Hoa Thần Dật cùng với Đông Phương Mộc Vũ, đáy lòng vừa cảm động vừa tức giận. Nghe lời Bối Bối mới hơi thả lỏng, sau khi nói Bối Bối phải cẩn thận một chút, nàng liền đi tới bên người Đông Phương Mộc Vũ. Hai người này sao lại ngốc như vậy chứ.

“Mộc Vũ, ngươi...” Tà Băng đang muốn nói điều gì thì liền bị Đông Phương Mộc Vũ cắt lời cắt đứt.

“Băng nhi, đừng nói nữa, ta biết rõ lần này là ta lỗ mãng rồi, nhưng nàng đừng đuổi ta về.” Đông Phương Mộc Vũ rất sợ, thật sự rất sợ Tà Băng mở

miệng trách cứ hần, muốn hần quay về, cho nên hần mới cắt lời Tà Băng để nói ra trước, giọng nói có chút run rẩy.

“Ta không nói muốn ngươi quay về, ta muốn nói để ta xem vết thương của ngươi”. Tà Băng liếc nhìn Mộc Vũ. Nơi này khắp nơi đều dày đặc sương trắng, tràn đầy nguy hiểm, hần đến nơi này chính là muốn tìm kiếm nàng. Tà Băng làm sao có thể nhẫn tâm bắt hần quay về được?

Đông Phương Mộc Vũ nghe được lời Tà Băng nói, khoe miệng lập tức hiện lên một nụ cười ôn nhu. Cho dù phải chịu thêm bao nhiêu tổn thương, đồ thêm bao nhiêu máu, hần chỉ cần ở lại bên cạnh Tà Băng là đủ rồi. Cả kiếp trước và kiếp này, hần chưa bao giờ yêu cầu Tà Băng phải đáp lại hần cái gì, hần chỉ cần có nàng là bạn cũng đủ rồi.

Tà Băng bắt đầu đi lắc đầu cười khò, trong nội tâm nàng cũng chưa xót vô cùng, đem suy nghĩ bài trừ trong lòng gạt bỏ đi. Nàng lại lấy một viên khóa đan dược của ngọc giới ra, ngồi xổm người xuống đưa cho Mộc Vũ. Tình trạng của Mộc Vũ so với Hoa Thần Dật cũng không tốt hơn chút nào.

Mộc Vũ nhận lấy đan dược ăn vào, tựa bên người Tà Băng, khoe môi vẽ lên dáng tươi cười, yên tĩnh lại rồi hôn mê bất tỉnh.

Tà Băng kiểm tra qua tình trạng thân thể của Mộc Vũ, thấy khá tốt, chỉ là hồn lực khô héo, có thể đã đến tới cực hạn, không có vấn đề gì khác. Nhìn thấy Mộc Vũ cười ôn hòa, khoe miệng Tà Băng bắt giặc cười.

“Đắc! Cái loài tiểu bò sát nhà ngươi lại dám đi tiểu trên đầu Bối Bối ta? Muốn chết à?” Một giọng nói vô cùng tức giận phát ra từ miệng Bối Bối.

Tà Băng hướng ánh mắt về phía Bối Bối xem xét, nàng thiếu chút nữa bật cười. Chỉ thấy Bối Bối đầy nước tiểu màu xanh lá, bên cạnh là Cự Mãng thật sự lộ ra vẻ nhỏ bé. Mà đầu của Cự Mãng, hình như là bị Bối Bối đánh trúng miệng, nàng nghi ngờ có gì đó từ trong miệng nó nhỏ ra.

Mà nhìn xuống dưới, nàng vừa vặn thấy một tiểu bát điểm giống hệt Bối Bối. Bối Bối thì đang cố gắng phát ra hồn lực chơi đùa cùng tiểu Cự Mãng. Nhưng hiện tại BUBU không chỉ muốn tránh né công kích của Cự Mãng mà còn tránh né vật lạ đang thỉnh thoảng chảy xuống từ trên đầu.

Cự Mãng ngũ sắc có vẻ bị câu nói của Bối Bối chọc giận. Tuy hiện tại nó không thể mở miệng nói chuyện, nhưng nó cũng không phải loại nhọc trí, dù gì nó cũng là thất giai thần thú nha! Lại còn dám nói nước miếng của Cự Mãng ngũ sắc nó là nước tiểu?

Quả thực muốn nhìn cũng không thể nhìn được!. Nó phẫn nộ gầm lên rồi dùng toàn bộ sức lực phun từ trong miệng ra một tia nọc độc năm màu vọt tới phía Bối Bối!

Ngũ Độc Cự Mãng?! Tà Băng chứng kiến Cự Mãng phun ra nọc độc, trong đầu ngay lập tức nhớ đến mấy chữ này. Dĩ nhiên là Ngũ Độc Cự Mãng. Nơi này sương trắng dày đặc nên không xuất hiện ra Hồn Thú, mà vừa hiện ra liền là bảo bối nha!

Ngũ Độc Cự Mãng là một loại Hồn Thú cực kì hiếm thấy. Nó chẳng những lực phòng ngự cường hãn mà nọc độc trong cơ thể vừa dính tới liền chết. Coi như là nhân vật cao cấp như Thần Đế vừa gặp phải Ngũ Độc Cự Mãng cũng phải quay người chạy trốn, thế mà bây giờ, Mộc Vũ lại đầu tay đối với Hồn Thú này.

“Hừ, tiểu bò sát, độc của ngươi. Ta đây không thêm để vào trong mắt!” Bối Bối nhẹ giọng hừ lạnh một tiếng. “Vừa rồi muốn chơi đùa cùng ngươi, nhưng bây giờ ta hết hứng rồi!”. Bối Bối nói xong, xuất ra Thất Thái Hồn Lực hướng về phía Ngũ Độc Cự Mãng.

Ánh mắt Tà Băng trở nên thâm thúy. Đòn công kích này của Bối Bối tuyệt đối không gây thương tổn đến Ngũ Độc Cự Mãng. Mà thực tế, đúng như suy nghĩ của Tà Băng, Ngũ Độc Cự Mãng chẳng những không bị thương mà còn nhanh chóng di chuyển đến sau lưng Bối Bối.

Ngũ Độc Cự Mãng, thánh đường độc nữ – Vân Á, Tà Băng nhắm mắt lại, trong đầu xuất hiện gương mặt của Vân Á. Nếu là ngươi còn sống, nhất định sẽ thích Ngũ Độc Cự Mãng này đúng không?

“Bối Bối, đem Thất Thái hồ này đưa cho Ngũ Độc Cự Mãng đi.” Tà Băng nhìn cuộc chiến một người một xà lần nữa rồi nhàn nhạt mở miệng nói.

Bối Bối nghe được lời Tà Băng nói. . . , đáy mắt hiện lên sự nghi hoặc, Băng Băng tại sao phải tha cho Ngũ Độc Cự Mãng? Còn Thất Thái hồ thì không đáng gì, nàng đã đi theo Băng Băng, tất nhiên sẽ không ở lại chỗ này, Băng Băng đã nói như vậy, thôi thì để lại cho nó.

Băng Băng làm việc luôn luôn có nguyên nhân của nàng. Bối Bối đối với Tà Băng luôn tín nhiệm vô điều kiện.

“Tiểu bò sát kia, lại phun độc lộn xộn nữa, coi chừng ta cho ngươi mất cân đối!” BUBU phi thân trên không trung, hai tay chống nạnh, hung dữ trừng mắt với Ngũ Độc Cự Mãng, sau đó lại mở miệng nói: “Đây là Thất Thái hồ, giao cho ngươi, tỷ tỷ không muốn ta cùng ngươi chơi nữa.”

Bối Bối nói xong, ngay khi ánh mắt Ngũ Độc Cự Mãng còn đầy nghi hoặc, liền quay người bước đến bên cạnh Tà Băng.

Tà Băng thu hồi nhãn thần, không hề quan tâm đến việc nước của Thất Thái hồ kia bởi lên sẽ làm đau đớn Ngũ Độc Cự Mãng, nở một nụ cười chua xót với Bối Bối, sau đó cùng nhau tiến vào Ngọc giới, bên cạnh còn có một người hôn mê đang chờ.

Tiến vào ngọc giới, đem Mộc Vũ bỏ xuống, nàng liền thấy Hoa Thần Dật còn đang ở trạng thái hôn mê, còn có đám người Tuyết Ảnh, Tiểu Tử đang vây quanh.

Mấy người Tuyết Ảnh vẻ mặt đều giống nhau, nhìn Hoa Thần Dật, bọn hần giật mình, lại nhìn sang Đông Phương Mộc Vũ, bọn hần đồng loạt tròn tròn mắt. Sau đó, cả bọn liếc mắt về phía Tà Băng. Nha đầu kia biết rõ rằng khoản nợ đào hoa của nàng dường như rất nhiều, hiện tại thật tốt nha, nguyên một đám người đều thấy hết rồi.

Tà Băng bị mọi người nhìn có chút xấu hổ, cúi đầu nhẹ một cái để che dấu sự bối rối của mình, cái này, cái này,... không giải thích, không giải thích.

“Tỷ tỷ, hiện tại hấn đã không sao rồi, chỉ là mệt mỏi quá nên ngủ rồi.” Tiểu Tử nghe thấy lời Tà Băng nói, liền giúp đỡ Hoa Thần Dật trị thương. Trong ngọc giới này, những thứ khác có thể không nhiều, nhưng thứ duy nhất nhiều chính là dược liệu, trân quý, hiếm thấy, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Cho nên, vết thương của Hoa Thần Dật, không tốt cũng phải tốt. Tuy nhiên trong quá trình điều trị, Tiểu Tử lên lút “hung ác” một chút, hấn thề là tâm địa hung ác chỉ thoáng nổi lên một chút mà thôi.

“Ừ, trước hết để cho hai người bọn họ nghỉ ngơi đi, ta đi chuẩn bị ít đồ ăn ngon.” Tà Băng nhìn ánh mắt mọi người, hướng mắt lên trời, nói xong câu đó liền biến mất.

Tuyết Táp cùng Yêu Hoa bắt đầu đi cùng lúc đầu, nhìn Tuyết Ảnh có chút cay đắng, đẩy lòng hai người đồng thời thở dài một hơi. Vấn đề tình cảm không phải việc bọn họ có thể nhúng tay vào, chuyện về sau như thế nào, chỉ có thể để mấy người đó tự lựa chọn.

Nghĩ tới đây, hai người không tự giác cùng nhìn về phía đối phương, ánh mắt vừa tiếp xúc liền lập tức nhìn đi chỗ khác. Kể từ lần trước bị thương, được Yêu Hoa an ủi ôm về, dường như hai người có gì đó nhẹ nhàng chuyển biến.

Tại nơi không có ai chú ý tới, Thiên Tài lộ ra nụ cười xấu xa có chút tà ác. Vạn năm tình kiếp, vạn năm tình kiếp nha... Nhưng đáng cười lập tức biến mất, lại có chút bất đắc dĩ, thân phận của nàng nhất định...

Haiz, Tà Băng à, bất luận có chuyện gì, Thiên Tài ta cũng nhất định sẽ dốc toàn lực giúp đỡ ngươi. Cho dù không phải vì ngươi thì cũng vì đại gia đình hòa thuận của chúng ta hiện nay.

Đốt tình và Bối Bối đang cùng đi về phía bên hồ, hai người bọn họ hiện nay hoặc là đợi thời điểm tốt, hoặc là bởi vì vấn đề thời gian mà vẫn chưa hoàn toàn hòa nhập vào đại gia đình này, nhưng tin tưởng, rất nhanh thôi bọn hấn sẽ trở thành người một nhà.

Mà Tà Băng lúc này đúng như lời nàng nói, đang chuẩn bị thức ăn, chính là cháo thịt nạc trà xanh. Thời điểm Mộc Vũ và Dật ở nơi sương trắng dày đặc, chắc chắn là không có hảo hảo mà ăn cơm, chỉ có thời gian thì ăn lương khô. Bây giờ đợi bọn hấn tỉnh lại, ăn chút cháo, chắc chắn sẽ thoải mái rất nhiều.

Tà Băng vừa chuẩn bị nguyên liệu nấu cháo vừa nhíu mày như đang suy ngẫm gì đó, đáy mắt có hạnh phúc nhàn nhạt cũng lại có chút đắng cay.

Tà Băng đặt nồi cháo lên rồi đến ngồi ở thân cây bên cạnh. Nàng lắc đầu, không muốn, hiện tại quan trọng là... Cởi bỏ bí mật trên người mình, lại còn thân phận của nàng, nàng rốt cục là ai? Hoặc phải nói là, nàng rốt cục đã từng là ai?

Mặc, chúng ta rốt cục là quen biết từ khi nào? Nguyên nhân chuyển thế có thật sự chỉ là nguyên nhân mà ngươi nói không? Sao lúc nào cũng có cảm giác, sau lưng có người không chế tất cả, nắm giữ tất cả mọi chuyện của nàng, mà sự phụ có ý gì?

Tà Băng lấy ra cái hộp đen thần bí, nhẹ nhàng vuốt ve, mười hai chiếc chìa khóa con giáp, đến tận cùng là phải tìm thế nào. Ở thế kỉ hai mươi mốt, cái hộp đen này đã từng cứu nàng mấy lần, nhưng từ khi đến Áo Tạt Tư đại lục đến bây giờ, nó lại không có động tĩnh gì, đem chìa khóa mười hai con giáp mở ra rốt cục sẽ thấy cái gì?

Nàng nhắm mắt lại, gạt bỏ hết suy nghĩ trong đầu. Thuyền đến đầu cầu khắc sẽ dừng, nàng tin tưởng những bí mật này sẽ có lúc bị vạch trần. Đồng thời, đáy mắt Tà Băng hiện lên những tia u ám, vận mệnh của bản thân nàng muốn tự mình nắm giữ. Nàng không muốn bất cứ kẻ nào mưu toan nắm giữ vận mệnh của mình.

Thời gian luôn nhảy mất trôi qua, Tà Băng thấy cháo đã chín kĩ. Nàng vừa mở mắt đã thấy xung quanh tám con mắt đang lóe sáng, khóe miệng lộ nàng lộ ra vẻ tươi cười, mấy người kia...

“Cháo đã chín rồi, cùng ăn đi”. Tà Băng vừa cười vừa nói với đám Bối Bối, Tiểu Tử, Thiên Tài, Yêu Hoa đang chảy nước miếng trước mặt.

Vừa nghe lời nàng nói, bốn người không kịp trả lời nàng đã dùng tốc độ nhanh nhất phi thân đến bên nồi cháo. Bình thường Tà Băng thường lười biếng không nấu cháo, nhưng mỗi lần nàng nấu đều khiến cho mấy người chảy nước miếng nha.

Tà Băng vui vẻ cười nhìn bốn người tranh đoạt nhau. Coi như bọn họ vẫn còn lương tâm, vẫn để lại ít cháo, tuy là để lại có chút hơi..., nhưng dù sao bọn họ cũng đã để lại nha. Bốn người bụm miệng, nhìn trong nồi chỉ còn một ít như vậy, ánh mắt ai oán nhìn Tà Băng, sao lại nấu ngon như vậy chứ, aaaa, hình tượng của bọn họ...

Tà Băng cười cười, may mà nàng thông minh, đã múc riêng ra mấy chén. Nàng ước chừng Dật và Mộc Vũ cũng đã tỉnh lại, đưa mấy chén cháo cho Tiểu Tử nói: “Đi đưa cho bọn họ đi”

Bọn họ ở đây chính là chỉ Tuyết Ảnh và Tuyết Táp rồi. Tà Băng cũng bưng hai chén cháo đi về phía Hoa Thần Dật và Đông Phương Mộc Vũ đang nghỉ ngơi. Nhưng vừa đến nơi, nàng không thấy hai người đang nằm nghỉ ngơi mà là đang trừng mắt nhìn nhau.

“Ngươi sao lại ở đây?” Giọng nói ôn hòa hỏi.

“Ngươi sao lại ở đây?” Giọng nói ngông cuồng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Người Tính Cái Gì....

Nghe lời nói ngây thơ của hai người họ, Tà Băng không ghim được bật cười. Sao nàng lại quên rằng bọn hắn vẫn là đối thủ kia chứ? Hai kẻ vốn xưng là thiên tài đệ nhất Đại lục...

“Hai người các ngươi bị thương không nặng đúng không? Còn tâm trí mà ở đây trừng mắt với nhau sao?” Tà Băng cười nhạt nói với hai kẻ vẫn đang ngây ngô trước mặt.

Đông Phương Mộc Vũ cùng Hoa Thần Dật nghe thấy âm thanh quen thuộc đó, đáy mắt hiện lên một tia vui mừng, quay đầu nhìn bóng thiếu nữ áo trắng thướt tha tuyệt đẹp kia, lại nhất loạt há to miệng không nói được gì. Rõ ràng trong lòng có muôn vàn nhớ nhung, muôn vàn lời muốn nói nhưng giờ phút này dường như đều bị nghẹn lại không nói nên lời.

“Các ngươi ăn chút cháo trước đã.” Tà Băng lắc đầu cười cười, tiến đến đưa cháo cho cả hai người, hai kẻ ngu ngốc này, làm sao mà nàng có thể bỏ mặc đây?

Hai người nhận cháo, ngửi thấy mùi thơm thì khóe miệng khẽ cong cong, đây là Bãng nhi nấu cho bọn họ? Hoa Thần Dật dù chưa từng được Tà Băng đích thân làm gì cho, nhưng trực giác cho hắn biết, đây là cháo mà Bãng nhi tự nấu (@@)

Đông Phương Mộc Vũ bưng bát cháo, ánh mắt có chút xa xăm, hoài niệm. Rất lâu, đã rất lâu rồi hắn không được ăn cháo Bãng nhi nấu. Lần trước đó là lúc hắn bị bệnh tại thế kỷ hai mươi mốt. Khi đó, nhìn Tà Băng bận rộn vì hắn, hắn biết người con gái ấy sẽ là của hắn, đòi đòi kiếp kiếp.

“Nhanh ăn đi, nguội mất bây giờ!” Tà Băng đi đến ngồi xuống bên cạnh hai người, nhìn cả hai với ánh mắt dịu dàng. Tuy vết thương của cả hai đã được chữa trị khá tốt nhưng cơ thể vẫn còn yếu, cần một thời gian để tĩnh dưỡng.

Cũng may trong ngọc giới còn nhiều đan dược và Linh dược linh quả, vậy nên Tà Băng cũng không cần quá lo lắng cho bọn họ. Điều khiến nàng kinh ngạc chính là đẳng cấp của họ lúc này. Tà Băng thực không dám tin. Lúc cứu Hoa Thần Dật, rõ ràng thấy trên người hắn còn Cửu Giai Hồn Tôn – chín vòng Hồn Hoàn màu xanh – chưa tiêu tán, nghĩa là chỉ chút nữa thôi là đạt cấp bậc Hồn Đế!

Khi từ biệt, rõ ràng vẫn chỉ là hai vòng Hồn Tôn mà? Chưa bao lâu mà đã tiến tới Cửu Giai Hồn Tôn rồi sao? Thiếu chút nữa là đạt đến hàng ngũ Đại Lục Cường Giả rồi!

Còn Đông Phương Mộc Vũ, tuy tăng cấp không đạt được như Thần Dật, nhưng cũng đã là Bát Giai Hồn Tôn. Tà Băng thật cảm thấy hai kẻ này khiến nàng kinh ngạc. Chứng kiến thực lực của bọn hắn tăng lên như vậy, nàng thật thấy vui mừng cho họ, nhưng khí tức của hai kẻ bọn họ lại chưa được ổn định.

Đây rõ ràng là do việc tăng cấp nhưng chưa có thời gian củng cố thực lực mà nên.

Tà Băng không biết là hai người bọn họ sau khi tăng cấp, đạt được tiêu chuẩn thì lập tức chạy nhanh với tốc độ nhanh nhất tới Đại Lục sương trắng dày đặc này, nào có thời gian để mà củng cố thực lực của mình nữa?

Trong khi Tà Băng đang trầm ngâm suy nghĩ, hai người họ đã ăn xong cháo, khí sắc cũng khôi phục rất tốt. Cả ba liền ngồi nói chuyện tán gẫu, hai kẻ kia phối hợp ăn ý kể lại việc gặp gỡ giữa màn sương trắng dày đặc, và cũng không ngừng truy hỏi Tà Băng xem có gặp nguy hiểm gì hay không.

Ba người cũng ngồi tán gẫu, hào khí của Phương Đông Mộc Vũ và Hoa Thần Dật cũng dần tốt trở lại, trong lòng cả hai đều là Tà Băng, chỉ cần Tà Băng trong lòng họ không có việc gì là tốt rồi, những thứ khác cũng có thể không cần nói tới. Hơn nữa hai người đều là kỳ phùng địch thủ, trong lòng hiển nhiên cũng có chút cảnh giác.

“Gần đây xảy ra nhiều chuyện như vậy, cũng may là hai người các ngươi không việc gì. Lần sau đừng nên hành sự nóng vội như thế” Tà Băng từ tốn kể lại những chuyện xảy ra với mình những ngày này, đương nhiên là cũng không để tâm tới lúc bị thương kia, sau đó, lại trừng mắt dằn dò hai người bọn họ.

“Sẽ không có lần sau đâu!” Hai người đồng thanh đáp. Tuyệt đối sẽ không có lần sau, vì bọn họ đã quyết định sẽ không rời khỏi nàng, cùng lắm chỉ là ghé về thăm nhà và người thân một chút mà thôi.

Tà Băng gật đầu cười: “Hai người các ngươi hiện nay Hồn Lực rất không ổn định. Trước tiên hãy ở trong ngọc giới để củng cố lại đẳng cấp của mình. Tiện thể tĩnh dưỡng cho tốt vết thương. Ta bây giờ phải chạy tới lãnh địa Hỏa Phượng Hoàng rồi. Phải nhanh chóng đuổi kịp gia tộc Tiêu Tử, bắt luận như thế nào, ta không muốn Tiêu Tử khó xử.”

Một bên là người thân, một bên là tỷ tỷ. Tà Băng biết rõ Tiêu Tử nhất định sẽ vô cùng khó xử. Cho nên nàng phải nhanh chóng dùng thực lực của mình

để đi vào lãnh địa của Tử Kim Cự Long, làm cho rõ vấn đề của Tiểu Tử. Những thay đổi to lớn của Tử Kim Cự Long Vương hiện nay so với trước đây và cả việc Tiểu Tử gần đây chăm chỉ luyện thuật khiến cho Tà Băng không thể không hoài nghi.

“Ngọc giới? Chẳng lẽ lại là nơi một mình một không gian này sao?” Hòa Thần Dật nghe Tà Băng nói mới nghĩ đến việc mình đang ở một nơi hoàn toàn xa lạ, không khỏi buột miệng hỏi. Đông Phương Mộc Vũ cũng có chút nghi hoặc nhìn về phía Tà Băng.

“Ừm, nơi này chính là không gian trong giới chỉ của ta, bên trong có nhiều linh khí, thích hợp để cho các người tĩnh dưỡng lúc này.” Tà Băng trả lời dứt khoát để cho hai người bọn họ không còn ngạc nhiên. Bọn họ tưởng rằng có thể có không gian giới chỉ giả mạo hay sao?

Hai người lập tức lắc lắc đầu, bất luận chuyện kỳ lạ nào cũng có thể xảy ra đối với Tà Băng, thật khiến người ta phải kinh ngạc.

“Băng nhi, nàng muốn đi bây giờ sao?” Cả Đông Phương Mộc Vũ và Hoa Thần Dật lại đồng thanh hỏi, giờ này mới phát hiện thì ra bọn hắn lại ăn ý với nhau như vậy.

“Ừm, hai người các người hãy dưỡng thương trước đã, ta đi làm rõ những chuyện này trước”. Tà Băng nhẹ gật đầu, vừa rồi nàng đã nói cho hai người họ những vấn đề nàng cần làm rõ.

“Băng nhi, gặp nguy hiểm không được chịu đựng một mình.” Hoa Thần Dật nhìn thật sâu vào mắt Tà Băng, như muốn đem hình ảnh nàng khắc sâu vào tâm can, nàng chẳng phải đang ở trước mắt hắn hay sao?

“Băng nhi, hành sự nên cẩn trọng!” Đông Phương Mộc Vũ vẫn nguyên dáng vẻ tươi cười dịu dàng như cũ.

Tà Băng nhẹ gật đầu, không nói gì rồi quay người biến mất trước mặt hai người bọn họ. Hoa Thần Dật và Đông Phương Mộc Vũ liếc nhau, lần đầu tiên bọn hắn đối mặt mà không có chút thù địch gì với nhau, cả hai cùng cười rồi từ biệt đi về hai hướng khác nhau.

Ra khỏi ngọc giới, Tà Băng bắt gặp cong cong khóe miệng, lúc này chẳng còn lòng dạ mà ngủ nghỉ nữa, liền một mạch hướng về phía lãnh địa Hỏa Phượng Hoàng.

Các tộc trưởng của các tộc đều đã ra lệnh cho thuộc hạ của mình, nếu nhìn thấy Tà Băng thì nhất định phải tránh mặt. Thế nên hiện tại, Tà Băng hành tẩu tại Hồn Thú chi lĩnh đều không bị bất cứ Hồn Thú nào đến trêu chọc nàng.

Tà Băng 1 mình giữa Hồn Thú chi lĩnh cũng cảm thấy vô cùng thú vị. Có hoa, có cây, không khí tươi mát. Tà Băng lại được một lần thả lỏng tâm tình để cảm thụ thiên nhiên tuyệt đẹp. Tà Băng không phát hiện ra rằng lúc này xung quanh nàng có một tầng Thất Thái chi sắc nhàn nhạt màu, thực là tuyệt đẹp vô cùng.

Tuy nhiên, Tà Băng chưa được hưởng thụ bao lâu thì bị một thanh âm làm cho gián đoạn tâm tư.

“Loài người ư? Sao có thể có loài người xinh đẹp như vậy được?” Là thanh âm của một nam tử. Tuy rằng trong lời nói có ẩn ý chòng ghẹo nhưng Tà Băng nghe cũng ngầm đoán hiểu ra.

Ánh mắt nàng trở nên lạnh lẽo, quả nhiên nơi đâu cũng có kẻ muốn tìm đến cái chết, nam tử ánh mắt sắc lạnh như băng quả nhiên đã đứng trước mặt nàng.

Nam tử tóc đỏ, khuôn mặt tuấn đạt, dù cố gắng che dấu cũng không giấu đi được sự tham lam trong ánh mắt. Tà Băng chán ghét nhú mày, âm thanh lạnh như băng quát : “Cút!”

Tà Băng từ sau lần bị thương trước đây, nay làm việc gì cũng cẩn trọng, tính tình cũng tốt hơn trước nhiều. Nhưng nàng có một điểm vĩnh viễn không thay đổi được, chính là không được đụng vào nàng. Giết! Đụng tới người nhà nàng ư? Sống không bằng chết!

Nam tử trước mặt này, Tà Băng không rõ hắn là Hồn Thú gì, nhưng hiện tại cũng là vạn bất đắc dĩ, nàng không muốn gây bất cứ mâu thuẫn gì với Hồn Thú, bởi vì nàng còn chưa rõ thái độ của tộc Tử Kim Cự Long, thật mong cái kẻ ngu xuẩn trước mặt này có thể hiểu chuyện mà cút đi.

“Một loài người bé nhỏ như vậy mà dám nói ta cút sao? Nhìn cho rõ xem đây là nơi nào? Đây chính là Hồn Thú chi lĩnh!” Nam Tử nọ nghe lời của Tà Băng thì vô cùng căm phẫn, tức giận nhìn Tà Băng.

“Hồn Thú chi lĩnh thì sao?” Ánh mắt Tà Băng đã dịu xuống, nhướn mắt lạnh lùng nói. Người trước mặt quả là đang khiêu khích sự kiên nhẫn của nàng.

“Như thế nào? Ha ha.. Hồn Thú chi lĩnh chính là thiên hạ của ta, đã dám đến nơi này, vậy thì hãy làm nữ nhân của ta đi. Ca ca ta sẽ thương người đấy...” Nam tử nọ vừa mới bắt đầu đã nói năng liêu lĩnh, khuôn mặt không dấu nổi ý dâm quang.

“Người muốn tìm cái chết?” Ngữ khí Tà Băng lạnh nhạt, không biểu lộ chút cảm xúc. Tuy nhiên bốn chữ nhàn nhạt này lại khiến cho nam tử kia mồ hôi lạnh lưng. Thiếu nữ loài người này ánh mắt thật là khủng khiếp.

Trong con mắt màu đen của Tà Băng chỉ có sự yên lặng của cái chết, nhìn nam tử kia giống như nhìn một kẻ đã chết, lần nữa lạnh nhạt nói: “Người thực sự không chịu cút?”

“Haha, thật là biết giỡn, đã được ta coi trọng thì hãy chờ làm nữ nhân của ta đi!” Nam tử không dám nhìn thẳng vào Tà Băng mà nói, một kẻ Tử giai Hồn Tôn mà cũng dám liêu lĩnh trước mặt hắn sao? Tên loài người này, hôm nay hắn nhất định phải giành được!

Thời gian chậm chậm trôi qua, Tà Băng nhìn thấy bộ dạng khát máu hung phần che dấu đằng sau bộ dạng tươi cười diêm dúa lảng lơ kia lại thấy trong lòng cuộn cuộn sát ý. Được lắm, kiếp trước và cả kiếp này cũng không có ai dám nói những lời này trước mặt nàng.

Nam tử bị dáng người tuyệt mỹ và tươi cười của Tà Băng làm cho hoa mắt, khoe miệng dường như muốn chảy nước miếng thèm thuồng. Đẹp! Người này quả là cực phẩm!

“Bang!” Tà Băng tung một cước đập về phía gã nam tử có khiến người ta chán ghét kia.

Nhưng nam tử nọ đâu dễ dàng để cho nàng thực hiện được ý đồ. Siêu thần thú nếu đen đuôi bị Tà Băng đập cho một cước, vậy thì chẳng phải là quá ư mất mặt rồi sao? Chỉ kịp thấy nam tử nọ xoay người một cái tránh được sự công kích của Tà Băng, rồi ngẩng đầu nhìn Tà Băng nói: “Muốn đấu với ta sao, ngươi còn kém lắm!”

Nam tử nọ mặc dù hạo sắc, tuy nhiên lại là một kẻ có thực lực không hề kém. Tại Hồn thú chi lĩnh, kẻ dám đụng tới hắn cũng không được mấy người. Không thể tưởng tượng là hôm nay lại có một loài người như vậy xuất hiện ở Hồn Thú chi lĩnh. Nếu không giành lại ưu thế thì thật mất mặt cho hắn quá rồi!

“Kém xa sao?” Tà Băng cất tiếng cười lạnh như băng, rồi lập tức xuất ra Hồn Lực, bốn cái Hồn hoàn màu xanh xuất hiện, phi thân một cái liền truyền tới một thứ âm thanh càn rỡ bên tai nam tử kia “Ngươi, xem cái...!”

“Quy nguyên phân thiên thức thư nhất: Vũ roi đốt hoa!” Cường đại hồn kỹ theo thanh âm của Tà Băng mà hướng phía nam tử đánh tới.

Hả... Loài người kia nói gì? Nói hắn?, nói hắn tính là cái gì...?”

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111: Đến Lãnh Địa Hỏa Phượng Hoàng

Editor: Diệp Băng Băng

Hiện tại nam tử cũng không có thời gian rảnh suy nghĩ về câu nói kinh thiên động địa của Tà Băng, đối mặt với hồn kỹ của Tà Băng đánh ra, không dám có chút khinh thường, vội vàng lách mình, nhưng chiêu thức Quy Nguyên Phân Thiên Quyết đã được Tà Băng cải tiến lại thì làm sao có thể dễ dàng tránh thoát, cho dù đối phương là Siêu Thần Thú cũng không có bất kỳ ngoại lệ!

“Phanh!” Hồn kỹ cường đại, Hồn Lực mạnh mẽ bao vây toàn thân nam tử.

Vũ roi đốt hoa, lợi hại nhất không phải là mạng theo mưa dầm (tức những hạt mưa có tỷ lệ sát thương cao), mà là lực không chế của nó, một cái vũ roi đốt hoa, hiện tại ít nhất có thể vây khốn nam tử Siêu Thần Thú trên ba giây, ba giây, không nhiều lắm, nhưng là tại thời khắc mấu chốt, ba giây này cũng là một điểm trí mạng.

“Thương Hải Bất Hữu Ba*!” tại khoảnh khắc ba giây đồng hồ này, Tà Băng nắm lấy cơ hội, một chiêu Thương Hải Bất Hữu Ba, mãnh liệt vỗ vào lòng ngực nam tử, nam tử như mũi tên bị Tà Băng một chưởng đánh văng.

(* biến lạng không có sóng)

Nam tử sau khi tiếp đất thì lao đảo lui về sau vài bước, thiếu chút nữa ngã ngồi dưới đất, mà Tà Băng lại không tính buông tha cơ hội này, trong nháy mắt, đã bay đến trước mặt nam tử.

“Thất Ảnh Vô Dịch*!” Tà Băng dùng tốc độ nhanh cực điểm của Thất Ảnh Vô Dịch, thoáng một cái đã không thấy bóng dáng.

(* bảy bước vô dịch)

“Hừ.” Một tiếng kêu đau đớn xen lẫn tiếng vật gì đó rơi xuống truyền đến, nam tử đang chật vật nằm trên mặt đất, có chút thống khổ bụm lấy bụng của mình. (y)

“Khốn vật tráo!” Tà Băng không chờ nam tử kịp phản ứng, trực tiếp phóng ra khốn vật tráo vây trên người nam tử, nhìn nam tử trên mặt đất, Tà Băng vỗ tay khoe miệng mỉm cười ngồi xổm bên cạnh nam tử.

“Còn dám đến trêu chọc ta, tuyệt đối lập tức tiêu diệt ngươi! Bất luận thân phận của ngươi tại Hồn Thú chi lĩnh là gì!” khoe miệng Tà Băng mỉm cười, nhưng đáy mắt lại không có mỉm cười, con mắt màu đen lạnh như băng làm cho lưng nam tử đổ mồ hôi lạnh.

Tà Băng vì tiểu Tử, vì biết rõ ràng một chuyện, nàng hiện tại vẫn không thể cùng Hồn Thú chỉ lĩnh cãi nhau mà trở mặt, nếu Tà Băng không có nhìn làm thì, nam tử hẳn là một thành viên quan trọng trong Hỏa Phượng Hoàng nhất tộc, nhớ tới vị nữ tử có mái tóc đỏ hồng xinh đẹp cao quý kia, để lại một mạng cho nam tử này thì như thế nào?

Nam tử nghe được câu nói cuối cùng của Tà Băng, liền hết sợ hãi, trào phúng nhìn Tà Băng, nguyên lai cũng chỉ là một nữ nhân bình thường sợ hãi thân phận của mình mà thôi.

Nụ cười trên miệng Tà Băng vẫn chưa tắt, nam tử kia muốn thoát khỏi khốn vật tráo, ít nhất cũng cần một phút đồng hồ, cũng lười nhìn nam tử kia lần nữa, trực tiếp đứng dậy, ly khai.

“Nữ nhân, Hỏa Dực ta sẽ không tha cho ngươi!” sau khi nam tử cảm thụ một chút về khốn vật tráo trên người thì thấp giọng chửi bới một tiếng, ngẩng đầu, ánh mắt hung ác nham hiểm lácó một phần mong đợi nhìn về phía Tà Băng, lớn tiếng nói với bóng lưng tuyệt mỹ đang dần rời xa kia.

Tà Băng giống như không có nghe được, trong nháy mắt biến mất trước mặt nam tử.

Sau khi Tà Băng biến mất, nam tử, thì ra là Hỏa Dực hừ lạnh một tiếng, trên người khốn vật tráo đã biến mất không thấy gì nữa, trong ánh mắt không còn sự tức giận vừa rồi, cũng không có hung ác nham hiểm, mà là một đôi huyết đồng sáng ngời thâm trầm, nhìn về hướng Tà Băng rời đi, như đang suy nghĩ về điều gì.

Sau nửa ngày, ánh mắt Hỏa Dực lóe sáng, khoe miệng nhẹ nhàng cong cong, lúc này Hỏa Dực, đã không còn lớp nguy trang, khuôn mặt tuấn dật mang theo nét vui vẻ, khiến cho chung quanh cây cỏ thất sắc, làm nền cho hắn.

“Vũ thúc, thiếu nữ này, quả thật như lời ngươi nói không hề đơn giản, nếu thật là nàng...” Nam tử không quay đầu lại, một đôi mắt vẫn như cũ nhìn về hướng Tà Băng rời đi, môi mông khê mở, mở miệng nói ra.

“Thiếu nữ này, có lẽ thật là...” Trước mặt Hỏa Dực trống rỗng bỗng xuất hiện một người trung niên nam tử, trung niên nam tử này chính là người lúc trước theo dõi Tà Băng mấy ngày người.

“Hi vọng nàng thật sự là nàng ta, nếu như nàng không phải, ta nhất định sẽ đích thân hủy diệt nàng!” Ánh mắt Hỏa Dực đang sáng ngời lập tức biến thành âm tàn.(gớm nhi.. đánh lại Băng tỷ k mà đòi ==)

Trung niên nam nhân không có trả lời, đôi mắt nhìn về phía Tà Băng ly khai, nhẹ nhàng thở dài, Nữ Oa, như ngươi thật sự không phải, lão phu sẽ hết sức bảo vệ một mạng này của ngươi, cũng bởi vì cho đến bây giờ ngươi chưa từng làm tổn hại bất kỳ hồn thú nào trong Hồn Thú chỉ lĩnh.

“Vũ thúc, tiếp tục đi theo nàng, ta về tộc trước.” Hỏa Dực nhàn nhạt nói một câu, vừa dứt lời, thân ảnh hòa hồng đã biến mất không thấy gì nữa.

Tiểu Dực, Vũ thúc thật sự hi vọng nàng không phải, nếu như vậy thì..., ngươi cũng sẽ không...

Trung niên nam tử dường như nghĩ tới điều gì, đáy mắt có nồng đậm ưu thương, Tiểu Dực, Vũ thúc nhất định sẽ tìm được phương pháp thích hợp, cho dù nàng chính là, Vũ thúc cũng sẽ không khiến ngươi bị bất luận tổn thương gì!

Trung niên nam tử ngẩng đầu nhìn bầu trời, hai tay nắm thật chặt, Hỏa đại ca, ta chắc chắn sẽ bảo vệ tốt Hỏa Phượng Hoàng nhất tộc, bảo vệ tốt hai vị tiểu chất nhi.

Nhưng mà hết thảy chuyện này, Tà Băng lại không biết chút nào, hiện tại Tà Băng chính là dùng tốc độ nhanh nhất tiến về Hỏa Phượng Hoàng nhất tộc lãnh địa.

Một thân ảnh màu trắng tinh khiết mỹ lệ đứng trước pho tượng Hỏa Phượng Hoàng khổng lồ, ngược mắt nhìn pho tượng, Tà Băng có hơi sùng sốt một chút, pho tượng Hỏa Phượng Hoàng trước mặt, cao quý khí khái, bay lượn Cửu Trùng Thiên(chín tầng trời), trông rất sống động.đáy mắt Tà Băng hiện lên một vòng khiếp sợ, thứ này nếu đem tới hiện đại, những nha điều khắc đại sư kia có lẽ sẽ bị đã kích tinh thần lớn(bởi vì không thể khắc được như vậy).

Nhìn thật kỹ pho tượng điêu khắc Hỏa Phượng Hoàng này một chút, Tà Băng liền dứt khoát đi vòng qua bên cạnh, bước qua pho tượng kia, chính là đến Hỏa Phượng Hoàng lãnh địa rồi.

Sau khi đi vào, hơi lửa nóng liền hắc vào mặt, Tà Băng nhíu mày, xuất ra một khóa đan dược tránh nhiệt ăn vào, chỉ một bước chân, chính là băng hỏa 2 cực đối lập, bên trong lãnh địa của Thiên Lang nhất tộc, đa số đều âm lãnh ẩm ướt, mà lãnh địa của Hỏa Phượng Hoàng chân chính lại là lửa nóng khô ráo.

Hỏa Phượng Hoàng, không hổ là một chủng tộc cường thịnh lấy lửa làm chủ lực công kích!

Sau khi ăn vào giải nhiệt đan, Tà Băng đã thích ứng với nhiệt độ ở đây một chút, rồi tiếp tục đi vào phía trong của lãnh địa.

“Ồ...” Một tiếng Phượng Minh (phượng hoàng kêu) dễ nghe lọt vào tai Tà Băng, Tà Băng dừng bước lại, giương mắt nhìn hướng thanh âm phát ra, đập vào mắt chính là một con Phượng Hoàng màu đỏ xinh đẹp.

Con Phượng Hoàng này đang cùng Tà Băng bốn mắt nhìn nhau không chớp mắt, con mắt bỗng nhiên lóe sáng, sau đó rất nhanh bay đến đáp xuống mặt

đất trước mặt Tà Bãng.

Hỏa Phượng Hoàng cúi đầu với Tà Bãng, một thanh âm thanh thúy dễ nghe của nữ tử từ trong miệng Hỏa Phượng Hoàng truyền ra.

“Các hạ, nữ vương của chúng tôi đã đợi ngài lâu lắm rồi, đã vì ngài mà chuẩn bị yến tiệc đón khách từ phương xa đến dùng cơm.” Thanh âm của Hỏa Phượng Hoàng rất êm tai, trong giọng nói có nhàn nhạt tôn kính, nàng luôn ở bên cạnh Hỏa Hoàng, nghe Hỏa Hoàng kể về năng lực của Tà Bãng, tiểu Hỏa Phượng Hoàng nhỏ nhỏ đã đem Tà Bãng trở thành thần tượng của mình.

Tà Bãng giật mình, sau đó nhướn lông mày nhẹ 1 cái, trong đôi mắt rõ ràng có vẻ nghi hoặc, Hồn Thú chi linh cũng có bộ dáng này sao? Thiết yến mời khách từ phương xa đến dùng cơm? Tà Bãng chỉ cảm thấy buồn cười không thôi, Hỏa Hoàng đang có chủ ý gì? Nàng không tin cái yến hội này là vì giúp chính mình tẩy trần đây.

Bình tới tướng đỡ, nước tới lấy đất ngăn, Tà Bãng khước miệng cong lên thành nụ cười thần nhiên: “Đẫn đường đi.”

Hỏa Phượng Hoàng hạ thấp thân xuống, ý bảo Tà Bãng ngồi vào trên người của nàng, Tà Bãng cũng không sĩ diện cái lão, nhẹ gật đầu trực tiếp nhảy lên lưng Hỏa Phượng Hoàng.

Hỏa Phượng Hoàng vỗ vỗ cánh, rất nhanh liền bay lên bầu trời, Tà Bãng nhẹ nhàng nhắm mắt lại, cảm thụ được gió từ từ quét vào mặt, lông mày vốn dĩ đang nhíu lại cũng giãn ra, phong cảnh của Hồn Thú chi linh, thật sự rất hấp dẫn Tà Bãng.

Rất nhanh, Hỏa Phượng Hoàng kêu nhẹ một tiếng rồi hạ mình đáp xuống đất, một tòa thành hùng vĩ hiện ra trước mặt Tà Bãng, khiếp sợ, tuyệt đối khiếp sợ, Tà Bãng chưa từng nghĩ tới trong Hồn Thú chi linh lại có thể xuất hiện tòa thành mà chỉ có thể giới loài người mới có.

Điểm này, nhưng thật ra thì Tà Bãng đã quá ngạc nhiên rồi, chỗ ở của tứ đại bộ tộc vương giả trong Hồn Thú chi linh đều có những tòa thành tương tự giống như loài người.. Đương nhiên, đây cũng chỉ là mặt ngoài như thế, bên trong thì có thể nói không khác Động Thiên.

“Các hạ, đây chính là nơi hội tụ trong Hỏa Phượng Hoàng lãnh địa, yến hội sẽ cử hành vào buổi tối, xin ngài đi theo ta, Vương của chúng ta đang đợi ngài.” Thanh âm thanh thúy lần nữa vang lên, hiện tại bất quá trời vừa tờ mờ sáng, khoảng cách buổi tối còn có cả ngày thời gian.

Tà Bãng nhẹ gật đầu cũng không đáp lời, đi theo sau lưng Hỏa Phượng Hoàng bước vào cửa lớn của tòa thành, cửa ra vào không như thế giới loài người có hộ vệ, mà là rồng tuếch. Sau khi đi vào, Tà Bãng liền được mở rộng tầm mắt.

Chỉ thấy trước mặt là một cái phòng khách cực lớn, vô số Dạ Minh Châu được gắn trên vách tường làm cho phòng khách nổi bật sáng ngời phi phàm, trong đó còn trang trí những cái lông vũ màu đỏ xinh đẹp, phòng khách không có trang trí thêm cái gì, nhưng kỳ lạ là không có cảm giác trống trải, dường như chính là vô lo vô tư, có cảm giác đang bay lượn Cửu Trùng Thiên rộng lớn.

Lại nhìn vào sâu thêm chút nữa, liền không phải là gian phòng giống con người, tất cả đều là những cánh cửa lớn nhỏ hình vòm.

“Ta đã chuẩn bị tất cả cho ngươi, thế nào, đối với chỗ này có thỏa mãn không?” trong lúc Tà Bãng đang thất thần nhìn ngắm, một thanh âm vui vẻ truyền đến tai Tà Bãng.

Ngẩng đầu, đập vào mắt chính là một thân ảnh điểm lệ hỏa hồng, người vừa nói đúng là nữ vương Hỏa Phượng Hoàng nhất tộc, Hỏa Hoàng.

Nhìn thấy Hỏa Hoàng đã đến, Hỏa Phượng Hoàng bên người Tà Bãng cúi đầu thi lễ một cái rồi quay người ly khai.

“Không tệ.” Tà Bãng khước miệng câu dẫn ra, thật lòng tán thưởng nói, tòa lâu đài này, khá lớn khí, đủ Tiêu Dao!

“Bôn ba cả đêm, có lẽ mệt mỏi a, hiện tại đi trước nghỉ ngơi?” Hỏa hoàng nghe được sự tán thưởng trong lời giọng nói của Tà Bãng, cười nói với Tà Bãng hỏi.

Tà Bãng thoáng ngờ ngác một chút, lập cười hỏi: “Tiệc chiêu đãi khách phương xa đến dùng cơm chính là chiêu đãi ta?”

Hỏa Hoàng dường như biết rõ Tà Bãng sẽ hỏi như vậy, không có bất kỳ ngoài ý muốn, nhẹ gật đầu: “Đúng vậy a, buổi tối chính là vì ngươi mà thiết yến mời khách từ phương xa đến dùng cơm.”

Tà Bãng khẽ cười một tiếng, không hề nghĩ ngợi thêm về chuyện này.

Hỏa hoàng nhìn thấy Tà Bãng không hề đặt câu hỏi, liền cười nói rồi dẫn đường cho Tà Bãng, dẫn Tà Bãng đến gần một cái cửa hình vòm, Tà Bãng nhìn cách tranh hoàng sau cacnhl cửa hình vòm, không khỏi có chút nghi hoặc nhìn về phía Hỏa Hoàng, đây rõ ràng là gian phòng mà con người ở nhà.

“Tại đây, đã từng ở một vị là người mà Hồn Thú chi linh kính ngưỡng.” Hỏa hoàng thấy được sự nghi hoặc của Tà Bãng, sau đó mở miệng giải thích nói, đôi hỏa hồng con người không che dấu chút nào sự kính sợ.

Tà Bãng càng thêm nghi ngờ, nhân loại? Trong Hồn Thú chi linh vậy mà còn có nhân loại ở lại hay sao? Còn khiến cho bọn hắn kính ngưỡng? Vậy tại sao sau này lại cùng con người trở mặt? Đề xuống nghi hoặc, Tà Bãng lập tức hội phục lại bình thường hỏi: “Ta nghỉ ngơi ở đây?”

Hỏa Hoàng nhẹ gật đầu, hiểu rõ sự nghi hoặc của Tà Bãng, cũng không có giải thích, chỉ là nhàn nhạt nói: “Ngoại trừ nàng, chỉ có ngươi có tư cách nghỉ ngơi ở đây.”

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112: Thứ Gọi Là Tư Cách!

Tà Băng nhướn mi. Nàng ư? Thế nhưng, thấy Hỏa Hoàng cũng không định mở miệng giải thích, Tà Băng cũng chẳng buồn hỏi lại.

“Người nghỉ ngơi trước đi, yến tiệc tối nay, ta muốn người đủ sức ứng phó.” Hỏa Hoàng nói xong thì đáy mắt ánh lên sự thống khổ và bất đắc dĩ, nhìn Tà Băng như muốn nói điều gì, lại không mở miệng nữa, chỉ thờ dài quay người rời đi.

Tà Băng nhú mồm, nàng không thích cảm giác này, cảm giác bị người khác thao túng, thế nên yến tiệc này nàng nhất định phải đi, để xem Hỏa Hoàng và Tộc Hỏa Phụng Hoàng cuối cùng là muốn làm gì.

Tà Băng bước vào phòng, nhìn gian phòng vẫn ngập tràn lông vũ màu đỏ bay múa, không gian ấm cúng, có thể thấy người từng ở đây trước kia có tính cách thế nào. Nàng không chút suy nghĩ, bước đến ngồi khoanh chân trên giường, nếu nàng đoán không sai, yến tiệc tối nay hẳn là sẽ không đơn giản!

Hỏa Hoàng sau khi rời đi thì đứng ngoài cửa cánh cửa đã khép, ánh mắt nhìn về phía Tà Băng có chút phức tạp, sau đó mỉm cười chua chát rồi chậm bước về phía trước.

Thời gian tu luyện một ngày nhanh chóng trôi qua, Tà Băng khoanh chân ngồi, cảm nhận được sự huyền ảo ngoài kia bèn mở mắt, sáng khoái tinh thần đứng lên. Mỗi lần tu luyện xong, tinh thần của Tà Băng đều tốt hơn rất nhiều.

Tà Băng vừa định mở cửa thì có vài tiếng đập của truyền tới.

“Vào đi!”

Cửa được mở ra, người đi tới chính là Hỏa Hoàng mặc một bộ hồng bào, đầu đội vương miện bảy màu, cách ăn mặc trịnh trọng này làm cho nàng toát ra một khí chất của bậc vương giả. Tà Băng cảm thấy cũng không đến nỗi nào.

Nhìn trang phục của Hỏa Hoàng lúc này, lại thêm đôi mắt sáng ngời, dung mạo cơ hồ vô cùng tương xứng với Tà Băng, nhưng Hỏa Hoàng so với Tà Băng lại có chút lạnh lùng, tiêu sái.

“Hỏa Hoàng, người đến tìm ta có việc gì?” Tà Băng nghĩ vẫn nên hỏi rõ trước yến tiệc, như vậy sẽ không bị người khác dắt mũi dẫn đi.

Bước chân Hỏa Hoàng dừng lại, ánh mắt có chút bi thương, dường như không nhìn Tà Băng mà đang nhìn về một nơi xa xăm nào đó.

“Tà Băng, Hồn Lực của người, là Thất Thái” Hỏa Hoàng không trả lời Tà Băng mà nhàn nhạt nói, không phải câu hỏi, cũng chẳng phải câu khẳng định, chỉ giống như một lời thuật lại đầy những bi thương.

Tà Băng nghe được những lời này của Hỏa Hoàng thì trong lòng có chút chột dạ, Thất Thái Hồn Lực của Tà Băng dù không phải giấu diếm nhưng nàng vốn rất ít khi sử dụng, Hỏa Hoàng làm sao lại biết được điều này?

Không đợi Tà Băng trả lời, Hỏa Hoàng lại nhàn nhạt nói: “Thực là nàng đây rồi...”

Lúc Tà Băng không để ý tới, một giọt nước mắt lấp lánh rơi theo khóe mắt Hỏa Hoàng. Đích thực là nàng, đường đường là một vương giả, nàng chờ mong nàng ấy đến, nhưng nàng vẫn chỉ là một tỷ tỷ, một tỷ tỷ yêu đệ đệ của mình.

Móng tay bầu chặt vào lòng bàn tay. Ông trời, sao lại bất công như thế với Tiểu Dực? Vì sao?

“Yến tiệc sắp bắt đầu rồi.” Tà Băng nhìn mọi việc đã chuẩn bị xong liền nhẹ giọng nói, tựa hồ như nói cho mình nghe nhưng lại là muốn cho cả Hỏa Hoàng nghe.

Hỏa Hoàng ổn định tâm tình của mình rồi quay người lại cười nói với Tà Băng: “Chúng ta đi xuống đi, bọn hán cũng sắp đến đông đủ rồi!”

Hỏa Hoàng không biết rằng đáng về nàng khi tươi cười này, đối với Tà Băng mà nói, còn khó coi hơn khi nàng khóc.

Tại sao phải cười miễn cưỡng như thế?

Tà Băng khe khẽ lắc đầu, đi theo sau lưng Hỏa Hoàng bước về phía đại sảnh.

Đại sảnh ầm ĩ ngay lúc Hỏa Hoàng cùng Tà Băng xuất hiện thì bỗng dưng trở nên yên tĩnh. Tất cả mọi người đều nhìn về phía Hỏa Hoàng với vẻ kính sợ nhưng khi nhìn Tà Băng lại tỏ vẻ khinh thường, nghi hoặc. Còn có mấy vị lão giả nhìn với ánh mắt dò xét đánh giá.

Tà Bạng theo Hòa Hoàng đi đến chỗ cao nhất, Hòa Hoàng ra hiệu cho nàng ngồi xuống phượng tọa bên cạnh. Tà Bạng nhú mồm nhưng cũng không nói gì thêm. Sau khi Hòa Hoàng ngồi xuống thì quay người ngồi xuống bên cạnh Hòa Hoàng. Thế này dễ khiến người khác chú ý, Tà Bạng thực sự không thích.

“Các vị, đây chính là nhân vật chính của chúng ta hôm nay, Quân Tà Bạng”. Hòa Hoàng sau khi ngồi xuống thì câu đầu tiên là giới thiệu Tà Bạng.

Mọi con mắt nhất loạt dồn về phía Tà Bạng. Tà Bạng thoải mái tựa nghiêng bên mặt ghế, khoe miệng nở một nụ cười thân nhiên nhưng trong ánh mắt lại có chút lạnh lùng nhìn mọi người ở dưới đài. Tà Bạng chỉ nhú mồm, không mở miệng.

“Loại người, người có một chỗ dựa lớn đó.” Một lão giả có bộ dạng con người thấy đáng vẻ không thêm đếm xỉa của Tà Bạng thì ánh mắt có chút thâm sâu, đứng lên trầm giọng nói với Tà Bạng.

Hòa Hoàng thấy cảnh tượng đó thì vẫn ngồi ngay ngắn trên ghế, ánh mắt vô tình quan sát Tà Bạng, dường như muốn chờ xem nàng sẽ trả lời thế nào.

Nhưng 5 giây, 10 giây trôi qua, Tà Bạng vẫn không mở miệng, cũng không có chút động tĩnh nào, khoe miệng vẫn luôn tươi cười.

1 phút trôi qua. Suốt 1 phút đồng hồ, không có bất kỳ ai nói chuyện hay có động tĩnh gì, lão giả đứng lên nhìn quanh thoáng chốc mặt mũi đỏ bừng. Đây loại người, sao lại không nhớ ra bản thân là ai?

“Loại người kia, đây là lãnh địa của Hòa Phượng Hoàng, không phải chỗ cho người tới hung hăng càn quấy!” Lão giả đến cuối vẫn không chịu bỏ qua cho Tà Bạng, chờ lúc xung quanh im ắng thì chỉ tay về phía Tà Bạng hô lớn.

Tà Bạng lúc này mới chậm rãi nhìn thoáng qua lão giả, giọng nói có chút vui vẻ, lại có chút lạnh lẽo: “Người không còn muốn đôi tay của mình nữa sao?”

Tà Bạng rất ghét bị người khác chỉ vào mình, mà động tác của lão giả này đã đụng chạm tới điều cấm kỵ của nàng! Hòa Hoàng mặc kệ ư? Ha ha, vậy hãy để ta thay người dọn dẹp cái đồ đống bảo thủ này đi.

“Loại người, người thực sự muốn tìm cái chết ư!” Lão giả hừ lạnh một tiếng, thấy Hòa Hoàng không có vẻ muốn ngăn cản nên ngữ khí đối với Tà Bạng càng thêm phần hung hăng, càn quấy, cùng lúc, tay phải đã tụ một phần Hồn Lực định đánh về phía Tà Bạng.

Tà Bạng thờ dãi, nàng biết rõ là yến tiệc này sẽ không thể vượt qua một cách dễ dàng như vậy, chỉ là không ngờ rằng vừa bắt đầu đã có kẻ tới bới móc. Hẳn là lại muốn chết đây.

Một đạo Hồn Lực lập tức dừng mãnh phóng về phía Tà Bạng, tất cả mọi người chỉ kịp nhìn thấy một quang sáng trắng thoáng qua, sau đó là một tiếng hét thảm thiết vang lên.

Trong nháy mắt, mọi người liền thấy lão giả kia ngồi phịch xuống đất, bàn tay phải vừa chỉ vào Tà Bạng đã rơi xuống đất, máu chảy đầm đìa.

Lại nhìn Tà Bạng, đáng vẻ như chưa hề xuất thủ, ngồi nghiêng biếng nhác trên ghế, tay phải nhẹ nghịch tóc, khoe miệng vẫn tươi cười như cũ nhưng đáy mắt lại mang hàn ý khiến người khác không dám nhìn thẳng vào nàng.

“Tiền Tam Trưởng Lão đi trị thương” Hòa Hoàng điềm tĩnh dịu dàng, không chút tức giận việc Tà Bạng làm bị thương tộc nhân của nàng, ngược lại, tựa hồ như có chút vui vẻ, hưng phấn.

Mệnh lệnh cứng rắn của Hòa Hoàng truyền xuống, hai tên hòa phượng hoàng tiến tới kéo Tam trưởng lão đang nằm im không nhúc nhích trên mặt đất với đáng vẻ không cam lòng, đưa ra ngoài.

“Bây giờ, các người còn gì cần chỉ giáo?” Tà Bạng giương mắt quanh một lượt, thanh âm lạnh nhạt hỏi.

Những hòa phượng hoàng bị ánh mắt của Tà Bạng quét tới thì không khỏi cúi đầu. Con người này, quá mức đáng sợ. Vừa rồi, khi bọn hắn chưa kịp phản ứng đã có thể chặt đứt tay Tam Trưởng lão, sau đó lại coi như không có chuyện gì xảy ra.

Thực lực quả là mạnh mẽ, thực đáng sợ!

Sức mạnh kinh khủng, thông minh cơ trí, lại càng bình tĩnh hơn người.

“Loại người nhỏ nhoi nào dám tới đây càn rỡ? Còn dám làm Tam ca của ta bị thương?” Vậy mà vẫn còn kẻ không có mặt dám đứng ra. Tà Bạng chẳng buồn đi xem hắn là ai, những lời nói lỗ bịch này có thể thay đổi được không vậy? Nhân loại nhỏ nhoi? Lại còn càn rỡ nữa?

Tà Bạng thực là bất đắc dĩ. Nàng càn rỡ cũng có bày ra đây được không? Nguyên một đám đến đây tìm việc, nàng có nên hay chẳng thể hiện chút lợi hại? Nếu không như thế thì sao nhiều kẻ không có mặt đến vậy?

“Hòa Hoàng, yến tiệc hôm nay, người có ngại ta đập phá không?” Tà Bạng nhướn mắt nhìn về phía bên cạnh cười nhẹ nhàng với Hòa Hoàng, trong giọng nói mang theo sự vui vẻ, lời nói lại khiến người khác nghe mà toát mồ hôi lạnh.

Không đợi Hòa Hoàng trả lời, Tà Bạng liền đứng lên, khiêu khích nhìn lão giả thứ hai, giọng điệu hung hăng càn quấy: “Lão nhân gia, hôm nay Quân Tà Bạng ta sẽ cho người thấy có phải là nhân loại nhỏ nhoi hay không, có tư cách càn rỡ ở đây hay không!”

Hồn Lực của Tà Băng hùng hậu áp về phía tất cả mọi người đang ngồi, thực lực của Tà Băng bây giờ không cao, nhưng đừng quên rằng trong có thể năng chính là Thất Thái Hồn Lực, cho nên uy nghiêm của Tà Băng lúc này tương đương với Thần giai cao thủ!

Cái này thực sự là một thứ tốt để dọa người đó!

Quả nhiên, uy nghiêm của Tà Băng được phóng thích, tất cả mọi ánh mắt nhìn về phía Tà Băng đều thay đổi, thật là mạnh mẽ! Bọn họ vốn không biết thực lực của Tà Băng đến đâu, nhưng uy nghiêm này có thể khiến họ đoán định được Tà Băng là bậc cường giả.

Khỏe miệng Tà Băng hiện lên chút nham hiểm, cái này dùng để trấn áp uy thế thật là tốt!

“Thần giai uy áp?” Lão giả đứng đó lúc này nhìn Tà Băng bằng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi, thiếu nữ này, chẳng lẽ, chẳng lẽ ngươi là thần cấp cao thủ? Làm sao có thể?

Hỏa Hoàng biết rõ thực lực thực sự của Tà Băng mà lúc này cũng bị uy áp của Tà Băng làm cho bất ngờ, thiếu nữ này thực đã khiến nàng nhiều lần bất ngờ.

“Hừ! Thần giai thì sao? Trong mắt ta chỉ là rác rưởi như nhau!” Lão giả nọ sau khi nén sự kinh ngạc thì hừ một tiếng, cất giọng cuồng vọng.

Tà Băng không ngờ tới là lão giả này còn can rờ hơn nàng tưởng, Thần giai cường giả là rác rưởi? Cũng may là ở lãnh địa của Hỏa Phượng Hoàng này, nếu là ở Áo Tạt Tư Đại Lục, chỉ sợ rằng lão vừa hô to một tiếng, một giây sau đã tan thành mây khói rồi.

Nước của Áo Tạt Tư đại lục có thể rất sâu. Ngươi của Áo Tạt Tư đại lục cũng vô cùng nhanh và thần bí.

“Rác rưởi? ha ha, cho ngươi biết, ngươi trong mắt ta cũng chỉ là rác rưởi!” So về can rờ? Tà Băng còn chưa thấy ai liều lĩnh hơn nàng đó!

“Tiểu Nữ Oa, người dám khinh dễ tộc Hỏa Phượng Hoàng?”

“Loài người, ngươi không nên quá đáng!”

Từng tiếng hét lan ra, cả những lão giả khác cũng đều đứng dậy, hằm hằm nhìn Tà Băng.

“Ha ha, hôm nay để ta cho các ngươi xem cái gì gọi là tư cách!” Tà Băng cười lớn, sau đó, nhìn mọi người đang nghiêm mặt trước tình thế cực kỳ nghiêm trọng trước mắt, khẽ hé đôi môi đỏ mọng

“Xuất hiện đi, bằng hữu của ta!”

Một vầng sáng trắng mạnh mẽ bao khắp đại sảnh, ánh mắt tất cả mọi người đều không nén được kinh sợ, một nam tử cao quý tóc trắng, áo trắng, mắt lam cao quý tuyệt mỹ từ trên trời giáng xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 113: Tại Sao Phải Cứu?

Editor: Diệp Băng Băng

Giờ khắc này, trước ánh mắt choáng váng của tất cả mọi người, nam tử tuyệt mỹ mặc cẩm bào màu trắng ôn nhu cười với Tà Băng, Tà Băng đồng thời cũng nở một nụ cười khuyếch thành, cuối cùng thì Tà Băng cũng đã biết dựa vào bằng hữu của nàng.

Cái thế giới này, không phải chỉ có một mình Tà Băng, có thể cùng nàng kẻ vai chiến đấu, có thể chấp tay bên nhau luận sinh tử, nàng có rất nhiều bằng hữu, cái thế giới này, nàng không còn cô đơn nữa, không hề đơn độc đương đầu sóng gió.

“Tuyệt Ảnh, Hỏa Phượng Hoàng nhất tộc khinh thường ta, nói ta chỉ là một nhân loại nho nhỏ, làm sao bây giờ a, có nên để bọn chúng biết cái gì là cao thâm hay không ha?” Tà Băng chứng kiến bên dưới bất luận thần thú hay Siêu Thần Thú đều có bộ dạng ngơ ngẩn, nhảy mắt mở miệng nói ra.

Nàng đang ở Hồn Thú chi lĩnh, đánh không lại nhiều Siêu Thần Thú như các ngươi, bất quá đã một mình đánh không lại, vậy thì quần ẩu xem!

Bất quá rất tin tưởng, những này Siêu Thần Thú trong mắt Tuyệt Ảnh đều là tôm tép.(nguyên văn là kẻ yếu nhưng ta thích để là tôm tép)

“Ah? Bọn hần nói Băng nhi là nhân loại nho nhỏ?” đôi mắt màu lam của Tuyệt Ảnh ôn nhu nhìn Tà Băng, đáy mắt tràn đầy vui vẻ, Tà Băng lần này gọi hần đi ra, hoàn toàn chính xác vượt quá dự tính của hần, bởi vì Tà Băng trước kia, cho dù lại để cho chính mình bị thương cũng muốn tự mình hung hăng đem Hỏa Phượng Hoàng nhất tộc dẫm nát dưới chân.

Mà bây giờ, nàng rót cuộc biết bên cạnh của nàng, còn có bọn hắc thủ hộ sao?

Ánh mắt của Tuyết Ảnh rời khỏi người Tà Băng, đảo mắt nhìn về mấy vị đang ngồi bên dưới, không có phóng thích khí tức, không có bất kỳ uy áp, chỉ là liếc nhìn một cái, liền khiến cho tất cả mọi người ở dưới đài không tự chủ được muốn cúi đầu.

Đó là Vương giả, là khí khái Vương giả chân chính!

Hỏa Hoàng đã từng gặp Tuyết Ảnh, nhưng lúc ấy tình huống nguy cấp, không có chú ý, hiện tại lần nữa nhìn thấy Tuyết Ảnh, đáy lòng của nàng, là thần phục, là tuyệt đối thần phục, nhưng với tư cách Hỏa Phượng Hoàng nhất tộc Vương giả, nàng không thể tỏ ra yếu thế trong tộc!

“Tà Băng, chuyện này, dừng ở đây như thế nào?” Hỏa hoàng cường chế sự run sợ đối với Tuyết Ảnh xuống đáy lòng, đứng dậy mỉm cười, không chút nào mất uy nghiêm mở miệng nói ra.

Tà Băng nhếch môi, dừng ở đây? Chuyện này là do bọn hắc tùy ý khiêu khích sao?

“Có chuyện gì không? Ta bắt quá lại muốn cho bọn hắc biết rõ, coi như là nhân loại nho nhỏ, cũng rất có thể hủy diệt cái chỗ này đấy.” Lúc này Tà Băng ngược lại không thuận theo tính toán của Hỏa Hoàng, vừa rồi đã mặc kệ để bọn hắc tùy ý khiêu khích, hiện tại cũng không dám gánh chịu hậu quả của việc khiêu khích rồi hả?

Tuyết Ảnh mỉm cười, uy áp khổng lồ lập tức khiến cho không khí ngưng đọng lại, vừa rồi uy áp của Tà Băng đã khiến cho bọn hắc kinh ngạc, mà uy áp của Tuyết Ảnh khiến bọn hắc hoàn toàn sợ hãi, tất cả mọi người, kể cả Hỏa Hoàng, không có người nào có thể chống chế Hồn Lực trong người.

Chỉ là một cái liếc nhìn uy nghiêm, liền không chế được Hỏa Phượng Hoàng nhất tộc, Tuyết Ảnh, vốn là Vương giả!

Hoặc có lẽ bây giờ Vương giả còn chưa đủ cường đại, nhưng đối phó những người trước mặt, dư sức!

“Người nào, dám đến lãnh địa tộc của ta làm càn!” Một đạo thanh âm hùng hậu kèm theo uy áp cường đại Hồn Lực từ trên trời giáng xuống!

Thanh âm vừa xuất hiện, mọi người đều buông lỏng tinh thần, Hỏa Phượng Hoàng nhất tộc nữ vương tất nhiên là Hỏa Hoàng, nhưng nàng lại không phải người mạnh nhất trong Hỏa Phượng Hoàng nhất tộc, mạnh nhất chính là năm vị Đại trưởng lão đang ẩn cư trong ẩn địa.

Năm vị trưởng lão là người chuyên thủ hộ Hỏa Phượng Hoàng nhất tộc, mỗi người bọn hắc cũng đã tu luyện trên vạn năm, thực lực cường đại, hoàn toàn không thể tưởng tượng!

Đạo uy áp này vừa xuất hiện, Tuyết Ảnh liền nhíu mày, vừa định tăng thêm uy áp thì Tà Băng lại ngăn cản Tuyết Ảnh, nghe thanh âm, Tà Băng đã biết rõ người đến đã quá mức cường đại, huống hồ Tà Băng biết rõ, Hỏa Phượng Hoàng nhất tộc không có ác ý với nàng.

Coi như là mấy cái trưởng lão thù địch chuyện, cũng không có bất kỳ ác ý.

Tà Băng dường như hoàn toàn không cảm thấy uy áp ở phía đối diện, hất tay lên, hai cái ghế nằm hoàn mỹ liền xuất hiện trong đại sảnh, Tà Băng cùng Tuyết Ảnh hai người lười nhác ngồi xuống.

“Hỏa hoàng, hôm nay đến tốt cùng là có chuyện gì? Đi thẳng vào vấn đề nói ra đi.”

Tuyết Ảnh nhẹ nhàng nhắm lại mí mắt, lông mi thật dài dưới ánh sáng dịu dàng của Dạ Minh Châu chiếu xuống có bóng mờ nhàn nhạt, nhìn nhàn nhàn nhưng Tuyết Ảnh cũng đang điều động Hồn Lực trong cơ thể mình.

Tà Băng vuốt vuốt ngọc giới, cùng đợi câu trả lời của Hỏa Hoàng, cũng cùng đợi chủ nhân của thanh âm kia xuất hiện.

“Hỏa Hoàng bá kiến Đại trưởng lão.”

Theo thanh âm cung kính của Hỏa Hoàng, một thân ảnh màu xám đã xuất hiện trước mặt Tà Băng cùng Tuyết Ảnh.

Ngẩng đầu nhìn thân ảnh màu xám trước mặt, vốn tưởng rằng sẽ là một lão gia gia, lại không nghĩ lại là một người trung niên nam tử, nam tử cũng không có màu mắt và tóc đỏ như lửa như bọn Hỏa Hoàng, nhưng tóc và mắt đều là màu xám, nhìn giống như một con người.

“Người mới phóng ra uy áp chính là ngươi?” Nam tử có chút kinh ngạc khi nhìn thoáng qua Tà Băng, ánh mắt có chút xa xưa, không biết muốn cái gì, sau đó lại nhìn về phía Tuyết Ảnh mở miệng hỏi.

Tuyết Ảnh ngẩng đầu, mở ra đôi mắt màu xanh da trời như biển cả bao la, không có trả lời, chỉ là khẽ gật đầu, theo góc độ quan sát của hắc, căn bản không cần câu trả lời.

“Ngươi là Thất Thái Hồn Lực?” Nam tử sau khi nghe được Tuyết Ảnh, ánh mắt thoáng chút thâm trầm, sau đó lại đảo mắt hỏi Tà Băng.

Đáy mắt Tà Băng hiện lên một tầng kinh ngạc, nam tử này vậy mà chỉ cần liếc qua liền nhìn ra nàng là Thất Thái Hồn Lực?

“Đúng thì như thế nào? Không phải thì như thế nào?” Tà Băng khiêu mi, nhàn nhạt mở miệng hỏi, nhìn như hoàn toàn không có đem thực lực cường đại

của đối phương để vào mắt, kì thực đầu óc Tà Băng lúc này đã bắt đầu nhanh chóng suy nghĩ quay cuồng.

Vốn là nam tử áo hồng kia có tính khiêu khích, mà Hỏa Hoàng lại mở tiệc chiêu đãi, các trưởng lão khiêu khích, hiện tại còn có sự xuất hiện của nam tử này, dường như có một âm mưu nào đó đang xoay quanh nàng, khiến cho Tà Tôn thế kỷ hai mươi mốt cũng có chút chóng mặt.

“À? Xem ra Tiểu Hỏa hoàng còn không có nói cho người biết?” Nam tử nhìn Hỏa Hoàng, có chút nghi hoặc mở miệng nói ra, hẳn cho rằng Hỏa Hoàng có lẽ đã sớm nói với Tà Băng mới đúng.

“Có chuyện gì nói thẳng đi.” Tà Băng nghĩ không ra liền không muốn nghĩ nữa, nhú nhú chân mày, ánh mắt đen láy nhìn về phía Hỏa Hoàng, hi vọng cái Hỏa Phượng Hoàng nữ vương này cho nàng một lời giải thích, hiện tại đến tột cùng là cái tình huống gì.

Ánh mắt Hỏa Hoàng lóe lên một cái, do dự một hồi lâu, tại thời điểm Tà Băng sắp không kiên nhẫn được nữa, mới ngẩng đầu, nhìn về phía Tà Băng, trong ánh mắt có chút cầu xin.

“Vương của Hỏa Phượng Hoàng nhất tộc chúng ta, đã bị phong bế năm trăm năm, ba trăm năm trước, có một vị lão gia gia đã đến, nói cho chúng ta biết 300 năm sau sẽ có một người sử dụng Thất Thái Hồn Lực tới đây, mà người này là người duy nhất có thể khiến cho Vương phục sinh.” Thời điểm Hỏa Hoàng nói đến Vương, đáy mắt là nồng đậm thương cảm bi thương.

Tà Băng nhú mày, ba trăm năm trước? Nàng năm nay bề ngoài giống như mới mười lăm tuổi a, cộng thêm kiếp trước cũng không quá ba mươi mấy, lão gia gia? Trong đầu Tà Băng không khỏi hiện lên thân ảnh của chủ nhân ngọc giới cũng chính là sư phụ của mình, ba trăm năm trước đã biết mình sẽ xuyên việt?

Hiện tại bí ẩn dường như càng lúc càng lớn rồi, biết mọi chuyện chỉ có người kia, chính là sư phụ của nàng.

“Ta sẽ giết người.” Tà Băng đem nghi vấn trong đầu ném tận trời cao, nhìn thẳng Hỏa Hoàng mở miệng nói ra.

Tà Băng sẽ giết người, sẽ đánh người, sẽ chinh người, nhưng ngoại trừ những người nàng đặt trong lòng, nàng sẽ không cứu người, sẽ không cứu bất kỳ ai.

Vương của Hỏa Phượng Hoàng nhất tộc thì sao, nàng tại sao phải cứu? Nàng cũng không phải chúa cứu thế!

Hỏa Hoàng cùng nam tử kia thật không ngờ Tà Băng sẽ nói như vậy, ngờ ngác một lúc, đã biết ý tứ Tà Băng trong lời nói, khế thờ dài, Hỏa Hoàng cũng đã dự tính đến chuyện Tà Băng cự tuyệt, chỉ là không nghĩ tới Tà Băng sẽ cự tuyệt dứt khoát như thế.

“Nếu người cứu Vương chúng ta, như vậy Hỏa Phượng Hoàng nhất tộc chúng ta sẽ vĩnh viễn là bằng hữu của người.” Nam tử áo xám nhìn Tà Băng, có chút cao ngạo nói, Hỏa Phượng Hoàng nhất tộc bằng hữu, là cao thượng vinh hạnh biết chừng nào?

Sau khi Nam tử vừa nói xong, trong nội tâm Hỏa Hoàng thầm mắng một tiếng không xong, đối đãi Tà Băng, tuyệt đối không thể dùng cứng rắn ngang ngạnh, như vậy chỉ làm phản tác dụng, huống chi bây giờ là bọn hắn đang cầu cạnh Tà Băng, Hỏa Hoàng đang muốn mở miệng nói một ít lời van hồi với Tà Băng nhưng thanh âm lạnh lùng của Tà Băng liền truyền ra.

“Bằng hữu của các người? Rất tôn quý?” thanh âm Tà Băng lạnh lùng xen lẫn khinh thường cùng trào phúng, nàng không có nhằm vào Hỏa Phượng Hoàng nhất tộc, chỉ là đối với ngữ khí của nam tử này rất không thoải mái, Tà Băng rất không thích dựa vào thân phận, bằng không thì lúc ấy cũng sẽ không giả trang thành nam nhân đi ra đại lục.

“Người... cả gan dám xem thường Hỏa Phượng Hoàng nhất tộc chúng ta?” Tà Băng thành công đem nam tử áo xám cùng với tất cả mọi người ở đây chết đứng rồi, nhân loại này, vậy mà cảm thấy làm bằng hữu của Hỏa Phượng Hoàng nhất tộc không tôn quý?

“Không biết cái gì gọi là người sợ nổi danh heo sợ mập sao?” Tà Băng nói ra những lời này, tuyệt đối là vô sỉ, vô sỉ lợi hại!

Hiện tại đại lục nổi danh nhất chính là ai? Là đệ nhất thiên tài Hoa Thần Dật? Là ngày hôm sau mới nổi Đông Phương Mộc Vũ? Cũng không phải, đúng là cái gia hỏa luôn miệng nói lấy người sợ nổi danh heo sợ mập kia!

Tuyệt Ảnh ở một bên bất đắc dĩ mà cười cười, Băng nhi như thế nào không biết xấu hổ có thể đem những lời này nói ra được ah, nha đầu kia, bây giờ là càng ngày càng lại dễ cho người ta yêu thích không muốn buông tay ah.

“Người, người có ý tứ gì?” Nam tử áo xám đứng là tư duy có hạn, không khỏi nghi hoặc hỏi lại Tà Băng.

“Đàn mà, ta muốn chính là ít xuất hiện, thế nhân nếu là biết rõ ta là bằng hữu của Phượng Hoàng nhất tộc các người, thế còn ít xuất hiện cái gì.” Tà Băng liếc mắt xem thường nam tử áo xám, nàng muốn chính là ít xuất hiện, ít xuất hiện.

“PHỐC...” Tuyệt Ảnh thật xin lỗi nhưng thật sự là nhịn không được bật cười.

Hỏa Hoàng cũng im lặng nhìn Tà Băng, ít xuất hiện? Chẳng này tại Áo Tạt Tư đại lục hình như là ai ai cũng biết, hơn nữa, mới vừa rồi ra tay liền chém đứt tay Tam trưởng lão, đây chính là phương pháp ít xuất hiện của nàng hay sao không biết nữa.

Hiện tại lại nói muốn ít xuất hiện.

“Người, người muốn như thế nào mới bằng lòng đáp ứng cứu Vương của chúng ta?” nam tử áo xám bị Tà Băng chọc tức, máu xông lên não khiến mặt đỏ ao, áp chế nộ khí trong lòng, mở miệng hỏi, nếu là hấn lại cùng Tà Băng chơi đùa, sớm muộn sẽ bị tức chết!

Hòa Phụng Hoàng nhất tộc Tam trưởng lão sống trên vạn năm, cũng không muốn bị một cái nha đầu cho tức chết!

“Tại sao ta phải cứu?” Tà Băng nhướng mắt nhàn nhạt hỏi, tại sao nàng phải cứu? Bên trong kia, vị Vương đó chẳng thân quen với nàng, còn người nói này lại càn rỡ như vậy, tại sao phải cứu?

Nam tử còn muốn nói điều gì, lại bị Hòa Hoàng ngăn cản.

“Tà Băng, nếu người đáp ứng cứu Vương, ta có thể đem vật này trao đổi.” Đôi mắt Hòa hoàng chân thành tha thiết nhìn về phía Tà Băng, sau đó lấy một vật trong ngực ra đưa đến trước mặt Tà Băng.

Trước ánh mắt khó hiểu của tất cả mọi người, Tà Băng lại bỗng nhiên nhảy lên, đôi mắt không thể tin nhìn về phía đồ vật trong tay Hòa Hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 114: Mạng Của Người, Ta Quyết Bảo Vệ !

Editor: Diệp Băng Băng

Tà Băng nhìn thấy đồ vật trong tay Hòa Hoàng liền kinh ngạc, đó chỉ là một hòn đá nhỏ màu trắng, nhưng điều khiến cho Tà Băng kinh ngạc chính là hình dạng của hòn đá kia, nó giống như một con vật, nhưng trên Áo Tạt Tư Đại Lục không hề có con vật này, nó chính là có hình dạng của con chuột trong mười hai con giáp.

Quan trọng nhất là, Hòa Hoàng vừa lấy ra, cảm giác thân thiết mãnh liệt khiến cho Tà Băng có chút rối loạn, đây chính là một cái chìa khóa của cái hộp đen, chìa khóa thứ nhất chính là hình con chuột, không nghĩ tới lại ở trong tay Hòa Hoàng.

Hòa hoàng chứng kiến thần sắc của Tà Băng, cũng đã biết chuyện lần này đã có thể thương lượng, lãnh đạm nhìn Tà Băng: “Tà Băng, nếu người đồng ý cứu phụ vương của ta, miếng ngọc thạch này liền giao cho người.”

Tà Băng biết rõ chính mình thất thố rồi, áp chế sự kích động xuống, ngẩng đầu nhìn Hòa Hoàng rồi nói : “Ta cũng không biết làm như thế nào để thức tỉnh phụ vương của người.”

Hòa Hoàng nghe được lời Tà Băng nói, lập tức khuôn mặt cười tươi như hoa, lúc ấy lão gia gia chỉ để lại một hòn đá màu trắng, nói chỉ cần nàng nhìn thấy cái này sẽ đáp ứng thức tỉnh phụ vương, vừa rồi nàng còn bán tín bán nghi, giờ phút này mới biết được lão gia gia cũng không có lừa nàng.

“Phương pháp thì chúng ta có, nhưng nhất định là người có được Thất Thái Hồn Lục mới làm được, cho nên, Tà Băng, người thật sự nguyện ý cứu phụ vương ta sao?” Hòa Hoàng có chút kích động mở miệng hỏi.

Tà Băng nhướng mày, sau đó nhẹ gật đầu: “Ta hết sức.”

Tà Băng cũng không xác định mình có thể thức tỉnh được Vương của Hòa Phụng Hoàng nhất tộc hay không, nhưng là nàng sẽ hết sức, vì cái chìa khóa hình con chuột kia nàng cũng sẽ có hết sức.

“Người thật sự có Thất Thái Hồn Lục sao?” Một thanh âm có chút quen thuộc truyền vào trong tai Tà Băng, Tà Băng nhăn mày, đảo mắt nhìn theo hướng thanh âm phát ra, nhìn thấy một nam tử toàn thân đỏ hồng, nam tử này chính là người trước kia đã xung đột cùng với Tà Băng.

“Nếu không tin thì cần gì ta phải cứu?” Bởi vì sự tình trước kia, ấn tượng của Tà Băng đối với Hòa Dực không được tốt lắm, giờ phút này cũng không có cho hắn một điểm mặt mũi, không chừa cho hắn một chút đường lui.

Hòa Dực thật cũng không có chú ý, lần trước gặp mặt, hắn chỉ muốn thăm dò thử thiếu nữ này thôi, tại tình huống bị mình khinh bạc mà không ra tay giết mình, đủ để chứng minh nội tâm Tà Băng rất lương thiện. (sắc)

Có trời mới biết, Tà Băng không giết hắn, hoàn toàn là do Tiểu Tử, thời điểm này căn bản không thích hợp xảy ra xung đột cùng Hồn Thú chi linh.

“Ta tin, ta, tin...” Hòa Dực cúi đầu cười cay đắng, bốn chữ, tựa hồ đã dùng hết khí lực toàn thân, hấn tin, hấn tin nàng có thể làm thức tỉnh phụ vương của mình, mà hấn, cũng vì vậy mà biến mất...

Về sau, còn có ai nhớ rõ Hòa Dực này? Hòa Hoàng tỷ tỷ, nàng sẽ sao?

Ở đây, có lẽ chỉ có Vũ thúc sẽ đau lòng hắn, sẽ thương tiếc hắn, những người khác, vốn đã đem mình trở thành té phẩm không phải sao?

Tế phẩm, thật sự rất buồn cười, thời điểm vừa sinh ra đời, đã có người ở bên tai của hắn nói cho hắn biết, muốn hắn phải tu luyện thật tốt, phải đem thực lực của mình tăng lên tới cao nhất, muốn dùng thực lực của mình, dùng máu tươi của mình để cứu phụ vương.

Hắn sinh ra, chính là vì cứu vẫn phụ vương của hắn.

Tánh mạng của hắn, luôn được tộc nhân quý trọng như bảo bối, nhưng là, lại không bởi vì hắn, mà vì lực lượng của hắn, máu của hắn.

Mình cũng đã chuẩn bị tốt không phải sao? Từ nhỏ đã bắt đầu chuẩn bị cho ngày hôm nay không phải sao? Vậy tại sao ở một khắc chính thức này, đáy lòng lại ủy khuất, rất không cam lòng.

Hắn hận vì sao mình được sinh ra? Hắn rất hận, vì sao tại hắn lúc mới sinh ra, không trực tiếp xóa đi trí tuệ của hắn, hai trăm năm, ngày đêm bị thống, bị buộc ăn được liệu tăng thực lực không ngừng, cho dù tổn hại thân thể cũng không tiếc, bọn hắn muốn chỉ là một cái thể xác có thực lực, có huyết dịch.

Đại phương bằng giá này, lại có gì đáng giá để lưu luyện đâu?

Hỏa Dực gạt bỏ đi đau xót trong đáy mắt, ngẩng đầu mỉm cười với Tà Băng, sau đó xoay người biến mất trước mặt Tà Băng, chỉ là cái bóng lưng tịch tịch cô liêu kia lại làm ánh mắt Hỏa Hoàng đau đớn như hàng ngàn mũi kim đâm, đồng thời đâm vào tim tất cả tộc nhân Hỏa Phượng Hoàng đang ngồi ở đây.

Đứa bé này, cái hài tử luôn bị bọn họ bức bách, sắp phải hoàn thành sứ mạng của mình, từ nay về sau sẽ biến mất trên thế gian này sao?

Tà Băng cảm nhận được sự ủy khuất, cô độc trên người Hỏa Dực, hắn rốt cuộc là có bộ dạng gì đây? Đã phải trải cái dạng sinh hoạt gì, tại sao lại tịch tịch giống như thế này, ánh mắt lạnh như băng, đối với cái thể giới này không có chút lưu luyến là sao?

“Hỏa Hoàng, muốn thức tỉnh phụ vương của ngươi, cần gì?” đôi mắt Tà Băng vẫn nhìn về phương hướng Hỏa Dực biến mất, Tà Băng chỉ hi vọng trực giác của mình không phải là sự thực, chỉ hi vọng chỉ là trực giác mà thôi.

Nhưng gần đây trực giác của Tà Băng lại rất chuẩn.

“Cần Thất Thái Hồn Lực, Thiên Sơn tuyết liên, còn có...” Hỏa Hoàng nói ra hai vật phẩm, sau đó, nhắm mắt lại, Tà Băng lại thấy được hơi nước trong mắt Hỏa Hoàng.

“Còn có, hồn lực cùng huyết dịch của Hỏa Dực.” Hỏa Hoàng chứng kiến Hỏa Dực ly khai, lúc này đã bất chấp tư cách nữ vương Hỏa Phượng Hoàng nhất tộc phải uy nghiêm rồi, thân thể thống khổ che mặt ngồi xổm xuống, cánh tay gât gao ôm đầu gối, thân hình không ngừng run rẩy.

Đệ đệ của nàng, nàng như thế nào sẽ không đau lòng; đệ đệ của nàng, nàng như thế nào sẽ bỏ được.

Từ thời điểm Hỏa Dực sinh ra, tất cả tộc nhân đều biết rõ, Hỏa Dực sinh ra chính là vì thức tỉnh phụ vương, có phải rất tàn nhẫn đúng không, nàng đã từng khóc lớn, nàng đã từng đại náo, thậm chí muốn cắt đứt đệ đệ của mình không cho bất luận kẻ nào tìm được.

Thế nhưng mà, nàng đều không có thành công, nàng bị cấm đủ, bị phong ấn Hồn Lực, nàng chỉ là một tỷ tỷ, một tỷ tỷ muốn bảo vệ đệ đệ của mình mà thôi, nàng lớn tiếng chất vấn mẫu hậu, vì cái gì nàng có thể nhẫn tâm như thế, nhưng mẫu hậu chỉ cười lạnh nhạt.

Nàng nói, phụ vương ngươi, không thể chết được.

Nàng nói, Hỏa Hoàng, không muốn Hỏa Dực thống khổ, cũng đừng có cho hắn nhiều yêu mến như vậy.

Nàng nói, con gái, phụ vương ngươi tuyệt đối không thể chết được.

Cho đến cuối cùng, thời khắc cuối cùng mẫu hậu qua đời, nàng như cũ cười nhạt nói, Hỏa Hoàng, về sau ngươi chính là nữ vương Hỏa Phượng Hoàng nhất tộc, không muốn Hỏa Dực thống khổ, cũng đừng có cho hắn yêu mến.

Hỏa Hoàng biết rõ, mẫu hậu chỉ là không hi vọng tại thời khắc phải đem Hỏa Dực hiến tế, chúng ta sẽ không bỏ được.

Hỏa Hoàng cũng biết, nàng không thể thay đổi vận mệnh của đệ đệ, nàng chỉ có thể ở chỗ tối cùng hắn thống khổ, nhìn xem hắn thống khổ, nhìn xem hắn cô độc, nàng lại không có dũng khí đi đem đệ đệ của mình ôm vào lòng.

Tiểu Dực, hắn rất hận nàng...

Tà Băng nhìn Hỏa Hoàng đã khóc không thành tiếng trên mặt đất, lập tức có chút đáng ghét, sinh ra liền chịu chết, nếu đổi lại là nàng, sẽ như thế nào?

Tà Băng đưa tay nâng Hỏa Hoàng dậy, Tà Băng cũng không rõ trong lòng là cái gì tư vị.

“Mang ta đi xem phụ vương của ngươi.”

Hỏa Hoàng lau khô nước mắt, nhẹ gật đầu, không nói gì, chỉ là đi về phía một cánh cửa hình vòm, Tà Băng đi theo phía sau nàng, nam tử áo xám cũng theo sau hai người cùng tiến vào, yến tiệc thiết đãi khách phương xa, nhân vật chính rời đi, cũng không còn ý nghĩa gì.

Đi vào cánh cửa hình vòm, Tà Băng lại cảm thán lần nữa về kiến trúc của nơi này, chỉ thấy trước mặt Tà Băng là một thông đạo vô tận không thấy điểm cuối, Hỏa Hoàng đi trước dẫn đường, cước pháp cũng không ổn định, sự thống khổ vừa rồi cũng chưa có mất đi.

Đi đến chính giữa thông đạo, Hỏa Hoàng ngừng lại, làm một cái thủ thế rồi đánh ra 2 cái, một đạo hồn kỹ bắn ra, trên vách tường của mật đạo xuất hiện một cái cửa đá.

Hỏa Hoàng làm hết thấy không có chút nào trốn tránh, nhẹ nhàng đẩy, cửa đá liền bị mở ra, sau khi ba người đi vào, hàn khí đập vào mặt, cửa đá tự động đóng lại, Tà Băng nhìn chung quanh, toàn bộ mật thất đều là băng, may là Tà Băng có Hồn Lực hộ thể, nên cũng không cảm thấy rét lạnh.

Chính giữa mật thất là một cái giường băng, một vị nam tử tóc đỏ đang nằm im trên giường.

Tà Băng nhìn thoáng qua Hỏa Hoàng, chứng kiến thần sắc bi thương của Hỏa Hoàng, nam tử kia chắc hẳn là phụ vương của nàng ta.

“Đây chính là phụ vương của ta, người đã bị đóng băng năm trăm năm rồi...” Hỏa Hoàng nhắm mắt lại, dường như không dám nhìn phụ vương của nàng, không muốn nhìn, cũng không dám nhìn.

Tà Băng đi vào, nhìn nam tử nằm trên giường hàn băng, tướng mạo của nam tử này giống Hỏa Dực đến tám phần, cho dù lẳng lặng nằm tại đó, cũng không giảm bớt sự uy nghiêm đang phát ra từ toàn thân nam tử, Tà Băng nhíu mày, sinh mệnh lực của nam tử này vẫn đang vận chuyển bình thường mà.

“Sinh mệnh lực của Vương rất bình thường, nhưng thủy chung không thể tỉnh lại.” Nam tử áo xám đang đứng sau lưng than nhẹ một tiếng rồi nói.

“Tại sao hẳn lại hôn mê?” Tà Băng có chút khó hiểu, sinh mệnh lực bình thường, một mực không thức tỉnh, hoặc là bản thân không muốn tỉnh lại, hoặc là bộ phận hô hấp thoái hóa, mà theo Tà Băng nhìn thấy, dường như càng giống loại thứ nhất.

Hỏa Hoàng lắc đầu nhìn về phía nam tử áo xám nọ, vì sao phụ vương ngủ say, nàng thật sự không biết.

Nam tử áo xám nọ tựa hồ như đang suy nghĩ xem có nên nói ra hay không, do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn mở miệng nói: “Đại Vương ta hôn mê sau khi bị đánh trọng thương” Nam tử nọ nói xong, Tà Băng nhin không được, nói tục một câu.

Tà Băng cố nhịn để không đánh cho nam tử nọ một trận toi bời. Sau một hồi xúc động, nàng không hỏi nữa mà bước tới trước, nắm lấy cổ tay nam tử bắt đầu bắt mạch.

Hỏa Hoàng và nam tử áo xám đều cảm thấy có chút kỳ quái, không biết hành động này của Tà Băng là có ý gì. Hai người cũng không hề ngăn cản, vừa là tin tưởng Tà băng sẽ không làm gì đã thương tới Đại Vương của bọn họ, vừa là tin vào thực lực của chính mình.

Tiếp xúc với thân hình lạnh như băng khiến Tà Băng không khỏi rung mình, sau đó, liền dùng Hồn Lực thông qua mạch đập để thăm dò thân thể nam tử nọ, Tà Băng cẩn thận kiểm tra từng đường kinh mạch, từng đầu mạch máu. Khi thì nhíu mày, khi thì tỏ ra thoải mái, khiến Hỏa Hoàng và nam tử áo xám không khỏi bồn chồn.

Hồi lâu, Tà Băng mở mắt, đứng lên, lông mày vẫn còn đang chăm chú nhíu lại. Nàng đã kiểm tra cẩn thận một lượt, vậy mà không phát hiện ra có gì bất ổn. Nói cách khác, Hỏa Phượng Hoàng Vương tuy ngủ say bất tỉnh nhưng thân thể rất khỏe mạnh, thậm chí so với người bình thường còn khỏe mạnh hơn.

“Hỏa Hoàng, cách để phụ vương người tỉnh lại là gì?” Tà Băng quay người lại hỏi Hỏa Hoàng. Lẽ nào thực sự muốn dùng một mạng đổi một mạng hay sao?

“Đem máu tươi của Hỏa Dực cùng Thất Thái Hồn Lực chuyển vào Phụ Vương, Hỏa Dực chết, Phụ Vương sẽ tỉnh.” Hỏa Hoàng thanh âm trầm đầy bất đắc dĩ. Hỏa Dực chết. Phụ Vương tỉnh. 6 chữ này mới đáng chăm biếm làm sao. Đệ đệ của nàng cuối cùng cũng không thoát nổi hay sao?

Tà Băng nghe thấy 6 chữ này thì không khỏi có chút tức giận, một mạng đổi một mạng, như thế chẳng phải quá bất công cho Hỏa Dực rồi đó sao? Hơn nữa, việc giết người tàn nhẫn này lại muốn chính nàng làm? Tuy Tà Băng tự nhận mình cũng không phải tốt lành gì, nhưng những chuyện thế này, Tà Băng thực sự không làm nổi.

Hơn nữa, biết bệnh mới bốc đúng thuốc, hiện tại, nàng không thấy được triệu chứng của bệnh thì làm sao kê đơn? Muốn nàng dùng sinh mạng của Hỏa Dực để đổi? Nàng không làm được!

Mặc kệ chuyện này? Càng không thể. Tính cách Tà Băng đã đồng ý thì nhất định phải làm bằng được. Chỉ với cái chìa khóa hình chuột trong tay Hỏa Hoàng thôi cũng đã không cho phép nàng không hao tâm tổn sức mà suy nghĩ đến việc thức tỉnh Vương của Hỏa Phượng Hoàng.

“Hôm nay đừng ở đây đã, ta cần suy nghĩ biện pháp.” Tà Băng cười khổ một tiếng rồi khoát tay ra hiệu cho Hỏa Hoàng đi ra.

“Nghĩ biện pháp?” Hỏa Hoàng và nam tử áo xám đều có chút nghi hoặc. Nghĩ biện pháp? Không phải chỉ cần làm theo trình tự kia là người sẽ tỉnh lại hay sao?

Tà Băng nhàn nhạt liếc nhìn hai người nọ, ngữ khí có chút gay gắt: “các người độc ác có thể chấp nhận một mạng đổi một mạng, Quân Tà Băng ta không làm được”

Sau đó liền phát tay áo biến mất. Tà Băng không dám chắc nếu nàng tiếp tục ngậy ngốc đứng lại đó thì có tức giận mà đánh cho Hòa Hoàng, nam tử áo xám và cả tộc Hòa Phụng Hoàng một trận hay không. Hòa Dực dựa vào cái gì mà muốn hi sinh chính mình?

Phải vì bản thân mà sống! Một người từ nhỏ lớn lên đều chỉ sống vì đang chờ chết. Tà Băng thực sự cảm thấy lạnh như băng, khó trách lúc Hòa Dực rời đi lại âm ức như thế, tiêu sái như thế. Có lẽ đối với hắn mà nói, chết cũng là một sự giải thoát.

Chỉ một nháy mắt sau đó, Tà Băng đã đứng bên cạnh một nam tử hòa hồng, một tay nắm lấy cổ áo, tức giận nói: “ Hòa Dực, con mẹ nó, ngươi nghe đây cho ta, ta sẽ tìm cách để phụ vương ngươi tỉnh lại, mạng của ngươi, có ta bảo vệ rồi!”

Hòa Dực bị Tà Băng đột nhiên xuất hiện gào thét, dọa cho sợ, sau đó lại là cảm giác chua xót chưa từng có. Hòa Dực nhìn vào mắt Tà Băng, trong ánh mắt không có sự đồng tình, cũng không phải thương hại mà chỉ có sự thương yêu. Ngoại trừ Vũ thúc, đây là lần đầu tiên Hòa Dực thấy có người dùng ánh mắt yêu thương này nhìn mình.

“Vi sao?” Hòa Dực hồi lâu mới thốt ra mấy chữ đơn giản này. Vi sao? Vi sao lúc hắn thăm dò nàng, nàng vẫn chán ghét hắn như vậy? Bây giờ sao lại phải giúp hắn?

Mạng của ngươi có ta bảo vệ rồi!

Chưa từng có người nào nói với hắn những lời như vậy. Chưa từng có. Lần đầu tiên trong đời, Hòa Dực muốn được khóc thật lớn, muốn được phóng túng một lần.

Vi sao? Tà Băng ngăn người, vi sao? Nàng không biết là vi sao, không biết tại sao lại phần nộ như thế khi nhìn thấy sự lạnh lùng ích kỷ như vậy, cũng không biết vì sao lại muốn bảo vệ nam tử này, không biết vì sao lại phần nộ khi nhìn nam tử này chấp nhận sự an bài của vận mệnh.

Nàng chỉ biết là nàng không quen nhìn những việc này!

Không quen và cũng không muốn quản! Tại sao lại nhiều thứ “vi sao” đến như vậy.

“Ta không cam tâm tình nguyện!” Tà Băng buông cổ áo Hòa Dực ra, khề hừ một tiếng.

Mấy chữ kia lại làm cho Hòa Dực bật cười, quên cả việc sẽ phải chết. Xưa nay hắn chưa bao giờ sợ chết nhưng bây giờ lại có người túm cổ áo nói cho hắn biết rằng muốn hắn sống. Vậy thì hắn sẽ cố gắng sống sót, nhưng nếu không tìm được cách, hắn vẫn nguyện hiến tế như xưa.

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: Đánh Cuộc Một Lần!

Editor: Diệp Băng Băng

Tà Băng nhìn thấu suy nghĩ của Hòa Dực, cô nén lòng không nghĩ đến việc hung hăng đánh hắn một trận, trừng mắt nhìn Hòa Dực, quay người biến mất trước mặt hắn, một câu, vẫn chưa tan biến bên tai Hòa Dực.

“Hòa Dực, sống vì chính mình đi.” Giống như thờ dài, âm thanh lại như bất đắc dĩ.

Bên cạnh cây đại thụ, chỉ còn lại một thân ảnh màu hồng, tay siết chặt thể hiện nội tâm của chủ nhân đang giãy dụa.

Sống vì chính mình sao?

Lúc này Tà Băng đã về tới bên trong ngọc giới, lật toàn bộ sách có liên quan đến việc hôn mê, bắt đầu quét mắt đọc nhanh như gió, nếu Tà Băng có thể kiểm tra ra thân thể của Vương Hòa Phụng Hoàng có vấn đề ở đâu, như vậy Tà Băng tuyệt đối sẽ tìm được phương pháp vện toàn đôi bên, nhưng hiện tại, Tà Băng thật sự không xác định.

Nhưng Tà Băng sẽ không khoan tay đứng nhìn một sinh mạng vẫn lạc trước mặt mình, cái chức đạo phủ này, Tà Băng sẽ không làm!

Khí tức của Tà Băng vừa xuất hiện trong ngọc giới, Hoa Thần Dật, Đông Phương Mộc Vũ, Tuyết Ảnh, Tiểu Tử, Yêu Hoa, Tuyết Táp, Thiên Tài, Bối Bối, đại tinh tinh đều lập tức chạy tới bên người Tà Băng, nhìn thấy bộ dạng chăm chú của Tà Băng, không có người nào quấy rầy nàng, chỉ lẳng lặng ngồi bên cạnh nàng.

Tà Băng cảm nhận được khí tức của bọn hắn, ngừng đầu cười một cái cho mọi người an tâm, sau đó tiếp tục tìm kiếm manh mối, chỉ cần có thể tìm được một chút manh mối, Tà Băng có thể nắm chắc 50% không cần phải sử dụng tánh mạng của Hòa Dực để cứu sống Vương Hòa Phụng Hoàng.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, tốc độ tìm kiếm của Tà Băng càng nhanh, mảy mui lại càng ngày càng gấp, mọi người thấy vậy không khỏi nhủ

mày, Tà Băng đang tìm tìm cái gì? Mọi người nghi hoặc, nhưng không có mở miệng quấy rầy Tà Băng.

Quyển sách cuối cùng, Tà Băng lật trang cuối cùng trên tay, không cam lòng khép lại sách, thờ dài một hơi.

Tim không thấy, căn bản tim không thấy.

Không có một điểm manh mối.

“Băng nhi, có vấn đề gì, nói ra chúng ta cùng giải quyết.” Tuyết Ảnh nhìn Tà Băng, mở miệng nói ra, nhiều người nhiều sức.

“Đúng vậy nha, Băng Băng, nói không chừng Bối Bối có thể giúp cho ngươi nha.” Bối Bối chớp đôi mắt to tròn màu xanh lá, nàng thật sự rất hi vọng có thể giúp được Băng Băng, nhìn thấy bộ dạng nhàu nhĩ của Băng Băng, trong tâm Bối Bối rất khổ sở.

Tiểu Từ ở bên cạnh cũng không cam lòng yếu thế, hừ hừ một tiếng: “Tỷ tỷ, có phải bọn Hỏa Phượng Hoàng làm khó dễ ngươi?”

Những người khác mặc dù không nói gì, nhưng thần sắc trong mắt đều giống như Tuyết Ảnh, không ai muốn nhìn thấy Tà Băng có bộ dáng như vậy, có vấn đề gì, để cho bọn hắn cùng nhau gánh chịu.

Hoa Thần Dật, Đông Phương Mộc Vũ, hai người sau một thời gian ở cùng bọn Tuyết Ảnh, cũng đã thật lòng chấp nhận nhau, không quản trước đó bọn hắn có thân phận khi gió gì, hiện tại bọn hắn chỉ vì một người, vì Tà Băng, vì thủ hộ Tà Băng, đồng dạng tín niệm, mọi người cùng chung sức.

“Vương của Hỏa Phượng Hoàng bị hôn mê, mà muốn thức tỉnh hắn, nhất định phải dùng tánh mạng của Hỏa Dục.” Lời nói đơn giản, nói ra sự thật tàn nhẫn nhất. Hỏa Dục từ khi sinh ra đến lớn lên, còn sống là chờ đợi cái chết, chứng kiến sự tàn nhẫn của tộc Hỏa Phượng Hoàng, Tà Băng phẫn nộ!

“Ta phải tìm được biện pháp vẹn toàn đôi bên, Vương Hỏa Phượng Hoàng tỉnh lại, Hỏa Dục cũng không thể chết được.” Mỗi lần Tà Băng nhìn mọi người bên cạnh mình, trong nội tâm luôn có một dòng nước ấm chảy qua.

Mọi người lâm vào giây phút trầm mặc, trong đầu đều suy nghĩ xem có trường hợp tương tự nào hay không.

“Vương của Hỏa Phượng Hoàng Vương bị bệnh gì?” sau khi trầm mặc nửa ngày, Thiên Tài ngẩng đầu, lông mày hơi nhíu lại, hỏi Tà Băng.

“Không có bất kỳ dấu hiệu của bệnh, sinh mệnh lực bình thường, Hồn Lực bình thường, hết thấy đều rất bình thường, nhưng lại bất tỉnh hôn mê.” Mỗi lần nghĩ tới đây, Tà Băng cũng có chút xoắn xuýt rồi, Hồn Lực của nàng kiểm tra cơ thể Vương Hỏa Phượng Hoàng Vương mấy lần, cũng không có tìm được một điểm không đúng.

Thiên Tài nghe xong lời của Tà Băng, mày nhíu lại chắc hơn, đáy mắt càng toát ra nồng đậm thương tâm.

Tại thời điểm mọi người muốn tiến lên an ủi Thiên Tài, Thiên Tài đã kìm nén lại tâm tình của mình, lộ ra một nụ cười đắng chát, mở miệng nói: “Muốn tỉnh lại Vương của Hỏa Phượng Hoàng Vương, có lẽ thật sự chỉ còn cách dùng tánh mạng của Hỏa Dục.”

Bởi vì, mạng của hắn, là do đệ đệ hắn dùng máu tươi cùng lực lượng đổi lấy...

Lúc hắn hôn mê, nhưng có thể cảm giác được mọi chuyện bên ngoài, tình huống nhận rõ cái gia tộc ích kỷ lãnh huyết, tình huống cảm nhận được đệ đệ đang tự trách, tình huống dùng thần thức nhìn đệ đệ vì chính mình tế hiến, nhưng hắn cái gì cũng không làm được, không thể phản kháng, có trời mới biết, lúc ấy hắn tình nguyện bản thân mình chết đi, cũng không muốn dùng tánh mạng của đệ đệ để đổi.

“Thiên Tài, chúng ta đều là người nhà của ngươi.” Tà Băng đi đến trước, đem Thiên tài đang yếu ớt run rẩy ôm vào lòng, tính cách của Thiên Tài cùng Tuyết Táp rất giống nhau, hai người ngoài miệng đều không lưu tình, thường xuyên đấu võ mồm, nhưng khi Thiên Tài nhìn Tiểu Từ, đáy mắt đều sùng nịch cùng thương tâm, mọi người đều thu vào trong mắt.

Tà Băng không biết trên người Thiên Tài xảy ra chuyện gì, nhưng Tà Băng biết rõ, Thiên tài vẫn cảm thấy cô độc tịch mịch, mà bây giờ, bọn họ đều là người một nhà, mọi người tương thân tương ái.

Hào khí an bình quay xung quanh mọi người, tất cả mọi người nhìn không được cười tươi, bọn họ là người một nhà, vĩnh viễn bên cạnh nhau.

Thiên Tài nhẹ gật đầu, cười với mọi người, nhìn thấy sự quan tâm lo lắng của mọi người, vừa cười vừa nói: “Ta đã không có việc gì nữa đâu, Tà Băng, ta vừa rồi nghĩ tới một phương pháp, nhưng trước hết để cho ta thấy được Vương của Hỏa Phượng Hoàng Vương mới có thể xác định.”

Tà Băng nghe Thiên Tài nói có biện pháp, hai con ngươi liền sáng rõ, , nhẹ gật đầu, nói với mọi người một chút liền kéo Thiên Tài ra khỏi ngọc giới, sau khi tìm được Hỏa Hoàng, ba người liền cùng nhau tiến vào căn phòng tối, nơi Vương Hỏa Phượng Hoàng đang bị đóng băng.

Thiên Tài nhìn Vương Hỏa Phượng Hoàng đang nằm trên giường hàn băng, cau mày, đi đến trước, đưa tay đặt lên trán của Vương Hỏa Phượng Hoàng, động tác này khiến cho đáy mắt Hỏa Hoàng hiện lên một tia nguy hiểm, bởi vì nhược điểm của tộc Hỏa Phượng Hoàng ở ngay trên trán, một kích trí mạng.

Thiên Tài đảo mắt nhìn về phía Hỏa Hoàng cùng Tà Băng, không để ý đến ánh mắt nguy hiểm của Hỏa Hoàng, nhìn thấy ánh mắt tín nhiệm của Tà Băng, khóe môi Thiên Tài gợi lên nụ cười xinh đẹp, sau đó hồn lực màu xanh xuất hiện trong tay Thiên Tài, đánh về phía trán của Vương Hỏa Phượng Hoàng.

Hỏa Hoàng thấy một màn như vậy, đã muốn phóng hồn lực ra, tại thời điểm muốn tiến lên liền bị Tà Băng ngăn lại, Tà Băng nhàn nhạt nhìn thoáng qua Hỏa Hoàng: “Hắn sẽ không làm gì phụ vương của ngươi.”

“Làm sao ngươi biết?” Hỏa Hoàng phản xạ có điều kiện hỏi.

“Bởi vì hắn là người thân của ta.” Trong ánh mắt Tà Băng cả trong giọng nói đều tràn đầy tín nhiệm đối với Thiên Tài, không có bất kỳ lý do, năng tin tưởng Thiên Tài, Thiên Tài là người thân của nàng.

Thiên Tài run rẩy, đúng vậy, hắn là người thân của Tà Băng, Tà Băng bọn họ cũng là người thân của hắn, huynh đệ, bằng hữu.

Năng lượng của Thiên Tài sau khi đi một vòng trong cơ thể Vương Hỏa Phượng Hoàng, liền thu hồi Hồn Lực, đứng lên đi đến bên cạnh Tà Băng hỏi Hỏa Hoàng: “Phụ vương của ngươi đã tu luyện hơn 5000 năm đúng không?”

Hỏa Hoàng cảm nhận được khí tức của phụ vương vẫn tốt, phần dịch ý đối với Thiên tài đã giảm bớt, nhẹ gật đầu, phụ vương của nàng đã tu luyện 5600 năm rồi.

“Hỏa Phượng Hoàng nhất tộc Phượng Hoàng Vương máu huyết, ngươi biết không?” Thiên Tài vừa dứt lời, Hỏa Hoàng lập tức ngẩng đầu lên, ánh mắt ngạc nhiên, không thể tưởng tượng nổi nhìn Thiên Tài, trong Hỏa Phượng Hoàng nhất tộc chỉ có Phượng Hoàng Vương mới biết được bí mật này, hắn làm sao biết được?

“Ngươi là người nào?” Làm sao biết được bí mật của tộc ta? Câu thứ hai, Hỏa Hoàng không nói ra.

“Ta là ai thì có quan trọng gì? Ngươi nói thẳng đi, có muốn cứu đệ đệ của mình hay không?” Thiên Tài đại khái đã hiểu được trung tâm vấn đề, hơn nữa sẽ không ai hiểu sự thông khổ của việc hiến tế hơn hắn.

“Muốn, dĩ nhiên muốn!” Hỏa Hoàng không chút do dự mở miệng nói ra, nàng như thế nào không muốn, đó là đệ đệ duy nhất của nàng, phụ vương hôn mê bất tỉnh, mẫu hậu đã mất đi, nàng chỉ còn lại đệ đệ thôi.

“Tà Băng, phương thức duy nhất để thức tỉnh Vương Hỏa Phượng Hoàng chính là sùng năng lượng và máu tươi của Hỏa Dực.” Đôi mắt màu xanh của Thiên Tài chớp chớp nói ra những lời này, nhìn thấy Tà Băng lại nhứ chặt chân mày cùng với ánh mắt ngày càng nguy hiểm của Hỏa Hoàng, Thiên Tài lại nói tiếp: “Nhưng máu huyết của Phượng Hoàng Vương có thể phục sinh Hỏa Dực.”

Ba người lâm vào trạng thái trầm mặc, sau nửa ngày, Tà Băng hỏi: “Nói cách khác, Hỏa Dực phải dùng mạng của hắn? Về sau lại phục sinh?”

Thiên Tài gật đầu, cũng không nói gì thêm, tất cả mọi chuyện, Tà Băng cũng có thể đoán được.

“Phượng Hoàng Vương mất đi máu huyết, tương đương đã mất đi 5000 năm tu vi.” Hỏa Hoàng bước chân lao đảo lui về sau hai bước, che miệng nước mắt xoạch xoạch rơi xuống đất.

Tại cái thế giới cường giả vi tôn, thực lực chính là tất cả, đệ đệ của hắn nguyện ý dùng hết thân thể để thức tỉnh phụ vương, thế nhưng phụ vương nguyện ý dùng 5000 năm tu vi cứu đệ đệ sao? Nàng không dám xác định, phụ vương nàng lãnh huyết, nàng nghĩ người ở bên cạnh phụ vương năm mươi năm, trong năm mươi năm này nàng chưa bao giờ hưởng thụ sự yêu thương của phụ vương, chưa từng có.

Hỏa Hoàng không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía trời xanh, mẫu hậu, ta nên làm cái gì bây giờ... Nên làm cái gì bây giờ...

Trong đầu Tà Băng lại xuất hiện thân ảnh màu đỏ hồng cô tịch, Hỏa Dực, ta nói rồi, mạng của ngươi, ta quyết bảo vệ! Quân Tà Băng ta nhất định sẽ không để ngươi chết!

“Hỏa Dực, Quân Tà Băng ta nhất định sẽ không để cho hắn có việc gì.” Tà Băng gằn giọng nói từng câu từng chữ, đi đến bên cạnh Vương Hỏa Phượng Hoàng.

“Nếu ngươi vô tình vô nghĩa, Quân Tà Băng Ta đây, chắc chắn đem hết toàn lực, hủy diệt ngươi!” Tà Băng lạnh lùng nói với Vương Hỏa Phượng Hoàng đang nằm trên giường hàn băng.

“Thiên Tài, chúng ta đi về.” Tà Băng gật đầu với Hỏa Hoàng, sau đó cùng Thiên Tài biến mất trong phòng tối, trực tiếp trở về ngọc giới.

Ngay tại thời điểm Thiên Tài nói ra biện pháp, trong đầu Tà Băng đã xuất hiện một biện pháp mạo hiểm. Muốn bảo trụ tánh mạng của Hỏa Dực đồng thời tỉnh lại Vương Hỏa Phượng Hoàng, Tà Băng không thể không chuẩn bị một ít vật liệu cần thiết, ý nghĩ của nàng cũng phải thành công!

Chỉ có thể thành công, không thể thất bại, nếu không tuyệt đối sẽ làm cho Hỏa Dực cùng Hỏa Phượng Hoàng Vương, hai người đồng thời biến mất ở cái thế giới này.

Tà Băng đang đánh bạc, canh bạc này, nàng chỉ có thể thắng, không thể thua!

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 116: Luyện Thành Đan Dược Nửa Bước Sinh Tử

Editor: Diệp Băng Băng

Sau khi trở lại ngọc giới, Tà Băng liền nhốt mình trong phòng luyện đan, Thiên Tài ngồi một chỗ ở trước cửa phòng, tự hỏi Tà Băng đến tột cùng muốn làm gì, tóm lại, bất luận Tà Băng làm như thế nào, hắn sẽ không để cho Tà Băng tự tổn hại thân thể mình..

Về điểm nay, Thiên Tài đã suy nghĩ nhiều rồi, trải qua truyện trước đây, Tà Băng đã biết rõ, nàng chẳng những phải bảo vệ tốt người thân và bằng hữu của mình, nàng còn phải bảo vệ bản thân cho thật tốt..

Tà Băng ngắt một đồng linh dược có ích trong hậu hoa viên, hôm nay nàng muốn luyện một loại đan dược, đan này có tên là nửa bước sinh tử, lần hành động này thành công hay thất bại đều phải xem vào nó, Tà Băng phải bảo trụ tính mạng Hóa Dược, về phần Vương Hóa Phượng Hoàng Vương, Tà Băng chỉ hi vọng hắn có thể quý trọng lần cơ hội lần này.

Tà Băng luyện đan suốt cả buổi trưa, mê mải cả buổi đã luyện ba mẻ đơn dược, làm hỏng một đồng linh dược, rốt cục đến lần thứ tư, nửa bước sinh tử đã luyện thành! Tuy nhiên chỉ có một khóa, nhưng là đủ rồi!

Nửa bước sinh tử đã luyện thành, lòng Tà Băng mới được thả lỏng, mở cửa đi ra phòng luyện đan, liền nhìn thấy mấy ánh mắt nhìn chăm chăm mình, Tà Băng luyện thành đan dược nên tâm tình cũng tốt lên nhiều, cười nói vui vẻ với mọi người: “Sao lại ngồi ngây ngốc ở đây vậy? Ta đã vào bao lâu rồi?”

“Lâu? Không lâu, bất quá chỉ mới nửa tháng mà thôi.” Tuyết Táp nghe được lời của Tà Băng liền tròn trắng mắt với Tà Băng, bọn hắn ở bên ngoài đã vội muốn chết, nha đầu kia lại cười đến không tìm không phổi.

“Cái gì?” Tà Băng nhướn mày, không dám tin hô lên, nàng dường như chỉ luyện đan trong một buổi chiều thôi à, làm sao đã trải qua nửa tháng? Sau khi được sự khẳng định của mọi người, Tà Băng không khỏi cảm thán, xem ra phải nắm chặt thời gian, thời điểm cuối năm không còn bao lâu.

“Hóa hoàng bọn hắn có lẽ đã sốt ruột rồi, Thiên Tài, ngươi cùng đi với ta.” Bấy giờ Tà Băng không thể lãng phí thời gian, vội vàng kéo Thiên Tài, giải thích sơ với mọi người rồi đi ra khỏi ngọc giới.

Sau khi đến bên ngoài, quả nhiên nhìn thấy thân ảnh sốt ruột của Hóa Hoàng, Hóa Hoàng chứng kiến Tà Băng đã xuất hiện, đôi mắt lập tức sáng lên: “Tà Băng, sao lại biến mất lâu như vậy, hại ta lo lắng gần chết.”

Tà Băng áy náy cười cười, nàng thật không nghĩ tới luyện đan dược lại đến nửa tháng, bất quá khá tốt, đan dược đã luyện thành công.

“Hiện tại kêu Hóa Dược, chúng ta đi thức tỉnh phụ vương của ngươi. Đúng rồi Thiên Sơn tuyết liền chuẩn bị xong chưa vậy?” Thời gian cấp bách, Tà Băng vừa đi vừa hỏi Hóa Hoàng, Thiên Tài đi theo bên cạnh Tà Băng cũng không nói gì, hắn rất ngạc nhiên Tà Băng rốt cục đã nghĩ ra được phương pháp gì vẹn toàn.

Phương pháp này Tà Băng tuyệt đối sẽ không nói cho bọn hắn biết, nếu bọn họ đã biết, không chừng sẽ nói nàng điên cuồng như thế nào.

“Tuyết Liên sớm đã chuẩn bị xong, Hóa Dược đang ở trong phòng tối.” Hóa Hoàng nhìn thấy bộ dạng tự tin của Tà Băng, cho rằng Tà Băng đã tìm được phương pháp thích hợp, liền cười tươi nói.

Tà Băng nhíu mày, hiển nhiên không nghĩ tới Hóa Dược sẽ đang ở trong phòng tối, Hóa Phượng Hoàng nhất tặc vốn sợ lạnh. Bọn hắn thuộc tính hỏa, Hóa Hoàng ở bên trong một lúc cũng sẽ khó chịu, huống chi là Hóa Dược?

“Cái này là các trưởng lão nói, Hóa Dược phải ở bên trong cùng phụ vương thích ứng, nếu không sợ Hóa Dược nửa đường chịu không được rét lạnh...” Hóa hoàng chứng kiến thần sắc của Tà Băng, liền biết rõ Tà Băng bởi vì Hóa Dược ở trong phòng tối mà mất hứng, vội vàng giải thích, lời còn chưa nói hết, liền bị Tà Băng cắt đứt.

“Đủ rồi.” Tà Băng thật sự không biết nếu lại nghe Hóa Hoàng nói tiếp, nàng có thể hay không nhịn xuống xúc động muốn giết người! Sợ Hóa Dược nửa đường chịu không được rét lạnh, cho nên để cho hắn ở lại trong phòng tối? ! Có còn thân tình hay không? !

Hóa Hoàng vội vàng ngậm miệng lại, những sự tình này căn bản không phải do nàng quyết định được, chuyện của đệ đệ đều bị các trưởng lão phụ trách, căn bản không cho nữ vương là nàng nhúng tay.

Thiên Tài đáng chất lắc đầu, lại là một cái địa phương lạnh như băng, nơi như thế này thật sự không còn cái gì đáng để lưu luyến.

Ba người rất nhanh liền đi tới phòng tối, mấy vị trưởng lão đang đứng ở ngoài cửa, còn có mấy vị mà Tà Băng không biết, Tà Băng nhìn thấy bọn hắn, bởi vì chuyện của Hóa Dược, đã có sẵn chán ghét, trực tiếp đi qua bọn hắn đi vào phòng.

Các trưởng lão nhìn thấy thái độ của Tà Băng như vậy, đồng loạt nhướn mày, cái nhân loại này không phải đã đem bản thân mình thành nhân vật quan trọng quá sao? Bất quá bọn hắn chỉ dám bắt mắt trong lòng, không ai dám mở miệng nói gì, dù sao bọn hắn cũng đang cầu Tà Băng.

Tà Băng đi vào liền nhìn thấy thân ảnh màu hồng đang đứng, rét lạnh khiến 11 echo thân thể hần không ngừng run rẩy, nhưng thân ảnh kia vẫn quật cường đứng thẳng, thấy một màn như vậy, Tà Băng thở dài, Hỏa Dực càng ngày càng hợp với tính tình của nàng.

Hỏa Hoàng nhìn thấy bóng lưng đệ đệ đứng thẳng mà run rẩy, nước mắt muốn rơi xuống, nhưng vẫn bị nàng nuốt vào lòng.

Hỏa Dực có chút cứng ngắc xoay người, ánh mắt nhìn thẳng vào Tà Băng, nở một nụ cười nhẹ nhõm, muốn nói cho Tà Băng biết hần không có chuyện gì, nhưng bờ môi tím tái bị rét lạnh đông cứng giật giật, thùy chung không phát ra được thanh âm nào, rét lạnh đã ăn mòn thân thể của hần.

Tà Băng tiến đến liền phát hiện tình huống của thân thể Hỏa Dực, cố nén tức giận xuống đáy lòng, nói với Hỏa Hoàng: “Phượng Hoàng nữ vương, trong lúc thức tỉnh Hỏa Phượng Hoàng Vương không được để cho bất kỳ kẻ nào quấy rầy, nếu không phát sinh ra chuyện gì thì đừng có trách ta.”

Hỏa Hoàng sững sốt một chút, theo như ý tứ của Tà Băng, nàng cũng không thể ở lại chỗ nào sao?

Thiên Tài biết Tà Băng đã nhẫn nại tới cực hạn, vội vàng đi đến trước, cười nói với Hỏa Hoàng: “Nếu có người ở đây, sẽ ảnh hưởng đến hồn lực của Tà Băng, thỉnh cầu nữ vương chờ ở bên ngoài.”

Tuy Thiên Tài đang cười nhưng mắt không cười, nhìn thấy Hỏa Dực kiên cường, hiện tại Thiên Tài đối với cái chủng tộc lạnh như băng này không có một chút hảo cảm.

Hỏa Hoàng vẫn là có chút không yên lòng, nhưng cảm nhận được xung quanh Tà Băng ngày càng tỏa ra khí tức nguy hiểm, liền hậm hực đi ra ngoài.

“Hỏa Hoàng, thế này là thế nào?” Hỏa Hoàng vừa đi ra ngoài, mấy vị lão giả liền vây quanh nàng hỏi.

Hỏa hoàng lạnh nhạt lắc đầu, ánh mắt đã khôi phục sự trong trẻo nhưng lạnh lùng của lúc trước: “Lúc này chúng ta cần chờ đợi, không có sự cho phép của Tà Băng bất luận kẻ nào cũng không được tự ý vào trong!”

Tà Băng sau khi thấy Hỏa Hoàng ly khai, phòng tối được đóng lại, cảm Thiên Sơn Tuyết Liên đã được chuẩn bị tốt đặt trong lòng bàn tay, Thất Thái Hồn Lực lập tức vây quanh Thiên Sơn Tuyết Liên, chỉ trong nháy mắt, Thiên Sơn Tuyết Liên trên tay Tà Băng đã bị luyện hóa thành một viên đan dược màu trắng.

Sau đó Tà Băng đi đến bên cạnh Hỏa Dực, đem Thiên Sơn Tuyết Liên đã được ngưng luyện ra tinh hoa đưa cho Hỏa Dực, nói: “Ăn nó đi.”

Hỏa Dực khiếp sợ nhìn Tà Băng, tuy không hề nói gì, nhưng ánh mắt của hần lại ướt ướt, Thiên Sơn Tuyết Liên dùng để hoán đổi huyết dịch và năng lượng của hần với phụ phương, nhưng bây giờ Tà Băng lại đem đi ngưng hóa để cho hần ăn hay sao?

Tà Băng quả thật không cần Thiên Sơn Tuyết Liên, hiện tại đã có Nửa bước sinh tử, Thiên Sơn tuyết liên tất nhiên là không còn tác dụng gì, hoặc đối với Tà Băng mà nói, Thiên Sơn tuyết liên này nàng vốn không cần, mà thân thể của Hỏa Dực lúc này cần nhất chính là tinh hoa của Thiên Sơn tuyết liên.

Thân thể của Hỏa Dực bị hàn khí ăn mòn, nhiều cơ quan trong cơ thể đã bị đóng băng, ăn tinh hoa Thiên Sơn tuyết liên vào, chẳng những có thể lập tức chữa khỏi tổn thương trong cơ thể Hỏa Dực, càng có thể khiến cho Hỏa Dực sau này sẽ không có việc gì trong giá rét. Cho nên, vừa rồi Tà Băng liền nghĩ đến việc đem Thiên Sơn tuyết liên cho Hỏa Dực ăn.

Cả buổi Hỏa Dực còn không có kịp phản ứng, Tà Băng trực tiếp đem tinh hoa Thiên Sơn tuyết liên bỏ vào miệng Hỏa Dực, sau đó lợi dụng Hồn Lực hòa tan Thiên Sơn tuyết liên trong cơ thể Hỏa Dực, dò xét thấy thân thể Hỏa Dực đã nhanh chóng hồi phục, Tà Băng mới yên tâm nhẹ gật đầu.

“Khoanh chân ngồi xuống, trước tiên hãy hấp thu dược lực.” Sau khi tìm chỗ ngồi xuống Tà Băng nói với Hỏa Dực.

Hỏa Dực nhẹ gật đầu, khoanh chân ngồi xuống, điều độ hồn lực, bất luận Tà Băng sẽ làm cái gì, hần đã quyết định đem tánh mạng của mình giao cho nàng.

“Thiên Tài, đợi chút nữa ngươi phải giúp ta...” Tà Băng chứng kiến Hỏa Dực đã tiến vào trạng thái tu luyện, quay đầu nói nhỏ với Thiên Tài.

Thiên Tài nghe thấy câu này của Tà Băng, sắc mặt liền trắng bệch một phần, thiếu chút nữa nhảy lên, phương pháp của Tà Băng vẫn có thể xem là một biện pháp vẹn toàn đôi bên, nhưng chỉ cần một chút sai sót, hậu quả chính là một xác hai mạng nha!

“Yên tâm đi, ta đã nghĩ kỹ, sách lược vẹn toàn, kết quả kém nhất cũng chỉ là Phượng Hoàng Vương tiếp tục hôn mê. Chi là đoán chừng làm khổ Hỏa Dực một phen rồi.” Tà Băng nhìn thấy thân sắc lo lắng của Thiên Tài đành phải giải thích.

Lúc ấy nếu không có Nửa bước sinh tử thì không thành công chính là một xác hai mạng, nhưng hiện tại đã có Nửa bước sinh, tình huống này tuyệt đối sẽ không xảy ra.

Sau đó Tà Băng cùng Thiên Tài cũng khoanh chân mà ngồi, điều chỉnh trạng thái bản thân đến mức tốt nhất.

Lúc ba người tỉnh lại cũng đã là hai ngày sau, ở bên ngoài mọi người lo lắng chờ đợi, quả thực chính là sống một ngày bằng một năm. Không biết nếu người bên ngoài biết ba người bọn Tà Băng đều đang tu luyện trong hai ngày này thì sẽ có cảm tưởng như thế nào.

Khí tức của Hỏa Dực dao động, Tà Băng cùng Thiên Tài đồng thời mở mắt, hai người liếc nhau một cái rồi đi đến bên cạnh Hỏa Dực, Tà Băng nhẹ gật đầu, dùng hai ngày thời gian hấp thu tinh hoa Thiên Sơn tuyết liên, Hỏa Dực chẳng những khôi phục thân thể khỏe mạnh, đẳng cấp cũng là trực tiếp nhảy

từ nhị giai Siêu Thần Thú lên đến thất giai Siêu Thần Thú!

Hiện tại Hòa Dực đã tiến giai xong, cũng cố lại hồn lực một lúc liền mở đôi mắt hỏa hồng ra, đôi con ngươi không còn hèn mọn bi ối lúc mới gặp, tịch mịch cô liêu khi gặp lại, lúc này toàn thân Hòa Dực tản ra tự tin cuồng ngạo.

“Vây mới tốt chứ! Hòa Dực vốn nên như thế! Về sau hãy tung cánh tự do bay lượn trên trời!” Tà Băng lui ra phía sau một bước, cười cười ha ha, chứng kiến Hòa Dực khôi phục tự tin, trong tâm Tà Băng tự nhiên cao hứng không thể tả.

Thiên Tài cũng cười tươi, Hòa Dực như vậy, làm sao có thể làm một tế phẩm? Trên người Hòa Dực, Thiên Tài dường như thấy được bóng dáng của đệ đệ, Hòa Dực so với bọn hắn may mắn hơn là gặp được Tà Băng. Mà đệ đệ của hắn...

Tà Băng quay người vỗ vỗ vai Thiên Tài, không nói gì, nhưng Thiên Tài cũng hiểu được ý của Tà Băng.

“Hiện tại, bắt đầu thức tỉnh Vương Hỏa Phượng Hoàng Vương, đoán chừng người ở phía ngoài cũng chờ nóng ruột...” hiện tại Tà Băng càng thêm tự tin, cười cười mở miệng nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Thức Tỉnh Hỏa Phượng Hoàng Vương

Editor: Diệp Băng Băng

Hiện tại Tà Băng đã nắm chắc thành công, hơn nữa thân thể của Hòa Dực đã được Thiên Sơn tuyệt liên cải tạo, có lẽ sẽ chống đỡ được.

“Hòa Dực, ngươi có tin tưởng ta không?” Tà Băng nhìn thẳng vào mắt Hòa Dực, hắn phải tuyệt đối tin tưởng nàng, vào lúc nàng bắt đầu thì tuyệt đối không thể có bất cứ do dự nào, cho nên hiện tại Tà Băng muốn đem những nỗi lo lắng sau này hoàn toàn được giải quyết hết.

Hòa Dực sùng sốt một chút, không nghĩ tới Tà Băng lại hỏi như vậy, sau đó liền cười tươi, nhìn thẳng vào mắt Tà Băng: “Tin.”

Một chữ, không có chút dư thừa. Hòa Dực tin tưởng Tà Băng, không gì đáng tin hơn, hắn biết Tà Băng luôn tìm cách bảo vệ mạng sống của hắn, Tà Băng đã không buông tay từ bỏ mạng của hắn. Chính hắn có tư cách gì mà không biết quý trọng?

Hắn sẽ cố gắng sống sót, sau này, chỉ vì bản thân mình mà sống, vì thiếu nữ mang lại sự tin tưởng cho hắn mà sống.

Tà Băng mỉm cười, đi đến trước nhìn Hỏa Phượng Hoàng Vương, mặc kệ hắn có nghe được nàng nói gì hay không vẫn mở miệng nói ra: “Hỏa Phượng Hoàng Vương, không có biện pháp vẹn toàn đôi bên, nhưng ta muốn bảo trụ tánh mạng hai người các ngươi.”

Nói xong trực tiếp hất tay phóng ra một đạo, từ kinh mạch ở cổ tay Hỏa Phượng Hoàng Vương chảy xuôi trong cơ thể hắn.

“Hòa Dực, đưa tay cho ta.” Tà Băng duỗi ra tay kia, mở miệng nói.

Hòa Dực không do dự, đưa tay của mình cho Tà Băng, Tà Băng cầm chặt cổ tay Hòa Dực, Thất Thái Hồn Lực xuất hiện đồng dạng chảy vào trong cổ tay Hòa Dực.

“Thả lỏng, không được kháng cự Hồn Lực của ta.” Hòa Dực trong cơ thể Hồn Lực sẽ tự động hộ chủ, lúc cảm nhận được Thất Thái Hồn Lực, Hồn Lực liền chủ động kháng cự Hồn Lực của Tà Băng.

Hòa Dực nghe Tà Băng nói, liền nhanh chóng điều chỉnh hồn lực trong cơ thể lên trạng thái tốt nhất, tùy ý để hồn lực của Tà Băng di chuyển trong người.

Thiên Tài vẫn lẳng lặng cau mày, hắn không biết Tà Băng muốn dùng bản thân nàng làm vật trung gian, nếu biết trước hẳn nhất định sẽ không để nàng làm như thế. Theo đúng cách thì hồn lực và năng lượng của Hòa Dực không thể truyền trực tiếp vào Hỏa Phượng Hoàng Vương, và Thiên Sơn tuyệt liên chính là vật trung gian.

Mà bây giờ vật trung gian lại đổi thành Tà Băng, hồn lực của tộc Hỏa Phượng Hoàng đối với Tà Băng không biết có hại gì hay không, cách làm của Tà Băng có chút mạo hiểm quá rồi, hiện tại mọi việc đã chuẩn bị xong, hồn lực của Tà Băng đã tiến vào hai cơ thể, muốn ngăn cản cũng không kịp rồi.

Bất quá Thiên Tài cũng hiểu, vào lúc này cách làm của Tà Băng chính là cách duy nhất, dựa theo suy nghĩ của Tà Băng, nếu cách này của nàng không thành công thì hậu quả thật không biết ra sao, Thiên Tài nắm chặt đan dược trong tay, đôi mắt màu xanh lá chăm chú nhìn từng cử động của ba người.

Tà Băng nhăn mày, tuy thân thể của Hòa Dực đã được Thiên Sơn tuyệt liên cải tạo, nhưng sau khi Tà Băng kiểm tra một lần nữa, phát hiện ra rằng cần dùng đến 80% lượng máu và hồn lực của Hòa Dực mới thức tỉnh được Hỏa Phượng Hoàng Vương!

Nói cách khác, cho dù Tà Băng thành công cứu được mạng của Hỏa Dực, hẳn cũng sẽ bị thoái hóa từ Siêu Thần Thú trở thành một thánh thú bình thường, thậm chí chỉ là linh thú.

Tà Băng hoàn toàn không ngờ lại xảy ra việc này, vừa rồi nàng còn thề son sắt, bởi vì trong tay có nửa bước sinh tử, hơn nữa thân thể Hỏa Dực đã được cải tạo, nhưng sẽ xuất hiện tình huống này khiến cho Tà Băng có chút không dám ra tay.

Tà Băng mở mắt, đối diện là đôi mắt huyết hồng tràn đầy tín nhiệm mang theo ý cười, nàng bỗng cảm thấy đau xót, Tà Băng nhanh chóng hạ quyết tâm! Một quyết định táo bạo đầy can đảm!

Hỏa Phượng Hoàng Vương, phải cứu! Mạng của Hỏa Dực, nàng cũng muốn cứu! Lực lượng của Hỏa Dực cũng không thể mất đi!

Tà Băng tâm niệm vừa động, đã có chuẩn bị sẵn sàng hai đồ vật trong ngọc giới chờ mệnh lệnh của Tà Băng, Tà Băng nhìn thoáng qua Hỏa Phượng Hoàng Vương lần nữa, ánh mắt hiện lên một vòng kiên định.

“Hỏa Dực, ta muốn rút ra Hồn Lực cùng huyết dịch của người, cho nên, người phải giữ trước đã.” Tà Băng đã hạ quyết tâm thì không gì thay đổi được, nháy mắt ra dấu với Thiên Tài, sau đó Hỏa Dực liền nhắm hai mắt lại, bị Thiên Tài đánh bất tỉnh.

“Tà Băng, người muốn làm như thế nào?” Thiên Tài đem Hỏa Dực đặt ở trên giường hàn băng rồi xếp cho hắn ngồi khoanh chân, sau đó nhìn Tà Băng đang ngồi chính giữa Hỏa Dực và Hỏa Phượng Hoàng Vương.

Tà Băng thở dài một hơi, khẽ lắc đầu, không hề nói gì. Thiên Tài biết trong lòng Tà Băng đã hạ quyết tâm chuyện gì, đứng ra sau lưng Tà Băng chờ nàng phân phó.

Tà Băng nhìn Hỏa Dực đang hôn mê, mặt khẽ biến sắc, Thất Thái Hồn Lực vốn đang lưu chuyển trong người Hỏa Dực, lập tức hóa thân thành Tu La, tùy ý thu gặt lấy hồn lực cùng huyết dịch của Hỏa Dực, tốc độ của Tà Băng không nhanh, nhưng cũng không chậm chút nào.

Tay khác thì đặt lên cổ tay Hỏa Phượng Hoàng Vương, lưu chuyển Thất Thái Hồn Lực đã hoàn toàn đã biến thành màu đỏ rực, không phân biệt được đâu là hồn lực hay máu huyết của Hỏa Dực, màu sắc đỏ bùng ồng ánh khiến cho Thiên Tài nhăn mày một lần nữa.

Thời gian từng phút từng giây đi qua, trên trán Tà Băng đã lấm tấm mồ hôi, sắc mặt Hỏa Dực ngày càng tái nhợt, mái tóc màu hồng đang không ngừng biến thành màu trắng, mà thân sắc của Hỏa Phượng Hoàng Vương vẫn như cũ không thấy một chút cải biến.

Hai cánh tay Tà Băng chuyển thành màu đỏ óng ánh, rồi trở thành đỏ thẫm, đỏ tía, đỏ thẫm, sắc mặt của Tà Băng cũng tái nhợt.

Thiên tài đứng một bên quan sát, trong lòng càng lúc càng sốt ruột, hiện tại hắn không thể đến gần Tà Băng, quanh thân ba người Tà Băng, Hỏa Phượng Hoàng Vương, Hỏa Dực đã tạo thành một bức tường bảo hộ, Thiên Tài sâu sắc cảm nhận được sự bất lực, nhưng thần thức không một chút lơ là, vẫn như cũ nhìn chăm chăm vào ba người.

Kế tiếp, một màn quỷ dị khiến Thiên Tài há hốc mồm, chỉ thấy thân thể Hỏa Dực bắt đầu biến hóa, thân thể hình người đang trong quá trình lột xác, cánh chim xuất hiện, lông vũ xuất hiện, sau một phút biến hóa, trước mắt Thiên Tài không còn là Hỏa Dực tuần dật mà là một Hỏa Phượng Hoàng cấp bậc Thần Thú.

Tà Băng đương nhiên cũng cảm nhận được biến hóa của Hỏa Dực, nhưng Tà Băng vẫn như cũ không có dừng lại, tiếp tục hấp thụ Hồn Lực cùng huyết dịch của Hỏa Dực truyền qua người Hỏa Phượng Hoàng Vương.

Thân thể Hỏa Dực lần nữa biến hóa, từng chút từng chút nhỏ lại, màu đỏ trên từng sợi lông vũ càng ngày càng ít đi.

Cửu giai thần thú, thất giai thần thú, ngũ giai, tam giai...

Giai cấp của Hỏa Dực đang nhanh chóng lui lại, Thiên Tài nhìn cảnh này, thương cảm trong đáy mắt càng đậm, hẳn biết rõ Tà Băng sẽ không để cho Hỏa Dực có việc gì, nhưng tận mắt nhìn thấy thân thể Hỏa Dực biến hóa, tận mắt nhìn thấy mạng Hỏa Dực càng lúc càng nhạt nhòa, Thiên Tài chỉ có thể thờ dài.

Cửu giai thánh thú, lục giai thánh thú, tam giai thánh thú, nhất giai thánh thú...

Giai cấp của Hỏa Dực đang nhanh chóng lui lại, Thiên Tài nhìn cảnh này, thương cảm trong đáy mắt càng đậm, hẳn biết rõ Tà Băng sẽ không để cho Hỏa Dực có việc gì, nhưng tận mắt nhìn thấy thân thể Hỏa Dực biến hóa, tận mắt nhìn thấy mạng Hỏa Dực càng lúc càng nhạt nhòa, Thiên Tài chỉ có thể thờ dài.

Cửu giai thánh thú, lục giai thánh thú, tam giai thánh thú, nhất giai thánh thú...

Mất thấy Hỏa Dực sẽ phải thoái hóa trở về linh thú, Tà Băng lập tức mở mắt.

“Thiên Tài, đem đan dược bỏ vào trong miệng Phượng Hoàng Vương.” Tà Băng bắn ra một đạo hồn lực, bức tường hồn lực quanh người mở ra một lối nhỏ cho Thiên Tài.

Thiên Tài nghe thấy lời nói của Tà Băng, nhanh chóng đem đan dược Tà Băng giao cho đưa đến trước miệng Hỏa Phượng Hoàng Vương, sau khi đan dược đã được đưa vào miệng, hắn dùng hồn lực hòa tan đan dược trong miệng Hỏa Phượng Hoàng Vương.

Tà Băng nhẹ gật đầu, sau đó lại nói với Thiên Tài: “Đem một viên khác cho Hòa Dục.”

Thiên Tài lại đem một viên khác đặt trong miệng Hòa Dục, cũng giúp hấn tiêu hóa.

Hai người cùng sử dụng đan dược nhưng tác dụng lại không giống nhau, hiện tại Tà Băng chỉ có thể đánh bạc một lần, chính là đánh bạc xem Hòa Phụng Hoàng Vương xem mạng hấn quan trọng hay sinh mạng của con trai hấn quan trọng! Hoặc có thể nói là thực lực của hấn quan trọng hay con trai hấn quan trọng!

Tà Băng hiện tại đã ngừng động tác của nàng, nhưng vẫn khống chế hồn lực lưu chuyển trong người Hòa Dục cùng Hòa Phụng Hoàng Vương!

Thời gian lại trôi qua, thoáng chốc đã qua một ngày, ngay tại thời điểm Tà Băng muốn dùng Hồn Lực kích thích Hòa Phụng Hoàng Vương, lông mi của Hòa Phụng Hoàng Vương nhũn nhe, Tà Băng vui vẻ, nửa bước sinh tử đã hữu dụng! Không uống công lãng phí nhiều linh dược chút nào!

Nửa bước sinh tử, có thể khiến cho hồn mê người đang hôn mê tỉnh lại trong nửa giờ, tuy nhiên có nửa giờ, nhưng đối với mà nói Tà Băng vậy là đủ rồi.

“Tỉnh thì mở mắt ra đi.” Âm thanh lạnh nhạt của Tà Băng vang lên.

Thiên Tài đứng bên cạnh mở to mắt ra nhìn, đối với việc hiển tế thì ở đây không ai hiểu rõ hơn hấn, nhất là đối với tình huống của Hòa Phụng Hoàng Vương.

Tình huống của Hòa Phụng Hoàng Vương chỉ có một cách, chính là chỉ khi Hòa Dục chết, hấn mới có thể thức tỉnh, mà bây giờ, Hòa Phụng Hoàng Vương đã tỉnh rồi sao? Thiên Tài không dám tin nhìn về phía Hòa Phụng Hoàng Vương, lúc chứng kiến đôi mắt màu hồng lẫm lẫm ác liệt, lập tức hấn cảm thấy càng ngày càng nhìn không thấu Tà Băng.

“Thiên Tài, ngươi trở về ngọc giới trước đi.” Tà Băng nhìn thấy Hòa Phụng Hoàng Vương đã mở mắt, quay lại nói với Thiên Tài.

Thiên Tài hiểu ý liền gật đầu, hấn biết rõ Hòa Phụng Hoàng Vương xem tôn nghiêm còn quan trọng hơn sinh mạng, hấn vẫn nên rời khỏi là tốt nhất, sau khi dặn dò Tà Băng cẩn thận liền tiến nhập ngọc giới.

“Ngươi giúp tỉnh ta đây?” Hòa Phụng Hoàng Vương nhìn thấy Thiên Tài đã rời khỏi, lẫm lẫm ác liệt trong mắt mới giảm một chút. Nhìn Tà Băng rồi phát ra thanh âm có chút lạc giọng.

“Là con của ngươi phục vụ quên mình giúp ngươi tỉnh lại đây.” Ngữ khí của Tà Băng rất lạnh, nàng thậm chí muốn bóp chết Hòa Phụng Hoàng Vương trước mặt kia.

Hòa Phụng Hoàng Vương đảo mắt thấy được Hòa Dục đã thoái hóa thành linh thú bên cạnh Tà Băng, Hòa Dục đã dùng đan dược của Tà Băng nên hiện tại còn đang ngủ say.

“Hấn còn chưa có chết.” Ngữ khí của Hòa Phụng Hoàng Vương so với Tà Băng còn lạnh hơn, dường như trước mặt không phải là nhi tử của hấn, dường như Hòa Dục chỉ là một người xa lạ.

“Đúng vậy, hấn không chết, ta cũng sẽ không để cho hấn chết.” Đáy mắt Tà Băng hiện lên một vòng sát ý, Hòa Phụng Hoàng Vương, hi vọng ngươi còn có một chút nhân tính, nếu không, Quân Tà Băng ta sẽ không để yên cho ngươi!

“Hấn không chết, ta không thể phục sinh thành công.” Hòa Phụng Hoàng Vương không để ý đến sát ý của Tà Băng, mắt lạnh như băng nhìn về phía Tà Băng cùng Hòa Dục, trong ánh mắt nói rõ muốn Tà Băng nhanh chóng đem hồn lực của Hòa Dục chuyển dời đến trên người của hấn.

“Hòa Phụng Hoàng Vương, không cần nói nhảm nữa, ta muốn năm trăm năm Hồn Lực của ngươi.” Tà Băng nhìn Hòa Dục, nhìn thấy Hòa Dục vẫn còn ngủ say, Tà Băng mới thả lỏng, nàng không dám nghĩ nếu như Hòa Dục nghe được những lời này của Hòa Phụng Hoàng Vương thì sẽ thương tâm đến dường nào.

“Năm trăm năm Hồn Lực? Ngươi nói giỡn hay sao?” Hòa Phụng Hoàng Vương mỉa mai nói với Tà Băng.

“Ha ha, hay cho câu nói giỡn? Ngươi cảm thấy ta giống đang nói giỡn sao?” Tà Băng hừ một tiếng, dùng sức ấn bàn tay đang đặt trên cổ tay Hòa Phụng Hoàng Vương, Thất Thái Hồn Lực tràn vào cổ tay Hòa Phụng Hoàng Vương

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 118: Chân Tướng Bất Ngờ

Sắc mặt Hòa Phụng Hoàng Vương lập tức biến đổi, ánh mắt trở nên vô cùng nguy hiểm, cảm nhận được Hồn Lực mãnh liệt trong cơ thể liền cố kìm

nén đầu đón, nghiêm nghị nói: “Nhân loại, ngươi muốn làm gì?”

“Hỏa Phượng Hoàng Vương, ta chỉ muốn lấy của ngươi năm trăm năm Hồn Lực, năm trăm năm đối với ngươi mà nói chỉ là bình thường nhưng đối với Hỏa Dực mà nói lại là một mạng sống!” Lúc này, Tà Băng hi vọng trong nội tâm Hỏa Phượng Hoàng Vương vẫn còn có một chút thân tình.

“Hắn sinh ra là để hiến tế!” Hỏa Phượng Hoàng Vương vẫn lạnh lùng như cũ, thậm chí ánh mắt nhìn về phía Hỏa Dực còn có chút chán ghét, cái nhân loại này muốn dùng Hồn Lực của mình để đổi lấy mạng cho hắn? Hồn Lực của Hỏa Phượng Hoàng hắn há lại có thể cho tùy tiện như vậy sao?

Tà Băng thật sự không thể tưởng tượng được Hỏa Phượng Hoàng Vương lại có thể vô tình như thế, khiến nàng không khỏi nghĩ tới người nhà của mình, người cha thích tự kỷ, mẫu thân xinh đẹp, gia gia, đại bá, đại nương, ca ca, tỷ tỷ, còn cả những trưởng lão gia gia kia nữa...

Hỏa Dực, ở đây ngươi có được hạnh phúc không? Cho dù ta cứu tính mạng ngươi, ngươi liệu có thực sự thích chỗ này sao?

“Hỏa Phượng Hoàng Vương, ngươi thực sự muốn Hỏa Dực phải chết?” Cuối cùng, Tà Băng không cam lòng mà hỏi lại một lần nữa. Nàng không biết rằng Hỏa Dực khi đó đã nhắm chặt hai mắt, khóe mắt có giọt nước mắt đỏ như máu khế rơi.

“Đây là số mệnh của hắn!” Hỏa Phượng Hoàng Vương tỏ vẻ không kiên nhẫn được nữa, Thất Thái Hồn Lực của Tà Băng trong cơ thể của hắn khiến hắn hoàn toàn không thể khống chế thân thể và Hồn Lực của mình.

“Ngươi thật quá vô tình!” Ngươi đã vô tình thì đừng trách ta dùng sức mạnh! Được! Đứa con trai này, ngươi không cần, Quân Tà Băng ta cần!

Ngay khi Hồn Lực của Tà Băng chuẩn bị hấp thụ Hồn Lực của Hỏa Phượng Hoàng Vương, Hỏa Dực cố gắng mở mắt, hơi thở mong manh và một thanh âm vang tới tai hai người

“Tà Băng, dùng mạng của ta, hiến tế...” Nói xong một câu đứt quãng, Hỏa Dực lại nhắm mắt lần nữa, không mở miệng, không động tác, chỉ khép mi, lén mi khẽ rung rung.

Lúc Tà Băng để cho Thiên Tài trở lại ngọc giới, hắn cũng đã có thể nghe được thanh âm bên ngoài, hắn sinh ra lúc phụ vương hắn đã ngủ say, hắn không phải không tình nguyện hiến tế, trái lại, hắn từ nhỏ đến lớn đều rõ mình còn sống chính là vì để hiến tế. vì để làm cho Đại Vương vĩ đại của tộc Hỏa Phượng Hoàng này tỉnh lại nên hắn tình nguyện.

Chỉ là hắn không thể ngờ chính phụ vương của mình lại tuyệt tình như thế. Tuyệt vọng ư? Có lẽ bây giờ là tuyệt vọng, cái nơi lạnh như băng này, từ nhỏ chẳng phải hắn đã chán ghét rồi sao? Coi như hắn có thể sống sót, không lẽ muốn dùng Hồn Lực của phụ vương hắn sao?

Chết, có lẽ thật sự là một sự giải thoát.

Chết rồi, hắn có thể thoát khỏi gia tộc này, không phải sao?

Chết rồi, hắn hoàn toàn có thể rời xa cái nơi lạnh lẽo như băng này, không phải sao?

Bây giờ, hắn tình nguyện chết đi, cũng không muốn tiếp nhận Hồn Lực của Đại Vương Hỏa Phượng Hoàng, càng không muốn có bất kỳ liên hệ gì tới tộc Hỏa Phượng Hoàng nữa.

Nghe lời nói của Hỏa Dực, Tà Băng nhẹ nhàng nhắm mắt lại, tạm gạt bỏ đi ưu phiền, sau đó, nhìn về phía Hỏa Phượng Hoàng Vương, thần sắc lạnh như băng không hề thay đổi, Tà Băng cười tự giễu bản thân mình, sao nàng lại có thể trông mong Hỏa Phượng Hoàng Vương có chút mây may thân tình chứ?

“Hỏa Dực, mở to mắt và nói cho ta biết, bây giờ ngươi có còn muốn sống hay không? Tà Băng tàn nhẫn bắt Hỏa Dực mở to mắt, ép hắn nói ra suy nghĩ trong lòng, nàng không muốn bức Hỏa Dực như vậy nhưng trong lòng nàng vẫn còn một suy nghĩ khác khiến nàng không thể không bức hắn như thế.

Hỏa Phượng Hoàng Vương nhíu mày, loài người này lại muốn làm gì vậy?

Lông mi Hỏa Dực không ngừng run rẩy, hắn còn muốn sống sót sao? Nếu là trước đây, hắn hoàn toàn có thể đứng ra lớn tiếng trả lời, hắn không muốn sống nữa, hãy để cho hắn được giải thoát đi.

Nhưng bây giờ hắn đã có ham muốn được sống, muốn ở bên cạnh Tà Băng, muốn tìm cách vì Tà Băng mà sống tiếp.

Thế nhưng còn phụ vương của hắn, gia tộc của hắn...

Mà thôi, cái này là số mệnh, là những gì hắn có, trả lại cho số mệnh rồi, từ nay về sau hắn chẳng còn liên can gì nữa.

“Tà Băng, kiếp sau, ta chắc chắn sống cho chính mình” Vì ngươi mà sống, bốn từ này lại không thể nói thành lời.

Sau ngày hôm nay, sẽ không còn Hỏa Dực, sẽ không còn Hỏa Dực của tộc Hỏa Phượng Hoàng nữa.

Nghĩ thông suốt rồi, Hỏa Dực bèn mở to mắt nhìn Tà Băng, đáy mắt ngập ánh cười, có ngươi, có Vũ Thúc đối đãi với ta như thế là đủ rồi.

“Hỏa Phượng Hoàng Vương, từ nay về sau sẽ không còn Hỏa Dực này nữa!” Tà Băng cố nén bi ai, lời nói lạnh như băng. Sau khi nói xong, Tà Băng

không chút do dự đưa Thất Thái Hồn Lực một lần nữa đi vào trong cơ thể của Hỏa Dực, bắt đầu rút ra Hồn Lực và Huyết Dịch.

Hỏa Phượng Hoàng Vương tuy không biết cuối cùng Tà Băng có chủ ý gì, nhưng hiện tại cũng chỉ có thể an tâm tiếp nhận Hỏa Dực Hồn Lực và Huyết Dịch, Hỏa Phượng Hoàng Vương vốn không hiểu thế nào là TÌNH, nói hấn máu lạnh cũng được, hấn là Đại Vương của tộc Hỏa Phượng Hoàng, là Thiết Huyết Vương Giả.

Hơn nữa, cho dù Hỏa Dực không chết, hấn cuối cùng cũng sẽ phải chết trong tay mình, vương vị của Hỏa Phượng Hoàng Vương tuyệt đối không thể có bất kỳ uy hiếp gì, dù là con của mình, cũng phải chết.

Tà Băng nhắm mắt lại, căn bản không dám nhìn tới đôi mắt Hỏa Dực đang mỉm cười nhìn mình.

Cặp mắt hồng sắc kia bắt đầu tan rã...

Cặp mắt cười màu đỏ kia bắt đầu phai màu...

Nhắm mắt lại, đôi mắt thật muốn nhắm lại, muốn ngủ một giấc, muốn ngủ thật ngon, muốn...

Một đạo Hồn Lực và Huyết dịch cuối cùng tuôn ra, hai con ngươi hồng sắc của Hỏa dực đã nhẹ nhàng nhắm lại, không chút động tĩnh.

Đôi mắt màu đỏ mỉm cười kia không còn tiếp tục sáng rọi nữa.

Tà Băng buông tay, không nhìn tới Hỏa Phượng Hoàng Vương đã khôi phục trở lại mà đứng lên đi tới bên cạnh Hỏa Dực, thấy trên chiếc giường Hàn Băng chỉ có một con chim chỉ to bằng con mèo, Tà Băng đưa tay dùng một đạo Thất Thái Hồn Lực phủ lên người Hỏa Dực.

Tâm niệm vừa lóe lên, Thiên Tài đã từ trong ngọc giới đi ra, đập vào mắt là cảnh Tà Băng thần sắc bình thản, không còn một tia tức giận vì Hỏa Dực, lại có cả Hỏa Phượng Hoàng Vương ngồi xếp bằng tu luyện.

Hỏa Dực, cuối cùng vẫn...

“Thiên Tài, để Hỏa Hoàng tiến vào một mình.” Ngữ khí Tà Băng rất nhẹ nhàng khiến cho người khác không thể hiểu được ý của nàng.

Thiên Tài khề thờ dài một cái, đi đến mở cửa phòng bước ra bên ngoài gọi Hỏa Hoàng. Đầu tiên sau khi Hỏa Hoàng tiến vào là nhìn thấy phụ vương của mình đã khôi phục, đảo mắt nhìn lại nhìn thấy Hỏa Dực nhỏ lại như vừa mới được sinh ra.

Đệ đệ, cuối cùng vẫn phải đi sao?

“Hỏa Hoàng, Phụ vương ngươi đã tốt rồi, miếng ngọc thạch hình chuột.” Hiện tại Tà Băng thật sự không muốn nhìn thấy bất cứ người nào của Hỏa Phượng Hoàng tộc, về ngoài nàng tỉnh táo, người nào biết được trong lòng nàng ý muốn giết người lớn đến dường nào!

Hỏa Hoàng nhìn thoáng qua phụ vương, cùng đệ đệ đã vẫn lạc, thờ dài, lấy ra miếng ngọc thạch hình chuột đưa cho Tà Băng.

Sau khi Tà Băng cầm cái chìa khóa hình chuột, lạnh nhạt nói ra: “Hỏa Dực đã vẫn lạc, từ nay về sau Hỏa Phượng Hoàng nhất tộc không còn Hỏa Dực!”

Nói xong gạt đầu với Thiên Tài, ôm lấy Hỏa Dực chuẩn bị trở về ngọc giới, một giây nàng cũng không muốn ở lại chỗ này. Nàng thật sự muốn giết người, muốn hủy diệt, muốn giết Hỏa Phượng Hoàng Vương vô tình trước mặt!

“Cút ngay! Con mẹ nó đều cút hết cho ta!” Một đạo âm thanh gào thét, một đạo âm thanh có chút suy yếu gào thét xen lẫn tiếng đánh nhau truyền vào trong tai mấy người Tà Băng, thanh âm này Tà Băng rất lạ lẫm, nhưng đối với Hỏa Hoàng cùng Hỏa Phượng Hoàng Vương mà nói nhưng lại vô cùng quen thuộc.

Tà Băng nhướng mày, theo một tiếng phịch, cửa phòng bị một đạo hồn lực mạnh mẽ đánh vỡ! Phi thân tiến đến là một người trung niên nam tử, nam tử vừa mới tiến đến liền vọt tới bên cạnh Hỏa Dực, nhìn thấy Hỏa Dực không hề có một chút sinh khí nằm một chỗ. Thân thể hấn bắt đầu run.

Hai tay không ngừng run rẩy, thân hình không ngừng run rẩy, hấn đưa lưng về phía mọi người, không ai có thể chứng kiến biểu cảm của trung niên nam tử, nhưng xung quanh nam tử nồng đậm bi thương, hấn cuối cùng cũng tới chậm.

Run rẩy vuốt ve cánh chim của Hỏa Dực, Vũ thúc đến chậm, Vũ thúc đến chậm...

Nam tử run rẩy quỳ trên mặt đất, giọt giọt nước mắt đỏ như máu rơi xuống mặt đất, từ trong lòng xuất ra một hạt châu màu hồng, dùng sức muốn đem vật ấy phá hủy.

Đôi mắt Tà Băng lóe lên, phi thân ngăn cản tay của nam tử, tuy nàng không biết cái hạt châu màu hồng này là cái gì, nhưng nguyên tố hồn lực phát ra xung quanh nó làm cho Tà Băng biết rõ đây tuyệt đối là vật có ích.

Trung niên nam tử nhẹ buông tay, viên châu đã rơi vào trong tay Tà Băng, nam tử không quay đầu lại, con mắt vẫn nhìn Hỏa Dực.

“Đại ca, ta vẫn cho là lúc trước là ta sai rồi, cho nên ta hết sức giúp ngươi thù hận gia tộc này, thù hận hai cái hài tử này, vì ngươi thức tỉnh, chị dâu qua đời rồi, Hỏa Dực từ nhỏ đã phải chịu nhiều thống khổ, Hỏa Hoàng sống mà phải chịu tra tấn trong lòng. Toàn gia tộc đều chuẩn bị để thực tiễn ngươi.”

Trung niên nam tử nói xong, đứng lên đi đến bên cạnh Hỏa Phượng Hoàng Vương, cảm xúc đã có chút không thể khống chế.

“Thế nhưng người thì sao? ! Người có nghĩ tới hay không người ích kỷ hại làm bọn ta biết bao thống khổ? ! Người có thể khiến cho chính mình ngủ say bất tỉnh đến bây giờ! Người có thể nhẫn tâm hủy diệt con của mình! Người có thể để cho thế tử của người chết đi! Người đến tột cùng có biết hay không thứ người muốn căn bản không có khả năng đạt được!”

Trung niên nam tử càng nói nộ khí ở đáy lòng càng ngày càng nặng, nước mắt đọng lại khóe mi không còn rơi xuống.

“Vì giúp người thủ hộ tốt gia tộc, ta ruộng bỏ gia tộc của mình! Vì giúp người thức tỉnh, ta nhẫn tâm chém đi hai cánh của Tiểu Dực! Vì bảo trụ tánh mạng Tiểu Dực, ta bất chấp nguy hiểm tánh mạng đi Thiên Sơn lấy được Hỏa linh châu duy nhất của gia tộc. Đây hết thảy chỉ vì một câu nói của người, hảo huynh đệ, không thể vứt bỏ!”

“Mà tất cả, lại cũng chỉ là một kế hoạch của người, vì cái kế hoạch chiếm đoạt đồ vật mà người không có khả năng có được! Năm trăm năm trước người liền dùng thân thể của mình để bắt đầu kế hoạch hiện tại! Người đến tột cùng xem chúng ta là cái gì? ! Người đem làm Tiểu Dực là cái gì? !”

“Ha ha... Hảo huynh đệ, quả nhiên là hảo huynh đệ a...” trong thanh âm nam tử tràn đầy bi ai, lại không có oán hận, hẳn chỉ là bi ai vì chính mình, bi ai vì Tiểu Dực đã mất đi sinh mạng.

Bước chân nam tử lao đảo đi đến bên cạnh Hỏa Dực bên người: “Tiểu Dực, Vũ thúc mang người đi, rời khỏi cái địa phương băng giá này.”

Tà Băng cùng Thiên Tài lắng lắng nghe những lời của trung niên nam tử, đáy lòng ngũ vị tạp trần (ngọt chua cay đắng mặn), nhưng cũng phát hiện ra nghi ngờ, hết thảy đều là kế hoạch của Hỏa Phượng Hoàng Vương? Năm trăm năm trước bắt đầu kế hoạch khiến cho chính mình ngủ say? Kế hoạch của hắn nhắm vào cái gì?

Hỏa Dực? Tà Băng cùng Thiên Tài đồng thời lắc đầu, tại sao có thể là Hỏa Dực.

Trong đầu Tà Băng cùng Thiên Tài đồng thời xuất hiện một loại khả năng, hai người liếc nhau, đồng đều thấy được sự nghi ngờ trong mắt đối phương cùng vẻ mặt không dám tin.

Không phải Hỏa Dực, không thể nào là Hỏa Hoàng, càng không có khả năng là trung niên nam tử này.

Mà người liên lụy đến, chỉ có Tà Băng...

Năm trăm năm trước bắt đầu kế hoạch đối phó mình? Đột nhiên Tà Băng cảm thấy có chút buồn cười.

“Minh vũ, người đi đi. Mang theo Hỏa Dực cùng Hỏa Hoàng ly khai.” Hỏa Phượng Hoàng Vương thật lâu không có động đậy nào, lúc này mở mắt ra, lại không có nhìn về phía Vũ thúc, mà là một đôi mắt sáng quắc chăm chăm vào Tà Băng.

Vũ thúc, thì ra là Minh Vũ nghe được lời nói của Hỏa Phượng Hoàng Vương, đem Hỏa Dực đặt xuống, xiết chặt nắm đấm đi đến bên cạnh Hỏa Phượng Hoàng Vương, một quyền, một quyền hung hăng đánh vào mặt Hỏa Phượng Hoàng Vương!

“Người đến bây giờ vẫn còn nghĩ đến kế hoạch của người! Người sẽ chết đấy! Người sẽ hại chết gia tộc của người đấy!” Minh vũ một quyền đánh xong lớn tiếng rống giận!

Hỏa Phượng Hoàng Vương hừ lạnh một tiếng, không tình cảm chút nào nhìn về phía Minh Vũ: “Bốn vương làm cái gì còn chưa tới phiên người làm chủ!”

Minh Vũ nghe được lời của Hỏa Phượng Hoàng Vương, bàn tay vừa vung đến không trung liền dừng lại, run bần bật, bờ môi giật giật lại không có phát ra một điểm thanh âm.

Cái này vẫn còn là đại ca của năm trăm năm trước sao? Cái này vẫn là đại ca tao nhã hòa hòa sao? Tại sao phải thay đổi, đến tột cùng tại sao phải thay đổi, tại sao phải biến thành như vậy...

Minh Vũ quay người không hề nhìn Hỏa Phượng Hoàng Vương, bước chân rối cuộc đã đứng không vững, lao đảo một cái ngã trên mặt đất, hết thảy đều không liên quan đến hắn, buồn cười chính là hắn lại vì chuyện không liên quan đến bản thân mà đau lòng đến như vậy.

“Quân Tà Băng, Hỏa Phượng Hoàng Vương muốn chính là lực lượng của người.” Minh vũ nhắm mắt lại, một câu đem Hỏa Phượng Hoàng Vương kế hoạch nói ra.

Khiếp sợ! Kinh ngạc!

Bất luận là Tà Băng, Thiên Tài, hay Hỏa Hoàng đang ở trạng thái mơ hồ, mọi thứ của Minh Vũ khiến cho ba người đồng thời ngốc ngậy ngẩn cả người!

Muốn chính là lực lượng của Tà Băng? ! Năm trăm năm trước đã bắt đầu kế hoạch? ! Dùng chính hắn ngủ say bắt đầu kế hoạch? Mà Hỏa Dực bất quá là một con cờ trong kế hoạch của hắn...

Thiên Tài liền điều động hồn lực, chuẩn bị tốt, bất kỳ lúc nào cũng có thể chiến đấu, trên đại lục này làm gì có ai biết về lực lượng của Tà Băng? Thanh mâu nhìn về phía Hỏa Phượng Hoàng Vương, trong ánh mắt nhiều hơn một phần sát ý, chẳng lẽ hắn biết rõ thân phận Tà Băng?

Tà Băng lại không giống Thiên Tài, mà là nghi hoặc nhìn về phía Hỏa Phượng Hoàng Vương, lực lượng của nàng? Năm trăm năm trước làm sao hán biết mình sẽ đến đây? Hơn nữa làm sao hán có thể khẳng định nàng sẽ theo ý của hán đi thức tỉnh hán?

Mệnh của Quân Tà Băng nàng lúc nào lại lần này đến lần khác để người khác an bày? !

“Ha ha ha! Minh Vũ, cho dù ngươi nói ra thì như thế nào? Nhân loại, chẳng lẽ không có cảm giác hồn lực trong cơ thể đã không bị ngươi khống chế được sao? Ha ha ha...” Hỏa Phượng Hoàng Vương đứng lên đi xuống giường Hân Băng, cười ha ha, kế hoạch năm trăm năm, năm trăm năm chờ đợi, hán sao lại không chuẩn bị tốt?

Tà Băng kinh hãi, vội vàng vận khởi Hồn Lực, nhưng phát hiện Hồn Lực thật sự như lời của Hỏa Phượng Hoàng Vương không chịu sự khống chế của mình! Thần sắc của Tà Băng lập tức trở nên lạnh lùng vô cùng, Hỏa Phượng Hoàng Vương dám động tay động chân trên người của nàng!

Thiên Tài vừa nhìn thấy sắc mặt của Tà Băng, sát ý trong thanh mâu tỏa ra khắp nơi: “Hỏa Phượng Hoàng Vương, hôm nay ngươi phải chết là chuyện không thể thay đổi!”

“Phải chết không thể thay đổi? Ha ha, ngươi quên đây là đâu rồi hả? Đây chính là lãnh địa của Hỏa Phượng Hoàng nhất tộc ta!” Hỏa Phượng Hoàng Vương cười ha ha một phen, sau đó cửa phòng tối bị mở ra, mấy vị hình người Siêu Thần Thủ ngay ngắn đi vào phòng tối, đứng ở sau lưng Hỏa Phượng Hoàng Vương!

Khóe miệng Tà Băng cười lạnh, nhìn lướt qua nơi hẻo lánh khuôn mặt Hỏa Hoàng tràn đầy nước mắt cùng ánh mắt ngạc nhiên không thể nào tin, rồi lại nhìn mấy vị Siêu Thần Thủ trước mặt, cười lạnh nói: “Cho rằng đã khống chế Hồn Lực của ta chính là đã khống chế ta sao? Hỏa Phượng Hoàng Vương, ngươi không khỏi quá coi thường Quân Tà Băng ta rồi!”

Ngón tay Tà Băng nhẹ nhàng vuốt ve ngọc giới, nghĩ đến bằng hữu của mình, ánh mắt trở nên ôn hòa .

“Các bằng hữu của ta! Hiện thân đi!” Theo sau thanh âm của Tà Băng, trận trận bạch quang hiện lên, toàn bộ phòng tối đều bị bao phủ bởi một cổ sát ý mãnh liệt.

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 119: Tuyệt Ảnh Cường Hãn

Editor: Hân Hân

Thời điểm hồn lực Tà Băng bị khống chế, Tuyệt Ảnh đã cảm nhận được, tận đáy lòng, lửa giận bốc lên dữ dội. Ngay sau đó, tiểu Tử, Tuyệt Táp, Đốt Tinh ba người đồng thời đều cảm thấy Tà Băng có chút không đúng. Tâm tình của bốn người biểu lộ ra thông qua sắc mặt lại khiến cho mấy người Yêu Hoa, Mộc Vũ, Hoa Thần Dật, Bối Bối chung quanh biến sắc, chẳng lẽ Tà Băng xảy ra chuyện?

Nghe Tuyệt Ảnh đem cảm giác của mình nói ra, về mặt mọi người đều bùng bùng tức giận, đau lòng muốn cùng lao ra khỏi ngọc giới. Ngay lúc đó lại nghe thấy tiếng Tà Băng triệu hoán, tất cả cùng mang theo sát khí trùng trùng, theo lời kêu gọi của nàng mà tiến ra.

Ngay cả Tuyệt Ảnh ngày thường một mực ôn hòa, lúc này đôi mắt ôn nhuận màu lam cũng đỏ lên giận dữ, đầy sát khí. Tà Băng không cho phép bất kỳ kẻ nào khi dễ người của nàng, mà nghịch lân của bọn Tuyệt Ảnh cũng chính là Tà Băng. Nàng vì muốn thức tỉnh Hỏa Phượng Hoàng Vương, khổ công luyện đan hơn nửa tháng trời, hao tổn biết bao tâm tư, khi đan thành lại còn trực tiếp lao đi trợ giúp Hỏa Phượng Hoàng nhất tộc... Vậy mà cuối cùng lại rơi vào tình huống này? Đây là lý gì?

Hỏa Phượng Hoàng nhất tộc quả thực đã thành công châm ngòi ngọn lửa căm hận, khơi dậy sát ý lãnh khốc trong lòng đám người Tuyệt Ảnh.

Hỏa Phượng Hoàng Vương khi nhìn thấy đám người Tuyệt Ảnh xuất hiện, con ngươi lập tức co rút lại. Sâu trong đáy mắt, sự liêu lĩnh, khinh thị đã biến mất. Đôi mắt hồng vô cùng nghiêm túc nhìn xuống đám người Tà Băng.

Tà Băng được đám Tuyệt Ảnh bảo hộ sau lưng. Tuyệt Ảnh tiến lên một bước, ôm nàng vào lòng, cẩn thận kiểm tra một lượt. Liên ngay sau đó, sát khí trong mắt Tuyệt Ảnh bạo tăng. Hỏa Phượng Hoàng nhất tộc dám dùng Khóa trái hồn để khống chế Hồn lực của Tà Băng?

Khóa trái hồn là một loại thủ pháp khống chế Hồn Lực vô cùng tà ác. Thông qua Hồn Lực vận chuyển mà đem Hồn lực của đối phương khóa lại, sau một thời gian, có thể đem Hồn lực của đối phương biến thành của mình, mà người bị khống chế sau cũng trở thành Khôi lồi.(người không hồn, một công cụ giết người không có cảm xúc)

Thủ pháp tà ác như thế mà dám thi triển trên người Tà Băng? Xem ra Hỏa Phượng Hoàng nhất tộc cũng không muốn sống nữa rồi! Lần này đám người Tuyệt Ảnh thật sự vô cùng tức giận, e rằng dù huyết tẩy toàn bộ Hỏa Phượng Hoàng nhất tộc này cũng chưa chắc có thể làm tiêu tan cơn giận trong lòng bọn hán.

Tà Băng hiện tại vẫn chưa biết chính mình rơi vào tình huống nào. Nhìn thấy vẻ giận dữ của Tuyết Ảnh, nàng không khỏi nghi hoặc, chẳng lẽ việc Hồn lực trên người mình bị khống chế có vấn đề gì lớn hay sao?

Tuyết Ảnh tự biết không thể gạt Tà Băng, trong đáy mắt, sát ý bạo tăng, lạnh lùng nói: “Là khóa trái hồn.”

Nghe Tuyết Ảnh nói, những người bên cạnh Tà Băng vô cùng sửng sốt. Sát khí điên cuồng mãnh liệt bốc lên, tràn ngập toàn bộ phòng tối, khiến cho Hóa Phượng Hoàng Vương đang ở sau lưng các vị Siêu Thần Thủ cũng không thờ được, nhất là uy áp trên người Tuyết Ảnh cùng Tuyết Táp phóng xuất ra lại càng khiến bọn hắn cảm thấy tự đáy lòng run rẩy.

Bối Bối khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu đã trở nên lạnh lùng, ánh mắt nhìn về phía Hóa Phượng Hoàng Vương giống như đang nhìn một kẻ ngu ngốc đáng chết. Một tên Hoà Phượng Hoàng Vương nhỏ nhoi cũng dám có ý đồ với Hồn lực của Băng Băng? Nhất định sẽ không để cho hắn chết một cách thống khoái!

Thiên Tài cùng Bối Bối đồng dạng biết rõ chân thân của Tà Băng cho nên đối với Hồn lực cùng thân thể của Tà Băng cũng không mấy lo lắng. Nhưng, đối với cách làm của Hóa Phượng Hoàng nhất tộc, hai người tuyệt đối không thể tha thứ!

Tiểu Từ sắc mặt âm trầm, hai con mắt to màu tím khi chứng kiến vẻ mặt tái nhợt của Tà Băng, không khỏi xúc động, bước lên che chắn trước người nàng. Trước nay luôn là tỷ tỷ bảo hộ hắn, lần này sẽ là hắn bảo vệ tỷ tỷ!

Tiểu Từ trong lòng cũng vô cùng hối hận. Nếu không phải vì hắn, Tà Băng sẽ không biết tới Hồn Thủ chi linh, sẽ không bị Thiên Lang Tộc trường tồn thương, và hiện tại sẽ không bị Hóa Phượng Hoàng nhất tộc ám toán. Mới đi qua hai chủng tộc, tỷ tỷ đã phải chịu khổ như vậy, huống chi Tiểu Từ biết rõ, gia tộc hắn sẽ không bỏ qua cho hắn. Khi thân phận Chí Tôn Vương giả bị vạch trần, Từ Kim Cự Long nhất tộc chắc chắn sẽ dùng toàn lực đem hắn cùng tỷ tỷ tách ra. Tiểu Từ thật sự muốn nhanh chóng cùng tỷ tỷ khai cái Hồn Thủ chi linh này. Nhưng hắn cũng biết rõ, tỷ tỷ không sẽ đồng ý. Bởi vì, nàng đã đáp ứng mẫu thân hắn, nhất định sẽ mang hắn đến gặp mẫu thân.

Tiểu Từ hít một hơi thật sâu, bất luận thế nào, hắn nhất định cũng sẽ không rời xa tỷ tỷ, nhất định không bao giờ!

Mộc Vũ cùng Hoa Thần Dật vốn xuất thân từ đại gia tộc lâu đời, đối với khóa trái hồn cũng có ít nhiều hiểu biết. Bọn hắn tuyệt đối không thể ngờ cái tà thuật tưởng như chỉ có trong truyền thuyết này lại xuất hiện trước mặt mình, lại còn là dùng trên người Tà Băng?

Hai người đem Hồn Lực của mình phóng xuất ra, cảm hồn khí trong tay, lẳng lặng đứng trước mặt Tà Băng. Thực lực của bọn hắn vốn không cao, nếu giao đấu cùng bọn người Tuyết Ảnh chắc chắn không thể chống cự quá một phút đồng hồ. Nhưng hiện tại, hai người không chút do dự đứng trước mặt Tà Băng. Bọn hắn nhất định sẽ bảo vệ nàng, dùng mọi cách để đem lại bình yên cho thiếu nữ đang đứng sau lưng mình.

Yêu Hoa đứng bên cạnh Tà Băng, lấy ra một khóa đan dược đưa cho nàng. Tuyết Ảnh đã bàn giao nàng bảo hộ bên cạnh Tà Băng.

Tuyết Ảnh sau khi giao Tà Băng cho Yêu Hoa, đưa tay vỗ vỗ đầu nàng. Chỉ khi nhìn nàng, ánh mắt hắn mới trở lại ôn nhu: “Băng nhi, đừng sợ, có chúng ta ở đây.”

Trong lòng Tà Băng như có dòng nước ấm chảy qua. Nàng nhẹ gật đầu nhưng lại không nói một lời. Có phải nàng sợ? Không, dù không có một tia hồn lực nào, nàng cũng chưa bao giờ biết sợ. Nàng là cuồng ngạo Quân Tà Băng. Hơn nữa, nàng đâu chỉ có một mình?

Tuyết Ảnh nhìn Tà Băng, mỉm cười với nàng. Sau đó mới đảo mắt nhìn về phía Hóa Phượng Hoàng nhất tộc, đáy mắt lập tức không còn một tia ôn nhu nào mà trở nên lạnh như băng, hừng hực sát khí.

Dám động đến bảo bối trân quý nhất của Tuyết Ảnh ta, Hóa Phượng Hoàng nhất tộc, các ngươi hãy chờ mà chết hết đi!

“Tuyết Táp, Yêu Hoa, Thiên Tài, các ngươi bảo vệ Băng Nhi cho tốt!” Tuyết Ảnh mặt không biểu tình, mở miệng nói, ánh mắt chưa từng rời khỏi đám người Hóa Phượng Hoàng nhất tộc trước mặt.

Tuyết Táp cả kinh, ca ca là muốn... ?

Tà Băng cùng Tuyết Ảnh bốn mạng tương liên, sao nàng có thể không biết tâm tư của hắn? Nhưng những lời vừa định nói ra đến ngang họng, lại bị nuốt xuống. Tuyết Ảnh cùng nàng đồng dạng kiêu ngạo, khinh thường lấy nhiều khi ít. Cho nên, nếu lúc này Tuyết Ảnh đã muốn ra tay, Tà Băng sẽ không mở miệng ngăn cản.

“Hồng!” Một vầng bạch sắc quang mang chói lọi hiện ra, khiến tất cả mọi người không thể không nhắm mắt lại. Đến khi lần nữa mở mắt ra, nơi họ đứng không còn là phòng tối, mà đã trở thành một không gian thuần sắc trắng mênh mông, là màu trắng thánh khiết nhất, cao quý nhất.

“Hóa Phượng Hoàng nhất tộc, ta cho các ngươi cơ hội công kích duy nhất! Hãy dùng công kích mạnh nhất của các ngươi!” Thân ảnh Tuyết Ảnh giống như Thiên Thần đứng trước mặt đám người Tà Băng, đôi mắt màu lam nhìn Hóa Phượng Hoàng nhất tộc phía đối diện một cách khinh thường, giống như hắn đang nhìn một đám sâu bọ ghê tởm vậy.

“Cái này... Đây là...” Bên cạnh Hóa Phượng Hoàng Vương, một vị trưởng lão mở to con mắt kính hãi, không dám tin, nhìn không gian màu trắng chói mắt đầy vẻ cao quý xung quanh.

Những vị trưởng lão khác cũng mang biểu tình không thể tin được, chỉ có Hóa Phượng Hoàng Vương vẻ mặt vẫn hờ hững như cũ, nhưng trong đáy mắt

đã lộ ra một tia kinh ngạc cùng sợ hãi.

“Ha ha, ta còn tưởng ngươi là siêu Thần giai đế vương, hóa ra cũng mới chỉ là một cái thành thực kỳ Thần Đế cấp! Ha ha, cho rằng chỉ với một chút lĩnh vực của ngươi có thể chế trụ ta sao? Thật đúng là người si nói mộng!” Tiếng cười càn rỡ của Hỏa Phượng Hoàng Vương vang dội bên trong bạch sắc lĩnh vực.

Ngay lúc này, một thanh âm cuồng vọng tràn ngập khinh thường vang lên.

“Siêu Thần giai đế vương? Thứ rác rưởi kia cũng dám so sánh với ca ta?” Người mở miệng chính là Tuyết Táp. Ở học viện thi đấu bài danh lúc trước, hẳn miệng nói Siêu Thần Thủ là rác rưởi, mà bây giờ lại nói siêu Thần giai đế vương cũng thành rác rưởi?

Lúc này đây, Tà Băng cũng không khỏi ngáy đại, trong Hồn Thủ cấp bậc, Thần giai đã là ngoài bậc Thần Vương, Thần Tôn, Thần Đế, đế vương... Siêu Thần giai đế vương? Trong sự hiểu biết của Tà Băng, cấp bậc này đã là đỉnh cấp truyền thuyết, vậy mà lúc này, cấp bậc Hồn Thủ cao nhất đại lục qua lời nói của Tuyết Táp lại thành rác rưởi? Nghe vậy Tà Băng sao có thể không kinh ngạc?

Nhưng, lại giống như là chuyện đương nhiên, Tuyết Ảnh lúc này đã trở thành vị Vương giả cao cao tại thượng. Lúc trước đối kháng với Thiên Ma, cho dù Tuyết Ảnh thực lực không đủ, nhưng khí thế Vương giả trên người hắn vẫn ảnh hưởng rất lớn tới Thiên Ma, điều này dĩ nhiên cũng chỉ có mỗi mình Thiên Ma biết mà thôi.

“Hừ! Chỉ được cái đồng dục dọa người! Phượng Hoàng tộc nhân nghe lệnh, giết hết cho ta! Giết bọn nhân loại đi, sau đó hấp thụ Hồn Lực của chúng! Hồn Thủ thì lấy hết nội đan của bọn hắn! Ha ha, đợi bọn vương hấp thụ xong Hồn lực của Quân Tà Băng, Hỏa Phượng Hoàng nhất tộc ta nhất định sẽ xưng bá Áo Táp Tự đại lục này!” Hỏa Phượng Hoàng Vương hừ lạnh một tiếng, sau đó mở miệng nói to. Một câu nói xong, Hỏa Phượng Hoàng Vương liền phi thân ra giữa không trung.

“Phượng Hoàng giương cánh!” Hỏa Phượng Hoàng Vương hô to một tiếng, tung ra cường đại hồn kỹ, một đôi cánh Hỏa Phượng Hoàng cực lớn hư ảnh hướng về phía đám người Tà Băng vọt tới!

Còn đám Hỏa Phượng Hoàng nhất tộc trưởng lão, vốn có chút sợ hãi, còn đang do dự, nghe thấy lời nói của Hỏa Phượng Hoàng Vương thì lập tức tiến lên. Vì thực lực, vì sự cường đại, bọn hắn sẵn sàng bài trừ gạt bỏ hết mọi sự thương cảm trong đáy lòng, trực tiếp tiến lên sử dụng hồn kỹ mạnh nhất của mình, nhất quyết muốn giết tận diệt tuyệt đám người trước mắt.

“Phượng Hoàng Khiếu Thiên!”

“Hỏa Diễm Yêu Phượng!”

“Phượng Hoàng Cửu Thiên!”

...

Tà Băng được Tuyết Táp, Yêu Hoa cùng mọi người bảo hộ sau lưng, hơn nữa Tuyết Ảnh trước khi đi đã thiết lập một đạo phòng ngự cường đại ngăn trở Hồn Lực trước mặt họ. Căn bản không một chiêu thức nào có thể chạm đến Tà Băng. Dù vậy, nàng vẫn nắm chặt hai tay. Nàng có thể cảm nhận được những kỹ năng mà Hỏa Phượng Hoàng nhất tộc xuất ra cường đại đến mức nào. Tuyết Ảnh... Tuyết Ảnh, ngàn vạn lần không được để bị thương nha...

Tuyết Ảnh đứng ở giữa không trung nhìn những hồn kỹ cường đại phóng đến trước mặt, khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười khinh thường, chỉ bằng một chút thực lực như vậy mà cũng muốn làm tổn thương đến Băng Nhi của hắn?!

“Tuyết Vũ Khắc Ảnh!” Tuyết Ảnh nhìn những đạo Hồn kỹ càng lúc càng gần, thân ảnh bất thành linh bay lên cao, thanh âm êm ái vang vọng trong không gian. Theo thanh âm của hắn, không khí trong toàn bộ không gian màu trắng lập tức ngưng kết.

Ngưng kết, đóng băng, thành tuyết, hóa kiếm!

“Ào ào Xoạt!”

“Bang bang!”

Bóng kiếm màu trắng tuyết làm nhiễu loạn tầm mắt của mọi người. Trước khí thế uy nghiêm tuyệt đối của bậc vương giả thể hiện cơn mưa tuyết kiếm xinh đẹp đó, trong lòng mỗi người bỗng dâng lên những cảm xúc kì dị không thể nói thành lời. Ngoại trừ Tà Băng, những người khác đã gần như hoàn toàn muốn quỳ rạp xuống cúng bái thân ảnh màu trắng cao quý đang phiêu dật giữa không trung kia.

Từ trước đến nay, Tà Băng chưa từng thấy Tuyết Ảnh ra tay. Mãi cho đến hôm nay, nàng mới biết được rốt cuộc thực lực của hắn cường hãn đến mức nào. Trước đây, Tà Băng đã cùng Tuyết Táp giao thủ qua. Khi đó nàng đã cảm nhận được thực lực của Tuyết Táp rất cường đại. Nhưng lúc này, thực lực mà Tuyết Ảnh bày ra lại cường hãn hơn gấp trăm lần. Thậm chí, gấp trăm lần thực lực của Tuyết Táp vẫn không thể so sánh với Tuyết Ảnh.

Hơn nữa, Tuyết Ảnh chỉ mới dùng có một chiêu! Chỉ một chiêu mà đã bấy nhiêu cường đại? Đây là thực lực tuyệt đối cường hãn đến mức nào?

Những bông tuyết màu trắng chói mắt tản ra, tầm mắt của mọi người được khôi phục. Nhưng tràng cảnh bày ra trước mặt họ, dù mọi người đều đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, đều khiến họ một lần nữa rơi vào yên tĩnh trầm mặc, bày ra bộ dạng trợn mắt há mồm.

Chương 120: Niết Bàn, Dục Hỏa Trùng Sinh

Chỉ thấy trước mắt bọn Tà Băng là bọn người của Hỏa Phượng Hoàng Vương vừa nãy còn ngạo khí vô cùng lúc này đã thất linh bất lạc nằm trên mặt đất không đứng dậy nổi, áo bào đỏ trên người đã rách mướp, thậm chí còn có một hai tên bị Tuyết Ảnh đánh cho lộ nguyên hình.

Lúc này, chỉ còn duy nhất một mình Hỏa Phượng Hoàng Vương còn đứng vững, nhưng khoe miệng cũng đã rỉ máu tươi, sắc mặt tái nhợt cho thấy thân thể của Hỏa Phượng Hoàng Vương lúc này thực sự không tốt chút nào. Ánh lửa trong đôi mắt thể hiện sự không cam lòng và lại có cả chút tuyệt vọng.

“Đây chẳng qua chỉ là mới bắt đầu, dựa theo việc ngươi tính kế với Băng nhi thì ta dù phanh thây xé xác cũng không đủ!” Đôi mắt xanh như da trời của Tuyết Ảnh ánh lên sắc lạnh như băng. Băng Nhi của hắn đã phải vì Hỏa Phượng Hoàng nhất tộc mà luyện chế đan dược trong suốt nửa tháng, khiến bọn hắn đau lòng lo lắng, bây giờ lại còn bị bọn người đó tính toán.

Thậm chí còn muốn hấp thu Hồn Lực và nội đan của bọn hắn? Hỏa Phượng Hoàng nhất tộc quả là to gan!

“Thiên Ảnh Ma vực!” Cùng với đạo âm thanh thứ hai của Tuyết Ảnh, toàn bộ không gian màu trắng đã hoàn toàn bị Tuyết Ảnh Hồn Kỳ Ma hóa! Không gian màu trắng lập tức biến thành màu đen, Ma vực màu đen!

Từ trong Ma vực không ngừng bay ra các loại ác quỷ cùng thanh âm u oán, không ngừng kêu to bên tai tất cả mọi người, thanh âm u oán của ác quỷ lẫn với huyết tinh khí tức cứ vây quanh luân quần bên mọi người.

Lại nói về Tuyết Ảnh lúc này, nếu vừa rồi Tuyết Ảnh là hóa thân Quang Minh Thần Đế thì hiện tại, Tuyết Ảnh đã thực sự hóa thân thành Địa Ngục Tu La! Hai chủng tộc hoàn toàn khác nhau lại đồng thời xuất hiện trên người Tuyết Ảnh nhưng không chút bất ổn nào, lại khiến người khác có cảm giác như bị mê hoặc.

“Ah! Đừng! Đừng...” tiếng la thê thảm của Hỏa Phượng Hoàng Vương lại khiến cho bọn Tà Băng có chút nghi hoặc, uay lại nhìn thì thấy Hỏa Phượng Hoàng Vương chảy máu ròng ròng từ hai hốc mắt.

“Hỏa Dục, không, Hỏa Dục, ngươi cút ngay, cút ngay! Ngươi vốn là muốn ta chết mà! Ngươi có gì không cam lòng! Cút ngay, cút ngay!” Hỏa Phượng Hoàng Vương dường như đã phát điên, không ngừng khua tay tung Hồn Lực vào không khí mà không biết là đánh vào đâu.

“Liều nương, mau cút! Cút, Hỏa Phượng Hoàng Vương ta không nợ ngươi! Không nợ ngươi! Cút ra chỗ con ngươi đi!”

“Hỏa Hoàng, vị trí Hỏa Phượng Hoàng Vương vĩnh viễn là của ta! Không có phần của ngươi, ngươi cũng cút! Cút ngay!”

“Còn các ngươi, tất cả các ngươi phải thần phục ta, kẻ nào không phù hợp với quy tắc của ta thì giết không tha!”

Thanh âm của Hỏa Phượng Hoàng Vương bỗng lạc đi, toàn bộ người trong Ma Vực đã không còn thấy thân ảnh của Hỏa Phượng Hoàng nữa, chỉ có một mình Hỏa Phượng Hoàng Vương không ngừng vung vẩy tung Hồn Lực của mình một cách hỗn loạn. Tiếng chửi bậy vang ra bên ngoài tới tai bọn Hỏa Hoàng, Minh Vũ và cả tộc Hỏa Phượng Hoàng thì càng trở nên bi thương, đây chính là Đại Vương của bọn họ đây sao? Chính là Đại Vương mà bọn họ vẫn đi theo lâu nay sao?

Tà Băng từ đầu đến cuối vẫn lạnh lùng nhìn chăm chú hết thấy, chỉ đến lúc nhìn thấy thân ảnh của Tuyết Ảnh cùng bạn bè bên cạnh, đôi mắt nàng mới ánh lên chút ấm áp, Hỏa Phượng Hoàng Vương chết thực không có gì đáng tiếc!

Tà Băng dù không so đo tính toán với hắn chuyện của mình, chỉ riêng chuyện của Hỏa Dục, Tà Băng cũng sẽ khiến cho Hỏa Phượng Hoàng Vương sống không yên ổn. Huống chi hắn còn dùng khóa trái hồn với nàng! Muốn không chế nàng? Quên Tà Băng nàng lại để cho hắn khi dễ như vậy sao?

Tuyết Ảnh đang vì nàng mà chiến đấu, bạn bè che chở nàng, nàng sao lại phải làm kẻ đứng sau để cho bọn hắn bảo hộ? Nếu Tà Băng hiện nay chỉ cần được bảo vệ, vậy nàng thật không xứng với khế ước làm người của bọn Tuyết Ảnh, không xứng để bạn bè phải hết lòng bảo vệ như vậy.

Tà Băng hiện tại đang cố gắng để khống chế Hồn Lực của mình, nàng chưa bao giờ lại là kẻ ngồi chờ chết, khóa trái hồn như vậy. Muốn không chế Quên Tà Băng ta không ngờ lại bị ta phản đòn sao?

Tà Băng chứng kiến Tuyết Ảnh hoàn toàn có thể áp chế được Hỏa Phượng Hoàng nhất tộc nên cũng không vội lo nghĩ, bèn khoanh chân ngồi xuống dưới sự bảo vệ của bọn Yêu Hoa, vận Quy Nguyên Phần Thiên Quyết. Hồn Lực không bị khống chế, Tà Băng bèn từ tầng thứ nhất của Quy Nguyên Phần Thiên Quyết bắt đầu vận chuyển.

Không thể khống chế ta thì ta đây một lần nữa tu luyện, dùng Hồn Lực tu luyện ra để phản khống chế Hồn Lực bị khóa trong cơ thể! Tà Băng đi một bước này thực là nước cờ hiểm. Không thể nói trước là kinh mạch của nàng có thể chấp nhận được hai đạo Hồn Lực giống nhau không, nhưng chỉ đan

điền của Tà băng thôi hẳn cũng đã không chịu nổi!

Nhưng chỉ cần Tà Băng củng cố丹田 điền thêm lần nữa, một lần nữa tu luyện ra Hồn Lực và thành công đem Hồn Lực bị khống chế hấp thu, như vậy, thực lực của Tà Băng chắc chắn có thể nâng cao hơn nữa.

Thần sắc Tà Băng tập trung, không lãng phí chút thời gian nào, Tuyết Ảnh so về Hồn Lực tuyệt không chênh lệch so với lúc trong ngọc giới, hơn nữa, bản mạng của Tà Băng và Tuyết Ảnh tương liên, tu luyện trong phạm vi của Tuyết Ảnh, lại còn thành thạo thì hiển nhiên sẽ có hiệu quả.

Sau khi vận khẩu quyết lần thứ nhất, qua nửa canh giờ, một Hồn Lực rất nhỏ xuất hiện trong cơ thể Tà Băng. Tà Băng trong lòng vui vẻ, bèn vận đạo Hồn Lực này di chuyển trong kinh mạch.

“Hự...” Hồn Lực vừa va chạm vào kinh mạch của Tà Băng liền bị một luồng ánh sáng màu đỏ ngăn chặn, va chạm mạnh mẽ xảy ra ngay trong cơ thể nàng.

“Phốc...” Tà Băng phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt lập tức tái nhợt, vốn là môi son hồng nhạt, lúc này một chút tia máu cũng không có, cả trang phục trắng tinh cũng dính đầy vết máu.

“Tà Băng, ngươi làm sao vậy?” Yêu Hòa ở ngay gần Tà Băng, vừa thấy nàng phun máu tươi thì sắc mặt Yêu Hoa như bị hù dọa trở nên tái nhợt, liền bước lên đỡ lấy nàng, một đạo Hồn Lực xoa trên lưng Tà Băng, Hồn Lực của Yêu Hoa có tác dụng trị liệu, tuy Tà Băng không dùng được bao nhiêu nhưng ít nhất có thể giảm đau vào lúc này.

Nhưng sự tình lại không đơn giản như Yêu Hoa tưởng tượng, Hồn Lực của nàng chẳng qua chỉ vừa chạm vào Tà Băng thì một quang ánh sáng màu đỏ cường đại hiện lên, lập tức bắn ngược Hồn Lực của Yêu Hoa, đồng thời Hồn Lực mạnh mẽ này còn khiến Yêu Hoa chút nữa bị đẩy bay ra.

Tuyết Táp bèn vội vàng phi thân tới đỡ Yêu Hoa dựa vào ngực, rồi tựa cho Yêu Hoa đứng vững, sau đó đi đến bên Tà Băng lúc này vẫn còn nhắm mắt, đôi mắt chợt lóe lên, Tà Băng lại một lần nữa khoanh chân ngồi xuống.

Những người khác bấy giờ nhìn thấy Tà Băng thổ huyết thì bất lực, chỉ thấy cảm giác bất lực, nắm chặt nắm đấm nhìn về phía Tuyết Táp. Bọn họ nóng lòng muốn biết xem Tà Băng có việc gì không.

“Tà Băng đã bị khóa trái hồn trong cơ thể, phải do chính cô ta gỡ bỏ mới được. Hiện tại Hồn Lực của Hỏa Phượng Hoàng Vương không còn phù hợp với Tà Băng, cho nên hiện tại Hỏa Phượng Hoàng vương vẫn không thể ảnh hưởng đến Tà Băng, nhưng tính mạng Tà Băng vẫn còn đang trong tay Hỏa Phượng Hoàng Vương”

Tuyết Táp nói đều là sự thật, Hỏa Phượng Hoàng Vương hiện tại không thể chết được, hẳn chết thì mệnh của Tà Băng cũng có thể mất! Hơn nữa, khóa trái hồn phải do chính Tà Băng bài trừ, bọn hắn căn bản cũng không giúp được gì

Nếu bọn hắn ra tay, e rằng tổn thương của Tà Băng sẽ càng nặng.

Tuyết Ảnh đương nhiên hiểu rõ điểm này, cho nên hẳn đem Hỏa Phượng Hoàng Vương khống chế trong am vực chứ không ra tay giết hẳn! Có trời mới biết Tà Băng đã muốn tự tay giết Hỏa Phượng Hoàng Vương đến mức nào. Đã không thể tra tấn thân thể của hắn, Tuyết Ảnh muốn cho hắn phải chịu thống khổ, tra tấn lòng, gan, phổi của hắn!

Muốn cho hắn nhìn thấy những việc trái lương tâm mà hắn đã từng làm, muốn cho những người bị hắn hại tới chết vẫn hắn từ đầu tới cuối, lên án hắn, tra tấn hắn!

Hỏa Phượng Hoàng Vương trong tay Tuyết Ảnh đã không còn chút năng lực nào nữa! Tựa như một con búp bê vải, bị Tuyết Ảnh tùy ý định đoạt sinh tử! Tuyết Ảnh muốn hắn chết, hẳn tuyệt đối không thể sống thêm 1 giây! Tuyết Ảnh muốn hắn sống thì Diêm Vương cũng không dám tới cướp người!

Hỏa Hoàng này giờ vẫn ngược đời mắt tràn đầy nước mắt, nàng không thể tin được những gì nàng thấy đều là sự thật.

Nàng không thể tin những lời độc địa vang lên kia lại là do chính phụ vương mình nói ra.

Nàng không thể tin cả Vũ Thúc thân cận luôn không hề tức giận với đệ đệ kia lại nổi xung với Hỏa Phượng Hoàng Vương.

Nàng không thể tin vô số hình người Siêu Thần Thú bị thương bên cạnh nàng chính là các Trưởng lão gia gia mà nàng kính trọng xưa nay. Những thứ quen thuộc nhất, những người thân quen nhất trong một đêm bỗng trở thành lạ lẫm, lạ lẫm đến mức nàng tưởng như chưa từng quen biết họ.

Đáy mắt của những Hỏa Phượng Hoàng nhất tộc trưởng lão khác hiện lên vẻ thất thần, nhìn thân ảnh màu đỏ điên cuồng bên trong Ma Vực, trong đầu bọn họ cùng lúc xuất hiện một nghi vấn, những gì bọn hắn bày ra suốt năm trăm năm nay thực sự có giá trị sao?

Vua của bọn họ thực sự một lòng vì Hỏa Phượng Hoàng nhất tộc bọn họ sao?

Bọn họ quá ngu muội rồi! Bọn họ đột nhiên hiểu ra mọi thứ rồi!

Hỏa Phượng Hoàng nhất tộc tồn tại là vì cái gì? Nếu là bọn chúng dùng năm trăm năm chăm chỉ tu luyện này mà nói thì Hỏa Phượng Hoàng nhất tộc có thể nào có một tương lai khác hay không?

Nếu bọn họ không có kế hoạch này, thiên tài của Hòa Phượng Hoàng nhất tộc bọn họ – Hòa Dực – có phải sẽ phản hận với bọn họ hay không? Liệu có phải ra đi như vậy hay không?

Nhưng hiện nay những điều đó còn có ý nghĩa gì đây? Đào mắt nhìn về phía Hòa Hoàng, năm trăm năm nay, bọn hắn lại thật thà tôn vinh nữ nhân này làm Vương của bọn hắn sao?

Năm trăm năm rồi, rốt cục bọn hắn đã làm sai bao nhiêu chuyện?

“Phốc” Tà Băng lại phun ra một búng máu nữa! Hiện tại Tà Băng không hề mờ mắt nhưng thần trí nàng lại thanh tỉnh phi thường, nàng có thể lại một lần nữa tu luyện ra Hồn Lực, nhưng lại không thể tiến vào kinh mạch một chút nào!

Cứ thăm dò lần nào là lại thêm một thần phun ra máu! Tà Băng nhủ chặt lông mày, khóa trái hồn giống như Tuyết Táp nói, nhất định phải do chính nàng loại bỏ, người khác không thể giúp được.

Hòa Phượng Hoàng Vương chết tiệt! Muốn không chế Hồn Lực của ta, trước tiên phải đem Hồn Lực của người hiến tế đã!

Tà Băng lại lần nữa tu luyện ra Hồn Lực để đẩy vào khe hở trong kinh mạch, nàng muốn phá vỡ hoàn toàn kinh mạch của mình. Nỗi đau đớn đó có thể tưởng tượng được, hơn nữa luôn có luồng ánh sáng đỏ ngăn cản Hồn Lực Tà Băng, Tà Băng hiện tại có muốn tự mình hủy kinh mạch cũng không làm được.

Hồn Lực không hề ngoài dự đoán lại bị ánh sáng màu đỏ bắn ra lần nữa.

Một búng máu sắp phun ra, Tà Băng cố nén nuốt ngược vào trong! Nếu nàng lại phun ra máu, bọn Tuyết Táp chắc chắn sẽ thêm lo lắng cho nàng, Tà Băng nhắm chặt hai mắt, quang trán đã ướt đầm mồ hôi.

Đại não Tà Băng không ngừng chuyển động, cách duy nhất hiện nay là phải phá vỡ được kinh mạch trước! Tà Băng không phải muốn tự làm khổ mình, tình cảnh hiện tại cũng không phải nàng muốn chọn, nhưng phá vỡ kinh mạch của mình chính là cách duy nhất hiện nay.

Trước mắt giống như là muốn đem cái đinh đóng lên tấm ván gỗ thì phải dùng lực thật mạnh để đóng nó lên!

Cái đinh, cái đinh...

Đầu óc Tà Băng chợt bừng tỉnh! Sao nàng lại ngu ngốc như vậy, đã muốn dùng cái đinh, vậy thì dùng Tiêm Thứ Hồn Lực để phá vỡ kinh mạch!

Tà Băng nghĩ là làm! Nàng thông qua ý niệm dung hợp Hồn Lực mà mình tu luyện ra để tạo thành hình dáng một cây kim! Sau đó, Tà Băng nắm chặt hai tay, dùng Hồn Lực có hình dáng cây kim đỏ đâm thẳng vào kinh mạch yếu ớt!

“Phanh!”

“Ah!”

Tà Băng không nhận nỗi đau đớn, sắc mặt trở nên trắng bệch, hét lên, máu tươi không ngừng tràn ra từ miệng nàng khiến tất cả mọi người đều phải quay lại.

Ngay cả những người của Hòa Phượng Hoàng Nhất Tộc cũng không ngoại lệ. Những gì nữ nhân này phải chịu đều do bọn hắn tạo thành, là do bọn hắn nhất thời hồ đồ...

Những người ở cạnh Tà Băng đều xúm lại quanh nàng, ai cũng chực tiến lên ôm nàng vào lòng nhưng không thể, bọn họ chỉ có thể đứng cách xa Tà băng 1m mà nhìn nàng.

Thân ảnh thực như thần của Tuyết Ảnh đã rơi xuống ngay trước mặt mọi người, bên cạnh Tà băng. Tuyết Ảnh nhìn chăm chú Tà Băng rồi dịu dàng đưa tay lau vết máu ở miệng nàng, sau đó khoanh chân ngồi xuống bên cạnh Tà Băng.

Tuyết Ảnh vốn là thân tín của Tà Băng, hai người bổn mạng tương liên, lúc này, khế ước của Tà Băng cùng Tuyết Táp, Tiểu Tử, Đột Tinh đều đã yếu nên không thể làm được, thế nên hiện tại, chỉ có Tuyết Ảnh tu luyện, đem Hồn Lực trong cơ thể mình thông qua khế ước đẩy vào người Tà Băng, trợ giúp nàng thu phục Hồn Lực trong cơ thể.

Trong người Tà Băng lúc này đã thành một đám hồng bết, vừa rồi, khi Tà Băng đem Hồn Lực hóa thành dạng cây trâm đâm thẳng vào kinh mạch, Hồn Lực dù không đụng được tới kinh mạch nhưng cũng đã va chạm vào đạo ánh sáng đỏ quanh đó.

By Diệp Băng Băng • Posted in Tà băng ngạo thiên

Tháng 6 16 2014

Tà Băng Ngạo Thiên – Chương 119

7 Votes

Chương 119: Tuyết Ảnh Cường Hãn

Editor: Diệp Tuyết Hàn Băng

Thời điểm hồn lực Tà Băng bị khống chế, Tuyết Ảnh đã cảm nhận được, tận đáy lòng, lửa giận bốc lên dữ dội. Ngay sau đó, tiểu Tử, Tuyết Táp, Đốt Tinh ba người đồng thời đều cảm thấy Tà Băng có chút không đúng. Tâm tình của bốn người biểu lộ ra thông qua sắc mặt lại khiến cho mấy người Yêu Hoa, Mộc Vũ, Hoa Thần Dật, Bối Bối chung quanh biến sắc, chẳng lẽ Tà Băng xảy ra chuyện?

Nghe Tuyết Ảnh đem cảm giác của mình nói ra, vẻ mặt mọi người đều bùng bùng tức giận, đau lòng muốn cùng lao ra khỏi ngọc giới. Ngay lúc đó lại nghe thấy tiếng Tà Băng triệu hoán, tất cả cùng mang theo sát khí trùng trùng, theo lời kêu gọi của nàng mà tiến ra. Continue reading →

By Diệp Băng Băng • Posted in Tà băng ngạo thiên

9

Tháng 6 16 2014

Tà Băng Ngạo Thiên – Chương 118.2

4 Votes

Chương 118.2: Chân Tướng Bất Ngờ

Editor: Diệp Băng Băng

“Thiên Tài, để Hòa Hoàng tiến vào một mình.” Ngữ khí Tà Băng rất nhẹ nhàng khiến cho người khác không thể hiểu được ý của nàng.

Thiên Tài khẽ thở dài một cái, đi đến mở cửa phòng bước ra bên ngoài gọi Hòa Hoàng. Đầu tiên sau khi Hòa Hoàng tiến vào là nhìn thấy phụ vương của mình đã khôi phục, đảo mắt nhìn lại nhìn thấy Hỏa Dực nhỏ lại như vừa mới được sinh ra.

Đệ đệ, cuối cùng vẫn phải ra đi sao?

Continue reading →

By Diệp Băng Băng • Posted in Tà băng ngạo thiên

2

Tháng 6 16 2014

Tà Băng Ngạo Thiên – Chương 118.1

4 Votes

Chương 118.1: Chân tướng bất ngờ

Sắc mặt Hỏa Phượng Hoàng Vương lập tức biến đổi, ánh mắt trở nên vô cùng nguy hiểm, cảm nhận được Hồn Lực mãnh liệt trong cơ thể liền cố kìm nén đau đớn, nghiêm nghị nói: “Nhân loại, ngươi muốn làm gì?”

“Hỏa Phượng Hoàng Vương, ta chỉ muốn lấy của ngươi năm trăm năm Hồn Lực, năm trăm năm đối với ngươi mà nói chỉ là bình thường nhưng đối với Hỏa Dực mà nói lại là một mạng sống!” Lúc này, Tà Băng hi vọng trong nội tâm Hỏa Phượng Hoàng Vương vẫn còn có một chút thân tình. Continue reading →

By Diệp Băng Băng • Posted in Tà băng ngạo thiên

2

Tháng 6 16 2014

Tà Băng Ngạo Thiên – Chương 117.2

4 Votes

Chương 117.2 : Thức Tỉnh Hỏa Phượng Hoàng Vương

Editor: Diệp Băng Băng

Giai cấp của Hỏa Dực đang nhanh chóng lui lại, Thiên Tài nhìn cảnh này, thương cảm trong đáy mắt càng đậm, hẳn biết rõ Tà Băng sẽ không để cho

Hỏa Dực có việc gì, nhưng tận mắt nhìn thấy thân thể Hỏa Dực biến hóa, tận mắt nhìn tánh mạng Hỏa Dực càng lúc càng nhạt nhòa, Thiên Tài chỉ có thể thờ dài.

Cửu giai thánh thú, lục giai thánh thú, tam giai thánh thú, nhất giai thánh thú... Continue reading →

By Diệp Băng Băng • Posted in Tà băng ngạo thiên

1

Tháng 6 6 2014

Tà băng Ngạo Thiên – Chương 117

3 Votes

Chương 117.1: Thức tỉnh Hỏa Phượng Hoàng Vương

Editor: Diệp Băng Băng

Hiện tại Tà Băng đã nắm chắc thành công, hơn nữa thân thể của Hỏa Dực đã được Thiên Sơn tuyết liên cải tạo, có lẽ sẽ chống đỡ được.

“Hỏa Dực, ngươi có tin tưởng ta không?” Tà Băng nhìn thẳng vào mắt Hỏa Dực, hần phải tuyệt đối tin tưởng nàng, vào lúc nàng bắt đầu thì tuyệt đối không thể có bất cứ do dự nào, cho nên hiện tại Tà Băng muốn đem những nỗi lo lắng sau này hoàn toàn được giải quyết hết.. Continue reading →

By Diệp Băng Băng • Posted in Tà băng ngạo thiên

9

Tháng 5 28 2014

Tà Băng Ngạo Thiên – Chương 116.2

5 Votes

Chương 116.2: Luyện thành đan dược Nửa bước sinh tử

Editor: Diệp Băng Băng

“Hỏa Hoàng, thế này là thế nào?” Hỏa Hoàng vừa đi ra ngoài, mấy vị lão giả liền vây quanh nàng hỏi.

Hỏa hoàng lạnh nhạt lắc đầu, ánh mắt đã khôi phục sự trong trẻo nhưng lạnh lùng của lúc trước: “Lúc này chúng ta cần chờ đợi, không có sự cho phép của Tà Băng bất luận kẻ nào cũng không được tự ý vào trong!”

Tà Băng sau khi thấy Hỏa Hoàng ly khai, phòng tối được đóng lại, cầm Thiên Sơn Tuyết Liên đã được chuẩn bị tốt đặt trong lòng bàn tay, Thất Thái Hồn Lực lập tức vây quanh Thiên Sơn Tuyết Liên, chỉ trong nháy mắt, Thiên Sơn Tuyết Liên trên tay Tà Băng đã bị luyện hóa thành một viên đan dược màu trắng. Continue reading →

By Diệp Băng Băng • Posted in Tà băng ngạo thiên

5

Tháng 5 15 2014

Tà Băng Ngạo Thiên – Chương 116.1

7 Votes

Chương 116: Luyện thành đan dược nửa bước sinh tử.

Editor: Diệp Băng Băng

Sau khi trở lại ngọc giới, Tà Băng liền nhốt mình trong phòng luyện đan, Thiên Tài ngồi một chỗ ở trước cửa phòng, tự hỏi Tà Băng đến tột cùng muốn làm gì, tóm lại, bất luận Tà Băng làm như thế nào, hần sẽ không để cho Tà Băng tự tổn hại thân thể mình..

Về điểm nay, Thiên Tài đã suy nghĩ nhiều rồi, trải qua truyện trước đây, Tà Băng đã biết rõ, nàng chẳng những phải bảo vệ tốt người thân và bằng hữu của mình, nàng còn phải bảo vệ bản thân cho thật tốt.. Continue reading →

By Diệp Băng Băng • Posted in Tà băng ngạo thiên

Tháng 5 12 2014

Tà Bãng Ngạo Thiên – Chương 115.2

3 Votes

Chương 115.2 : Đánh cược một lần!

Editor: Diệp Băng Băng

Thiên Tài nhẹ gật đầu, cười với mọi người, nhìn thấy sự quan tâm lo lắng của mọi người, vừa cười vừa nói: “Ta đã không có việc gì nữa đâu, Tà Bãng, ta vừa rồi nghĩ tới một phương pháp, nhưng trước hết để cho ta thấy được Vương của Hỏa Phượng Hoàng Vương mới có thể xác định.”

Tà Bãng nghe Thiên Tài nói có biện pháp, hai con ngươi liền sáng rõ, , nhẹ gật đầu, nói với mọi người một chút liền kéo Thiên Tài ra khỏi ngọc giới, sau khi tìm được Hỏa Hoàng, ba người liền cùng nhau tiến vào căn phòng tối, nơi Vương Hỏa Phượng Hoàng đang bị đóng băng. Continue reading →

By Diệp Băng Băng • Posted in Tà băng ngạo thiên

8

Tháng 5 10 2014

Tà Bãng Ngạo Thiên – Chương 115.1

6 Votes

Chương 115.1: Đánh cược một lần!

Editor: Diệp Băng Băng

Tà Bãng nhìn thấu suy nghĩ của Hỏa Dục, cố nén lòng không nghĩ đến việc hung hăng đánh hấn một trận, trừng mắt nhìn Hỏa Dục, quay người biến mất trước mặt hấn, một câu, vẫn chưa tan biến bên tai Hỏa Dục.

“Hỏa Dục, sống vì chính mình đi.” Giống như thờ dài, âm thanh lại như bất đắc dĩ.

Bên cạnh cây đại thụ, chỉ còn lại một thân ảnh màu hồng, tay siết chặt thể hiện nội tâm của chủ nhân đang giãy dụa.

Sống vì chính mình sao? Continue reading →

By Diệp Băng Băng • Posted in Tà băng ngạo thiên

5

Tháng 5 6 2014

Tà Bãng Ngạo Thiên – Chương 114.2

6 Votes

Chương 114.2: Mạng của ngươi, ta quyết bảo vệ!

Đi vào cánh cửa hình vòm, Tà Bãng lại cảm thán lần nữa về kiến trúc của nơi này, chỉ thấy trước mặt Tà Bãng là một thông đạo vô tận không thấy điểm cuối, Hỏa Hoàng đi trước dẫn đường, cước pháp cũng không ổn định, sự thống khổ vừa rồi cũng chưa có mất đi.

Đi đến chính giữa thông đạo, Hỏa Hoàng ngừng lại, làm một cái thủ thế rồi đánh ra 2 cái, một đạo hồn kỹ bắn ra, trên vách tường của mật đạo xuất hiện một cái cửa đá.

Hỏa Hoàng làm hết thấy không có chút nào trốn tránh, nhẹ nhàng đẩy, cửa đá liền bị mở ra, sau khi ba người đi vào, hàn khí đập vào mặt, cửa đá tự động đóng lại, Tà Bãng nhìn chung quanh, toàn bộ mật thất đều là băng, may là Tà Bãng có Hồn Lực hộ thể, nên cũng không cảm thấy rét lạnh. Continue reading →

By Diệp Băng Băng • Posted in Tà băng ngạo thiên

8

Tháng 4 24 2014

Tà Băng Ngạo Thiên – Chương 114.1

8 Votes

Chương 114.1 : Mạng của ngươi, ta quyết bảo vệ !

Editor: Diệp Băng Băng

Tà Băng nhìn thấy đồ vật trong tay Hỏa Hoàng liền kinh ngạc, đó chỉ là một hòn đá nhỏ màu trắng, nhưng điều khiến cho Tà Băng kinh ngạc chính là hình dạng của hòn đá kia, nó giống như một con vật, nhưng trên Áo Tụ Đại Lục không hề có con vật này, nó chính là có hình dạng của con chuột trong mười hai con giáp.

Quan trọng nhất là, Hỏa Hoàng vừa lấy ra, cảm giác thân thiết mãnh liệt khiến cho Tà Băng có chút rối loạn, đây chính là một cái chìa khóa của cái hộp đen, chìa khóa thứ nhất chính là hình con chuột, không nghĩ tới lại ở trong tay Hỏa Hoàng.

Hỏa hoàng chứng kiến thần sắc của Tà Băng, cũng đã biết chuyện lần này đã có thể thương lượng, lãnh đạm nhìn Tà Băng: “Tà Băng, nếu ngươi đồng ý cứu phụ vương của ta, miếng ngọc thạch này liền giao cho ngươi.” Continue reading →

By Diệp Băng Băng • Posted in Tà băng ngạo thiên

5

Tháng 4 17 2014

Tà Băng Ngạo Thiên – Chương 113.2

5 Votes

Chương 113.2: Tại sao phải cứu?

Editor: Diệp Băng Băng

“Có chuyện gì nói thẳng đi.” Tà Băng nghĩ không ra liền không muốn nghĩ nữa, nhú nhú chân mày, ánh mắt đen láy nhìn về phía Hỏa Hoàng, hi vọng cái Hỏa Phượng Hoàng nữ vương này cho nàng một lời giải thích, hiện tại đến tột cùng là cái tình huống gì.

Ánh mắt Hỏa Hoàng lóe lên một cái, do dự một hồi lâu, tại thời điểm Tà Băng sắp không kiên nhẫn được nữa, mới ngừng đầu, nhìn về phía Tà Băng, trong ánh mắt có chút cầu xin.

“Vương của Hỏa Phượng Hoàng nhất tộc chúng ta, đã bị pho Continue reading →

By Diệp Băng Băng • Posted in Tà băng ngạo thiên

6

Tháng 4 16 2014

Tà Băng Ngạo Thiên – Chương 113.1

8 Votes

Chương 113 : Tại sao phải cứu?

Editor: Diệp Băng Băng

Giờ khắc này, trước ánh mắt choáng váng của tất cả mọi người, nam tử tuyệt mỹ mặc cẩm bào màu trắng ôn nhu cười với Tà Băng, Tà Băng đồng thời cũng nở một nụ cười khuyếch thành, cuối cùng thì Tà Băng cũng đã biết dựa vào bằng hữu của nàng.

Cái thế giới này, không phải chỉ có một mình Tà Băng, có thể cùng nàng kẻ vai chiến đấu, có thể chấp tay bên nhau luận sinh tử, nàng có rất nhiều bằng hữu, cái thế giới này, nàng không còn cô đơn nữa, không hề đơn độc đương đầu sóng gió.

“Tuyệt Ảnh, Hỏa Phượng Hoàng nhất tộc khinh thường ta, nói ta chỉ là một nhân loại nho nhỏ, làm sao bây giờ a, có nên để bọn chúng biết cái gì là cao thâm hay không ha?” Tà Băng chứng kiến bên dưới bất luận thần thú hay Siêu Thần Thú đều có bộ dạng ngơ ngẩn, nháy mắt mở miệng nói ra. Continue reading →

By Diệp Băng Băng • Posted in Tà băng ngạo thiên

Tháng 4 10 2014

Tà Băng Ngạo Thiên – Chương 112

6 Votes

Chương 112: Thứ gọi là Tư Cách!

Tà Băng nhướn mi. Nàng ư? Thế nhưng, thấy Hỏa Hoàng cũng không định mở miệng giải thích, Tà Băng cũng chẳng buồn hỏi lại.

“Người nghỉ ngơi trước đi, yến tiệc tối nay, ta muốn người đủ sức ứng phó.” Hỏa Hoàng nói xong thì đẩy mắt ánh lên sự thống khổ và bất đắc dĩ, nhìn Tà Băng như muốn nói điều gì, lại không mở miệng nữa, chỉ thờ dài quay người rời đi.

Tà Băng nhú mồm, nàng không thích cảm giác này, cảm giác bị người khác thao túng, thế nên yến tiệc này nàng nhất định phải đi, để xem Hỏa Hoàng và Tộc Hỏa Phụng Hoàng cuối cùng là muốn làm gì.

Tà Băng bước vào phòng, nhìn gian phòng vẫn ngập tràn lông vũ màu đỏ bay múa, không gian ẩm ướt, có thể thấy người từng ở đây trước kia có tính cách thế nào. Nàng không chút suy nghĩ, bước đến ngồi khoanh chân trên giường, nếu nàng đoán không sai, yến tiệc tối nay hẳn là sẽ không đơn giản!
Continue reading →

By Diệp Băng Băng • Posted in Tà băng ngạo thiên

18

Tháng 4 10 2014

Tà Băng Ngạo Thiên – Chương 111

6 Votes

Chương 111: Đến lãnh địa Hỏa Phụng Hoàng

Editor: Diệp Băng Băng

Hiện tại nam tử cũng không có thời gian rảnh suy nghĩ về câu nói kinh thiên động địa của Tà Băng, đối mặt với hồn kỹ của Tà Băng đánh ra, không dám có chút khinh thường, vội vàng lách mình, nhưng chiêu thức Quy Nguyên Phần Thiên Quyết đã được Tà Băng cải tiến lại thì làm sao có thể dễ dàng tránh thoát, cho dù đối phương là Siêu Thần Thú cũng không có bất kỳ ngoại lệ!

“Phanh!” Hồn kỹ cường đại, Hồn Lực mạnh mẽ bao vây toàn thân nam tử .

Vũ roi đốt hoa, lợi hại nhất không phải là mang theo mưa dầm (tức những hạt mưa có tỷ lệ sát thương cao), mà là lực khống chế của nó, một cái vũ roi đốt hoa, hiện tại ít nhất có thể vây khốn nam tử Siêu Thần Thú trên ba giây, ba giây, không nhiều lắm, nhưng là tại thời khắc mấu chốt, ba giây này cũng là một điểm trí mạng. Continue reading →

By Diệp Băng Băng • Posted in Tà băng ngạo thiên

12

Tháng 3 22 2014

Tà Băng Ngạo Thiên – Chương 110

8 Votes

Chương 110: Người tính cái gì...

Nghe lời nói ngây thơ của hai người họ, Tà Băng không ghim được bật cười. Sao nàng lại quên rằng bọn hắn vẫn là đối thủ kia chứ? Hai kẻ vốn xưng là thiên tài đệ nhất Đại lục...

“Hai người các người bị thương không nặng đúng không? Còn tâm trí mà ở đây trừng mắt với nhau sao?” Tà Băng cười nhạt nói với hai kẻ vẫn đang ngây ngô trước mặt. Continue reading →

By Diệp Băng Băng • Posted in Tà băng ngạo thiên

11

Tháng 3 7 2014

Tà Băng Ngạo Thiên – Chương 109

6 Votes

Chương 109 : Nồng đậm ôn nhu

Editor: Linh Miêu

Tà Băng thấy Hoa Thân Dật cùng với Đông Phương Mộc Vũ, đáy lòng vừa cảm động vừa tức giận. Nghe lời Bối Bối mới hơi thả lỏng, sau khi nói Bối Bối phải cẩn thận một chút, nàng liền đi tới bên người Đông Phương Mộc Vũ. Hai người này sao lại ngốc như vậy chứ.

“Mộc Vũ, ngươi...” Tà Băng đang muốn nói điều gì thì liền bị Đông Phương Mộc Vũ cắt lời cắt đứt.

“Băng nhi, đừng nói nữa, ta biết rõ lần này là ta lỗ mãng rồi, nhưng nàng đừng đuổi ta về.” Đông Phương Mộc Vũ rất sợ, thật sự rất sợ Tà Băng mở miệng trách cứ hắn, muốn hắn quay về, cho nên hắn mới cắt lời Tà Băng để nói ra trước, giọng nói có chút run rẩy.

“Ta không nói muốn ngươi quay về, ta muốn nói để ta xem vết thương của ngươi”. Tà Băng liếc nhìn Mộc Vũ. Nơi này khắp nơi đều dày đặc sương trắng, tràn đầy nguy hiểm, hắn đến nơi này chính là muốn tìm kiếm nàng, Tà Băng làm sao có thể nhẫn tâm bắt hắn quay về được? Continue reading →

By Diệp Băng Băng • Posted in Tà băng ngạo thiên

8

Tháng 3 7 2014

Tà Băng Ngạo Thiên – Chương 108

8 Votes

Chương 108: Hai kẻ ngu ngốc

Nỗi khiếp sợ trong lòng Tà Băng thực không thể diễn tả bằng lời, không thể ngờ Thiên Lang tộc lại dùng cách này để từ biệt nàng, Tà Băng cong cong khóe miệng, mắt nhìn cảnh vật hùng vĩ phía dưới, sau đó quay người lại nhìn về phía Thiên Lang đế, đôi mắt thâm thúy vô cùng.

“Ngươi, Quân Tà Băng, là đối thủ đầu tiên mà ta tôn trọng!” Thiên Lang đế ngược đôi mắt màu xanh lá nhìn Tà Băng đầy khiêu khích, nhưng không phải là chiến đấu ngay bây giờ, mà là tương lai! Hắn đợi làm rõ bí mật của mình rồi nhất định sẽ cùng nàng đại chiến một lần.

Bởi vì là đối thủ đầu tiên hắn tôn trọng nên Thiên Lang đế mới tập trung tộc nhân của mình, dùng Thiên Lang Tiểu Nguyệt đến tiễn biệt Quân Tà Băng. Continue reading →

By Diệp Băng Băng • Posted in Tà băng ngạo thiên

3

Tháng 3 7 2014

Tà Băng Ngạo Thiên – Chương 107

8 Votes

Chương 107: Thiên Lang Tiểu Nguyệt!

Editor: Diệp Băng Băng

Một cái va chạm, lại làm cho đáy mắt Từ Kim Cự Long Vương xuất hiện một tầng sợ hãi! Không nghĩ tới hồn lực của người thiếu nữ trước mặt lại rất hùng hậu! Mấy người bên cạnh Tà Băng quá mạnh mẽ, khiến thực lực vốn có cùng danh tiếng của Tà Băng không được nổi trội! Hiện tại hai người giao đấu với nhau, mới khiến cho Từ Kim Cự Long Vương biết rõ, thực lực của bản thân Tà Băng cũng tuyệt đối cường hãn!

“Từ Kim Cự Long Vương, ta mặc kệ rốt cuộc vì sao ngươi bắt ta và tiểu Từ phải giải trừ khế ước, nhưng chỉ cần tiểu Từ không muốn, vậy thì đừng vọng tưởng!” Tà Băng không muốn cùng Từ Kim Cự Long Vương cãi nhau mà trở mặt, hắn là gia gia của tiểu Từ, còn là phụ thân của Tháp Toa. Nhưng Tà Băng vẫn là tôn trọng ý kiến của tiểu Từ.

Chỉ cần tiểu Từ không đồng ý, như vậy Tà Băng nhất định sẽ không từ bỏ tiểu Từ, tuyệt đối sẽ không! Continue reading →

By Diệp Băng Băng • Posted in Tà băng ngạo thiên

Tháng 2 17 2014

Tà băng Ngao Thiên – Chương 106

9 Votes

Chương 106: Sẽ không rời xa tỷ tỷ

Tà Băng vừa nghe thấy câu nói đó thì thấy một nam tử Vương Lang tộc chừng ba mươi tuổi, tả hữu là hai huynh muội Bích Thanh và Bích Dã, sau lưng lại là năm Vương lang màu vàng cao lớn, phía sau lại có chừng 800 tên tộc nhân của lang tộc, lúc này bọn hắn đều tỏ vẻ thần phục Tà Băng.

Tà Băng đi đến phía trước, đưa tay đỡ lấy Bích Hoàng rồi nói với Vương lang tộc: “Mọi người đứng dậy trước đã”.

Tất cả người của Vương lang tộc đều ngồi thẳng dậy nhìn thiếu nữ trước mặt, chủ thượng sau này của bọn hắn lại là một con người bình thường.

Tà Băng nhìn Vương lang tộc nhân nhật nói: “Từ giờ trở đi, toàn bộ vương lang tộc sẽ không bị áp bức nữa”

Một câu nói nhân nhật này lại khiến cho toàn thể Vương lang tộc sôi trào, toàn bộ Vương lang tộc đã bị Thiên Lang tộc áp bức một đời suốt bao lâu nay, bây giờ nghe những lời nói này của chủ thượng Tà Băng thì sao lại có thể không vui? Làm sao lại có thể không kích động?

Bích Hoàng đã biết rõ việc lựa chọn đi theo thiếu nữ trước mặt tuyệt đối không phải là một lựa chọn sai lầm, hắn biết nàng luôn coi những thân nhân có khế ước với mình giống như là thân nhân của mình vậy. Mà Tà Băng thì bất luận gặp phải chuyện gì cũng không để cho tùy tùng của nàng phải thất vọng.

Tà Băng đã từng nghĩ sẽ để cho toàn thể Vương lang tộc ký khế ước với thủ hạ của mình, nhưng hiện nay, Tà Băng thực sự muốn xem ý kiến của bọn họ thế nào, nếu Vương lang tộc có bất kỳ sự bất mãn nào, Tà Băng tuyệt đối sẽ không miễn cưỡng bọn họ.

Bích Hoàng có thể lãnh đạo cả một bộ tộc, hiển nhiên là không hề ngu ngốc, bèn ngẩng đầu nhìn Tà Băng nói: “Tất cả người trong Vương lang tộc nguyện là bằng hữu với thuộc hạ của chủ thượng”

Nghe được câu nói này của Bích Hoàng, Tà Băng có chút nghi hoặc ngàng đầu hỏi: “Tại sao?”

Bích Hoàng thoáng nhìn qua hai hải tử bên cạnh mình cùng tộc nhân sau lưng, ngàng đầu nói: “Vương lang tộc có lẽ nên trở về Áo Tạt Tư đại lục. Đương nhiên nếu bằng hữu của chủ thượng muốn ký kết khế ước thì ít nhất phải chịu được ba lượt công kích của chúng ta!”

Đây là yêu cầu duy nhất của Vương lang tộc, bọn họ có thể ký kết cùng với loài người, cũng có thể ký khế ước với loài người nhỏ bé, nhưng người ký khế ước với bọn họ không thể là kẻ yếu!

Tà Băng khẽ nhếch nhếch môi, Vương lang tộc không hổ là chủng tộc được nàng coi trọng!

“Không vấn đề! Trước tiên các người ở lại nơi này tu luyện, ta còn muốn đi xem lãnh địa của Hỏa Phụng Hoàng tộc và Bạch Hồ tộc đã.” Thực lực của Vương lang tộc bây giờ vốn đã hồi phục, tu luyện bên trong ngọc giới thực sự là quá tốt với họ.

“Hỏa Phụng Hoàng và Bạch Hồ tộc? Chủ thượng, nếu là đi đến hai chỗ này thì... phải cẩn thận một chút.” Bích Hoàng nghe Tà Băng nói muốn đi đến hai lãnh địa này thì không khỏi nhíu mày nói.

Tà Băng khẽ nhếch mi mắt ý nói Bích Hoàng tiếp tục nói. Phải coi chừng cái gì?

“Hai lãnh địa này không giống với lãnh địa của Thiên Lang tộc. Lãnh địa của Thiên Lang tộc về cơ bản không có những thứ như Hồn Thú. Nhưng lãnh địa của Hỏa Phụng Hoàng tộc và Bạch Hồ tộc lại đầy những Hồn Thú, thậm chí có thể tiến vào trong lãnh địa thì tuyệt đối phải là cường hãn Hồn Thú, rất nhiều Hồn Thú khó giải quyết.” Bích Hoàng nhìn Tà Băng, ánh mắt có chút lo lắng, lãnh địa của Hồn Thú tuyệt đối không giống như vẻ ngoài xinh đẹp của nó, ngược lại, nguy hiểm và cạm bẫy tràn ngập khắp nơi.

Hồn Thú chỉ linh sơ dĩ không có loài người bước vào không đơn thuần là bởi vì những Thủ Hộ Giả cường đại bên trong Hồn Thú chỉ linh mà còn bởi vì bên trong đó có vô số cạm bẫy rình rập. Hồn Thú chỉ linh chán ghét loài người không phải chỉ vì khế ước của loài người, coi Hồn Thú như một công cụ mà còn là cả 1 lịch sử xa xưa.

“Yên tâm đi, ta sẽ chú ý!” Tà Băng mỉm cười, nàng có thể cảm nhận được Vương Lang tộc lo lắng và quan tâm mình, sau đó lại giống như chợt nhớ ra điều gì, vỗ vỗ đầu mình, mấy ngày nay quên băng cả chính sự.

“Đừng rồi, đan dược này các người cầm lấy chia nhau uống, mỗi người 1 ít, sẽ có lợi cho việc tu luyện của các người.” Tà Băng đã từng có một thời gian nghiên cứu về đan dược cho Hồn Thú, và cũng đã từng thí nghiệm, đan dược này thực sự có tác dụng lớn đối với tốc độ tu luyện của Hồn Thú.

Tà Băng trước kia từng nghĩ đến việc đưa đan dược cho Vương lang tộc rồi nhưng hôn mê liên mấy ngày, rồi lại Thiên Ma, thiếu chút nữa quên, may là nay lại nhớ ra.

Bích Hoàng nhận đan dược không chút do dự, lời của chủ thượng chính là mệnh lệnh, không thể có bất cứ phản kháng nào! Đối với Vương lang tộc mà

nói, chỉ cần đã nhận là chủ thì bọn họ sẽ tuyệt đối thuận phục!

Sau đó, Tà Băng nhẹ gật đầu với Bích Thanh và Bích Dã, rồi lập tức lách mình biến mất trước mặt bọn họ. Mấy người bọn Tuyết Ảnh hiện đã bước vào trạng thái tu luyện, Tà Băng cũng không tiện quấy rầy, sau khi ra khỏi ngọc giới bèn đi tới bên Tiểu Tử và Kim Cự Long Vương đang đứng bên ngoài.

“Tỷ tỷ” Tiểu Tử cảm nhận được khí tức của Tà Băng, ngẩng đầu bỏ nhào vào người Tà Băng, giọng nói có chút trẻ con. Hẳn thực sự sợ tỷ tỷ sẽ bỏ hẳn lại cho tộc nhân của hắn, dù hắn rất thích gia gia, rất nhớ mẫu thân, nhưng hắn vẫn thích nhất là tỷ tỷ và việc muốn làm nhất chính là bảo vệ tỷ tỷ.

Tà Băng cảm giác được đáy lòng Tiểu Tử có chút bất an, thâm lắc đầu cười cười, nhẹ nhàng vỗ đầu Tiểu Tử, sao nàng lại không muốn có đệ đệ của mình ở bên chứ? Nàng vốn đã nói trừ phi chính Tiểu Tử muốn ở lại Hồn Thú chỉ lĩnh, bằng không thì không ai có thể mang Tiểu Tử của nàng đi.

Tà Băng để Tiểu Tử đứng đó, đi tới trước mặt Tử Kim Cự Long Vương, không đợi Tà Băng kịp mở miệng, Tử Kim Cự Long Vương bèn cười nói với Tà Băng: “Thực sự cảm ơn người thời gian qua đã chiếu cố Tiểu Tử, nhưng ta muốn Tiểu Tử nhận trách nhiệm Tộc Trưởng đời sau của Tử Kim Cự Long Vương, càng muốn hắn không thể chối bỏ thân phận, cho nên...”

Ý tứ của Tử Kim Cự Long Vương đã quá rõ ràng, hắn muốn Tà Băng giải trừ khế ước với Tiểu Tử. Tử Kim Cự Long Vương không phải người không phân biệt được ân oán, đối với ân nghĩa mười năm trước của Tà Băng, hắn vẫn ghi tạc trong lòng, về sau, với kiến thức và bản lãnh của nàng cùng đồng đội, hắn càng không dám nghĩ qua việc muốn bọn họ giải trừ khế ước.

Nhưng ngay khi ôm cháu mình trong lòng, hắn vô tình phát hiện ra phía sau cổ Tiểu Tử có chín điểm Long Châu màu tím, điều này có ý nghĩa gì? Không ai hiểu chuyện này hơn Tử Kim Cự Long Vương, cứu mạch truyền thừa, Chí Tôn Vương giả!

Đứa cháu này của hắn tuyệt đối không thể lưu lạc bên ngoài! Ân tình của Tà Băng hắn sẽ nghĩ cách để trả hết, nhưng đứa cháu này của hắn phải trở về với tộc Tử Kim Cự Long! Chí tôn vương giả, không nói trước có bao nhiêu gian nguy trong đó, nếu thành công rồi thì việc tộc Tử Kim Cự Long bọn hắn trở về với thế gian chính là thời khắc này.

Ánh mắt Tà Băng thoáng tia nguy hiểm, Tử Kim Cự Long Vương này, phải hiểu sâu hơn những gì hắn thể hiện ngoài mặt. Cứ nhìn đáy mắt hắn lo lắng như vậy, nhiều dã tâm như vậy, Tà Băng hiểu rõ Long Vương này không phải kẻ cặn tình cặn nghĩa.

“Cho nên cái gì?” Tà Băng biến rõ còn cố hỏi, nàng thực sự muốn xem Tử Kim Cự Long Vương sẽ muốn cái gì!

“Cho nên, ta muốn người giải trừ khế ước giữa người và Tiểu Tử!” Lời nói của Tử Kim Cự Long Vương có mang theo vài phần là mệnh lệnh. Hắn dường như đã quên mất Tà Băng mạnh mẽ thế nào, quên rằng những người bên cạnh Tà Băng tráng kiện tới cỡ nào.

Tà Băng nhếch mép, không để ý đến Tử Kim Cự Long Vương nữa, cúi đầu xuống, nghi hoặc nhìn Tiểu Tử trong lòng Tử Kim Cự Long Vương cười nói: “Tiểu Tử, người bằng lòng quay về gia tộc của người sao?”

Tin rằng chỉ cần Tiểu Tử gật đầu một cái, Tà Băng dù không muốn cũng sẽ lập tức giải trừ khế ước giữa bọn họ, yêu thương của Tà Băng dành cho Tiểu Tử không thể nói bằng lời, nên chỉ cần Tiểu Tử yêu cầu, nàng chắc chắn sẽ không cự tuyệt.

Tiểu Tử nghe thấy câu hỏi của Tà Băng, đôi mắt to nhìn Tử Kim Cự Long Vương liền thu lại, trong đôi mắt như có lấp lánh ánh nước, tại sao tỷ tỷ lại hỏi hắn vấn đề này, hắn sẽ không rời tỷ tỷ, vĩnh viễn là như thế.

“Tỷ tỷ, Tiểu Tử không muốn xa Tỷ Tỷ, Tỷ Tỷ bảo vệ Tiểu Tử lâu như thế, sau này đổi lại phải để Tiểu Tử bảo vệ Tỷ Tỷ.” Tiểu Tử không nói gì hoa mỹ, chỉ một câu giản đơn như vậy lại khiến cho Tà Băng thấy ấm áp.

Tỷ Tỷ, chín năm, nhiều nhất là chín năm, đợi Tiểu Tử trở thành Chí Tôn Vương giả, Tiểu Tử có thể giống như bọn Tuyết Ảnh ca ca đứng bên cạnh Tỷ tỷ chứ không phải đứng sau lưng Tỷ tỷ nữa.

“Ừm, Tỷ tỷ luôn có thể bảo vệ Tiểu Tử.” Ánh mắt Tà Băng có chút yêu chiều, muốn chia cách nàng và Tiểu Tử, tình cảm mười năm, nàng làm sao quên, khế ước này, nàng đã từng nói, Tiểu Tử là đệ đệ của nàng, mãi mãi là đệ đệ yêu quý của nàng.

“Hò dò! Tiểu Tử, đừng quên người là Thiếu chủ của Tử Kim Cự Long tộc ta!” Tử Kim Cự Long Vương nghe được những lời của Tiểu Tử và Tà Băng, lại nhìn thấy tình cảm sâu nặng của Tiểu Tử đối với Tà Băng nên vô cùng nổi giận.

Chí Tôn Vương giả tương lai sao có thể lưu lạc giữa loài người. Quả thực là chuyện hoang đường!

“Gia gia, Tiểu Tử sẽ không giải trừ khế ước với Tỷ tỷ đâu!” Gương mặt vừa bùng bùng của Tiểu Tử thoát chốc thay đổi, ánh mắt lạnh như băng.

Trước kia, Tiểu Tử có thể cảm nhận được tình cảm nhớ mong của Tử Kim Cự Long Vương đối với mình, nhưng Gia gia hiện tại trước mặt hắn dường như chẳng còn chút tình cảm gì nữa. Dã tâm của Gia gia, Tiểu Tử có thể cảm nhận được, Gia gia của hắn đã biết hắn có thân phận là Chí Tôn Vương giả.

Tiểu Tử càng thêm tin tưởng, nếu hắn quay về Tử Kim Cự Long tộc, tiếp nhận hắn chính là chín năm địa ngục, chín năm truyền thừa. Cho đến khi hắn trở thành Chí Tôn Vương giả mới thôi.

Nếu là tỷ tỷ của hắn, Tiểu Tử tin rằng Tà Băng tuyệt đối sẽ không để hắn tiếp nhận cứu mạch truyền thừa, hắn biết rõ trong nội tâm tỷ tỷ, không có gì quan trọng hơn là hắn khỏe mạnh vui vẻ, cho nên hắn sẽ không để Tà Băng biết chuyện này, mà cho dù Tà Băng có biết, hắn cũng nhất định phải kiên trì.

Trở thành Chí Tôn Vương giả chỉ vì bảo vệ tỷ tỷ....

“Người..... nghiệp chương!” Từ Kim Cự Long Vương thấy ánh mắt và lời nói lạnh như băng của Tiểu Tử thì đã không còn hiền lành như vừa nãy, chỉ vào Tiểu Tử nhưng hồi lâu vẫn không nói nên lời, sau đó vung một đạo Hồn Lực đánh thẳng vào Tiểu Tử.

Ánh mắt Tà Băng chợt lóe lên, vội kéo Tiểu Tử ra sau lưng bảo vệ rồi đẩy ra một tảng Quy Nguyên tráo, tiện tay xuất một đạo Thất Thái Hồn Lực đánh về phía Từ Kim Cự Long Vương.

Thực là đã khi dễ Tà Băng nàng quá rồi. Dám làm tổn thương đệ đệ Tiểu Tím của nàng trước mặt nàng sao?

“Bùm”

Hồn lực của hai người đụng vào nhau rồi biến mất không vết tích, nói về Hồn Lực, Tà Băng có thể liều mạng để tương xứng với Từ Kim Cự Long Vương.

By Diệp Băng Băng • Posted in Tà băng ngạo thiên

4

Tháng 2 17 2014

Tà Băng Ngạo Thiên – Chương 105

9 Votes

Chương 105: Đồ đạc của mình?

Editor: Diệp Băng Băng

Mọi người bị một tiếng này của đốt tinh làm cho giật mình, hào quang mãnh liệt bộc phát khiến cho mắt mọi người không thể mở ra được, lúc này có thể không bị một chút ảnh hưởng, vẫn như cũ cười tủm tỉm ngoại trừ sư phụ râu bạc thì không có ai khác.

Năm phần, mười phần, hào quang không giảm, ngược lại càng tăng lên rồi...

Một phút đồng hồ, lưỡng khắc chung(khoảng 30’), tại thời điểm trong mắt mọi người đều xuất hiện tia lo lắng, hào quang lập tức biến mất, sau khi mọi người có thể lấy lại tầm mắt, thời gian phảng phất như ngừng lại trong nháy mắt đó, chỉ thấy trước mặt Tà Băng một thân áo trắng, nhắm mắt lại, bên người phiêu tán hào quang bảy màu, cả người tựa như một nữ thần Thất Thái lung linh.

Mà đốt tinh vốn cao lớn, lúc này đã biến hóa nhỏ lại thành một hầu tử cao bằng Tà Băng, làm cho người kinh ngạc chính là, hần như là một Thủ Hộ Giả lung trắng tập đứng sau lưng Tà Băng, trên người đốt tinh cũng được bao phủ bởi Thất Thái hào quang.

Bộ dạng hai người, vốn là tuyệt đối không xứng đôi chút nào, nhưng mấy người Tuyệt Ảnh chứng kiến cảnh này lại không cảm thấy có chút nào quái dị, dường như đốt tinh cơ bản nên đứng sau lưng Tà Băng như vậy, thân phận là một Thủ Hộ Giả.

Hào quang bảy màu vây quanh Tà Băng cùng đốt tinh theo thời gian dần biến mất, Tà Băng cùng đốt tinh mở mắt, đôi mắt Thất Thái lung linh của Tà Băng xuất hiện lần nữa, đôi mắt của đốt tinh nhìn về phía Tà Băng, đáy mắt ngoại trừ tôn kính thì vẫn là tôn kính.

Đốt tinh hiện tại, chỉ vì Tà Băng mà sống! Chủ nhân sinh, đốt tinh sinh! Chủ nhân vong, đốt tinh vong!

Đôi mắt Tà Băng nhanh chóng biến thành màu đen, đáy mắt hiện lên một vòng hung phấn, ngũ giai Hồn Tôn đỉnh phong! Đẳng cấp càng cao, tấn cấp lại càng khó, không nghĩ tới chỉ một nghi thức nhận chủ của đốt tinh lại làm cho hồn lực của mình đạt đến ngũ giai Hồn Tôn đỉnh phong!

Tà Băng quay người, nhìn về phía đốt tinh lúc này chỉ cao bằng nàng, nở một nụ cười tươi: “Đốt tinh, hoan nghênh gia nhập gia đình của chúng ta.”

“Còn có ta, còn có ta nha.” Tiểu Bối Bối thấy Tà Băng không có việc gì, đôi mắt màu xanh lá lóe sáng nhìn về phía Tà Băng, vừa nghe được lời của Tà Băng liền lập tức phi thân đến bên người Tà Băng.

Tuy tiểu Bối Bối còn nhỏ nhưng ngàn vạn lần không nên xem thường tiểu la lị nhìn như đáng yêu vô hại này, nếu không thì..., hừ hừ, Vô Dịch tiểu Bối Bối sẽ khiến cho hần rất thảm đấy...

Tà Băng đưa tay ôm tiểu Bối Bối vào lòng, tiểu la lị này thật đáng yêu. Sau đó Tuyệt Ảnh, Tuyệt Táp, Yêu Hoa, tiểu Tử, Thiên Tài, năm người cũng phi thân đến bên người Tà Băng, tám người cùng nắm tay nhau, đương nhiên, không ai sẽ quên Mạc, chín người, đều là người một nhà! Vĩnh viễn là người một nhà.

Nhìn mấy người trước mặt mình, trong tâm trí Tà Băng hiện ra áo đỏ cuồng vọng – Dật, áo trắng ôn nhu – Mộc Vũ, thanh y đơn thuần – Từ Hiên, áo lam nhẹ nhàng – Bắc Ngạn Phong, còn có Lăng Tiêu, Tà Vụ, năm mươi cái đồng bọn, học sinh lớp quý tộc sáu, bọn hần hiện tại có khỏe không?

Những người kia, mặc kệ tương lai như thế nào, cho dù thay đổi như thế nào, bọn hắn vẫn là đồng bọn của Tà Băng, là người nhà của Tà Băng.

Bốn người Thiên Lang để chứng kiến mấy người Tà Băng vẫn cùng nắm tay nhau, chứng kiến đáy mắt bọn họ tràn đầy tình nghĩa, đáy lòng cũng không biết suy nghĩ cái gì, cảm giác duy nhất chính là không ai có thể tách rời bọn hắn, bọn hắn dường như chính là một chỉnh thể không thể tách rời.

Lão gia gia râu bạc vẫn như cũ là vẻ mặt cười tủm tỉm vuốt râu ria, bảo bối đồ nhi của hắn đồ nhi, bất luận là phương diện nào đều không khiến hắn thất vọng.

Mọi người buông tay nhau ra, lúc này đây, tình cảm giữa bọn họ đã tăng lên một bậc cao hơn, Tà Băng nhìn về phía Tiểu Tử, nói: “Tiểu Tử, đến đây.”

Tà Băng nắm tay Tiểu Tử đi về phía Tử Kim Cự Long Vương, nhìn đôi mắt màu tím uy nghiêm, Tà Băng nói: “Ta chính là người đang tiếp thụ khảo nghiệm ở Hồn Thú chi linh, ta sẽ đi đến lãnh địa của Tử Kim Cự Long Vương.”

Sau đó Tà Băng lại cúi đầu nói với Tiểu Tử: “Tiểu Tử, ngươi cùng gia gia đoàn tụ một chút, tỷ tỷ cùng sư phụ trở lại ngọc giới trước, ngoan ngoãn nghe lời.”

Tiểu Tử ngoan ngoãn nhẹ gật đầu, Tà Băng cười nhìn về phía Tử Kim Cự Long Vương: “Long Vương, thỉnh giúp ta hướng tháp Toa trấn an, chúng ta, gặp lại ở Tử Kim Cự Long Vương tộc lãnh địa.”

Tà Băng nói rất khách khí, làm cho Tử Kim Cự Long Vương không thể nói được gì, cái khảo nghiệm này, vốn là do Tử Kim Cự Long Vương nói ra, một nhân loại, nếu không có đủ thực lực, thì làm sao có tư cách khế ước cùng cháu của hắn?

Nhưng Tử Kim Cự Long Vương thật không ngờ, cái nhân loại này lại cường hãn đến như vậy, bất luận là thực lực của nàng, hay vẫn là một màn nàng dốc sức liều mạng phong ấn, còn có cách đối đãi đồng bọn của nàng, còn có những người khế ước cùng nàng, bất luận là phương diện nào đều làm cho Tử Kim Cự Long Vương bội phục!

Tử Kim Cự Long Vương hiện tại càng tin tưởng câu nói kia của nữ nhi hắn, Tháp Toa đã từng nói một câu, Tiểu Tử đi theo nàng ấy mới phát triển tốt hơn.

Không tin? Còn có cái gì để không tin hay sao? Toàn bộ Hồn Thú chi linh, có cái Hồn Thú nào có thể ở trong thời kỳ trưởng thành liền trở thành Siêu Thần Thú, hơn nữa còn thành công hóa thành hình người không?

Cho nên hiện tại, Tử Kim Cự Long Vương hoàn toàn không cho rằng cái khảo nghiệm kia còn có tác dụng gì, hiện tại bị Tà Băng nhắc tới, hắn cũng không có trả lời, mà phải nói gì đây, ngươi đủ thực lực để có tư cách khế ước cùng Tiểu Tử sao? Không cần tiếp nhận khảo nghiệm?(ờ vậy đi cho bớt chuyện... cho ta bớt tức ởchap sau này)

Tà Băng cười cười, buông tay Tiểu Tử ra, cùng râu bạc lão gia gia, mấy người Tuyệt Ảnh liếc nhau, lập tức biến mất tại trong tầm mắt của mọi người, Tà Băng muốn biết rõ ràng, tất cả mọi chuyện rốt cục là như thế nào? Vận mệnh của mình chẳng lẽ thật sự bị người khác nắm giữ hay sao?

Tử Kim Cự Long Vương sau khi cáo biệt cùng Thiên Lang để ba người, liền mang Tiểu Tử phi thân rời đi, Thiên Lang để ba người cũng cáo biệt nhau, phi thân rời đi, bên ngoài đại bộ đội còn phải đợi lấy mệnh lệnh của bọn hắn, mà hỏa hoàng cùng Bạch Hổ Vương muốn chạy về lãnh địa của mình, cảnh cáo tộc nhân vạn lần không được trêu chọc Tà Băng khi nàng đến.

Sau khi tiến vào ngọc giới, mọi người đều tự tìm chỗ ngồi, đôi mắt Tà Băng vẫn ngừng trên người sư phụ râu bạc, lúc này đang ngồi thành thoi ngắm phong cảnh xung quanh, cũng không có mở miệng, nhưng đều đem toàn bộ suy nghĩ của nàng thu vào trong mắt.

Râu bạc lão gia gia cười tủm tỉm mắt nhìn cảnh sắc tuyệt mỹ chung quanh, nói ra: “Chắc chắn, sao trước kia ta không chỉnh sửa ngọc giới một phen nhỉ, hiện tại nhìn đến đây, lão đầu ta thật không muốn đi nữa nha.”

Lão gia gia nói vừa xong, Tà Băng liếc mắt, ngọc giới là nhà của bọn hắn, làm sao có thể không tốt, không ấm áp?

“Lão đầu sư phụ, ngươi có phải hay không nên nói về sứ mạng của ta rồi hả?” Tà Băng nhìn dường như lão gia gia không định nói về sứ mạng của mình nên nhìn thẳng lão rồi nói.

Lão gia gia thu hồi nụ cười, sờ sờ chòm râu, khẽ thở dài một cái, nhìn Tà Băng cùng đồng bọn của nàng: “Băng nha đầu, điều cần biết thì sẽ biết, quá trình lịch lãm rèn luyện của ngươi còn rất dài, ta chỉ gợi ý là sứ mệnh của ngươi có liên quan đến cái hộp đen kia.”

Tà Băng nhú mày, lấy cái hộp đen đặt trên tay, đối với cái hộp đen này Tà Băng thật sự bất đắc dĩ, từ tiền thế đến kiếp này, nàng vẫn không hiểu rốt cục cái hộp đen này là vật gì, chớ đừng nói đến chuyện mở nó ra.

“Mở ra nó? Đương nhiên không có khả năng.” Lão gia gia nhìn cái hộp đen, đáy mắt hiện lên một tia đau lòng, nhưng mấy người Tà Băng đều không có chú ý tới, lão gia gia lắc đầu, không có chìa khóa, thì làm sao mở được cái hộp đen này?

Mấy người Tà Băng nghi hoặc nhìn về phía lão gia gia, ý của hắn là hắn biết rõ mở cái hộp này ra như thế nào sao? Cảm giác của Tà Băng nói cho nàng biết, cái hộp đen là vật rất quan trọng đối với nàng, nhất định phải mở ra nó, có lẽ sau khi mở nó ra, rất nhiều chuyện sẽ minh bạch rồi.

“Ngươi nhìn kỹ mặt ngoài của cái hộp đen.” Râu bạc lão sư phụ nhắc nhở, đến bây giờ mà Băng nha đầu vẫn chưa nắm được một chút bí mật của cái hộp đen, người làm sư phụ như hắn cũng có chút sốt ruột nha.

Tà Bãng cúi đầu xuống nhìn cẩn thận mặt ngoài của, dùng tay chà nhẹ ma sát mặt ngoài hộp ngọc, hồi lâu, Tà Bãng nhú nhú mày, làm như hiểu được cái gì, nhưng lại không dám xác định, ngừng đầu, đối với lão già hỏi: “Mười hai con giáp?”

Hoa Hạ 5000 năm truyền thống, Tà Bãng vẫn luôn biết rõ Hoa Hạ là một cái quốc gia thần kỳ, Tà Bãng không ngừng xem xét, không ngừng ma sát, dần dần phát hiện, bên ngoài của hộp đen, có mười hai chỗ trũng, mà hình dạng chỗ trũng này chính là mười hai con giáp truyền thống.

Râu bạc lão sư phụ nhẹ gật đầu, nói: “Đúng vậy, chính là mười hai con giáp, mà mười hai chỗ trũng này chính là chìa khóa của hộp đen Thiên Tỏa, muốn mở nó, thì phải tìm chìa khóa của nó.”

“Thiên Tỏa? Cái chìa khóa?” Tà Bãng nhìn xem những chỗ trũng trên cái hộp đen, trong miệng lặp lại hai từ này, Hoa Hạ cùng Áo Tạt Tư đại lục có liên quan gì? Tại sao mình lại tới đây? Hiện tại tất cả đều như bí ẩn rối loạn như một cái mê cung, vậy khốn Tà Bãng ở bên trong.

“Nói đến đây thôi, nha đầu, đường đi tương lai như thế nào, phải xem vận mệnh của ngươi, cái hộp đen này đối với ngươi rất trọng yếu.” Lão già quay lưng lại, nhìn bầu trời mở miệng xa xăm, lần nữa nhấn mạnh tầm quan trọng của cái hộp đen, sau đó biến mất trước mặt mấy người Tà Bãng.

Nha đầu, đồ đạc của mình, nhất định phải chính mình tìm về, việc lão đầu ta có thể làm cũng chỉ như vậy...

Tà Bãng chứng kiến sư phụ của mình rời đi, ánh mắt kiên định nhìn về phương hướng râu bạc lão gia gia vừa biến mất, một ngày nào đó, nàng sẽ cởi bỏ hết tất cả bí mật trên người nàng. Cái hộp đen Thiên Tỏa, cái chìa khóa, nàng nhất định sẽ mở ra!

Mấy người Tuyết Ảnh liếc nhau, nhìn xem Tà Bãng, mặc dù không có nói chuyện, nhưng trong ánh mắt hiện lên một điều, chính là, con đường tương lai, bất luận gian nan cỡ nào, bọn hắn đều ở cùng một chỗ, bất ly bất khí!

Thiên Tài nhìn cái hộp đen kia, dường như là nghĩ tới điều gì, nhưng Thiên Tài lại không nói gì, giống như lão gia gia đã nói, đường của Tà Bãng, phải do chính cô ta tự bước đi. Thiên Tỏa cùng cái chìa khóa Tà Bãng sẽ tìm được, tìm về đồ vật thuộc về nàng.

Tà Bãng ngừng đầu cười với mọi người, nghĩ tới Vương Lang nhất tộc vừa được mình cứu, sau khi làm cho bọn Tuyết Ảnh nghỉ ngơi chữa thương, Tà Bãng liền đi về phía Vương Lang nhất tộc.

Tà Bãng vừa mới đi đến lãnh địa của Vương lang tộc, Vương lang tộc trưởng Bích Hoảng liền dẫn tộc nhân của mình đi đến trước mặt Tà Bãng trước mặt, ngay ngắn cúi người về phía Tà Bãng, thanh âm to lớn vang lên: “Vương Lang nhất tộc, tham kiến chủ thượng!”

By Diệp Băng Băng • Posted in Tà băng ngạo thiên

4

Tháng 2 5 2014

Tà Bãng Ngạo Thiên – Chương 104.2

8 Votes

Chương 104: Nhất định phải cùng nhau nâng chén!

“Tiểu muội muội, chúng ta có biết nhau hay không?” Tà Bãng đi một mạch tới, ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu cùng đôi mắt màu xanh lá của tiểu nữ bên cạnh, ngồi xổm xuống mỉm cười hỏi.

Tiểu nữ Bối Bối nghe được tiếng của Tà Bãng liền “A” một tiếng, sau đó phát hiện mình vừa lên tiếng thì lập tức dùng tay che miệng của mình, trong đôi mắt màu xanh lá mờ to còn có tia hoảng sợ, Tà Bãng lại im lặng nhìn, nàng đã trở nên kinh khủng như thế từ lúc nào vậy chứ?

“Không biết, không biết...” Bối Bối vừa mới mở miệng, ánh mắt Tà Bãng lại lóe lên, trong đôi mắt ngập tràn vui vẻ, hóa ra chính là nàng.

“Tên nhóc này, ngươi không biết muốn giấu diếm thân phận thì không thể mở miệng sao?” Tà Bãng bỗng nhiên muốn trêu chọc cô bé đáng yêu này. Bối Bối vừa mở miệng không phải dùng thanh âm trẻ con thanh thúy mà là tiếng của tiểu quái vật đã đấu với Tà Bãng trong thất thái hồ trước kia.

“A, Bối Bối không nghe thấy, Bối Bối không hề nghe thấy gì cả.” Nhóc Bối Bối đáng yêu vội che lỗ tai mình lại, nàng không nghe thấy bất cứ điều gì cả, không nghe được gì hết. Nàng cũng không biết Tà Bãng đang nói gì.

Tiếng nói mềm mại, ngọt ngào lần này đã làm Tà Bãng động lòng, bất đắc dĩ cười cười rồi sờ lên tóc Bối Bối, nói: “Vừa rồi không phải ta khi dễ ngươi, được rồi, nghe lời ta, trở về đi.”

Tuy Tà Bãng rất thích cô bé này, nhưng hiện nay chính nàng cũng không rõ sứ mạng của bản thân, không biết sẽ đem lại những nguy hiểm gì cho cô bé đáng yêu này, Tà Bãng không muốn làm cho cô bé phải theo nàng mà chịu khổ, hơn nữa cô bé này cũng không nhất thiết phải theo nàng.

Lúc Tà Bãng đứng dậy muốn rời đi, không ngờ lại bị Bối Bối kéo ống tay áo giữ lại, đôi mắt màu xanh lá đáng yêu nháy nháy mắt, nhếch cái miệng nhỏ nhắn tinh nghịch nói: “Bối Bối nghe được ngươi nói ngươi yêu thích ta, muốn ta ở lại bên cạnh ngươi đấy.”

Tà Bãng nghe những lời của Bối Bối không kim được mà bật cười, sao nàng lại quên mất rằng tiểu quái vật đáng hồ kia lần nào cũng có thể nhìn ra được ý

nghĩ của nàng chứ, cô nhóc này....

“Xét thấy người yêu thích Bối Bối đáng yêu vô địch ta đây như vậy, như vậy người ta sẽ cố ly khai khỏi Thất Thái hồ mà ta yêu thích nhất để đi theo người.” Bối Bối còn không đợi Tà Băng nói chuyện xong đã trực tiếp nắm lấy cánh tay Tà Băng, bày ra một bộ dáng đáng yêu khiến Tà Băng cũng phải mềm lòng.

Tà Băng vừa đang định nói thì Tiểu Từ đã rời vòng tay của Từ Kim Cự Long Vương và đi đến bên cạnh Tà Băng, chớp chớp con mắt đáng yêu nhìn Tà Băng: “Tỷ tỷ, Tiểu Từ mới đáng yêu nhất, đẹp trai nhất có đúng không?”

“Bối Bối mới là đáng yêu nhất, xinh đẹp nhất đấy.” Tà Băng không nói gì, cô nhóc Bối Bối lập tức phản bác. Tiểu Từ trừng đôi mắt màu xanh lá, hai tay chống nạnh, lớn tiếng nói.

“Ngừng!” Tà Băng thấy hai người chuẩn bị nhào vào nhau liền lao tới đứng chắn giữa hai bọn họ.

Nhìn ánh mắt hai người, Tà Băng liền nói: “Ừ, Tiểu Từ là đẹp trai nhất, Bubu thì xinh đẹp nhất, được chưa?”

“Hai chúng ra ai đáng yêu hơn?” Hai người cùng đồng thanh.

“Đáng yêu? Dương nhiên là ta đáng yêu nhất rồi!” Tà Băng lúc đó tâm tình rất tốt nên vuốt vuốt mũi nói khiến cả hai cũng bất ngờ.

Hai tên nhóc Tiểu Từ và Bối Bối này thật khiến Tà Băng vui vẻ, lại nghĩ tới những việc cần giải quyết về sau, Tà Băng đi về hướng Đại Tinh Tinh vẫn đứng sừng sững bên cạnh, phi thân lên không trung rồi lại nhìn tới Đại Tinh Tinh vừa nãy đã cứu nàng, che chắn cho nàng, Tà Băng cũng rom róm nước mắt.

“Đại Tinh Tinh, người và ta ở bên nhau thì hãy là đồng bọn của chúng ta được không?” Tà Băng đã kịp nói câu này trước khi nhìn thấy bóng lưng cô độc của Đại Tinh Tinh lúc rời đi giữa màn sương trắng dày đặc. Tà Băng kiếp trước đã nhận hết cô độc, nàng không muốn làm cho bọn họ cũng phải trải qua nỗi cô độc giống nàng.

Đại Tinh Tinh nhìn Tà Băng, trong đôi mắt ánh lên một thoáng mơ màng, sau đó nhẹ gật đầu. Phụ thân hắn từng nói, nếu hắn gặp một người không đáng ghét thì có thể lựa chọn đi theo nàng. Nay hắn đã gặp được người hắn yêu thích, không phải là hắn có thể đi theo nàng sao?”

Tà Băng thấy Đại Tinh Tinh đồng ý thì vô cùng vui vẻ. Đại gia đình Tà Băng hôm nay đã có thêm hai thành viên mới, một Đại Tinh Tinh và một tiểu cô nương, cả hai đều là những người đáng yêu.

Đại Tinh Tinh liền ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng thật lớn, tựa hồ như muốn nói gì đó, rồi duỗi bàn tay cực lớn của hắn, nắm lấy lòng bàn tay Tà Băng. Đại Tinh Tinh liền tiếp phát ra những âm thanh kỳ quái gì đó mà chẳng ai hiểu được, Tà Băng cũng chỉ biết nhắm mắt lại.

Mấy người Tuyết Ảnh thấy thế thì hoảng sợ lo lắng, đây là...

“Đừng lo lắng, Đại Tinh Tinh đang tiến hành nghi thức nhận chủ, đây là cách để tộc Đại Tinh Tinh bọn họ nhận chủ mà, nhà đầu, lại thêm một thể lực lớn, lại thêm nhiều phiên toái đó nha...” Lão gia gia râu bạc vuốt ria mép của mình, vừa mỉm cười vừa bắt đầu đi lắc đầu.

Biết được đây là nghi thức nhận chủ của Đốt tinh, mấy người bọn họ cũng tạm yên lòng nhưng vẫn không dám buông lỏng cảnh giác, ai nấy đều chăm chú nhìn thẳng vào bàn tay Đốt tinh đang nắm lấy Tà Băng.

Bốn vị vương gia của Hồn thú chi linh đều tròn tròn mắt, hai quái vật mà Hồn thú chi vương như bọn họ cũng không dám trêu chọc nay lại đi theo Tà Băng sao? Hơn nữa, dường như là họ đều rất tự nguyện? Trời, ai có thể nói cho bọn hắn biết thiếu nữ trước mắt cuối cùng là biến thái từ nơi nào đến!

Thời gian dần trôi qua....

“Gra...à...oooooooo!!!!” Bỗng nhiên, đốt tinh ngửa mặt lên trời rống một tiếng dài, một luồng sáng trắng bao vây lấy Tà Băng và đốt tinh.

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121

Đạo thanh âm này dọa Tà Băng kinh hãi thiếu chút nữa nhảy khỏi lòng Tuyết Ảnh, cũng vì hiện tại thân thể Tà Băng đang bị thương, vừa động một chút liền đau đến cứng miệng, vẫn bị Tuyết Ảnh trùm mắt một cái, Tà Băng ủy khuất mắt nhìn Tuyết Ảnh. (diepbangcung.wordpress.com)

Theo Thiên Địa quy tắc hàng lâm. Lời thề của Hòa Dực bắt đầu có hiệu lực, mà theo như lời thề này, thân phận của Hòa Dực đối với Tà Băng mà nói, chính là một Thủ Hộ Giả, Hòa Dực đứng lên, mỉm cười nhìn Tà Băng, có thể trọng sinh, hắn cũng không có bất kỳ ngạc nhiên, có lẽ từ lúc vừa mới bắt đầu, hắn đã biết Tà Băng sẽ không để cho hắn chết, mà hắn cũng thề tận đáy lòng, nếu như có thể sinh tồn, hắn nhất định phải đi theo Tà Băng, vì chính

mình mà sống, vì nàng mà sống

Hỏa Dực tuyên thệ làm cho cả Hỏa Phượng Hoàng nhất tộc ngốc ngây ngẩn cả người, mắt thấy Thiên Địa quy tắc hàng lâm, bọn họ chính là giận mà không dám nói gì, vua của bọn hắn vẫn lạc, Hỏa Dực đã có được máu huyết cùng ba ngàn năm Hồn Lực của Vương, bây giờ lại thế muốn đi theo một nhân loại? !

Nhưng không ai dám nói ra một chữ không, bọn hắn thiếu nợ Hỏa Dực nhiều lắm, tin tưởng Vương cuối cùng đem Phượng Hoàng máu huyết giao cho Tà Băng, hắn cũng đã nghĩ tới sự lựa chọn của Hỏa Dực.

“Tiểu Dực, cái này cho ngươi.” Hỏa Hoàng nhắm mắt lại điều chỉnh tốt tâm tình, đưa tay ra, một vòng ánh sáng đỏ hiện lên, một chiếc lông vũ màu đỏ rực rỡ xuất hiện trong tay Hỏa Hoàng, đi đến bên cạnh Hỏa Dực, thần sắc còn có một chút lạnh lùng.

Nhưng mấy người Tà Băng cùng Hỏa Dực đồng thời thấy được đáy mắt Hỏa Hoàng mờ mịt, Hỏa Hoàng quan tâm Hỏa Dực tuyệt không giả dối, nàng đã từng có thể chỉ là một cái tỷ tỷ, nhưng hiện tại nàng là Vương của Hỏa Phượng Hoàng nhất tộc.

Hỏa Dực nhìn thấy lông vũ trên tay Hỏa Hoàng, thần sắc sững sờ, sau đó có chút khó hiểu cùng ngoài ý muốn, càng không thể tin được, đồng thời đáy lòng ấm áp, ôn hòa. Hắn dường như thiếu chút nữa đã quên, trước đây thật lâu hàng đêm tỷ tỷ ôm mình thút thút níu non; dường như thiếu chút nữa quên, mỗi lần mình uống được vật gia tăng thực lực, lúc đó thân ảnh kia ở bên ngoài đang run rẩy.

“Tỷ tỷ...” Thanh âm Hỏa Dực có chút nghẹn ngào, hai chữ này đã bao lâu không được kêu lên?

Hỏa Hoàng lập tức ngưng ngẩn, Tiểu Dực, Tiểu Dực gọi nàng là gì...

Tiểu Dực gọi nàng là tỷ tỷ rồi, Tiểu Dực gọi nàng là tỷ tỷ rồi...

Thân hình Hỏa Hoàng bắt đầu run rẩy, nước mắt vừa ngừng lại tiếp tục rơi, nhưng lần này là nước mắt vui vẻ, nước mắt hạnh phúc.

“Tiểu Dực...” Hỏa Hoàng cũng không nhịn được nữa, tiến lên ôm Hỏa Dực vào lòng, giống như thật lâu trước đây, nàng cũng ôm Tiểu Dực vào lòng như thế này. Cảm thụ được chân tình thân ái của Hỏa Hoàng, Hỏa Dực đưa tay ôm Hỏa Hoàng, tỷ tỷ của hắn, vẫn rất yêu hắn, nhưng trở ngại thân phận lại không thể nhìn, hắn lại vì chuyện này mà hận tỷ tỷ lâu như vậy, tỷ tỷ thống khổ cũng không ít hơn hắn.

Nhìn xem Hỏa Dực cùng Hỏa Hoàng đang ôm nhau, Tà Băng chuyển mắt nhìn bằng hữu quanh mình, nhìn Tuyết Ảnh đang ôm mình, khóe miệng gọi lên một nụ cười hoàn mỹ, nàng ở thế giới này, cuối cùng đã có hạnh phúc... (diepbangung.wordpress.com)

Hỏa Hoàng buông Hỏa Dực ra, đem lông vũ đặt vào tay Hỏa Dực sau khi liếc nhìn Hỏa Dực cùng Tà Băng thật sâu, quyết tuyệt xoay người, lưng hướng về phía mấy người Hỏa Dực.

“Tà Băng, tiễn đưa Phượng Hoàng nhất tộc chúng ta đi ra ngoài đi.” Thanh âm của Hỏa Hoàng lần nữa đã khôi phục lại sự đam mê, bóng lưng cũng một lần nữa trở nên thẳng tắp cao quý, hiện tại nàng không còn là một cái tỷ tỷ, nàng là nữ vương của Hỏa Phượng Hoàng nhất tộc!

Tuyết Ảnh nhìn thoáng qua Tà Băng, sau đó vung tay lên, mọi người đã xuất hiện trong phòng băng, Hỏa Hoàng thủy chung không có lại quay đầu lại nhìn Hỏa Dực, trực tiếp đi ra phòng băng, nàng sợ nàng sẽ không nở rời xa đệ đệ của mình.

Nhưng Hỏa Hoàng biết rõ, Hỏa Dực đi theo Tà Băng sẽ sống tốt, ít nhất những người bên cạnh Tà Băng, từng người đều rất hạnh phúc không phải sao?

“Tiểu Dực, Vũ thúc cũng phải đi rồi, về sau nhất định phải biết chăm sóc bản thân.” Minh Vũ đi đến bên người Hỏa Dực, cố gắng nở ra một nụ cười, nhưng không thể che dấu hết vẻ mệt mỏi, chỉ có thể vỗ vỗ bả vai Hỏa Dực.

“Vũ thúc. Cảm ơn ngài.” Hỏa Dực nghiêm sắc mặt, xoay người cúi đầu thật sâu bái tạ Minh Vũ, Vũ thúc, mấy trăm năm chiếu cố, mấy trăm năm bảo vệ, Hỏa Dực đến chết cũng không quên.

Cuối cùng Minh Vũ cũng lộ ra thần thái vui vẻ thư thái, đi đến trước mặt Tà Băng, mở miệng nói ra: “Nếu rảnh có thể đến Thiên Sơn, ta đại biểu gia tộc của ta hoan nghênh ngươi.”

Thiên Sơn? Tà Băng đôi mắt lóe lóe, nhẹ gật đầu: “Thiên Sơn sao? Ta muốn ta sẽ đi, chỉ cần ngài đừng rảnh rồi đem phiền toái cho ta là tốt rồi.”

Minh Vũ đạt được câu trả lời của Tà Băng, cười cười, lần nữa nhìn thoáng qua Hỏa Dực, quay người liền biến mất không thấy gì nữa. (diepbangung.wordpress.com)

Thiên Sơn ở đâu, Tà Băng không biết. Hoặc có thể nói toàn bộ đại lục cũng không có người nào biết, một địa phương hoàn toàn thuộc về truyền thuyết, theo truyền thuyết Thiên Sơn là một tuyết sơn mê mẩn, cũng có truyền thuyết Thiên Sơn là nhân gian tiên cảnh, thế ngoại đảo nguyên. Còn có truyền thuyết Thiên Sơn là một cái địa phương vô cùng khủng bố.

Mà bây giờ Tà Băng lại càng tin tưởng Thiên Sơn là một chỗ thế ngoại đảo nguyên. Thiên Sơn? Tà Băng có dự cảm, nàng nhất định sẽ tìm được Thiên Sơn đấy! Hơn nữa chỗ đó dường như có một đồ vật quan trọng đang chờ đợi mình.

“Hỏa Dực, ngươi...” Tà Băng chứng kiến sự tình đã được giải quyết hoàn mỹ, mở miệng muốn giới thiệu mọi người cho Hỏa Dực, lại không nghĩ vừa mới nói ba từ, cả người đã đạt tới cực hạn, bất tỉnh ngã xuống trong lòng ngực Tuyết Ảnh.

“Băng nhi!”

“Tỷ tỷ!”

“Băng Băng!”

Âm thanh lo lắng bùng nổ, mấy người Tuyết Ảnh không dám chậm trễ, trực tiếp tiến nhập vào ngọc giới, Hỏa Dực cũng theo sau mọi người tiến vào ngọc giới, chứng kiến bộ dáng Tà Băng, trong nội tâm của Hỏa Dực không ngăn được thương cảm cùng ôn hòa. (diepbangcung.wordpress.com)

Thương tâm chính là thương thể trên người Tà Băng nghiêm trọng hơn, ôn hòa chính là Tà Băng đã vì mình.

Hỏa Dực nhìn Tà Băng đang hôn mê, bỏ qua sự lười nhác cùng sắc giọng hăng ngày, hiện tại Tà Băng giống như một búp bê, một búp bê không có một chút huyết sắc làm cho mọi người đau lòng.

“Tà Băng, nàng sẽ không có việc gì đúng không?” đáy lòng Hỏa Dực đang tự trách, đều là vì hắn Tà Băng mới bị chịu nhiều tổn thương như vậy.

“Yên tâm đi, lần này Tà Băng không có việc gì, trái lại thực lực của nàng có lẽ sẽ tăng lên.” Tuyết Ảnh đưa tay lau những vết máu khô trên mặt Tà Băng, sau đó xuất ra một đạo Hồn Lực màu trắng bao bọc Tà Băng, Tà Băng đương nhiên không có việc gì, Băng nhi sao có thể có việc gì?

Tuyết Ảnh nói đúng, trước kia Tà Băng nhấn tâm với bản thân, hủy hết kinh mạch trong cơ thể, hủy hết Hồn Lực, lúc này Tà Băng giống như Hỏa Dực, Niết Bàn trọng sinh, bất quá trọng sinh chính là kinh mạch, là Hồn Lực. (diepbangcung.wordpress.com)

Là Thất Thái Hồn Lực cực kỳ tinh khiết, là kinh mạch cực kỳ cứng rắn!

Tuy Tà Băng đang nằm nghỉ, nhưng hồn lực trong cơ thể đã bắt đầu tự chủ vận chuyển, Thất Thái Hồn Lực bao phủ kinh mạch Tà Băng tiến hành tự chủ chữa trị.

Không chỉ kinh mạch của Tà Băng đang được cải tạo. Tinh túy trong cơ thể Tà Băng kể cả xương cốt cũng đồng loại được tiến hành cải tạo, lúc này đây chính là cải tạo cả người Tà Băng, lần này sau khi cải tạo thành công, năng lực thừa nhận của thân thể Tà Băng càng thêm cường hãn!

Nếu nói là trước kia Tà Băng hoàn toàn có thể dùng lực lượng thân thể đi ngang kháng một gã Hồn Tông! Thì bây giờ nàng có thể tiếp nhận được một kích mạnh nhất của một gã Hồn Thánh! Riêng về sự cường hãn của thân thể, tuyệt đối toàn bộ Áo Táp Tư đại lục không ai có được đấy!

Cho nên, lần này Tà Băng chịu nhiều thống khổ, nhưng là nàng lấy được cũng nhiều hơn!

Cái này chính là thiên tài, phía sau ánh hào quang, sự trả giá của họ người thường không thể tưởng tượng được. Thực lực của nàng tiến bộ hoàn toàn không phải toàn bộ nhờ thiên phú của nàng!

Nếu Tà Băng không cố gắng, không tàn nhẫn với bản thân thì thực lực hiện tại nàng tối đa cũng chỉ bình thường thôi. (diepbangcung.wordpress.com)

Mọi người cùng ngồi cạnh Tà Băng, đã năm ngày trôi qua.

“A...” Tà Băng phát ra một tiếng rên rỉ yếu ớt, Hồn Lực tự động chữa trị đã tiến nhập một bước cuối cùng, cảm giác ấm áp, ngựa ngửa khiến cho Tà Băng nhin không được rên rỉ lên tiếng.

Mọi người thấy Tà Băng đã hôn mê năm ngày cuối cùng đã có phản ứng, nguyên một đám mở to hai mắt nhìn xem Tà Băng. Cuối cùng đã muốn tỉnh, nàng cuối cùng là không có việc gì rồi.

Tà Băng không có mở to mắt. Nhưng thân thể đã khoan chân ngồi, Thất Thái Hồn Lực tạo một vòng hộ thể quanh thân Tà Băng, sắc mặt Tà Băng đã không còn tái nhợt, đã khôi phục về hồng nhuận phơn phớt.

“Băng Băng, Băng Băng muốn lên cấp...” Bối Bối nhìn bộ dạng Tà Băng, nhin không được mở miệng hô lên.

Mà những người khác thì là một vẻ mặt đương nhiên, không thấy bất kỳ kinh ngạc. Bọn hắn ngây ngốc bên người Tà Băng lâu rồi, đối với Tà Băng yêu nghiệt sớm đã có chuẩn bị tâm lý, hiện tại cho dù Tà Băng trực tiếp nhảy đến cấp bậc Hồn Đế đi nữa, bọn hắn cũng chỉ biết cười cười nói một câu, Tà Băng càng ngày càng biến thái nữa à.

“Lục giai Hồn Tôn...” Bối Bối nhìn trên người Tà Băng xuất hiện sáu cái Hồn Hoàn màu xanh long lánh, mở miệng nói ra.

“Không đúng, là thất giai, thất giai Hồn Tôn.” Tiểu Tử mắt thấy trên người Tà Băng lần nữa xuất hiện cái Hồn Hoàn thứ bảy, khó có thể tin mở miệng hô lên.

“Móa! Cái gì thất giai, đó là bát giai!” Tuyết Táp thật sự có chút chịu không được Tà Băng biến thái, lần đầu tiên hắn nhìn thấy nha đầu kia, vẫn còn là một cái Hồn Thánh cấp thấp a, bây giờ lại... trời a. Nha đầu kia sinh ra là để đả kích người khác đấy.

“Bát giai? Cất, rõ ràng bát giai đỉnh phong! Chỉ thiếu chút nữa là được đột phá Cửu giai Hồn Tôn!” Thiên Tài nhìn trên người Tà Băng đã ẩn ẩn có thể thấy được cái Hồn Hoàn màu xanh thứ chín, bĩu môi mở miệng nói ra. (diepbangcung.wordpress.com)

“A... , Băng nhi vốn chính là cái yêu nghiệt.” Hoa Thần Dật nhìn Tà Băng, khoe mắt vui vẻ rõ ràng! Băng nhi càng cường đại. Hắn càng cao hứng. Đồng thời cũng âm thầm thể muốn càng thêm cố gắng tu luyện, Băng nhi, Hoa Thần Dật không yêu cầu xa vời cái gì, chỉ cần có thể làm bạn ở bên cạnh người, có thể dùng tánh mạng của mình đi thủ hộ người, cuộc đời này chỉ cần như vậy.

“Băng nhi, vẫn là một người xuất sắc.” Đông Phương Mộc Vũ rốt cục lộ ra một nụ cười ôn nhuận, thế kỷ hai mươi mốt nàng đã rất xuất sắc, càng không cần nói đến ở Áo Tạt Tư đại lục lại rất thân thuộc với Băng nhi, có đôi khi Đông Phương Mộc Vũ thậm chí cảm thấy, dường như Tà Băng chính là thuộc về Áo Tạt Tư đại lục này.

Mà hắn, chỉ cần có Tà Băng, ở nơi nào đều giống nhau, nếu không có Tà Băng, sự tồn tại của Đông Phương Mộc Vũ không còn ý nghĩa nữa.

Thực lực Tà Băng dần dần củng cố, không đến mười sáu tuổi bát giai đỉnh phong Hôn Tôn!

“A...” Theo một tiếng thở nhẹ, lông mi Tà Băng khẽ run lên, dần dần mở ra đôi mắt như lưu ly.

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Đến Bạch Hồ Nhất Tộc

Tà Băng tròn tròn mắt, bắt gặp ánh mắt lo lắng của mọi người thì mỉm cười nói: “A... để mọi người phải lo lắng rồi!”

“Người còn biết chúng ta lo lắng ah!” Tuyết Ảnh trừng mắt liếc Tà Băng nhưng ánh mắt lại là sự quan tâm. Tuyết Ảnh an ủi những người khác để họ khỏi lo lắng nhưng ai biết được rằng hắn đã lo lắng bao nhiêu. Hắn và Tà Băng là bốn mạng tương liên, hắn hiểu rõ tình hình thân thể Tà Băng, biết rõ không việc gì, nhưng nỗi đau trên người Tà Băng chẳng khác nào nỗi đau trong lòng bọn hắn.

Những người ở đây ai cũng coi Tà Băng như là bảo bối để cưng chiều.

Tà Băng áy náy cười cười, trước mọi người nàng là thiên tài, chỉ có trước mặt họ và người thân thì mới có thể thấy được một Tà Băng yếu ớt, nội tâm.

“Tà Băng, rất xin lỗi!” Hòa Dục đi đến phía trước, áy náy mở miệng nói, lời xin lỗi này là nói thay cho phụ vương hắn, nói thay cho Hòa Phụng Hoàng nhất tộc của hắn, và cũng là xin lỗi bởi chính mình đã khiến cho Tà Băng bị thương. (diepbangcung.wordpress.com)

“Lời xin lỗi này ta nhận, về sau chúng ta là người một nhà rồi, Hòa Dục, đi theo ta sẽ rất khổ đấy.” Tà Băng đứng lên, cười nói

“Khổ sao?” Hòa Dục cười cười, nhìn xung quanh chỗ bọn Tuyết Ảnh, Tuyết Táp... hắn cảm thấy ở bên Tà Băng rất tốt đấy chứ.

“Đi theo Băng Băng là hạnh phúc nhất rồi” Bối Bối hít hít cái mũi nhỏ của mình, chớp chớp đôi mắt màu xanh đáng yêu rồi bỏ nhào vào Tà Băng, túm lấy cánh tay nàng, kiểu ngạo nói.

“Hừ hừ... ở bên cạnh tỷ tỷ đương nhiên là hạnh phúc nhất rồi!” Tiểu Từ cũng không chịu rút lại phía sau bèn bỏ nhào vào nắm lấy cánh tay còn lại của Tà Băng khẽ cọ cọ. Kỳ thật, hắn vẫn luôn muốn bỏ nhào vào lòng tỷ tỷ, nhưng nhìn đến ánh mắt của Ảnh Ca Ca, còn có Thần Dật và Mộc Vũ, khực khực, vẫn là nên thôi đi, hắn cũng không muốn bị đánh cho bót mạp đi đâu.

Tà Băng dang tay ôm Bối Bối và Tiểu Tím vào lòng, hai tên tiểu bảo bối này, Tà Băng thực sự rất thương yêu chúng (diepbangcung.wordpress.com)

Cả bọn Tuyết Ảnh, Tuyết Táp, Yêu Hoa, Quý Tài, Đốt Tinh, Hoa Thần Dật, Phương Đông Mộc Vũ cũng không kìm được khẽ mỉm cười, ở bên Tà Băng, bọn hắn cũng cảm thấy hạnh phúc mà.

“Lần này ta đã hôn mê bao lâu?” Tà Băng ngẩng đầu hỏi mấy người bọn họ

“Băng nhi, ngươi hôn mê 5 ngày” Hoa Thần Dật áo đỏ phát phơ, thanh âm cuồng vọng khi xưa nay trở nên ôn nhu vô cùng, nhìn Tà Băng xuất hiện khỏe mạnh trước mặt mình, Hoa Thần Dật cảm thấy hết thảy mọi thứ đều trở nên tốt đẹp.

“Năm ngày đó, Băng nhi” Phương Đông Mộc Vũ thanh âm đã có chút khàn khàn, con mắt màu đen có điểm một chút tơ máu.

Năm ngày, năm ngày?! Tà Băng mở to hai mắt, vậy là đã qua năm ngày, tính toán thời gian, chỉ không quá nửa tháng là hết năm, phải tranh thủ thời gian, đến Bạch Hồ tộc một chuyến.

“Tỷ tỷ, chúng ta có đến Bạch Hồ tộc không?” Tà Băng vừa suy nghĩ định đến Bạch Hồ tộc thì Tiểu Từ bèn mở miệng nói.

Cả bọn Tuyết Ảnh đều nhìn chăm chăm Tà Băng, ở Thiên Lang tộc đã bị tổn thương, đến Hỏa Phượng Hoàng lại bị trọng thương tiếp, bọn hắn chỉ nghĩ thôi đã sợ. Nếu Tà Băng đến Bạch Hổ tộc lại xảy ra chuyện gì, bọn hắn thực chỉ muốn diệt sạch cái Hồn Thú chỉ linh này.

“Đi chứ, đương nhiên đi, nói không chừng Bạch Hổ tộc có thể đã có được bảo bối gì đó rồi, ha ha...” Tà Băng cảm thấy mọi người có chút căng thẳng, bèn giả là vui đùa.

“Người còn thiếu bảo bối sao? Bảo bối của chúng ta ở trong ngọc giới đã chất thành núi rồi nha” Tuyết Táp nhìn thấu suy nghĩ của Tà Băng, dễ chừng bảo bối trong quốc khố cũng không nhiều bằng những gì nàng đang tích trữ. (diepbangcung.wordpress.com)

“Có ai không thích bảo bối? Bọn thiếu gia nhiều bảo bối như vậy mà vẫn thích nữa là” Thiên Tài hừ một tiếng, trừng mắt nhìn Tuyết Táp, ai muốn gây khó dễ với các bảo bối nào?

“Ha ha, Tà Băng, thực lực của ngươi tiến bộ thực khiến người ta phải sợ hãi thán phục” Yêu Hoa cười khanh khách nói với Tà Băng, Bát Giai Hồn Tôn hay là Bát Giai Đình Phong, từ nay đến sinh nhật mười sáu tuổi của Tà Băng vẫn còn một thời gian ngắn nữa, thực là yêu nghiệt, yêu nghiệt mà.

“Bát Giai Hồn Tôn, ài? Qua lần này ta đã có thể xông hẳn lên Hồn Đế rồi, xem ra ta còn phải tiếp tục cố gắng rồi” Tà Băng lắc đầu, Hồn Lực lần này vốn là đủ để nâng làm Hồn Đế nhưng Hồn Lực Tà Băng đã bị chính mình đè ép khiến Tà Băng có chút buồn bực.

Những lời này của Tà Băng lại khiến mọi người hận không thể kéo Tà Băng xuống mà đánh cho một trận. Người bình thường ở cấp bậc Hồn Tôn muốn tăng một cấp ít nhất cũng phải mất thời gian 3-5 năm, nha đầu kia thoáng cái đã tiến vào tam giai mà còn không hài lòng?

Hỏa Dực nhìn thấy cảnh này thì tròn mắt ngạc nhiên, cảm thấy âm cứng vô cùng. Ở cùng bọn Tà Băng, có một loại cảm giác, cảm giác Gia Đình.

Đúng, là Gia Đình. Là cảm giác mà mấy trăm năm qua hắn chưa từng biết đến, thì ra Gia Đình chính là cảm giác ấm áp thế này.

Tà Băng cùng mọi người vui cười đến trưa, trong lúc đó Hỏa Dực cũng cùng mọi người đánh một trận, cả ngọc giới trở nên ấm áp.

Đêm xuống tĩnh lặng, Tà Băng mở mắt nhìn quanh đã thấy mọi người chìm vào giấc ngủ, không kim được mỉm cười, năm ngày nay hẳn là bọn họ đã mệt muốn chết rồi.

Tà Băng chậm rãi đi đến bên hồ, ngồi xuống mặt đất, tựa lưng vào cây liễu, gió nhẹ thổi, nàng chợt thấy tâm tình cũng thư thái dễ chịu vô cùng.

“Sao không nghỉ ngơi mà lại ra đây?” Cảm nhận được tiếng bước chân và mùi thơm ngát quen thuộc từ phía sau, Tà Băng nhẹ nhàng nói. (diepbangcung.wordpress.com)

“Băng nhi ngươi không phải cũng không ngủ sao?” Thân ảnh màu trắng ngồi xuống bên cạnh Tà Băng, tóc trắng như tuyết bông bênh, đôi mắt xanh dịu dàng và khỏe miệng mang một cảm giác vui vẻ.

“Tuyết Ảnh, có đôi khi ta thật sự muốn trốn tránh, muốn yên lặng trải qua cuộc sống của người bình thường”

Tà Băng vẫn chăm chú nhìn mặt hồ, mọi thứ rõ ràng như vậy nhưng Tà băng nàng lại không thể, nàng còn có nhiều việc như vậy cần hoàn thành, mà nàng còn phải tìm Mạc, nàng còn phải tìm được 12 cái chìa khóa của chiếc hộp đen, nàng còn phải giúp Yêu Hoa nhất tộc, nàng còn muốn cho người thân của mình hạnh phúc hơn, nàng còn muốn...

“Băng nhi, chúng ta sẽ cùng nhau chia sẻ.” Tuyết Ảnh tiến tới cầm tay Tà Băng khẽ nói

Tà Băng ngơ ngác rồi nắm tay, đảo mắt nhìn về đôi mắt màu lam của Tuyết Ảnh, hai đôi mắt màu đen và màu lam giao nhau, không cần nói nhiều, bọn họ vẫn luôn ở bên nhau, không bao giờ xa rời nhau.

Hai người họ không phát hiện ra sau lưng là hai cặp mắt âm thầm chua xót của Hoa Thần Dật và Phượng Động Mộc Vũ, đáy mắt như ngầm nói lời chúc phúc chua chát, chỉ cần Băng Nhi hạnh phúc, bọn hắn đã vui rồi.

Một đêm yên tĩnh thoáng trôi qua, Tà Băng dẫn dò xong mọi người liền đi ra khỏi ngọc giới. Hỏa Dực phải ở lại trong ngọc giới để tu luyện. Hắn vừa mới lấy được ba ngàn năm Hồn Lực. Dù cho năng lượng của Phượng Hoàng Vương và Hỏa Dực có độ phù hợp cao thì hắn cũng cần phải làm quen với nó.

Ra khỏi ngọc giới, Tà Băng lại quay đầu lại nhìn toàn bộ lãnh địa của Phượng Hoàng tộc, cũng không biết trong lòng có cảm giác gì nữa. Hỏa Hoàng, hi vọng dưới sự lãnh đạo của ngươi, Hỏa Phượng Hoàng nhất tộc có thể có một tương lai khác. Trong lòng Tà Băng, Phượng Hoàng vốn dĩ nên xinh đẹp và cao quý giống như Hỏa Phượng Hoàng Vương vào thời khắc cuối cùng.

Tà Băng lấy từ trong ngực áo ra cái chìa khóa màu trắng và cả hộp đen kia, nàng vừa định thử cho chìa khóa vào cái hộp đen thì chuyện lạ kỳ xảy ra. (diepbangcung.wordpress.com)

Ngay khi chìa khóa vừa đụng vào chiếc hộp đen, thì một luồng ánh sáng bảy màu lóe lên, sau đó, chiếc chìa khóa gãy giữa thoát khỏi tay Tà Băng, lao thẳng về phía cái hộp đen.

Tà Băng nhìn chăm chú vào chỗ lõm mà chiếc chìa khóa vừa lao vào, chỉ trong chớp mắt, cái hộp đen lại thêm một mảng sâu nữa, nếu không phải nhìn vào chỗ lõm đã được chiếc chìa khóa lấp vào thì nàng hẳn đã cho rằng vừa rồi chỉ là hoa mắt.

Nàng nhìn lại, thấy chiếc hộp đen không có chút thay đổi nào, Tà Băng bắt đầu đi thờ dài. Cần mười hai chiếc chìa khóa, hiện tại mới chỉ có một chiếc, vậy thì cứ để chiếc hộp đen lại trong ngọc giới rồi tính sau. Sau đó, nàng nhắm phía trước đi thẳng tới lãnh địa của Hòa Phượng Hoàng nhất tộc.

Từ trong góc sâu, một thân ảnh với quần áo sáng đỏ quanh mình lặng lặng đứng nhìn theo bóng dáng Tà Băng rồi đi, khẽ nói “Tạm biệt”

Tạm biệt, Tà Băng

Tạm biệt, đệ đệ.

Tà Băng không biết là bên trong lãnh địa của Bạch Hồ nhất tộc đã có một đoàn Hồn Thú đang chờ nàng tới. Hơn nữa, bọn hắn tên nào cũng đáng vẻ to lớn. Nguyên nhân là vì sao thì Tà Băng chắc chắn lại càng không biết.

Ba ngày sau, chỉ còn cách lãnh địa Bạch Hồ tộc rất gần, Tà Băng hít một hơi thật sâu, lần này không thể lãng phí thời gian ở Bạch Hồ tộc như trước nữa, nàng đã hứa với người nhà là sẽ trở về vào cuối năm thì nàng nhất định sẽ kịp trở về. Thời gian tính ra cũng chỉ còn nửa tháng nữa thôi.

Ngoài ra, Tà Băng cũng không có ý định xía vào những chuyện không đâu. Hai lần bị thương ở hai lãnh địa trước, lần này mà bị thương nữa, đừng nói là Tuyệt Ảnh không đồng ý, ngay cả bản thân cũng muốn nổi đóa lên rồi.

Nghĩ vậy rồi bước chân vào Bạch Hồ tộc. Vừa tới nơi, nàng bắt gặp ngay một sự thù địch mạnh mẽ. Tà Băng nheo mắt, nàng trước nay nào có trêu chọc gì Bạch Hồ tộc đâu? Sau lại có ý thù địch dữ dội như vậy?

“Các huyền đệ, giết nhân loại này, chúng ta sẽ có cả một châu mỹ vị!” Sau đó là tiếng gầm gừ vang lên và một đám Hồn Thú đã vọt tới bao vây Tà Băng.

Tà Băng có cảm giác mình đã quá lượng thiện rồi, tựa hồ như hai lần bị thương nặng trước đây của nàng đều chẳng mấy may ảnh hưởng đến bất cứ Hồn Thú chi linh nào. Cảm giác hiện nay giống như là bị khi dễ vậy.

“Này, các người chẳng phải là muốn giết ta sao? Hà có gì mà cả đám đứng nguyên tại chỗ không đến đây?” Tà Băng nhẹ nhàng phi thân lên ngồi trên một cây đại thụ, nhìn xuống một đám Hồn Thú không dám tiến lên.

“Loại người các ngươi không phải rất lợi hại sao, tại sao gặp chúng ta lại sợ hãi tới mức trốn trên cây hả?” Nghe ngữ khí ung dung của Tà Băng, một tên tiểu Hồ ly trong số đó hừ lạnh một tiếng mở miệng nói.

“Ha ha, tiểu hồ ly, sao ngươi lại thấy ta tránh né?” câu nói của tên tiểu Hồ ly khiến Tà Băng cười thành tiếng, nàng mà lại bị dọa đến mức phải trốn lên cây sao? (diepbangcung.wordpress.com)

“Hừ hừ” Tên tiểu Hồ ly hung hăng trợn mắt liếc nhìn Tà Băng, bốn chân cào cào trên mặt đất. Hừ, trong mắt Tà Băng, đó chẳng qua chỉ là bốn cái chân mà thôi.

“Ta nói mà, ngươi làm lão đại của bọn hắn mà trốn đằng sau xem cuộc vui chắc là rất thoải mái hả!” Tà Băng nhìn về một phía hẻo lánh, cười khẩy nói.

Chỉ nghe một tiếng cười khẽ vang lên, không thấy người đâu mà chỉ thấy tiếng nói vang lên “ha ha, không hổ là nhân loại đầu tiên trong suốt ngàn năm qua xông vào Hồn Thú chi linh, nhanh như vậy đã phát hiện ra bản tôn rồi”

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 123: Tìm Người Chết

“Không biết vị tự xưng bản tôn này muốn làm gì?” Tà Băng cười nhìn nữ tử xinh đẹp đang đi tới.

“Bái kiến tôn thượng.” Nữ tử xinh đẹp vừa xuất hiện. Chúng thú ngay ngắn xoay người, cúi đầu hành lễ.

“Bản tôn có thể muốn làm gì? Bất quá chỉ muốn mở rộng kiến thức xem rốt cuộc người có thể xông vào Hồn Thú chi linh, còn thành công tiến vào Bạch Hồ tộc chúng ta có bộ dạng gì mà thôi.” Xinh đẹp nữ tử mỉm cười như to, toàn thân tỏa ra mùi hương mê người.

“Cái vị tự xưng bản tôn kia, ta đối với ngươi không có hứng thú, vẫn nên thu hồi mị thuật của ngươi đi nha.” Tà Băng liếc mắt, cô gái này không phải là hồ ly tinh à? Đối với nàng còn sử dụng mị thuật, nàng cũng không phải nam nhân.

“Hừ! Mị thuật của bản tôn chưa từng thất bại!” Nữ tử hừ lạnh một tiếng nói với Tà Băng.

“PHỐC ha ha, mị thuật của ngươi vẫn nên lưu lại dùng cho nam nhân đi a, bản cô nương không có nhân rồi chơi đùa cùng ngươi.” Tà Băng cười lớn một

tiếng, cười nhạo nữ tử vô tri, sau đó liền chuẩn bị đứng dậy ly khai nơi nhàm chán này, Tà Băng cũng không dự định dừng chân ở Bạch Hồ nhất tộc, khoảng cách cuối năm chỉ còn lại có nửa tháng, nàng phải nhanh chóng giải quyết sự việc của tiểu Tử ở Từ Kim Cự Long.

“Đứng lại, muốn đi cũng phải nhìn bản tôn có đáp ứng hay không!” Nữ tử hừ lạnh một tiếng, trực tiếp tiến lên dùng Hồn Lực ngăn lại Tà Băng. (diepbangcung.wordpress.com)

“Cút ngay!” Tà Băng nhìn nữ tử đang cản đường phía trước, lạnh lùng nói.

“Người nói cái gì? Một cái nhân loại nhỏ nhỏ cũng dám bảo bản tôn cút ngay?!” Nữ tử nghe được lời của Tà Băng, lập tức nổi cáu rồi.

Cố ý bối rối vậy sao? Tà Băng vừa tiến giai thành bát giai Hồn Tôn, lúc này tinh lực dồi dào, hơn nữa hai lần bị thương này trong nội tâm cũng rất biệt khuất, cô gái này đã đưa tới cửa đền cho mình phát tiết, không phát tiết thật đúng là rất xin lỗi chính mình rồi!

“Cho người lẫn người không chịu, cả gan dám chặn đường ta.” Quả nhiên không ngoài tính toán của Tà Băng, lời nói vừa dứt, tay của nữ tử này lập tức oanh tạc xuất thủ!

“Hừ, Cửu Vi Mị Hoặc, đi!” Nữ tử lập tức phát ra một chiêu công kích cường đại, sau lưng xuất hiện hư ảnh chín cái đuôi trắng như tuyết, ẩn chứa năng lượng cường đại dừng mảnh lao tới phía Tà Băng.

“Quy Nguyên trảo!” Tà Băng nhanh chóng gia tăng thêm một vòng phòng hộ, đáng người linh xảo tránh thoát công kích của nữ tử, chiêu Cửu Vi Mị Hoặc này lập tức đánh vào đám hồn thú mà nàng ta mang đến!

Tà Băng đứng ở giữa không trung chứng kiến chín cái đuôi của nữ tử, liền minh bạch đây cũng là một Cửu Vi Yêu Hồ, sau đó nhìn đám hồn thú đang loạn thành đàn, cười cười mở miệng nói ra: “Ồ, vị hồ ly này, cho dù người sinh khí cũng không cần trút giận lên thú hạ của người nha.”

Nữ tử nhìn thấy vì sai lầm của mình mà đã thương thú hạ, vốn đang ảo não vô cùng, lúc này lại nghe được Tà Băng. Lập tức nữ tử này muốn giết người, cái nhân loại này, thật đúng đáng giận!

“Cửu Vi Mị Hoặc!” Nữ tử không chút do dự lần nữa sử xuất chiêu hủy diệt cường đại, hơn nữa lúc này đây chiêu mới còn ẩn chứa nhiều lực lượng hơn chiêu lúc nãy! (diepbangcung.wordpress.com)

Lần này Tà Băng không có né tránh, nhìn xem hồn kỹ sắp đến trước mặt, khoe miệng cong lên, xuất ra Loan Nguyệt đao, đã chém một con cửu vĩ hồ rồi, nàng cũng không ngại lại chém thêm một con nữa! Chỉ trách con hồ ly này tại thời điểm mình muốn phát tiết lại chạy đến gây sự nha!

Lúc Nữ tử nhìn thấy Tà Băng lấy loan nguyệt đao ra, trong đôi mắt hiện lên sự sợ hãi cùng hận ý, hung hăng cắn răng một cái, lần nữa phi thân lên bỏ xuống.

“Cửu Vi Mị Hoặc!” Lại một đạo Hồn lực cường đại dừng mảnh lao về phía Tà Băng!

Khoe miệng Tà Băng nở một nụ cười khát máu, tay cầm loan nguyệt đao, nhìn Đạo Hồn kỹ, trực tiếp phi thân lên.

“Quy Nguyên Phần Thiên thức thứ hai: Tàn Vũ Mặc Hương!” Tà Băng không có sử dụng thức thứ nhất, mà là trực tiếp sử dụng thức thứ hai, hiện tại Tà Băng chỉ lĩnh ngộ bốn thức, hiện tại Tà Băng vẫn không có một chút manh mối về thức thứ năm.

Theo sau câu nói của Tà Băng, cường đại hồn kỹ xuất hiện từ sau lưng Tà Băng, cơn mưa mang theo mùi hương nhàn nhạt phiêu tán trong gió, lúc này Tàn Vũ Mặc Hương, hình dáng giọt mưa càng ngày càng nhỏ, nhưng uy lực so với lúc trước ít nhất phải cường đại hơn gấp 10 lần!

Tàn vũ nhắm trúng mục tiêu của mình, trực tiếp xuyên qua hồn kỹ của nữ tử, không chút lưu tình vọt về phía cái đuôi của nàng ta! (diepbangcung.wordpress.com)

Nữ tử mất thấy Tàn Vũ muốn tiến đến cái đuôi của mình bên lại không nhúc nhích chút nào, đáy mắt còn lộ ra sự khinh thường, hoàn toàn không có đem tàn vũ để vào mắt.

Nàng ta nhìn hồn kỹ của mình đang đùa nghịch bao phủ quanh người Tà Băng, lại không ngờ Tà Băng trực tiếp biến mất tại trước mặt của nàng! Đúng vậy, chính là biến mất, trực tiếp biến mất! Nữ tử lập tức ngây ngẩn cả người, nàng không biết nhân loại có cả kỹ năng huân di nha? !

Nữ tay cau mày nhìn chung quanh, thời điểm đang đánh nhau thời điểm bỗng nhiên không tìm thấy đối thủ của mình thật là một chuyện hết sức thống khổ.

“Trốn trốn tránh tránh tính toán cái gì anh hùng hảo hán?!” Nữ tử tìm không thấy mục tiêu! Cũng không cảm giác được khí tức, mà đám thú hạ nàng mang đến đã chạy tứ tán từ đời nào, không khỏi phải sử dụng phép khích tướng.

“A... ,Quân Tà Băng ta cũng không phải là anh hùng hảo hán gì, cửu vĩ hồ xem chiêu!” thanh âm của Tà Băng truyền đến từ bốn phương tứ hướng, nàng căn bản không thể phát hiện ra phương hướng của Tà Băng.

“Phanh!”

“Ah!”

Một âm thanh vật gì đó rơi xuống đất kèm theo một tiếng kêu thảm thiết vang vọng toàn bộ khu rừng, chỉ thấy vừa rồi tàn vũ đã biến mất theo Tà Băng lại xuất hiện lần nữa, hơn nữa bằng tốc độ kinh người cùng lực lượng quyết đoán chặt đi một cái đuôi của nữ tử!

Sau đó Tà Băng trực tiếp huyết sáo cang trang, thời khắc này bạch điều đang bay trên bầu trời lập tức hưng phấn bay đến bên người Tà Băng, cọt cọt vào khuôn mặt nàng, lúc này bạch điều dường như đã lớn hơn gấp đôi so với lần trước, có thể xem mấy cái đuôi của cừu vĩ hồ kia như thuốc bổ nha.

“Tiểu bạch. Lại có đồ ăn cho người nè.” Tà Băng sờ lên đầu bạch điều. Chia chia cái đuôi vừa bị cắt trên mặt đất nói.

Bạch điều nghi hoặc nhìn xuống đất, hai con mắt lập tức sáng rõ! lập tức bay khỏi người Tà Băng, vội vàng phi thân xuống ngậm cái đuôi vào trong mồm, cái đồ chơi này có thể là đồ tốt ah, lần trước sau khi ăn hết nó đã thành công tiến hóa thành thánh thú, chủ nhân thật là quá tốt thật tốt quá.

“Ah. Đáng giận đáng giận!” nữ tử xinh đẹp Cửu Vĩ Yêu Hồ vừa mới áp chế cơn đau kịch liệt. Chuẩn bị bắt đầu đem cái đuôi một lần nữa hợp lại, ai ngờ đảo mắt nhìn lại chứng kiến một đầu bạch điều ngậm cái đuôi của mình trong mồm bay đi rồi!

“Quân Tà Băng, Mị Yêu ta hôm nay tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi! Cửu Vĩ hợp nhất!” Cửu Vĩ Yêu Hồ hừ lạnh một tiếng xuất ra kỹ năng mạnh nhất của Cửu Vĩ Yêu Hồ nhất tộc!

Tà Băng nhìn chiêu thức giống như lần trước, đáy mắt hiện lên nét cười, bị nhốt một lần lại giúp mình lĩnh ngộ ra Quy Nguyên Phần Thiên Quyết thức thứ tư, hiện tại vẫn cho rằng chiêu này có tác dụng với mình sao?? Nói chuyện hoang đường viễn vông!

“Quy Nguyên Phần Thiên đệ tam thức: Vân Quy Vũ Roi!” Hiện tại chỉ cần uy lực của Quy Nguyên Phần Thiên Quyết đệ tam thức hoàn toàn đủ để Tà Băng đối phó Cửu Vĩ Hợp Nhất hoàn chỉnh, huống chi là một Cửu Vĩ Yêu Hồ đã bị chém mất một đuôi!

Đệ tam thức Vân Quy Vũ Roi vừa được tung ra, lập tức toàn bộ bầu trời mây đen kéo đến đùng đùng, tất cả những đám mây đen đều tụ tập lại sau lưng Tà Băng. Trong đó còn xen lẫn mấy tia sấm sét. Năng lượng khủng bố tụ tập cùng một chỗ! (diepbangcung.wordpress.com)

Lúc này, Cửu Vĩ hợp nhất cũng hoàn tất. Hai đạo hồn kỹ mạnh mẽ cùng phóng về phía nhau

Tà Băng thấy thế công không đúng liền lắc mình một cái, trực tiếp thuận di ra khỏi khu vực đánh nhau. Mà Cửu Vĩ Yêu Hồ còn đang ngẩng cao đầu chờ đợi cường đại hồn kỹ của mình giết chết Tà Băng.

Tà Băng cảm giác thực đã đến khu vực an toàn liền dừng thân.

“Hồng! Phanh!” Hai âm thanh cực lớn vang vọng toàn bộ Hồn Thú chi linh!

Nghe được thanh âm này Tà Băng lần nữa thối lui về phía sau, lần này lực va chạm của hồn kỹ hoàn toàn không hề thua kém lần trước va chạm với cùng Thiên Lang Vương. Tà Băng cũng sẽ không ngốc để cho kinh lực lâm bị thương. Lần này lại thông minh hơn nhiều.

Sau khi hai tiếng nổ mạnh vang lên, mang theo cường đại hồn lực cùng lực lượng hủy diệt. Chỉ thấy cây cối trong rừng rậm nhanh chóng hóa thành tro tàn! Tà Băng kinh ngạc lần nữa, lần này lực hủy diệt lực quả thực còn khủng bố hơn lần trước nha!

“Đã xảy ra chuyện gì?!” Một đạo thanh âm uy nghiêm vang lên bên tai Tà Băng. Sau đó hồn lực màu trắng cực kỳ cường đại bao phủ rừng cây ngăn cản lực lượng hủy diệt, kỳ tích bắt đầu xuất hiện, chỉ thấy rừng cây đình chỉ bị hủy diệt, bắt đầu mọc rễ nảy mầm, một lần nữa bắt đầu sinh trưởng.

Tà Băng đảo mắt nhìn về phía Bạch Hồ Vương uy nghiêm, lạnh lùng nói: “Chuyện gì xảy ra? Ta vừa đến Bạch Hồ nhất tộc đã có người muốn mạng của ta, ta bất quá chỉ là tự bảo vệ mình mà thôi.”

Bạch Hồ Vương nghe được lời của Tà Băng. Lập tức ngây ngẩn cả người. Có người muốn mạng của Tà Băng? Làm sao có thể. Lúc ấy sau khi hắn trở về từ Thiên Lang tộc, d9ie6u22 đầu tiên chính là ra lệnh nếu như thiếu nữ loài người tiến vào lãnh địa nhất định phải dùng lễ để đối đãi, cái Bạch Hồ tộc này xem ra nhất định phải chỉnh đốn lại một phen.

Rừng cây khôi phục bình thường rất nhanh dưới sự bảo hộ của Bạch Hồ Vương, lúc này một thân ảnh vô cùng chặt vật xuất hiện trong tầm mắt của Tà Băng cùng Bạch Hồ Vương.

“Mị Yêu?” Bạch Hồ Vương nhìn thấy người kia. Một cái tên liền từ trong miệng phun ra. Mặt mày còn hiện lên một tia chán ghét.

”Ngươi biết Cửu Vĩ Yêu Hồ này? Không ngại đem mạng của nàng cho ta đi.” Tà Băng nhìn thoáng qua nữ tử trên mặt đất, cười lạnh một tiếng, nói với Bạch Hồ Vương.

Bạch Hồ Vương ngờ ngác một chút, rõ ràng thật không ngờ Tà Băng có thể như vậy nói, cô gái này tuy là hắn không thích, nhưng mạng của nàng bây giờ còn có tác dụng.

“Phải chết sao?” Bạch Hồ Vương nhìn Tà Băng nói, cũng không có trực tiếp mở miệng cự tuyệt. Hắn làm sao quên những người bên cạnh thiếu nữ loài người này và bản thân nàng ta cường đại đến thế nào, Bạch Hồ Vương cũng không phải là sợ, mà là đối với loại người như Tà Băng, chỉ có thể kết giao không thể kết thù.

Nếu là cùng nàng kết thù oán, Bạch Hồ Vương tuyệt đối có thể tưởng tượng đến tình huống Bạch Hồ tộc rơi vào tận thế như thế nào.

“Thân phận của nàng?” Tà Băng lãnh đạm hỏi, Cửu Vĩ Yêu Hồ này còn chưa có triết để chọc giận nàng, ngược lại lưu lại cho nàng ta một mạng cũng không phải không thể. Coi như tiện tay đưa cho Bạch Hồ Vương một cái nhân tình. (diepbangcung.wordpress.com)

“Vương Hậu của ta.” Giọng điệu Bạch Hồ Vương lạnh nhạt, khiến Tà Băng thiếu chút nữa đã phun nước miếng.

Tà Băng nhìn Bạch Hồ Vương, lại đảo mắt nhìn Cửu Vĩ Yêu Hồ trên mặt đất, đầu nóng lên, liền cảm thán

“Bạch Hồ Vương, ánh mắt của ngươi cũng quá kém a, nữ nhân như vậy ngươi cũng có thể vừa ý? Chắc chắn.”

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Trùng Trị Mị Yêu

Bạch Hồ vương có chút mất đồ tại hồng khi bị Tà Băng nói như vậy, ho nhẹ hai tiếng che giấu sự xấu hổ của mình, sau đó cúi đầu nhẹ giọng ní non :
“Khụ khụ, có thể chữa cho ta chút mặt mũi được không?”

Bạch Hồ vương nói như vậy khiến cho tâm tình Tà Băng vui vẻ, không nghĩ tới Bạch Hồ vương lại đáng yêu như vậy, tứ đại chủng tộc của hồn thú chỉ linh, trừ bỏ tộc trưởng của Tứ Kim Cự Long có bối phận như gia gia, còn tam tộc đều là những người đồng lứa.

“Bạch Hồ vương, nữ nhân này yên ổn không có việc gì làm nên muốn sinh sự, ngươi nghĩ Quân Tà Băng dễ khi dễ như vậy sao?” Tà Băng nhún mày, rất muốn trêu đùa Bạch Hồ vương đáng yêu này, lúc không nói lời nào thoát nhìn rất uy nghiêm, nhưng nói chuyện thì quá đáng yêu.

“À, còn sống là được.” Bạch Hồ vương giương mắt nhìn về phía Mị Yêu, tay sờ cằm trưng ra bộ dáng nghiêm túc nói.

Tà Băng đang đứng ở giữa không trung rõ ràng run lên một chút, thiếu chút nữa đã ngã xuống, cực phẩm nha, Bạch Hồ vương này tuyệt đối chính là một kẻ cực phẩm dõ hoi, được rồi, còn sống là được.

Tà Băng tiếp tục nói chuyện với Bạch Hồ vương nữa, trực tiếp phi thân đến bên cạnh Mị Yêu, khóe miệng cong lên, nhìn Mị Yêu quần áo tả tơi đang hôn mê, ngồi xồm xuống, lấy một viên đan dược trong ngực giới nhét vào miệng nàng ta.

Nhìn đan dược tiến vào miệng Mị Yêu, Tà Băng liền đau lòng, đan dược này bỏ sức ra luyện vậy mà lại để một hồ ly tinh dùng.

Đan dược lập tức có hiệu lực khi tiến vào cơ thể Mị Yêu, đôi mắt run rẩy mở ra, lập tức trước mắt xuất hiện khuôn mặt tuyệt mỹ tràn ngập ý cười của Tà Băng, ánh mắt mê mang của Mị Yêu lập tức trở nên âm ngoan vô cùng.

“Loại người chết tiết kia! A, ngươi đã làm gì với ta? Hồn Lực của ta đâu? Lực lượng của ta đâu?” Mị Yêu nhìn thấy Tà Băng liền muốn sử dụng Hồn Lực tiếp tục công kích, không nghĩ tới lại cảm thấy cơ thể không còn một chút lực lượng.

Tại thế giới cường giả vì tôn này, nhất là tại hồn thú chỉ linh cá lớn nuốt cá bé này, không có lực lượng đại biểu cho điều gì? Tuyệt đối so với cái chết còn muốn thống khổ hơn! Ở Áo Táp Tư đại lục, phé đi Hồn Lực của nàng so với việc giết nàng còn khiến nàng thống khổ hơn.

“Lực lượng của ngươi à, lúc nào ta muốn trả cho ngươi thì sẽ trả.” Tà Băng cười như vô hại, bộ dáng xinh đẹp làm cho người ta hít thở không thông, Mị Yêu cũng không thường thức nét đẹp của Tà Băng, nhưng Tà Băng lại làm cho Mị Yêu thiếu chút nữa hít thở không thông.

“Mị yêu a, ta dường như không có chọc giận gì tới ngươi nha, vừa tiến vào hồn thú chỉ linh liền nhận được một phần đại lễ à.” Tà Băng nhìn khuôn mặt đỏ bừng so không hít thở được của Mị Yêu, tiếp tục nói.

Mị Yêu hừ lạnh một tiếng, dời đi ánh mắt đang đặt trên người Tà Băng: “Hừ, muốn giết muốn chém... A, vương, ngài nhanh cứu ta, người này chạy đến chỗ chúng ta muốn giương oai, còn dám đá thương ta, vương a...”

Mị yêu đảo mắt nhìn thấy Bạch Hồ vương, đôi mắt lập tức trở nên hoảng sợ vô cùng, lớn tiếng khóc lóc kêu gào với Bạch Hồ vương.

Bạch Hồ vương thân nhiên liếc nhìn nàng ta một cái, hồ ly ngu xuẩn, nếu Tà Băng thật sự muốn đại náo hồn thú chỉ linh, nơi này đã sớm bị nhân loại biến thái cùng đồng bọn biến thái của nàng làm cho long trời lở đất.

“Đi? Ta không có nói cho ngươi biết Bạch Hồ vương đã giao cho ta quyền xử trí ngươi sao?” Tà Băng thốt lên nghi hoặc làm cho thanh âm khóc lóc kêu gào của Mị Yêu lập tức ngưng bật, người này đang nói cái gì? Bạch Hồ vương đem nàng giao cho người này xử trí? Làm sao có thể?!

“Mị yêu, ngươi can đảm dám vi phạm mệnh lệnh của bốn vương, muốn tìm cái chết sao?” Bạch Hồ vương lại khôi phục uy nghiêm vô cùng vương giả phong phạm, lạnh lùng nói với Mị Yêu đang kinh ngạc.

Mệnh lệnh Vương giả không thể làm trái!

“Vương, Mị Yêu, Mị Yêu chính là muốn thay ngài nghênh đón khách quý, nhưng không nghĩ tới người này không nói gì đã cắt mất một cái đuôi của ta, vương, ngài sao lại oan uổng ta như vậy?” Mị yêu điềm điềm đáng yêu nhìn Bạch Hồ vương, đáy mắt xuất hiện nồng đậm bi thương, nếu không phải Tà Băng mới vừa đại chiến một trận với nàng ta, sợ là nàng cũng nhìn không ra Mị Yêu đang nói dối, hiện tại cái nhìn của Tà Băng đối với tộc cửu vĩ hồ càng ngày càng kém.

“Ngà? Nguyên lai Bạch Hồ vương hậu dùng cửu vĩ hợp nhất để nghênh đón khách nhân, vậy người nói ta có nên đáp lễ đáp lễ cho người?” Tà Băng tiến lên hung hăng nắm cầm Mị Yêu, đáy mắt hiện lên một tia thị huyết sáng bóng, cho rằng Quân Tà Băng nàng là đứa ngốc sao?

“Vương...” trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp điềm điềm đáng yêu của Cửu vĩ hồ, nước mắt bắt đầu tuôn rơi, sợ là ai nhìn vào đều cảm thấy đau lòng, nhưng chiều này của Mị Yêu lại không có chút tác dụng gì với Bạch Hồ vương.

Bạch Hồ vương hừ lạnh một tiếng, không nói gì, ánh mắt chuyển hướng nơi khác, đôi mắt màu trắng có chút ngưng trọng, cửu vĩ hồ bộ tộc, các người còn chưa từ bỏ ý định sao? Thật sự nghĩ rằng mị yêu có thể khống chế bọn vương? Không khỏi quá coi thường Bạch Hồ vương ta!

“Cửu vĩ hồ à, lần trước cửu vĩ hồ bị ta đánh chết ở thất thái hồ có quan hệ với người? Muốn báo thù cho nàng ta?” Tà Băng nghĩ lại liền nghĩ tới cửu vĩ hồ yêu bị nàng chặt đứt 9 cái đuôi ở thất thái, cùng với việc thân sắc của Mị Yêu khi nàng sử dụng Nguyệt loan đao, Tà Băng đại khái đoán ra hai cửu vĩ hồ này sợ là có chút quan hệ.

“Chính là tỷ tỷ của ta, bắt quá ta còn muốn cảm tạ người đã loại bỏ ả, ha ha, báo thù? Chỉ bằng ả hồ ly đó cũng đáng Mị Yêu ta ra tay ư?” Mị yêu nghe Tà Băng nói, liền hừ lạnh một tiếng.

Cửu vĩ hồ lúc trước bị Tà Băng đánh chết tên là Mị Cơ, là tỷ tỷ của Mị Yêu, hai tỷ muội từ nhỏ đã bất hòa, đều muốn mượn cơ hội loại bỏ lẫn nhau, chính là Mị Cơ không có mắt, chẳng những trêu chọc Tà Băng, còn đánh chủ ý lên mấy người Quân Tà Trần, chạm vào nghịch lân của Tà Băng, kiểu chết như vậy quả thực đã rất tiện nghi cho Mị Cơ!

Tà Băng thân nhiên cười, cửu vĩ hồ yêu tộc, luận thực lực thì rất cường đại, kỳ thật tuyệt không hơn tứ đại chủng tộc khác, nhưng ám lưu trong tộc như vậy, muốn siêu việt hơn tứ đại chủng tộc, bọn họ quả thật mơ mộng hảo huyền!

Một chủng tộc muốn tại địa phương cả lớn nuốt cả bé này sinh tồn, đi cùng với thực lực cường đại, trọng yếu nhất chính là đoàn kết nhất trí!

Nếu có ngoại tộc xâm nhập, cho dù là loại người ích kỷ hay tham lam cũng sẽ nhất tề xuất động liên hợp lại đuổi kẻ thù bên ngoài, đây cũng chính là lý do vì loài người ở Áo Tập Tư đại lục chiếm cứ vị trí chủng tộc cường đại nhất!

Mà cửu vĩ hồ chủng tộc này, sự đố kỵ ganh ghét rất cao, chủng tộc như vậy có thể được như hiện tại đã rất khó khăn rồi.

“Mị yêu, người cảm thấy ta hồi báo sự nhiệt liệt hoan nghênh của người như thế nào đây? Hừ?” thanh âm thân nhiên mang theo ý cười lại làm cho Mị Yêu run rẩy cả da đầu sau khi nghe được, tỷ tỷ của nàng chết như thế nào nàng cũng đã nghe nói qua, người này thật sự tâm ngoan thủ lạt như lời đồn trong tộc nhà?

“Hừ, Mị Yêu ta hôm nay ở đây, Bạch Hồ vương người vô tình cũng đừng trách Mị Yêu ta vô nghĩa!” Mị Yêu đôi mắt chột lóe, hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nói với Bạch Hồ vương, vốn định giữ cho Bạch Hồ vương người một mạng, không nghĩ người lại vô tình như thế, vậy thì đừng trách Mị Yêu ta!

“Mị Yêu, nhớ truyền âm nói cho cửu vĩ yêu hồ tộc biết, Bạch Hồ tộc không thể xâm phạm!” Nghe Mị Yêu nói, Bạch Hồ vương liền hướng tầm mắt nhìn về phía Mị Yêu, cuối cùng cùng lời ra bộ mặt thật của người, Bạch Hồ bộ tộc sao lại sợ đám rác rưởi các người?

Tà Băng đứng bên cạnh nghe được có chút mơ hồ, cửu vĩ yêu hồ này không phải là vương hậu của hắn sao? Bỗng nhiên, trong đầu ánh sáng chột lóe, chẳng lẽ cửu vĩ yêu hồ tộc muốn tiêu diệt Bạch Hồ bộ tộc? Tà Băng không thể lẫn nữa không cảm thán hành động tìm cái chết của bộ tộc cửu vĩ yêu hồ, Bạch Hồ bộ tộc chiếm cứ hồn thú chi lĩnh lâu như thế, muốn tiêu diệt Bạch Hồ tộc quả thực chính là đang nằm mơ!

Hơn nữa Tà Băng rất có hảo cảm đối với Bạch Hồ tộc, thứ nhất là vì trong tứ đại thủ hộ thần của Hoa Hạ thì đứng đầu là Bạch Hồ, trong tiềm thức Tà Băng cũng cho rằng Bạch Hồ bộ tộc là chủng tộc tuyệt đối cường hãn, cho nên hành động của tộc cửu vĩ yêu hồ hiện tại chính là hoàn toàn tìm cái chết.

“Cửu vĩ hồ yêu bộ tộc là gan thật không nhỏ nha, ân, hôm nay ta không thể giết người, lưu người một cái mệnh cũng được.” Tà Băng nói như vậy, thân sắc Mị Yêu dần trở nên kinh hãi, không giết nàng là tốt rồi, chỉ cần còn có mệnh là tốt rồi, bắt quá còn không đợi nàng ta cao hứng, câu nói sau cùng của Tà Băng làm cho mặt mũi Mị Yêu trong nháy mắt trở nên trắng bệch.

“Ân, chỉ cần cắt 7 cái đuôi của người là được rồi, chừa cho người 1 cái.” Tà Băng ra vẻ rộng lượng nói, trên mặt rõ ràng viết, ta lưu người một mạng, mau cảm cảm tạ ta đi.

Tiếp theo, Tà Băng lại huyết sáo một tiếng, bạch điều Tiểu Bạch liền xuất hiện, Tiểu Bạch nhìn 7 cái đuôi, hưng phấn bay vòng quanh trên đầu Tà Băng, chủ nhân thật là thật tốt quá, 7 cái đuôi hồ ly, tộc nhân của nó có thể tiến thêm 1 bước, sau đó cọ cọ mặt Tà Băng, liền quắp 7 cái đuôi bay mất hút trên bầu trời xanh.

Tà Băng mắt cười tùm tùm, đi đến bên cạnh Bạch Hồ vương: “Bạch Hồ tộc hẳn là có thể thu phục cửu vĩ yêu hồ đi?”

“Bạch Hổ bộ tộc há có thể để bọn rác rưởi này dòm ngó?” Bạch Hổ vương thẳng sống lưng, khinh thường nhìn thoáng qua Mị yêu đang trợn mắt há mồm, sau đó ra lệnh: “Bạch Tề, đem này rác phẩm này ném tới lãnh địa của cửu vĩ yêu hồ!”

“Tuân mệnh, vương.” Một đạo thanh âm từ không trung phiêu phát ra, theo sau đó một thân ảnh màu trắng hiện lên, túm lấy Mị Yêu rồi bay đi.

“A a a a...” Lúc này thanh âm thống khổ của Mị Yêu mới truyền ra, liên tục bị chặt đứt 8 cái đuôi Mị Yêu đau đớn quả thực muốn chết đi sống lại.

“Nhân loại, Bạch Ngọc, Mị Yêu ta sẽ không bỏ qua của các ngươi...” Trong thanh âm thống khổ hỗn loạn nồng đậm hận ý theo gió phiêu tán đến bên tai Tà Băng cùng Bạch Hổ vương.

Bạch Hổ vương cùng Tà Băng đồng thời nhún vai, sự ghen ghét của nữ nhân tuy rất đáng sợ, nhưng trước thực lực tuyệt đối, nàng ta tính cái gì? Chủng tộc của nàng ta cũng không là cái gì! Một cây thông nhỏ sinh trưởng ở nơi chung quanh đều là đại thụ, thật cho mình rất ưu việt sao?

“Cửu vĩ yêu hồ là gan không khỏi cũng quá lớn đi, lại dám muốn tiêu diệt Bạch Hổ tộc?” Tà Băng ngẩng đầu nhìn Bạch Hổ vương đang che mặt.

“Cửu vĩ yêu hồ nằm trong lãnh địa thuộc sự quản lý của Bạch Hổ tộc ta, sinh tâm phản nghịch cũng thực bình thường.” Bạch Hổ vương cùng Tà Băng tuy rằng không quen tất, nhưng là đối Tà Băng cũng có chút hảo cảm khó hiểu, chính là đơn thuần hảo cảm mà thôi.

“Bình thường? Bình thường cái rắm a, ta sợ là ở trong đại lục có người tác quái.” Tà Băng lúc trước cùng Đông Phương Mộc Vũ, Hoa Thần Dật nói chuyện phiếm, trong lúc vô tình nghe bọn họ nói ra đại lục gần đây rất dị thường.

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 125: Hắc Âm Vương Quốc

“Cái gì? Người đại lục tác quái?” Bạch Hổ vương vừa nghe xong, nhất thời kinh ngạc kêu lên.

Cũng không thể nói phản ứng của Bạch Hổ vương quá khích, dù sao hồn thú chi linh chưa bao giờ cùng nhân loại kết giao, hơn nữa căn bản không có khả năng có nhân loại có thể tiến vào hồn thú chi linh, đương nhiên Tà Băng là một ngoại lệ.

“Người? Bọn họ cũng không được tính là con người nha, bọn họ có mục đích gì ta cũng không muốn biết, lúc trước ta đã cảnh cáo bọn họ, hiện tại cửu vĩ hồ yêu bộ tộc có liên quan đến bọn họ không cũng chưa xác định được, bất quá nếu thật sự là do bọn hắn nhúng tay vào việc này, chắc chắn chuyện không đơn giản chỉ dừng lại ở việc diệt Bạch Hổ bộ tộc.” Tà Băng nặng nề nói.

Lúc trước đã cảnh cáo gia tộc của Thủy Yêu, không nghĩ tới ở sau lưng bọn họ lại không chịu thành thật, lúc Hoa Thần Dật nói đại lục đang gợn sóng, nàng liền cảm giác được hẳn là Thủy Yêu gia tộc bắt đầu âm thầm giờ trò quỷ, chính là không nghĩ tới hồn thú chi linh thế cũng xuất hiện sự tình này.

“Nếu quả thật như theo như lời ngươi nói, Bạch Hổ tộc chúng ta chính là mục tiêu đầu tiên bọn chúng xuống tay? Sau đó tiếp tục xưng bá hồn thú chi linh? Ha ha, chê cười! Bạch Hổ tộc há có thể bọn chúng muốn đạp là đạp được!” Bạch Hổ vương dù sao cũng là nhất tộc chi vương, vừa nghe xong lời Tà Băng nói đã đại khái suy ra mục đích của bọn họ, ngạo nghễ mở miệng nói, Bạch Hổ bộ tộc có hơn vạn năm tích lũy có thể để cho bọn họ xâm nhập?

“Ngươi cũng không nên xem thường bọn họ, lúc trước ta đã cảnh cáo bọn họ, tuy biết rõ bọn họ có dã tâm nhưng không giết chết, chính là vì sau khi thăm dò ta phát hiện những cái bọn chúng biểu hiện ra bên ngoài chỉ là một phần, theo của ta cảm giác, gia tộc bọn họ tồn tại cả vạn năm tuyệt đối không đơn giản như vậy.” Tà Băng có chút ngưng trọng mở miệng nói, lúc trước ở sân huấn luyện sự uy hiếp của nàng đối với Thủy Yêu cùng Tử Diễm Nghĩa cũng chỉ có thể làm cho bọn họ thu liễm.

Thủy Yêu gia tộc chính là gia tộc lúc trước đã bỏ ra 100 triệu để lấy được lọ trúc cơ đan cuối cùng tại phòng đấu giá, mà gia tộc này có lẽ nên gọi là quốc gia thì đúng hơn.

Hắc Âm Vương Quốc!

Mục đích của bọn họ rất đơn giản, xưng bá đại lục.

Hiện tại thế lực của Tà Băng nhiều nhất cũng chỉ tra được thực lực bên ngoài bọn họ biểu hiện ra thôi, còn tàng băng ngầm thì một chút tin tức nàng cũng không thể tra ra được, hơn nữa bọn họ vẫn không có động tác gì, cho nên Tà Băng cũng không để tâm.

Nhưng mà lần này, bọn họ dường như đã không nhịn nữa.

Tà Băng sẽ không để cho bọn họ đạt được mục đích, nàng không quan tâm sự tồn vong của đại lục, nhưng nàng lại quan tâm sự an toàn của người thân, bằng hữu, vì sự an toàn của họ, Tà Băng nhất định sẽ ngăn cản kế hoạch của bọn chúng! Muốn hồn thú chi linh? Vậy toàn bộ biến thành đồ ăn của Tiểu

Bạch đi!

Tà Băng vẫn có chút buồn bực, bọn hắn không biết rằng mình đang ở đây sao? Làm thế nào còn dám phái người tới hồn thú chi linh.

Thật ra Tà Băng không biết rằng, chuyến đi đến hồn thú chi linh lần này, tuy không có cố ý che dấu, nhưng lại có một số người dàn xếp che dấu giúp Tà băng, cũng không rõ lý do vì sao muốn che dấu, nhưng bọn hắn đã làm như vậy.

Cho nên toàn bộ đại lục chỉ biết là Tà Băng đi lịch lãm, còn đi đâu, căn bản không biết.

Kỳ thật còn có một nguyên nhân quan trọng nhất chính là, gia tộc của Thủy Yêu căn bản không đặt Tà Băng vào mắt, ở trong mắt bọn họ, bất quá Tà Băng chỉ là một cô gái có thiên phú cao một chút thôi, về phần sau này sẽ cường đại đến như thế nào thì đợi sau khi lợi dụng xong thì tính.

“Yên tâm đi, hồn thú chi linh không phải là một quả hồng mềm, vậy thì tiểu thư tôn quý, bốn vương cùng đại binh Bạch Hổ bộ tộc mời người đến Bạch Hổ tộc làm khách.” Bạch Hổ vương nhìn thấy Tà Băng có chút lo lắng liền cười lạnh lùng sau đó bày ra một tư thế quý tộc.

Tuy rằng biểu hiện bên ngoài Bạch Hổ vương là không thêm để ý, nhưng cũng đã đem lời Tà Băng nói đặt vào đáy lòng, hẳn là nhất tộc chi vương, hẳn gánh vác sự hưng vong của Bạch Hổ tộc, những nguy hiểm tiềm tàng hẳn phải bóp nát từ trong trứng nước!

Tà Băng liền giãn chân mày: “Phiền toái Bạch Hổ vương vậy.”

Sau khi hai người phi thân về một phương hướng, đập vào mắt Tà Băng chính là một tòa thành to lớn nhưng lại giống hệt như tòa thành ở lãnh địa Hỏa Phụng Hoàng tộc, bất quá của Bạch Hổ tộc so với Hỏa phụng hoàng tộc lại càng khí phách hơn một chút.

Hai người đáp xuống đất, trực tiếp tiến vào trong thành, Bạch Hổ vương an bài chỗ ở cho Tà Băng, trò chuyện hai câu Hổ vương liền đứng dậy rời đi, chắc là đi bố trí canh gác đề phòng.

Nhưng mà Tà Băng đã đoán sai, Bạch Hổ vương không phải đi chuẩn bị đề phòng, mà là chuẩn bị đi tiêu diệt cửu vĩ yêu hồ bộ tộc! Bạch Hổ vương cũng không phải là một người ngồi chờ chết, nếu đã xé rách da mặt với tộc cửu vĩ yêu hồ thì chờ đợi bọn chúng công kích không phải là chuyện hắn làm.

Tà Băng đi vào phòng, tràn đầy kinh ngạc, căn phòng này giống ở Phụng Hoàng tộc y như đúc, trang sức lửa đỏ được chủ nhân trang trí đầy căn phòng. Hiện tại Tà Băng càng ngày càng hiếu kỳ, rốt cuộc người này là ai?

Tà Băng thu hồi tâm tư không tiếp tục tự hỏi, trực tiếp khoanh chân ngồi ở trên giường, lúc sáng đánh một trận với nữ nhân kia, Hồn lực tiêu hao một nửa, phải khôi phục lại Hồn lực rồi nói sau.

Từ lúc bắt đầu tu luyện đến nay đã một ngày, đảo mắt màn đêm đã buông xuống, Tà Băng bị thanh âm âm ỹ bên ngoài đánh thức, nhú mày, mở cửa ra tùy tiện kéo một hồn thú đang đi ngang qua hỏi.

“Sao lại thế này? Vương của các người đâu?” Tà Băng vừa tu luyện xong, trên người còn lưu lại uy áp cường đại, làm cho hồn thú trước mặt bị ép đến lạnh run.

“Vương, vương...” Hồn thú tuy rằng sợ hãi, ánh mắt đảo quanh không nói được gì, thấy cái gì cũng không hỏi được, mà hiện tại Bạch Hổ tộc nghiêm ngặt đề phòng như vậy, Tà Băng tưởng cửu vĩ yêu hồ bộ tộc đã tấn công đến, đôi mắt chợt lóe ném hồn thú trên tay xuống đất, lắc mình liền biến mất ở trong đại sảnh.

Hồn thú kia nhìn thấy Tà Băng rời đi, lập tức ngã phịch trên đất, khủng bố a, hơi thở cùng ánh mắt của cô gái này thật là khủng khiếp, so với sự tức giận của Vương còn khủng bố hơn!

Tà Băng ra khỏi thành liền phóng thần niệm ra dò xét, trong nháy mắt tìm được Hổ vương, tuy rằng thần sắc Bạch Hổ vương nghiêm túc nhưng không thấy bất cứ cửu vĩ yêu hồ nào công kích, Tà Băng yên tâm, bay đến chỗ Bạch Hổ vương.

“Tà Băng?” Bạch Hổ vương đang trầm tư cảm nhận được có hơi thở tới gần, đảo mắt liền thấy được Tà Băng, không khỏi nghi hoặc mở miệng nói.

“Àn, là ta, người tính làm cái gì?” trong lòng Tà Băng đại khái đã biết cái gì, nhưng không có nói ra.

“Tấn công tộc cửu vĩ yêu hồ.” Bạch Hổ vương cũng không giấu diếm gì Tà Băng, thản nhiên nói ra.

Tà Băng sững sốt một chút, liền khôi phục bình thường, mặt mày loay loay: “Cá lớn nuốt cá bé chính là dạng này, tốt cho một cái tiên hạ thủ vi cường. Khi nào thì xuất phát? Tính ta một phần! Mị Yêu kia còn nợ ta một mạng.”

Tà Băng giết một siêu thần thú cửu vĩ yêu hồ, hôm nay lại phế đi 8 cái đuôi của một cửu vĩ hồ, nàng đã kết đại thù với tộc cửu vĩ yêu hồ rồi, thừa dịp này đem nguy cơ tiềm ẩn diệt trừ.

“Đêm nay.” Bạch Hổ vương căn bản coi việc làm này của Tà Băng là chuyện bình thường phải làm.

Tà Băng gật gật đầu, hai người cũng không nói gì nữa.

“Vương, đã chuẩn bị tốt mọi thứ, chỉ cần ngài ra lệnh, lập tức san bằng tộc cửu vĩ yêu hồ.” Một siêu thần thú cao lớn đáp xuống bên cạnh hai người,

cung kính nói với Bạch Hổ vương.

Bạch Hổ nhếch mép, cửu vĩ yêu hồ các người đã không thành thật, vậy thì đừng trách bốn vương.

“Tà Băng, chú ý an toàn, cửu vĩ yêu hồ bộ tộc có 30 vị siêu thần thú, 3 vị thần sai, còn có một vị yêu hồ cấp thần tôn.” Bạch Hổ vương đảo mắt đem thực lực cửu vĩ yêu hồ nói cho Tà Băng, để tránh Tà Băng đến lúc đó khinh địch mà gặp nạn.

Mà khi Tà Băng ở nghe đến mấy cái này, đã muốn có chút than thở, không nghĩ tới thực lực của chi là một tộc cửu vĩ yêu hồ lại cường hãn như vậy! Như vậy hiện tại Tà Băng quả thực không dám tưởng tượng thực lực của tứ đại chủng tộc chiếm vị trí đứng đầu trên vạn năm đến tột cùng cường hãn như thế nào?

“Ha ha, chi bằng một chút thực lực này của bọn họ, bốn vương còn chưa để vào mắt.” Bạch Hổ vương nhìn bộ dáng khiếp sợ của Tà Băng, nhẹ giọng cười cười, cửu vĩ yêu hồ luôn trong thuộc địa hãn quản lý, bọn họ có bao nhiêu thực lực hãn còn có thể không biết sao?

“Ha ha, hảo, ta cũng muốn biết vị cửu vĩ yêu hồ cấp thần tôn kia có bao nhiêu cường hãn!” Tà Băng sáng khoái cười, nàng cũng không phải là người lỗ mãng, hôm nay tuy rằng đi não loạn, nhưng là thần giai hồn thú, thần tôn hồn thú thật sự không phải là người mà nàng có thể đối phó, hôm nay tới để mở mang kiến thức, và đối phó vài cái siêu thần thú cho đỡ nhện.

“Hảo, chúng ta lập tức xuất phát!” Bạch Hổ vương vùng lên y bảo, đi về phía đội ngũ đã tập hợp.

Ba người cùng nhau đi tới trước mặt đội ngũ, Tà Băng lẳng lặng tiến ra phía sau đội ngũ, Bạch Hổ vương hiểu ý liền cười, đi lên phía trước, nhìn tộc viên dưới đài, không nói gì chỉ thần nhìn đảo mắt nhìn qua lập tức khiến cho khí thế toàn đội ngũ lập tức đại trưởng.

“Cửu vĩ yêu hồ can đảm dám phạm uy nghiêm Bạch Hổ tộc ta, vậy hôm nay chính là ngày hủy diệt của bọn chúng!” Bạch Hổ vương thần nhiên nói, nhưng lời nói ra lại làm không khí dưới đài hoàn toàn sôi trào!

Bạch Hổ tộc tộc viên luôn luôn thập phần chán ghét cửu vĩ yêu hồ bộ tộc, bình thường e ngại vương hậu nên không thể không nhượng bộ bọn chúng hai phần, nhưng lại cho rằng bọn họ dễ bắt nạt? Hôm nay nghe nói vương hậu bị Tà Băng hung hăng đánh một trận, còn bị vương đuổi về cửu vĩ yêu hồ tộc, thật sự là thích a!

Hôm nay đi đến cửu vĩ yêu hồ tộc, không giết đến thống khoái thì không về! Nói cho bọn chúng biết lãnh địa của Bạch hổ tộc không phải nơi bọn chúng muốn là có thể càn rỡ được!

“Vương, chinh chết bọn chúng!”

“Vương, diệt cửu vĩ yêu hồ!”

“Bạch Hổ tộc uy nghiêm không thể xâm phạm!”

...

Tà Băng giương mắt nhìn Bạch Hổ vương đang ở không trung cùng sĩ khí Bạch Hổ tộc đại trấn, cười gật gật đầu, xem ra cửu vĩ yêu hồ tộc thực sự khiến người ta chán ghét.

Ngô, hôm nay không biết có thể vì bạch điều chuẩn bị bao nhiêu thuốc bổ, Tiểu Bạch là con của bạch điều vương, xem ra mấy cái đuôi hôm nay sẽ để tiểu Bạch đem về cho bạch điều tộc.

“Xuất phát!” Ra lệnh một tiếng, đội ngũ khổng lồ đi về hướng cửu vĩ yêu hồ tọa lạc!

Mà lúc này cửu vĩ yêu hồ bộ tộc đã muốn tập hợp xong, sĩ khí cũng đại chấn hướng tới Bạch Hổ tộc mà đến!

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Hai Tộc Đại Chiến

Đội ngũ khổng lồ đi về phía tộc cửu vĩ hồ, Tà Băng cũng chậm rãi đi phía sau, thật ra nàng cũng không có nhiều hứng thú đối với tộc yêu hồ này, chẳng qua nàng muốn biết gia tộc kia phái người nào đến hồn thú chi lĩnh.

Lòng tham không đáy, rắn mà muốn nuốt voi! Muốn hồn thú chi lĩnh, cũng không hỏi xem Quân Tà Băng nàng có đồng ý hay không!

Áo Táp tư đại lục thoát nhìn bề ngoài thì yên lặng, nhưng lại rất nhiều tổ chức ngầm muốn chiến đấu sống mái với đế quốc Từ thị, mà gia tộc này cũng là một trong những tổ chức có thực lực mạnh nhất.

Đối với việc xưng bá đại lục Tà Băng không có một chút hứng thú, người nào muốn đứng đầu đại lục cũng không ảnh hưởng gì đến nàng, chỉ cần không chạm vào nghịch lân của nàng là được, nhưng Thượng Cổ Quân gia cùng Bắc Sơn Hoa gia là hai đại thù hờ thân của đại lục, và mối quan hệ của 2 gia tộc không thể tách rời khỏi đế quốc Từ thị.

Cho nên với kẻ xấu, Tà Băng tất nhiên sẽ không bỏ qua, quan trọng hơn chính là gia tộc này cũng không phải là con người, Tà Băng cảm thấy mục đích cuối cùng của hắn không phải là xưng bá đại lục, mà là muốn phủ định sự thống trị của loài người, vì người thân và bằng hữu, nàng nhất định sẽ nhổ tận gốc gia tộc này!

Ngay lúc Tà Băng phân thần tự hỏi, đại đội đã ngừng lại, một thanh âm bén nhọn đánh gãy suy nghĩ của nàng.

“Không biết Bạch Hồ Vương đại giá quang lâm có gì chỉ giáo?”

Tà Băng mới hoàn hồn, liền nhíu mày, giương mắt nhìn về phía trước, nhất thời có chút ngây người, chỉ thấy đối diện cũng là một đại trăn giống như Bạch Hồ tộc, ba mươi vị siêu thần thú hóa hình người đứng ở tiền phương, mà trước bọn hắn còn có 3 vị lão giả khí thế sắc bén khiến người khác sợ hãi, nói vậy hắn là ba vị thần giai kia.

“Nga? Cửu vĩ yêu hồ bộ tộc này lại có chủ ý gì?” trong con ngươi màu trắng của Bạch Hồ vương có một tia nguy hiểm, không nghĩ tới động tác của tộc cửu vĩ yêu hồ cũng nhanh chóng như vậy, còn phái ra cường giả toàn tộc, cho rằng như vậy là đủ rồi sao?

Bên Bạch Hồ tộc có 35 vị siêu thần thú, không nhiều không ít vừa nhiều hơn năm vị, thần giai cũng không nhiều không ít vừa vặn tám vị, cái khác thần thú lại nhiều đếm không xuể, cho nên trận chiến này rõ ràng ưu thế thiên về Bạch Hồ tộc.

Nhưng tộc cửu vĩ yêu hồ ở đối diện lại không một chút sợ hãi, ngược lại là cảm giác được một ý chí nhất định sẽ thắng, trên mặt người nào cũng tràn đầy cao ngạo, nhưng cửu vĩ yêu hồ làm sao có thể so sánh với Bạch hồ tộc đã xưng bá nhiều năm? Huống chi còn có Tà Băng biến thái này, cho nên trận này đại chiến còn chưa bắt đầu đã nhận định kết cục của bọn họ!

“Ha ha, Bạch Hồ vương lại hỏi ta như thế nào? Hôm nay ở đây nói rõ ràng mọi chuyện đi, tộc Cửu vĩ yêu hồ ta muốn giết Bạch Hồ tộc các ngươi!” một vị thần giai đứng đầu tộc Cửu vĩ yêu hồ lạnh lùng nói với Bạch Hồ vương lạnh lùng nói, trên mày tràn ngập tự tin.

“Ha ha, các huynh đệ, bằng vào đám rác rưởi này mà muốn tiêu diệt ta Bạch Hồ tộc?” Bạch Hồ vương còn chưa nói gì, một vị siêu thần thú Bạch hồ phía sau đã cười phá lên, trong giọng nói nồng đậm giễu cợt.

Những Bạch Hồ phía sau giống như nghe được chuyện buồn cười nhất trên đời, Bạch Hồ tộc tung hoành hỗn thú chi linh, một cái tiểu chủng tộc dưới trướng cũng dám đòi đứng ngang hàng với bọn họ? Còn tuyên bố muốn diệt bọn hắn? Buồn cười, thật sao buồn cười hết sức!

“Cửu vĩ yêu hồ, hôm nay liền cho các ngươi biết sức mạnh của Bạch Hồ tộc!”

“Cửu vĩ yêu hồ, ha ha, một đám rác rưởi, cút về địa ngục đi thôi!”

...

Lúc này Tà Băng đang cau mày, cửu vĩ yêu hồ là một chủng tộc thông minh狡 hoạt, loại tình huống hiện tại kẻ ngốc còn biết là kẻ mạnh đáp kẻ yếu, nếu bọn họ lại không có sợ hãi, chỉ có hai nguyên nhân, một chính là tất cả cửu vĩ yêu hồ ở đây đều kẻ ngốc, một điểm khác chính cửu vĩ yêu hồ đã có kế hoạch tất thắng.

Hiển nhiên, cửu vĩ yêu hồ trước mặt không phải kẻ ngốc.

Nhìn bọn họ cũng không có chú ý đến mình, Tà Băng phi thân lên một cây đại thụ, từ trên cao nhìn xuống tình huống bên dưới, hôm nay Bạch Hồ tộc nhất định diệt sạch cửu vĩ yêu hồ, bất luận cửu vĩ yêu hồ nắm chắc cái gì, nàng nhất định sẽ không để cho tộc cửu vĩ yêu hồ thực hiện được!

Tộc Cửu vĩ yêu hồ nghe được những lời đó của Bạch Hồ tộc, nhất thời mặt đỏ tai hồng, không biết là giận hay là xấu hổ.

“Hừ! Chờ các ngươi có bản lĩnh đã bại chúng ta rồi nói sau!” một vị thần giai của tộc Cửu vĩ yêu hồ tộc hừ lạnh nói.

Bạch Hồ vương cũng không nói gì, khóe miệng vẫn mang theo ý cười, liền đứng ở nơi đó trấn áp cửu vĩ yêu hồ tộc, bằng vương giả uy nghiêm!

Mệnh lệnh Vương giả không thể làm trái!

“Linh mệnh! Các huynh đệ, giết sạch bọn tạp toái này!” Đại hán vừa mới mở miệng thì lễ với Bạch hồ vương rồi xoay người nói với tộc nhân, bộ dạng y như tên thổ phi bình thường, làm mất Tà Băng trừng thật to, giống như không phải đang chứng kiến hai chủng tộc đại chiến mà là hai bang phái giang hồ ở thế kỷ 21 sống mái với nhau.

“Nực cười! Cửu vĩ yêu hồ bộ tộc, vì bá nghiệp của chúng ta, giết cho ta!” Cửu vĩ yêu hồ bộ tộc cũng không cam lòng yếu thế, sau một tiếng rống to, người của chủng tộc nhân đã lao vào chiến đấu với nhau! Nhưng mà cao thủ thần giai hai phương đều lui về hậu đài, hiện tại chỉ là món khai vị thôi.

Tà Bãng đem thần niệm trải rộng, dò xét khắp cuộc chiến, đồng thời bao phủ khắp ngõ ngách, tìm kiếm bong bóng người của gia tộc kia.

Bạch Hổ vương lẳng lẳng đứng trên cao nhìn xuống bên dưới, trong con ngươi không một chút dao động, kết quả trận chiến này chắc chắn không chút thay đổi.

Đi? Thần niệm của Tà Bãng vừa quét đến địa phương cách chiến trường 1km, đột nhiên phát hiện một khí tức nguy hiểm, sau một lúc lâu dò xét tại địa phương đó, Tà Bãng phát hiện có khoảng hơn 10 thân ảnh, cảm thụ một chút khí tức của bọn họ, con ngươi đen láy của Tà Bãng hiện lên sát khí!

Thật sự là bọn họ! Sát khí trong lòng Tà Bãng bạo tăng, những người này thật đáng chết! Dã tâm rất lớn phải không? Hôm nay Quân Tà Bãng ta liền cho các ngươi có đi mà không có về!

Tà Bãng phi thân đến bên cạnh Bạch Hổ vương, người tràn đầy sát khí làm cho Bạch Hổ vương nhũn mày khó hiểu, nghi hoặc nhìn về phía Tà Bãng.

“Quả nhiên là bọn hắn, trên đại lục bọn họ không dám hành động thiếu suy nghĩ, thế nhưng lại đem tâm tư đặt ở hồn thú chi linh, hôm nay không tiêu diệt hết bọn chúng thì ta không gọi là! Xem ra lần trước cảnh cáo quá nhẹ nhàng, hôm nay nhất định phải bọn họ có đi mà không có về!” sát khí nơi đây mất Tà Bãng bạo phát.

Lúc trước nàng đã nói Áo Tạp Tư Đại lục nàng sẽ bảo vệ! Muốn làm càn cũng phải xem Quân Tà Bãng nàng có đồng ý hay không!

“Àn? Tà Bãng ngươi muốn giết bọn họ?” Bạch Hổ vương nghe Tà Bãng nói, đáy mắt xuất hiện nét cười, Tà Bãng quả nhiên đủ khí phách! Làm cho bọn họ có đi không có về, còn là 1 lời nói sao? Muốn lấy Bạch Hổ tộc để khai đao, không cho bọn hắn một chút giáo huấn suốt đời khó quên thì bọn chúng tưởng rằng hồn thú chi linh sợ bọn họ ? ! Buồn cười!

“Ha ha, gặp phải Quân Tà Bãng ta, còn có thể còn sống trở về sao? Ta cảm thụ được phía trước tổng cộng ba mươi sáu tên, trong đó thần giai một gã, hồn đệ mười tên, hồn tôn hai mươi tám tên, không nghĩ đến gia tộc bọn họ lần này cũng dốc một lượng máu lớn, ta làm sao có thể thả hổ về rừng?” Tà Bãng cuồng ngạo mở miệng nói, mặc kệ rốt cuộc mục đích của bọn họ đến đây để làm gì, nếu đụng phải nàng, vậy nhất định bọn họ phải ngã xuống, bọn họ nhất định là địch nhân, là đối thủ, Tà Bãng làm sao có thể không giết bọn hắn, một chi đội ngũ như vậy cũng đủ quét ngang đại lục, nếu bị hủy diệt có thể làm cho gia tộc kia thu liễm một chút.

“Tà Bãng, ta phái một gã thần giai cùng ba vị siêu thần thú cộng thêm năm trăm thần thú cho ngươi.” Bạch Hổ vương giật mình, nhìn tình hình bên này, rồi nói với Tà Bãng.

Tà Bãng ngẩn người, đáy lòng cũng hơi hơi âm ảm: “Không cần, bên này tình hình cũng khó đối phó, mà những người đó chưa ngăn được ta.”

Tà Bãng cũng không phải thất phu cậy mạnh, mà tình huống bên này không thể gánh chịu được nếu Tà Bãng mang đi nhiều Bạch Hổ tộc thành viên như vậy, Tà Bãng vẫn cảm thấy cửu vĩ yêu hồ còn có hậu chiếu. Huống chi bên cạnh Tà Bãng còn có rất nhiều đồng bọn thực lực siêu cấp cường hãn, chỉ bằng bọn chúng thật sự không thể gây thương tổn Tà Bãng.

Bạch Hổ vương nhìn thế cục, hẳn biết đồng bọn của Tà Bãng lợi hại, đối với sự an toàn của Tà Bãng cũng không lo lắng nhiều, nhưng nghĩ đến vị nào thần giai cao thủ, nhũn mày nói: “Vậy ngươi mang theo một vị thần giai, không được cự tuyệt, bọn họ muốn làm loạn hồn thú chi linh, tự nhiên muốn cho bọn chúng kiến thức một chút thực lực của Bạch Hổ tộc!”

Tà Bãng cười cười, lần này không có cự tuyệt, gật đầu: “Được rồi, bên này ngươi phải cẩn thận một chút, cửu vĩ yêu hồ bộ tộc có khả năng sẽ tung ra hoa chiêu, bên kia liền giao cho ta.”

Bạch Hổ vương lúc này mới cười tươi, quay đầu nhìn về phía một vị trung niên đầu bạc, trong ánh mắt rõ ràng có sự tôn kính: “Bạch Lập trưởng lão, thỉnh cầu ngài cùng Tà Bãng đem bọn họ không rõ giống loài kia nhốt vào địa ngục.”

Giống loài? Khóe miệng Tà Bãng có chút run run, tuy nàng nói rằng gia tộc kia không phải con người, nhưng từ giống loài này thật sự khiến nàng có chút không nói thành lời.

“Hào.” Trung niên nhân Bạch Lập cười với Bạch Hổ vương rồi gật đầu, sau đó nhìn về phía Tà Bãng, ánh mắt hữu hảo: “Tiểu hữu, dẫn ta đi xem rốt cuộc người phương nào dám đến hồn thú chi linh càn rỡ.”

Tà Bãng ngẫm đánh giá trung niên nhân này một phen, thần sắc bình tĩnh ôn hòa, áo bào trắng có chút giống như đạo tiên. Nhưng nhìn qua thì chỉ như một lão già bình thường, lại làm cho Tà Bãng dâng lên sự kính sợ, cường giả, đây tuyệt đối là một vị cường giả! Cho dù đối mặt với Tử Kim Cự Long, Tà Bãng cũng không có cảm giác kính sợ này.

Tà Bãng lập tức tôn kính lộ ra một chút tươi cười: “Bất quá chỉ là một đám không biết sống chết thôi.”

Bạch Lập từ lúc trước đã quan sát Tà Bãng, ở tuổi này mà thực lực cường hãn, tuy chưa chân chính bước vào đội ngũ cường giả, nhưng sau khi nghe được sự cuồng ngạo của Tà Bãng, nhìn đến đáy mắt toát ra tự tin, trong khung ngạo khí, hẳn thích!

Mà một câu không biết sống chết gì đó, làm cho Bạch Lập tăng thêm hảo cảm với Tà Bãng, rất hợp với khẩu vị của! Đối mặt với cường giả như bọn họ mà có thể cười nói tự nhiên, bất động thanh sắc, Tà Bãng đã chiếm được sự tán thành của các trưởng lão Bạch Hổ tộc ở đây.

“Hào, chúng ta đi xem bọn họ!” Bạch Lập lúc này cũng giống như một đứa trẻ bình thường, ha ha cười phi thân mà đi.

Tà Bãng cũng ha ha cười, phi thân đi, lúc này cách xa 1km kia, một đám không biết sống chết còn không biết mình sớm đã bại lộ, một trận hành hạ thống khổ sắp đến với bọn chúng.

Bạn đang đọc truyện *Tà Bãng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 127: Có Đi Mà Không Có Về!

Tà Bãng và trung niên nhân cùng dừng lại, hai người ra hiệu cho nhau, cùng nhìn về phía ba mươi sáu người đang ở đằng xa cười nói, khóe miệng nâng lên nụ cười lãnh khốc, những người này ở hồn thú chi linh thật là tiêu dao nha, quả nhiên cho rằng bằng thực lực của bọn hắn đủ để làm càn?

Dù đáng về của Bạch Lập như một vị tiên nhân đạo mạo ôn hòa nhưng cũng đã xuất hiện sát khí, những người này không đặt Bạch Hồ tộc vào mắt đúng không? Nếu đã muốn chết đến như vậy, hôm nay ta sẽ thành toàn cho các ngươi!

“Bạch trưởng lão, cao thủ thần giai kia đành phải nhờ ngài, còn đám tạp toái kia hãy để ta tiễn chúng xuống địa ngục.” Tà Bãng nhìn Bạch Lập, thấp giọng mở miệng nói, hiện tại Tà Bãng vẫn chưa thể đối phó nhiều đối thủ như vậy, nhưng nàng còn có bằng hữu đồng đạo, mặt khác những người này vừa vặn có thể làm bao cát cho Mộc Vũ và Dật tập luyện. Nói không chừng, hai người còn có thể đột phá! Dù sao cấp bậc hồn đế ở trước mặt rất nhiều!

“Tiểu hữu, chú ý an toàn của bản thân, thần giai kia, còn chưa đủ bản lĩnh để làm đối thủ của lão phu.” Bạch Lập ôn hòa nhìn qua Tà Bãng, sau đó nhìn qua bên phía đối diện mang theo sự khinh thường, những người này hẳn thật sự không để vào mắt.

“Ân, ha ha, Bạch trưởng lão, những người này để cho đám tiểu bối chúng ta tập luyện thôi.” Tà Bãng ha ha cười, lập tức dùng thần niệm truyền vào ngọc giới gọi Đông Phương Mộc Vũ cùng Hoa Thần Dật, hiện tại thực lực hai người đang ở bát cấp và cửu cấp hồn tôn, tuy bên đối thủ rất lợi hại, nhưng mấy người vẫn có thể đối phó được! Hơn nữa đây lại là một cơ hội tốt! giao thủ cùng hồn đế mà còn là đánh đến đã ghiền, phỏng chừng hôm nay chính là lần đầu tiên!

“Bãng nhi, có chuyện gì sao?” Hoa Thần Dật đang tu luyện, nghe được Tà Bãng kêu gọi lập tức từ ngọc giới bước ra, e sợ Tà Bãng xảy ra chuyện gì, nhìn Tà Bãng vẫn hoàn hảo, mới thả lỏng một chút.

“Bãng nhi, đây là?” Đông Phương Mộc Vũ sau khi thấy Tà Bãng không có việc gì, liền thấy Bạch Lập đang ở cạnh Tà Bãng, không khỏi có chút nghi hoặc.

“Dật, Mộc Vũ, biết các ngươi ở trong ngọc giới đã bức bối khó chịu nên để 2 người ra ngoài vận động một chút, kìa, 2 người xem.” Tà Bãng nghịch ngợm cười nói với hai người, sau đó chỉ tay về mấy vị vẫn chưa phát hiện ra bọn họ.

Hoa Thần Dật cùng Đông Phương Mộc Vũ đảo mắt nhìn về nơi Tà Bãng chỉ, lập tức sừng sốt, đồng thời nheo mắt lại.

“Chết tiệt, bọn họ làm sao có thể bước vào hồn thú chi linh?!” hỏa bào không gió mà tung bay, trên mặt Hoa Thần Dật hiện lên sát khí nồng đậm, khí tức quen thuộc khiến cho Hoa Thần Dật nổi giận! lúc trước tại thời điểm tranh bài danh ở học viện, hắn phải trở về gia tộc khi chưa kết thúc cuộc thi cũng chính vì bọn chết tiệt này tìm đến gia tộc, khiến hắn bị bắt ly khai Tà Bãng, chính vì thế làm Tà Bãng thương tổn như vậy!

Kẻ thù gặp mặt, hai mắt đỏ kè! Lửa giận của Hoa Thần Dật đều bùng phát ra!

“Đây là cái gia tộc kia?” Ánh mắt ôn hòa của Đông Phương Mộc Vũ cũng đã biến mất, hắn tuy không hiểu rõ về gia tộc này nhưng cũng không hề xa lạ, lúc trước đã có mấy lần giao thủ, thậm chí bọn chúng còn đến Đông Phương gia tộc, còn đến thiên thành tìm kiếm hắn, tuy rằng không có làm ra chuyện đáng giận gì, nhưng đối với gia tộc này, Đông Phương Mộc Vũ từ đáy lòng chán ghét tận cùng.

“Xem ra các ngươi cũng biết thân phận bọn họ, lần trước ở trong học viện ta cũng đã cảnh cáo bọn chúng, không nghĩ tới lần này lại không chút cố kỵ đi vào hồn thú chi linh, ta nghĩ nên cho bọn chúng biết được đại lục này không phải nơi bọn chúng có thể làm càn!” Tà Bãng gật đầu với hai người, xem ra tứ đại gia tộc cùng Quân Hoa hai nhà hẳn là đều biết gia tộc này, nói như vậy, tương lai tại thời điểm đối phó gia tộc này, cũng muốn đơn giản hơn rất nhiều.

“Tiểu hữu, không giới thiệu với lão phu một chút sao?” Bạch Lập cười, đột nhiên xuất hiện Hoa Thần Dật hồng y phóng khoáng cùng bạch y ôn nhuận Đông Phương Mộc Vũ, hai cái thiên tài, mặc dù không vẫn chưa sánh bằng Tà Bãng biến thái, nhưng cũng là thiên tài hiếm thấy của thế gian!

“Hi, xem ta!” Tà Bãng vỗ đầu mình, thiếu chút nữa quên mất Bạch Lập trưởng lão.

“Bạch trưởng lão, vị này là Bắc Sơn Hoa gia thiếu chủ Hoa Thần Dật, vị này là Đông Phương Thế Gia thiếu chủ Đông Phương Mộc Vũ.” Sau khi Tà Bãng giới thiệu hai người xong liền xoay người nói: “Vị này là Bạch Hồ tộc Bạch trưởng lão.”

Hoa Thần Dật cùng Đông Phương Mộc Vũ lúc trước đã cảm nhận được khí tức hùng hậu của Bạch Lập, đối mặt với cường giả như vậy, tất nhiên bọn họ sẽ kính trọng tận đáy lòng.

“Hoa Thần Dật bái kiến Bạch trưởng lão.”

“Đông Phương Mộc Vũ bái kiến bạch trưởng lão.”

Hai người đều là thiên chi kiêu tử, nhưng đối mặt cường giả, cũng không hơi nghiêm nghị, chân thành thi lễ.

“Tiểu bối không cần đa lễ, lão phu hôm nay đến để xem những người này rốt cuộc có bao nhiêu năng lực.” Bạch lập nghe vậy cười cười, không sai không sai, trong đại lục có mấy thiên chi kiêu tử này, thật sự là may mắn của Áo Tập Từ đại lục.

“Hừ, hôm nay nhất định khiến cho bọn họ có đi mà không có về! Dám bước vào hồn thú chi lĩnh, dám không biết lượng sức mình này nên được dọn dẹp một chút rồi!” Hoa Thần Dật ánh mắt sắc bén, trên khuôn mặt tuyệt mỹ mang đầy sát khí, những người này, lần trước tại gia tộc đã thu thập bọn họ, hiện tại lại chạy đến nơi đây can rỗi, lại bị hấn đụng phải, có nên gọi là duyên phận?

“Những người này đã tâm còn thật là không nhỏ đâu, muốn lợi dụng cửu vĩ yêu hồ bộ tộc xuống tay với Bạch Hồ tộc, vọng tưởng đem toàn bộ hồn thú chi lĩnh khống chế ở trong tay.” Tà Băng thần nhiên nói, hôm nay là bọn hắn ở trong này, cho dù đám Tà Băng không ở đây, những người này cũng đồng dạng hấn phải chết không thể nghi ngờ!

Thực lực thực sự của Hồn thú chi lĩnh không chỉ đơn giản như vẻ bên ngoài, lấy Bạch Lập trưởng lão làm ví dụ, nếu không có bằng hữu bên cạnh, thì mười ngàn cũng tuyệt đối không là đối thủ!

“Chúng ta cũng nên lãnh giáo một chút đi.” Trong thanh âm ôn nhuận của Đông Phương Mộc Vũ ẩn ẩn một tia nguy hiểm.

Những người này dường như còn chưa xuống tay với tứ đại gia tộc, nhưng đã đến Hoa gia, về phần Quân gia, bọn họ cho dù có đi cũng là phí công. Tà Băng sớm đem Quân gia an bài nghiêm ngặt kín kẽ, cho dù là mười thần giai cao thủ cùng nhau đến Quân gia cũng chỉ có thể chịu chết!

Quân gia tuy im lặng nhưng thực lực vốn là rất mạnh, lại an bài Tà Ưng cùng Hữu Sói, còn có vài tên thủ hạ tử sĩ, cho nên muốn quấy phá Quân gia, quả thực là người si nói mộng!

Sắp đến cuối năm, Tà Băng quả thật rất nhớ người thân của mình, âm thầm quyết định sau khi đem những người này giải quyết, diệt cửu vĩ yêu hồ diệt liền đi Từ Kim Cự Long bộ tộc đem chuyện của Tiểu Từ giải quyết, Tà Băng tuy rằng không biết Từ Kim long vương vì sao muốn giải trừ khế ước, nhưng nàng biết Từ Kim Cự Long bộ tộc là sẽ không từ bỏ ý đồ.

Nói như vậy, đem thực lực của nàng làm cho bọn họ cảm miệng đi! Tiểu Từ không muốn trở về, như vậy cho dù là thần, cũng không cần vọng tưởng lưu lại Tiểu Từ.

Bốn người liếc nhau, trừ bỏ Bạch Lập trưởng lão vẫn như cũ cười nhẹ, trong mắt ba người khác đều thấy được chiến ý, những người đối diện so với bọn hắn thực lực cường hấn gấp mấy lần, nhưng như thế này mới kích thích! Giết đến đã ghiền mới thôi!

“Đốt tinh, Hợp thể hóa khái giáp*!” Tà Băng phóng ra Hồn Lực, dùng thần niệm gọi đốt tinh, trực tiếp tiến hành Hợp Thể! Một mảng ánh sáng màu xám hiện lên, Tà Băng vẫn như cũ quần áo trắng tinh, tóc dài bay múa, nhưng nếu nhìn kỹ, liền phát hiện một mảng năng lượng màu xám nhạt bao xung quanh Tà Băng, đây chính là lực lượng của đốt tinh!

*hợp nhất biến thành áo giáp

Đốt tinh, siêu thoát tam giới, vĩnh sinh bất tử! Sau khi Đốt tinh biến thành áo giáp, trước mắt ít nhất có thể ngăn được 1 kích mạnh nhất của Hồn Đế! Hiện tại thực lực Tà Băng vẫn quá yếu, cho nên sau khi biến thành áo giáp cấp bậc cũng không thay đổi nhiều, nhưng sau này cùng với việc thực lực Tà Băng tăng trưởng, cấp bậc có thể ngăn cản sẽ càng cao!

“Mộng ma, hợp thể hóa khái giáp!” Đông Phương Mộc Vũ cũng gọi ra thất giai Siêu Thần Thú khế ước-Mộng Ma, Mộng Ma là một yêu tà rất tàn nhẫn, một loại hồn thú thực lực rất mạnh và hung hãn, không tưởng tượng được Mộc Vũ lại có khế ước với Mộng Ma, Tà Băng thật kinh ngạc.

Mộng Ma không phải loại người bình thường có thể thu phục được, cực ít trong số bọn chúng thuần phục con người, nếu như bọn chúng không muốn, cứng rắn bắt ép thì sẽ lập tức tự bạo chứ không hề chọn lựa thuần phục con người, Mộc Vũ có thể bắt Mộng Ma này thuần phục, đủ chứng minh thực lực cùng sự kiên nghị của hắn.

Sau khi hắc quang hiện lên, vốn là áo trắng tóc đen như mực, khuôn mặt ôn nhuận biến thành áo đen, thần thái ôn nhuận biến thành yêu dị khát máu, thời điểm nhìn về phía Tà Băng ánh mắt âm áp cùng nụ cười tươi, mọi người mới dám xác nhận, người trước mặt thật sự là Đông Phương Mộc Vũ.

“Ngân Lang, hợp thể hóa khái giáp!” Hoa Thần Dật gọi Ngân Lang của mình, mười năm trước hắn đã dùng Hồn Thú này cùng chiến đấu với Tà Băng, hiện tại vẫn như cũ là Ngân Lang, mười năm trước thân thủ Ngân Lang, lúc này sớm đã tiến hóa thành lực giai Siêu Thần Thú, cái này còn nhờ vào việc Tà Băng tặng cho công pháp. Băng không thì cũng không có khả năng tiến giai nhanh như vậy.

Một hồi ngân quang sáng lóng lánh, Hoa Thần Dật cũng hoàn tất việc hợp thể! Áo đỏ tóc bạc khuôn mặt vốn là tuấn mỹ vô cùng giờ lại nổi bật sự liêu lĩnh!

Bạch y mực phát* tuyệt mỹ Quân Tà Băng, hồng y bạch phát** cuồng vọng Hoa Thần Dật, hắc y mực phát*** yêu tà Đông Phương Mộc Vũ, ba người đứng chung một chỗ, thật là kích thích thị lực của người khác!

*áo trắng tóc đen

**áo đỏ tóc trắng

***áo đen tóc đen

Tại thời điểm ba người chuẩn bị cho đám tạp chủng kia 1 kích nhớ đời, một giọng nói truyền ra từ phía đối phương

“Mẹ nó! Có nhân loại! Chuẩn chuẩn bị chiến đấu!” Trong thanh âm có một phần sốt ruột, càng nhiều hơn là nghi hoặc cùng khinh thường, làm sao lại có con người trong Hồn Thủ chi lĩnh? Vừa rồi khí tức của sự hợp thể rõ ràng là của ba người, mà đẳng cấp cũng chỉ là hồn tôn cấp cao thôi!

“Có nhân loại? ! Ha ha, hôm nay sẽ cho các ngươi biết rõ Áo Táp Tư đại lục không phải nơi mà các ngươi có thể hung hăng càn quấy!” Nghe được thanh âm này, Tà Băng trực tiếp phi thân đến giữa không trung ha ha cười cười, cuồng vọng vô cùng mở miệng nói ra!

“Quy Nguyên Phần Thiên thức thứ nhất: vũ rơi đốt hoa!” Tà Băng không có cho bọn hắn cứ thời gian chuẩn bị nào, theo thanh âm rơi xuống đất, một đạo công kích mạnh mẽ, màn mưa như một cái lưới lớn xen lẫn cánh hoa dừng mãnh lao về phía những người kia!

“Ha ha, hôm nay không giết thống khoái thì rất xin lỗi chính mình rồi! Ngân Lang Thiên Dao vọng, đi!” Hoa Thần Dật cũng bay theo đến không trung cười to hai tiếng, một đạo hồn kỹ màu bạc xuất hiện từ phía sau lưng Hoa Thần Dật, trực tiếp đánh tới đối phương!

“Thử lại cái này một lần nữa nha! Mộng ma thôn phệ!” Đông Phương Mộc Vũ cũng không lãng phí thời gian chút nào, hắc y mực phát nộ cười yêu dị, tùy ý quanh quẩn trên không trung! Đoàn sương mù màu đen cực lớn màu đen cũng tuôn ra từ sau lưng Mộc Vũ!

Ba người lập tức ra tay, đánh cho đối phương trở tay không kịp! Chưa kịp đề phòng đã bị ba đạo kỹ năng cường hãn đánh đến chóng mặt!

“Tiểu bối đừng vội càn rỡ! Cũng dám đánh lên chúng ta!” Một đạo âm thanh cường hãn tràn đầy phẫn nộ mang theo hồn lực mạnh mẽ quanh quẩn bên tai 3 người Tà Băng!

Không khí quanh 3 người Tà Băng lập tức cô đọng lại! Khí tức tử vong vờn lấy ba người!

“Đi chết đi, tiểu bối!” Một đạo hồn kỹ cường hãn không chút do dự về phía 3 người bọn họ đang bị khống chế!

“Ha ha, một thần cấp cao thủ vậy mà khi dễ ba cái tiểu bối, còn là bốn sự gì!” Ngay tại thời điểm hồn kỹ sắp nên lên người Tà Băng, một đạo bạch sắc Hồn Lực trong chớp mắt liền đánh tan Đạo Hồn kỹ kia, sau đó mấy người Tà Băng lại có thể hành động tự nhiên!

Trong nội tâm ba người không khỏi có chút nghĩ lại mà kinh, Thần giai thực lực, quả nhiên không phải là thứ mà bọn hắn bây giờ có thể chống lại được!

“Người nào? Cũng dám ngăn cản hồn kỹ của ta!” Thần giai cao thủ của đôi phương hiển nhiên thật không ngờ hồn kỹ của mình lại bị người khác giải quyết, vội vàng lạnh lùng hét lớn!

“Ngươi còn không xứng biết rõ lão phu là ai!” người nói chuyện đương nhiên chính là Bạch Hổ tộc Bạch Lập trưởng lão, một câu nói xong, thân hình màu trắng liền đứng ở trước mặt ba người Tà Băng.

Đôi mắt Tà Băng lóe sáng, nhìn thân ảnh Bạch Lập, đơn giản hóa giải một kích phẫn nộ của một thần giai cao thủ, bây giờ nếu nàng vẫn tin rằng Bạch Lập trưởng lão chỉ có thực lực thần giai thì nàng tuyệt đối chính là kẻ ngu ngốc!

Đông Phương Mộc Vũ cùng Hoa Thần Dật ngậy ngấn cả người, vừa rồi đã biết rõ vị trưởng lão này nhất định rất cường hãn, bây giờ nhìn thấy hắn ra tay hai người không khỏi càng thêm khiếp sợ, thực lực như vậy đã có chút vượt quá tưởng tượng của bọn hắn rồi!

“Ba vị tiểu hữu, các ngươi đi đối phó bọn hắn đi, cái tên thần cấp này hãy để cho lão phu chơi đùa một chút.” Bạch Lập cười nhìn thoáng qua ba người, lúc nhìn qua Tà Băng mắt hiện lên một tia tán thưởng.

“Tốt, chúng ta cũng đi chơi đùa cùng những tạp chủng kia!” Tà Băng nhìn thoáng đám người đang chật vật trên mặt đất, liền nói với Hoa Thần Dật cùng Đông Phương Mộc Vũ.

“Chúng ta tỷ thí một chút? Xem ai giết nhiều! Chúng ta thắng, thì phạt Băng nhi nấu com ăn! Chúng ta thua, thì phạt chúng ta ăn com Băng nhi làm!” Hoa Thần Dật lạnh lùng nhún mày, lời nói ra lại làm Đông Phương Mộc Vũ lớn tiếng tán thưởng, lại để cho Tà Băng trừng to mắt!

Hai điều kiện đều là muốn nàng nấu com mà! Bất quá nhìn hai người vui vẻ, Tà Băng hừ hừ một tiếng, sau đó vừa cười nói: “Tốt, chúng ta cứ đánh cuộc như vậy, bất quá lại thêm một điều kiện, muốn ta nấu com cũng có thể, nhưng các ngươi phụ trách nhóm lửa, hơn nữa không được dùng Hồn Lực, ha ha...”

Hai người nghe được về trước thì hưng phấn vô cùng, lại nghe đến việc nhóm lửa thì cũng không có vấn đề gì, cuối cùng nghe được không được sử dụng Hồn Lực, hai người lập tức hoàn toàn bị Tà Băng đánh bại. Lắc đầu liếc nhau, bất đắc dĩ cười khổ một tiếng.

“Ba nhân loại đáng chết, hãy chuẩn bị thừa nhận lửa giận của ta!” thanh âm ba người không lớn không nhỏ vừa vắn roi vào tai tất cả mọi người, dưới đất toàn là hồn đế hồn tôn, không người nào là không tung hoành đại lực? Bây giờ lại bị biến thành tiền đặt cược, mà đối phương cũng chỉ là ba cái tiểu bối chừng 20 tuổi! Đây quả thực là vũ nhục lớn nhất đối với bọn họ!

“Thiên Yêu Nộ, yêu yên tràn ngập!” Một vị thất giai Hồn Đế phẫn nộ phi thân lên bầu trời, hét lớn một tiếng cường đại hồn kỹ theo sau lưng của hắn trực tiếp tuôn ra, mãnh liệt chụp xuống 3 người Tà Băng! Một kích tuyệt đối phẫn nộ của một vị Hồn Đế!

Ba người liếc nhau, trước mặt là một kích cường hãn của thất giai Hồn Đế, ba người phải hợp lực!

“Đốt tinh diệt thiên!” Tà Băng hét lớn một tiếng, sử dụng ra hồn kỹ cường đại của đốt tinh! Hình dáng cực lớn của đốt tinh xuất hiện đứng ở sau lưng Tà Băng!

“Mộng ma yêu tấn!” Đông Phương Mộc Vũ nở một nụ cười yêu, xuất ra hồn kỹ cường hãn của mình! Linh hồn yêu dị màu đen tràn đầy huyết tinh ẩn nấp trong hồn kỹ âm thầm chờ Mộc Vũ phát động!

“Ngân Lang Khiếu Thiên!” Hoa Thần Dật càng là lập tức xuất ra kỹ năng của mình! Một hư ảnh của Ngân Lang cực lớn xuất hiện sau lưng Hoa Thần Dật!

“Đi!” Ba người đồng thời hét lớn một tiếng, ba đạo hồn kỹ cường đại lập tức tuôn ra, dững mãnh lao tới hồn kỹ đối diện!

Sau đó trên người 3 người Tà Băng xuất hiện thêm, một tầng năng lượng bảo hộ của đốt tinh, để tránh bị lực phản chấn do Hồn Lực va chạm làm cho bị thương, nhìn thấy bốn Đạo Hồn kỹ sắp chạm vào nhau, Tà Băng kéo hai người lui về phía sau! Đã từng bị dư âm của hồn kỹ chấn thương 1 lần, đối với cái này, Tà Băng nghĩ là tránh được thì nên tránh.

“Oanh!” Một tiếng nổ cực lớn từ nơi đó truyền ra! Tuy ba người Tà Băng đã lui về phía sau rất nhiều cũng lập tức bị đánh bay, cũng may ba người đều không có bị thương.

Ba người mở mắt ra, trước tiên nhìn thấy mọi người không sao mới dám thả lòng, sau lại đảo mắt nhìn về nơi bị bạo tạc, lần này, ba người đều đỏ mặt mũi lạnh, chỉ thấy khuôn viên 100m trước mặt toàn bộ biến thành tro tàn, mấy vị hồn tôn thì cốt vô tồn!

Đối phương chỉ còn lại sáu gã Hồn Đế, mười lăm vị Hồn Tôn! Trong chớp mắt 14 vị cường giả Hồn Tôn vẫn lạc! Hiện tại Tà Băng càng thêm nghi ngờ, bởi vì bình thường Hồn Lực va chạm vào nhau căn bản không có khả năng mang đến lực lượng hủy diệt như vậy, mà chỉ cần những Hồn Lực này chạm đến thất thải hồn lực của mình, chắc chắn sẽ sinh ra một con bạo tạc kinh khủng!

Thậm chí lần này trực tiếp nổ chết 14 vị cường giả Hồn Tôn! Tà Băng không khỏi nở nụ cười ác độc, nếu đem cái này về chiến tranh cổ đại của Trung Quốc sẽ rất sáng khoái nha, mấy cái lực lượng đụng nhau, đoán chừng quân địch cũng sẽ bị mình nổ chết, quả thực có thể so với vũ khí hạt nhân, quả Boom!

“Nhân loại đáng chết, ngươi là Quân Tà Băng?!” Thanh âm tức giận lần nữa truyền tới, thất giai Hồn Đế mới xuất thủ phi thân đến không trung, ánh mắt lạnh như băng nhìn Tà Băng, đáy mắt nồng đậm sát ý!

Hiện tại vị Hồn Đế này đã không còn sự uy nghiêm lúc đầu, quần áo hỗn loạn, có thể thấy một kích vừa rồi cũng đã tạo thành tổn thương cho hắn.

“Đúng vậy, ta chính là Quân Tà Băng!” ba người Tà Băng phi thân đến không trung, lạnh lùng nhìn tên Hồn Đế này cùng 5 tên Hồn Đế, 15 tên hồn tôn đứng phía sau hắn!

“Là ngươi, ngươi muốn chèn ép gia tộc bọn ta? Ngươi cho rằng chỉ mình ngươi là đủ sao? Ha ha, ngay cả gia gia của ngươi Quân Thương Hải cũng không dám can rờ trước mặt ta!” Tên Hồn Đế này nghe được Tà Băng thừa nhận thân phận của mình, lập tức khí thế lần nữa tăng vọt, nhân loại này quả thực không biết sống chết! Muốn chèn ép gia tộc bọn họ, ngăn cản bước đi của bọn hắn? Nằm mơ!

“Lúc chúng ta đi ra đã nói như thế nào?” tên Hồn Đế này nhìn mấy người sau lưng, nghiêm túc mở miệng hỏi.

“Ngăn cản nghiệp lớn của gia tộc ta, giết không tha!”

“Ngăn cản con đường của gia tộc, giết không tha!”

Mấy người sau lưng lớn tiếng đáp, trong thanh âm tràn đầy ngạo khí cùng sát ý!

“Ha ha, có bản lĩnh thì lại tới! Nghiệp lớn của các ngươi, Quân Tà Băng ta nhất định phải cản trở!” Tà Băng ngửa mặt lên trời cười to, đứng thẳng tắp sừng sững ở trước mặt bọn họ, cuồng ngạo khí phách!

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 128: Bồn Cô Nương Vô Sĩ?

Thanh âm cuồng ngạo của Tà Băng truyền khắp lãnh địa, ngăn cản nghiệp lớn của bọn hắn? Ngăn cản con đường của bọn hắn? Nàng còn muốn diệt toàn bộ gia tộc bọn chúng đây! Bất quá chỉ là mấy hồn để cùng hồn tôn mà thôi, vậy mà cũng dám can rờ như thế? Xem ra ở đại lục gia tộc bọn chúng không thành thật chút nào!

“Nực cười! Quân Tà Băng, ta khuyên ngươi trước hết hãy để ý gia tộc của ngươi, nếu không trời diệt Quân gia, ha ha...” Tên thất giai Hồn Đế khinh thường nhìn thoáng qua mấy người Tà Băng, mấy tiểu oa nhi cũng dám khêu xuất cuồng ngôn ngăn bọn hắn nghiệp lớn?!

Chỉ cần tộc trưởng bọn hắn còn tồn tại, không kẻ nào có thể nghĩ đến việc gây bất lợi cho bọn hắn! Bọn hắn vốn dĩ can rờ như thế! Vì nghiệp lớn nên bọn hắn chịu đựng lâu rồi, nên bây giờ là lúc bọn hắn can rờ!

Hoa Thần Dật cười ha ha, sợi tóc màu bay bay múa trong gió, khoe miệng nâng lên một nụ cười hoàn mỹ: “Gia tộc các người rất trâu bò sao? Còn không phải bị Hoa gia chúng ta đánh như một con chó rơi xuống nước, hồn thú chỉ linh còn chưa tới phiên các người can rờ! Áo Táp Tư đại lục còn chưa tới phiên các người hung hăng can quấy!”

Đông Phương Mộc Vũ vẻ yêu tà lẫn nửa lộ ra, nhìn đến khi mười mấy người đối phương lưng đỏ mồ hôi hột, khí tức nguy hiểm lượn lờ khắp người: giọng nói nhàn nhạt nhưng vô cùng nguy hiểm: “hôm nay các người đều phải xuống địa ngục.”

“Ha ha, muốn chúng ta xuống Địa ngục, ba người còn chưa đủ tư cách!” Thất giai Hồn Đế ngửa mặt lên trời cười lớn, bọn hắn còn có sáu gã Hồn Đế, mười lăm tên Hồn Tôn, còn có thể sợ ba tiểu gia hỏa hồn tôn? Buồn cười, thực buồn cười!

“Buồn cười, ba Thiếu chủ của 3 gia tộc! Ha ha, hôm nay chúng ta sẽ vì gia tộc mà giết chết bọn chúng. Lên!” Thất giai Hồn Đế cũng không quay đầu lại, lạnh lùng nhìn Tà Băng, cho dù hôm nay toàn bộ vẫn lạc thì giết được 3 người bọn chúng không lỗ!

“Yêu minh tiểu thiên!” Thất giai Hồn Đế lắc mình một cái, một đạo hồn kỹ mạnh mẽ bay thẳng đến Tà Băng!

“Yêu vụ phù thiên!” Mấy vị Hồn Đế sau lưng đều đồng thời xuất ra hồn kỹ giống nhau! Một kích tuyệt đối phần mộ, vừa rồi chỉ là một lần va chạm lại khiến nhiều tộc nhân hy sinh! Cừu hận của bọn chúng đối với ba người không thể dùng từ ngữ gì có thể diễn đạt! Tâm tư hủy diệt gia tộc của bọn họ cũng có!

Đầy trời cuồng đại Hồn Lực ngay ngăn dừng mãnh lao về phía ba người Tà Băng!

Ba người Tà Băng liếc nhìn nhau, nhìn thấy chiến ý trong mắt đối phương liền cười ngạo nghễ, không tránh né, trực tiếp phi thân xuống! Hôm nay phải giết cho đã! Ba người lấy ra hồn khí của mình!

Tà Băng cảm ra Loan Nguyệt đao của bản thân! Khí tức thị huyết bao phủ toàn thân đao! Thăng tấp sùng sững, giống như Thiên Thần!

Hồn khí của Hoa Thần Dật có chút ngoài dự kiến của Tà Băng, cư nhiên lại là một thanh hỏa hồng trường thương có phong cách cổ xưa! Một con cự long màu đỏ vờn quanh thương, trong đó ẩn chứa một năng lượng cường đại làm cho loan nguyệt đao hưng phấn rung lên!

Thương tốt! Lúc này Hoa Thần Dật, bạch phát hồng y, tuấn nhan mỹ hoặc không gọn sóng, một hỏa thương rực đỏ càng thêm khí phách cuồng ngạo! Pháng phát, hẳn chính là Hỏa thần! So Hỏa thần còn muốn cuồng vọng! Còn muốn khí phách!

Đông Phương Mộc Vũ yêu tà cười cười, một màn sương vụ nồng hậu dày đặc màu đen mang theo khí tức tử vong hiện lên, gương mặt nhìn lại đã thấy trong tay Mộc Vũ là một đôi song câu (móc) màu đen! Khí tức thị huyết so với loan nguyệt đao còn muốn nồng hậu hơn!

Nếu nói lúc này Tà Băng là Thiên Thần, Hoa Thần Dật là Hỏa thần, vậy Đông Phương Mộc Vũ tuyệt đối chính tử thần! Là tử thần yêu tà khát máu!

“Ha ha, hôm nay phải giết một trận thống khoái! Đi chết đi! Bá Thiên Hỏa Long thương!” Hoa Thần Dật dẫn đầu xông lên! Cảm thần binh Hỏa Long thương, cuồng vọng cười lớn một tiếng, thương chỉ thanh thiên(trời xanh), một tiếng long ngâm khí phách vang vọng khắp không trung, hỏa long trên thân thương rất sống động, giống như muốn đột phá ra khỏi hỏa long thương mà bay lên, rồng ngâm âm thanh từ không trung vang lên, một kích cường đại của hỏa long thương trực tiếp nện vào hồn kỹ trước mặt!

Lúc này Đông Phương Mộc Vũ cũng không có dừng lại, mang theo yêu vụ cùng mình câu phi thân đến bên cạnh Hoa Thần Dật, khí tức tử vong yêu tà vờn quanh thân, thấy một kích cường hãn của Hoa Thần Dật liền cười ha ha: “Vậy mới tốt chứ! Nhìn ta đây, bọn chó đẻ, thật là đánh đã ghiên nha! Yêu vụ vô tổn cốt! Bạo cho ta!”

PHỐC... Vừa mới chuẩn bị thuận di đánh lên sau lưng đám người kia, Tà Băng bị một câu nói của Mộc Vũ làm cho thiếu chút nữa rớt từ trên không trung xuống, những lời này thật sự phát ra từ miệng của thiếu gia ôn nhuận như ngọc kia sao? Xem ra Mộc Vũ cũng hiểu chiến giống như mình! Hoặc là nói người của thế kỷ 21 nếu đã đi đến thế giới khác không hảo hảo tung hoành một phen thì quả thật rất có lỗi rồi!

Tà Băng không biết là, Mộc Vũ tại thế kỷ hai mươi mốt từ khi biết Tà Băng, từ khi biết những tao ngộ của Tà Băng, từ khi chứng kiến Tà Băng không muốn sống điên cuồng tập luyện, từ khi chứng kiến thân ảnh cô độc của Tà Băng, hắn liền quyết định nhất định phải dùng sự ôn hòa của mình đem đến một phản ánh sáng mặt trời cho cuộc đời cô độc của người thiếu nữ này.

Mà những năm nay ở Áo Táp Tư, từ đầu đến cuối hấn vẫn mang theo cái mặt nạ ôn nhuận kia, tìm không thấy Tà Băng. Mộc Vũ như cái xác không hồn, mà bây giờ đã gặp được Tà Băng, tìm được tín niệm để tiếp tục sống tiếp, hơn nữa còn được ở bên cạnh nàng, cùng nhau chiến đấu, cùng nhau ở cái nơi cường giả vì tôn này, đối với Mộc Vũ điều này thật tuyệt diệu, dần dần lộ ra bộ mặt khác của mình!

Nhìn thấy Mộc Vũ như vậy lại làm cho Tà Băng cao hứng, Mộc Vũ vì nàng mà đã hy sinh rất nhiều, nàng chỉ hy vọng Mộc Vũ có thể vui vẻ mà sống!

Tà Băng ha ha cười cười, bên này giao cho 2 người bọn họ là đc rồi, về phần nàng ư, đương nhiên là phải cho bọn chúng bất ngờ! Chuyện đánh lén này, đương nhiên là phải làm. Thuận di chính là kỹ năng thiết yếu để đánh lén của nàng!

Ba người liếc nhau, Mộc Vũ cùng Hoa Thần Dật thoáng qua liền biết Tà Băng muốn làm gì, hai người không khỏi đổ mồ hôi lạnh, đắc tội Tà Băng chính là do bọn chúng ngại mình sống quá lâu rồi!

Bọn hấn vừa rồi uy hiếp khiến cho tb triệt để phản nộ! Cuộc đời Tà Băng ghét nhất chính là bị người khác uy hiếp, hơn nữa bọn chúng lại lấy người nhà để uy hiếp nàng! Không lọt da bọn chúng nàng không phải là Tà Tôn tàn nhẫn!

Thuận di một cái, thân ảnh Tà Băng đã xuất hiện sau lưng 20 mấy người, nhìn bọn chúng đang chuẩn bị đánh ra hồn kỹ, tb liền cười lạnh, gia tộc này hoàn toàn đã khiến nàng chú ý, hoàn toàn đủ điều kiện trở thành đối thủ của nàng, nhưng mà những cao thủ trước mặt, không một ai nàng xem vào mắt! Một đám ngu si tứ chi phát triển!

Đánh lén cũng cần trình độ, giống vậy hiện tại Tà Băng, vụng trộm phân tán đi khí tức hồn kỹ cường đại của mình, không để cho bọn hấn phát hiện, nhìn đối phương chuẩn bị xuất ra một hồn kỹ tất sát, lợi dụng thời cơ bọn hấn ra chiêu, Tà Băng cười gian ác, hiện tại dù đánh lén không gây nên tổn thương lớn nhưng hồn lực cản trở cũng khiến cho bọn chúng ăn đủ!

Tà Băng thâm hồ tên hồn kỹ, lặng yên phi thân trên xuống, mấy đạo hồn kỹ màu xám bay thẳng đến lưng đám người đang phát công!

Chiêu này tên là, đốt tinh truy hồn! Đốt tinh truy hồn, một lần ít nhất có thể miểu sát 30 vị Hồn Tôn trở xuống! Dùng lên người Hồn Tôn Hồn Đế, cho dù không thể miểu sát, cũng muốn làm cho bọn hấn trọng thương!

“Có người đánh lén! Mẹ nó, mau tránh cho ta!” Một vị Hồn Đế cường giả tại thời điểm đốt tinh truy hồn sắp đến bên người bọn hấn, lớn tiếng hô lên!

Nghe được lời của vị hồn đế này, lập tức mọi người cảm nhận được khí tức cực kỳ nguy hiểm, vội vàng muốn lách mình, bất chấp hồn lực trong cơ thể cản trở, nhưng Tà Băng đã ra tay thì bọn chúng muốn trở tay cũng không kịp!

Muốn lách mình? Tà Băng cười lạnh một tiếng, đốt tinh truy hồn, hồn kỹ mạnh nhất của đốt tinh siêu thoát tam giới, hồn kỹ vừa ra, không thấy máu không ngừng! Giết bọn họ không được cũng phải hung hăng đánh trọng thương bọn họ!

“Ah!”

“Mẹ nó, đến tột cùng là hồn kỹ gì?”

“Móa nó, đến tột cùng là ai!”

Bạn đang đọc truyện *Tà Băng Ngạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.